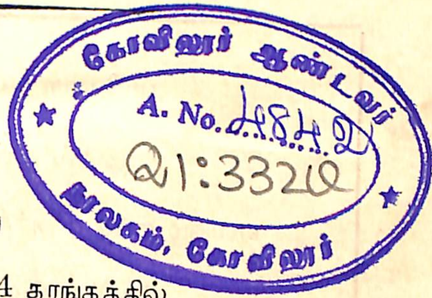
உ

சிவமயம்.

ஸ்ரீ சோம தேவ பட்டர்

சமஸ்கிருதத்தில் சுலோக ரூப மாக இயற்றிய

கதா சரித் சாகரம்

இது

18 லம்பகம் 124 தரங்கத்தில்

பண்டிதர்களால் 34 தரங்கம் 6 லம்பகம் வரைத்

தமிழில் வசந வடிவ மாக மொழி பெயர்க்கப்பட்டு,

திருப் பூவண மடம்

ஸ்ரீலஸ்ரீ காசிகாநந்த ஞாநாசார்ய ஸ்வாமிக ளவர்களால்

அச்சியற்றப் பெற்றது.

பி ...] [விலை ரூபா யிரண்டே கால்.

1942.

முக வுரை.

குணாட்டிய மஹா கவி, பிரதிஷ்டாந நகரம், சாத வாஹந மஹா ராஜா
ன் காலத்தில் இருந்தார். அவர் லக்ஷம் சுலோகத்தில் பிசாச பாஷையில்
ம்புத மான **பிருஹத் (பெருங்) கதை** என்னும் நூலைச் செய்தார். அதனால்,
த வாஹந அரசன் காலம் கி. பி. 600-வது வருஷம் என்பர்.

பிரகாசேந்திரர் குமாரர், வியாச தாசர் என்னும் வேறு பெய ருடைய
ஷேமேந்திர மஹா கவி, அநந்த ராஜ ராஜ்ய சமயத்தில், கி. பி. 1028—
80 வருஷத்தில் காச்மீர தேசத்தில் பிறந்தார். அவர், "பிருஹத் கதை
திக விரிவும், பிசாச பாஷா மயமாயு மிருப்பதால் எல்லா ருடைய மநத்தி
ம் நிறை வில்லை" என உணர்ந்து, அதன் சாரத்தினை எடுத்து. **பிருஹத் கதா
ஞ்சரி** எனப் பெயர் கொடுத்துச் சம்ஸ்கிருத பாஷையில் சுலோக ரூப மாக
ந் நூல் செய்தார்.

அதன்கண் 1. கதா பீட லம்பகம், 2. கதா முக லம்பகம், 3. லாவாநக
ம்பகம், 4. நர வாஹந தத்த ஜந்ம லம்பகம், 5. சதுர்த்தாரிகா லம்பகம்,
சூர்யப் பிரப லம்பகம், 7. மதந மஞ்சுகா லம்பகம், 8. வேலா லம்பகம்,
சசாங்கவதீ லம்பகம், 10. விஷம சீல லம்பகம், 11. மதிராவதி லம்பகம்,
. பத்மாவதீ லம்பகம், 13. பஞ்ச லம்பகம், 14. ரத்நப் பிரபா லம்பகம்,
. அலங்காரவதீ லம்பகம், 16. சக்தி யசோ லம்பகம், 17. மஹாபிஷேக
ம்பகம், 18. சுரத மஞ்சரீ லம்பகம் என 18 லம்பகங்களுக்குப் பெயர்
கொடுத்திருக்கின்றார்.

ராம பட்டர் புத்திரர் **ஸ்ரீ சோம தேவ பட்டர்** அநந்த ராஜ ராஜ்ய
மயத்தில் (1028—1080 கி. பி. யில்) காச்மீரத்தில் பிறந்தார். அவர்
ருஹத் கதா மஞ்சரி சுருங்கியும், அதிக ருசி யின்றியும் இருப்பதை அறிந்து,
நந்த ராஜ ராஜாவின் சந்தோஷத்தின் பொருட்டு, சுருக்க மின்றியதும்,
ரி வின்றியதும், பிரசந்ந முடையதும், தானாகக் கிரகிக்கக் கூடியதும், பிரு
த் கதையின் அநுகூலமாகச் சம்ஸ்கிருத பாஷையில் **கதா சரித் சாகரம்**
கதை நதிக் கடல்) என்னும் பெயரினை உடைய கிரந்த ரத்நத்தைச் செய்தார்.

அந்தக் கதா சரித் சாகரம், 1. கதா பீட லம்பகம், 2. கதா முக லம்பகம்,
லாவாணக லம்பகம், 4. நர வாஹந தத்த ஜநந லம்பகம், 5. சதுர்த்தாரிகா
ம்பகம், 6. மதந மஞ்சுகா லம்பகம், 7. ரத்நப் பிரபா லம்பகம், 8. சூர்யப்
ரப லம்பகம், 9. அலங்காரவதீ லம்பகம், 10. சக்தி யசோ லம்பகம்,
. வேலா லம்பகம், 12. சசாங்கவதீ லம்பகம், 13. மதிராவதீ லம்பகம்,

14. பஞ்ச லம்பகம், 15. மஹாபிஷேக லம்பகம், 16. சுரத மஞ்சரீ லம்பகம், 17. பத்மாவதி லம்பகம், 18. விஷம சீல லம்பகம் என 18 லம்பகமும்,

லம்பகம் தரங்கம்.

1—8	4—3	7—9	10—10	13—1	16—3
2—6	5—3	8—7	11—1	14—4	17—6
3—6	6—8	9—6	12—36	15—2	18—5
20	14	22	47	7	14

ஆக மொத்தம். லம்பகம்—18க்குத் தரங்கம் 124

124 தரங்கமு மாக 21,549 சுலோக ரூப மாக இருக்கின்றது.

அதில் 1. கதா பீட லம்பகம்-தரங்கம் 8 சுலோகம் 814, 2. கதா முக லம்பகம் - தரங்கம் 6 சுலோகம் 871, 3. லாவாணக லம்பகம் - தரங்கம் 6 சுலோகம் 1198, 4. நர வாஹந தத்த ஜநந லம்பகம் - தரங்கம் 3 சுலோகம் 501, 5. சதுர்த்தாரிகா லம்பகம் - தரங்கம் 3 சுலோகம் 820, 6. மதந மஞ்ஜுகா லம்பகம் - தரங்கம் 8 சுலோகம் 1521. ஆகத் தரங்கம் 34 சுலோகம் 5725 என்னும் ஆறு லம்பகத்தை 114 கதைகளோடு தமிழில் வசந வடிவ மாக மொழி பெயர்க்கப்பட்டு, டிம்மி 1–8 பேஜ் சைஸில் 62 பாரத்தில் அச்சியியற்றி யிருக்கின்றது. பாக்கி 12 லம்பகமும் 90 தரங்கத்தில் 15824 சுலோகத்தில் 90 கதைகளோடு கூடியிருக்கின்றது.

இந் நூலி லிருந்து தான் பஞ்ச தந்திரக் கதை முதலியன எழுதப்பட்டிருக்கின்றது. விக்கிரமார்க்கன் சரிதமும் இதன் 12-வது லம்பகத்தில் 25 தரங்கத்தில் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. பாக்கி யுள்ள 12 லம்பகத்தையும் மொழி பெயர்த்து வருகின்றோம்.

இந்நூல் உபந்யாசம் புரிபவர்களுக்கு மிகு உபயோக முடைய தாகும்.

இதில் 114 அதி அற்புத மான கதைகள் படிப்பவர்கள் மநதைக் கவருந் தன்மை யுடையனவா யிருக்கின்றன.

இதில் தர்மம், அர்த்தம், காமம், மோக்ஷம், நீதி முதலிய சகல தர்மங்களும் கதா ரூப மாக எழுதப்பட்டிருக்கின்றது. ஆகலின், ஒவ்வொருவர் கையிலும் இப் புத்தகம் இருக்கவேண்டியது ஆவசியக மாம்.

திருப் பூவண மடம்,
காசிகாநந்த ஞாநாசார்ய ஸ்வாமிகள்.

அநுக்கிர மணிகை.

லம்பகம் 6. தரங்கம் 34.

1வது, கதா பீட லம்பகம் — தரங்கம் 8.

1வது தரங்கம். மங்களாசரணம், லம்பக அநுக்கிர மணி, கதையின் உபோத்காதம், சிவ னிடத்தில் பார்வதி கதை சொல்லச் சொல்லல், சிவன் கூறிய பார்வதியின் பூர்வ ஜந்மக் கதைச் சுருக்கம், பார்வதி கோபம், மீண்டும் கதையின் ஆரம்பம், கதைச் சமயத்தில் புஷ்ப தந்தன் உள் நுழைதல், புஷ்ப தந்தனுக்கும், மால்யவதனுக்கும், அம்பிகையின் சாபம், சாப நிவிர்த்தி கூறல், புஷ்ப தந்தனும், மால்யவதனும், மநித லோகத்தில் பிறத்தல் கூறல்.

2வது தரங்கம். வர ருசி விந்திய வாசிநியைத் தெரிசித்தற் பொருட்டுச் செல்லல், காண பூதியோடு சேர்தல், காண பூதியால், உஜ்ஜிநியில் மஹா மசாநத்தில் தனது பூர்வ ஜந்மச் சாபாதிக் கதைகள் சிவ வாக்கினின்றும் கேட்ட தாகக் கூறல், வர ருசி வியாடி இந்திர தத்தர்க ளுடைய கதை வர்ஷ - உபவர்ஷர்களின் கதை.

3வது தரங்கம். பாடலி புத்திர நகர மியற்றிய கதை.

4வது தரங்கம். வர ருசி மனைவி உபகோசையின் கதை, அதன் நடுவில் பாணிநி கதை, நந்த ராஜன் கதை, சகடால விருத்தம்.

5வது தரங்கம். யோக நந்தன் கதை, ஆதித்ய வர்மணன் — அவன் மந்திரி சிவ வர்மணன் கதை, வர ருசி கதை மிச்சம், சாணக்யன் கதை, சாகம் (கீரை) சாப்பிடும் முநி கதை.

6வது தரங்கம். குணட்டியன் கதை, மூஷக வணிகன் கதை, ஒரு சாம பாடி கதை, சாத வாஹந அரசன் கதை, தேவி உத்யாநக் கதை, சாத வாஹநன் கதை.

7வது தரங்கம். சர்வ வர்மன் கதை, கலாப வியாகரண உத்பத்திக் கதை, புஷ்ப தந்தன் மால்யவதன் கதை.

8வது தரங்கம். குணட்டியன் செய்த பிருஹத் (பெருங்) கதையை அக்கியில் போடுதல், மீண்டும் குணட்டியன் - சாத வாஹநன் ஒன்று சேரல், கதா பீடம் என்னும் பெயரை யுடைய முதல் லம்பக முடிவு.

2வது — கதா முக லம்பகம் — தரங்கம் 6.

1வது தரங்கம். சஹஸ்ராநீகன் கதை, வத்ஜ ராஜன் பிறப்புக் கதை.

2வது தரங்கம். ஸ்ரீ தத்தப் பிராமணன் கதை, சஹஸ்ராநீகன் கதை மிச்சம்.

3வது தரங்கம். வத்ஸ ராஜன் கதை, சண்ட மஹாசேநன் கதை.

4வது தரங்கம். வத்ஸ ராஜன் வாசவ தத்தையை அபகரிக்க முயற்சி, லோக சங்க கதை.

5வது தரங்கம். வாசவ தத்தையை அபகரித்தல், தேவஸ்மிதையின் கதை, ஜந்து ராம (நாய்ப் பெயரையுடைய) ராஜ புத்திரன் கதை, தேவஸ்மிதைக்குப் பரிவிராஜிகையின் சித்தி கரிக் (செய்பவள்) கதை, சமுத்ர தத்தன் — அவன் மனைவியின் கதை, தேவஸ்மிதை கதையின் பாக்கி.

6வது தரங்கம். வஸ்த ராஜன் கௌசாம்பிக்கு வருதல், பால விநஷ்டகன் கதை, ருரு-பிரமத்வாரன் கதை, கதா முகப் பெயரினை யுடைய இரண்டாவது லம்பக முடிவு.

3வது லாவாணக லம்பகம் — தரங்கம் 6.

1வது தரங்கம். வத்ச ராஜ னுடைய இரண்டாவது விவாஹ உத்யோகம், பிரவிராஜகனதும் — வாநரத்தினதும் கதை, உன்மாதிநி — தேவ சேனைகளின் கதை, ய இல்லகன் என்னும் பெயரினை யுடைய வணிக புத்ரனதும் — அவன் மனைவியினதும் கதை, புண்ய சேந மஹா ராஜாவின் கதை, வத்ஸ ராச சபையில் நாரதர் வருதல், சுந்த — உபசுந்தன் கதை.

2வது தரங்கம். வத்ஸ ராஜன் லாவாணகத்திற்குச் செல்லல், வாசவதத்தைக்குத் தாகங் கூறல், வாசவ தத்தை பத்மாவதி வீட்டிற்குச் செல்லல், துர்வாச ரிடத்தி னின்றும் குந்தியி னுடைய கதை, பத்மாவதி யோடு வத்ஸ ராஜனுக்குக் கலியாணம், வாசவ தத்தைக்கு வத்ஸ ராஜனோடு சேர்க்கை.

3வது தரங்கம். ஊர்வசி — புரூரவன் கதை, விஹித சேநனதும், தேஜோவதியினதும் கதை, சோமப் பிரபையினதும் - குஹ சந்திரனதும் கதை, இந்திர - அஹல்யையின் கதை.

4வது தரங்கம். வத்ஸ ராஜன் — கௌசாம்பிக்கு வருதல், யோக பால கதை, வஸ்த ராஜனுக்கு நிதாந லாபமும் — சிஹ்மாசந அடைவும், விதூஷகன் கதை.

5வது தரங்கம். வஸ்த ராஜன் - சிவ ஆராதனை செய்தல், தேவ தாசன் என்னும் வணிகன் கதை, வத்ஸ ராஜன் செய்த திக் விஜயம்.

6வது தரங்கம். பல பூதி கதை, கண பதி கதை, காள ராத்திரி கதை, லாவாணக லம்பக முடிவு.

4வது நர வாஹந தத்த ஜநந லம்பகம் — தரங்கம் 3.

1வது தரங்கம். வத்ஸ ராஜனுக்கு மிருகயா வர்ணநம், ஒருவனது பிராஹ்மண ஸ்திரீ, வஸ்த ராஜனது சமீபம் வருதல், தேவ தத்தன் என்னும் பெயரினை யுடைய ராஜ புத்திரன் கதை, பிராஹ்மணியின் விருத்தாந்தம்.

2வது தரங்கம். வாசவ தத்தை கர்ப்பம் தரித்தல், ஜீமூத வாஹநன் கதை.

3வது தரங்கம். வாசவ தத்தையின் சொப்பநத்தைக் கூறல், ஒருவனது கெட்ட நடத்தை யுடைய மனைவியின் கதை, கலகக் காரியின (கலகஞ் செய்பவள) தும், சிஹ்ம பராக்கிரமனதும் கதை, யௌகந்த ராயணாதி மந்திரிகளுக்குப் புத்திரன் பிறத்தல், வாசவ தத்தையி னிடத்தில் நர வாஹந தத்தன் பிறத்தல், நர வாஹந தத்த ஜநந லம்பக முடிவு.

5வது சதுர்த்தாரிகா லம்பகம் — தரங்கம் 3.

1வது தரங்கம். வஸ்த ராஜ சபையில் சக்தி வேகன் என்னும் பெயரை யுடைய வித்தியாதரன் வருதல், கநக புரீ சம்பந்த சக்தி தேவ கதை, சிவ விஷ்ணு கதை.

2வது தரங்கம். சக்தி தேவன் கநக புரீ தெரிசநத்தின் பொருட்டுச் செல்லல், அசோக தத்த - கபால ஸ்போடர்களின் கதை.

3வது தரங்கம். மீண்டும் சக்தி தேவ னுடைய யாத்திரை, கநக புரியை அடைதல், மீண்டும் தன் தேசம் வருதல், மீண்டும் கநக புரீ யாத்திரை, ஜால பாதகன் என்னும் விரதியின் கதை, சக்தி தேவனது விவாஹம் முதலியன, சதுர்த்தாரிகா லம்பக முடிவு.

6வது மதந மஞ்சுகா லம்பகம் — தரங்கம் 8.

1வது தரங்கம். நர வாஹந தத்த னுடைய யௌவந அடைவு, கலிங்க தத்த ராஜன் கதை, வணிக புத்திரன் கதை, தர்ம தத்தன் என்னும் அரசன் கதை, எழு பிராமணர் கதை, பிராமண - சண்டாளர்களின் கதை, விக்கிரம சிம்ஹ ராஜனதும் - பிராமண யுக்மனதும் கதை.

2வது தரங்கம். கலிங்க சேனை பிறத்தல், எழு குமாரிகள் கூடுதல், வைராக்ய ராஜ புத்திரன் கதை, தபஸ்வியினதும் - அரசனதும் கதை,

சுஷேணனதும் - அவன் மகள் சுலோசனையினதும் கதை, கலிங்கசேனை சமீபத்தில் சோமப் பிரபை வருதல், ராஜ புத்திரனதும் - வணிக புத்திரனதும் கதை. பிசாசினதும் - பிராமண கன்னிகையினதும் கதை.

3வது தரங்கம். சோமப் பிரபை விருத்தாந்தம், சோமப் பிரபை கொண்டு வந்த யந்த்ர புத்திரியின் வர்ணநம். கலிங்க சேனையும் - சோமப் பிரபையும் ஸ்வயம் பிரபை சமீபத்தில் வருதல் கதை, கீர்த்தி சேனை கதை.

4வது தரங்கம். மதந வேகன் விருத்தாந்தம், கலிங்க சேனையின் விவாஹ வார்த்தை, வத்ஸ ராஜ வர்ணநம், தேஜஸ்வதியினதும் - ராஜ புத்திரனதும் கதை, ஹரி சர்மப் பிராஹ்மணன் கதை.

5வது தரங்கம். பாணாசுரன் மகள் உஷையின் விருத்தாந்தம், கலிங்க சேனை கௌசாம்பிக்கு வருதல், யௌகந்த ராயண மந்திரி.

6வது தரங்கம். கலிங்க சேனை விருத்தாந்தம், விஷ்ணு தத்தனதும் - ஏழு பிராமண புத்திரர்களினதும் கதை, கலிங்க சேனையின் கதை, மந்தியில், நாபிதன் கதை.

7வது தரங்கம். வத்ஸ ராஜர் முதலியோர் விருத்தாந்தம், கர்ஷகனது விருத்தாந்தம், சுருத சேநனதும் - வித்யுத் த்யோதையினதும் கதை, கீரி-எலி-பூனை - கோட்டான்களின் கதை, பிராமணனதும்-அவனது ஹேம தீநார சஹஸ்ரத்தினதும் கதை, கலிங்க சேனையின் விருத்தாந்தம்.

8வது தரங்கம். வத்ஸ ராஜ விருத்தாந்தம், வணிகன் மனைவியின் கதை, கலிங்க சேனையின் கர்ப்ப தாரணம், மதந மஞ்ஜுகையின் பிறப்பு, யக்ஷன் கதை, நர வாஹந தத்தனுக்கும் - மதந மஞ்ஜுகைக்கும் விருப்பம் வர்ணித்தல், சத்ருக்நனதும் - அவன் மனைவி பும்சலியினதும் விருத்தாந்தம், நீதி வர்ணித்தல், நர வாஹந தத்தன் - மதந மஞ்ஜுகையின் விவாஹத்தைக் கூறல், மதந மஞ்ஜுகா லம்பக முடிவு.

ஆக லம்பகம் 6க்கு, ஆகத் தரங்கம் 34க்கு, சுலோகம் 5725 கதை 114.

7வது லம்பகம் முதல் 12வது லம்பகம் வரைத் தரங்கம் 69க்குச் சுலோகம் 12107

13வது லம்பகம் முதல் 18வது லம்பகம் வரைத் தரங்கம் 21க்குச் சுலோகம் 3717

ஆக லம்பகம் 18க்குத் தரங்கம் 124க்குச் சுலோகம் 21549 இருக்கின்றது.

பிறகு மகாதேவன் மனமகிழ்ந்து அந்த உமாதேவியின் மகிமையடங்கிய ஓர் சிறிய கதை கூறலாயினர்.

தேவி! முன்னொரு சமயம் பிரமனும் நாராயணனும் இந்தப் புவிமுழுதும் சுற்றிக்கொண்டு என்னைக் காண்பதன் பொருட்டு இமயமலைக் கருகேவந்தார்கள். அங்கே முற்பக்கத்தில் பெரிய சோதிவடிவமான லிங்கமொன்றைக் கண்டார்கள். அந்த லிங்கத்தின் அடியை ஒருவரும் முடியை பொருவருமாகக் காண விரும்பிச் சென்று இருவரும் முடிவு காணாமல் அங்கிருந்து தவமியற்றி என்னை மகிழ்வித்தார்கள். நான் அவர்கள் தவத்திற்கிரங்கித்தரிசனங்கொடுத்து வேண்டும் வரங்களைக்கேட்டுக்கொள்ளுங்களென்று கூறினேன். பிரமன் "நீர் எனக்குப் புத்திரனாக வரவேண்டும்" என்று கேட்டான். இங்ஙனம் பிரமதேவர் பேராசைகொண்டு வரங்கேட்டமையால் அவருக்கு இந்தப் புவியில் பூசையில்லாமற் போய்விட்டது. தேவனாகிய நாராயணனோவெனில் 'பகவானே! எப்போதும் தங்களிடத்தில் மாறாத பக்தி எனக்குண்டாக வேண்டும்" என்று கேட்டார். ஆகையால் தான் அந்த விஷ்ணு உன் வடிவங்கொண்டு என் சரீரத்தில் பாதியாகவிருக்கிறார். நாராயணனே நீயாகிறாய்? சத்தியுடைய எனக்கு நாராயணனே சக்தி; தவிர எனக்கு முன் நீ மனைவியாகவுமிருந்திருக்கிறாய்" என்று கூறினர் பகவான். இதைக்கேட்ட பார்வதி, "நாதா! நான் உமக்கு முன் எவ்விதம் மனைவியாகவிருந்தேன்." என, பரமசிவன் "தேவி! நீ தக்ஷப்பிரஜாபதிக்கு முன்பு பெண்ணாக வவதரித்தாய்; அவனுக்கு இன்னும் அநேக கன்னிகைகள் உண்டானார்கள். அந்தத் தக்ஷன் உன்னை எனக்கு விவாகம் செய்துகொடுத்தான். மற்றுமுள்ள கன்னிகைகளைத் தருமன் முதலியவர்களுக்கு மணம் செய்துகொடுத்தான்.

அந்தத் தக்ஷன் ஒரு சமயம் ஓர் யாகம் செய்ய யத்தனித்தான். அதற்கு அவனாலழைக்கப்பட்ட மற்ற மருகர்கள்

யாவரும் வந்திருந்தார்கள். அவன் என்னைமட்டும் அழைக்கவில்லை. அதுகண்ட நீ உன் தந்தையாகிய தக்ஷனிடம் சென்று "ஏன் என் கணவனை யழைக்கவில்லை" யெனக்கேட்டாய். தக்ஷன் "பெண்ணே! உன்கணவன் மண்டையோடுகளை மாலையாக அணிந்தவன். அவனை எப்படி யாகத்திற்கு வரவழைப்பது?" என்றான். அச்சொற்கள் உன் செவி புகுந்ததும் நீ அவைகளை விஷம்போலேற்று, "செய்! இந்தத் தக்ஷன் மகாபாபி, இவனிடம் பிறந்த இச்சரீரத்தால் பிரயோசன மென்னவிருக்கிறது?" எனச் சினந்து சரீரத்தைவிட்டாய். பிரிய நாயகியே! அப்பொழுது யானடைந்த கோபத்தால் அவனுடைய யாகத்தை அழித்தேன். பிறகு நீ கடலிலிருந்து சந்திரன் தோன்றுவதுபோல் இமயமலையிலிருந்துண்டானாய்; பார்வதி! பிறகு நீயே ஞாபகப் படுத்திக்கொள். பிறகு தவம் புரிதல் கருதி இமயமலையையுற்றேன். அப்போது உன் தந்தையாகிய இமவான் அதிதியாக வந்த எனக்குப் பணிவிடைபுரிய உன்னையனுப்பினான். பிறகுதேவர்கள் தங்களைத் துன்புறுத்திவரும் தாரகனென்னும் அசுரனை வதம்செய்வதற்குரிய ஓர்புத்திரனை என்பால் அடையவேண்டி மன்மதனையனுப்பினார்கள். அந்த மதனன் தருணம் நோக்கியிருந்து மலர்க்கணைகளை என் மீது எய்தனன். அந்த மதனனை அக்கணமே என்னுடைய நெற்றிக்கண்ணால் எரித்தேன். பின்னர் நீ அருந்தவம் புரிந்தாய்; நீ தைரியமாய்ச்செய்த அருந்தவத்திற்கு நான் கட்டுப்பட்டேன். அந்தத் தேவர்களுக்கு நன்மை புரிவது கருதியே உன்னை நான் மணந்தேன். இவ்விதம் முன்பு நீ எனக்கு மனைவியாக விருந்தாய். உனக்கு இன்னும் நான் சொல்லவேண்டுவதென்னவென்றார்" பரமசிவன்.

இதைக் கேட்டதும் தேவி மிகச் சினமடைந்து பரமசிவனை நோக்கி, "நீர் தூர்த்தனாகிறீர். நான் தங்களை யோர் கதை சொல்லும்படி பிரியமாய்க் கேட்டுக்கொண்டதற்கு என் மனத்திற்குச் சிறிதும் பிடியாத இதைத் தெரிவித்தீர். நானும் தங்களைப் பற்றிச் சிறிது தெரிந்து கொண்டிருக்கிறேன். தாங்கள் தங்கள்

* தலைமேல் கங்கையை வைத்திருப்பதை யாரறியார்? அன்றிச் சந்தியை யென்ற தேவதையை வணங்குகிறீர். தங்கள் சங்கதி தெரியாதா?" என்று கூறிச் சினந்தாள்.

உடனேஜகத்பதியாகிய சிவபெருமான் புன்முறுவல்செய்து தேவியை நயந்துகொண்டு ஓர் கதை சொல்லலாயினர். தேவியும் கோபந்தணிந்து நந்திகேசுவரரை நோக்கி, இங்கே ஒருவரும் பிரவேசிக்கக் கூடாதெனத் தெரிவிக்க, நந்தியெம்பெருமான்தேவியினது கட்டளையைச் சிரமேற்கொண்டு வாயிற்படியிலிருந்து காவல் புரியலானார்.

பரமசிவன் தேவி திருமுகம் நோக்கி, "தேவி! தேவர்கள் நித்தியசுக முடையவர்கள். மானிடர்கள் எப்போதும் துக்க முடையவர்கள். ஆகையால், நான் உனக்கு வித்தியதாரர்களின் சரித்திரங்களைக் கூறுகிறேன் கேள்," என்று சொல்லிக்கொண்டிருக்கும் போதே கணங்களுக்குள் சிறந்தவனாகிய புஷ்பதந்தன் என்பவன் வந்தான். அவன் பரசிவானுக்கிரகத்தைப் பொருளாகக் கொண்டவன். அவன் தேவியாரும் சுவாமியுமிருந்த இடத்தில் பிரவேசிக்கும்போது நந்திகேசுவரர் செல்லவொட்டாமற் றடுத்தார். அப்போது புஷ்பதந்தன், "நந்தி என்னை அகாரணமாகத் தடுக்கிறான்; இருக்கட்டும்" எனச் சிந்தித்துத் தன் யோகபலத்தால் ஒருவரையுமறியாமல் அந்தக் கணத்திலேயே உள்ளே பிரவேசித்தான். அங்கு பினாகபாணியாகிய பரமசிவன் ஏழு வித்தியாதரர்களைப் பற்றிய ஆச்சரியமும் அபூர்வமுமான சரித்திரத்தைச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார். புஷ்பதந்தன் கண்டு மனமகிழ்ந்து ஓரிடத்திலிருந்து அதைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்து வெளியேவந்து தன் வீட்டுக்குச்சென்று தன் மனைவியாகிய ஜயை யென்பவளிடம் கதையைக்கூறி மகிழ்ந்தான். தன் உடைமையையும் தன்னிடத்துள்ள இரகசியத்தை

* சிவன் சிரசில் கங்கையைத் தரித்திருப்பதாலும் சந்தியாகாலத்தில் நர்த்தனம் செய்யும்போது வணங்குவதாலும் கங்கை, சந்தி இவ்விரண்டும் ஸ்திரீகளென்கிற கருத்துப்படி தேவி இறைவனை யிகழ்ந்து பேசியதாம்.

யும் தன் மனைவிக்குத் தெரியாமல் ஒளிப்பவன் எவன்? ஒருனுவமில்லை. ஆகவே ஜயையும் இந்த இரகசியமான கதையைக் கேட்டு மகிழ்ந்து உடனே பார்வதியாரிடம் சென்று அதைக்கானம் செய்தாள். ஸ்தரீகளிடமும் வாய்க்கட்டு ஏற்படுவதுண்டா?

தனக்கு ஈசன் அதி இரகசியமாகத் தெரிவித்த கதையை ஜயை கூறக்கேட்டதும் உமாதேவி ஆச்சரியமடைந்து பரமசிவனைப் பார்த்து "நீர் எனக்குக் கூறிய கதை அபூர்வமானதன்று ஜயையும் கூறுகிறாளே" என்று கேட்டாள். ஈசன் அதைக்கேட்டதும் சற்று ஆலோசித்து உண்மையையறிந்து "தேவி! நான் உனக்கு இக்கதையைக் கூறும்போது புஷ்பதந்தன் தன் யோக பலத்தால் உள்ளே பிரவேசித்துக் கேட்டுக்கொண்டிருந்து பிறகு தன் மனைவி ஜயைக்கும் சொல்லியிருக்கிறான். இல்லாவிட்டால் நான் கூறிய இக்கதையை யாரறிவார்கள்?" என்று கூறினார். உடனே உமாதேவி புஷ்பதந்தன் மேல் பெருங்கோபங்கொண்டு அவனை வரவழைத்து "நீ வணக்கமில்லாதவன், துஷ்டன், ஆகையால் நீ மானிடனாகக் கடவது" என்று சாபமிட்டாள். இவனடைந்த சாபத்தைக்கேட்ட மால்லியவான் என்னும் கணத்தலைவனொருவன் அம்பிகையிடம் அவனை மன்னிக்கும்படி வேண்ட. அந்த மால்லியவானையும் தேவி மானிடனாகும்படி சபித்தாள். பிறகு ஜயையும் இவ்விருவரும் அம்பிகையின் திருவடியிற் பணிந்து வணங்கித் தங்கள் சாபவிமோசனத்தைக் கேட்டார்கள். தேவி திருவுளமிரங்கி அவர்களைப் பார்த்து, "விந்தியமலையின் அருகே ஓர் அரண்யமிருக்கிறது; அங்கே குபேரனுடைய சாபப்படி பிசாசுருவமடைந்த சுப்ரதீகன் என்னும் ஒரு யக்ஷன் காணபூதி என்ற பெயருடனிருக்கிறான். ஏ புஷ்பதந்த! நீ அந்தக் காணபூதியைக்கண்டு உன் ஜன்மத்தை நினைத்து இச்சரித்திரத்தைக் கூறுவாய்; அப்போதுனக்கு இச்சாபவிமோசனமுண்டாம்; இந்த மால்லியவான் காணபூதியிடம் இச்சரித்திரத்தைக் கேட்கப்போகிறான். அந்தக் காணபூதி இவனுக்கு இக்கதை கூறியதும் சாப விமோசனமடைவான். மால்லியவானும் அதேகணத்தில்சாபவிமோசனம்பெறுவான்," என்று கூறி மறைந்தாள். புஷ்பதந்தன் முதலிய மூவரும் மின்னல் கூட்டம்போல் அக்கணமே மறைந்தார்கள்.

பின் சின்னாட்சென்றதன்மேல் பார்வதிதேவி பரமசிவனைப் பார்த்து, "தேவ! என்னால் சபிக்கப்பட்ட பிரமத கணங்களுட் சிறந்த அவ்விருவரும் புவியில் எங்கே பிறந்திருக்கிறார்கள்?" என்று கேட்டாள்.

இதைக்கேட்ட சந்திர மௌலியாகிய ஜகதீசன் தேவியை நோக்கி, "பிரியமுள்ளவளே! கௌசாம்பி என்னும் நகரமிருக்கிறது. அந்நகரத்தில் புஷ்பதந்தன் வரருசி என்ற பெயருடன் பிறந்திருக்கிறான். சுப்பிரதிஷ்டை என்னும் நகரத்தில் மால்லியவான் பிறந்து குணாட்டியன் என்னும் பெயருடனிருக்கிறான். தேவி இதுதான் அவர்களுடைய விருத்தாந்தம்" எனத் திருவாய்மலர்ந்தருளினார் எப்போதும் தன்னையே கதியாக நினைத்துக் கொண்டிருந்த புஷ்பதந்தன் மால்லியவான் இவ்விருவருக்கும் தான் சாபங் கொடுத்ததை உமாதேவி நினைத்து அனுதாப மடைந்தனள். பரமசிவன் தமது மனைவியை அந்தக் கைலாயமலையின் கண்ணுள்ள தாழ்வரைகளில் பயிரான கற்பகக் கொடிகாளா லமைக்கப்பட்ட லீலாகிருகங்களில் சந்தோஷிக்கச்செய்து வாசஞ்செய்தார்.

2-வது தரங்கம்.

மானிட சரீரமடைந்த புஷ்பதந்தன் வரருசி, காத்தியாயனன் என்ற பெயருடன் நாலா பக்கங்களிலும் சஞ்சரித்து வந்தான். வித்தைகளின் கரைகண்டனன். நந்தனிடம் மந்திரி வேலை பார்த்துவந்தான். இவன் ஒரு சமயம் வருத்தமுற்று விந்தியபருவதத்தில் வசித்துவரும் தேவியைத்தரிசிக்கக்கருதி அங்கு சென்று தவம்புரிந்து தேவியைப் பூசித்தான். தேவி அவனு

டைய சொப்பனத்தில் தோன்றி "ஏ காத்தியாயன! விந்தியமலையின் அருகில் மரமடர்ந்த காடு ஒன்றிருக்கிறது. அங்குக் காணபூதி யிருக்கின்றான். அவனைப் பார்க்கச்செல்" என்று கூறி மறைந்தருளினள். உடனே புஷ்பதந்தன் கண் விழித்துக்கொண்டு தேவியின் திருவருளை நினைத்து மனமகிழ்ந்து, எழுந்து தேவி குறிப்பிட்ட வனத்தை நாடிச்சென்றான். அவன் அந்தக் காட்டிற்போய்க் கொண்டிருக்கையில் ஓர் பெரிய ஆலமரத்தைக் கண்டான். அங்கு நாலாபக்கமும் பார்க்கையில் அதனடியில் காணபூதி பல் பிசாசுகள் சூழ பிசாசுருவத்துடனிருக்கக்கண்டு அருகே சென்றான். காணபூதி இவனைப் பார்த்ததும் பரபரப்புடன் எழுந்துபணிந்தான். வாருசி உடனே அவண் உட்கார்ந்து, "பிசாசுருவங் கொண்டவனே! நீ இவ்வளவு நல்ல நடத்தையுடனிருக்கும்போது உனக்குப் பிசாசுருவம் வந்தவாறென்ன" என, காணபூதி தன்னிடம் அன்புள்ள காத்தியாயனனை நோக்கி "எனக்கு இயற்கையில் அறிவில்லை, ஆயினும் சர்வலோக சரண்யனாகிய பரமசிவன் உச்சினி நகரத்தில் இடுகாட்டிலிருந்து கதை சொல்லிக்கொண்டிருக்கும்போது நான் கேட்டேன். அதாவது கூறுகிறேன் கேள்,

பருவதவல்லியானவள் கணவனை நோக்கி, "ஓ நாதா! மண்டையோடுகளிலும் இந்த இடுகாட்டிடத்தும் தங்களுக்கு இவ்வளவு அன்புண்டானதற்குக் காரணமென்ன?" என்று கேட்டாள். பகவான், "தேவி! முன் பிரளயகாலததில் உலகம் முழுதும் ஜலமயமாகவே யிருந்தது. அப்பொழுது நான் தொடையைக் கீறி அதிலிருந்துண்டான இரத்தத் துளியைக் கீழே சிந்தினேன். அந்த இரத்த பிந்துவானது ஜலத்திற்குள் முட்டை வடிவமாயுண்டாயிற்று. பிறகு அந்த முட்டை இருபாகமாகப் பிரிந்தது. அதில் ஒரு பாகத்திலிருந்து ஓர் புருஷனுண்டானான். பிறகு உலகத்தைப் படைக்கப் பிரகிருதியை யுண்டுபண்ணினேன் அந்தப் புருஷனும் பிரகிருதியும் சேர்ந்து மற்றுமுள்ள பிரஜாபதிகளை யுண்டுபண்ணினார்கள். அதனால் அந்

தப் புருஷனைப் பிதாமகன் (தந்தையின் தந்தை) என்று கூறுகிறார்கள். அந்தப் பிதாமகன் தான் ஸ்தாவரஜங்கம ரூபமான இந்தப் பிரபஞ்சத்தைப் படைத்து அதன் காரணமாகக் கருவங்கொண்டான். அதற்காக நான் சிரசைச் சேதித்தேன். பிறகு நான் வருத்தமுற்று விரத நியமம் பூண்டேன். ஆதலால் எனக்குக் கையில் கபாலமேந்திக் கொண்டிருப்பதிலும் இடுகாட்டில் வசிப்பதிலும் பிரியமுண்டாயிற்று. தேவி! என் கையிலிருக்கும் கபாலமானது உலகமென்று அறிந்துகொள். முற்கூறிய முட்டையின் இருபாகத்துள் ஒன்று ஆகாயமாகவும் ஒன்று பூமியாகவுமாயிற்று என்று பரமசிவன கூறுகையில் எனக்கு அதைக் கேட்பதில் மிகுந்த பிரியமும் அவாவுமுண்டானமையால் அங்கு தங்கினேன்.

பின் உமாதேவி ஈசனை நோக்கி, "பரமபதியே! அந்தப் புஷ்பதந்தன் இன்னும் எவ்வளவு காலத்தில் நன்மை யடைவான்" என, சங்கரன், "பார்வதீ! இதோ காணப்படுகிறதே இந்தப் பிசாசு குபேரனுடைய சாபமடைந்த ஓர் யக்ஷன். தூலசிரசு என்னும் பேர்கொண்ட ஓர்இராக்கதன் இவனுக்கு நண்பனாயிருந்தான். மகாபாபியாகிய அந்த அரக்கனிடம் சிநேகங்கொண்டிருந்த இந்த யக்ஷனைக் குபேரன் பார்த்து, "நீ பாபியின் சிநேக முடையவனாக இருக்கிறாயாதலால் விந்திய மலைக்கருகேயுள்ள அரண்யத்தில் பிசாசுருவத்துடன் சஞ்சரிக்கக் கடவது" என்று சபித்தனன். அதுகண்ட இந்த யக்ஷனுடைய சகோதரனாகிய தீர்க்கஜங்கன் என்பவன் குபேரனுடைய பாதங்களில் விழுந்து சாபத்திற்கு முடிவுகாலத்தைத் தெரிவிக்க வேண்டுமென வேண்டினான். குபேரன், "சாபமடைந்த புஷ்பதந்தனென்னும் ஓர் யக்ஷனிடம் நீ பெரியகதையைக் கேட்பாய்; நீ கேட்ட அக்கதையைச் சாபமேற்றுமானிடனான மால்லியவானுக்குக் கூறுவாய். பிறகு நீங்கள் மூவரும் அவரவர் பெற்ற சாபத்தினின்று விடுபடுவீர்கள்" என்று கூறினான். "பார்வதீ! நீபுஷ்பதந்தனுக்குச் சாபவிமோசனம் குறிப்பிடும்போது சொன்ன காணபூதி இவன்

தான்; எண்ணிக்கொள்" என்றார். பகவான், இவ்வரலாற்றினைக் கேட்டு நான் மனமகிழ்ச்சியுடன் இங்குவந்தேன். இதுதான் என் வரலாறு; இந்தத்தோஷம் புஷ்பதந்தன் என்னிடம் வரும் வரையில் தான் என்று கூறிநின்றான் காணபூதி.

அந்தக்கணத்தில் வரருசியானவன் தன் ஜாதியை நினைத்துக்கொண்டு தூங்கியெழுந்தவன்போல் கூறுகிறான். நான்தான் அந்தப் புஷ்பதந்தன் அந்தக்கதையை நான் கூறுகிறேன் கேள் என்று சொல்லிப்பதினான்கு லக்ஷம் கிரந்தங்களால் பெரியகதைகளைக்கூறினான். காணபூதி "தேவனே! நீர் ருத்திர மூர்த்தியாகிறீர். இந்தக்கதையை யறிபவன் வேறு எவன்? உமது அனுக்கிரகத்தால் அந்தச்சாபமானது என்னைவிட்டுவிட்டது. ஓ பிரபுவே! நீர்பிறந்தது முதல் நடந்தவரலாற்றைத்தெரிவிக்கவேண்டும்" என அந்தவரருசியானவன் அன்போடு அகமகிழ்ந்து கூறுகிறான்.

கௌசாம்பி என்றொரு நகரம். அங்கே சோமதத்தன் என்னுமோர் அந்தணரிருந்தார். அவருக்கு அக்கினிசிகன் என மற்றொருபெயருண்டு. அவருக்கு வசுதத்தை என்னுமொரு மனைவியிருந்தனள். அந்தவசுதத்தை ஓர் முனிவருடைய பெண். ஒருசாபத்தால் அவள் அந்த அந்தணருக்குமனைவியாயினள். அந்தவசுதத்தையிடம் சோமதத்தனுக்கு முன்னேற்பட்டசாபத்தால்நான் புத்திரனாகப்பிறந்தேன். நான் இளைஞனாயிருக்கும்போது என் தந்தையிறந்தனர். பிறகு என்தாய் கஷ்டமானபல செய்கைகளைச் செய்துவளர்த்துவந்தாள். அச்சமயமே இரண்டு பிராமணர்கள் எங்கள் வீட்டுக்குவந்தார்கள். அவர்கள் வெகுதூரமிருந்துவந்தவர்களாகையால் அவர்களுடைய வஸ்திரமழுக்கடைந்திருந்தது. அவர்கள் என் வீட்டிலிருக்கும்போது முரசவாத்திய முழக்கம் கேட்டது. அதனால் என்தாய் தன் புருஷனை நினைத்துக்கொண்டு தளர்ச்சியுடன் என்னைக்குறித்து "அடேமகனே! உன்தந்தைக்கு நண்பனாகிய நந்தன் என்ற நடன் நர்த்தனம் செய்கின்றான்' என, நான் "அம்மா! அந்த நர்த்தனத்தைப் பார்க்கப்போகிறேன்.

அங்கு சென்று பார்த்துவிட்டு வந்து அந்த நர்த்தனத்தை நான் உனக்கு நடித்துக்காட்டுகிறேன்" என்றேன். இந்தச்சம்பாஷணையைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்த அந்த அந்தணர்கள் பரமாச்சரியமடைந்தார்கள். அதுகண்ட அன்னை அவர்களைப்பார்த்து "ஓ அந்தணர்களே! இந்தக்குழந்தையேதேனும் ஒன்றை ஒருமுறை கேட்பானேயாகில் அதைஉடனே இருதயத்தில் விடாமல் அமைத்துக்கொள்வான்" என்றாள். அந்த உண்மையையறிவான்கருதிய அவ்வந்தணர்களிருவரும் எனக்கு பிராதிசாக்கியம் (வேதலக்ஷணக்கிரந்தம்) என்ற கிரந்தத்தைப் படித்துக் காட்டினார்கள். நான் அவர்கள் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்போதே அவர்கள் படித்தபடியே படித்தேன். பிறகு அந்த அந்தணர்களுடன் நர்த்தனம் பார்க்கச்சென்று வீடுவந்து அங்கு நடந்த நர்த்தனத்தை அவ்விதமே காட்டினேன். அபபொழுது அந்த அந்தணர்களுள் ஒருவராகிய வியாடி என்றபெயர்பூண்டவர் நான் எந்த விஷயத்தையும் ஒருதடவை கேட்டதும் தெரிந்துகொள்வேனென்பதை நிச்சயமாய்த்தீர்மானித்து என்தாய்க்கு வந்தனம் செய்து ஒருகதை கூறலாயினர்.

வேதஸம் என்னும் நகரத்தில், தேவசுவாமி, கரம்பகன் என்னும் இரண்டு சகோதரர்களிருந்தார்கள். அவ்விருவரும் இணைபிரியா நேசமுடையவர்களாகவிருந்தார்கள். அவ்விருவருள் ஒருவருடைய புத்திரர் இவர்; இந்திரதத்தர் என்பது இவரது பெயர். நான் மற்றொருவருடைய புத்திரன். என்பெயர் வியாடி எனது தந்தை மரணமடைந்த பிறகு இந்த இந்திரதத்தருடைய தந்தை, என்தந்தை மரணமடைந்த துக்கம் சகிக்கொணாது வடதிசை நோக்கி யாத்திரை சென்றனர். மறுபடி திரும்பவில்லை. பிறகு எங்களுடைய தாய்மாரிருவருடைய மனமானது துக்கத்தில் தத்தளித்தது. பிறகு நாங்களும் நாதனற்றவர்களானோம். எங்களுக்கு ஏராளமான பொருளிருந்தபோதிலும் கல்விகற்கவேண்டுமென்கிற விருப்பமுண்டாயிற்று. ஆகையால் அருந்தவம் புரிந்து

* சுவாமிநாதனாகிய சுப்பிரமணியக் கடவுளைப்பிரார்த்தனை செய்வதற்காகச் சென்று அங்கே, நாங்கள் தவம்புரிந்துவந்தோம். அப்போது இறைவன் எங்கள் சொப்பனத்தில் தோன்றி "அன்பர்களே! நீவிர் செய்த தவத்திற்குகந்தோம், பாடலிகம் என்னும் ஒரு பட்டண மிருக்கிறது. அந்நகரை நந்தன் என்னும் அரசனொருவன் பரிபாலித்து வருகிறான். அந்நகரில் வருஷன் என்னும் ஒரு அந்தணனிருக்கிறான். அவ்வந்தணன்பால் நீவிருவரும் கல்வியை யடையுங்கள். அங்கு செல்லக்கடவீர்," என்று கூறி மறைந்தார்.

பிறகு நாங்கள் அந்நகரம் சென்று அவ்வந்தணனைப் பற்றி விசாரித்தோம். "அங்குள்ளார்கள் இங்கு வருஷன் என்னும்பெயரினையுடைய ஓர் அந்தணனிருக்கிறான்; அவன் பெரியமூர்க்கன்" என்றார்கள். அதைக்கேட்டதும் எங்கள் மனம் பெருஞ்சஞ்சலமடைந்தது. ஆயினும் நாங்கள் இறைவனது திருவருளை நம்பி அவ்வந்தணனுடைய வீட்டுக்குச் சென்றோம். அவன் வீடானது பார்ப்பதற்கு வீடென்று ஓர் சிறிதும் மதிக்கக்கூடாதநிலைமையிலிருந்தது. எங்குபார்த்தாலும் எலியும் பெரிச்சாளியும் பொந்துகள் செய்திருந்தன. சுவர் தலையில் இடிந்து விழும்போலிருந்தது. தங்குவதற்கு அவ்வீட்டில் சிறிதும் நிழலைக்காணோம். ஒளியிழந்து ஆபத்துக்கு ஜன்மபூமிபோற் காணப்பட்டது.

அந்த வீட்டின் நடுவே வருஷன் என்ற அந்த அந்தணன் வீற்றிருந்துதியானத்திலிருக்கப்பார்த்தோம். மனமகிழ்ந்து அவர் மனைவியின் அருகே சென்றோம். அவ்வம்மை எங்களை யதிதியாகப்பாவித்து உபசரணை செய்தாள். அவ்வம்மை யுடுத்தியிருந்த ஆடை அழுக்கடைந்திருந்தது. தேகம் மிகவும்இளைத்துக் கேவலம் எலும்பிலாயதோ வெனச் சந்தேகிக்கக்கூடிய நிலைமையிலிருந்தது. அவளை நாங்களிருவரும் வணங்கினோம். பிறகு அந்த அம்மாளிடம் நாங்கள் அவண் சென்றதற்குக் காரணத்தையும்

* இதனால் இவர்கள் வந்த இடம் கும்பகோணத்துக்கருகாமையிலுள்ள சுவாமிமலையென்று ஊகிக்கக்கூடும்.

அவ்வூர்னர் அம்மாதரசியின் நாயகனை மூர்க்கன் என்று இகழ்ந்து பேசியதையும் கூறினோம்.

இதனைச் செவியுற்றதும் கற்பிற் சிறந்த காரிகையாகிய அவ்வம்மை, "அந்தணர்களே! நீவிரிருவரும் எனக்குப் புத்திரர்கள் போன்றவர்கள். ஆகையால் எனக்கு உங்களிடம் பேச வெட்கமில்லை. கேளுங்கள், கூறுகிறேன்" என்று கூறுகிறாள்.

இந்நகரத்தில் சங்கரஸ்வாமி என்னு மோர் விப்பிரரிருந்தார் அவர் அந்தணருள் சிறந்தவர். அவருக்கு வருஷன், உபவருஷன் என்னும் இரண்டு குமாரர்களிருந்தார்கள். அவ்விருவருள் வருஷனுக்கு நான் மாலை சூட்டினேன். இதோ இருக்கிறாரே இவர்தான் என் நாயகர். இவர் மூர்க்கத்தன்மையுள்ளவர். தரித்திரர். விபரீதகாரியங்களைச் செய்பவர். இவரது சகோதரனாகிய உபவருஷனும் இவ்விதமே யிருப்பார்.

ஓர் வருடம் மாரிகாலம் வந்தது. அக்காலத்தில் ஸ்திரீகள் வெல்லத்தினாலும் மாவினாலும் நிந்திக்கத் தக்க இரகசிய பிரதேசத்தைச் (பெண்குறி) செய்து மூர்க்கனும் தரித்திரனுமாகிய அந்தணனுக்குக் கொடுப்பது வழக்கம். ஆகையால் அவ்வழக்கப்படி என் கொழுந்தனாகிய உபவருஷனுடைய மனைவி அவ்விதமே ஒருருவைச்செய்து அதை என் கணவனுக்குத் தக்ஷிணையுடன் கொடுத்தாள். என் கணவனாகிய இவர் அதை வாங்கிக்கொண்டு வீடு வந்து சேர்ந்தார். நான் இவரைச்சினந்து கொண்டேன். இவர் நான் சொல்வதுணராமல் முட்டாள்தனத்தால் என்மீது கோபங்கொண்டு மிகவும் வருந்தினார். பிறகு குமாரக்கடவுளைச் சரணமடைந்து அவரைத்தியானித்துவந்தார். முருகப்பெருமான் இவர்மீதிரக்கங்கொண்டு இவருக்குக்கலைகள் யாவற்றையும் பிரகாசப்படுத்தினார். அன்றியும் எமதிறைவனாகிய கந்தபிரான் "ஒருதரம்கேட்டவுடன் மனதில் அமைத்துக்கொள்ள வல்ல ஓர் அந்தணனைக்கண்டவுடன் அவனுக்கு அந்தக்கலைகளனைத்தையும் பிரகாசப்படுத்து" என்றும் கட்டளையிட்டார். இவைகளனைத்தையும்

என்னிடத்து இவர் தெரிவித்தார். அன்றுதொட்டு இவர் சதாகாலமும் தியானத்திலும ஜபம் செய்வதிலுமிருந்து வருகிறார். ஆகையால் நீங்கள் ஒருமுறை கேட்டதும் கிரகித்துக்கொள்ளக் கூடிய. அந்தணனொருவனையழைத்துவாருங்கள்; அப்பொழுது தான் உங்களுடைய காரியம் சித்தியாகும்" என்றாள். அம்மா! அந்த வருஷனுடைய மனைவியிடம் அந்த விசேஷத்தைக்கேட்டு மகிழ்வுற்று, அவ்வம்மையினுடையதரித்திரம் நீங்கும்பொருட்டு நூறு பொன்னை அளித்து அவ்விடமிருந்து புறபபட்டோம். பிறகு புவிமுழுதும் சுற்றினோம். எங்கும் நாங்கள் உத்தேசித்துத் தேடிய புருஷனைக்காணாமல் உன்னுடைய கிருகம் வந்தோம். உன்குமாரனே ஒருதடவைகேட்டதும் கிரகித்துக்கொள்ள வல்லவனென்பதையறிந்தோம். ஆகையால் அவனை அனுப்பவேண்டும்; அவனை அழைத்துக்கொண்டு போய்க் கல்விப் பொருளையடைகிறோம் என்று சொன்னார்கள்.

இங்ஙனம் கூறக்கேட்டதும் என்தாய், ஆதரவுடன் கூறுகிறாள்.

ஓ அந்தணரே! நீர் கூறியதுயாவும் உண்மையென்பதில் எனக்கு நம்பிக்கையுண்டு. இக்குழந்தை பிறந்தவுடன் ஆகாயத்திலிருந்து அசரீரிவாக்குண்டாயிற்று. அதாவது "இந்தக்குழந்தை ஒருமுறை கேட்டவுடன் தான்கேட்டதைக் கிரகித்துக்கொள்ள வல்லவன்; இவன்வருஷன் என்பவனிடம் கல்வியைப்பெறுவான்; இவனால்தான் வியாகரணசாஸ்திரம் நிலைபெறப்போகிறது. உலகத்தில் எதெதுசிறந்ததோ அந்த வஸ்துக்கள் யாவும் இந்தக் குமாரனுக்குத் திருப்தியுள்ளதாகும். அதனால் இவன் வரருசியென்றபெயரைப்பெறுவான்" என்பனவாம். பிறகு இவனுக்கு வயது வந்தவுடன் வருஷன் என்னும் அந்தணன் எங்குள்ளானென்பதைப்பற்றியறிய இரவும் பகலும்கவலைகொண்டிருந்தேன். இப்பொழுது உங்கள்முகமாகச்சங்கதிகளைத்தெரிந்துகொண்டது எனக்குக் கரைகடந்த மகிழ்ச்சியை யளித்தது. இது என்பாக்

கியந்தான். நீங்கள் இக்குமாரனைத் தடையின்றி யழைத்துச் செல்லலாம். இவன் உங்களுககு உடன்பிறந்தவனே. ஆகையால் இதில் வித்தியாசம் நினைக்கவேண்டாம்" என்றாள். பிறகு வியாடி இந்திரதத்தர் இருவரும் மிகுந்த சந்தோஷ மடைந்து அன்றிரவை ஓர் கணநேரம்போல் கழித்தார்கள். பிறகு நான் வேதாத்தியயனம் செய்யும் யோக்கியதை பெறும் பொருட்டு அவ்விரு அந்தணருள் வியாடி யென்பவர் தமது கைப்பொருள் செலவு செய்து எனக்கு உபநயனஞ் செய்வித்தார்.

பிறகு நான் புறப்படும்போது என் தாயார் என்னைவிட்டுப் பிரிய மனம் பொறாமல் முதலில் வருந்தினாளாயினும் பிறகுஆறுதலடைந்து எனக்குத்தரவளித்தாள். நான், எனக்கு அப்பொழுதுண்டான உற்சாகத்தால் என்தாயைவிட்டுப் பிரியும் துக்கத்தை யடையவில்லை. அவ்விரு அந்தணர்களும் என்னை யடைந்ததும் சுப்பிரமணியக்கடவுள் செய்த அனுக்கிரகமானது புஷ்பித்ததாக நினைத்து அந்நகரினின்று அப்பொழுதே புறப்பட்டு விரைவாக நடந்தார்கள்.

பிறகு சிலநாளைக்கெல்லாம் நாங்கள் மூவரும் வருஷனுடைய கிருகம் வந்து சேர்ந்தோம். அந்த வருஷன் என்பவர் என்னைக்கண்டதும் தன் உபாசனா மூர்த்தியாகிய சுப்பிரமணியக் கடவுளே மூர்த்திகரித்து வந்ததாகக் கருதினார்.

மறுநாள் முதற்கொண்டு எங்களுக்குப் போதிக்கக் கருதி ஓரிடமமைத்து அங்கு எங்களை உட்காரச் செய்து அந்தணரும் ஓர் ஆசனத்தமர்ந்து ஓங்காரத்தை ஜபித்தார். உடனே வேதங்கள் நான்கும் அங்கங்களுடன் அவர் எதிர்தோன்றின.

பிறகு எங்களுக்குக்கற்பித்தார். நான் அவர்போதனையை ஓர் முறைகேட்டேன், வியாடி இருமுறை கேட்டார். இந்திரதத்தர் மும்முறைகேட்டார். எல்லோரும் எமதாசிரியர் கூறியதைக் கிரகித்துக் கொண்டோம்.

அவ்வூரிலிருந்த அந்தணர்கள் யாவரும் நாங்கள் ஓதும்போதுண்டான திவ்ய தொனியைக்கேட்டு பரமாச்சரியமடைந்து இதுவென்ன வென்று பார்க்க நாலாபக்கத்திலிருந்தும் வந்து கூடினார்கள். எமது குருவைத் துதித்து தங்கள் தங்கள் முகங்களில் ஒளியையடைந்தார்கள். பிறகு எல்லோரும் எமதாசிரியரை அன்போடு வணங்கினார்கள். நந்தன் என்ற அந்நகர மன்னன் பரமசிவனது குமாரனாகிய சுப்பிரமணியக்கடவுளினது மகிமையைக் கண்டு சந்தோஷமடைந்து அந்தப் பெருமானது திருவருள் பெற்ற எமதாசிரியர் வீடுமுழுதும் பொருளால் நிறைத்தான்.

3-வது தரங்கம்.

வாருசி மறுமடியும் காணபூதிக்குக் கூறுகிறான். ஓ காணபூதியே! நாங்கள் அத்தியயனம் செய்துகொண்டிருக்கும்போது சிலகாலம்சென்றது. எங்களுடைய ஆசிரியாகிய வருஷன் நித்திய கடனைமுடித்துச் சாவகாசமாய் வீற்றிருக்கும் ஓர்சமயம் நாங்கள் அவரிடம்சென்று, அவரைவணங்கி "இந்தநகரமானது எக்காரணம் பற்றி கலைமாதுக்கும் பூமாதுக்குமுரிய க்ஷேத்திரமாயிற்று" என்று கேட்டோம்.

அந்த அந்தணர் மாணாக்கர்களே! கேளுங்கள்; கங்காநதியின் அருகாமையில் கனகலம் என்னும் பெயர்கொண்ட ஓர் தீர்த்தமிருக்கிறது. அங்கு தென்தேயத்துப் பிராமணன் ஒருவன் தன் மனைவியுடனிருந்து தவம் புரிந்து வந்தான். அந்த பிராமணனுக்கு அந்த இடத்திலேயே மூன்று குமாரர்கள் பிறந்தார்கள். குமாரர்கள் பிறந்த சிலகாலத்திற்கெல்லாம் அந்த விப்பிரன் தன் இல்லறக்கிழத்தியுடன் பரலோகமடைந்தான். பின்னர் அந்தக்குமாரர்கள் மூவரும் கல்விபயிலவெண்ணி, இராஜகிரகம் என்னும் இடத்திற்குச் சென்றார்கள். அங்கிருந்து அத்தியயனம் முடித்தார்கள். பின்னர் தாங்கள் அநாதையாயிருக்க நேர்ந்தமைக்கு வருத்தமுற்று அவ்விடத்தை விட்டுக் குமாரசுவாமியைத் தரிசனம் செய்யும் விருப்பத்துடன் தெற்கு நோக்கிச் சென்றார்கள். சிலநாள் வழி நடந்தபிறகு கடற்கரையோரத்திலிருந்த சிஞ்சினி யென்னும் நகரத்தை யடைந்து அங்கு போஜகன் என்னும் ஓர் அந்தணனைக் கண்டு அவன் வீட்டில் தங்கினார்கள். அந்த போஜகனுக்குப் புத்திரசந்தானமில்லை. ஆகையால் அவன் தன் மூன்று கன்னிகைகளையும் அவர்கள் மூவருக்கும் பாணிக்கிரகணம் செய்து கொடுத்துத் தன் சொத்துக்களை அவர்களுக்கே உரிமையாக்கிப் பின் தவஞ்செய்யக் கானகம் சென்றான். அந்த மூவரும் தங்கள் மாமனார் வீட்டில் வசித்துவரும்போது அந்நகரில் மழையில்லாமற்போய் பஞ்சந்தோன்றியது. ஆகவே அவர்கள் தங்கள் மனைவிமார்களை அந்நகரத்திலேயே விட்டு வேறிடத்திற்குப் போய்விட்டனர். குரூர சுபாவமுடைய மானிடர்கள் சிலசமயங்கள் தங்சள் உறவினர்களையும் கவனிப்பதில்லை. தங்கள் கொழுநனை விட்டுப் பிரிந்த அம்மூன்று பிராமண மாதருள் இரண்டாவள் கர்ப்பிணியாயிருந்தாள் அச்சமயம். ஆகையால் மற்றஇரண்டுமாதர்களும் கர்ப்பிணியாயிருந்த தங்கள் சகோதரியோடு தங்கள் தந்தையின் நண்பனாகிய யக்ஞதத்தன் வீட்டை யடைந்து அங்கிருந்து வந்தார்கள். அம்மாதர்கள் மூவரும் தாங்கள் சுகமே வசிக்க ஓரிடத்தை யடைந்தும் தங்கள் கணவனை விட்டுப்பிரிந்த துக்கத்தால் சொல்லொணாவருத்தத்துடனிருந்து வந்தார்கள். குலஸ்திரீகள் ஆபத்துக் காலங்களிலும் பதிவிருதா தருமங்களினின்று தவறுவார்களா?

பிறகு கர்ப்பந்தரித்திருந்த இரண்டாவது மாது சிலமாதகாலங்களுக்கெல்லாம் ஓர் புத்திரனைப் பெற்றாள். அந்தப் புத்திரனிடம் அந்த மூன்றுமாதர்களும் ஒருவரைவிட ஒருவர் பதின்மடங்கதிகமாக அன்புபாராட்டி நாளோரு மேனியும் பொழுதொரு வண்ணமுமாக வளர்த்துவந்தார்கள்.

இங்ஙனமிருந்து வருகையில் பரமசிவனும் பார்வதிதேவியும் ஆகாய வீதி வழியே சென்றார்கள். அப்பொழுது பார்வதிதேவி இந்தக் குமாரனைக் கண்டு உடனே பரமசிவனை நோக்கி "மகா பிரபுவே! இந்தக் குழந்தையைப் பாருங்கள்; இந்த மூன்று மாதர்களும் ஒருவரைவிட ஒருவர் அளவிறந்த அன்புடன் கொஞ்சி முத்தமிட்டு அதன் வாயமு முண்டு மகிழ்கிறார்கள். இம்மாதர்கள் இந்தக் குழந்தையைக் கொஞ்சி மகிழ்வதுதங்களை அதுகாப்பாற்றும் என்கிற எண்ணங்கொண்டுதானே? ஆகையால் இக்குழந்தை இவர்களைக் காக்கும்படி அனுக்கிரகம் செய்ய வேண்டும்" என்று அன்புடன்கேட்டாள். மகாதேவன் தேவியிடம் கருணைகூர்ந்து "இந்த பாலகன் முன்ஜன்மத்தில் தன் மனைவியுடன் என்னையாராதித்தான். இவன் இப்பூமியில் நல்ல சுகமனுபவிப்பதன் பொருட்டுப் பிறந்திருக்கிறான். ஆகையால் இவனுக்கு அனுக்கிரகம் செய்கின்றேன். இவனுக்கு முன் ஜன்மத்தில் மனைவியாக விருந்தவள் இப்பொழுது மகேந்திரவர்மன் என்னும் பெயர் பெற்ற மன்னவனுக்குப் பெண்ணாகப் பிறந்து பாடலி என்னும் பெயருடனிருந்து வருகிறாள். இவளை இந்தப் பாலகனே மணஞ்செய்து கொள்ளப் போகிறானென்று கூறினார்.

பிறகு அன்றிரவு அம்மூன்றுமாதர்களும் நித்திரைசெய்யும்போது அவர்கள் கனவில் பரமசிவன் தோன்றி "மாதர்களே! இந்த உங்களுடைய புத்திரனுக்குப் புத்திரகன் என்னும் திருநாமத்தைச் சூட்டுங்கள்; இவன் ஒவ்வொரு நாளும் இரவில் படுத்து நித்திரை புரிந்து எழுந்ததும் இவனுடைய தலை மாட்டில் இலட்சம் சொர்ணம் கிடைக்கும்; இவன் வயது வந்ததும் அரசனாவான்" என்று கூறிமறைந்தார்.

இங்ஙனம் இறைவன் இம்மாதர்களின் கனவில் தோன்றி அனுக்கிரகித்த மறுநாளே அவர்கள் தாங்கள் குழந்தைக்குப் புத்திரகன் என்னும் பெயர் புனைந்து மகிழ்ந்தார்கள். புத்திரகன் என்னும் அந்தக்குழந்தை அன்றிரவுபடுத்து நித்திரை புரிந்து

பொழுதுபுலருந் தருணத்தெழுந்தது. எழுந்த அக்கணமே அதன் தலைமாட்டில் நூறுலட்சம் பொன்னிருக்கக்கண்டு மகிழ்வுற்றுத் தங்கள் விரதநியமம் பலித்தது பற்றியும், இறைவனது திருவருட்டிறத்தைப்பற்றியும் வியந்து புகழ்ந்தார்கள்.

இவர்களுக்கு நாளடைவில் அளவிறந்த பொன்கிடைத்தது. பிறகு வயதினையடைந்ததும் ஓர் நகரத்தையாளும் இராஜ பதவியையும் அடைந்தான். புத்திரகன்உலகத்தில் ஐசுவரியமுண்டாவது தவத்தைப்பற்றியதாகவல்லவா இருக்கிறது.

ஒரு சமயம் யக்ஞதத்தன் புத்திரகனைத்தனிப்படச்சந்தித்து "அப்பா! உன் தந்தையர் மூவரும் வறுமையின் கொடுமை சகிக்கொணாது எங்கேயோ போய்விட்டார்கள். ஆகையால் நீ அந்தணர்களுக்கு எப்போதும்தானம்செய்ய வேண்டும். அப்படி நீசெய்து வருவாயாயின் பிதிர்க்கள் அதைக்கேட்டுஉன்னிடம்வருவார்கள். இதற்குச்சான்றாக பிரம்மதத்தன் என்பவனுடையசரித்திரம்என் ஞாபகத்திற்கு வருகிறது சொல்லுகிறேன்; கேள்.

பிரம்மதத்தன் என்னும்அரசன்வாரணாசியிலிருந்துவந்தான். அவன் ஒருநாள் இரவில்ஆகாயமார்க்கத்தில் செல்லும் இரண்டு அம்சபட்சிகளைக்கண்டான். அந்த இரண்டு பறவைகளும் பார்வைக்குச் சொர்ணம்போல் பிரகாசித்தன.

உற்றுப்பார்ப்பவர்களுடைய கண்ணுக்கு அந்த இரண்டு அன்னப்பறவைகளைச் சூழ இன்னும் அநேக அன்னப்பறவைகளும் பறந்து செல்வது காணப்பட்டது. இவைகளனைத்தும் திடீரென்று ஆகாயத்தில் வெண்மை நிறமானமேகக் கூட்டங்கள் தோன்றியதற்கொப்பக்காணப்பட்டது.

இந்த அன்னப்பறவைகள் பறந்து கண்ணுக்குப்புலப்படாமற் சென்று விட்டன. அவைகள் மறைந்ததுமுதல் பிரம்மதத்தபூபதி அவைகளை மறுபடியும் காணவேண்டுமென்கிற அவாவினையடைந்தான். சிலநாள் அதே கவலையாகவிருந்து அரச

னுக்குரிய சுகங்களையும் கவனியாதொழிந்தான். பிறகு அமைச்சர்களிடம் யோசனைசெய்து ஓர் தடாகத்தை உண்டுபண்ணினான் ஜனங்களுக்குத் தன்னிச்சைப்படி பொருள்களைத் தானம் செய்தான். பிறகு கொஞ்சகாலமானவுடன் அந்த இரண்டு அன்னப்பறவைகளும் வந்தன. அவைகளை அரசன் கண்டான். கண்டதும் அரசன் "ஏ அன்னங்களே! உங்களுக்குச் சொர்ணமயமான சரீரமுண்டானதற்குக்காரணமென்ன" என்றுகேட்டான். அன்னங்கள் அரசனைநோக்கி "அரசனே முன்ஜன்மத்தில் நாங்கள் காக்கைகளாக ஜனித்திருந்தோம். அப்பொழுது பலிபன்னத்தைப்புசிக்கும்போது நாங்களிருவரும் சண்டைசெய்துகொண்டு சிவாலயத்தில் அபிஷேக தீர்த்தம் விழும்பள்ளத்தில் விழுந்து மரணமடைந்தோம். அதனால் எங்களுடைய தேகம் இச்சன்மத்தில் சொர்ணமயமாக வானதுமன்றி முன்ஜன்ம வரலாற்றினையும் அறியவல்லவர்களானோம்" என்று கூறின. அதுகேட்ட அரசன் ஆச்சரியமடைந்து, அந்தப்பறவைகளைத்தன் விருப்பப்படி நெடுநேரம் பார்த்தும் சம்பாஷித்தும் ஆனந்தமடைந்தான். ஆகையால் "ஏ புத்திரக! நீ ஏராளமானபொருள்களைத்தானம் செய்து உன்னுடைய பிதிர்க்களையடைவாய்" என்று யக்ஞதத்தன் கூறினான் புத்திரகனும் அந்த யக்ஞதத்தனது சொற்படி பலதானக்களைச் செய்து மகிழ்ந்தான்.

இங்ஙனம் புத்திரகன் உலகமெச்சும்படி தானம் செய்துவருவதை அவனுடைய பிதிர்க்கள் அறிந்து அவனிடம்வந்தார்கள். புத்திரகனும் அவர்களைத் தன்னுடையபிதிர்க்கள் என்றுதெரிந்துகொண்டு அவர்களைத்தன் அரண்மனையிலேயே வைத்துக்கொண்டான். அவர்கள் தத்தம் மனைவியையும் குறைவற்ற செல்வத்தையும் கண்டு மகிழ்ந்து சுகமாக வாழ்ந்துவந்தார்கள். இப்படிச் சிலகாலங்கழிந்த பிறகு அந்தப்பிதிர்க்கள் அவிவேகத்தால் தாங்கள் ஆபத்தினின்றும் மீட்கப்பட்டதையுணராது, புத்திரகனைக் கொன்று அந்த இராஜ்ய சுதந்தரத்தைத் தாங்கள்பெறக்கருதி விந்

தியமலைக்கருகேயுள்ள ஓர் காளிகோயிலுக்கு அவனையழைத்துச் சென்றார்கள். அந்தோ! எவ்வளவு பாடுபட்டாலும் மூடர்களுடைய புத்தி திரும்புவதில்லை. தங்களுடையபுத்திரனும் அரசனுமாகிய புத்திரகனைக் கொல்ல மனந்துணிந்தவர்களுடைய மதியை என்னென்று கூறுவது!

அந்தக் காளிகோயிலில் ஏற்கனவே கொலையாளிகளை இவர்கள் திட்டப்படுத்தி வைத்திருந்தார்கள். ஆகையால், கோயிலின் வாயிற்படி அணுகியதும் அந்தச் சதிக்காரர்கள் புத்திரகனை நோக்கி "நீ மட்டும் தனியே ஆலயத்துட் பிரவேசித்து அம்மனைத் தரிசித்து வா" என்று கூறினார்கள். அவர்கள் கூறியபடியே புத்திரகன் ஆலயத்துட் பிரவேசித்துக் கர்ப்பகிருகம் போனான். அங்கே கையிற் கத்தி யேந்திய கொலையாளிகள் நால்வரிருக்கக் கண்டு "நீவிர் யாவர்? இங்குக் கையிற் கத்தியுடனிருக்கக் காரணமென்ன" எனவே கொலையாளிகள் கத்தியை நோக்கிப் புத்திரகனை வெட்ட யத்தனிக்கவும் புத்திரகன் விலகிநின்று "நான் உங்களிடத்தில் அகப்பட்டுக் கொண்டேன், இனித்தபபமாட்டேன். நான் உங்களுக்கு ஒரு தீங்கிழைத்ததாகத் தெரிபவில்லை; அப்படியிருக்க ஏனோ என்னை நீங்கள் கொலை புரியத் துணிகிறீர்கள்? இதன் காரணத்தைத் தயைசெய்து கூறுங்கள்; பிறதுஎன்னை உங்களிஷ்டப்படி செய்யலாம்" என்றான்.

கொலையாளிகள் மகாராஜாவே! தங்களுடைய தந்தையார் மூவரும் எங்களுக்கு இந்தக்கொலை புரியும்படி சொல்லிப் பொருளை எங்களிச்சைப்படி தந்தார். அதன் பொருட்டு நாங்கள் பிரவேசித்தோம்; வேறு காரண மொன்றுமில்லை" என்றார்கள். அரசன், அவர்களைநோக்கி, "பொருளுக்கு ஆசைப்பட்டுத்தானே நிரபராதியாகிய என்னைக் கொல்ல இசைந்தீர்கள். ஆகையால் உங்களுக்கு வேண்டுவது பொருளே தவிர என்னுயிரல்ல; இப்போதே உங்களுக்கு நான் அணிந்திருக்கும் இரத்தினாபரணங்

களனைத்தையும் தருகிறேன். என்னை விட்டு விடுங்கள். நான் இச்செய்தியை வெளியிடுவதில்லை. அன்றியும் கண்காணாத தேசத்திற்கு ஒருவரையும்அறியாமல் போய்விடுகிறேன்." என்று கூறவே, கொலையாளிகள் மனமிரங்கி அவ்விதமே யாகட்டு மென்று ஒப்புக் கொண்டார்கள். புத்திரகனும் அவர்களுக்கு இரத்தினாபரணங்களையளித்து அக்கோயிலிலேயேமறைந்திருந்து அவர்கள் சென்ற பின் ஒருவரையு மறியாமல் வெளிப் புறப் பட்டான்.

கொலையாளிகள் புத்திரகனுடைய பிதாக்களிடம் தாங்கள் புத்திரகனைக் கொன்று விட்டதாகப் பொய்கூறிப் போய்விட்டார்கள். பிதிர்க்கள் இராஜ்யத்தையடைந்ததும் மந்திரிகள் அவர்களைத் துரோகிகளென்றும் பாதகர்களென்றும்தெரிந்துகொண்டு அவர்களைக் கொஞ்சமும் அஞ்சாமல்எதிர்த்துவதஞ்செய்தொழித்தார்கள். அந்தோ!

"எந்நன்றி கொன்றார்க்கு முய்வுண்டாம் உய்வில்லை
செய்ந்நன்றி கொன்றமகற்கு" என்பதல்லாவா ஞானாசிரியர் திருவாக்கு! அது பொய்க்குமா? ஆகவே அந்தப்பாவிகளுக்குமங்களமுண்டாகவில்லை. கெடுமதி கேட்டைத் தந்தது. துரோகம் பலித்தது. வஞ்சகம் வதைத்தது.

ஆலயத்திலிருந்து வெளிப்புறப்பட்டபுத்திரகன் ஒருவரையு மறியாமல் இரவுபகலாக நடந்து விந்தியமலைக் கருகாமையில் ஒரு பெரிய ஆரண்யத்தை யடைந்து அங்கு திரிந்து கொண்டிருந்தான். அச்சமயம் அந்த வனத்தில் ஓரிடத்தில் கைச்சண்டை செய்து கொண்டிருக்கும் இரண்டு ஆடவர்களைக் கண்டான். அவர்களை "நீங்கள்யார்" என்றுவிசாரித்தான். அவர்கள் "அப்பா! நாங்கள்மாயாசுரனுடைய மைந்தர்கள். எங்களுக்கு அந்த மாயாசுரனுடைய சொத்துக்கள் இருக்கின்றன. இதோ இங்கிருக்கும் பாத்திரம் ஒன்றுக்கும் தடிக்கம்பு, பாதுகைகள்

இவைகளுக்காக நாங்கள் சண்டைசெய்துகொள்ளுகிறோம். வலுவுள்ளர்களுக்கு இவைகள் கிடைக்கும்" என்றார்கள்.

இச்செய்திகேட்டதும் புத்திரகன் நகைத்து, "மாயன்மைந்தர்களே! இந்தப்பொருள்கள் என்னவிலை பெறுமானது; இவைகளுக்காகச்சண்டை செய்து கொள்கிறீர்களே!" என்றான். அவர்கள். "அப்பனே! இந்தப்பாதுகைகளை எவன் தரித்துக்கொள்கிறானோ அவன் ஆகாயத்தில் சஞ்சரிக்கும் வல்லமையை அடைவான். இந்தத்தடிக்கம்பில் எதைவரைந்தாலும் அது பலிக்கும். இந்தப்பாத்திரம் வைத்திருப்பான் எந்த ஆகாரத்தை விரும்புகிறானோ அந்தஆகாரம்உடனேகிடைக்கும்" என்றார்கள் புத்திரகன் உடனே யோசித்து, "நீங்களேன் சண்டைபோடுகிறீர்கள்; நான் சொல்லுகிறபடி செய்யுங்கள்; அதாவது நீங்கள் இருவரும் ஓடுங்கள்; எவன் முந்தி ஓடிஜெயிக்கிறானோ அவன் இவைகளையடையட்டும்" என்றான். அந்த இரண்டு மூடர்களும் புத்தரகனுடைய பேச்சை நம்பி ஓடினார்கள். அவர்கள் ஒருஇருபதடி தூரம்சென்றதும், புத்தரகன் தடிக்கம்பையும் பாத்திரத்தையும் எடுத்துக் கொண்டு பாதுகைகளைத் தரித்துக் கொண்டான். உடனே ஆகாய மார்க்கத்தில் கிளம்பி வெகு தூரம்போய் அங்குசஞ்சரித்தான். பிறகு கொஞ்சநேரத்திற்கெல்லாம் ஆகரிஷிகை என்னும் பெயர்கொண்ட ஓர் நகரத்தைக்கண்டு ஆகாயத்திலிருந்து அப்பட்டணத்திலிறங்கினான். இறங்கியதும் "இந்த உலகத்தில்வேசிகள் மோசக்காரிகள், பிராமணர்களோ என் தந்தைகளைப்போல் கொடும்பாவிகள், வைசியர்கள் பொருளில் பேராசை கொண்டவர்கள்; இப்படியிருக்கின்றமையால் நான் இந்நகரில் எவரை நம்பி எங்கு வசிப்பேன்" என்று பலபடியாக யோசித்துக் கடைசியில் இடிந்து தலையில் விழும் நிலைமையிலிருந்த ஒரு வீட்டிற்குச் சென்று அதில் நுழைந்தான். அங்கே வயது சென்ற கிழவியொருத்தி யிருக்கக்கண்டான். அவளைப் புத்திரகன் வணங்கி அவளுக்குக் கொஞ்சம் பொருள் கொடுத்துச் சந்தோஷப் படுத்தினான். அந்தக்கிழவி புத்திரகனிடம் அன்புபாராட்டி அன்ன

மிட்டு வந்தாள். புத்திரகன் அங்கு ஒருவரையுங்காணுபல் வசித்து வந்தான்.

இப்படி யிருக்கையில் ஒரு நாள் கிழவி புத்திரகனைப் பார்த்து, "குழந்தாய்! நீ இன்னும் விவாகம் செய்து கொள்ளாம லிருப்பது எனக்கு வருத்தமாயிருக்கிறது. இந்நகரத்து மன்னனுக்குப் பாடலி என்று ஒரு கன்னிகையிருக்கிறுள். அந்தக் கன்னிகையே உனக்கேற்றவள். அவள் அரசனது மாளிகையின் மேன்மாடியிலிருந்து வருகிறுள். அவளை நீ யடைவாயாகில் நீயே பாக்கியவான். நான் நினைப்பது முடவன் கொம்புத்தேனை விரும்புவது போலிருப்பினும் என்னுசையானது உன்னிடம் என் மனதிலுதித்ததைத் தெரிவிக்கும்படி செய்து விட்டது" என்றுள்.

அவ்வுரை செவியிற் புகுந்ததும் அவ்வுரை புகுந்த புத்திரகனுடைய செவியாகிய வழியைப் பின்பற்றியே மன்மதனும் பிரவேசித்து, அவன் மனதை யடைந்தான். மன்மதன் உள்ளே புகுந்ததும்புத்தரகன்மனம்பேதித்தது "ஆ! அந்தக்கண்மணியை எப்படி நானடையப்போகிறேன்" என்கிற கவலைக்குள்ளாகிக் கடைசியில் ஓர் தீர்மானஞ்செய்து கொண்டு பாதுகைகளின் மீதேறி ஆகாயவழியே சென்று இராப்பொழுதில் இராஜ மாளிகையை யடைந்தான்.

பருவதசிகரம்போல் உயர்ந்த அந்த மாளிகையின் பலகணி வழியே புத்திரகன் உள்ளே பிரவேசித்து, அங்கே தனித்துப் பஞ்சணைமீது படுத்துத் துயில்புரியும் பாடலி யென்னும் கன்னிகையைக் கண்டான். அவளுடைய தேகம் சந்திரனிலும் பிரகாசமுள்ளதாக விருந்தது. மன்மதனுடைய சக்திபோலிருந்தாள். இந்த உலகத்தை ஜயித்து பிரத்தியட்சமாகக் களைப்படைந்தவள்போல் காணப்பட்டாள். புத்திரகன் ஆச்சரியமடைந்து "ஆ! இந்த சுந்தரமாதை நான் எப்படி எழுப்புவேன்; கைக்கெட்டிய பழம் வாய்க்கெட்டாமலிருக்கிறதே!" என்று கவலைக்

குள்ளாழ்ந்து, இது செய்வதென்றுணரப்பெறுமல் சஞ்சலப்பட்டு நின்றுன்.

அப்பொழுது யாமத்திற் கொருமுறை நகர்சோதனைசெய்பவன் தெருவழியே போய்க்கொண்டு தற்செயலாய்—

"உலகத்தில் மானிடனுக ஜனித்தவர்களில் வாலிபன், மதுரமான குரலுடையவளும், மதத்தால் சோம்பலுடையவளும், திறந்த கண்களுடையவளுமாகிய ஓர் பெண்மணியைக் காதலோடு கட்டியணைத்துத் தூக்கத்தினின்றும் எழுப்புவானுகில் அவனே பாக்கியவானுகிறுன். அவன் ஜன்மமேசபலமாகிறது!" என்று கூறினுன்.

இதைக்கேட்டவுடன் புத்திரகன்தேகம் நடுங்கிற்று. உடனே பரவசமாயினன். பின் சற்று நிதானித்து அந்தப் பெண்ணுருபகமாகிய பாடலியென்பவளின் அருகேசென்று தன் னுடையகரங்களாற்கட்டியணைத்தான். உடனே அந்த மாதாசிவிழித்துக்கொண்டு தன் எதிரே நிற்கும் ஓர் சுந்தரபுருஷனைக் கண்டதும் அவள் மனதில் வெட்கம் சந்தோஷம் இரண்டும் பிரவேசித்து ஒன்றுக் கொன்று சுமார் ஐந்து நிமிஷகாலம் தர்க்கஞ் செய்து கொண்டன. பின் வெட்கம் மனதைவிட்டு ஓடிவிட்டது. உடனே பாடலி தான் கொண்ட காதலின் மிகுதியால் அவனை இன்னுனென்று விசாரிக்கு முன்னரே பஞ்சணையி லெழுந்துட்கார்ந்து "என் துரையே!" என்றழைத்து வரலாறு விசாரித்து இருவரும் மனமொப்பிய பின்னர் அந்த இடத்திலேயே காந்தர்வமணம் செய்து கொண்டனர். இவர்களது மனநிலைமைக்கேற்ப அன்பும் அதிகமாக விர்த்திபடைந்தது. அது போல் இரவுவிருத்தியாகவில்லை. இவர்கள் ஒருவர்மேல் ஒருவர் காதல்கொண்டு அன்பைப் பெருக்கிக்கொண்டது போல் இரவையும் விருத்தியாக்கிக் கொள்வது எங்ஙனம் இவர்களால் சாத்தியம்?.

ஆகவே பொழுது விடியுந்தருணத்தில், புத்திரகன் பாடலியைவிட்டுப் பிரியமாட்டாமற் பிரிந்து முன்போலவே தன்பாதுகையின் உதவியால் கிழவியின் வீடடைந்தான். அன்று முதற் கொண்டு புத்திரகன் நாடோறும் இரவுபாடலியிடம் செல்வதும் பிறகு விடியுந்தருவாயில் திரும்புவதுமாக விருந்தான்.

இவ்வாறு சிலமாதகாலம் நடந்துவந்தது. பின் பணிவிடைப் பெண்கள் பாடலியின் சரீரத்தில் சம்போகச்சின்னங்கள் தோன்றக் கண்டு வியப்புற்று அவள் தந்தையாகிய அந்நகரத்து மன்னனிடம் தெரிவித்தார்கள். இங்ஙனம் அரசனுக்குச் சங்கதி தெரிவிக்கப்பட்டிருப்பதை பாடலியறியாள். அரசன் இந்த இரகசியம் அறியவேண்டிப் பாடலியின் படுக்கையறையில் ஓர் பணிவிடைப் பெண்ணை மறைந்திருந்து பார்த்து வரும்படி திட்டப்படுத்தினான்.

பின் மறுநாள் இராப்பொழுது வந்தது. பாடலி சந்தோஷமாகத் தன் பஞ்சணை மீது படுத்துக்கொண்டு புத்திரகனது வரவை ஆவலாய் எதிர்பார்த்திருந்தாள். பணிவிடைக்காரியும் அரசனது ஆக்கினைப்படி பாடலியின் அறையில் ஓர் புறம் மறைந்திருந்தாள். வழக்கம் போல் புத்திரகன் வந்ததும் இருவரும் அன்போடு அளவளாவிப் பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள் சற்றுநேரம். பின்னர் நித்திரா தேவியின் வசத்தர்களாகி இருவரும் நித்திரை போய்விட்டார்கள். பிறகு பணிவிடைக்காரி அந்தப் புத்திரகனைக் காலையில் அடையாளங் கண்டு பிடிக்க வெண்ணி, அவன் வஸ்திரத்தில் செம்பஞ்சுக் குழம்பை வாரித் தெளித்துவிட்டுத் தன்னிருப்பிடம் போய்விட்டாள்.

பின் பொழுது புலர்ந்தது. புத்திரகன் வழக்கம்போல் தன் வீடு போய்ச் சேர்ந்தான். அரசனிடம் நேற்றிரவு தான்கண்டதைக் கண்டபடி பணிவிடைக்காரி தெரிவித்தாள். அரசன் உடனே சில வேலைக்காரர்களை யழைத்துப் புத்திரகனைக் கண்டுபிடித்துக்கொண்டு வரும்படி உத்தரவிட்டான். அவர்கள் தாங்கள் அரசன் உத்தரவுப்படி எங்குந் தேடிச் செல்லுகையில் புத்திரகன் செம்பஞ்சுக் குழம்புதெளிக்கப்பட்ட வஸ்திரத்துடன் தன்னுடைய வீட்டிலிருந்து வெளிவரக்கண்டார்கள். உடனே அவனைப்பிடித்து அரசனிடம் கொண்டுபோனார்கள். அரசன் புத்திரகனைக்கண்டதும் கண்களிற் அனற் பொரிபறக்கக் கோபங்கொண்டான். அது கண்ட புத்திரகன், உடனே தன்பாதுகைகளைக் காலிலணிந்துகொண்டு ஆகாய மார்க்கமாகப் பாடலியின் மாளிகை சென்று அவளைக்கண்டு "கண்மணி! நாமிருவரும் நேசங்கொண்டிருப்பதை உனது தந்தை அறிந்து விட்டார். ஆகையால், நாமிருவரும் இதோ இந்தப் பாதுகையின்மீதேறிக்கொண்டு இந்த இடம் விட்டுச் செல்வோம். சீக்கிரம்

புறப்படு" என்று சொல்லவே, பாடலியும் திடுக்கிட்டு உடனே புறப்பட்டுத் தன் அன்பன்பணித்தவாறே அப்பாதுகையின் மீதேற இருவரும் வானமார்க்கமாகச் சென்று வெகுதூரம் போய்விட்டார்கள்.

பின்னர் வெகுநேரத்திற் கப்பால் கங்காநதிக்கரை சென்றார்கள். அங்கே பாடலி களைப்படைந்தமை கண்டு உடனே வானத்திலிருந்து கீழே இறங்கித் தன்பாத்திரமகிமையால் தின்பண்டங்களை வரவழைத்துப் பாடலிக்குக் கொடுத்துக் களை தெளியும்படிசெய்வித்துச் சந்தோஷப்படுத்தினான். பிறகு அந்த இடத்தில் தன் கைத்தடியால் வரைந்து நான்கு அங்கங்களுடன் கூடின ஓர் நகரத்தையுண்டாக்கினான். அந்நகரம் மகோன்னதமாக விளங்கிற்று. அதற்குத் தானே அரசனாகிப் பாடலியின் தந்தையைத் தனக்குத் தலைவணங்கும்படி செங்கோல் செலுத்தினான்.

அதுதான் இந்நகரம். இது தேவர்களுக்குரியது. மாயையால் ஏற்பட்டது. பூமகளுக்கும் கலைமகளுக்கும் இருப்பிடமாக விளங்குவது. பாடலிபுத்திரம் என்னும் பெயருடையது.

ஓ காணபூதியே இவ்விதம் வருஷன் முகமாக இந்த அபூர்வமான கதையைக் கேட்டு நாங்கள் ஆச்சரியமடைந்தோம் என்றார்கள்.

நான்காவது தரங்கம்

இவ்விதம் வரருசியானவன் காணபூதிக்கு விந்தியமலையின் மத்தியில் இக்கதையைச் சொல்லி விட்டு, மேலே கூறுகிறான்.

காணபூதியே! நான் வியாடியுடனும் இந்திரதத்தனுடனும் குருவின் வீட்டிலிருந்து வருகையில் முறைப்படி கல்விபயின்று தேர்ச்சியடைந்தேன். நான் கல்வியிற் றேர்ச்சியடைந்த போது என் வாலிபப்பருவமும் மாறிற்று. அப்பொழுது நாங்கள் இந்திரனுடைய உற்சவம் பார்க்க வெண்ணி ஒரு நாள் வெளிப் புறப்

பட்டோம். அங்கு ஓர் கன்னிகையைக் கண்டோம். அவ்வேந்திழை மதனனுக்கு அஸ்திரமென்று சொல்லும்படியிருந்தாள். நான் இந்திரதத்தனைப் பார்த்து இவள் யாரென்று கேட்டேன். இந்திரதத்தன், "இவள் உபவருஷன் குமாரி, உபகோசை யென்பது இவள் பெயர்" என்றான். அந்த உபகோசையும் தன் தோழிகள் மூலமாய் என்னை இன்னானென்று அறிந்து என்னை அன்போடு பார்த்து என் மனதைக் கவர்ந்துகொண்டு அவள் வீடு சென்றாள். அவளுடைய முகம் பூரணசந்திரனை யொத்திருக்கும். கண்கள் கருநெய்தல் மலரை யொத்திருக்கும். கைகள் தாமரைத் தண்டெனச் சொல்லும் வண்ணம் எழிலுடையன. சங்கம் போன்ற கழுத்தும் தளிர்போன்ற பல்வரிசைகளுமுடையவள். பல சொல்வானேன்; மன்மதமகாராஜனுடைய சௌந்தரியமாகிய வீட்டிற்கு மற்றொரு இலக்ஷ்மிபோன்றவள்.

இவ்வளவு மகிமைவாய்ந்த உபகோசையின் திருவுருவவெழிலைக் கண்டது எனதிருதயம் மன்மதபாணத்தின் தொந்தரவுக்குள்ளாகி மிகுந்த தாபமடைந்தது. பிளவுறும் நிலைமையையடைந்தது. அந்தப் பூங்கொடியினது கொவ்வைக்கனி போன்ற இதழமுதம் பருக என்னுள்ளத்துள்ளெழுந்த ஆசையால் அன்றிரவு வெகு நேரம் வரையில் நித்திரையுண்டாகவில்லை. பின்னர் விடியற்காலம் நித்திரை யுண்டாயிற்று. அப்பொழுது வெள்ளைக்கலை யுடுத்தவளும் தேவர்களைச் சார்ந்தவளுமாகிய ஓர் ஸ்திரீயைக் கனவிற் கண்டேன். அவள், "ஓ வாருசியே! உனக்கு இந்த உபகோசை முன்பு மனைவியாயிருந்தவள். உன் குணங்களையறிந்தவள். உன்னையன்றி மற்றெவரையும் கணவனாகக் கருதியவளன்று. ஓ புத்திர! நீ இதற்காகக் கவலைப்படவேண்டாம். நான் உனது இருதயகமலத்துள் வசிப்பவள். நான் கலைமகள். நீ கொண்ட பெருங்கவலையை மாற்றவெண்ணி உனக்குப்பிரத்தியக்ஷமானேன்." எனக் கூறி மறைந்தனள்.

பிறகு நான்விழித்துக் கொண்டேன். உடனே மிகுந்த ஆவலுடன் பிராணநாயகியின் வீட்டிற்குச் சென்று அதனருகேயிருந்த ஓர் தேமாமரத்தின் கீழே வீற்றிருந்தேன். அப்பொழுது அவ்விடத்திற்கு உபகோசையின் தோழி வந்து, என்

வரலாறு கேட்டு உபகோசை என்னை நினைத்துக் கொண்டு மிகவும் வருந்துகிறாளென்பதையும் கூறினாள். அதைக் கேட்டதும் எனக்குப் பெரும் வருத்தமுண்டாகி விட்டது. மனம் அனலிலிட்ட இழுதாய் உருகிற்று. ஆகையால், நான் அந்தத் தோழியை அழைத்து, "அம்மா! என்வருத்தமாகிய அனலுக்கு நெய் சொரிந்தது போலாயிற்று உன்சொற்கள். என்மனம் சகிக்கொணாது தவிக்கின்றது. நான் அந்த உத்தமியை அவள் தந்தையர் கொடுக்காமல் எப்படியடையக் கூடும்? அவ்வழியிற் பெறாமல் வீணே அபகீர்த்தியுண்டாகும் விதம் நடப்பதில் எனக்குப் பிரியமில்லை. அதைவிட என்னுயிரைக் காலனுக்கு இரையாக்குதலே மேலென்று தீர்மானித்துவிட்டேன். ஆகையால் உனதாருயிர்த்தோழியின் இருதயத்திலிருக்கும் எண்ணம் இப்போதே அவள் தாய் தந்தையருக்குத் தெரிவிக்கப்படுமாயின் அந்த மங்கை பெண்ணை யடைதல் கூடும்.

மங்கள சுபாவமுடையவளே! "உனதின்னுயிர்த் தோழியாகிய உபகோசையையும் என்னையும் நீதான் உயிர் தரிக்கும்படி செய்யவேண்டும்" என்று கூறினேன். தோழி என்னுரையைச் செவியிலேற்று அதுவே யுக்தமெனக் கொண்டு உபகோசையின் தாய்க்கு விஷயந்தெரிவித்தாள். அவள் அவளுடைய கணவன் உபவருஷனுக்குச் சொன்னாள். அந்த உபவருஷன் தன் பிதாவாகிய வருஷனிடம் கூறினான். வருஷன் அதைக்கேட்டதும் உசிதமென உவந்தனன். பிறகு விவாகம் எல்லோராலும் நிச்சயிக்கப்பட்டது. வியாடியென்பவர், வருஷாசாரியரின் உத்தரவுப்படி கௌசாம்பி நகரம் சென்று என் தாயாரை யழைத்துவந்தார். பிறகு உபவருஷன் விதிப்படி பெண்ணை எனக்கு விவாகஞ் செய்து கொடுத்தான். நான் தாயாருடனும் தாரத்துடனும் அங்கு சுகமாக வாசஞ் செய்தேன்.

பின் கொஞ்சகாலத்திற்கெல்லாம் வருஷனுக்கு அநேகம் சீடர்கள் ஏற்பட்டார்கள். அந்தச்சீடர்களுள் பாணினியென்பவன் ஒருவன். அவன் மிகவும் மந்தமதியுடையவன். அவன் தன் வாத்தியார்களுக்கு ஊழியஞ் செய்ததால் மிகவும் கிலேசமுற்றான். அப்பொழுது ஒரு வாத்தியாரின் மனைவி அவனை வீட்டிலிருக்கவேண்டாமென்று துரத்

திவிட்டாள். பாணினி அதனால் மிகவருத்தமுற்று எந்தவிதத்திலேனும் நாம்கல்வியை யடையவேண்டும் என்று கருதி இமயமலைச்சாரலுக்குச்சென்று அங்கு கடுந்தவம்புரிந்து சந்திரசேகரரைச் சந்தோஷப்படுத்தி வித்தைகளுக்கெல்லாம் சிறந்ததான வியாகரணசாஸ்திரத்தைக்கற்றான். பிறகு அந்தப்பாணினியென்னிடம் வந்து என்னையேவாதுக்கழைத்தான். ஏழுநாள் எங்களிருவருக்கும் விவாதம் நடந்தது. எட்டாவது நாளில் பாணினியை நான் ஜயித்தேன். அப்பொழுது பரமசிவன் ஆகாயமார்கத்திலிருந்து ஹூங்காரசப்தம் செய்தார். அதுமிகவும் பயங்கரமாயிருந்தது. அதனால் நாங்கள் அப்பியசித்த வியாகரண சாஸ்திரமானது எங்களுக்கு மறைந்து போயிற்று. பிறகு பாணினி எங்களை வென்றுவிட்டான். தோல்வியடைந்த நாங்கள் மூர்க்கர்களானோம். பிறகு நான் அதிக வருத்தமடைந்து குடும்பயோக க்ஷேமத்திற்காக ஹிரண்யகுப்தனென்ற வியாபாரியிடம் வேண்டுமான பொருளைக்கொடுத்து அதை என்மனைவி உபகோசையிடம் தெரிவித்துவிட்டுப் பரமசிவனைக் குறித்துத் தவம்புரிவதற்கு இமயமலை சென்றேன்.

நான் சென்றபின் என்மனைவி என்நன்மையை விரும்பி வீட்டில்நாள்தோறும்பலவிரதங்களையியற்றியும் கங்கையில்நீராடியும் மனவடக்கத்துடனிருந்தனள். நாளடைவில் உபகோசை சரீரம்வெளுத்துக்களைப்படைந்தனள். ஆயினும் மனோஞ்ஞமா யிருப்பாள். வளர்பிறைப் பிரதமைச்சந்திரகலைபோல் கண்களை அபகரிக்கும் மேனியையுடையவள்.

இந்நிலைமையிலிருந்த உபகோசை வசந்தகாலத் தொருநாட் காலைப்பொழுதில் கங்காநதிக்கு ஸ்நானஞ்செய்யப்போகையில் வழியில், இராஜபுரோகிதர், சேனாபதி, குமாரசசிவன் இம்மூவரும் அவளைக்கண்டு மன்மத பாணங்களுக்கு விஷயமாயினர்.

உபகோசை அன்றையதினம் கங்கையில் ஸ்நானஞ்செய்து வெகுநேரம் வரையில் அங்கிருந்து நேமநிஷ்டைகளைச் செய்துகொண்டிருந்தனள். பிறகு அவள் திரும்பிவரும்போது குமாரசசிவன் பலாத்காரமாக அவளைக் கிரகித்தான். உபகோசை புதிது புதிதாகத்தோன்றும் அறிவுடையவ ளாதலால் அவனை உடனேபார்

த்து, "ஓ மங்கள சுபாவமுடையவனே! உனக்கு என்னிடமிருக்கும் ஆசைபோலவே எனக்கும் உன்னிடமிருந்த ஆசையிருக்கிறது. ஆயினும் நான் நல்ல குலத்திற் பிறந்தவள். என்னுடைய கணவனோ யாத்திரை போயிருக்கின்றார். இவ்விதமிருக்க, நான் எப்படித் தங்கள் விருப்பத்திற் கிணங்குவேன்? அன்றி வேறு யாரேனும் நம்மைப்பார்த்துவிடின் என்னாம்? உனக்கும் எனக்கும் தீராத அவமதிப்பல்லவா உண்டாகும்? ஆகையால் நானொன்று கூறுகிறேன். அப்படிச் செய். வசந்தோற் சவத்தன்றிரவு எல்லாரும் உற்சவ வேடிக்கையில் ஈடுபட்டிருப்பார்கள். அன்றிரவு முதல் யாமத்தில் நீ என் வீட்டிற்கு வந்துவிடு; உன் எண்ணத்தை அப்போது நிறைவேற்றுகிறேன்" என்றாள். தெய்வ வசத்தால் குமாரசசிவன் அதற்கிணங்கி அவளை அனுப்பிவிட்டான்.

பிறகு உபகோசை கொஞ்சதூரம் சென்றவுடன் இராஜபுரோகிதர் அவளைக் கண்டு பலாத்காரம் செய்ய, உபகோசை அவரை உற்சவத்தன்று இரவு இரண்டாவது யாமத்திற் தன் வீடு வரும்படி சங்கேதம் செய்து அவரிடமிருந்து தப்பிச் சென்றாள்.

பிறகு கொஞ்சதூரம் சென்றதும் உபகோசையை சேனாபதிகண்டு பலாத்கரிக்க, அவள் அவனை அதே இரவில் மூன்றாவது யாமத்திற் தன் வீடுவரும்படி சொல்லி, அவனும் தெய்வ வசத்தால் அதற்கிசையவே அதிக ஆச்சரியத்துடனும் பயத்துடனும் வீடுவந்து சேர்ந்தாள்.

வீட்டிற்கு வந்ததும் தன் பணிவிடைப் பெண்களிற் சிலரையழைத்து, "கணவன் யாத்திரை சென்றிருக்கும் போது குலஸ்திரீகள் மரணமடைவதே சிலாக்கியம். அவள் அழகைக் கண்டு சந்தோஷிக்கும் துஷ்டர்களுடைய கண்களில் விழப் பாத்திரமாகவிருப்பது சிலாக்கியமாகாது." என்று இவ்வனம் கூறி என்னை நினைந்து துக்கமடைந்து சரீரம் நொந்து ஆகாரமில்லாமலே அன்றிரவைக் கழித்தாள்.

காலையில் எழுந்து அந்தணர்களைப் பூஜிக்கக் கொஞ்சம் பொருள் வாங்கிவா ஹிரண்யகுப்தன் என்னும் வியாபாரியிடம் தன் சேடியருள் ஒருத்தியையனுப்பினாள். ஹிரண்யகுப்தன்இரகசிய

மாக வந்து "ஏ பெண்ணே! என்னை நீ யடைந்தால் உன் கணவன் என்னிடம் கொடுத்த பொருளைக் கொடுக்கிறேன்" என்றான். உபகோசை அதைக் கேட்டதும் "ஆ தெய்வமே! இப்படியா என் கதியாக வேண்டும்" என நினைத்து, பின் தன் கணவன் யாதொரு சாட்சியுமின்றி வியாபாரியிடம் பொருள் கொடுத்திருக்கிறானென்பதையும் தெரிந்து கொண்டு விசனமும் கோபமுமடைந்து முந்தி மூவருக்கு விடையளித்தது போலவே இவனையும் அன்றிரவு நான்காம் யாமத்தில் தன் வீட்டுக்குவருப்படி கேட்டுக் கொண்டாள். அந்த வியாபாரி அதற்கிணங்கிச் சென்றனன்.

பிறகுஅந்தஉபகோசை தன் பணிவிடைக்காரிகளைக்கொண்டு கஸ்தூரி முதலியவைகளுடன் கூடியதும் எண்ணெய் கலந்ததுமானமையை மிகுதியாக ஓர் குடத்தில் தயார் பண்ணினாள். அந்த மையில் நான்கு கோவணத்துணிகளைத் தோய்த்துத் தயார் செய்து வைத்துக்கொண்டாள். பெரிதும் வெளிப்பக்கத்தில் தாளுள்ளதுமாகிய ஓர் பெட்டியையும் தயார்செய்தாள்.

பிறகு வசந்தோற்சவத்தினத்தன்றிரவுமுதல் யாமத்தில் குமாரசசிவன் சிறந்த வஸ்திரங்களை யுடுத்துக்கொண்டு உபகோசையின் வீட்டுக்குள் ஒருவருக்குந் தெரியாமல் பிரவேசித்தான். அப்போது, உபகோசை, "ஓ குமாரசசிவ! நீங்கள் ஸ்நானம் செய்யாவிடில் தங்களை நான் தொடமாட்டேன். ஆகையால் சீக்கிரமாக அதோ அந்த அறைசென்று ஸ்நானஞ்செய்யுங்க"ளென்று ஓர் அறையைக்காட்டினாள். மூடனாகிய குமாரசசிவன், அப்படியே என்று ஒப்புக்கொண்டான். உடனே உபகோசையின் பணிவிடைப் பெண்கள், அந்தக் குமாரசசிவனை இருள் சூழ்ந்ததும் பத்திரமானதுமான அந்த அறைக்கு அழைத்துச் சென்றார்கள். அங்கே, அந்தப்பணிவிடைப் பெண்கள், குமாரசசிவனுடைய வஸ்திரங்களைக் களைந்து ஓரிடத்தில் வைத்துவிட்டு அவனுக்கு ஓர் கௌபீனம் கொடுத்து அணிந்துகொள்ளும்படி செய்து அவனுடைய தலை முதல் கால் வரையில் ஏற்கனவே தயாரித்து வந்திருந்த எண்ணெய் கலந்த மையைத் தேய்ப்பதுபோல் பூசினார்கள். அவனுடைய சரீரத்தையும் நன்றாய்ப் பிடித்துக்கொண்டிருந்தார்கள்.

இவன் கதி யிப்படியிருக்கையில் இரண்டாவது யாமத்தில் அந்த இராஜ புரோகிதன் வந்தான். அவன் உள்ளே பிரவேசித்ததும் பணிவிடைப் பெண்கள், குமாரசசிவனை நோக்கி, "ஐயா! வரருசிக்கு மித்திரன் வந்திருக்கிறார். இவர் புரோகிதரன்றோ! ஆகையால் இந்தப்பெட்டியில் பிரவேசியுங்கள்" என்று முன் தயாரித்திருந்த பெட்டிக்குள் பிரவேசிக்கும்படி செய்து அப்பெட்டியை வெளிப்பக்கத்தில் பூட்டிக்கொண்டார்கள்.

பிறகு உபகோசை அந்தப் புரோகிதனையும் ஸ்நானஞ்செய்து வரவேண்டுமெனச் சொல்லி அந்த இருட்டறைக்குள் அவனை யழைத்தேகப் பணிவிடைக்காரிகளுக் குத்தரவிட்டாள். அவர்கள் அவ்வாறே அந்தப் புரோகிதனையும் அழைத்துச் சென்று அவனுடைய வஸ்திராபரணங்களையுங் களைந்து வைத்துக்கொண்டு தரித்துக்கொள்ளக் கோவணம் தந்து அவன் தேகத்தில் எண்ணெய் கலந்த அந்த மையையே தடவிப் பிடித்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

புரோகிதன் இக்கதியிலிருக்கையில் மூன்றாவது யாமத்தில் சேனாபதி வந்தான். அவனைப் புரோகிதனுக்குக் காட்டிப் பயமுறுத்தி "நீ யிங்கிருக்கலாகாது; இப்பெட்டிக்குள் ஒளிந்துக்கொள்" என்று கூறிப் புரோகிதனையும் குமாரசசிவனை யடைத்த பெட்டிக்குள்ளேயே விடுத்து முன்போல் வெளியே பூட்டிக்கொண்டார்கள். பிறகு இரண்யகுப்தன் வந்தான் நான்காவது யாமத்தில். அவனைக்காட்டிச் சேனாபதியைப் பயமுறுத்திச் சேனாபதியையும் பெட்டியில் பிரவேசிக்கச்செய்து தாளிட்டுக்கொண்டார்கள்.

அந்தப் பெட்டியில் குமாரசசிவன், இராஜ புரோகிதன், சேனாபதி மூவரும் அந்ததாமிஸ்ரம் என்று சொல்லும் நரகத்தில் வாசம் செய்வதற்குப் பழக்கஞ் செய்துகொள்வதை யொத்து ஒருவர் மேல் ஒருவர் படுப்படியிருந்தும் சப்டாஷித்துக்கொள்ளவில்லை.

பின் உபகோசை வீட்டில் விளக்கேற்றி இரண்யகுப்தனை ஓர் அறைக்குள் அழைத்துச்சென்று அவனைப்பார்த்து, "வியாபாரியே! என் கணவன் கொடுத்திருக்கும் பொருளைக்கொடு" என்றாள். மோசக்காரனாகிய அந்த வியாபாரி வீட்டில் யாருமில்லாமையைக் கண்டு "உபகோசே! உன்கணவன் என்னிடம் கொடுத்த பொருளை

நான் உனக்கு வாக்குக்கொடுத்தபடி கொடுத்துவிடுகிறேன்" என்றான். பின் உபகோசை, பெட்டிக்கருகே யழைத்துச் சென்று "தேவதைகளே! இரண்யகுப்தன் கூறியதைக் கேட்டீர்களா?" என்றுரைத்துத் தீபத்தை நிறுத்தினாள். உடனே பணிவிடைக்காரிகள் இரண்யகுப்தனையும் இருட்டறைக்குள் அழைத்துச் சென்று அவனுக்கும் உடுக்கக் கோவணங் கொடுத்து உடுத்தி யிருந்தவஸ்திரங்களைக் களைந்தெடுத்து வைத்துக்கொண்டு எண்ணெய் கலந்த மையைப்பூசி வெகு நேரம் வரையில் கால்கைகளைப் பிடித்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

பிறகு பொழுது புலருந்தருணமாயிற்று. உடனே பணிவிடைக்காரிகள், "ஓ வியாபாரியே! பொழுது விடியப்போகிறது. நீர் இனி உமது வீட்டுக்குச் செல்லலா"மென்றார்கள். வியாபாரி செல்ல மனம்வராமல் தியங்கிநிற்கையில் சேடிகள் கோபங்கொண்டு அவன் கழுத்தில் கைகொடுத்து வெளியே தள்ளினார்கள். வியாபாரி மை பூசின சரீரத்துடன் கோவணமுடுத்தவாறே வெளியே செல்லுகையில் அவனை அநேக நாய்கள் தொடர்ந்து குரைத்தன. வெட்கத்துக்காற்றாது தலைகுனிந்த வண்ணமே தன் வீடுபோய்ச் சேர்ந்தான் வியாபாரி.

பிறகு உபகோசை காலையில் சேடிகளை அழைத்துக்கொண்டு நேற்றிரவு நடந்ததை யொருவருக்கும் அறிவிக்காமல் தன் குருமார்களுடனும் கூறாமல் அரசனாகிய நந்தன் அரமனைக்குச் சென்று "மகாராஜாவே! என் கணவன் தேசாந்திரம் செல்லும்போது இவ்வூர் வியாபாரியாகிய இரண்யகுப்தனிடம் திரவியங்கொடுத்து என்னிடம் வேண்டும்போது கொடுக்கும்படி சொல்லிச் சென்றார். அவன் அந்தப் பொருளைக் கொடுக்கமனமின்றி யபகரிக்க எண்ணுகிறான்" என்று முறையிட்டாள். உடனே நந்தனென்னும் அந்த அரசன் அதன் விவரமறியவெண்ணி இரண்யகுப்தனைச் சபைக்கு வரவழைத்து விசாரித்தான். இரண்யகுப்தன் "இந்த மாதினுடைய பொருள் என்னிடம் சிறிதும் இல்லை" எனச் சாதித்தான். அது கேட்டதும் உபகோசை "என் ஐயனே! இந்த விவகாரத்திற்குச் சாக்ஷிகளிருக்கிறார்கள். அவர்கள் வீட்டுத் தெய்வங்கள். அவர்களை யென் சாட்சியாக ஏற்படுத்தி என் வீட்டில்

ஓர் பெரிய பெட்டியில் வைத்திருக்கிறார் என் புருஷன். இந்த வியாபாரி, தானே அந்த தெய்வங்களுக்கு முன்னிலையில் ஒப்புக்கொண்டு பொருளைவாங்கிக் கொண்டான். அந்தப் பெட்டியை இங்கு வரவழைத்து நீங்கள் விசாரிக்கலாம்" என்று தைரியமாய்க் கூறினாள்.

அரசன் இதைக் கேட்டதும் வியப்புற்று உடனே அப்பெட்டியை வரவழைக்கத் தன் அமைச்சர்களுக்குச் சட்டளையிட, அமைச்சர்கள் ஆக்கினைப்படி உடனே தூதர்கள் பலர்சேர்ந்து அப்பெட்டியை நியாய ஸ்தலத்திற்குக் கொண்டுவந்தனர். உடனே உபகோசை அப்பெட்டியை நோக்கி, "பெட்டியிலிருக்கும் தேவதைகளே! நீங்கள் உண்மையைக் கூறவேண்டும். இந்த வியாபாரி இரண்யகுப்தன் என்ன கூறினான். அதைமட்டும் தெரிவியுங்கள். பின்னர் நமது வீட்டுக்குப் போய்விடலாம். உண்மைகூறத் தவறினால் உங்களை நான் பொசுக்கிவிடுவேன். அல்லது இச்சபையில் திறந்துவிடுவேன்" என்று கூறினாள்.

இதைக்கேட்டதும் பெட்டியிலிருக்கும் மூவரும் மிகவும் அச்சமுற்று, "மகாராஜனே! இந்தவியாபாரி இரண்யகுப்தன்பொருளைப் பெற்றுக்கொண்டது உண்மைதான்" என்றனர். உடனே அரசன் வியாபாரியைப் பார்த்து, என்ன சொல்கிறாய் என்றதும், வியாபாரி பணம் பெற்றுக்கொண்டதாக ஒப்புக்கொண்டான்.

பிறகு அரசன் உபகோசையின் சம்மதத்தின்பேரில் அப்பெட்டியைத் திறக்கச்செய்தான். அதிலிருந்து மூவரைச் சேவகர்கள் இழுத்து வெளியே கொண்டு வந்தார்கள். அவர்கள் மூவரும் ஒரே இருள் பிண்டமாய் இருந்ததுகண்ட அரசனும் அமைச்சர் முதலியவர்களும் பயந்துபின் ஊகித்துப் பார்த்தார்கள். மூவரையும் இன்னாரெனத் தெரிந்துகொண்டு நகைத்தார்கள். பிறகு உபகோசையைக் காரணம் வினவ, உபகோசை நடந்ததை நடந்தபடி கூறினாள். அந்தச் சபையோர் யாவரும் "ஆகா உத்தம குணங்களை வகித்த குலஸ்திரீகளின் சரித்திரமானது மிகவும் சிலாக்கியமானது" என்று கூறி உபகோசையை வாயாரப்புகழ்ந்து மகிழ்ந்தார்கள்.

பின்னர் நந்தபூபாலன் பிறர் மனைவிகளிடம் பற்றுதல் கொண்ட அவர்களுடைய சொத்துக்களை இராஜாங்கத்திற்குச்

சொந்தமாக்கிக்கொண்டு அவர்களை அத்தேசத்திலிருந்து அப்புறப்படுத்தினான். கெட்ட நடத்தை எவனுக்குத்தான் நன்மையைக் கொடுக்கும்! பிறகு அரசன் உபகோசையின் சாமர்த்தியத்திற்கு மெச்சி அவளுக்கு வேண்டிய பொருளைக் கொடுத்து "இன்று முதல் நீ எனக்கு உடன்பிறந்த உத்தமியாகிறாய்" என்று கூறி அவளை வீட்டிற்கனுப்பினான்.

வருஷனும் உபவருஷனும் இச்செய்தியறிந்து கற்பிற் சிறந்தவளாகிய அந்த உபகோசையைப் புகழ்ந்து வாழ்த்தினார்கள். அந்நகரத் தலைவரும் "இத்தையலை இறைவன் என்றும் புரந்தருள்க" என்று வாழ்த்தினார்கள்.

இச்சமயத்தில் இமயமலையில் தவம் புரிந்து கொண்டு பார்வதீபதியைப் பூசித்த எனக்கு உமாகாந்தன் வரமருள பிரஸன்னமானார். பாணினியைச் சார்ந்ததான அச்சாஸ்திரத்தையே விளக்கியருளினார்.

எங்கும் நிறைந்த இறைவனாகிய சிவபெருமானது விருப்பத்தின்படி அவர்செய்த அனுக்கிரகத்தால் நான் அந்தப்பாணினி செய்த வியாகரணத்தைப் பூர்த்தி செய்தேன். பிறகு நான் என் வீடுவந்து சேர்ந்தேன். நடந்தவருத்தம் எனக்குச் சிறிதும் தோன்றவில்லை. சந்திரகலையைச் சிரசில் தரித்த சாம்பசிவனுடைய அனுக்கிரகமாகிய அமுதம் நிறைந்தவனானேன். பிறகு எனது அன்னைக்கும் குமாரனுக்கும் வந்தனம் செய்தேன்.

பிறகு இங்கு நடந்தவிஷயத்தைப் பற்றி உபகோசை கூறக் கேட்டு ஆச்சரியமும் ஆனந்தமும் அடைந்தேன். அதன்பின்பு வருஷன் என்முகமாகப் புதிய வியாகரணத்தைக் கேட்பதற்கு விரும்பினார். பிறகு சுவாமியாகிய குமாரனே அந்த வருஷனுக்கு வியாகரணத்தை விளக்கி அருளினார்.

அப்பால் வியாடியும் இந்திரதத்தனும் குருவாகிய வருஷனிடம் தாங்கள் விரும்பும் தக்ஷிணை எவ்வளவு என்று கேட்டார்கள். குருவாகிய வருஷன் தனக்கு ஒரு கோடி சொர்ணம் தக்ஷிணையாக வேண்டுமென்றார்.

வியாடியும் இந்திரதத்தனும் அவ்விதமே என்று ஒப்புக்கொண்டு என்னிடம் சொன்னார்கள். பிறகு "ஓ நண்ப! அரசனாகிய நந்தனிடம் செல்வோம்; குரு தக்ஷிணைக்குப் பொருளை யாசிப்போம் மற்ற விடங்களுக்குச் சென்றால் நமக்குக் கோடி சொர்ணம் கிடைக்காது. இந்த நந்த மகாராஜன் 99 கோடிக்கு அதிபன். முன் அவ்வரசன் உபகோசையைப் பார்த்து "உபகோசே! நீ எனக்குத் தருமமாகச் சகோதரி ஆகிறாய்" என்று சொல்லியிருக்கிறான். ஆகையால் அந்த நந்தன் உனக்கு மைத்துனன். உன்னுடைய குணங்களால் அவ்வளவு பொருளும் கிடைக்கும் என்று சொன்னார்கள்.

பிறகு நாங்கள் மூவரும் அயோத்தியிலிருக்கும் நந்தபூபதியிடம் சென்றோம். நாங்கள் அவ்வூர் சென்றதும் அந்த நந்த பூபாலன் மரணமடைந்தான். அதனால் நாங்கள் மிகவும் வருத்தமடைந்தோம். இராஜ்யமும் சொல்லற்கரிய வருத்தத்தில் மூழ்கியது. அப்பொழுது எங்களில் ஒருவனும் யோக கீர்த்திபெற்றவனும் ஆகிய இந்திரதத்தன் எங்களைப் பார்த்து "நண்பர்களே! நான் இந்த நந்தனுடைய சரீரத்திற்குள் பிரவேசித்து நந்தனாகிறேன். வரருசி என்னிடம் யாசகத்துக்கு வரட்டும். நான் அவனுக்கு சொர்ணத்தைக் கொடுக்கிறேன். நான் திரும்பிவரும் வரையில் வியாடி என் சரீரத்தைக் காக்கட்டும்" எனக் கூறி உடனே நந்தனுடைய சரீரத்திற் பிரவேசித்தான். அரசன் பிழைத்தானென்பதை அந்நகரம் கேட்டு மகிழ்ந்து மகோற்சவம் கொண்டாடிற்று.

வியாடியானவன் இந்திரதத்தனுடைய தேகத்தைக் காப்பாற்றுவதற்காகச் சூன்யமான ஒரு தேவாலயத்தில் நுழைந்தான். அப்பொழுது நான் அரசனிடம் சென்று அரசனுக்கும் மங்களம் கூறினேன். குருதக்ஷிணைக்காகச் சொர்ணம் வேண்டுமென்று யாசித்தேன்; நான் யாசித்ததும் அந்த போக நந்தன் அமைச்சனை நோக்கி "ஏ சகடால! இவ்வந்தணனுக்குக் கோடி சுவர்ணங்களைக் கொடு" என்று ஆக்ஞாபித்தான்.

அந்தச் சகடாலன் என்றமந்திரி மரணமடைந்த அரசன் உடனே பிழைத்ததையும் அதே கணத்தில் யாசகன் வந்ததையும் கவனித்து உண்மையை அறிந்து கொண்டான். புத்திமான்களுக்கு அறிதற்கரிது எதுவாகும்! அரசன் உத்தரவைக் கேட்ட சகடா

லன் "தேவ! ஆச்ஞைப்படியே செய்கிறேன்'' என்று சொல்லி, நந்தனுடைய குமாரனோ குழந்தை; இராஜ்யமே அநேக சத்ருக்களுக்கு இடையில் இருக்கிறது; இதைக் காப்பாற்றவேண்டும் என்று யோசனை செய்து அச்சமயத்தில் அவ்வூரிலுள்ள சவங்களைத் தேடி வரும்படி தூதர்களுக்குக் கட்டளையிட்டு அவைகளைத் தகனம் செய்யும்படி ஆக்ஞாபித்தான். அப்படியே சாரர்கள் நெடுகத்தேடிச்செல்லுகையில் தேவாலயத்தின் மத்தியில் இந்திரதத்தனுடைய சரீரம் இருக்கக் கண்டு அதற்குக் காவலாய் இருந்த வியாடியை வெரட்டிவிட்டு அச்சரீரத்தைத் தகனம் செய்து விட்டார்கள்.

இச்சமயத்தில் யோகநந்தன், ''சகடால! எனது கட்டளைப்படி 'கோடி சொர்ணங்களைக் கொடுத்தாய்விட்டதா''? என்று துரிதப்படுத்தினான். அமைச்சன், ''மகாராஜாவே! தாங்கள் உயிர் பெற்றெழுந்ததைக் கண்டு வியப்புற்று அந்த உற்சவத்தில் பரிஜனங்கள் யாவரும் ஈடுபட்டு நிற்கிறார்கள். ஆகையால் இந்த பிராமணோத்தமர் ஓர் கணமிருக்கட்டும்; நான் தங்கள் கட்டளையை நிறைவேற்றுகிறேன்.'' என்றான்.

இங்ஙனமிருக்கையில் வியாடி என்னும் அந்தணன் ஓடோடியும் வந்து, யோகநந்தனுடைய முன்னேநின்று "ஆ! என் ஐயனே! யோகாப்பியாசஞ் செய்துகொண்டிருந்த ஓர் அந்தணன் ஜீவித்திருக்கும்போதே அவனை இறந்தவனென நினைத்து அவனது சரீரத்தை அனாதைப் பிரேதமாகக் கொண்டு உமதுற்சவத்தில் தகனம் செய்து விட்டார்கள் தூதர்கள். இந்தக் கொடுமை தகுமா?'' என்று முறையிட்டான். இதைக்கேட்டதும் யோகநந்தன் இருதயத்தில் பெரியவருத்தங் குடிபுகுந்தமையால் பெருஞ் சங்கடத்திற்குள்ளானான்.

மகாபுத்திசாலியாகிய சகடாலன், இந்திரதத்தனுடைய சரீரம் தகனமாய்விட்ட நிச்சயமறிந்து "இனியிவன் அரசனது சரீரத்திலேயே யிருப்பான்; யாறான்." என்று தீர்மானித்து எனக்குக் கோடி சொர்ணங்களைக் கொடுத்தான்.

பிறகு யோகநந்தன் தனியே வியாடியை யழைத்துச்சென்று "ஓ வியாடியே! நான் பிராமணனேயாயினும் சூத்திரனாய்விட்

டேன்'' என்று விசனித்தான். வியாடி யோகநந்தனைச் சமாதானம் செய்து, காலத்துக்குத் தக்கபடியே பேசுகிறான் மந்திரி; உன்னைப்பற்றித் தெரிந்துகொண்டிருக்கிறான். ஆகையால் அவனைப் பற்றி யோசிக்கவேண்டும். இவன் சிறந்த மந்திரி. கூடிய சீக்கிரத்தில் உன்னை நாசஞ்செய்து விடுவான். சத்தியநந்தன் குமாரனாகிய சந்திரகுப்தனக்கு முடி சூட்டிவைப்பான். ஆகையால் வாருசியை முக்கிய மந்திரியாக ஏற்படுத்திக்கொள். வாருசி விசேஷமான மகிமையுடையவர். அவர் துணையிருந்தால் உனக்கு என்றுங் குறைவில்லை. இராஜ்யம் நிலை நிற்கும் என்றுரைத்து உடனே அவ்விடம் விட்டுப் புறப்பட்டு குருதக்ஷிணை கொடுக்கச் சென்றான். அப்பொழுது அந்தயோகநந்தன் என்னை யழைத்து மந்திரி உத்தியோகம் கொடுத்தான்.

நான் மந்திரி உத்தியோகத்தில் அமர்ந்ததும் யோகநந்தனைப் பார்த்து, ''உன்னுடைய பிராமண்யமானது குறைந்துபோனதொன்றிருக்க, இந்தச் சகடாலன் நமதுகாலடியிலிருக்கும் வரையில் இராஜ்யம் நிலைப்பதும் அரிதாய்விடும் என்றெண்ணுகிறேன். ஆகையால் இவனை நாசம் செய்வதற்கு யுக்தியைத் தேடவேண்டும்.'' என்று நான் மந்திராலோசனை சபையில் தெரிவித்தேன். பிறகு யோகநந்தன் என் யோசனைக் கிணங்கிச் சகடாலன் மீது உயிரோடிருந்த யோகியை இவன் பொசுக்கினானென்கிற குற்றத்தைச்சுமத்தி அவனையும் அவன் பிள்ளைகள் நூறு பேர்களையும் ஓர் பெரியபாழுங் கிணற்றில் தள்ளும்படி செய்தான். அந்தச் சகடாலனுக்கும் அவன் பிள்ளைகள் நூறு பேர்களுக்கும் நாடோறும் ஒரு கரண்டி வருத்தஅரிசிமாவும் ஒரு கரண்டி நீரும் ஆகாரமாகக் கொடுக்கச்செய்தான்.

அந்த ஆகாரத்தை யடைந்த சகடாலன் தன்பிள்ளைகளைப் பாத்து இந்த வருத்தரிசிமாவையும் நீரையும் ஒருவர் புசித்துவரினும் ஜீவித்தலரிது; அங்ஙனமிருக்க, நாமெல்லாரும் இந்தச் சொற்ப ஆகாரத்தில் ஜீவிப்பதெப்படி? ஆகையால் எவன் யோகநந்தனுக்குப் பதில் தீங்குசெய்ய வல்லவனோ அவனே இந்த ஆகாரத்தைப் புசிக்கவேண்டும், என்றான். பிள்ளைகள், ''பிதாவே! அரசனுக்குப்பதில் தீங்குசெய்யவல்லவர்கள் தாங்கள்தான். ஆகையால்

இந்த ஆகாரத்தை நீங்களே புசியுங்கள்" என்று கூறினார்கள். வீரர்கள் தங்களுக்குத் தீங்கிழைத்தவர்களுக்குப் பதில் தீங்குசெய்வதையே தங்கள் பிராணனிலும் பெரியதாகக் கருதுவார்கள்.

பிறகு அந்தச்சகடாலன் அவ்விதமே நாடோறும் அந்த அற்ப ஆகாரத்தையும் நீரையும் அருந்தி ஜீவித்துவந்தான். பகைவர்களை வெல்ல விருப்பங்கொண்டவர்கள் காரியத்தில் கடுமையாகவே யிருப்பார்கள். கஷ்டம்! தன் பிள்ளைகள் பசிப்பிணியால் வருந்தி உயிரை விடும்போது அடைந்த உபத்திரவத்தைப் பார்த்துச் சகித்துக்கொண்டிருந்தான் சகடாலன்.

யோகநந்தனோ தன் இராஜ்ய விவகாரத்தைக் கவனிப்பதில் நினைவைச்செலுத்தி வந்தான். வியாடியும் சில காலத்திற்கெல்லாம் குருதக்ஷிணை கொடுத்துத் திரும்பிவந்து யோகநந்தனைக் கண்டு "நண்ப! நீ நீடூழிகாலம் இராஜ்யத்திருந்து சுகமனுபவித்து வா; நான் தவம் செய்யப்போகிறேன். உன்னிடம் தெரிவித்துவிட்டுப்போகவந்தேன்" என்றான்.

இதைச் செவியுற்றதும யோகநந்தன் துக்கங்கொண்டு "நண்ப! நீ என்னைவிட்டுச் செல்லக்கூடாது. என்னுடனிருந்து வரவேண்டு" மென்று வேண்டினான். வியாடி "நண்ப! இச்சரீரம் நிலையற்றது. ஓர் கணத்தில் யழியக்கூடியது. அறிவுடையவன் எவன் இந்த அற்பசுகத்தை விரும்புவான்? கானலில் தோன்றும் காநதியானதுபிராஞ்ஞனை மோகப்படுத்துமோ?" என்றுகூறி அச்சமயமே தவம் செய்யவனம் சென்றனன்.

பிறகு யோகநந்தன் தன்னுடைய அரசனாகிய சத்தியநந்தன் பரிபாலனம செய்த பாடலிகம என்ற நகரத்தை யடைந்து என்னுடனும் சைன்னியங் களுடனுமிருந்து சுகமாய் வாழ்ந்து வந்தான்.

ஓ காணபூதியே! நானும் அங்கு உபகோசையால் உபசரிக்கப்பட்டு அமைச்சனாக விருந்து அன்னையுடனும் ஆசிரியர்களுடனு மிகுந்த பொருளைச் சம்பாதித்து வெகுகாலம் வசித்து வந்தேன். நான செய்யும் தவத்திற்குக் கங்காதேவி பிரஸன்னமாகி சொர்ணங்களை யளித்தாள். ஸரஸ்வதி பிரத்தியக்ஷமாகி வேண்டிய காரியங்களுக்குக் கட்டளையிட்டாள்.

ஐந்தாவது தரங்கம்.

—○○:○:○○—

வாருசி இங்ஙனம் கூறியபின், மறுபடியும் சொல்கிறான்:—

பிறகு யோகநந்தன் கொஞ்சகாலத்தில் காமம் முதலியவைகளின் சுவாதீனமாகி கஜேந்திரனை யொத்து மதங்கொண்டு எதையும் விரும்பாமலிருந்தான். அகாரணமாகப் பொருள் கிடைக்குமாயின் எவன் தான் மோகமடையான்?

அரசன் காமத்திற்குள்ளாகி எதையுங் கவனியாதிருப்பதனால் நான் இராஜ்யகாரியங்களைக் கவனிக்க நேர்ந்தது. அதனால் என்னுடைய தருமத்திற்குக் குறைவுண்டாயிற்று. ஆகையால், நான அரசனிடம் விவரம் தெரிவித்துச் "சகடாலனைச் சகாயத்திற்கு வைத்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன். அவன் நானிருக்கும்போது தங்களை என்ன செய்யப் போகிறான். ஒன்றும் செய்யான். அவனைக் கரையேற்ற உத்தரவு தரவேண்டும்" என்று கேட்டுக்கொண்டேன். அரசன் என் பேச்சிற்கிணங்கி உத்தரவு தந்தான். உடனே சகடாலனைக் கிணற்றிலிருந்து கரையேற்றும்படி செய்தேன். சகடாலன் கரையேறியதும், "பிராமணர்கள் மிதமாயிருப்பவர்கள் எவ்விதத்திலும் ஜயிக்க முடியாதவர்கள். அன்றி வாருசி அருகேயிருக்கிறான். ஆகையால் காலத்தை யெதிர்பார்த்து நீர்வஞ்சியின் விருத்தியை ஆசரித்திருக்கிறேன்" என்று யோசித்துக் கொண்டு மீண்டும் அமைச்சத் தொழிலை யேற்றுக்கொண்டு இராஜகாரியங்களை நடத்திவந்தான்.

பிறகு ஒரு சமயம் யோகநந்தன் நகரத்திற்கு வெளியே புறப்பட்டுப் போனான். கங்கா நதியின் நடுவே ஐந்து விரல்களும் சேர்ந்த கரத்தைப் பார்த்தான். அதைக் கண்டதும் என்னை யழைத்து என்ன இது என்று விசாரித்தான். நான் அந்தக் கையிருக்கும் திசையில் எனது இரண்டு விரலைக் காட்டினேன். உடனே அக்கை மறைந்தது. அது கண்டு அரசன் அதிக ஆச்சரியம

டைந்து மறுபடியும் என்னை நோக்கி இது என்னவென்று கேட்டான். நான் "அரசனே! இப்போது நமக்கு முன் தோன்றிய கை, ஐந்து விரல்களைச் சேர்த்துக் காட்டியது உலகத்தில் ஐந்து பேர்கள் சேர்ந்தால் எந்தக் காரியம் சித்தியாமற் போகும் என்பதைக் குறிப்பதாகும். நான் பிறகு இரண்டு விரல்களைக் காட்டியது இருவர் ஒரு மனப்பட்டுச் சேர்ந்திருந்தால் எது தான் முடித்தற்கரிதாகும் என்பதைக் குறித்தற்கேயாம்" என்று கூறினேன். இந்த இரகஸ்யமறிந்ததும் அரசன் மிகவும் மகிழ்ச்சி யடைந்தான். என் யுக்தியையும் அறிவையும் கவனித்த சகடாலன், "இவனை வெல்லுவதரிது" என நினைத்துத் துக்கித்தான்.

இதன் பிறகு ஒரு சமயம் ஓர் அந்தணன் வீதி வழியே போய்க்கொண்டிருந்தான். அவனைப் பலகணி வழியே மேன் மாடியிலிருந்த அரசன் மனைவி பார்த்தாள். அவளைப் பிராமணன் பார்த்தான். இதை யோகநந்தன் பார்த்தான். பார்த்த அக்கணத்திலேயே மிகவும் கோபங் கொண்டு அந்த பிராமணனைக் கொலைசெய்யும்படி உத்தரவிட்டான். அசூயை யென்பது விவேகத்திற்கு முற்றும் பகையானதல்லவா? கொலையாளிகள் அவ்வந்தணனைக் கொலை செய்யக் கொலைக்களத்திற்குக் கொண்டு போனார்கள். அப்போது தெருவில் இறந்து கிடந்த ஓர் மீன் சிரித்தது. அதைக் கவனித்த அரசன், கொலையாளிகளை யழைத்து அந்தணனைக் கொலை செய்ய வேண்டாமெனத் தடுத்தான். பிறகு மீன் சிரித்ததற்குக் காரணங் கேட்டான். நான், "இந்த விஷயமாய்க் கவனித்துச் சொல்ல வேண்டும்; பிறகாகட்டும்" என்று சொல்லி அரமனை விட்டு வெளியே வந்து ஓரிடத்திருந்து ஸரஸ்வதியை நினைத்தேன். தேவி சிந்தித்ததும் பிரசன்னமாய் "வாருசியே! நீ இந்தப் பனைமரத்தின் மீது இரவில் யாருமறியாமல் வந்திரு; மீன் சிரித்ததறகுக் காரணம் தெரிந்து கொள்வாய்" என்று கட்டளையிட்டனள்.

தேவியின் ஆக்கினைப்படியே இரவில் பனைமரத்தின்மீதிருந்தேன். அங்கே சில சிறுவர்களுடன் பயங்கரமான மானிட உருவங்கொண்ட ஓர்இராக்கதமாதைக் கண்டேன். அந்தச் சிறுவர்கள், தாயைப் பார்த்து, ஆகாரம் வேண்டுமென்று கேட்டார்கள். தாயா

ராகிய அந்த அரக்கி "குழந்தைகளே! கொஞ்சம் பொருத்துக் கொள்ளுங்கள். காலையில் பிராமணனுடைய மாமிசத்தைக் கொடுக்கின்றேன். இப்போது அந்த அந்தணனைக் கொலை செய்யவில்லை" என்றாள். சிறுவர்கள், "ஏன் இப்போது பிராமணனைக் கொலை செய்யவில்லை" என்று தாயாரைப் பார்த்து கேட்டார்கள். அதற்கு அரக்கி "அந்தப் பிராமணனைப்பார்த்து இறந்த மீனொன்று சிரித்தது; அதனால் கொலை செய்யப்படவில்லை." என்றுகூற, சிறுவர்கள், "மீன் ஏன் அந்தணனைப் பார்த்துச் சிரித்தது" என்று கேட்டார்கள். இராக்கத மாது "குழந்தைகளே! அரசன் அரண்மனையிலுள்ள இராஜஸ்திரீகள் யாவரும் தோஷமுள்ளவர்கள் தான். அங்கே அந்தப்புரமெங்கும் புருடர்கள் ஸ்திரீ வேடத்துடனிருக்கிறார்கள். அங்ஙனமிருக்கக் குற்றமற்றவனாகிய அந்தணனைக் கொலை செய்கிறானேயென்று சிரித்தது மீன். அரசர்களுடைய அவிவேகத்தை நினைத்து ஹாஸ்யம் செய்வனவும் எல்லாவற்றுள்ளும் சஞ்சரிப்பனவுமாகிய பூதங்களின் செய்கைகள் இவ்விதமிருக்கின்றன" என்று கூறினாள்.

இங்ஙனம் இராக்கதமாது கூறியதைக் கேட்டு உடனே அந்த இடத்தை விட்டு வீடு திருப்பி மறுநாட்காலையில் மீன் சிரித்ததின் காரணத்தை அரசனுக்குத் தெரிவித்தேன். அரசன் அதைக் கேட்டதும் ஆச்சரியமடைந்து உடனே அந்தப்புரம் போய்ப் பார்த்து அங்கே ஸ்திரீ வேடத்துடனிருக்கும் புருடர்களைக் கண்டு நான் சொன்ன தன்மையெனவறிந்து எனக்கு வெகுமான மளித்தான். பிராம்மணனையும் கொலை செய்யாமல் விடுதலை செய்தான். இப்படிப்பட்ட இடையூறுகள் அரசனுக்கு ஏற்பட்டதற்கு நான் மிகவும் வருத்தமடைந்தேன்.

பின் ஒரு சமயம் ஓர் சித்திரக்காரன் வந்தான். அவன் வஸ்திரத்தில் பட்டமகிஷியையும் யோகநந்தனையு மெழுதினான். அந்தச் சித்திரம் உயிருள்ளது போலவே காணப்பட்டது. அரசன் அதைக் கண்டு மகிழ்ந்து சித்திரக்காரனுக்குத் தக்க வெகுமதி யளித்து அனுப்பினான். அந்தச் சித்திரம் எழுதப்பட்ட வஸ்திரத்தை அரண்மனையில் சுவரில் தொங்கவிட்டிருந்தான் அரசன். நான் ஒரு சமயம் தற்செயலாய் அங்கே சென்று சித்திரத்தைக் கண்

டேன். அதில் பட்டமகிஷியின் உருவம் பரிபூர்ணமாயமைந்திருப்பது பார்த்து வியப்புற்றேன். உடனே என்னுடைய அறிவின் நுட்பத்தால் ஸ்திரீகளின் உத்தம இலக்ஷணம் இவ்விதமிருக்க வேண்டுமென்று கருதி அரைநாண்மாலை அணிந்து கொள்ளுமிடத்தில் ஓர் திலகம் வைத்துப் பார்த்துவிட்டுச் சென்றேன்.

பிறகு ஒரு சமயம் யோகநந்தன் அந்த இடத்திற்கு வந்தான். அந்தச் சித்திரத்தில் இதற்கு முன்னில்லாத ஓர் திலகம் இருக்கக் கண்டான். அவன் வியப்புற்று அங்கு அப்பொழுதிருந்தவர்களை நோக்கி “இந்தத்திலகத்தை இச்சித்திரத்தில் யாரிட்டது” என்று கேட்டான். அவர்கள், “மகாராஜாவே! திலகமிட்டவர் மந்திரியாகிய வரருசி” யெனத் தெரிவித்தார்கள். அரசன் “தேவியின் இரகசியப் பிரதேசத்திலிருக்கும் இந்த அடையாளத்தை யென்னையன்றி வேறெவரும் அறியார்களே; அப்படியிருக்க வரருசி யதை எப்படி யறிந்தான். மேலும் நமது அந்தப்புரத்தில் நடப்பவைகளை இவன் வஞ்சகனாகவிருந்து தெரிந்து கொண்டிருக்கிறான். அதனால் தான் இவன் அந்தப்புரத்திலிருக்கும் ஸ்திரீ ரூபங்கொண்ட புருஷர்களைக் கண்டு பிடித்திருக்கிறான்”. என்று கருதி மிகக் கோபங்கொண்டான். ஆகா! இரகசியமான விஷயங்களும் மூடர்களிடம் இவ்விதமாகின்றன.

பிறகு யோகநந்தன் சகடாலனை வரவழைத்து “சகடால! வரருசியானவன் தேவியைக் கெடுத்துவிட்டதால் அவனைக் கொலை செய்து விடு” என்றான். சகடாலன் “மகாராஜாவே! உத்தரவுப்படி செய்கிறேன்” என்று சொல்லி வெளியே சென்று ஓரிடத்திருந்து, “வரருசியைக் கொல்வதற்கெனக்குச் சக்தியில்லை. அவன் மகாபுத்திமான்; என்னை ஆபத்தினின்றும் கரையேற்றினவன். பிராமணனாகவு மிருக்கிறான். ஆகையால் அவனை இரக்ஷிப்பதே சிலாக்கியம்; நான் காப்பாற்றுகிறேன் அவனை” என்று யோசனை செய்து தீர்மானித்துக் கொண்டு என்னிடம் வந்து, அரசனுக்குக் கோபம்வந்த தன் காரணத்தையும் அதற்காக என்னைக் கொலைசெய்யக் கட்டளையிட்டிருப்பதையுங் கூறி ‘வரருசியே! நான் தங்களைக் கொலை செய்வதற்குப் பதிலாக வேறு யாரையேனும் கொலை செய்துவிட்டு அரசனது கட்டளையை நிறைவேற்றியதாகச் சொல்லி விடுகிறேன்

நீர் என் கிருகத்தில் அரசனுக்குத் தெரியாமலிருந்துவாரும்” என்று சகடாலன் தெரிவித்தனன். நான் சகடாலன் சொற்படியே அவன் வீட்டில் மறைந்திருந்தேன். சகடாலன் என்னைக் கொல்வதற்குப் பதிலாக வேறொருவனைக் கொலை செய்து அரசனுக்கு என்னைக் கொன்றதாகத் தெரிவித்து விட்டான்.

இங்ஙனம் நீதிதவறாமல் நடந்த மந்திரி சகடாலனை நான் பார்த்து “சகடால! நீயே மந்திரிகளுள் உத்தமன். ஏனெனில் என்னை நீ கொல்ல மனங் கொள்ளவில்லைபல்லவா? அன்றியும், என்னை நீயும், மற்றெவரும் கொல்லமுடியாது. எனக்கு இராக்கதனொருவன் நண்பனாகவிருக்கிறான். அவ்வரக்கன் நான் எந்த நேரத்தில் நினைத்தாலும் வந்தெதிர் நிற்பான். நான் உத்தரவிடுவேனாகில் பிரபஞ்ச முழுதையும் விழுங்கிவிடுவான். இப்போது அரசனாயிருப்பவன் இந்திரதத்தன் என்னும் பெயர் கொண்ட ஓர் பிராமணன். எனக்குப் பரமமித்திரன். ஆகையால் அந்த “அரக்கனை யேவி அரசனை வதஞ்செய்ய எனக்கு இஷ்டமில்லை” என்று கூறினேன்.

இதைக்கேட்டதும் சகடாலன் என்ற அந்த மந்திரி, அந்த அரக்கனை எனக்குக் காட்டவேண்டுமென்று தெரிவித்தான். உடனே அரக்கனை மனதில் நினைத்தேன். அவன் நினைத்த அக்கணமே தோன்றினான். அவனைச் சகடாலனுக்குக் காட்டினேன். அந்தச் சகடாலன் அரக்கனைக் கண்டவுடன் நடுக்கங்கொண்டான். பரமாச்சரியமடைந்தான். பின்னர் இராக்கதன் மறைந்து போனான். சகடாலன் உடனே தங்களுக்கு இராக்கதன் எப்படி நண்பனானான்” எனக் கேட்டான். நான், “சகடால! முன் நகர்சோதனைக்காக ஏற்பட்ட எவனும் அந்தந்த இரவில் இறந்து போய்க் கொண்டேயிருந்தான். அது கண்டு வியப்புற்ற யோகநந்தன் நகர்சோதனைக்காக என்னை யேற்படுத்தினான். அப்பொழுது இரவில் நான் ஓர் அரக்கனைக்கண்டேன். அந்த அரக்கன் என்னைப் பார்த்து இந்நகரத்தில் அழகுவாய்ந்த ஸ்திரீ யார் என்று கேட்டான். உடனே நான் நகைத்து எவள் எவன் மனதிற்குப் பிடித்தவளோ அவளே அவனுக்கு அழகு” என்றேன். அதைக்கேட்ட அரக்கன், “உன்னால் தான் நான் ஜயிக்கப்பட்டேன். நீ நான் கேட்ட கேள்விக்குச் சரி

யான விடை பகர்ந்தமையால் நான் உன்னைக் கொல்லாமல் விடுகி
றேன். நான் மிகவும் மகிழ்ச்சியடைந்தேன். நீ எனக்கு இனி பரம
மித்திரன். நீ என்னை நினைத்தவுடன் உன்னிடம் நான் வருகிறேன்"
என்றுகூறி மறைந்துபோனான். நானும் இராக்கதனிடம் விடைபெற்
றுத்திரும்பினேன். அன்று முதல் இராக்கதன் எனக்கு உதவிபுரி
ந்துவரும் நண்பனாகவிருந்துவருகிறான்" என்று கூறிப் பிறகு சக
டாலனுக்கு பிரத்தியக்ஷமாகக் கங்காதேவியையும் காட்டினேன்.
அதற்குப் பிறகு சகடாலன் என்னிடம் மிகவும் சந்தோஷமடை
ந்து எனக்குச் சகாயம் செய்பவனாகவே யிருந்தான்.

பிறகு ஒரு சமயம் நான் மறைந்திருந்து காலங்கழிக்க நேர்ந்
ததைக் குறித்து மிகவும் வருத்தமுற்றேன். அதுகண்ட சகடா
லன், என்னை நோக்கி, "தாங்கள் சகலமும் அறிந்தவர்கள்; அப்படி
யிருந்தும் என்மனதிற்குக் கிலேசத்தைக் கொடுக்கவேண்டும். அர
சர்களுடைய அறிவின் வியாபாரமானது விசாரியாமலே காரியங்
களைச் செய்வதில் விருப்பமுடைய தென்பதைத் தாங்கள் அறியீர்
களோ? தங்களுக்கு சீக்கிரம் நன்மையுண்டாகும். இது சம்ப
ந்தமான கதை யொன்று கேளுங்கள்" என்று கூறலானான்.

முன்காலத்தில் ஆதித்தியவர்மன் என்னும் பெயருடைய ஓர்
அரசனிருந்தான். அவ்வரசனுக்குச் சிவவர்மன் என்னுமோர்
அமைச்சனிருந்தான். அவன் மகா புத்திசாலி. அந்த ஆதித்திய
வர்மனுடைய முக்கிய மனைவியருள் ஒருத்தி கர்ப்பவதியானாள்.
இதையறிந்த அரசன் அரமனைக் காவலாளிகளை யழைத்து "நான்
அந்தப்புரத்தில் பிரவேசித்து வருடம் இரண்டாகிறது. அங்
ஙனமிருக்க என் மனைவி கர்ப்பமானதற்குக் காரணமென்ன?"
வென்று கேட்டான். காவலாளிகள், "மகாராஜாவே! சமஸ்தான
மந்திரி சிவவர்மனைத் தவிர வேறு எவரும் இங்கு பிரவேசிக்க
வில்லை" யென அரசன், "ஓகோ! இந்தச் சிவவர்மன் தான் நமக்குத்
துரோகியாய் விட்டான். அவனை இரகசியமாகக் கொல்லவேண்டும்.
பிரகாசமாகச் செய்வோமாயின் அபவாதம் உண்டாய்விடும்."
என்று யோசித்துக்கொண்டு அதற்கோர் யுக்திசெய்து சிவவர்மனை
அடுத்த தேசத்தரசனும் தனது நண்பனுமாகிய போகவர்மன் என்

பவனிடம் அனுப்பினான். பிறகு அவனைத் தொடர்ந்தாப்போல்
ஓர் தூதனிடம் "என்னுடைய மந்திரியாகிய சிவவர்மனை உடனே
யோசியாமல் கொலை செய்துவிட வேண்டியது" என்ற சமாசார
மடங்கிய ஓர் கடிதத்தைக் கொடுத்தனுப்பினான்.

மந்திரி சிவவர்மன் சென்று எழுநாளான பிறகு இராஜனுடைய
மனைவியாகிய அந்த கர்ப்பிணி தனக்கு அரசனால் ஏதாவது துன்பம்
நேரிடுமென்று கருதிப் பயந்து அரண்மனையை விட்டு ஒருவரையு
மறியாமல் ஓடினாள். அப்போது காவலாளிகள் அவளை ஸ்திரீ
வேடம் பூண்ட சில சோர புருஷர்களுடன் கண்டுபிடித்து அரச
னுக்குத் தெரிவித்தார்கள். அச்செய்தி கேட்ட அரசன் தான்
விசாரியாமல் தன் மந்திரி சிவவர்மனைக் கொலை செய்யும்படி செய்த
ஆக்கினையைக் குறித்து மிகவும் வருத்தமுற்றான்.

இங்கிப்படியிருக்க, சிவவர்மன் போகவர்மனிடம் போய்ச்
சேர்ந்தான். அந்தத் தூதனும் பத்திரிகையுடன் போய்ச் சேர்ந்
தான். போகவர்மன் கடிதத்தைப் பார்வையிட்டு ஆச்சரியமடை
ந்து சிவவர்மனையழைத்து, தனித்த ஓரிடத்தில் ஆதித்தியவர்மன்
அவனைக் கொலை செய்யும்படி தனக்குக் கடிதமனுப்பி யிருப்
பதைத் தெரிவித்தான்.

அதைக்கேட்டவுடன் சிவவர்மன் ஸாமந்தராஜனாகிய போக
வர்மனைப் பார்த்து "ஓ அரசனே! நீர் என்னைச் சந்தேகமின்றிக்
கொலை செய்யவேண்டும். இல்லாவிடில் நானே தற்கொலை செய்து
கொள்ளுகிறேன்" என்றான். போகவர்மன் ஆச்சரியங்கொண்டு
சிவவர்மனைப் பார்த்து, "பிராமணோத்தமரே! இது விஷயமென்ன
நீர் சொல்ல வேண்டும். இல்லாவிட்டால் சாபத்தை யடைவீர்."
என மந்திரியாகிய சிவவர்மன் "போகவர்மராஜனே! நான் எந்த
தேசத்தில் கொலைசெய்யப் படுகிறேனோ அந்த தேசத்தில் பன்னி
ரண்டு வருஷம் வரையில் மழைபெய்யாது" என்றுகூறினான். போ
கவர்மன் தன்மந்திரிகளை யழைத்துச் சபைகூட்டி "மந்திரிகளே!
ஆதித்தியவர்மன் துஷ்டன்; நமது தேசத்தில் மழையற்றுப்போ
கக் கருதி இந்த யுக்தி செய்திருக்கிறான். அங்கே அவனிடத்
தில் கொலையாளிகள் இல்லையா? இந்தச் சிவவர்மனை இங்கே
அனுப்பியது நல்ல கருத்துக் கொண்டல்ல. இப்போது நாம்

செய்யவேண்டியதென்ன வெனில், இந்தச் சிவவர்மன் தற்கொலைபுரிந்து கொள்ளாவண்ணம் நாம் காப்பாற்றவேண்டும்". என யோசித்து அதேக்ஷணத்தில் தக்ககாவலாளிகளோடு சிவவர்மனைத் தன் தேசத்தினின்றும் வெளிப்படுத்தினான்.

சிவவர்மன் புத்தி சாதுரியத்தால் இவ்வாறு உயிர்தப்பினான். தருமம் தலைகாக்குமல்லவா? ஆகவே அதுவும் இச்சமயம் துணைசெய்ததென்றறியுங்கள். ஏ காத்தியாயன! இவ்விதமே தங்களுக்கும் குற்றமேற்படாது. அது வரையில் தாங்கள் என் வீட்டிலேயே யிருங்கள். இந்தயோகநந்தனும் பின்னுக்கு மிகவும் வருத்தமடைவான்.

ஓ காணபூதியே! சகடாலன் என்ற மந்திரி இங்ஙனம் கூற அவனுடைய கிருகத்திலிருந்து சமயத்தை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன்.

ஓ காணபூதியே! அந்த யோகநந்தனுடைய மகனாகிய இரண்யகுப்தன் ஒருசமயம் வேட்டையாடும் பொருட்டு காட்டுக்குச் சென்று வேட்டையாடிக்கொண்டே வெகுதூரம்சென்றுவிட்டான். வனத்தில் தனியே சென்ற அவன் பொழுது போனமையால் திரும்பிவரயோசித்து அங்கிருந்த ஓர் மரத்தில் இரவைக்கழிக்கக்கருதி அதன் மேலேறினான். அதேசமயத்தில் அம்மரத்தின்மீது சிங்கத்தால் துரத்தப்பட்ட ஓர் கரடியும் ஏறிற்று. அக்கரடியைக்கண்டதும் இராஜகுமாரனாகிய இரண்யகுப்தன் பயந்தான். அது கண்டகரடி, ''அப்பா! நீ பயப்படாதே நீ எனக்கு நண்பனாகின்றாய் ''என்று கூறி அவன் பயத்தைப் போக்கிற்று. இராஜகுமாரன் கரடியின் வார்த்தையில் நம்பிக்கை கொண்டு பயமின்றித் தூங்கினான். கரடியோ விழித்துக் கொண்டேயிருந்தது. அப்பொழுது கரடிக்காகக் கீழே காத்துக்கொண்டிருந்த சிங்மானது "கரடியே! அங்கிருக்கும் மானிடனைக் கீழே தள்ளிவிடு. அவனை நான் புசித்துச் செல்கிறேன்" என்று சொல்லிற்று. கரடி, " ஏ பாபியே! நான் மித்திரனைக் கொலை செய்யச் சம்மதியேன்" என்று மறுத்தது. இராஜகுமாரன் விழித்துக்கொண்டான். பிறகு கரடி தூங்கிற்று. அப்பொழுதும்

சிங்கம், "மானிடனே! அக்கரடியைக் கீழே தள்ளி எனக்கு ஆகாரமாக்கு; உன்னை நான் விட்டு விடுகிறேன்" என்றது. அதைக்கேட்ட இரண்யகுப்தன் பயமடைந்து சிங்கத்திற்கு நல்லவனாகக் கருதிக் கரடியைத் தள்ளினான். கரடிவிழித்துக் கொண்டு கீழே விழாமல் தப்பிற்று. உடனே அவனை நோக்கி "மகாபாவியே! மித்திரனுக்குத் துரோகஞ்செய்த சண்டாளா! "நீ இன்று முதல் பைத்தியக்காரனாகக் கடவது" என்று சாபமிட்டது. இந்தச் சாபமானது "உனக்த இந்த வரலாறை மற்றொருவன் அறிவுக்கும் வரையில் உன்னைப் பீடிக்கக்கடவது; பின் நீ விமோசனமடைய வேண்டியது" என்று விமோசனத்தையுங்கூறிற்று.

இரண்யகுப்தன் சாபத்தைபெற்றுக் கொண்டு மறுநாள் காலையில் வீட்டுக்கு வந்தான். யோகநந்தன் அவனைப்பார்த்து மிகவும் வருத்தமடைந்து "ஆகா! இச்சமயம் வாருசி இவ்விடம் இருப்பானாகில் என் மகன் பைத்தியங் கொண்டதற்குக் காரணத்தைத் தெரிவிப்பான். அவனைக்கொன்ற இந்தப்பாவியின் சாமர்த்தியத்தைச் சுடவேண்டும்." என்று கூறினான். இதைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்த சகடாலன், "ஆச்சரியம்! இதுதான் நமக்குக்காத்தியாயனன் பிழைத்திருப்பதை வெளிப்படுத்தத் தக்கசமயம். வாருசி மானியாகையால் இவனிடம் மந்திரியாயிருக்கமாட்டான். அரசனுக்கும் என்னிடம் நம்பிக்கையுண்டாகும் என்று கருதி அரசனைப்பார்த்து, மகாராஜாவே! பயப்படவேண்டாம். வாருசி உயிருடனிருக்கிறான்" என்றான். அது கேட்ட யோகநந்தன் மனமுவந்து அவனை யழைத்துவாவென, சகடாலன் என்னை யோகநந்தனிடம் பலாத்காரமாக அழைத்துச் சென்றான். அங்கே இராஜகுமாரன் பைத்தியங்கொண்டவனா யிருப்பதைக் கண்ட நான் அரசனைப்பார்த்து, இவன் இப்படியிருப்பதற்குக் காரணம், இவன் மித்திரத் துரோகம் செய்ததேயாம் என்று ஸரஸ்வதியின் அனுக்கிரகத்தாலறிந்து கூறினேன். உடனே இராஜகுமாரன் கரடி கூறியபடியே சாபத்தினின்று விடுபட்டு என்னை ஸ்தோத்திரம் செய்தான். அது கண்ட அரசன் வியப்புற்று நீ இதையெப்படியறிந்தாய் யென நான் "அரசனே! அறிவாளிகளின் அறி

வின் வழி இலக்ஷணத்தாலும் அனுமானத்தாலும் எல்லாவற்றையும் கவனிக்கத்தக்கது. முன் பட்டமகிஷியின் இடையிலிருந்த மருவை யெப்படியறிந்தேனோ அவ்வாறே இதையுமறிந்தேன்" என்றேன். அரசன் உடனே வெட்கமுற்று அனுதாபமடைந்தான். பிறகு அரசன் எனக்கு வெகுமான மளித்தான். அதை நான் பொருட்படுத்தாமல் வீடு வந்து சேர்ந்தேன். குற்றமற்றவனென்று பெயர்பெற்றதையே லாபமாகக் கொண்டேன். வித்துவான்களுக்கு சிலமே தனமாகிறது. என்கிருகத்தில் என்னைக் கண்டதும் யாவரும் கதறினார்கள். அதைக்கண்டு பிரமங்கொண்ட உபவருஷன் என்னைப்பார்த்து, "வாருசியே! நீ அரசனுக்கினையினால் மாணமடைந்தாய் எனக்கேட்டு உன்மனைவி உபகோசை அக்கினிப் பிரவேசமாயினள். உன் அன்னையின் இருதயம் துக்கத்தால்வெடித்தது" என்று கூறினான். அச்செய்திகேட்டதும் சகித்தற்கரிய துக்கங்கொண்டு அதனால் பிரக்ஞையற்று காற்றிற் காற்றுத மரம் போல் தரையில் சாய்ந்துவிட்டேன். அன்புள்ள உறவினரின் விநாசத்தின் துக்கமாகிய தீயானது எவனுக்குத் தான் தாபத்தையுண்டாக்காது. உடனே வருஷன் "இந்த உலகமும் உலகத்துப் பொருளும் அநித்தியம். யாவும் ஈசனுடையமாயை; இதனை நீயறிந்தும் ஏனோமயங்குகிறாய்?" என்று கூறி எனக்குத் தைரியமுண்டாக்கினான்,

பிறகு மனதிற்கு வைராக்கிய முண்டாயிற்று. பந்தங்களனைத்தையும் ஒழித்தேன். ஒழிவையே சகாயமாகக் கொண்டேன். பின் தபோவனம் சென்று அங்கு தவம் செய்து கொண்டிருந்தேன். அப்பொழுது சிலகாலஞ் சென்ற பிறகு அயோத்தியிலிருந்து ஒரு அந்தணன் என்னிடம் வந்தான். நான் அந்த பிராமணனிடம் யோகந்தனுடைய சுகச்செய்தி விசாரித்தேன். அவன் அவிடத்திய விஷயங்களை நினைத்துக் கொண்டு மிகுந்த துக்கத்துடன் என்னைப் பார்த்து, "மந்திரியே! நந்தபூபதியை விட்டுத் தாங்கள் பிரிந்த பின்பு சகடாலனுக்கு மிகுதியும் ஒழிவு நேரம் கிடைத்தது. நந்தபூபாலனைக் கொல்லவெகுநாள் வரையில் சமயம்

பார்த்திருந்தான். ஒருநாள் அவன் பூமியைக் கெல்லும் சாணக்கியன் என்ற பிராமணனைக் கண்டான். அவனைப் பார்த்து நீ யேன் பூமியைக் கெல்லுகிறாய் என்றுகேட்டான். அதற்கு அவ்வந்தணன் "இங்கேயிருக்கும் நாணற்புல்லைக் களைவதன் பொருட்டுக் கெல்லுகிறேன். இந்த நாணற்புல்லால் என் கால் புண்ணாயிற்று" என்றான். அந்த மந்திரி அவ்வந்தணனைக் கோபமுள்ளவனென்று கண்டு கொண்டு இவனைக் கொண்டு நாம் யோகநந்தனைக் கொலை செய்யலாமென்றெண்ணி, "ஓ பிராமணோத்தம! நந்த மகாராஜன் கிருகத்தில் திரயோதசி திதியில் சிராத்தம் வருகிறது. லக்ஷம் சொர்ணம் தக்ஷிணை கிடைக்கும். அந்த வரும்படி உமக்குக் கிடைக்கும்படி செய்கிறேன். இப்பொழுதே அங்கு வந்திருந்து சமயத்தில் அரசன் வீடு செல்லலாம். அதுவரையில் என் வீட்டிலேயே சாப்பிட்டுக் கொண்டிருங்கள்" என்று கூறி அவனைத் தன் கிரகத்திற்கு அழைத்துச் சென்றான். பிறகு சிராத்ததினம் வந்தது. அப்பொழுது அரசனிடம் பிராமணனைப் பற்றித் தெரிவித்தான். அரசனும் அவ்வந்தணனிடம் அன்புகொண்டு வரவேற்றான். அந்தணன் சிராத்தத்தின் *முதற்போஜனத்தில் உட்கார்ந்தான். அதுகண்ட சகடாலன் நந்தபூபதியிடம் சென்று "அரசனே! சுபந்துவென்கிற இந்த அந்தணனே யோக்கியன். இவனை விட வேறு எவரும் யோக்கியனல்ல. ஆகையால் முற்போஜனத்தில் இவனேயிருக்கட்டும்" என்றான். அரசன் அதற்கு வேறு விதமாய் உத்தரவிட உடனே சகடாலன் சாணக்கியனிடம் வந்து அரசன் உத்தரவிப்படியிருக்கிறது; என் பேரில் குற்றமில்லை; என்ன செய்வேன் நான்" என்றான். அந்தணன் அச்சொற்களைக் கேட்டதும் கடுஞ்சினமடைந்து தன் சிகையவிழத்தலையசைத்து "இந்த நந்தனை நான் ஏழு நாளைக்குள் வதம் செய்கின்றேன். அதன் பிறகு தான் இப்பொழுது அவிழ்ந்த என் சிகையை முடிப்பது" என்று ஓர் பிரதிக்ஞை செய்தான். அதைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த யோகநந்தன் மிகக்கோபங் கொண்டு அந்தணனை நோக்கினான். உடனே சாணக்கியன் ஓட்டம் பிடித்தான். அவனைச் சகடாலன் அரசனுக்குத் தெரியாமல் வரவழைத்துத் தன் வீட்டில் வைத்துக்காப்பாற்றினான்.

* விசுவேதேவஸ்தானம்

அந்த அந்தணன் ஓர் நாள் யாருமறியாத இடத்திற்குச் சென்று அங்கிருந்து *கிருத்திபைபச் சாதகம் செய்தான். அதனால் போகநந்தன் தாகஜ்வரமடைந்து ஏழாவது நாளில் மரணமடைந்தான். பிறகு சகடாலன் அந்த போகநந்தன் குமாரனாகிய ஹிரண்யகுப்தனையுங் கொன்றான். இவனுக்கு முன் அரசு புரிந்து வந்த சத்தியநந்தன் குமாரனாகிய சந்திரகுப்தனுக்கு முடிசூட்டுவித்தான். பிறகு அறிவில் பிரஹஸ்பதிக்கு நிகரான சாணக்கியனைப் பிரார்த்தித்து அந்தச் சந்திரகுப்தனுக்கு மந்திரியாக்கினான். இவ்விதம் சகடாலன் தனக்குத்தீங்கு செய்த போகநந்தனைக் கொன்ற பிறகு தன் புத்திரர்கள் மரணமடைந்ததை நினைத்து வருந்தி நாட்டைத் துறந்து காடேகினன்.

ஓ காணபூதியே! அந்த பிராமணன் இங்ஙனம் கூறக்கேட்டு பெரும் வருத்தமடைந்தேன். எல்லாம் சஞ்சலந்தருவனவென்றே நிச்சயித்தேன். அந்த வருத்தத்துடன் புறப்பட்டு விந்தியமலையில் வசிக்கும் இந்தத்தேவியைத் தரிசிக்க வந்தேன். ஓ நண்ப! இந்தப் பரதேவதையின் அனுக்கிரகத்தால் என் ஜாதி நினைவுக்கு வந்தது. எனக்குத் திவ்யஞான முண்டாயிற்று. உனக்கும் பெரிய கதையைக்கூறினேன். இப்போது சாபமும் நீங்கிற்று. இச்சரீரத்தைத் தியாகம் செய்ய முயற்சிக்கிறேன். நீ இப்பொழுது இங்கு தானிருக்கவேண்டும். குணாட்டியன் என்ற பேர்கொண்ட அந்தணன் இங்குமாணாக்கர்களுடன் வரப்போகிறான்; அவனும் என்னைப் போல் தேவியாரால் சபிக்கப்பட்ட கணங்களிலொருவன். மானிடதேகமடைந்தவன். மகேசுவரனால் சொல்லப்பட்ட இந்தப் பெரிய கதையை அந்தக் குணாட்டியனுக்கு நீ கூறவேண்டும். அதன் பிறகு உனக்கும் அவனுக்கும் சாபவிமோசனமேற்படும் என்று கூறி வரருசியானவன் தன் தேகத்தைத் தியாகம் செய்ய பதரிகாச்சிரமம் சென்றான்.

பதிரிகாச்சிரமம் செல்லும்போது கங்கையில் கீரைகளை ஆகாரம் செய்யும் ஓர் முனிவரைக்கண்டான். வரருசி அவர் அருகே சென்றதும் அந்த ரிஷிக்கு தர்ப்பை கிழித்துக் கையில் ஓர் காயம் உண்டாயிற்று. அந்தக் காயத்தினின்று இரத்தம் வெளிப்பட்டது. அப்

*சத்ருக்களைச் சங்கரிக்கும் சக்தி.

பொழுது வரருசி அந்த ரிஷியின் அகங்காரம் எப்படியிருக்கிறதென்று சோதிப்பதின் நிமித்தம் மகிழ்ச்சியோடு தன்மகிமையால் அந்த இரத்தத்தைக் கீரையின் இரசம் போலாக்கினான்.

அதைக்கண்டதும் அந்த முனிவர் “ஆச்சரியம்! நான் சித்தனாய்விட்டே”னெனக் கருவமடைந்தார். அது கண்ட வரருசி சிறிது புன்னகைகொண்டு, “தங்களைச் சோதிப்பதன் நிமித்தமே தங்களுடைய இரத்தத்தைக் கீரை ரஸமாகச் செய்தேன். ஓ முனிவரே! நீர் இன்னும் அகங்காரத்தை விடவில்லையே. அகங்காரம் என்பது ஞானமார்க்கத்திற்கு எவராலும் கடக்கமுடியாத பரிகமாகிறது. பலவிரதங்களை யனுஷ்டானம் செய்தாலும் ஞானமின்றி முத்தி கிட்டாது. முத்தியில் விருப்பமுள்ளவர்களின் மனதைச் சொர்க்கம் கவர்ந்துவிடும். அந்த சொர்க்கசுகங்கள் அழிவுள்ளவைகள். ஆகையால் “ஓ முனிவரே, அகங்காரத்தையொழித்து ஞானமடைய முயற்சிசெய்யுங்கள்” என்றார். இங்ஙனம் கண்டித்தவுடன் முனிவர் வரருசியைக் கொண்டாடினார். பிறகு வரருசி பதரிகாச்சிரமம் சென்றான்.

அங்கே வரருசி மானிடத் தன்மையைத் தியாகஞ்செய்ய விரும்பி மிகுதியான பக்தியுடன் அந்த ஆச்சிரமத்தில் சரணமடைவதற்குரிய தேவியைச் சரணமடைந்தான். உடனே அந்தத் தேவி பிரத்தியக்ஷமாகிச் சரீரத்தை விடுவதற்குத் தாரணைசெய் என்றாள். அவ்விதமே வரருசி தாரணைசெய்து சரீரத்தைத் தகித்துக்கொண்டு தேவ சொரூபமடைந்தான். பிறகு அந்தக்காணபூதி விந்தியபர்வதத்தின் அருகே சஞ்சரித்துக்கொண்டு தான் கோரிய குணாட்டியனுடைய வரவை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

ஆறாவது தரங்கம்.

உமாதேவியின் சாபப்படியே மால்லியவான் மானிடனாகி குணாட்டியன் என்ற பேர் கொண்டு ஸாதவாகனன் என்ற அரசனை

யடுத்து வனத்தில் திரிந்து வந்தான். அவன் அவ்வரசனுக்கு முன்னே ஸம்ஸ்கிருதம் முதலிய மூன்று பாஷைகளையும் தியாகம் செய்தான். மனதில் மிகவும் வருத்த முற்று விந்தியமலைச் சாரலையடைந்து தேவியைத் தரிசிப்பதற்கு வந்தான். அந்தத்தேவியின் கட்டளைப்படி காணபூதியைக் கண்டான். பிறகு தன் பூர்வஜென்ம நினைவையறிந்து! பிரபோதம் கைவரப்பெற்றான். மூன்று பாஷைகளுக்கும் வேறான பிசாச பாஷையைக் கொண்டு காணபூதியிடம் தன்னுடைய நாமதேயத்தைத் தெரிவித்துக் கூறுகிறான்.

“ஓ காணபூதியே! புஷ்பதந்தனிடம் கேட்ட கதையை எனக்குச் சீக்கிரமாகக் கூறவேண்டும். அப்பொழுது நண்ப! நீயும் நானும் சாபத்திலிருந்து விடு படுவோம்” என்றான். இதைக்கேட்டதும் காணபூதி மகிழ்ச்சியடைந்து வந்தனம் செய்து, “பிரபுவே! நான் தங்களுடைய இஷ்டப்படியே கதையைக்கூறுகிறேன். அதில் எனக்கு மிகவும் சந்தோஷம். ஆயினும் முதலில் தங்களுடைய ஜன்மம் முதலிய வரலாற்றைத் தயைசெய்து சொல்லவேண்டும்” என்று வேண்டிக்கொள்ள, குணாட்டியன் “அப்பனே! பிரதிஷ்டானம் என்னும் தேசத்தில் சுப்பிரதிஷ்டம் என்னும் ஓர் நகரமுண்டு. அந்நகரத்தில் சோமவர்மன் என்னும் ஓர் பிராமண சிரேஷ்டனிருந்தான். நண்ப! அவ்வரசனுக்கு வத்ஸன் என்றும், குலமகன் என்றும் இரண்டு குமாரர்களிருந்தார்கள். மூன்றாவதாகச் சுருதார்த்தை என்னும் ஓர் கன்னிகை பிறந்தாள். சிலகாலஞ்சென்றபின், அந்தச்சோமவர்மனும் அவன் மனைவியும் மரணமடைந்தார்கள். அவருடைய புத்திரர்களிருவரும் அந்தப்பெண்ணைக்காப்பாற்றிவந்தார்கள். சுருதார்த்தை என்னும் அந்தப்பெண் மங்கைப்பருவமடைந்த சில காலத்திற்கெல்லாம் அகாரணமாகக் கர்ப்பமடைந்தாள். அது கண்ட வத்ஸன், குலமகன் என்ற அவளுடைய இரண்டு சகோதரர்களுக்கும் பெரிய சந்தேகமுண்டாயிற்று. ஏனெனில் அங்கு வேறு புருஷர்களில்லை. தன்னுடைய சகோதரர்கள் சந்தேகங்கொண்டிருப்பதையறிந்த சுருதார்த்தை, “என் அருமைச் சகோதரர்களே! நீங்கள் என்னிடம் கெட்ட எண்ணங் கொள்ளவேண்டாம், நான் உண்மையைக் கூறுகிறேன். கேளுங்கள்; நான் நீராடப்போன தருணத்தில் சர்ப்பங்களுக்கு அரசனாகிய வாசுகியின் சகோதரன் குமாரன்

என்னைப்பார்த்தான். உடனே கீர்த்திசேனன் என்ற அவன் காமவேதனையுற்றான். என்னிடம் அவனுடைய பரம்பரையையும் பெயரையுந் தெரிவித்து என்னைக்காந்தருவ விவாகம் செய்து கொண்டான். அதனால் நான் கர்ப்பமடைந்தேன் என்றாள்.

இதைக் கேட்டதும் அவ்விருவரும் “சுருதார்த்தே! உன்னுடைய இந்தப்பேச்சை யார் நம்புவார்கள் ?” என, சுருதார்த்தை அந்த நாககுமாரனை மனதில் எண்ணினாள். ஸ்மரித்த அந்தக்கணமே நாககுமாரனாகிய கீர்த்திசேனன் அங்குத்தோன்றி வத்ஸனையும் குலமகனையும் பார்த்து, “இந்தச்சுருதார்த்தைஉத்தமமான அப்ஸரஸ்திரீ; சாபவசத்தால் மானிடஸ்தரீயானாள். இவளை நான்மனைவியாகக் கொண்டதுண்மை. இவளைப்போலவே நீங்களும் சாபத்தினாலேயே புவியில் பிறந்தீர்கள். இவளுக்கு ஓர் புத்திரனுண்டாகப்போகிறான். இதிற் சிறிதும் ஐயமில்லை. பின்னர் உங்கள் மூவருக்கும் சாபவிமோசனம் உண்டாகப்போகிறது.” என்று தெரிவித்து மறைந்தான். பிறகு கொஞ்ச நாளைக்கெல்லாம் சுருதார்த்தனுக்கு நான் குமாரனாய்ப் பிறந்தேன் என்று தெரிவித்ததும் ஆகாயத்திலிருந்து, “இவன் பிரமதகணங்களுள் ஒருவன், குணாட்டியன் என்பது இவன் பெயர். பிராமணன்” என்றோர் வாக்குண்டாயிற்று. அது கேட்டு இருவரும் ஆச்சரியமடைந்தார்கள். பிறகு குணாட்டியன், “நண்ப! நான் பிறந்த சிலகாலத்திற் கெல்லாம் என் அன்னை என் மாமன்மார் இருவர் ஆக மூவரும் சாபவிமோசனமடைந்து காலம் வந்ததும் மரணமடைந்தார்கள். பிறகு எனக்குமிகவும் அனாதரிய முண்டாயிற்று. ஆயினும் என்னிடத்தில் அச்சமயம் ஏற்பட்ட ஓர் பிடிவாத குணத்தால் கல்விபயிலும் பொருட்டுத் தென்றிசை சென்று கொஞ்சகாலத்தில் கல்வியில் தேர்ச்சியடைந்தேன். பிறகு நான் கற்றகல்வியின் விசேஷங்களைக் காட்டவெண்ணி சுப்பிரதிஷ்ட நகரம் வந்தேன்.

இந்தநகரத்தில் பலமாணாக்கர்கள் பல இடங்களில் தனித்தனிக் கூட்டங்களாக விருந்து வேதபாராயணம் செய்பக்கண்டு மகிழ்ந்தேன். சிலவிடங்களில் சிலர் சாமகானம் செய்வதைப் பார்த்தேன். சிலவிடங்களில் பிராமணர்கள் கூடி வேதங்களை நிர்ணயஞ்செய்வதில் ஒருவருக்கொருவர் விவாதம் செய்துகொண்டிருக்கவும் கண்டேன்.

சில இடங்களில் வஞ்சகர்கள் சிலர் கூடி யிருக்கக் கண்டேன். அவர்கள், இந்நகரத்தில் யார் சூதாடுகிறார்களோ அவர்களிடம் பொருள் குவிகிறது என்று பேசிக்கொண்டிருக்கக் கேட்டு ஆச்சரியமடைந்தேன். சிலர் சிலவிடங்களில் கூடி வியாபாரஞ் செய்யும் விஷயத்தைப்பற்றிப் பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள். அவர்களுள் ஒருவன், பொருளைக்கொண்டு பொருள் சேர்ப்பதில் என்ன ஆச்சரியமிருக்கிறது. நான் பொருளில்லாமலே முன்னம்பொருள் சம்பாதித்திருக்கிறேன். நான் என் அன்னையின் கர்ப்பத்திலிருக்கும் போதே என் தந்தை மரணமடைந்தார். பிறகு என் அன்னையிடமிருந்து தாயாதிகள் சொத்துக்களை யபகரித்துக்கொண்டார்கள். அப்பொழுது என் அன்னை அந்த தாயாதிகளுக்குப் பயந்து அவளுடைய தந்தையின் நண்பருள் ஒருவராகிய குமாரதத்தனுடைய வீட்டிலிருந்து வந்தாள். அந்த வீட்டில் நான்பிறந்தேன். என்தாய் என்னை அநேக கடுமையான வேலைகளைச் செய்து காப்பாற்றிவந்தாள். எனக்கு கல்வி பயில வயது வந்ததும் என்தாய் ஓர் உபாத்தியாயரை வணங்கி அவரிடம் என்னை ஒப்புவித்துக் கல்விகற்றுக்கொடுக்கும்படி வேண்டிக்கொண்டாள். அந்த உத்தம புருஷன் என் தாயின் வேண்டுகோளுக்கிரங்கி, எனக்கு எழுத்தையும், கணக்கையும், முறையே கற்றுக்கொடுத்தார். பிறகு என் தாய், "அப்பா! மகனே! நீயோர் வியாபாரியின் புத்திரனானதால் நீ வியாபாரஞ் செய்யப்பழகு" என்றும், இந்த ஊரில் விசாகிலன் என்ற ஓர் பெரிய பணக்காரனிருக்கிறான்; அவன் நல்ல குலத்தில் பிறந்த ஏழைகளுக்குத் தக்கபொருளைத் தானமாக வழங்குகிறான். அவனிடம் சென்று யாசியென்றும் சொல்லியனுப்பினாள்.

நான் என் அன்னையின் கட்டளைப்படியே அந்த வியாபாரியிடம் சென்றேன். அந்த விசாகிலன், அப்பொழுது மற்றொரு வியாபாரியைப்பார்த்து, "ஓ வியாபாரியின் பிள்ளையே! இதோ இறந்து கிடக்கும் இந்த எலியிருக்கின்றதே இதைக்கொண்டு புத்திசாலியானால் பொருள் தேடவேண்டும். உனக்கு வெகு சொர்ணங்களைக்கொடுத்தேனே; அவைகளை நீ விருத்தி செய்வதிருக்கட்டும் நீ அந்தச் சொர்ணங்களையும் காப்பாற்றவில்லை" என்று கோபத்துடன் கூறினான்.

நான், அதைக் கேட்டுக் கொண்டே இருந்து சரேலென்று விசாகிலனை நோக்கி, பிரபுவே? ஓர் பாண்டவளவு மூல தனத்திற்கு வந்த நான் ஓர் எலியை கிரகித்துக்கொண்டேன், "என்று சொல்லி அந்த எலியை யெடுத்துக்கொண்டு வெளிப்புறப்பட்டேன். அந்த விசாகிலன் அதைக்கண்டு நகைத்தான்; நான் பிறகு அந்த எலியை ஓர் வியாபாரியினுடைய பூனைக்கு உணவுக்காக விக்கிரயம் செய்தேன்; அதன் கிரயமாகக் கொடுத்த ஒருகைக் கடலையைச் சுண்டி யெடுத்துக்கொண்டு அப்பட்டணத்திலுள்ள நாற்சந்திக்குச் சென்று அங்கு ஓர் மரத்தின் நிழலில் உட்கார்ந்திருந்தேன். என்னிடம் அப்பொழுது ஒரு ஜலபாத்திரமும் வைத்திருந்தேன்; அநேக தலையில் விறகைச் சுமந்துக் கொண்டு வரும் ஜனங்களுக்கு அவர்கள் களைப்புத்தீரத் தண்ணீர் கொடுத்துக் கொஞ்சம் கடலையும் கொடுத்து வணக்கத்துடன் உபசரித்துவந்தேன்; விறகுக்காரர்களில் ஒவ்வொருவனும் தான் கொண்டு போகும் சுமையில் இரண்டு விறகைக் கொடுத்துச் சென்றார்கள். அந்த விறகைக் கடைத்தெருவுக்குக் கொண்டு போய் விற்றேன். அதனால் சொற்பப் பணம் கிடைத்தது. அவைகளைக் கொண்டு கடலைகளை வாங்கி மறுநாள் அவ்விதமே சுண்டி யெடுத்துக் கொண்டு நாற்சந்தி சென்று உட்கார்ந்து விறகு சுமப்பவர்களுக்குக் கொடுத்து விறகுகளைச் சம்பாதித்தேன். இவ்விதம் நாடோறும் செய்து பொருளீட்டிப் பின் விறகு சுமப்பவர்களிடம் மூன்று நாள் வரையில் விறகுகளை யெல்லாம விலைக்கு வாங்கினேன். அந்த விறகுகளை யோரிடத்தில் சேகரித்து வைத்திருந்தேன்.

பின்னர் ஒருசமயம் பெருமழை பொழிந்து நகரமுழுவதும் விறகுக்குத் தட்டுண்டாயிற்று. அப்போது நான் சேர்த்துவைத்திருந்த விறகு எனக்கு அதிகவிலைக்கு விற்பனையாகி நல்லபணங்கிடைத்தது. அப்பொருளை வைத்துக்கொண்டுகடைவைத்தேன். வியாபாரத்தைக் கிரமமாகச் செய்துகொண்டே வந்தேன். பிறகு அதில் நான் நல்ல இலாபமடைந்தேன். பின்பு விசாகிலன் என்றவியாபாரிக்கு சொர்ணத்தால் ஓர் எலியைச்செய்து கொடுத்தேன். அந்த விசாகிலன் மகிழ்ச்சியடைந்து தன் பெண்ணை எனக்குக் கொடுத்தான். அதனால்தான் நான் மூஷகன் என்று பிரசித்திபெற்றேன் என்று

தன் வரலாற்றை முடித்தான். இதைக்கேட்ட மற்றவியாபாரிகள் ஆச்சரியமடைந்தார்கள்.

ஓரிடத்தில் சாமகனாகிய அந்தணன் ஒருவன் எட்டு * மாஷம் சொர்ணத்தைத் தானம் வாங்கினான். அதைக் கண்ட மற்றொரு அந்தணன் ஓய் சாமகரே! நீர் பிராமணனாக விருப்பதால் எங்கும் போஜனம் கிடைக்கும். இந்தச் சொர்ணத்தைக் கொண்டு உலக நடவடிக்கைகளைக் கற்றுக் கொள்ளுமென்றார். அவன் எனக்கு யார் உலக நடவடிக்கை கற்றுக் கொடுப்பவரென, மற்றவன் இதோ இந்த ஊரில் சதுரிகையென்றொரு தாசியிருக்கிறாள். அவளுடைய வீடுசெல்லென்றான். அதுகேட்டதும் சாமகன்வியந்து நான் அங்கே சென்று என்ன செய்வது என, "நீ அங்கே சென்று உன்னிடமுள்ள சொர்ணங்களை அவளிடம் கொடுத்துவிட்டு அவளுக்கு உன்மீது பிரியம் உண்டாகும்படி சாமத்தைக்கானம் செய்" என்றான். இந்த மூடனாகிய சாமகன் அவ்விதமே சதுரிகை என்ற தாசி வீடு சென்றான். அந்தணனைக் கண்டதும் வேசி எதிர் கொண்டு உபசரித்தாள். அந்தணன்மனமகிழ்ச்சியுடன் அவளுடையஉபசாரனையை யேற்றுக்கொண்டு "பெண்ணே! இந்தா, என்னிடமுள்ள இந்தச் சொர்ணங்களைப் பெற்றுக் கொண்டு எனக்கு உலக நடவடிக்கைகளைப்பழக்கிவை" என்று கூறி அவளிடம் சொர்ணத்தைக் கொடுத்தான். அதைக் கண்டு அங்குள்ள யாவரும் நகைத்தார்கள். சாமகனாகிய அந்தணன் அப்போது சற்று யோசித்துத் தன் கரங்களைக் பசுவின் செவிகளுக்கொப்பாகக் கூப்பிக் கொண்டு உச்சஸ்வரத்துடன் சாமகானம் செய்தான். இந்த வேடிக்கையைப் பார்க்க அங்கு விடர்களில் அநேகர் கூடினார்கள்.

அந்த விடர்கள் அந்த அந்தணன் செய்யுங் கானத்தைக்கேட்டதும் "ஓ! இவன் ஓர் ஜாலநரி. தவறிப்போய் இங்கேவந்து கூச்சலிடுகிறது. இதன் கழுத்தில் அர்த்தசந்திரப்பிரயோகம் செய்யுங்கள்" என்று கூறினார்கள். அந்தணன், அர்த்தசந்திரபிரயோகம் என்பதை பாணம்என்று கருதித்தலைபோய்விடுமென்றஞ்சி "எனக்கு உலக நடவடிக்கை தெரிந்துவிட்டது" என்று சொல்லிக் கொண்டு அவள் வீட்டிலிருந்து வெளியேவந்து தன்னையனுப்பிய பிராமணன்

* ஓர் கணக்கு

வீட்டிற்குச் சென்று அவனைக் கண்டு நடந்ததைத் தெரிவித்தான்.

அவன் அதைக் கேட்டதும் நகைத்து, "ஓய் பிராமணா! சாமம் என்றதற்கு நல்ல வார்த்தை என்றர்த்தம்; நான் அதைச் சொல்லப்போக, நீர் வேதத்தைக்கானம் செய்திருக்கிறீர். வேதகானம்செய்ய அதுவாவிடம்? நீர் வேதமுணர்ந்தவராக விருந்தும் உம்மிடத்தில் மூடத்தனம் மிகவும் விசேஷமாக விருக்கிறதே. வெகுநன்று" என்று பரிகசித்தான்.

பின் அந்த சாமகப்பிராமணன் "அப்படியா! தெரிந்துகொண்டேன்." என்று கூறி உடனே சதுரிகையென்கிற தாசியிடம்சென்று "இரண்டுகால்பசுவாகிய எனக்குச் சொர்ணமாகிய அந்தத்திருணத்தைத் தள்ளிவிடு" என்றான். அந்த வேசி நகைத்து, அவன் கொடுத்திருந்த சொர்ணத்தைக் கொடுத்தாள். பிராமணன் அதைப் பெற்றுக்கொண்டுதான் மறுபடியும் உலகத்தில் ஜனித்ததாகவே கருதித் தன் வீடு வந்துசேர்ந்தான்.

நான் இம்மாதிரியான வேடிக்கைகளைப் பார்த்துக்கொண்டே இந்திரனது கிருகம்போன்ற அரசன் அரமனைக்குப்போனேன். நான் அரமனையிற் பிரவேசிக்குமுன்னர் என் மாணாக்கர்கள் முன்னால் சென்று என் வருகையைத் தெரிவித்தார்கள். பின் நான் பிரவேசித்தேன். அப்பொழுது சாதவாகனன் என்ற அரசன் ஆஸ்தானத்தில் வீற்றிருக்கப் பார்த்தேன். அரசனை சர்வவருமன் முதலிய அமைச்சர்கள் சூழ்ந்திருந்தார்கள். இரத்தினசிங்காதனத்தில் தன் மந்திரிமார்கள் புடைசூழ அவ்வரசன் வீற்றிருப்பது தேவர்கள் சூழ இந்திரன் வீற்றிருப்பதை ஒத்துவிளங்கிற்று.

நான் மன்னனுக்கு ஆசி கூறி ஆசனத்தமர்ந்தேன். அரசன் என்னை அன்போடு வரவேற்றுக் கௌரவப்படுத்தினான். சிவவருமன் முதலிய அமைச்சர் "மகாராஜனே! இவர் மகான்; உலகம் புகழ விளங்கும் உத்தமர். கல்வியில் நல்லஞானமுடையவர். இவரைக் குணாட்டியென்று சொல்லுவார்கள். அந்தப் பெயர் இவருக்கு உண்மையில் பொருத்தமுடையதே" என்று என்னைப் புகழ்ந்துபேசினார்கள். இதை அரசன் கேட்டதும் மகிழ்ச்சியடைந்து என்னை மற்றுமொருமுறை கைகுவித்து வணங்கி உபசரித்துத் தன் ஸமஸ்தான மந்திரியாகவேற்படுத்திக்கொண்டான்.

பிறகு நான் இராஜகாரியங்களை முடிப்பதில் கண்ணுங் கருத்
துமாக விருந்து அமைச்சத்தொழில் நடத்திவந்தேன். இத்தோடு
அநேகபிள்ளைகளுக்கு வேதஞ் சொல்லிக்கொடுத்தேன். பிறகு
எனக்கு விவாகமும் செய்து கொண்டு சுகமாக வாழ்ந்துவந்தேன்.

இங்ஙன மிருந்து வருகையில் ஒருநாள் மாலைப்பொழுதில்
கோதாவரி நதிக்கரைமீது நான் சந்தோஷமாக உலாவிக்கொண்
டிருந்தேன். அப்பொழுது அங்கே தேவீகிருதிஎன்று பெயர்போன
ஓர் நந்தவனத்தைக்கண்டேன். அது மிகமேன்மையாக விருந்தது.
பார்க்கப் பார்க்க மனதிற்குப் பரமானந்தந்தந்தது. ஆகவே அதன்
வரலாறு விசாரிக்க வெண்ணித் தோட்டக்காவற்காரனிடம் சென்று
கேட்டேன். காவற்காரன் என்னிடம் மகிழ்வுற்று, "சுவாமி!
எனக்கொன்றும் தெரியாது. இந்தவனத்தைப்பற்றிப் பெரியோர்
கள் சொல்லிக்கொள்வதைக் கூறுகிறேன் கேளுங்கள்.

முன்னொருசமயம் மௌனவிரத முடையவரும், ஆகாரத்தை
யொழித்தவருமாகிய ஓர் அந்தணர் இங்கு வந்தனராம். அவர்
இந்தவனத்தையும் ஓர் கோயிலையும் உண்டாக்கி இங்கிருந்து வந்
தனராம். பிறகு அநேக பிராமணோத்தமர் இங்கு வந்து கூடி அவ
ரைத் தரிசிக்கத் தொடங்கினராம். அப்பொழுது தரிசிக்கவந்த
அந்தணருட் சிலர் அவரை "சுவாமி! தங்கள் வரலாறு தெரிவிக்க
வேண்டுமென்று பன் முறையும் வேண்டி நிர்ப்பந்திக்க அவர்,
தமது வரலாற்றைப் பின் வருமாறு தெரிவித்தனராம்.

நான் பருகச்சம் என்னும் தேசத்தைச்சார்ந்தவன். பருகச்
சம் என்ற அந்த தேசம் நர்மதா நதிக்கரையிலுள்ளது. நான்
அந்தணனே யெனினும் பரம சோம்பேறி. அதிலும் பரமதரித்
திரன். எனக்கு எவரும் பிக்ஷைகொடுப்பதில்லை. இப்படியிருந்த
நான் ஒரு சமயம் பெரும் வைராக்கியமடைந்து வீட்டைவிட்டுப்
புறப்பட்டுத் தீர்த்தயாத்திரை செய்து கொண்டு விந்தியமலையை
யடைந்து அங்குத்தேவியைத் தரிசிக்கக் கருதி ஆலயத்தை யடை
ந்து அம்மனைக் கண் கொண்டு பார்த்தேன். பார்த்தவளவில்,
"ஆகா! அன்பர்களுக்கு அவர்கள் கேட்டவரத்தைக் கொடுக்கும்
தேவிக்கு ஜனங்கள் பசுவைப் பலி கொடுக்கிறார்கள். நான் ஜட

மாகிய என்தேகத்தையே பசுவாகப் பலிகொடுக்கிறேன்"—என்று
தீர்மானித்து என் தலையைச் சேதிப்பதற்கு ஆயுதமெடுத்தேன்.

அக்கணத்தில் அன்பர்க்கிரங்கும் ஜகதீசுவரி பிரஸன்னமாகி
"புத்திர! நீ சித்தனாகிவிட்டாய். உன் சரீரத்தை இம்சித்துக்
கொள்ளாதே; என் சமீபமேயிரு" என்றாள். இங்ஙனம் தேவியிடம்
வரம் பெற்றதும் நான் தெய்வத்துவம் அடைந்தேன். என்பசி
தாகங்கள் ஒழிந்தன.

பிறகு ஒருசமயம் தேவி என்னை யழைத்து "புத்திர! நீபிரதி
ஷ்டா நகரம் சென்று அங்கே மிக அழகான ஓர் உத்தியான வன
த்தை உண்டாக்கு" என்று கூறி திவ்ய பீஜாக்ஷரத்தை உபதேசப்
செய்தாள். பிறகு நான் இங்கே அந்தத்தேவியின் மகிமையால்
இந்த உத்தியான வனத்தை உண்டாக்கினேன். இதை நீங்கள்
பரிபாலியுங்கள் என்று தெரிவித்தனராம். சுவாமி! இது தேவியின்
மகிமையால் இவ்வித மமைந்ததாம் என்றான் காவற்காரன். நான்
இதைகேட்டுப் பரமானந்த மடைந்து வீடுவந்து சேர்ந்தேன்
என்றான் குணாட்டியன்.

இதைக்கேட்டதும் காணபூதி பிரபுவே'! அரசனுக்குச் சாத
வாகனன் என்ற பெயர் எப்படி யுண்டாயிற்று; அதன் விவரம்
தெரிவிக்கவேண்டுமெனக் குணாட்டியன், காணபூதியே! கேள்—

"தீபகர்ணி என்றொரு அரசனிருந்தான். அவன் மகா பராக்ரம
முடையவன், அவனுக்குச் சக்திமதி யென்ற மனைவியிருந்தாள்.
அவளை அவன் தன் பிராணனிலும் பெரிதாகக் கருதிவந்தான்.
அவள் ஒரு சமயம் உத்தியானவனத்தின்கண் விளையாடிக்கொண்
டிருந்து திரும்புகையில் அரவந்தீண்டி இறந்தனள். அரசன் அவ
ளிடம் கொண்டிருந்த ஆசையால் வேறு மணஞ்செய்ய விரும்பா
மல், அன்று முதல் ஸ்திரீ சங்கமத்தை யொழித்தான். ஆனால் சில
சில சமயம் தனக்குப்பின் தன் இராஜ்யத்தை வகிக்க ஓர் புத்திரனி
ல்லாமைக்கு வருந்துவான். இறைவன் சிவபெருமான் அவன் சொப்
பனத்தில் ஓர்நாள் தோன்றி "ஓ தீபகர்ணியே! நீ வனத்தில் சென்று
வேட்டையாடும்போது சிங்கத்தின் மீது ஓர் வாலிபன் ஏறிவரக்
காண்பாய்; அவனை நீ யழைத்துக்கொண்டு அரமனை வருவாயாக

அவனையே நீ புத்திரனாகக் கொள்க" என்று கூறி மறைந்தனர். பிறகு அரசன் நித்திரை தெளிந்தெழுந்து ஈசன் திருவருளைச் சிந்தித்து அபரிமிதமான சந்தோஷமடைந்தான். பிறகு அரசன் ஒரு நாள் வேட்டையாடப் புறப்பட்டு அரண்யத்தில் தொலை தூரம் சென்றான்; அங்கே அரசன் பத்மஸரஸொன்றைக் கண்டு நிற்கையில் ஓர் அரசிளங்குமாரன் சிங்கத்தின்மீது ஏறிவரப் பார்த்தான். சிறுவன் சூரியனை யொத்து விளங்கினான். உடனே அரசன் தான் முன்னொரு தடவை கண்ட சொப்பனத்தை யெண்ணி ஜகதீசனுடைய திருவருளால் கிடைத்த குழந்தையன்றோவிது வென எதிர்கொண்டோடி விரைவில் அவனைச் சிங்கத்தினின்றிறக்கி அவனுக்கு அவன் விரும்பியபடி தாகசாந்தி செய்வித்ததுமன்றி சிங்கத்தையும் சங்கரித்தான். அச்சிங்கம் உடனே அச்சரீரம் நீங்கப் பெற்று புருஷ சரீரத்துடன் விளங்கிற்று. அதுகண்ட தீபகர்ணி என்ற அரசன் ஆ! கஷ்டம்! கஷ்டம்!! இதுவென்ன?' இதுவென்ன!! என்று வியப்படைந்தான். உடனே அந்தப் புருஷன், "அரசனே! நான் குபேரனுக்கு நண்பனாகிய யக்ஷன். என் பெயர் ஸாதன். நான் ஓர் நாள் கங்காநதி சென்றேன். அங்கு ஓர் முனிவரின் புத்திரி நீராடிக்கொண்டிருக்கக் கண்டேன். அந்தப் பெண்மணியும் என்னை நோக்கினாள். இருவரும் காமன்கணைக்கு இரையாகி நொந்தோம். உடனே அவளை காந்தருவவிவாகம் செய்துகொண்டேன்." இச்செய்தியை அந்த மங்கையின் உறவினர் அறிந்து அவளையும் என்னையும் பார்த்து, "நீவிரிருவரும் பெரும் பாவிகள். ஆகையால் இஷ்டப்படி சஞ்சரிக்கும் சிங்கங்களாகக் கடவ"தெனச் சபித்தார்கள். நாங்களிருவரும் பிரார்த்தித்ததும் எனக்கு உமது பாணத்தால் அடிபடுங்காலத்தையே சாபவிமோசன காலமாகக் குறிப்பிட்டார்கள். அவளுக்கு ஓர் மகன் பிறக்கும்போது சாபம் நீங்குமெனத் தெரிவித்தார்கள். பின்னர் அவர்கள் சாபப்படியே நாங்களிருவரும் ஆண்பெண் சிங்கங்களாகமாறினோம். அந்தப்பெண்மணி சிலகாலஞ் சென்ற பிறகு கர்ப்பந்தரித்துக் குமாரனை யீன்றாள். அவன் தான் இந்தக் குழந்தை. அவள் அக்கணமே சாபவிமோசனம் பெற்றாள். நான் பிறகு அங்கிருக்கும் பெண் சிங்கங்களிடத்தில் இக்குழந்தையைப் பால் குடிக்கும்படி விட்டு வளர்த்து வந்தேன். இப்போது நீர் பாணத்தால் அடித்ததால் சாபம் நீங்கப்

பெற்றேன். இந்தக் குமாரனை நான் உமக்குக் கொடுக்கிறேன் பெற்றுக்கொள்ளும். இவன் மகா பராக்ரமசாலி—என்று தெரிவித்து ஸாதன் என்ற யக்ஷன் மறைந்தான். பிறகு அரசன் அந்த பாலகனோடு தன் அரமனை வந்து அவனுக்கு ஸாதவாகனன் என்ற பெயர் புனைந்து வளர்த்து வந்தான். ஸாதனென்ற யக்ஷனல்லவா சுமந்து வந்தனன்? பிறகு ஸாதவாகனன் தக்க வயதினையடைந்ததும் இராஜ்யத்தை அவனிடம் கொடுத்துவிட்டுத் தீபகர்ணி அரண்யம் சென்றான். இந்த ஸாதவாகனன் பிறகு ஸர்வபௌமனானான். இன்னமுங் கேள் காணபூதியே! அந்த ஸாதவாகனன் ஓர் சமயம் வசந்தோற்சவங் கொண்டாடத் தேவியின் திருவருளால் அமைக்கப்பட்ட அந்த உத்தியானவனத்திற்குச் சென்றான். அங்கே இந்திரன் விளையாடுவது போல் வெகு நேரம் விளையாடிக் கொண்டிருந்தான். பின்னர் ஜலக்கிரீடை செய்யக்கருதி மாதர்களோடு குளத்தில் இறங்கினான். குளத்து நீரை இருகரங்களிலும் எடுத்துத் தன் அஷ்டநாயகிகளின் மீதும் இறைத்தான். அந்த மாதர்களும் பெண் யானைகள் ஆண் யானையின் மீது நீரைவாரி யிறைப்பது போல் இறைத்தார்கள். பின்னர் அந்த மாதர்களின் கண்களில் தீட்டியிருந்த மை கரைந்து கண்கள் வெளுத்தன. பிறகு அரசனே அவர்கள் தங்கள் முகத்தில் வரைந்துகொண்டிருந்த மகரிகை முதலிய ரேகைகளையும் அணிந்து கொண்டிருந்த திலகத்தையும் அழித்தான். கொடிகளில் மலர்ந்திருக்கும் மலர்களைக் காற்று உதிரும்படி செய்வதுபோல் அவர்களுடைய கூந்தலிற் சூட்டிக்கொண்டிருந்த மலர்களை அரசன் உதிரும்படிசெய்தான். அப்பொழுது நிலவாகைமலரை யொத்தமெல்லிய சரீரமுடைய ஓர் மாது மிகுந்த சிரமமடைந்தாள். அதைக் கவனிக்காமலே அரசன் அவள் மீதும் நீரை வாரி இறைத்தான். அதைச் சகிக்கமுடியாமல் "தேவனே! என்னை நீராலடிக்க வேண்டாம். *மோதகத்தால் அடியும்" என்றாள். இதைக் கேட்டதும் அரசன் சேடியரையனுப்பி மோதகம் வரவழைத்தான். அது கண்ட அந்தஸ்திரீ நகைத்து, "ஜலக்ரீடைசெய்யும் இச்சமயம்மோதகத்திற்கு என்ன சமயம்? நான் உதகத்தால் (ஜலம்) அடிக்கவேண்டாம் என்றேன். மா என்ற வடமொழியும் உதகம் என்ற வடமொழி

* மா-உதகம் மோதகம். நீர் வேண்டாம் என்பது பொருள். மோதகம் என்ற பலகாரத்திற்கும் பொருள்படும்.

யும்சேர்ந்தால் இந்த விதமாய்ப் பொருள்படும் என்பதை நீர் உணரவில்லை. அன்றி உமக்குச் சமயமும் தெரியவில்லை. வியாகரண சாஸ்திரமுணர்ந்த அந்த ஸ்திரீ இவ்விதங் கூறவே, மற்றவர்கள் நகைத்தார்கள். அரசன் அப்போது மிகவும் வெட்கமடைந்தான். உடனே அரசன் ஜலக்கிரீடை செய்வதை விட்டுக் குளத்திலிருந்து கரையேறி கருவ பங்கமடைந்து வீடு போய்ச்சேர்ந்தான். பட்டஅவமானத்திற் காற்றாது மனக்கவலை கொண்டான். ஆகாரத்தையும மறுத்து சித்திரம் போல் ஒருவரோடும் பேசாமலிருந்தான். செய்! கல்வியறிவுடைய பண்டிதனே உலகத்திலிருக்கத் தக்கவன். அதில்லாதவன் மரணமடைதலே உத்தமம்" என்று நினைத்துப் பெருங்கவலையிலாழ்ந்து பித்தங்கொண்டவன் போல் ஒன்றிலும் பற்றில்லாமலிருந்தான். அரசன் இவ்வாறு இருப்பதை யறிந்த பரிஜனங்கள் மிகவும் கவலைகொண்டு இன்னசெய்வதென்று தோன்றாது வருந்தினார்கள்.

பிறகு இச்செய்தியை நானும் சர்வவருமனும் அறிந்தோம். சர்வவருமன் உடனே அரசனுடைய ஊழியக்காரனில் ஒருவனாகிய இராஜஹம்ஸன் என்றவனை அழைத்து விவரம் விசாரித்தான். அவன், "அரசன் இதற்கு முன் இவ்விதம் கவலைகொண்டதில்லை. பொய்யான பாண்டித்தியமுடைய விஷ்ணு சக்தியின் பெண்ணால் அலக்ஷியம் செய்யப்பட்டதாகவும் அன்று முதல் மிகவும் கோபங் கொண்டிருக்கிறார் என்றும் மற்றத் தேவிமார்கள் கூறினார்கள்" என்றான். இதைக் கேட்டதும் சார்வவர்மனுடன் நானும் கவலை கொண்டு "ஓ கோ! அரசனுக்குச் சரீரத்தைப்பற்றிய நோயானால் வைத்தியர்கள் வருவார்கள். மனதிற்குத் துக்கமாயின் அதன் காரணம் செவ்வனே விளங்கவில்லை. மேலும் அரசனுக்குப் பகைவர்களுடைய தொந்தரவெதுவுமில்லை. பிரஜைகளும் அரசனிடத்து அன்புபாராட்டி வருகிறார்கள். தெரிந்தவரையில் ஒருவிதமான குறைவுமில்லை. ஆகையால் இப்படிப்பட்ட கவலையேற்பட்டதற்குக் காரணம் ஒன்றுந்தெரியவில்லையே—என நான் யோசித்துக் கொண்டிருந்தேன். அதுகண்ட அறிவாளியாகிய சர்வவர்மன், "அரசனுக்குக் கோபமுண்டானதின் காரணத்தை நானறிவேன். நானோ மூடன்; எப்போது நான் பண்டிதனாவேனோ தெரியவில்லை.

அந்த அரசனிருக்குமிடம் எவனும் பிரவேசிக்கக்கூடாதென்கிற ஆக்கினையிருந்தபோதிலும் நாங்கள் வெகு பிரயாசத்துடன் உள்ளே பிரவேசித்தோம். பின் சமயம் நோக்கி அரசன் அருகே சென்று அவனனுமதிபெற்று உட்கார்ந்து மிகவும் வணக்கத்துடன், "பிரபுவே! காரணமின்றிக் கவலைபடைந்திருக்கக் காரணம் யாதென்று தெரியவில்லை. அதை நான் அரியலாமெனின் தெரிவிக்க வேண்டுகிறேன்" என்றேன். அரசன் என் வார்த்தைகளைச் செவியிற் கொண்டும் கொள்ளாதவன்போல் முன்போலவே மௌனமாயிருந்தான். அது கண்ட சர்வவர்மன் அப்போது, அற்புதமான சில வசனங்களைக் கூறினான்—அவையாவன—

"மகாராஜனே! நான் நேற்றிரவு கனவில் ஆகாயத்திலிருந்து ஓர் தாமரைமலர் விழக்கண்டேன். அந்தமலரை ஓர் திவ்யகுமாரன் மலரும்படிசெய்யப் பார்த்தேன். அதிலிருந்து வெள்ளைக்கலையுடுத்து வெள்ளைப்பணி பூண்ட திவ்யமங்களரூபமுடைய ஓர் மாது வெளிப்படக் கண்டேன். அந்தத்தேவி பிறகு உமது முகத்தில் பிரவேசித்தாள். பிறகு நான் விழித்துக்கொண்டேன். அந்தமாதை ஸரஸ்வதி தேவி என்று நினைக்கிறேன். அவள் தமது முககமலத்தில் பிரத்தியக்ஷமாகப் பிரவேசித்திருக்கிறாள். இதிற் சிறிதும் சந்தேகமில்லை."

இங்ஙனம் சர்வவர்மன் கூறியதும் சாதவாகனராஜன் புன்னகைகொண்டு என்னை நோக்கி, "ஒருமனிதன் மிகுந்த சிரமமெடுத்துக் கொண்டு கல்வி பயின்றால் எவ்வளவு வருஷத்தில் நல்ல பாண்டித்தியம் பெறக்கூடும்? அதைத் தெரிவிப்பதின் முன்பு: அத்தகைய கல்விச் செல்வமில்லாமல் இந்த இராஜ்ய சம்பத்து பிரகாசிக்கவில்லை. கட்டைக்கு ஆபரணம் போடுவது போலல்லவா இந்த மூர்க்கனுக்கு ஐசுவரியமிருப்பதும்! அதனால் பயன் யாது?" என்றான்.

பின்னர். நான் "பிரபுவே! ஒருமனிதன் பன்னிரண்டு வருடகாலம் பிரயாசைப் படுவானாகில் வித்தைகள் எல்லாவற்றிற்கும் முகம் போன்ற வியாகரண சாஸ்திரத்தைத் தெரிந்து கொள்ளலாம். அப்படிப்பட்ட வியாகரண சாஸ்திரத்தை நான் ஆறு வருடத்தில் தங்களுக்கு அப்பியாசம் செய்விக்கிறேன்" என்றேன்

இங்ஙனம் கூறி வாய்மூடியதும் சர்வவர்மன் பொறுமை கொண்டு "நல்ல சுகத்திலிருக்கும் இவ்வரசன், நீர் குறிக்கும் அந்த நீண்ட காலம் வரையில் எப்படி சிரமப்படுவார். அந்த வித்தையை நான் ஆறு மாதத்தில் அப்பியாசம் செய்விக்கிறேன்" என்று படபடப்புடன் கூறினான்.

ஒருபோதும் சம்பவியாத இவ்வார்த்தை என் செவியிற் பட்டவுடன், நான் சினங்கொண்டு "நீ ஆறுமாதத்தில் அந்த வியாகரண சாஸ்திரத்தை அரசனுக்கு அப்பியாசஞ் செய்வித்தால், ஸம்ஸ்கிருதம், பிராகிருதம், தேசபாஷை இம்மூன்றும் எப்போதும் மானிடர்களுக்கு வியக்தமாகவே இருக்கட்டும்" என்று சொன்னேன். உடனே சர்வவர்மன் "நான் அங்ஙனம் செய்யாவிடில் என் தலையில் பன்னிரண்டு வருடகாலம் வரையில் உனது பாதுகையைத் தூக்கிச்செல்லுகிறேன்" என்று கூறி அக்கணமே யெழுந்து தன் கிருகம் சென்றான். நானும் எனது கிருகம் சென்றேன். பின்னர் அரசனும் இரண்டு விதத்தில் ஏதேனும் ஒருவிதத்தால் தன் எண்ணம் நிறைவேறுமென்று சமாதானம் செய்துகொண்டான்.

சர்வவர்மன்தான் அரசன் முன்னிலையிற் செய்து கொண்ட பிரதிக்ஞையை நிறைவேற்றுதல் கஷ்டசாத்தியமானதென்று கண்டு மிகவும் துக்கித்து அந்தவிஷயத்தைத் தன் மனைவியிடம் அறிவித்தான்.

அவனுடைய மனைவி இச்சங்கதி செவியிற் கொண்டதும் மிகுந்த துக்கங்கொண்டு கணவனை நோக்கி "நாதனே! இந்தச் சங்கடத்தில் உமக்கு நமதிறைவன் குமாரக்கடவுளையன்றி வேறு கதியில்லை" என்றாள். சர்வவர்மனும் தன் மனைவியின் சொற்படி குமாரக்கடவுளையே நம்பி ஆகாரத்தை யொழித்திருந்து இரவில் நான்காவது யாமத்தில் குமாரக்கடவுளின் ஆலயத்திற்கே புறப்பட்டான். நான் இவ்விஷயத்தைச் சாரர்கள் மூலமாக வறிந்து காலையில் அரசனிடம் தெரிவித்தேன். இதைக் கேட்டதும் அரசனும் என்ன நடக்குமோ என்கிற கவலையுடனிருந்தான்.

பின் சிங்ககுப்தன் என்னுமோர் இராஜகுமாரன் அரசனுக்கு நண்பனாகையால், அரசனைப் பார்த்து, "தேவ! தாங்கள் வருந்தும்போது எனக்கு மிகவும் வருத்தமுண்டாயிற்று. அதனால் நான் தங்களுடைய நன்மையை விரும்பி, சண்டிகையின் ஸந்நிதி சென்று என்னுடைய சிரசைச் சேதித்துக்கொள்ள யத்தனித்தேன். அச்சமயம் ஆகாயவாணி, 'நீ இப்படிச் செய்யாதே! அரசனுடைய விருப்பம் நிறைவேறும்.' என்று கூறிற்று. ஆகையால் தங்களுக்குக் காரிய சித்தியாவதிற் சிறிதும் தடையில்லை" என்று சிங்ககுப்தன் தெரிவித்து அரசனிடம் விடைபெற்றுக் கொண்டு சீக்கிரமாகவே சர்வவர்மனுக்கு இரண்டு தூதர்களை யனுப்பினான். சர்வவர்மனோ காற்றையே உணவாகக் கொண்டு மௌனவிருதம் பூண்டு குமாரக்கடவுளின் அருகேயிருக்கிறான். இங்ஙனம் தன் சரீரத்தையும் பொருட்படுத்தாது தவம் புரியும் சர்வவர்மனுக்கு கருணாகரமூர்த்தியாகிய கார்த்திகேயன் திருவுள மிரங்கி அனுக்கிரகம் செய்தார். அங்ஙனம் இறைவன் அனுக்கிரகம் செய்ததைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த தூதர்கள் வியப்புற்று அரசனிடம் வந்து செய்திதெரிவித்தார்கள். அதைக்கேட்ட நான் மேகக்கூட்டத்தைக் கண்ட அன்னபக்ஷிபோல் வருத்த முற்றேன். அரசனுக்கோ மேகக் கூட்டத்தைக் கண்ட சாதகபக்ஷி போல் மகிழ்ச்சியுண்டாயிற்று.

பிறகு சர்வவர்மன் அரசனிடம் வந்து அரசனுக்குச் சகல வித்தைகளையும் நினைத்தமாத்திரத்தில் போதித்தான். சாதவாகனன் அவனது போதனையால் சகல வித்தைகளையு முணர்ந்தான். பரமேசுவரனுடைய அனுக்கிரகம் கிடைத்த பின் எதுதான் கிடைப்பரிது? அரசன் சகல வித்தைகளையும் சர்வவர்மனாலடைந்தானென்று கேட்ட நகரத்து ஜனங்கள் யாவரும் சந்தோஷமடைந்தார்கள். யாவரும் உற்சவங்கொண்டினார்கள். எங்குகண்டாலும் பதாகைகளும் தோரணங்களும் கட்டி அலங்கரித்து மகிழ்ந்தார்கள்.

பிறகு அரசன் சர்வவர்மனைக் குருவாகக்கொண்டு அவருக்கு அளவற்ற இரத்தினங்களைக் கொடுத்துப் பூசித்து நருமதாநதிக்கருகேயுள்ள பருகச்சம் என்ற தேசத்திற்கு அவரை அரசனாகவும் செய்தான். சிங்ககுப்தன் அனுப்பிய சாரர்களால் சர்வவர்மனுக்கு ஷண்முகக்கடவுளனுக்கிரகம் ஏற்பட்டது என்பதை அரசன் தெரி

ந்துகொண்டமையால், அந்தச் சிங்ககுப்தனிடம் அரசன் மகிழ்வுற்று அவனுக்கு வேண்டிய பொருளைக் கொடுத்து உதவிபுரிந்தான். அந்த விஷ்ணுபக்தியின் பெண்ணாகிய தன் மனைவி இந்த வித்தைக்குக் காரணமானது கருதி அவளுக்குப் பட்டமகிஷி பதவி தந்து பட்டாபிஷேகம் செய்தான்.

ஏழாவது தரங்கம்.

பிறகு நான் மௌன விருதம் பூண்டு மன்னனுடைய சமீபம் சென்றேன். அங்கே ஓர் அந்தணன் தான் பாடிய ஒரு செய்யுளைப் படித்தான். அரசனும் அந்தச் செய்யுளை ஒரு முறை படித்தான். அதைக்கேட்ட அங்கிருந்த ஜனங்கள் யாவரும் சந்தோஷமடைந்தார்கள். பின் அரசன் சர்வவர்மனை நோக்கி, “குருவே! தங்களுக்குக் கடவுள் எவ்விதம் அனுக்கிரகஞ் செய்தார்” என வினவ, சர்வவர்மன் “அரசனே! நான் இங்கிருந்து மௌன விரதத்துடன் ஆகாரமில்லாமலே சென்றேன். நான் போகவேண்டிய இடம் இன்னும் கொஞ்சதூரமிருக்கும்போதே தவத்தினால் களைப்படைந்து பிரக்ஞையிழந்து புவியில் விழுந்தேன். அச்சமயம் சக்தி யென்ற ஆயுதத்தைக் கையிற்கொண்ட ஓர் மானிடன் வந்து “ஏ புத்திர! எழுந்திரு; உனக்குச் சர்வ மங்களமுமுண்டாகும்” என்று கூறினான். அச்சொற்கள் என் செவியிற் புகுந்ததும் அமுத வருஷத்தில் ஸ்நானஞ் செய்தவன்போலாய் விழித்துக்கொண்டேன். பசி தாகமில்லாதவன் போலவு மானேன்.

பிறகு சந்தோஷங்கொண்டு பக்திப் பெருக்கத்தால் மனமுருகினேன். உடனே நீராடித் தேவாலயம் சென்று கர்ப்பகிருகத்தில் பிரவேசித்தேன். ஆங்கு எனக்குக் கருணையங்கடலாகிய கந்தபிரான் தரிசனமளித்தார். அந்தப்பரமதயாபரனது அனுக்கிரகத்தால் எனது இருதயத்தில் கலைமகள் பிரவேசித்தாள். பிறகு ஜகத்

பிரபுவாகிய ஸ்ரீசுப்பிரமணியக் கடவுள் தாமரை மலரை யொத்த ஆறுமுகங்களாலும் “வர்ணங்களின் அப்பியாசம் சித்தித்தது” என்ற சூத்திரத்தை எனக்குபதேசம் செய்தார். அச்சூத்திரத்தைக் கேட்டவுடன் மானிட சுபாவத்திற்கு எளிதான சபலத்தன்மையால் மேல் சூத்திரத்தை ஊகித்து நானே கூறினேன். அதைச் செவியுற்றதும் இறைவன் என்னைக் கருணையோடுபார்த்து, “நீ அச்சூத்திரத்தைக் கூறாதிருப்பாயாகில் இச்சாஸ்திரம் பாணினியின் சாஸ்திரத்திற்கு மேலானதாகும். இப்போது இது சொற்பமான தந்திரமுடையதாகையால் காதந்திரம் என்னும் பெயரைப் பெறப் போகிறது” எனக் கூறி அதி விரைவில் அந்த ஸப்ப சாஸ்திரத்தைப் பிரகாசப்படுத்திவிட்டு மறுபடியும் என்னைப் பார்த்து, உன்னைச் சேர்ந்த அரசன் முன் ஜன்மத்தில் ரிஷியாக விருந்தான். பரத்வாஜ முனிருடைய மாணாக்கனானான். அப்போது அவனுக்குக் கிருஷ்ணன் என்று பெயர் வழங்கி வந்தது. அவன் மகா தவசியாக விருந்தான். அவன் அப்படியிருந்துவருகையில் ஓர் முனிவரின் புத்திரி அவனிடம் ஆசை கொண்டாள். அவனும் அவள் மேல் ஆசை கொண்டு இருவரும் மன்மத பாணத்திற்கிரையாகி வருந்தினார்கள். அதுகண்ட முனிவர்கள் அவர்களுக்குச் சாபங்கொடுத்தார்கள். அந்த ரிஷியின் குமாரனே இங்குண்டாயிருப்பவன். அந்த முனிவர் புத்திரியே இவ்வரசனுக்கு மனைவியாயிருக்கின்றனள். ரிஷிகுமாரனாகிய சாதவாகன மகாராஜனை நீ கண்டதும் உன் இச்சைப்படி வித்தைகள் யாவும் அவனை யடையப்போகின்றன. மகாத்மாக்கள் ஜன்மாந்தரத்தில் செய்த மிகுந்த புண்ணியவசத்தால் காரியசித்திகளைச் சிரமமில்லாமலும் உத்தமமான பலனுடனும் அடைவார்களல்லவா? என்று இங்ஙனம் கூறி அந்தமங்களமூர்த்தி அந்தர்த்தானமடைந்தார். பிறகு நான் கர்ப்ப கிருகமிருந்து வெளிவந்தேன். அங்கே எனக்குக் குருக்கள்மார் ஆகாரத்திற்காக அரிசிகொடுத்தார்கள். மன்னனே! நான் அந்த அரிசியைப் புசித்துக்கொண்டே வழி நெடுக நடந்து வந்தேன். ஆச்சரியம்! நான் இங்கே வந்து சேரும் வரையில் அந்த அரிசி எனக்கு ஆகாரத்திற்குப் போதுமானதா யிருந்தது என்றான். சர்வவர்மன் இவ்வாறு உரைத்து மௌனமாயிருந்த பின்பு ஸாதவாகனமகாராஜன் சந்தோஷத்துடன் ஸ்நானம் செய்ய எழுந்தான்.

பிறகு நான் வாய்பேசாமல் விவகாரத்திற்குக் கட்டுப்படாமலே அவ்வரசனுக்கு வந்தனஞ் செய்வதையே விடைகேட்பதாகக் கொண்டு என்னிடம் விருப்பமில்லாத அவ்வரசனை விட்டுப் புறப்பட்டேன். அந்த நகரினின்று வெளிப்படும்போது இரண்டுமாணாக்கர்களுடன் தவஞ்செய்ய நிச்சயித்து விந்தியமலையில் வசிக்கும் தேவியைத் தரிசனம் செய்வதற்கு எண்ணினேன். அவ்விதமே அங்கு வந்தேன். அங்குத் தேவி சொப்பனத்தில் உன்னைப் பார்க்கக் கட்டளையிட்டாள். அந்தத்தேவியின் கட்டளைப்படியே பயங்கரமான இவ்வரண்யம் புகுந்தேன். அங்கிருந்த வேடர்களின் சொல்லைக்கேட்டுத் தெய்வகதியாக இவ்வழியையடைந்தேன். இங்கே அநேகம் பிசாசுகளைக் கண்டேன். அந்தப் பிசாசுகள் ஒன்றுக்கொன்று சம்பாஷணை செய்துகொண்டிருந்தன. அந்தச்சம்பாஷணையை நான் வெகுதூரத்திலிருந்து கேட்டுக்கொண்டிருந்தேன். அந்தப்பிசாச பாஷையானது எனக்கு அப்பியாசமாயிற்று. நான் ஏற்கனவே சர்வவர்மனிடம் பிரதிக்ஞைசெய்தபடி நான் படித்த ஸம்ஸ்கிருதமும், பிராகிருதமும், தேசபாஷையும் மானிடர்களை யடைந்து விட்டபடியால் வாய்பேசாமல் மௌனமாகவிருந்தேனல்லவா ? அந்த மௌன விரதத்தை விடுவதற்கு இப்பிசாச பாஷை காரணமாயிற்று. பின் நீ உச்சயினி நகரத்திலிருப்பதாக விசாரித்து உன் வருகையை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந்தேன். உன்னைக் கண்டதும் நான்காவதாகிய இந்தப் பிசாச பாஷையால் உன் வரவை விசாரித்தேன். பின் என் ஜன்மத்தின் வரலாறும் ஞாபகத்திற்கு வந்தது. இதுதான் என் ஜன்மத்தின் விருத்தாந்தம் என்றான்.

குணாட்டியன் இவ்விதம் கூற, காணபூதி அந்தக் குணாட்டியனிடம் "நான் இந்தஇரவில் உன்வரவை அறிந்துகொண்டேன். அவ்விஷயத்தைக்கேள்—

பூதிவர்மன் என்ற பெயருடன் இராக்கதன் ஒருவனிருக்கிறான். அவன் திவ்ய ஞானமுள்ளவன். எனக்கு நண்பன். உச்சயினி நகரத்திற்கு அருகே ஓர் மயானமிருக்கிறது. அந்த இராக்கதன் அங்கு இருந்து வருகிறான். நான் அங்கு சென்று அவனைக்கண்டு சாபத்திற்கு முடிவைக்கேட்டேன். அதற்கு

அவ்வரக்கன் "ஓ நண்ப! எங்களுக்குப் பகலில் மகிமையில்லை. நீ இங்கேயேயிரு இரவில் உன் சாபத்தைப்பற்றிக் கூறுகிறேன்" என்றான். நான் அவ்விதமே ஒப்புக்கொண்டு அங்கிருந்தேன். இராத்திரியானதும் வெகு பூதங்கள் கூடிச் சத்தம் செய்தன. அச்சத்தங் கேட்டவுடன் அவ்விதம் பூதங்கள் சந்தோஷிக்கக் காரணத்தைக் கேட்டேன். பூதிவர்மன் என்ற அரக்கன் "ஓ மித்திர! முந்தி பிரமதேவருக்கும் சங்கரனுக்கும் நடந்த ஸம்வாதத்தில் சங்கரன் எதைத் தெரிவித்தாரோ அதை நான் உனக்குக் கூறுகிறேன்" என்று கூறுகிறான்.

"சூரியனுடைய ஒளியால் ஒடுங்கிய இந்த யக்ஷர்களுக்கும் இராக்கதர்களுக்கும் பகற் பொழுதில் மகிமையில்லை. ஆகையால் இரவில் சந்தோஷமடைகின்றன. எங்கே தேவர்கள் பூஜை பெறவில்லையோ, எங்கே அந்தணர்கள் உசிதப்படி பூஜைபெறவில்லையோ, எங்கே அந்தணர்கள் உசிதப்படி சம்மானம் பெறவில்லையோ, எங்கே விதியின்றிப் புசிக்கிறார்களோ அவ்விடங்களில் இவர்கள் உண்டாகிறார்கள். மாம்சம் புசியாதவனும், கற்பு நெறி தவறாத நியமமுள்ள ஸ்திரீயும் இருக்குமிடங்களில் இவர்கள் செல்லார்கள். பரிசுத்தர்களும், சூரர்களும், ஞானமுடையோர்களுமாகிய இவர்களிடம் எப்போதும் இவர்கள் ஆக்கிரமிக்க மாட்டார்கள்" என்று தெரிவித்து மறுபடியும் என்னை நோக்கி "உன் சாபவிமோசனத்திற்குக் காரணமாகிய குணாட்டியன் என்பவன் வந்திருக்கிறான். நீ செல்" என்றான்.

அதைக் கேட்டுப் பின் நான் இங்கே வந்தேன். பிரபுவே உம்மையும் நான் பார்த்தேன். அந்தப் புஷ்பதந்தன் கூறிய கதையை நான் தங்களுக்கு இப்போது கூறுகிறேன். ஆயினும் இதில் எனக்கு ஒரு சந்தேகமிருக்கிறது. அந்தப் புஷ்பதந்தனும் நீயும் மால்லியவான் என்று பெயர் பெற்றதற்குக் காரணம் கூறவேண்டும் என்று காணபூதி கூறினான். குணாட்டியன் சொல்லுகிறான்.

கங்கா நதிக்கரையில் பகுசுவர்ணகம் என்ற பெயர்கொண்ட ஓர் அக்கிரகாரமிருக்கிறது. அவ்வக்கிரகாரத்தில் கோவிந்ததத்தன் என்ற ஒரு அந்தணனிருந்தான். அவன் நல்ல படிப்புள்ளவன். அவனுக்கு அக்கினிதத்தை யென்ற பெயர் பூண்ட மனைவியிருந்தாள். அவள் தன் கணவனையே தெய்வமாகக் கொண்டவள்.

அந்தப் பதிவிருதையிடம் கோவிந்ததத்தன் ஐந்து பிள்ளைகளைச் சரியான காலத்தில் அடைந்தான். அவர்கள் அனைவரும் மூர்க்கர்கள். ஆனால் நல்ல ரூபமுடையவர்கள். அபிமானமுடையவர்கள்.

ஒருசமயம் இந்தக் கோவிந்ததத்தன் வீட்டிற்கு வைச்வாநரன் என்னும் பெயர் கொண்ட அந்தணரொருவர் அதிதியாகவந்தார். அவர் வேறொரு அக்கினியோ வென்று சொல்லத்தக்க திவ்ய தேஜஸுடையவர். இந்த பிராமணோத்தமர் வந்த வேளையில் கோவிந்ததத்தன் வெளியே போயிருந்தான். அப்பொழுது வைச்வானரர் கோவிந்தத்தனுடைய குமாரர்களைக் கண்டு வந்தனஞ் செய்தார். அவர்கள் பதிலுக்கு வந்தனம் செய்வதை விடுத்து மந்தகாசம் செய்தார்கள். அது கண்டு வைச்வானரர் அந்த கிருகத்தினின்று கோபத்துடன் வெளிப்புறப்பட யத்தனித்தார். அவர் புறப்படும் அச்சமயம் கோவிந்ததத்தன் வந்து சேர்ந்தான். தன் வீட்டுக்கு வந்த அதிதியாகிய வைச்வானரர் கோபத்துடன் செல்கிறாரென்பதை யறிந்த கோவிந்ததத்தன் அவரை வணங்கி மிகவும் வினயத்துடன் கேட்டுக்கொண்டதின் மேல் பிராமண சிரேஷ்டராகிய அவர் "உன்புத்திரர்கள் பதிதர்கள்; மூர்க்கர்கள்; அவர்களுடன் நீ சேர்ந்திருக்கின்றமையால் நீயும் பதிதனுய்விட்டாய். ஆகையால் நான் உன் வீட்டில் போஜனம் செய்யேன். நான் புசிப்பேனுயின் பிராயச்சித்தம் செய்து கொள்ளநேரிடும்" என்றார். இதைக் கேட்டதும் கோவிந்ததத்தன் "பிராமண சிரேஷ்டரே! நான்என் புத்திரர்களாகிய துஷ்டர்களைஸ்பரிசித்ததுமில்லை. அப்படியிருக்கஎன்னையும் பதிதன் என்று விலக்குவது தருமமாகாது" என்றான். அந்தக் கோவிந்ததத்தனுடைய மனைவியாகிய பதிவிருதையும் பிராமணருகில் வந்து அவ்விதமே தெரிவித்தாள். பிறகு இந்த வைச்வானரர் மிகச்சிரமத்தின்பேரில் ஆதித்தியம் பெற்றுக்கொண்டார். பிறகு கோவிந்ததத்தன் குமாரர்களுள் ஒருவன் தன்னைத்தன் தாயும் தந்தையும் கருணையின்றித் தங்களோடு சேர்த்துக்கொள்ளாது தள்ளிப் பேசியதற்கு வருத்தமுற்றுத் தவம்புரியக் கருதி பதரிகாச்சிரமம் சென்றான். அங்கு ஓரிடத்தமர்ந்து பரமபதியாகிய சிவபெருமானை மகிழ்வித்தற்பொருட்டு முதலில் பச்சிலைகளைத் தின்றும் பிறகு புகையைப் பானம் செய்தும் வெகுகாலம் வரையில் தவம்

செய்தான். அவனது அருந்தவத்திற்கிரங்கி சிவபெருமான் தரிசனம் தந்தார். அது கண்டு மகிழ்ந்த அவன் அவரை வணங்கி அவரிடம் தனக்கு என்றும் அன்பிருக்கவேண்டுமென்பதையே வரமாகக் கேட்டுக்கொண்டான். அதற்குச் சிவபெருமான் "தேவதத்த! உனக்கு என் அனுக்கிரகத்தால் சகல கலைகளும் உண்டாகும். பிறகு பூமியில் எல்லாச் சுகங்களையும் அனுபவிப்பாய். உன் இஷ்டமெல்லாம் நிறைவேறும்" என்று வரமளித்தார்.

பிறகு அந்த தேவதத்தன் கல்வியையடைய விரும்பி பாடலிபுத்திரம் என்ற பட்டணஞ்சென்று அங்கு வேதகும்பர் என்ற குருவையடுத்து அவரிடம் முறையே கல்வி பயின்று வந்தான். குருவின் கட்டளையைச் சிரமேற்கொண்டு அவருக்கு அன்புடன் பணிவிடை புரிந்து வந்தான். இப்படியிருக்கையில் அந்தக் குருவின்மனைவி ஒரு சமயம் காமவெறிகொண்டு தேவதத்தனை பலாத்காரம் செய்தாள். ஸ்திரீகளின் சித்தவிருத்தி சஞ்சலமுடையதன்றோ? பின்தேவதத்தன் இனி இந்நகரத்திலிருக்கக்கூடாதென நினைத்து உடனேபிரதிஷ்டா நகரம் போய்ச் சேர்ந்தான். இங்கே வயதான மனைவியையுடைய மந்திரிஸ்வாமி யென்பவரை குருவாகக் கொண்டு அவரிடம் வித்தைகளை அப்பியசித்து வந்தான்.

ஒருநாள் அந்நகரத்து அரசனாகிய சுசர்மன் என்பவனுடைய குமாரி ஸ்ரீயென்பவள் கல்வியில் தேர்ந்தவளும், ரூபவாளுமாகிய இந்த தேவதத்தனை லக்ஷ்மிதேவி நாராயணமூர்த்தியைப் பார்ப்பதுபோல் பலகணியின் வழியே பார்த்தாள். தேவதத்தனும் பலகணியின் அருகே இருக்கும் கன்னிகையைப் பார்த்தான். அக்கன்னிகை விமானத்தின்மீது சஞ்சரிக்கும் சந்திரனுடைய அதிதேவதை போலிருந்தாள். ஸ்ரீ என்ற அந்த ராஜகுமாரியால் தேவதத்தனும் தேவதத்தனால் அந்த ஸ்ரீயும் மன்மதனாகிய சங்கிலியால் கட்டுண்டு இருந்த இடம் விட்டு அசையத்திறமையற்றவர்களானார்கள். ஆகையால் அச்சமயம் அந்த இராஜகுமாரியானவள் பிரத்தியக்ஷமான மன்மதனுடைய ஆக்ஞைபோல் தன்னுடைய கைவிரலால் இங்கு வா என் சமீபம் என்று சைகை செய்தாள். தேவதத்தன் உடனே புறப்பட்டு

இராஜ அரமனையில் அந்தமாது இருக்குமிடம் செல்ல அவன் மீது அந்த ஸ்ரீயானவள் தன் பல்லால் மலரை எடுத்துப் போட்டாள். இராஜகுமாரி செய்த இந்த இரகசியமான சைகையின் இரகசியம் இன்னதென்று அறியாமல் செய்யவேண்டியது இன்னதென்பதையும் தெரிந்துகொள்ளாமல் தன் குருவின் வீட்டுக்குச் சென்று அங்கே தரையில் விழுந்து புரண்டான். ஒன்றும் சொல்லத் தெரியாமல் தனக்குள் மிகவும் வருந்தினான். மோசம்போன ஊமையன் போலானான் இதை அவனுடைய குரு கண்டதும் மகா புத்திசாலியாகையால் அவர் அவனிடம் காமவேதனையாலேற்படும் சின்னங்களை ஊகித்து அறிந்து அவனைக் காரணம் கேட்டார். அவன் பிரயாசத்தின்பேரில் நடந்த விவரங்களைக் கூறினான். குரு சற்று யோசித்துப்பார்த்துத் தமது புத்தி நுட்பத்தால், "ஏ மாணவ! இராஜகுமாரத்தி பல்லால் புஷ்பத்தை யெடுத்து உன் மேல் போட்டாளன்றோ? ஆசையால் புஷ்பங்கள் நிறைந்த புஷ்பதந்தம் என்னும் தேவாலயத்திற்கு நீ சென்று அவளுக்காக எதிர்பார்த்துக் கொண்டிரு; இப்போதே நீ செல்லலாம்" என்றார். தேவதத்தன் அவ்விதமே புஷ்பதந்தம் என்னும் தேவாலயம் சென்று அங்குகாத்திருந்தான். அந்த இராஜகுமாரத்தியும் அஷ்டமி விருதத்தை யுத்தேசித்து அந்த ஆலயம் வந்தாள். அவள் தனியே வந்தவளாகையால் சுவாமியைத் தரிசனம் செய்யக் கர்ப்பகிருகத்தில் பிரவேசித்தாள். அந்த கர்ப்பகிருகத்தின்வாயிற்படியில் தேவதத்தன் இராஜகுமாரத்தியைச் சந்தித்தான். அவளும் இவனைப் பார்த்துவிட்டாள். உடனே தேவதத்தன் விரைந்து அந்த ஸ்திரீரத்தினத்தின் கழுத்தைக் கட்டித்தழுவிக் கொண்டான். அதனால் ஸ்ரீ புளகாங்கிதமுற்று அந்த வாலிபனை நோக்கி "அன்று யான் செய்த சைகையை நீ எவ்வாறறிந்தாய்?" என, தேவதத்தன் "பெண்மணியே! நான் அதைத் தெரிந்துகொள்ளவில்லை. என்மீது அன்புள்ள என் குரு நீ செய்த சைகை இன்னதெனவறிந்து எனக்குக் கூறினார்" என்று உண்மையைத் தெரிவித்தான். இதைச் செவியுற்றதும் ஸ்ரீயின் முகமானது மாறிவிட்டது. உடனே தேவதத்தனை ஏறிட்டு நோக்கி, "அப்படியா? செய்; என்னைவிடு முட்டாளே என்னைவிடு" எனச்சினந்து கூறிச் சரேலென்று அவனிடமிருந்து விடுபட்டு முகத்தைத் திருப்பிக்கொண்டு குனிந்த

வண்ணத்தில் "ஓ! இந்த இரகசியம் வெளியாமாயின் நாமென்ன செய்வ" தென்கிற வியாகுலத்துடன் தன் வீடு சென்றாள்.

இவ்விதம் தரிசனந்தந்து மறைந்ததும் தேவதத்தன் அந்த இராஜபுத்திரியை நினைத்து நினைத்து மனம் நொந்து விரகதாபத்தோடு அங்கிருந்து வெளிப்பட்டான். இவன் மீது இரங்கங் கொண்ட பரமகருணாநிதியாகிய பரமசிவன் தமது கணத்துள் பஞ்சசிகன் என்பவனை யழைத்துத் "தேவதத்தனுடைய மனோபீஷ்டத்தை நிறைவேற்றி வா" என்றுத்தரவிட, அவன் அவ்வாறே தேவதத்தனிடம் வந்து அவனைத் தேற்றி பிறர் எவரும் புருடனென்றறியா வண்ணம் ஸ்திரீ வேடந்தரித்துக் கொள்ளும்படி செய்து அவனை யழைத்துக்கொண்டு சுசர்மராஜனிடம் சென்றான். சுந்தரமான நேத்திரமுடைய ஸ்ரீயின் தந்தையாகிய சுசர்மன் அவர்களைக் கண்டதும் மிகவும் வினயத்துடன் உபசரித்து, இங்கு வந்ததன் காரணமென்னவென்று வினவ, பஞ்சசிகன் அவ்வரசனை நோக்கி, "மகாராஜாவே! என் மகன் எங்கேயோ போய்விட்டான். அவனைத் தேடிக்கொண்டு செல்கிறேன். இந்தமாது என் மருமகள். இவளை நான் திரும்பி வரும் வரையில் தமதரண்மனையிலேயே வைத்துக் காப்பாற்றிவரவேண்டும்; இந்தப் பேருதவிபுரியவேண்டும்" என்று வேண்டிக் கொண்டான். அரசன், நாம் இதை மறுப்போமாகில், நமக்குப் பிராமணசாபமேற்படுமென்கிற அச்சத்தால் அந்தப் பஞ்சசிகனது வேண்டுகோளுக்கிணங்கி தேவதத்தனை உண்மையில் மாதெனவே நம்பி, அவனைத் தனதருமை மகளாகிய ஸ்ரீ யிருக்குமிடம் அனுப்பி அங்கிருந்துவரத் திட்டப்படுத்தினான். பின் பஞ்சசிகன் அவ்வேந்தனிடம் விடை பெற்றுக்கொண்டு சென்றான்.

தேவதத்தன் மனமகிழ்ச்சியுடன் தான் ஆசைப்பட்ட மாதினிடமிருந்து வருகையில் நாளடையில் தன்னை அவள் நம்பும்படி நடந்துகொண்டான். பின்னர் ஓர் நாளிரவு அந்த ஸ்ரீ தேவதத்தனை இன்னானென்று அறிந்து அவன் சாமர்த்தியத்திற்கு மெச்சி அவனை ஆண்வேடந்தரித்துக் கொள்ளும்படி செய்து அந்த இராப் பொழுதிலேயே காந்தருவ விவாகம் செய்துகொண்டாள். இதன் பிறகு சிலநாளைக்கெல்லாம் ஸ்ரீ என்னும் அந்த மாது கர்ப்பந்தரித்தாள். அதனையறிந்த தேவதத்தன் அப்பொழுதே

பஞ்சசிகனை மனதில் நினைத்தான். உடனே அந்த கணசிரேஷ்டன் இரவில் தேவதத்தன்முன் தோன்றி அவனை யாருமறியாமல் அரமனையிலிருந்து அழைத்துச் சென்றான்.

பிறகு மறுநாள் காலையில் பஞ்சசிகன் தேவதத்தனை அவன் சுயரூபத்துடன் சுசர்மராஜனிடம் அழைத்துச் சென்று அரசனைப் பார்த்து "மகாராஜாவே! என் மகனைக் கண்டு பிடித்து இதோ அழைத்து வந்துவிட்டேன். என் மருமகளைத் தயைசெய்து அனுப்பித்தர வேண்டும்" என்று கேட்டான். சுசர்மராஜன் சரி, அப்படியே செய்வோமென்று கூறி அந்தப்புரத்தில் விசாரிக்க, இரவில் எங்கேயோ ஓடிப்போய்விட்டதாகச் சொல்லக்கேட்டு உடனே தன் அமைச்சர்களை வரவழைத்துச் சபை கூட்டி, "அமைச்சர்களே! இவன் பிராமணனல்ல; இவன் யாரோ ஒரு தேவன். இந்த மாதிரியான விவகாரம் எப்போதும் நடப்பதுண்டு. முன்னொரு காலத்தில் சிபி என்றொரு சக்ரவர்த்தி யிருந்தான். அவன் மகா பரிசுத்தன். தபோமகிமை வாய்ந்தவன். தருமநெறி தவறாதவன். சாந்தகுணசீலன் இரக்கம் என்கிற மகா உத்தமமான குணத்தைத் தனக்கோர் சிறந்தஆபரணமாகக் கொண்டவன். சிறிதும் சலிக்காது கொடுக்கும் கொடையாளி. தன்னைப் புகல்புகுந்தார்க்குத் தன் இன்னுயிரையும் கொடுத்துக்காக்கும் அருளுடையவன்.

இத்தகைய சிறந்த குணங்களமைந்த உத்தமபுருஷனாகிய அரசனை எவ்விதத்திலேனும் மோசஞ்செய்ய வேண்டுமென்று இந்திரனும் தருமதேவதையுமெண்ணி, தங்களுடைய எண்ணத்தை நிறைவேற்றுவதன்பொருட்டு இந்திரன் பருந்துருவங்கொண்டான். தருமதேவதை மாடப்புறா வடிவமெடுத்துக்கொண்டு உயரப்பறந்தான். இந்திரனாகிய பருந்து உயரப்பறந்து செல்லும் தருமதேவதையாகிய மாடப்புறாவைத் தொடர்ந்து பறந்து சென்று வெரட்டியது. மாடப்புறா பருந்துக்குப் பயந்தது போற் பாசாங்குசெய்து அங்குமிங்கும் பறந்து சென்று கடைசியில் சிபிச்சக்ரவர்த்தியின் மாளிகைக்குட்புகுந்து அவன்மடிமீதுபோயுட்கார்ந்தது. தொடர்ந்து சென்றபருந்தும் மாளிகைக்குட்புகுந்து அரசன்முன்னிலையிலிருந்து அவனைப் பார்த்து, "மன்னா! இந்தப்புறாவை விட்டு விடும்; நான் எனக்கு இதை உணவாக்கிக்கொள்ளக் கருதித் துரத்திவந்தேன். இப்

பொழுது இந்தப் புறாவை யானடையப்பெறேனாகில் மரணமடைவேன்; இது நிச்சயம். அங்ஙனம் நேருமாயின் உமது தருமம் நிலைபெறுவதெப்படி?" என்று கூறிற்று. சிபிச்சக்ரவர்த்தி "பருந்தே! நீ சொல்வதுண்மையே, இந்தப்புறாவோ என்னிடம் அடைக்கலம் புகுந்திருக்கிறது. நான் இதை இச்சமயம் எப்படி உன்னிடம் விடுவேன். விடுவது தருமமல்ல; இதற்குப் பதிலாக நீ வேறு எந்த இறைச்சியையேனும் கேள்; தருகின்றேன்" என்றான். பருந்து அப்படியாயின் "எனக்கு உமது சரீரத்திலுள்ள இறைச்சியைக்கொடும்; இந்தப் புறாவிற்குச் சமமாக நான் அதைத்தான் பெற விரும்புகிறேன்" என்று கேட்டது.

இச்சொற்களைக் கேட்டதும், சக்கரவர்த்தி எப்படியாயினும் சரி, "நமது தருமம் நிலைநிற்கவேண்டும்; அதுதான் நாம் விரும்புவ" தென்று மகிழ்வுற்று "அவ்விதமே தருகிறேன்" என்று ஒப்புக்கொண்டான். உடனே பருந்தானது அரசனை நோக்கி "என் ஐயனே! இந்தப்புறா எவ்வளவு பளுவிருக்கின்றதோ அவ்வளவு மாம்சம் எனக்குக்கிடைத்தால் போதுமென, அரசன் அதற்கிணங்கி ஒரு தராசுவரவழைத்து அதன் ஒருதட்டில் புறாவை வைத்துத் தன் தேகத்தில் ஓரிடத்தைக் கொஞ்சம் சேதித்து சிறிது இறைச்சியெடுத்து மற்றொரு தட்டில் வைத்தான். அது பற்றாதது கண்டு மறுபடியும் கொஞ்சம் அறுத்து வைத்தான். அதுவும் போதாமல் இன்னும் வேண்டுமென்று தெரியவே இன்னும் ஓரளவு மாமிசம் சேதித்து வைக்க, அதுவும் போதாமலிருக்க இப்படியே எவ்வளவு மாமிசம் அறுத்தறுத்து வைத்தும் புறாவின் அளவேமிகுந்திருக்கக்கண்டு அந்தத் தட்டில் தானே ஏறிநின்றான். அப்பொழுது "சரி சரி" என்ற அசரீரி வாக்குண்டாயிற்று. அன்றி த்தட்டும் சரியாய் ஏற்றத்தாழ்வின்றி யிருந்தது.

பிறகு பருந்தாயிருந்த இந்திரன் தன் சுயவடிவமெடுத்துக்கொண்டு சிபிச்சக்கிரவர்த்தியைத் தோத்தரிக்கலானான். புறாவாயிருந்த தருமதேவதையும் தன் சுயவடிவங்கொண்டு தோத்தரித்தான். சக்ரவர்த்திக்கு இருவருமாகச் சேர்ந்து குறைவற்ற சரீரத்தை யுண்டாக்கினார்கள். பிறகு அவன் விரும்பிய வரங்களை மகிழ்ச்சியுடனளித்து மறைந்தார்கள். மந்திரிகளே! "இவ்விதமே என்னையும் பரீ

க்ஷை செய்யக் கருதி யாரோ ஒரு தேவன் வந்திருக்கிறான்?
இது உண்மை” யென்றுகூறி உடனே அந்த கணசிரேஷ்ட
னிடம் வந்து அவனை வணங்கி “பிராமணோத்தமரே! எனக்கு
அபயம் அளிக்கவேண்டும். உமது மருமகளை நான் இரவும்
பகலும் தக்க காவல்களேற்படுத்திக் காத்துவந்தும் நேற்றி
ரவு யாருடைய மாயையாலோ அபகரிக்கப்பட்டு இப்பொழுது
எந்த இடஞ் சென்றாளென்பதே தெரியவில்லை. என்னை மன்
னிக்கவேண்டும்” என பிராமண ரூபங்கொண்ட அந்த கண
சிரேஷ்டன் “சரி அப்படியாயின் எனது குமாரனுக்குத்தமதுகுமா
ரத்தியை விவாகம் செய்து கொடுப்பதையன்றி வேறு வழியைக்
காணோம்” என்று சொன்னான். மன்னன் அந்தணன் சபித்து
விடுவானெனவஞ்சித் தன் பெண்ணைக் கொடுக்கச் சம்மதித்து ஒரு
நல்ல முகூர்த்தம் அக்கணமே பார்த்து நிச்சயித்து அந்தத் தேவ
தத்தனுக்கு ஸ்ரீயைக் கொடுத்து விவாகத்தைமுடித்தான். பிறகு
பஞ்சசிகன் அரசனிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு தன்னிருப்
பிடம் சென்றான். தேவதத்தன் தன் காதற்கிசைந்த அதிசுந்தர
ரூபவதியாகிய ஸ்ரீயை யடைந்ததற்கு மிகவும்மகிழ்வுற்றான். அந்தச்
சுசர்மராஜனுக்கு வேறு ஆண் சந்ததியில்லையாதலால் அவ்வரசனது
சொத்துக்களைத் தேவதத்தனும் ஸ்ரீயுமே அனுபவித்தார்கள். பிறகு
ஸ்ரீ யென்கிற அந்த சுந்தரவனிதை பகீரதன் என்னுமோர்மகனைப்
பெற்றாள். சுசர்மன் தன்பேரனாகிய பகீரதனுக்கு வயதுவந்ததும் தன்
னுடைய இராஜ்யத்திற்கு அவனை அரசனாக்கிமுடிசூட்டுவித்துத்தவம்
புரியக் கருதி வனஞ்சென்றான். பின் சில வருடங்கள் சென்றதன்
மேல் தேவதத்தனும் தன் மனைவி ஸ்ரீ யுடன் தபோவனமேகினன்.
அங்கே தேவதத்தன் மீண்டும் பரமசிவனைக் குறித்துத்தவம்புரிந்து
மானிடசரீரத்தை யொழித்து அந்த ஜகதீசனுடைய கருணையால்
அவரது கணங்களுள் ஒருவனாகவிருக்குந் தன்மையை யடைந்தான்.
இந்தத் தேவதத்தன் மீது காதல்கொண்ட ஸ்ரீயென்பவள்
புஷ்பங்களை யெறிந்து செய்த சைகையை இவன் அறியாததன்காரண
மாக இவனுக்கு இங்கே கணங்களுடைய சபையில் புஷ்பதந்தன்
என்றே பெயருண்டாயிற்று. இவனுடைய மனைவியாகிய ஸ்ரீயென்ப
வள் ஜயையென்கிற பெயர் பெற்று உமாதேவியின் பணிவிடைப்
பெண்களுள் ஒருத்தியாயினள்.

இனி என் வரலாறு கூறுகின்றேன் கேள்—“தேவதத்தன்
தந்தையாகிய கோவிந்ததத்தனைப்பற்றி முன்னமேயே கூறினேனன்
றோ? முதலில் அவருக்குப் புத்திரனாகப் பிறந்து ஸோமதத்தன்
என்ற பெயர் பெற்றிருந்தேன். அப்பொழுது இமயகிரி சென்று
சிலகாலம் தவம்புரிந்தேன். பிறகு நாடோறும் மலர்களைக்கொய்து
மெய்யன்போடு பரமபதியாகிய சிவபெருமானைப் பூசித்துவந்தேன்.
எனது பக்திக்கிரங்கிய அந்த உமாகாந்தன் என் முன் தோன்றி
நீ விரும்பும் வரனைக்கேள் ”என்று கூறினர். நான் என்னுடைய
சுகத்தைச் சிறிதும் விரும்பாத என் அப்பனே! என்னையாண்டரு
ளும் கருணாநிதியே! அடியேனை நினது கணத்துள் ஒருவனாகக்
கொண்டு அருள் புரியவேண்டுமெனக் கேட்டேன். அதைக்கேட்ட
கருணையங்கடலாகிய சந்திரசேகரமூர்த்தி “அன்பனே! நீஎன்னை
நாடோறும் நல்லவாசனையுள்ள புஷ்பங்களைக்கொய்து அன்போடு
பூசை புரிந்து வந்தமையால் உன்னை விரும்பியவாறே எமது கணத்
துள் ஒருவனாகக் கொண்டோமாகையால் நீ மால்லியவான் என்ற
பெயருடன் கணக்கூட்டத்துள்ளிருந்து வரக்கடவாய்; என்றுவர
மருளி மறைந்தனர். பிறகு இறைவனது திருவருளால் கணங்க
ளுள் ஒருவனானேன். அன்று முதல் நான் மால்லியவானென்றபெய
ரையடைந்தேன்.

ஓ காணபூதியே! நான் மறுபடியும் பார்வதிதேவியின் சாபத்
தால் மானிடனாகப்பிறந்தேன். ஆகையால் பரமசிவன் திருவாய்
மலர்ந்தருளிய அந்தக்கதையை இப்போது சொல்லவேண்டும்.
நம்மிருவருக்கும் சாபத்தினால் நேர்ந்திருக்குங் கஷ்டங்கள் அதனால்
தீரவேண்டும் என்றான்

எட்டாவது தரங்கம்.

இவ்விதம குணாட்டியன் சொல்லக்காணபூதி! ஏழுகதைகளைத்
தன்னுடைய பாஷையில் கூறினான். குணாட்டியன் அக்கதைக

ளேழையும் ஏழுவருடங்களில் ஏழுலக்ஷங்கிரந்தங்களாக பிசாசபாஷையில் செய்தான். அவ்வேழுகதைகளையும் வித்தியாதரர்கள் தெரிந்து கொள்ளக்கூடாதெனக் கருதி வனத்திற்குச் சென்று அங்கு மசியில்லாமையால் தன்னுடைய இரத்தத்தைக்கொண்டு எழுதி முடித்தான். அச்சரித்திரங்களைக் கேட்கச்சித்தர்கள் வித்தியாதரர்கள்முதலியயாவரும் வந்து கூடினார்கள். பிறகு காணபூதி சாபம் நீங்கப்பெற்றுத் தன்னுடைய இருப்பிடம் சென்றான். அந்தக் காணபூதியோடு சேர்ந்திருந்த பிசாசுகளும் தேவர்களுக்குரிய இச்சரித்திரத்தைக் கேட்டதும் சொர்க்கலோகம் சென்றன.

பின் குணாட்டியன் என்ற அந்த மகாகவி, "நாம் செய்த இந்தப் பெருங்கதையை நமது சாபவிமோசன காலத்தில் உலகத்தில் பிரசித்தியடையும்படி செய்யவேண்டுமென்பதல்லவா தேவியின் கட்டளை; அதைஎப்படி நிறைவேற்றுவது? யாருக்குஇக்கதையைப்போதித்து உலகததில் பரவும்படி செய்வது" என்கிற கவலையுடனிருந்தான். இதனையறிந்த குணதேவன், நந்திதேவன் என்கிற அவனது மாணவருள் இருவர் அங்ஙனம் கவலைகொண்ட தங்கள் குருவை நோக்கி, "எங்கள் ஐயனே! தாங்கள் செய்த சரிதையை அர்ப்பணஞ்செய்யப் பாத்திரமானவன் சாதவாகனமகாராஜன் ஒருவனேயாவான்: காற்றானது மலரினின்று மணத்தைக் கிரகிப்பதுபோல் காவ்யத்தைக் கிரகிப்பவனன்றோ இரசிகன்?" என்று கூறினார்கள். உடனே குணாட்டியன் தன்னுடைய மாணவர் இருவரையும் பார்த்து "நல்லயோசனை சொன்னீர்கள்; நீங்கள் சொன்னதுபோல் அவ்விறைவனே இக்கதையைப் பெறத்தக்கவன். ஆகையால் இப்புத்தகத்தை யெடுத்துக்கொள்ளுங்கள்; நாம் சாதாவாகனனிடம் செல்வோம்" என்று கூறிப் புத்தகத்தைத் தன்னுடைய மாணவர்களிடம் கொடுக்க, அவர்கள் அப்புத்தகத்தை மிக்கவணக்கத்துடன் பெற்றுக்கொண்டு புறப்படத் தயாராயிருந்தார்கள். பிறகு குணாட்டியன் ஓர் சுபதினத்தில் தன் மாணவர் இருவரையும் அழைத்துக்கொண்டு பிரதிஷ்டாநகரம் என்னும் அவ்விறைவனது நகரம் சென்று அங்கு தேவர்களால் அமைக்கப்பட்ட உத்தியானவனத்தில் தங்கி, மாணவரிருவரையும் அரசனிடம் போய் வரும்படியனுப்பினான்.

அவர்களிருவரும் தங்கள் குருவின் கட்டளையைச்சிரமேற்கொண்டு விரைந்து அரசனிடம் சென்று, "பிரபுவே! இந்நூல் எங்கள் குருவாகிய குணாட்டியருடைய கிருதியென்று அந்த நூலைக்காட்டினார்கள். அரசன் உடனே, "அப்படியா! நல்லது, இந்நூல் எந்தபாஷையிற் செய்யப்பட்டுள்ளது? கிரந்தங்கள் இதனில் எவ்வளவு அடங்கி யிருக்கின்றன" என்று வினவ, அவர்கள் நடந்த வரலாறு கூறினார்கள். அரசன் உடனே அவ்விரு மாணவர்களையும் பிசாசென நினைத்து அவர்களை நோக்கி "இந்நூலில் அடங்கியுள்ள கிரந்தமோ ஏழுலக்ஷம்; இதுஎழுதப்பட்டுள்ள பாஷையோ இரசமற்ற பிசாசபாஷை! அன்றி இது இரத்தத்தால் எழுதப்பட்டிருக்கிறது. ஆகவே இந்தப் பிசாசுக் கதை நிந்தைக்குரியதாகும். நாம் இதை விரும்போம்" என்று தான் கற்ற வித்தையின் மதத்தினால் கூறினான். உடனே மாணவரிருவரும் அந்தப் புத்தகத்தை யெடுத்துக்கொண்டு வந்து தங்கள் குருவினிடம் மிக்க வருத்தத்துடன் கொடுத்து சங்கதி தெரிவித்தார்கள். குணாட்டியன் அச்சங்கதி கேட்டதும் பொறுக்கொணாத வருத்தத்துள் மூழ்கிப்பலபடி யோசனைசெய்தான். பின் அங்கிருந்து தன் மாணவர்களுடன் புறப்பட்டு அந்நகரத்தைச் சார்ந்த மலையடிவாரத்திற்குச் சென்று அங்கு பரிசுத்தமான ஓரிடத்தில் அக்னிகுண்டம் ஏற்படுத்தினான். அதன் முன்பு தான் நின்றுகொண்டு தன்னுடைய மாணவர்களிடம் தான் செய்த நூலினின்று ஒவ்வொரு ஏடாகக்கொடுத்துப் படிக்கச் சொல்லிஅங்கிருந்த விலங்கினங்களுக்கும் பறவைகளுக்கும் சிரவணம் செய்வித்தான். படித்துமுடிந்த ஒவ்வொருஏட்டையும் தன் மாணவர்கள் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும் போதே தன் கண்களில் அருவிபோல் நீர்பெருக நின்று அக்னியில் போட்டு எரித்தான். அப்போது அதினின்று கிடைக்கப்பெற்ற நரவாகனதத்தனுடைய சரித்திரத்தை மாணவர்கள் விரும்பியபடியால், அதைமட்டும் அக்கினியில் போடாது மீதி வைத்து மற்றவைகளை மனவருத்தத்துடன் போட்டு எரித்தான்.

இவ்வாறு குணாட்டியன் தான் செய்த நூலைப்படித்துக் காட்டும்படி செய்து அக்கினியில் போட்டு எரிக்கும்போது அங்கிருந்த பன்றிகள், மான்கள், எருமைகள், முதலிய மிருகங்கள் யாவும் கதை கேட்டவாறே அவ்விடத்தில் சூழ்ந்து கொண்டிருந்தன. புற்

களையும் அவைகள் அச்சமயம் விரும்பவில்லை. இச்சமயத்தில் சாதவாகனராஜனுக்குத் தேக அசௌக்கிய மேற்பட்டிருந்தது. அரமனைவைத்தியர்கள் அரசனது கைபார்த்து யோசித்து "மன்னனே! சத்தில்லாத மாம்சத்தைப் புசித்தமையால் இப்போது தேக அசௌக்கியம் ஏற்பட்டிருக்கிற" தென்று கூறக் கேட்டு உடனே மன்னன் தன்னுடைய சமயற்காரனையழைத்து விசாரித்தான். சமயற்காரன் "ஐயனே! நான் ஏதைக் கண்டேன். வேடர்கள் கொண்டு வந்து கொடுக்கும் இறைச்சியை நான் சமையல் செய்கிறேன்" என, அரசன், உடனே வேடர்களை அழைத்து வரச் செய்து அவர்களைக் காரணம் கேட்டான். அவர்கள், "மகாராஜாவே! மலையடிவாரத்தில் ஓர் அந்தணர் ஒரு பெரிய அக்கினிகுண்டம் வளர்த்து அதன் முன் நின்று கொண்டு ஒரு புத்தகத்திலிருந்து ஒவ்வொரு ஏடாக எடுத்து அவருக்குப் பக்கத்திலிருக்கும் வேறு இருவரிடம் கொடுத்து அதைப் படிக்கச் சொல்லுகிறார். பிறகு அவ்வேட்டை வாங்கி அக்கினி குண்டத்தில் போட்டு எரித்து விடுகிறார். அங்குள்ள விலங்கினங்கள் யாவும் அவர்கள் படிக்கும் விஷயங்களுக்குச் செவி கொடுத்துக்கொண்டு தங்கள் ஆகாரத்தை விரும்பாமல் அசைவற்று இருந்த இடத்திலேயே நிற்கின்றன. ஆகலால் தான் நாங்கள் கொண்டு வரும் மாமிசம் சத்தின்றி யிருக்கின்றது" என்று கூறினார்கள். உடனே அரசன் பல்லக்கிலேறி அந்த மலையடிவாரம் சென்று கண்களிலிருந்து நீர் பெருக விலங்கினங்களுக்கிடையே நின்று கொண்டு அக்கினியில் ஏட்டைப் போட்டு எரித்துக்கொண்டிருக்கும் குணாட்டியனைக் கண்டு வந்தனம் செய்து இங்ஙனம் நூலையெரிப்பதற்குக் காரணம் என்னவென்று கேட்டனன். குணாட்டியன் பூதபாஷையில் புஷ்பதந்தனது வரலாற்றையும் அதன் மூலமாகக் கதை யேற்பட்டதையும் அரசனுக்குத் தெரிவித்தான். அரசன் குணாட்டியனை பரமசிவகணத்துள் ஒருவனெனவறிந்து, அவனுடைய திருவடிகளிற் பணிந்து சிவபெருமான் திருவாய்மலர்ந்தருளிய அந்தக் கதையைத் தரும்படி கேட்டான். "குணாட்டியன் அரசனே! நான் ஆறுலக்ஷம் கிரந்தங்களையும் பொசுக்கிவிட்டேன். ஆறுகதைகள் எரிந்து போய் விட்டன; ஒருலக்ஷம் கிரந்தமுடைய ஒருகதை யிருக்கிறது. அதைவேண்டுமானால் எடுத்துக் கொள்ளலாம். எனது மாணவர்களாகிய இவ்விரு

வரும் இந்தக்கதைக்கு வியாக்கியானஞ் செய்வார்கள்" என்று கூறி அரசனிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு தன் சரீரத்தை யோகமகிமையாலொழித்து விட்டுச் சாப விமோசனம் பெற்றுத் தனது இருப்பிடம் சென்றான்.

பின் சாதவாகனன் பிருகத்கதை என்ற பெயருடைய அந்த நரவாகனதத்தன் சரித்திரத்தை யெடுத்துக்கொண்டு அரமனைக்கு வந்து சேர்ந்தான். குணதேவன், நந்திதேவன் இருவருக்கும், பூமி பொருள், வஸ்திரம், வாகனம் இவைகளைக் கொடுத்துச் சந்தோஷப்படுத்தினான்.

அரசனது வேண்டுகோளின்படி அந்தக் கதைக்குக் குணதேவன், நந்திதேவன் இருவரும் பீடிகையைச் செய்து முடித்தார்கள். இக்கதை மனதிற்கு இரம்மியமாயிருக்கும். தேவர்களின் சரித்திரங்களையும் மறக்கச்செய்யும்.

முதலாவது கதாபீடலம்பகம்.

உ

கதாமுக லம்பகம்.

முதலாவது தரங்கம்.

பரசிவவணக்கம்.

சகல புவனகர்த்தாவாகிய சிவபெருமான் பார்வதீ தேவியைப் புதிதாக ஆலிங்கனஞ் செய்தபோது, அவரது நுதற்கண்ணினின்று தோன்றிய அக்கினிக்குப் பயந்த சமயம் காமன் பிரயோகித்த வாருணாஸ்திரம் போலுண்டான வேர்வை நீரானது உங்களை இரக்ஷிக்கக்கடவது.

முன் கைலைபங்கிரியில் சங்கரனிடமிருந்து கணசிரேஷ்டனாகிய புஷ்பதந்தனும் பின் வரருசியாகப் பிறந்த அந்தப் புஷ்பதந்தனிடமிருந்து காணபூதியும் காணபூதியிடமிருந்து குணாட்டியனும் குணாட்டியனிடமிருந்து சாதவாகனனுமாக அடைந்த வித்தியாதரனுடைய சரித்திரத்தைக் கேளுங்கள்.

வற்சமென்னும் பெயர்கொண்ட தேசமொன்றுண்டு. இது முதலில் சொர்க்கத்தைப் படைத்த பிர்மதேவனால் அந்தச் சொர்க்கத்தின் கருவத்தை அடக்குவதன் பொருட்டு புவியின் கண்ணும் படைக்கப்பட்டதோவென்று சொல்லத்தக்க சிறப்பினையுடையது. இந்தத் தேசத்தின் நடுவே கௌசாம்பி யென்றோர் நகரமொன்றிருக்கிறது. இப்பட்டணமானது இலக்குமி தேவியின் வாசஸ்தலம் போன்றது. இந்த திவ்ய நகரத்தில் சதானீகன் என்ற ஓர் அரசனிருந்தான். இவன் பாண்டவர்களின் வம்சத்திற் பிறந்தவன் ஜனமேஜய மகாராஜனுக்குக் குமாரன். பரீக்ஷித்துக்குப் பௌத்திரன். அபிமன்னியுவுக்குப் பிரபௌத்திரன். இந்தச் சதானீகராஜனுக்குத் திரிபுராந்தகனாகிய சிவபெருமானுடன் அமர்புரிந்த வில்லாளியாகிய அர்ச்சுனனே, ஆதி புருஷனாக ஏற்பட்டவன். பூதேவியும் விஷ்ணுமதியுமே அவ்வரசனுக்கு மனைவிகளாக

விருந்தார்கள். பூதேவி இரத்தினங்களை யுண்டு பண்ணினாள். மற்றொருத்தியாகிய விஷ்ணுமதி யென்பவளோ புத்திரனை யேனும் உண்டுபண்ணினாளில்லை.

இவ்வரசன் ஓர் நாள் கானகம் சென்று வேட்டையாடி வந்தான். அப்பொழுது அவனுக்கு அங்கு தவம் புரிந்து வந்த சாண்டில்லிய முனிவருடைய பழக்க மேற்பட்டது. அரசன் அந்த முனிவரிடம் தனக்கு மக்கட்பேறுண்டாகும்படி அனுக்கிரகம் செய்ய வேண்டுமென்று வேண்டிக் கொண்டனன். முனிவர் அரசனுடைய வேண்டுகோளுக்கிணங்கி அவனுடன் கௌசாம்பி நகரம் வந்து புத்திரசம்பத்துண்டாகும்படி மந்திரத்தால் ஹவிஸ்ஸை பரிசுத்தம் செய்து விஷ்ணுமதிக்குக் கொடுத்தார். விஷ்ணுமதி அந்த ஹவிஸ்ஸைப் புசித்த சில நாளைக்கெல்லாம் கர்ப்பந்தரித்து ஓர் புத்திரனைப் பெற்றாள். அந்தப் புத்திரனுக்கு அரசன் ஸஹஸ்ரானீகன் எனப் பெயரிட்டு மிகச்செல்வமாய் வளர்த்து வந்து தக்க வயது வந்ததும் அவனுக்கு யுவராஜ்ய பட்டாபிஷேகமும் செய்வித்தான். அதனால் அரசன் ராஜ்யபாரம் குறைந்து சந்துஷ்டியாகக் காலங் கழிக்கலாயினன்.

இப்படியிருக்கையில் ஒரு சமயம் வழக்கம் போல் தேவர்களுக்கும் அசுரர்களுக்கும் யுத்தந் தொடங்கியபடியால் இந்திரன் இந்த சதானீகனிடம் உதவியை விரும்பி மாதலியை யனுப்பினான். இந்திரன் தன்னுதவியை விரும்பும் செய்தி கேட்டதும் சதானீகன் மகிழ்வுற்றுத் தன் பிரதான மந்திரியாகிய சுப்பிரதீகனை யழைத்து புத்திரன் ஸஹஸ்ரானீகனையும் இராஜ்யத்தையும் அவனிடம் ஒப்புவித்துச் சிறிதும் காலதாமதம் செய்யாமல் இந்திரனிடம் சென்றான். இந்திரன் இப்பொழுது அசுரர்களை யெதிர்த்து அமராடிக் கொண்டு வருகிறானாதலால் சதானீகனும் அந்த யுத்தத்திற்கலந்து அசுரர்களிற் பலரைக் கொன்று தானும் யுத்தகளத்திலேயே மரணமடைந்து வீர சொர்க்கம் சென்றான்.

சதானீகனுடைய சரீரத்தை மாதலியென்பவன் அக்கணமே அவன் புத்திரன் ஸஹஸ்ரானீகனிடம் கொண்டு வந்து சேர்த்தான். அவன் மனைவி விஷ்ணுமதியும் கணவன் இறந்ததை யறிந்த அந்த நிமிஷமே உயிர் துறந்தனள்.

பிறகு ஸஹஸ்ரானீகன் தன் தந்தை வீற்றிருந்த சிங்காசனமேறி ஏனைய அரசர்கள் யாவரும் தன்னை வணங்கும்படி இராஜ்ய பரிபாலனம் செய்து வந்தான். இப்படியிருக்கையில் ஒருநாள் தேவேந்திரன் தன் பகைவர்களை வென்று உற்சவங்கொண்டாடினான். அந்த உற்சவத்திற்கு மாதலியையனுப்பித் தன் நண்பனாகிய ஸஹஸ்ரானீகனை சொர்க்க லோகத்திற்கு வரவழைத்தான். அங்கொரு நந்தவனத்தில் தேவர்களிற் சிலர் தங்கள் மனைவிகளுடன் விளையாடிக் கொண்டிருக்கக் கண்டு தானும் தகுதியான மனைவியொருத்தியை அடைய வேண்டுமே யென்கிற கவலையிலாழ்ந்தான். இதையறிந்த இந்திரன், ஸஹஸ்ரானீகனை யருகே யழைத்து "அரசனே கவலைப் படவேண்டாம். நீ கொண்ட விருப்பம் கைகூடும். உமக்கேற்ற மனைவி புவியிற் பிறந்திருக்கிறாள். அந்த மங்கையைப் பற்றிய விசேஷத்தைக் கேள்:—

முன்னொரு சமயம் நான் பிர்மதேவரது சபை சென்றேன். என்னுடன் விதூமன் என்ற வசுவும் வந்திருந்தான். நாங்கள் சபையில் வீற்றிருக்கும் சமயம் அலம்புசை யென்ற ஓர் அப்ஸரஸ்திரீ பிர்மதேவரைப் பார்ப்பதற்காக அங்கே வந்தாள்; அவளுடைய வஸ்திரம் காற்றினால் கொஞ்சம் விலகிற்று. அது கண்ட வசுவானவன் மன்மதன் வசத்தனானான். அலம்புசை யென்கிற அந்த அப்ஸரஸ்திரீயும் விதூமனுடைய அழகில் மயங்கினாள்.

இந்த சம்பவத்தைக் கண்ட பிர்மதேவர் என் முகத்தை நோக்கினார். அவர் என் முகம் நோக்கிய தன் காரணம் நானறிந்து அவ்விருவரையும் பார்த்து "நீங்கள் வணக்கமில்லாதவர்கள். ஆகையால் நீவிருவரும் புவியிற் பிறக்கக்கடவீர்கள்" என்று சபித்தேன். ஆகையால் அந்த வசுவே சந்திரவம்சத்திற்குப் பூஷணமாக விளங்கும் நீ. அந்த அலம்புசை கிருதவர்மராஜனுக்குப் பிறந்து மிருகாவதி யென்ற பெயரோடு விளங்குகிறாள். அவள் தான் உனக்கு மனைவியாகப் போகிறாள்" என்று கூறி முடித்தான்.

இந்திரன் கூறிய மொழிகளாகிய காற்றானது ஸஹஸ்ரானீகனுடைய மனதில் மன்மதாக்கினியை விரைவில் விருத்தியாகும்படி செய்தது. அதையறிந்த இந்திரன் ஸஹஸ்ரானீகனுக்குத் தக்க

வெகுமான மளித்து மாதலியோடு கௌசாம்பி நகரம் அனுப்பினான். அரசன் பிரயாணப்பட்டு வரும் வழியில் திலோத்தமை யென்கிற அப்ஸரஸ்திரீ கண்டு "அரசனே! தங்களுக்குச் சில சங்கதிகள் கூறுகின்றேன்; கவனியுங்கள்" என்று கூறினாள். அரசன் அச்சொற்களைக் கவனியாமல் மிருகாவதியை நினைத்த வண்ணம் சென்றனன். அதனால் திலோத்தமை வெட்கமுற்று உடனே அரசனைப்பார்த்து, "அரசனே! நான் கூறும் மொழிகளுக்குச் சிறிதும் செவிசாய்க்காமல் மிருகாவதியினிடம்மனஞ்செலுத்தியவாறே செல்கின்றமையால் உங்களுக்கு அவளுடைய சேர்க்கையானது பதினான்குவருடம் வரையில் ஏற்படக்கடவது" என்று சபித்தாள். அந்தச் சாபம் மாதலியின் செவியில் மட்டுமே பட்டது. ஸஹஸ்ரானீகனோ ஒரே மனதாய்க் கௌசாம்பி நகரம் வந்து சேர்ந்து பின் அயோத்திக்குச் சென்றான்.

பிறகு தான் இந்திரனிடம் கேட்ட மிருகாவதியின் வரலாற்றை யுகந்தரன் முதலிய மந்திரிகளுக்குத் தெரிவித்தான். அதன் பின் அக்கன்னிகையின் தந்தையாகிய கிருதவர்மராஜனிடம் தான் அவனது புத்திரியை விவாகம் செய்துகொள்ள விரும்புவதாகத் தெரிவிக்கும்படி ஓர் தூதனையனுப்பினான். அவன் வரக் காலதாமதமானது கண்டு, மீண்டும் ஓர் தூதனையனுப்ப அவன் கிருதவர்மராஜனிடம் சென்று, அவனை வணங்கித் தன் எஜமான் கூறியதைத் தெரிவிக்க, அவன் மகிழ்வுற்று, உடனே தன் பட்டமகிஷியாகிய கலாவதியை யழைத்து அவளிடம் விஷயத்தைத் தெரிவித்தான். அவள் "நாதா! நமது மகள் செய்த பாக்கியமே பாக்கியம்!" என் கனவில் நேற்றிரவு ஓர் அந்தணன் தோன்றி "மாதே! உன் மகள் மிருகாவதியை ஸஹஸ்ரானீகராஜனுக்கு அவசியம் திருமணஞ் செய்து கொடு" என்று கூறியருளினர். அதற்கேற்பத் தூதனும் வந்திருக்கிறான். இது ஈசன் செயல், "பிராணநாதா! அப்படிச் செய்வது தான் நமக்கு நலந்தரும்" என்று சொன்னாள். உடனே அரசன் தன் மகள் மிருகாவதியை ஸஹஸ்ரானீகராஜனுக்குக் கொடுக்கத் தீர்மானித்துத்திருமுகம் கொண்டு வந்த தூதர்களிடம் தன் மகளின் நர்த்தன விசேஷம், சங்கீதஞானம் முதலியவைகளைப் பற்றிச் சொல்லி அதை ஸஹஸ்ரானீகனுக்குத் தெரிவிக்கும்படி

உத்திரவிட்டுத் தன் சம்மதத்தையும் ஓர் திருமுகத்திற் காட்டி அவர்களிடம் கொடுத்தனுப்பினான். தூதர்கள் ஓடோடியும் வந்து தங்கள் அரசனிடம் அந்தத் திருமுகத்தைக் கொடுக்க அதையரசன் வாங்கிப் பார்த்து, மகிழ்வுற்று விவாகத்திற்குச் சித்தமானான். பிறகு கிருதவர்மராஜன் சந்திரனுக் கொப்பான வதனமும் தாமரை மலர் போன்ற நேத்திரமுமுடைய மிருகாவதியை ஸஹஸ்ரானீகனுக்கு நல்ல சுபமுகூர்த்தத்தில் திருமணஞ் செய்து கொடுத்து மகிழ்ந்தான்.

இங்ஙனம் மகாரூபவதியாகிய பெண்மணி மிருகாவதியை பணந்த ஸஹஸ்ரானீகனுடைய அமைச்சரான யுகந்தரனுக்கு யௌகந்தராயணன் என்னுமோர் புத்திரன் பிறந்தான். சுப்ரதீகனுக்கு ருமண்வான் என்ற புத்திரன் உண்டானான். இந்த ஸஹஸ்ரானீகனுடைய நர்மசசிவனுக்கு (வேடிக்கை பேசும் மந்திரி) வசந்தன் என்னுமோர் புத்திரன் பிறந்தான், பிறகு மிருகாவதி கர்பந் தரித்தனள்; அவள் தேகம் வெளுத்தது; மேனியெங்கும் பச்சை நரம்பு பரக்க ஓடிற்று. நாவும் பல தின்பண்டங்களை விரும்பிற்று.

இப்படியிருக்கையில் ஓர்நாள் மிருகாவதி தன் கணவனை நோக்கி "நாதா! இரத்தம் நிறைந்த ஓர் குளத்தில் மூழ்கி விளையாட எனக்கு விருப்பமுண்டாகிறது. என் விருப்பத்தை இச்சமயம் நிறைவேற்ற வேண்டும்" என்று கேட்டாள். அரசன் அவள் விருப்பத்தை நிறைவேற்றக் கருதி ஓர் தடாகத்தில் ஏராளமாகச் செம்பஞ்சுக்குழம்பைக் கலக்கும்படி செய்து, அதை ஓர் இரத்த வாவிபோலாக்கி, மிருகாவதியை அதில் ஸ்நானம் செய்ய அனுப்பினான். மிருகாவதி மிகவும் மகிழ்ச்சியுடன் அக்குளத்திற்குத் தன் சேடிகளுடன் சென்று நாள்தோறும் ஸ்நானம் செய்து வரலானாள். ஓர்நாள் மிருகாவதி தன் சேடிகளில் ஒருவரையும் அழைத்துக் கொள்ளாமல் தனியே குளத்திற்குச் சென்று ஸ்நானம் செய்து கொண்டிருந்தாள். அச்சமயம் வானத்தில் பறந்து கொண்டிருந்த ஓர் பருந்து வாவியில் இவள் விளையாடுவதைக் கண்டு இந்த இரத்த மடுவில் நாம் உணவாகக் கொள்ளக் கூடிய ஏதோ தின்பண்டம் மிதக்கிறதென நினைத்துச் சரேலெனப் பாய்ந்து

அவளை யெடுத்துக்கொண்டு பறந்து போய்விட்டது. ஸ்நானத்திற்குச் சென்ற மிருகாவதி வெகு நேரமாயும் வாராததை யறிந்ததும் அரசனுடைய தைரியமானது, பறவையால் எங்கேயோ கொண்டு போகப்பட்ட பெண்மணியைத் தேடச் சென்றது போல் அவனை விட்டுப் போய் விட்டது. அந்த வனிதையின் மேல் ஆசை கொண்ட அவ்வரசன் மனமும் ஒன்றிலும் செல்லாது, அப்பக்ஷியால் அபகரிக்கப்பட்டது போலானமையால் அந்த பூபாலன் அடியற்ற மரம் போல் புவி மீது சாய்ந்து விட்டான். இச்செய்தியறிந்த மாதலி ஆகாய மார்க்கமாக இறங்கிப் புவியின்கண் வந்து ஸஹஸ்ரானீகனைக் கண்டு சமாதானப் படுத்தி, முன் நான் கேட்டபடி திலோத்தமை கொடுத்த சாபத்தையும் அதற்குப் பதினான்கு வருடம் தான் காலமென்பதையும் கூறி விடை பெற்றுச் சென்றான். பிறகு அரசன் "ஆ! பிரியமுள்ளவளே! அந்தப்பாவியான திலோத்தமையின் மனோரதம் நிறைவேறிற்றே!" என்று கூறிச் சகிக்கமுடியாத வருத்த முற்றுத் தரையில் விழுந்து கதறினான். அவன் மந்திரிகள் அவனைத் தேற்றிப் பலபடியாகச் சமாதானங் கூறியபடியாலும் தான் மீண்டும் அந்த மிருகாவதியை யடையக் கூடுமென்பதைச் சாபவரலாற்றினால் தெரிந்து கொண்டமையாலும் பிராணனையிழக்காமல் எழுந்தான்.

இராஜகன்னிகையைத் தூக்கிச் சென்ற பறவை வெகு தூரம் பறந்துசென்று உதயகிரியை யடைந்து, அதன் மீது உட்கார்ந்து தான் உண்ணத்தக்க இறைச்சியாக நினைத்து எடுத்துக்கொண்டுவந்த இராஜகன்னிகையைப் பார்த்து, உயிருடன் இருக்கக் கண்டு பயந்து அந்த மலையின் மீது அப்படியே கிடத்தி விட்டுப் பறந்து போய் விட்டது. இப்பொழுது மிருகாவதி பயத்தால் மூர்ச்சை யடைந்திருந்தாளாகையால், அம்மலையில் விடப்பட்ட சற்று நேரத்திற்கெல்லாம் மூர்ச்சை தெளிந்து எழுந்தாள். தான் ஒரு மலை மீது தன்னந்தனியே விடப்பட்டிருப்பதைக் கண்டு பெரும் பீதியும வியாகுலமுமடைந்து "ஐயோ! நாதனற்றவளானேனே! ஈசா இதுவும் என் விதியோ! ஐயோ நான் என்ன செய்வேன்! யாரிடம் புகலடைவேன்! இச்சமயம் எனக்கு இந்த மலைமீது யார் வந்து உதவி செய்யப்போகிறார்கள்" என்று கதறினாள். இப்படிக் கதறும் மிரு

காவதியை அச்சமயம் ஓர் பெரிய அரவம் விழுங்க வந்தது அது கண்டு பயந்து கூக்குரலிட்டழவே, அவள் முன் அக்கணமே ஓர் திவ்ய புருஷன் தோன்றி, அந்த அரவத்தைத் தன்கைவாளால் கொன்று அவளை விடுவித்து மறைந்தான். பிறகு அந்த மிருகாவதி தன்னுடைய வருத்தத்தைச் சகிக்க முடியாமல் சுற்று மற்றும் பார்த்துத் தனக்கு முன் கொஞ்ச தூரத்தில் ஓர் பெரிய யானை வரக்கண்டு விரைவாக வெழுந்து அதனிடம் சென்றாள். இப்பொழுதும் முன் அரவத்தினின்றும் விடுவிக்கத் தோன்றிய திவ்ய புருஷன் தோன்றி அந்த யானைக்கிரையாக விடாமல் காப்பாற்றி மறைந்தான். ஆச்சரியம்! துஷ்ட ஜந்துக்களுடைய வாயில் விழுந்தும் மிருகாவதி உயிர் தப்பிப்பிழைத்தனளன்றோ! ஈசனது இச்சையிருக்குமாயின் எது தான் சித்திபெறாது.

வாசகர்களே! இப்பொழுது மிருகாவதி கர்ப்பமாயிருக்கிறாளென்பதை நீங்களறிவீர்கள். ஆகவே அவள் இப்படிப்பட்ட மகத்தான துன்பத்தைச் சகிக்கமுடியாது, வருந்தி அங்கிருந்த ஓர் குகையை நோக்கித் தன் கணவனை நினைத்துக்கொண்டு வாய்விட்டுக் கதறினாள். அச்சத்தங் கேட்ட ஓர் முனிவர்குமாரன் தனியே அங்கு வந்து துக்கமே ஓர் மானிடஸ்திரீயாக உருவெடுத்து வந்ததற்கொப்பாக நின்ற மிருகாவதியைக் கண்டு வியப்புற்று, அருகே வந்து "அம்மா! நீ யா"ரெனக் கேட்டு அவளது வரலாறு தெரிந்துகொண்டான். பிறகு பல படியாகச் சமாதானங் கூறி அவளைத் தேற்றி ஜமதக்னிமுனிவரின் ஆச்சிரமத்திற் கழைத்துச் சென்றான். அங்கே, மகாதேஜஸ்வியாக விளங்கும் ஜமதக்னி முனிவரைக் கண்டு அவரை மிருகாவதி சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்கரித்தாள். அம்முனிவர் தம்மை வந்து வணங்கித் துக்கத்துடனிருக்கும் இராஜகன்னிகையாகிய மிருகாவதியைத் தமது ஞான திருஷ்டியால் இன்னாளெனவறிந்து இரக்கங்கொண்டு "பெண்ணே! நீ வருந்தாதே! உன்கணவன் வம்சம் விளங்க ஓர் புத்திரன் இங்கு உனக்குண்டாகப் போகிறான். பிறகு உன்கணவனையும் நீ யடையப் போகிறாய். நீ சிறிதும் சஞ்சலப்படாதே" என்று கூறினார்.

இதைக் கேட்ட மிருகாவதி தனக்குத் தன் கணவனுடைய சேர்க்கையுண்டாகுமென்கிற ஆசையால் அந்த ஆச்சிரமத்திலேயேயிருந்து வந்தாள். ஸாதுக்களின் உறவானது நல்ல ஆசாரத்தைக் கொடுக்குமல்லவா? அது போல் கற்பிற் சிறிதுந் தவறாத அந்த மிருகாவதி சில மாதகாலத்திற்கெல்லாம் ஓர் புத்திரரத்தினத்தைப் பெற்றாள். ஜனனசமயத்தில் "இந்தப் புத்திரன் உதயனன் என்று அழைக்கப் படுவான்; இவன் மகாகீர்த்திவாய்ந்த அரசனாகப் போகிறான்" என்று ஓர் அசரீரிவாக்குண்டாயிற்று. இந்த நல்வாக்கைக் கேட்டு மிருகாவதியே யன்றி இன்னும் ஆச்சிரமத்திலுள்ளார் யாரும் பரமானந்தமடைந்தார்கள்.

ஜமதக்கினி, அந்தக் குமாரனுக்கு க்ஷத்திரியர்க்குரிய ஸம்ஸ்காரங்களைச் செய்வித்தார். நாளடைவில் கல்வியிலும் தனுர்வேதத்திலும் நல்ல பயிற்சியடையும்படி அனுக்கிரகஞ் செய்தார்.

உதயனன் நல்ல வாலிபப்பருவத்தையடைந்து ஒப்பற்ற ரூபவானாகவும் வீரனாகவும் விளங்குகையில், ஓர் நாள் மிருகாவதி தன் கையில் அணிந்துகொண்டிருந்த தன் நாயகன் பெயரெழுதிய மோதிரத்தைக் கழற்றி அவனுக்கிட்டு அழகு பார்த்து மகிழ்ந்தாள்.

பிறகு ஒரு சமயம் உதயனன் வேட்டையாடப் பிரியப்பட்டு ஆச்சிரமம் விட்டு வெகுதூரஞ் சென்று வெகு உக்ரமாக வேட்டையாடிக் கொண்டிருந்தான். அப்பொழுது ஒரு வேடன் ஓர் அரவத்தைப்பிடிக்கமுயற்சித்துக்கொண்டிருந்தான். அதுகண்ட உதயனன் அவனிடம் சென்று "அப்பா! நான் சொல்வதைக் கேள்; இந்த அரவத்தைக்கொல்லாதே; விட்டுவிடு" என்று சொன்னான். வேடன் "பிரபுவே! எனக்கு இத்தொழில் ஜீவனமாயிற்றே! நான் பரம ஏழை. நான் இந்தப் பாம்பைப் பழக்கி விளையாடும்படி செய்து ஜீவிப்பது வழக்கம். என்னிடம் முன் இருந்த சர்ப்பம் இறந்து போய்விட்டது. பிறகு நான் நெடுநாள் சர்ப்பமில்லாமல் வருந்தினேன். இன்று இச்சர்ப்பத்தைக் கண்டு மந்திர சக்தியாலும் மூலிகையாலும் தடை செய்திருக்கிறேன். அப்படியிருக்க, நான் இதை எப்படி விடுவேன்" என்றான். இதைக் கேட்டதும் உதயனன் சற்றாலோசித்து 'அப்பா! உன் ஆகார நிமித்தமாகத் தானே இதைப் பிடிக்கப்

போகிறாய். இந்தா இந்த மோதிரத்தைப் பெற்றுக் கொண்டு இதை விற்று நீ ஜீவனஞ் செய். என் பொருட்டு இந்தச் சமயம் இந்தச் சர்ப்பத்தைக் கட்டவிழ்த்து விடு" என்று சொல்லி மோதிரத்தைக் கொடுத்தான். அந்த வேடன் சந்தோஷத்துடன் அதை வாங்கிக் கொண்டு உதயனனுக்கு வந்தனஞ் செய்து பாம்பையும் விடுவித்தான். உடனே அந்தப் பாம்பு உதயனனை, நோக்கி, "நான் வாசுநேமி யென்ற பெயருடையவன். வாசுகிக்குச் சகோதரன். உன்னால் நான் காப்பாற்றப் பட்டேனாகையால், இந்தா இந்த வீணையை நீ பெற்றுக்கொள். இது யானைக்குமாகச் சப்திக்கும் தந்தியையுடையது. செவிக்குப் பரமானந்தத்தைக் கொடுக்கக்கூடியது" என்று கூறி ஒரு வீணையைக் கொடுத்தது. அன்றியும் உடனே வாடாத புஷ்பமாலையையும் தாம்பூலத்தையும் கொடுத்து அவைகளைப் பெற்றுக் கொள்ளும்படி வேண்டிற்று. உதயனன் அவைகளை வேண்டாமென்று மறுக்காமல் பெற்றுக்கொண்டு ஜமதக்னி முனிவரின் ஆச்சிரமத்திற்கு வந்து காட்டில் நடந்த விஷயத்தை யாவருக்குந் தெரிவித்து மகிழ்ச்சியடைந்தான்.

இனி மோதிரம் பெற்றுச் சென்ற வேடனைக் கவனிப்போம். வேடன் உடனே மோதிரத்துடன் ஸஹஸ்ரானீகனது பட்டணம் சென்று அங்கே அம்மோதிரத்தை விலை கூறினான். அந்த மோதிரம் தற்செயலாய் இராஜ சேவகர்கள் கையில் கிடைத்தது. அதில் தங்கள் அரசன் பெயர் வரைந்திருக்கக்கண்ட அவர்கள் உடனே வேடனைப் பிடித்து அரசனிடம் கொண்டுபோய் விட்டு விஷயந் தெரிவித்து மோதிரத்தை அரசனிடம் கொடுத்தார்கள். அரசன் மோதிரத்தை வாங்கிப் பார்த்ததும் சகித்தற்கரிய துக்கங்கொண்டு வேடனை நோக்கி "அப்பா! உனக்கு இந்த மோதிரம் எப்படிக் கிடைத்தது?" என்று கேட்க, வேடன், அரசனுக்கு வந்தனஞ் செய்து தனக்கு மோதிரங் கிடைத்ததை உள்ளபடி தெரிவித்தான். உடனே அரசன் தன் ஆருயிர்க் காதலியை நினைத்துக்கொண்டு பெருங்கவலைக்குள்ளாழ்ந்தான். அச்சமயம் "அரசனே! சாபவிமோசனமாய் விட்டது ஜமதக்னி முனிவரின் ஆச்சிரமத்தில் உம்முடைய மனைவியாகிய மிருகாவதியும் அவளுக்கு அங்கு பிறந்த உமது ஸத்புத்திரன் உதயனனுமிருக்கிறார்கள்" என்று ஓர் அசரீரி வாக்கு

உண்டாயிற்று. இந்த மங்களகரமான வாக்கைக்கேட்டதும், அரசன் மழையைக் கண்ட மயில் போல் மனமகிழ்ந்தான். அந்த நாள் முழுவதையும் ஓர் யுகமாகக் கழித்து மறுநாள் உதயத்திலெழுந்து தன் பரிவாரங்களுடன் வேடனை முன்னிட்டுக் கொண்டு புறப்பட்டு ஜமதக்னி முனிவரது ஆச்சிரமத்தை நோக்கிச் சென்றான் ஸஹஸ்ரானீகன்.

இரண்டாவது தரங்கம்.

ஸஹஸ்ரானீகன் நகரத்தை விட்டுப் புறப்பட்டு வெகுதூரம் வந்ததும் வழியில் ஓர் தடாகத்தைக் கண்டு சிரமபரிகாரம் செய்து கொள்வதன் பொருட்டு, அங்கே தங்கினான். அன்று சாயங்கால வேளையில் அரசன், தன்னிடம் ஊழியஞ் செய்பவனும் மனோற்சாகமுண்டாகும்படி கதைகள் சொல்பவனுமாகிய ஸங்கதகன் என்பவனைப் பார்த்து, "ஸங்கதக! என் மனத்திற்குச் சந்தோஷமுண்டாகும்படி ஓர் கதை சொல்லவேண்டும். நான் இப்போது மிருகாவதியின் முகமாகிய சந்திரனைப் பார்க்கவேண்டுமென்கிற ஆவலுடையவனாக விருக்கிறேன்" என்றான்.

இதைக் கேட்டதும் ஸங்கதகன், "பிரபுவே! ஏன் வருத்தப்பட வேண்டும்; தங்களுக்குத் தேவியின் சேர்க்கை சீக்கிரம் கிடைக்கும். சாபமும் நாசமடைந்தது. சேர்க்கை யென்பது எப்போது ஏற்பட்டதோ பிரிவினையும் உண்டாமன்றோ? இது மானிடர்களுக்குள் சம்பவிப்பது வழக்கந்தான். இருக்கட்டும்" தங்களிஷ்டப்படியே இப்போது ஓர் கதை சொல்லுகிறேன்; கேளுங்கள்—

நீர்வளம் நிலவளம் மலிந்த மாளவதேசத்தில் யக்ஞசோமன் என்ற ஓர் விப்பிரனிருந்தான். அவன் பரமசாது. தானுண்டு, தான் வேலையுண்டு என்று இருப்பான். ஒருவர் ஜோலிக்கும் போகான். அவனுக்குக் காலநேமியென்றும் விகதபன் என்றும் இரண்டு

குமாரர்களிருந்தார்கள். இவ்விருவரும் குழந்தைகளாயிருக்கும்போதே யக்ஞசோமன் என்கிற அந்த விப்பிரன் இறந்து விட்டானாகையால் அவ்விருவரும் கல்வி பயிலுவதன் பொருட்டு பாடலீபுத்திரம் என்ற பட்டணம் வந்து சேர்ந்தார்கள். அங்கே தேவசர்மா என்ற ஒருவர் அவர்களுக்கு உபாத்தியாயராகவிருந்து கல்வி போதித்து வந்தார். சில வருடகாலத்தில் அவ்விருவரும் வித்தையில் நல்ல பயிற்சியடைந்தார்கள். அதுகண்ட அவர்களிடம் சந்தோஷம் கொண்ட தேவசர்மா என்னும் உபாத்தியாயர் தன் இருகண்களுக்கும் சமானமாக நினைத்து வளர்த்து வந்த தன்னுடைய இரண்டு பெண்களையும் அவர்களுக்கு விவாகம் செய்து கொடுத்தார்.

இப்படியிருக்கையில் காலநேமி யென்பவனுக்குப் பொருள் தேட வேண்டுமென்கிற அவாவுண்டானமையால், அவன் பொருளுக்கு அதிதேவதையாகிய இலக்ஷ்மி தேவியை அல்லும் பகலும் துதித்து ஆராதனை புரிந்து வந்தான். கொஞ்சநாளையில் தன்னை வணங்கும் அன்பர்களுக்குத் தருணந் தவறாது அருள் புரியும் தயாநிதியாகிய கமல மலர்ச்செல்வி காலநேமியின் பூசைக்கு வந்து அவனுக்குப் பிரத்தியக்ஷமாகி அவனை நோக்கி "உனக்கு ஏராளமான சம்பத்துண்டாகும். இராஜ்யலக்ஷ்மியை யடைவாய். புத்திரபாக்கியமும் உண்டாகும். ஆனால் உனக்கு மரணம் திருடர்களுக்குச் சம்பவிப்பது போல் நேரிடும். ஏனெனில் நீ கோபததால் கலக்க மடைந்திருந்த மனதுடன் அக்கினியில் ஹோமம் செய்தாயல்லவா?" என்று கூறியறைந்தாள்.

இலக்குமி தேவியின் வரத்தின்படியே காலநேமி பெருஞ்செல்வத்தை யடைந்தது மன்றி ஒரு தேசத்திற்கு அரசனாகவும் ஆனான். பிறகு காலக்கிரமத்தில் ஓர் புத்திரனையுமடைந்தான். காலநேமி ஸ்ரீதேவியின் அனுக்கிரகத்தாலுண்டான தன் செல்வப் புத்திரனுக்கு ஸ்ரீதத்தன் என்று பெயரிட்டான். அவனை நாளொரு மேனியும் பொழுதொரு வண்ணமுமாக வளர்த்து வந்தான். ஸ்ரீதத்தன் வளர்பிறைச் சந்திரன் போல் வளர்ந்து வயதையடைந்ததும் பிராமணனாக விருந்தும் அஸ்திரவித்தைகளிலும் மல்யுத்தத்திலும் வல்லவனானான். காலநேமியின் சகோதரனாகிய விகதபன் காலநேமியைப் போல் பணக்காரனாகாவிடினும் அவனும் அவன் மனைவியும் அன்னவஸ்திரத்திற்குச் சிறிதும் கஷ்டமின்றி வாழ்ந்துவந்தார்கள். விகதபன் மனைவி நல்ல குணவதி. அவள் தன் புருஷனை யடைந்த சில வருடங்கட்கெல்லாம் வினைவசத்தால் பெரிய அரவத்திற்கிரையானமையால் விகதபன் உலகவாழ்க்கையை வெறுத்துத் தீர்த்தஸ்நானம் செய்ய விரும்பித் தேசாந்திரஞ் சென்றான்.

இவன் கதியிப்படியிருக்க, ஸ்ரீதத்தனின் குணவிசேஷங்களையறிந்த வல்லபசக்தி என்னுமோர் அரசன் தன் குமாரனாகிய விக்ரமசக்திக்கு ஸ்ரீதத்தனை நண்பனாகத் தெரிந்தெடுத்தான். இராஜகுமாரனாகிய விக்ரமசக்தியோ மகாகர்வங்கொண்டவன். அவனுடன் ஸ்ரீதத்தன் சினேகங் கொள்ள நேர்ந்தது துரியோதனனுடன் பீமசேனனுக்குச் சேர்க்கை யேற்பட்டது போலாயிற்று. பிறகு இந்த ஸ்ரீதத்தனிடம் அவந்திதேசத்தவர்களாகிய பாகுசாலி வஜ்ரமுஷ்டி என்ற இரண்டு வீரர்கள் சினேகங் கொண்டார்கள். பின் கைச்சண்டையில் வல்லவர்களும் நல்ல குணமுடையவர்களும் அத்தேசத்து மந்திரி குமாரர்களுமாகிய மகாபலன், வியாக்கிரபடன், உபேந்திரபலன் என்னும் மூவர் ஸ்ரீதத்தனுக்கு உற்ற நண்பரானார்கள்.

ஸ்ரீதத்தன் இப்படி இராஜ ஆதரவு பெற்றுத் தன் நண்பர்களுடன் வெகு சுகமாக வாழ்ந்து வருகையில் மாரிகாலத்தில் ஓர் நாள் தன் நண்பர்கள் எல்லாருடனும் கங்கைக் கரைக்கு வந்தான். அப்பொழுது ஊழியக் காரர்களிற் சிலரும் அவர்களுடன் சென்றிருந்தார்கள். எல்லோரும் கங்கைக் கரையில் ஓரிடத்தில் உட்கார்ந்து சந்தோஷமாகச் சம்பாஷித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அப்பொழுது ஊழியர்கள் எல்லோரும் விக்ரமசக்தியை அரசனாகப் பாவித்து வந்தனை வழிபாடு செய்யலாயினர். ஆனால் ஸ்ரீதத்தனுடைய நண்பர்கள் ஸ்ரீதத்தனுக்கே அரசனுக்குள்ள மரியாதையைச் செலுத்தி வந்தார்கள். அது கண்ட விக்ரமசக்தி கோபங்கொண்டு அப்பொழுதே ஸ்ரீதத்தனை அவன் ஓர் அந்தணன் என்பதையும் கவனியாது யுத்தத்திற்கழைத்தான். ஸ்ரீதத்தனும் யுத்தத்திற்குச் சம்மதித்து அவனுடன் கைச் சண்டை செய்து அவனை வென்றான். உடனே விக்ரமசக்தி கவலைகொண்டு சற்று யோசித்து ஸ்ரீதத்தனை எவ்விதத்திலாவது கொன்று விடுவதென்கிற தந்திரத்தை மனதிற் கொண்டு அச்சமயம் சும்மாவிருந்தான். அந்த இரகசி

யத்தை அந்தணனாகிய ஸ்ரீதத்தன் தன் புத்திசாலித் தனத்தால் தெரிந்து கொண்டானாகையால் தன் நண்பர்களுடன் அவனை விட்டு விலகி வேறு இடம் சென்றான்.

ஸ்ரீதத்தன் போய்க் கொண்டிருக்கையில் அந்தக் கங்காநதியின் வெள்ளத்தில் ஓர் பெண் மிதந்து போவதைக் கண்டான். அந்தப் பெண் பார்வைக்கு ஸ்ரீதேவியைப் போலிருந்தாள். ஆகையால் ஸ்ரீதத்தன் உடனே தன் நண்பர்களைக்கரை மீது சற்றுநேரமிருக்கும்படி வேண்டிக்கொண்டு, தான் அப்பெண்ணைக் கரையேற்றுவதன் பொருட்டு கங்கையில் குதித்து அந்தப் பெண்ணின் கூந்தலிற் கைபோடப் போனான். அப்பொழுது அந்தப் பெண் அந்த ஸ்ரீதத்தனுடைய கைக்ககப்படாமல் நீரில் ஆழ்ந்து விட்டாள். ஸ்ரீதத்தனும் உடனே ஜலத்தில் முழுகிக் கொஞ்சதூரம் சென்று தேடினான். இவன் முழுகிய சில நிமிஷ நேரத்திற்கெல்லாம் அங்கே திவ்ய விமானமமையப் பெற்ற ஓர் சிவாலயம் காணப்பட்டது. அதைச் சூழ பல பிராகாரங்களும் பிராகாரங்களில் மாடமாளிகைகளமைந்த வீடுகள் நிறைந்த தெருக்களும் காணப்பட்டன. ஆனால் ஜலத்தையாவது அந்தப் பெண்ணையாவது அவன் அங்கே பார்க்கவில்லை. இந்த அதிசயத்தைக் கண்ணுற்ற வளவில் ஸ்ரீதத்தன் பிரமித்தான். என்ன ஆச்சரியமிது வென வியந்தான். சற்றுநேரம் வரையில் ஒன்றுந்தோணாது நின்றான். பிறகு ஆலயத்துட் சென்று சிவபெருமானைத் தரிசித்து வருவோமென்று கருதி அதிற் பிரவேசித்து சர்வ ஜீவதயாபரமூர்த்தியாகிய விருஷபத்துவஜனை வணங்கித் துதித்து என்றுமடையாத மகிழ்ச்சி யடைந்து அன்றைப்பொழுதை யங்கிருந்தே கழித்தான்.

மறுநாள் உதயத்தில் ஸ்ரீதத்தன் அந்த ஆலயத்தை விட்டு வெளிப்பட இருக்கும் தருணத்தில் முதல் நாள் ஜலத்தில் மிதந்த பெண்மணி சிவபெருமானைப் பூசிப்பதற்காக அங்கு வந்தாள். அந்தப் பெண்மணி உத்தம ஸ்திரீகளுக்குரிய இலக்ஷணங்கள் யாவும் அமையப்பெற்று இலக்ஷ்மிதேவிபோலிருக்கக் கண்டு ஸ்ரீதத்தன் பரமாச்சரியமடைந்தான். அந்தப் பெண் வந்ததும் ஆலயத்திற்குள் நுழைந்து வலம் வந்து மெய்யன்போடு ஈசனை வணங்கி வந்த வழியே அவ்வாலயத்தினின்றும் வெளிப்பட்டாள்.

ஸ்ரீதத்தனும் அவளைப் பின் தொடர்ந்து சென்றான். கொஞ்சதூரம் சென்றதும் அந்தப் பெண்மணி, திவ்யமணிமாடமமைந்த ஓர் கிரகத்திற்குள் பிரவேசித்தாள். ஸ்ரீதத்தனும் அந்தத் திவ்யகிருகத்திற்குள் நுழைந்தான். அங்கே அக்கிருகத்தின் நடுமத்தியில் ஒரு திவ்யாசனம் போட்டிருந்தது. அந்த ஆசனத்தைச் சூழ அநேக பணிப்பெண்கள் நின்று கொண்டிருந்தார்கள். அவர்களனைவரும் அந்த மாதரசியைக் கண்டதும் வணங்கினார்கள். அவள் அவர்களுடைய வந்தனத்தை யேற்றவண்ணமே சென்று அந்த ஆசனத்தமர்ந்தாள். ஸ்ரீதத்தனும் தைரியமாய்ச் சென்று அவளுக்கருகே உட்கார்ந்தான். இவன் உட்கார்ந்த கணமே அந்தப் பதிவிருதை அழுதாள், கண்களினின்று அப்பொழுது பெருகிய நீர்த்திவலைகள் அவளுடைய கொங்கைகளில் முத்துப் போல் விழுந்தன. அதைக் கண்ட ஸ்ரீதத்தன் மனதில் இரக்கங்கொண்டு "ஏ சுந்தரி! நீ யார்? நீ துக்கப்படக் காரணமென்ன? அது எதுவாயிருந்தாலும் நான் நிவர்த்திசெய்கிறேன்; அதை ஒளியாமல் தெரிவி" என்று கேட்டான்.

இதைக் கேட்டதும் மாதரசி, குனிந்த வண்ணத்தில், "ஐயா! அசுரராஜனாகிய மகாபலிசக்ரவர்த்தியினுடைய பௌத்திரிகள் ஆயிரம் பேர்களுள் நாமொருத்தி. நான் தான் மூத்தவள். என் பெயர் வித்யுத்பிரபை. எங்களுடைய பிதாமகனாகிய மகாபலியை நாராயணமூர்த்தியானவர் அநேக காலம் கட்டி வைத்து விட்டார். அவரே எங்களுடைய தந்தையையும் கைச் சண்டையில் உயிர் துறக்கும்படி செய்தார். பிறகு எங்களையும் நகரத்தை விட்டு அப்புறப்படுத்தி விட்டார். நாங்களிருந்த நகரத்திற்கு ஒரு சிங்கத்தைக் காவலாக ஏற்படுத்தியிருக்கிறார். ஆகையால் நாங்கள் பெரிய துன்பக்கடலுள் மூழ்கி வருந்துகிறோம். அந்தச் சிங்கம் முன் ஜன்மத்தில் ஓர் யக்ஷன். அவனுக்கு ஏற்பட்ட குபேரனுடைய சாபத்தால் அவன் சிங்கமானான்.

பிறகு நாங்களெல்லோரும் நாராயணமூர்த்தியை வணங்கி நகரத்திற்குள் மீண்டும் பிரவேசிக்க உபாயங் கேட்டோம். அதற்கு பகவான் "இந்தச் சிங்கத்திற்கு ஒரு மானிடனால் சாபவிமோசனம் ஏற்படும் என்று கூறினார். ஆகையால் அதை நீ ஜயிக்க வேண்டும்.

அதற்காக இங்கு உம்மை யழைத்து வந்தேன். அந்தச் சிங்கத்தை ஜயிப்பீரேயாகில் மிருகாங்கம் என்னும் கத்தி உமக்குக் கிடைக்கும். அந்தக் கத்தியால் புவி முழுதும் ஜயித்துச் சக்ரவர்த்தி யாகலாம்" என்று கூறினாள். ஸ்ரீதத்தன் அவ்விதமே யாகட்டு மென்று சொல்லி அன்றைக்கு அங்கேயே யிருந்தான். மறுநாள் எழுந்து அசுரர்களுடைய நகரம் சென்று சிங்கத்தை யெதிர்த்துச் சண்டை செய்து அதை ஜயித்தான். அந்தச் சிங்கம் சாபத்தினின்றும் விடுபட்டு திவ்ய மானிட சரீரம் பெற்று தன்னை விடுவித்த ஸ்ரீதத்தனுக்கு மிருகாங்கம் என்கிற கத்தியைக் கொடுத்து அக்கணமே மறைந்தது. பிறகு ஸ்ரீதத்தன் அசுரகன்னிகைகளுடன் அந்நகரத்துள் பிரவேசித்தான். அங்கே ஸ்ரீதத்தனுக்கு அந்த அசுரஸ்திரீ விஷத்தைப் போக்கக்கூடிய மோதிர மொன்றைக் கொடுத்தாள். அதை ஸ்ரீதத்தன் மனமகிழ்ச்சியுடன் பெற்றுக் கொண்டான். இவன் வாலிபனானதால் அந்த சுந்தரமாதின் மேல் ஆசைகொண்டு தன் எண்ணத்தை அவளுக்குச் சைகையால் காட்டினான். இவனைமணந்து கொள்ள அவளுக்குப் பிரியமில்லையாதலால் அவனை அந்நகரத்தினின்று வெளியேற்றக் கருதி, "வாலிபனே! உன் விருப்பத்தை யறிந்து கொண்டேன். பிறகு சொல்லுகிறேன் அதற்கு மறுமொழி. ஆனால் அதற்குள் நீ யொன்று செய்ய வேண்டும். அதாவது நீ இதோ தெரியும் இந்த வாவியில் உன் கத்தியுடன் முழுகி விட்டுவா; பிறகு பேசிக் கொள்வோம்" என்று கூறினாள். ஸ்ரீதத்தன் அதற்கு இசைந்து அந்த வாவி சென்று அதில் மூழ்கினான். முழுகிய கண நேரத்திற்கெல்லாம் முதலில் தான் கங்கையில் எந்த இடத்தில் இறங்கினானோ அங்கு வந்து சேர்ந்தான். உடனே அதிக வியப்புடன் கரையேறி தான் அசுரஸ்திரீயிடம் மோசம் போனதை நினைத்து வருந்தினான். பிறகு தன்னுடைய நண்பர்கள் அங்குக் காணாதிருக்கவே, மிகவும் துக்க மடைந்து அவர்களைத் தேடிக் கொண்டே தன் வீட்டுக்குத் திரும்பினான். வழியில் நிஷ்டுரகன் என்ற தன் நண்பனைச் சந்தித்தான். நிஷ்டுரகன் ஸ்ரீதத்தனைக் கண்டதும் வணங்கி, நண்பா! நீ கங்கையில் மூழ்கிப் பின் வெகு நாள் வராமலிருந்து விட்டமையால் நாங்கள் யாவரும் தற்கொலை செய்து கொள்ள நிச்சயித்தோம். அச்சமயம் "வேண்டாம்

ஸாகஸம் செய்ய வேண்டாம். உங்களுடைய நண்பன் உயிருடன் வருவான். நீங்கள் அஞ்சவேண்டாம்" என்றோர் அசரீரி வாக்குண்டாயிற்று. அதனால் நாங்கள் எங்கள் பிரயத்தினத்தை நிறுத்தி விட்டு உன் தந்தையிடம் செல்லப் புறப்பட்டோம். அப்பொழுது ஒரு புருஷன் எங்கள் முன் தோன்றி "இப்போது நீங்கள் நகரத்திற்குள் பிரவேசிக்கக்கூடாது. வல்லபசக்தி இறந்து விட்டான். மந்திரிகள் எல்லோரும் சேர்ந்து விக்ரமசக்தியை அரசனாக்கியிருக்கிறார்கள். விக்ரமசக்தி ராஜ்யாதிகாரம் பெற்ற மறுநாளே காலநேமியின் வீடு சென்று அவனைப் பார்த்து உன் மகன் ஸ்ரீதத்தன் எங்கே யென்று கேட்டான். காலநேமி அவன் எங்குச் சென்றானோ நானறியேனென்றான். அது கேட்டதும் விக்ரமசக்தி உன் மகன் உனையறியாமல் எங்கே சென்றிருப்பான்; எங்கேயோ மறைத்து வைத்து விட்டுத் தெரியாதெனத் தெரிவிக்கிறாயா மூர்க்கா! என்று கூறிச் சினந்து அவனைக் கழுவிலேற்றிக் கொன்று விட்டான். இங்ஙனம் காலநேமி உயிர் துறக்கவே அவனுடைய மனைவியின் மனமானது படீலென்று வெடித்தது. அவளும் இறந்தாள். அந்த விக்ரமசக்தி இன்னும் ஸ்ரீதத்தனையும் அவனுடைய நண்பர்களையும் கொல்வதற்காகத் தேடிக் கொண்டிருக்கிறான். ஆகையால் இவிடமிருந்து வேறெங்கேனும் செல்லுங்கள்" என்று அந்தப் புருஷன் கூறினான். உடனே பாகுசாலி முதலிய ஐவரும் பெருந்துக்கத்துடன் அவர்களுடைய சொந்த நகரமாகிய உச்சயினி நகரம் சென்றார்கள். அப்பொழுது அவர்கள் என்னை மட்டும் இங்கிருந்து உன் வரவை எதிர்பார்க்கும்படி சொல்லிப் போயினர். அவ்விதமே நான் யாரையும் அறியாமல் இங்கிருந்து வருகிறேன். வா, நாம் அவர்களிடம் போவோம் எனறழைத்தான்.

நிஷ்டுரகன் இங்ஙனம் கூறக் கேட்டதும் ஸ்ரீதத்தன் தன் பெற்றோரின் கதியை நினைத்து வருத்தமுற்று உடனே மனந் தேறித் தன் பகைவனாகிய விக்ரமசக்தியின் மேல் பெருங் கோபங் கொண்டு கத்தியை உருவி உறுத்துப் பார்த்து மீண்டும் உறையுள் போட்டு சமயம் எப்போது வாய்க்குமென்று எதிர்பார்த்த வண்ணமே நிஷ்டுரகனுடன் உச்சயினி நகரம் செல்லப் புறப்பட்டான். இவர்கள் உச்சயினியை நோக்கிச் செல்லும் போது வழியில்

கங்கையில் முழுகியது முதல் நடந்த விசேஷங்களைப் பற்றி ஸ்ரீதத்தன் கூற நிஷ்டுரகன் கேட்டுக் கொண்டே போனான். அப்போது அவ்வழியில் ஒரு மாது அழுது கொண்டு செல்வதைக் கண்டார்கள். அவள் மீது இரக்கங் கொண்ட இவர்கள் "அம்மா! நீங்கள் யார்? எங்கே செல்கிறீர்கள்" என்று கேட்க, "அவள் நான் மாளவதேசம் செல்வதன் பொருட்டுப் புறப்பட்டு வந்தேன். வழி தவறி விட்டேன்" என்றாள். அவளை இவர்கள் தங்கள் கூடவே வரும்படி சொல்ல, அவளும் சம்மதித்து இவர்களைத் தொடர்ந்து நடந்து சென்றாள். மூவரும் அன்றிரவு ஒரு நகரத்தை யடைந்து அங்கு ஒரு சத்திரத்தில் தங்கினார்கள்.

அப்போது இரவில் நிஷ்டுரகனும் ஸ்ரீதத்தனும் நித்திரை செய்கையில் இவர்கள் கூட வந்த அந்த மாது நிஷ்டுரகனைக் கொன்று அந்த நரமாமிசத்தைப் புசித்தாள். அப்பொழுது தற்செயலாய் ஸ்ரீதத்தன் விழித்துக் கொண்டமையால் இந்த பயங்கரமான செய்கையைக் கண்டதுங் கடுஞ் சினமடைந்து தான் கொண்டு வந்த மிருகாங்கம் என்ற கத்தியை உருவி யெடுத்துக் கொண்டு எழுந்தான். அது கண்ட அந்த மாது கோரமான ஓர் இராக்கத வடிவமெடுத்துக் கொண்டு எதிர் நின்றாள். உடனே ஸ்ரீதத்தன் அவளைக் கொல்ல நினைத்து அவள் கூந்தலில் கைபோட்டான். அக்கணம் அவ்வரக்கி ஒரு திவ்ய வடிவங் கொண்டு ஸ்ரீதத்தனை நோக்கி, "மகாபாக்கியசாலியே! என்னைக் கொல்லாதே! நான் இராக்கத மாதல்ல. எனக்கு இப்படிப்பட்ட சாபம் விசுவாமித்திர முனிவரால் ஏற்பட்டது. முன் கௌசிக முனிவர் கடுமையாய்த் தவம் செய்து கொண்டிருந்தார். அது கண்ட குபேரன் எங்கேமுனிவர் நமது பதவியையடைய விரும்பித் தவம் புரிகிறாரோ வென ஐயமுற்று அவரது தவத்தைக் கெடுக்க என்னை யனுப்பினான். நான் அப்படியே முனிவரிடம் வந்தேன். அவரைப் பார்த்ததும் திவ்ய வடிவங் கொண்டு அவர் மனதைக் கலங்கும்படி செய்வதற்குச் சக்தியற்றவளானேன். ஆகையால் கோரரூபமெடுத்துக் கொண்டு அவரைப் பயமுறுத்தினேன். அதுகண்டதும் முனிவர் "ஏதுஷ்டே! நீ மானிடர்களைப் புசிக்கும் இராக்ஷஸியாகக் கடவது.— ஸ்ரீதத்தன் என்னும் உத்தம புருஷன் உன் கூந்தலைப் பிடிக்கும்

போது உன் சாபம் நீங்கும்" என்று முதலிற் சாபங் கொடுத்துப் பிறகு அதற்கு விமோசனத்தையுந் தெரிவித்தார். உடனே நான் இப்படிப் பட்ட இராக்கதத்தன்மையை யடைந்தேன். வெகுகாலமாக இந்நகரத்திலுள்ள ஜனங்களைப் புசித்து வருகிறேனாதலால் இந்நகரம் அநேகமாகச் சூன்யமாய் விட்டது. அப்பனே! உன்னால் சாபவிமோசனம் பெற்றேன். நீ வேண்டும் வரம் என்ன? அதைக் கேள். தருகிறேன்" என்றாள்.

ஸ்ரீதத்தன் "ஓ தேவமாதே' எனக்கு வேறு வரம் எதுவும் வேண்டியதில்லை. எனது நண்பனாகிய இந்த நிஷ்டுரகன் பிழைக்க வேண்டும்" என்றான். உடனே தேவமாது "அவ்விதமேயாகும்" எனக் கூறி மறைந்தனள். நிஷ்டுரகன் அக்கணமே துயில் புரிந்து எழுந்தவன் போல் சரீரத்தில் யாதொரு குறைவுமின்றி எழுந்திருந்தான். உடனே ஸ்ரீதத்தன் நிஷ்டுரகனைக் கட்டித் தழுவிக் கொண்டு ஆச்சரியத்துடன் நடந்ததைக் கூறினான். நிஷ்டுரகன் கேட்டுத் தன் நண்பனிடம் அளவிறந்த மகிழ்ச்சியடைந்தான். இருவரும் அங்கிருந்து புறப்பட்டு உச்சயினி நகரம் வந்து சேர்ந்தார்கள். அவர்கள் தங்கள் வரவை எதிர்ப்பார்த்தவண்ணமிருந்த நண்பர்களைக் கண்டு ஒருவரை யொருவர் ஆலிங்கனம் செய்து கொண்டு மகிழ்ந்தார்கள். ஸ்ரீதத்தனும் நிஷ்டுரகனும் தங்களுக்கு நேரிட்ட சம்பவங்களைக் கூறி ஈசன் திருவருளால் தங்கள் நண்பர்களை மறுபடி சந்திக்க நேர்ந்ததற்குப் பரமானந்தமடைந்தார்கள். அவ்வாறே அவர்களும் தங்களுக்கு நேரிட்ட துக்கங்களைக் கூறி வியந்தார்கள்.

பிறகு ஸ்ரீதத்தனை பாகுசாலியென்பவன் தன் கிருகத்திற்கு அழைத்துச் சென்றான். பாகுசாலியின் பெற்றோர் ஸ்ரீதத்தனிடம் அன்புபாராட்டி அவனை நன்றாய் உபசரித்தார்கள். பிறகு ஸ்ரீதத்தன் தன் நண்பன் பாகுசாலியின் வீட்டிலிருந்தே காலங் கழித்தான்.

இப்படியிருந்து வருகையில், மதுமாஸமஹோற்சவம் வந்தது. அச்சமயம் ஸ்ரீதத்தன் தன் நண்பன் பாகுசாலியுடன் ஓர் சிங்காரத்தோட்டத்திற்குச்சென்றான். அங்கே ஓர் இராஜகுமாரியைக் கண்டான். அவள் ஸ்ரீபிம்பகி என்ற ஓர் அரசனுடைய

புத்திரி. வசந்தலக்ஷ்மியே சரீரமெடுத்து வந்ததற்கொப்பப் பேரழில் வாய்ந்தவள். மிருகாங்கவதி யென்ற பெயர் பெற்றவள். இவளை ஸ்ரீதத்தன் கண்டதும் அவனுடைய இருதயத்தில் குடிபுகுந்தாள். அவளுடைய அன்பு நிறைந்த கண்களானது தூது சொல்வதன் பொருட்டு வந்த மாதைப்போல் சுழன்றவாறேயிருந்தன. பிறகு சற்று நேரததிற்கெல்லாம் அந்த மிருகாங்கவதி அருகே இருந்த மரங்களடர்ந்த வனததிற்குள் புகுந்தாள். அவள் மறையவே ஸ்ரீதத்தனுடைய மனமும மாறியது. தான் இன்ன விடத்தில் இருக்கிறேமென்பதையும அறியமுடியாதபடி தன்னையே மறந்து நின்றான். அது கண்ட அவன் நண்பன் பாகுசாலி, "மித்திரா! உன் மன எண்ணத்தை நானறிந்தேன். நீ அதை மறைக்கமுடியாது. இதோ நீ ஆசை கொண்ட அந்த வனிதை சென்ற வனத்திற்குள் சென்று பார்த்து வருகிறேன்" என்று கூறித் தன்னுடன் வந்த சேவகனையுமழைத்துக்கொண்டு சென்றான். இந்த பாகுசாலி அந்தப் பெண்மணியைக் கிட்டுந் தருணத்தில் அவளை யோர் அரவந் தீண்டியபடியால் அவள் "ஆ! கஷ்டம், கஷ்டம்!!" என்று கூவிக் கொண்டு தரையில் விழுந்தாள். அதை யறிந்த பாகுசாலி உடனே தன் அருகே இருநத சேவகனைப் பார்த்து "அடே! என் நண்பனிடம் விஷத்தைப் போக்கும மோதிரமிருக்கிறது. அல்லாமலும் அவனுக்கு மந்திரந் தெரியும். அவனைச் சீக்கிரமாக அழைத்து வா? செல்" என்று கூறியனுப்பினான். சேவகன் சென்று ஸ்ரீதத்தனிடம் சங்கதியைச் சொல்லி அவனை மிருகாங்கவதியிடம் விரைவாக அழைத்து வந்தான். ஸ்ரீதத்தன் உடனே அந்த மோதிரத்தை ஜபித்து அவள் கையில் அணிந்தான். அவள் நித்திரை தெளிந்தெழுந்தவள் போல உடனே எழுந்தாள். அச்சமயம் அங்கே போய்க் கொண்டிருந்தார் சிலர், இதைக்கண்டு ஆச்சரியமடைந்து ஸ்ரீதத்தனை வாழ்த்தினார்கள். பிறகு இச்செய்தி பிம்பகி என்ற அரசனுக் கெட்டியது. அரசன் அந்த ஆரண்யத்திற்கு வந்து ஸ்ரீதத்தனைக்கண்டு புகழ்ந்து மகிழ்ந்தான், தன் குமாரத்தி கையில்ருந்த மோதிரத்தை வாங்கித் தான் அணிந்து கொண்டு வீடு சென்றான். மிருகாங்கவதியும் ராஜகிருகம் சென்றாள். ஸ்ரீதத்தன் முதலிவர்களும் வீடு சென்றார்கள்.

பிறகு மறுநாள் ஸ்ரீதத்தனுக்கு அரசன் சொர்ணங்களையும் இரத்தினங்களையும் தன் மனங்கொண்டமட்டும் பரிசளித்தான்.— ஸ்ரீதத்தன் அவைகளைப் பாகுசாலியின் தந்தையிடம் கொடுத்து அவரை வணங்கினான். பிறகு ஸ்ரீதத்தனுக்கு மிருகாங்கவதியை எவ்விதத்திலேனும் அடையவேண்டுமென்கிற எண்ணமுண்டாயிற்று. இதை அவன் நண்பர்கள் தெரிந்து கொண்டார்களாகையால், அவர்கள் மிருகாங்கவதியின் தோழியாகிய பாவனிகையிடம் கூறினார்கள். பாவனிகை சமயம் பார்த்திருந்தாள். பிறகு இரண்டு நாள் கழித்து அரசன் ஸ்ரீதத்தனுடைய மோதிரத்தை அவனிடமே சேர்ப்பிக்கும்படி கூற அவள் அதைவாங்கிக்கொண்டு ஸ்ரீதத்தனிடம் வந்து மோதிரத்தைக் கொடுத்து விட்டு "ஏ சுந்தர! என்னுடைய தோழிமிருகாங்கவதியின் பிராணபிச்சை தந்தவர் நீரே யாகையால், நீர் தான் அவளுக்கு நாயகன். அவளை நீரடையவேண்டியது அவசியமாகையால் அதற்குத்தக்க முயற்சி செய்யவேண்டும்" என்று கூறி உடனே அங்கிருந்த பாகுசாலி முதலிய ஸ்ரீதத்தனுடைய நண்பர்களுடனிருந்து ஒரு யோசனைசெய்து அந்தப்படி செய்வதெனத் தீர்மானித்துக் கொண்டு வீடு சென்றாள்.

பிறகு இரண்டு நாள் கழித்து அன்று செய்த யோசனைப்படி பாகுசாலியும் ஸ்ரீதத்தனுடைய நண்பர்களில் இன்னும் இரண்டு பேரும் மதுராபுரிக்கு வியாபாரம் செய்யப் போவதாகச் சொல்லிக் கொண்டு புறப்பட்டார்கள். ஸ்ரீதத்தன் ஓர் ஸ்திரீயையும் அவள் பெண் ஒருத்தியையும் மிருங்காகவதியின் மாளிகைக் கனுப்பி அங்கிருந்து வரும்படி செய்தான். அன்று மாலை விளக்கு வைக்குந் தருவாயில் பாவனிகை அந்த ஸ்திரீக்கும் அவள் பெண்ணுக்கும் மதுவைத் திருப்திகரமாகக் கொடுத்தாள். அவர்கள் வயிறுகொண்டமட்டும் குடித்து விட்டு மயங்கிக் கிடந்தார்கள். பிறகு பாவனிகை ஒருவரையுமறியாமல் மாளிகையின் ஒரு புறம் சென்று அங்கே தீயை வைத்தாள். மாளிகை பற்றி யெரியும்போது மிருகாங்கவதியுடன் வெளியே வந்து விட்டாள். பாவனிகையின் முன் யோசனைப்படி அங்கு ஸ்ரீதத்தன் நின்று கொண்டிருந்தானாகையால் உடனே இருவரையும் தன்னுடைய இரண்டு மித்திரர்களிடம் ஒப்புவித்து

முன்னால் சென்ற பாகுசாலியிடம் கொண்டு போய்ச் சேர்க்கும்படி திட்டப்படுத்தி யனுப்பி விட்டான்.

பிறகு மாளிகை தீப்பிடித்தெரிவது அரசனுக்குத் தெரிந்து அவன் அநேக ஆட்களை விட்டுத் தீயை யவிக்கும்படி செய்து மிருகாங்கவதியைத் தேடினான். அங்கே ஓரிடத்தில் முன் மதுவை யுண்டு பயங்கிக் கிடந்த ஸ்திரீயும் அவள் மகளும் இறந்து கிடக்கக் கண்டு அவர்களை மிருகாங்கவதியும் அவள் தோழி டாவனிகையுந் தானென நினைத்து மிகவும் வருத்தத்துடன் தன் அரமனை சென்றான்.

மறுநாள் இராத்திரி ஸ்ரீதத்தன் மிருகாங்கம் என்கிற தன் கத்தியை யெடுத்துக் கொண்டு அந்நகரத்திலிருந்து புறப்பட்டுச்சென்று விந்தியமலைக்கருகேயிருந்த ஒரு வனத்தில் பிரவேசித்தான். அப்போது அவனுக்குச் சில அபசகுனங்களுண்டாயின. அவைகளைக் கண்டு பிரமித்தான். பின் இன்னுங் கொஞ்சம் போய்ப் பார்ப்போமென்று கருதி கொஞ்சதூரம் போய்ப் பார்த்தான். அங்கே திருடர்களிடத்தகப்பட்டுத் தொந்தரவடைந்து மனம் வருந்தி நிற்கும் தன் நண்பர்களாகிய பாகுசாலி முதலியவர்களைக் கண்டான். கண்டதும் வியப்பும் விசனமுமடைந்து "நண்பர்காள்! இக்கோலம் அடைந்த தன் காரணமென்ன? எங்கே என் இன்னுயிர்க்காதலி" என்று கேட்டான். அவர்கள், "சற்று முன் நாங்கள் இங்கே வந்து கொண்டிருந்தபொழுது சில குதிரைவீரர்கள் எங்களை நோக்கி வந்து எங்களை யடித்துக் கீழே வீழ்த்தி, அவர்களைக் கண்டு மிகவும் பயந்த மிருகாங்கவதியை அவர்களில் ஒருவன் தூக்கித் தன் குதிரை மீது வைத்துக் கொண்டு சென்று விட்டான். பிறகு மற்றவரும் போய் விட்டார்கள். இப்போது அவர்கள் கொஞ்சதூரமே சென்றிருப்பார்கள். நீ தாமதிக்காமற் சென்றால் அவர்களைப் பிடிக்கலாம். இங்கு நில்லாதே. செல்" என்று கூறி விசனமுற்றார்கள்.

இதைக் கேட்டதும் ஸ்ரீதத்தன், "ஆ! அப்படியா! எத்திசையை நோக்கிச் சென்றார்கள். அவர்கள் எவ்வளவு தூரம் சென்றிருப்பார்கள்?" என்று கேட்க, அவர்கள் ஒரு திசையைக் குறிப்பிட்டு, "சீக்கிரம், போ நில்லாதே" என்றார்கள். ஸ்ரீதத்தன், உடனே புறப்பட்டு அதிக வேகமாகச் சென்று வெகுதூரம் போனபின்

அக்குதிரைவீரர்கள் கூட்டத்தையும், அவர்களுக்கு நடுவில் ஓர் ராஜகுமாரன் ஒரு குதிரை மீதும், மிருகாங்கவதி அவனருகே மற்றொரு குதிரை மீதும் செல்வதைக் கண்டான். கண்டதும் கடுங் கோபமடைந்தான். பிறகு வடவாக்கினி போல் கிளம்பிய கோபத்தைத் தணித்துக் கொண்டு மெதுவாகச் சென்று அவர்களைக் கிட்டியதும் அந்த ராஜகுமாரனைப் பார்த்து, "அப்பா! இந்த இராஜகுமாரத்தியை விட்டுவிடு" என்று நயந்து கூறினான். அவன் "நீ யார்? எங்கே வந்தாய்! போய் விடு. நின்றால் உன் உயிர் தப்புவதரிதாய்ப் போய்விடும்" என்று பதிற் கூறினான். உடனே ஸ்ரீதத்தன் சினமடைந்து குபீலென்று ராஜகுமாரன் மேல் பாய்ந்து அவனைக் குதிரையினின்றும் கீழே வீழ்த்தி மற்றவர்களைத் தன் கைக் கத்திக் கிரையாக்கி மிருகாங்கவதியைக் குதிரை மீது வைத்துக் கொண்டு தன் நண்பர்களை நோக்கி வந்தான். கொஞ்சதூரம் வந்ததும் குதிரை சோர்ந்து நடையோடாமல் நின்று நின்று சென்றது. அது கண்ட ஸ்ரீதத்தனும் மிருகாங்கவதியும் குதிரையினின்றும் கீழே இறங்கி யோசித்தார்கள். அப்பொழுது அது சற்று முன் நடந்த யுத்தக்களைப்பினால் சோர்வடைந்துள்ளதென்பதைக் கண்டு என்ன செய்வதென்று தோன்றாது மலைத்து நின்றார்கள். அதற்குள் அக்குதிரை கீழே விழுந்து கால்களை யுதைத்துக் கொண்டு இறந்தது. பிறகு இருவரும் மிகுந்த வருத்தத்துடன் கொஞ்சதூரம் கால் நடையாகவே சென்றார்கள். இப்போது மிருகாங்கவதிக்குத் தாகம் மிகுதியுண்டாயிற்று. கால் நடையோடவில்லை. அதிக களைப்புமுண்டாயிற்று. ஆகையால் ஸ்ரீதத்தனிடம் "அதிக தாகமாயிருக்கிறது; கொஞ்சம் ஜலம் வேண்டும்" என்று கேட்டாள். ஸ்ரீதத்தன் அவளை அங்கோர் மரத்தடியிலிருக்கும்படி சொல்லிவிட்டுத் தான் தண்ணீர் கொண்டு வர ஒரு குளத்தைத் தேடிச் சென்றான்.

பிறகு வெகுதூரம் சென்று சூரியன் அஸ்தமனமாகும் வேளையில் தண்ணீரிருக்குமிடத்தைக் கண்டு பிடித்தான். இவன் அங்கிருந்து தண்ணீரெடுத்துக்கொண்டு திரும்பிக் கொஞ்சதூரம் வருவதற்குள் நன்றாய் இருட்டி விட்டமையால் ஸ்ரீதத்தனுக்கு அதற்குமேல் நடந்து வர வழி தெரியவில்லை. ஆகவே அந்தக் காட்டில்

அன்றிரவு முழுதும் அங்குமிங்கும் சுற்றித் திரிந்து கொண்டு சக்ரவாகபக்ஷிபோல் கதறிக் கொண்டிருந்தான்.

பிறகு பொழுது புலர்ந்தது. இப்பொழுது தான் வந்த வழியைத் தெரிந்து கொண்டு அவ்வழியே நடந்து முன் மிருகாங்கவதியை இருக்கும்படி சொல்லி விட்டுப் போன மரத்தடியில் வந்து பார்த்தான். அங்கு அவள் காணுதிருக்கவே மிகுந்த வருத்தமடைந்து சுற்றும் மற்றும் சென்று தேடிப்பார்த்தான். பிறகு அங்கிருந்த ஒரு பெரிய மரத்தடியில் தன் கையிலிருந்த மிருகாங்கம் என்ற கத்தியை வைத்து விட்டு அதன் மேலேறிப் பார்த்தான். அப்பொழுது அவ்வழியே வந்த வனவேடனொருவன் அந்தக் கத்தியைக் கண்டு அதைக் கையிலெடுத்துக் கொண்டான். அதைக் கண்ட ஸ்ரீதத்தன் "ஓகோ! என்ன ஆபத்திது. கத்தியையும் ஒருவன் எடுத்துக் கொண்டானே! என்ன செய்வேன் ஜகதீசா" வென்றெண்ணிச் சரேலென்று கீழே யிறங்கி வந்து வேடனைக் கண்டு மிகவும் வணக்கத்துடன் "அப்பனே! கத்தி என்னுடையது; அதைக் கொடு" என்று கேட்டும், தான் தன்னோடு வந்த மிருகாங்கவதிக்காகத் தேடிக் கொண்டிருப்பதாகவும் கூறினான். வேடன், "சரி நீ என்னுடன் கொஞ்சதூரம் வருவாயாகில் அங்கு, நீ தேடிக்கொண்டிருக்கும் மாதைக் காண்பிப்பது மன்றி இக்கத்தியையும் தருகின்றேன்" என, ஸ்ரீதத்தன் "அப்படியே யாகட்டுமென" அவனுடன் நடந்தான். வேடன், ஸ்ரீதத்தனையழைத்துக் கொண்டு கொஞ்சதூரம் சென்று பல வேடர்கள் கூடியிருக்கும் சாலயம் என்னுமிடத்தையடைந்தான். இங்கே வேடர்கள் ஸ்ரீதத்தனைக் கண்டதும் மிகுந்த பரிதாபங்கொண்டவர்கள் போல் பேசிச் சிறிது களையாறும்படி சொன்னார்கள். ஸ்ரீதத்தன் அங்கிருந்த ஒரு குடிசைக்குட் புகுந்து சிரமபரிகாரம் செய்து கொள்ளக் கருதிப் படுத்தான். படுத்த ஒரு நிமிஷ நேரத்திற்கெல்லாம் கண்ணயர்ந்து நித்திரை போய்விட்டான்.

பிறகு சற்று நேரத்திற்கெல்லாம் விழித்துக் கொண்டு பார்க்கையில் தன் கால்களில் விலங்கு பூட்டியிருக்கக் கண்டு "ஆகா! இப்படியும் ஆமா என் விதி! அந்தோ! நான் யாருக்கு என்ன தீங்கு செய்தேன். ஒரு கணநேரம் சுகமும், அந்த சுகமுண்ட நினைவு மாறுமுன் துக்கமும் நேரிடுகிறதே! ஈசா! இதென்ன விந்தை! இப்படியும் மனிதனுடைய பாபத்திற்கொருதண்டனையா? என் அப்பனே இனி நீ பிரயாசைப் படாதே. மிருகாங்கவதியைத் தேடுவது வீண் என்பதைத் தெரிவிக்கவோ இப்படி என் காலில் விலங்கிடப் பட்டிருக்கிறது" என்றிவ்வண்ணம நினைத்துப் பெருந்துக்கத்துள் மூழ்கியவனுயிருந்தான்.

இப்படி இரண்டொரு நாள் சென்றது. பிறகு ஸ்ரீதத்தனிருந்த இடத்திற்கு மோசனிகை யென்ற பணிப்பெண் ஒருத்தி வந்து அவனைப் பார்த்து "மகாபாக்கிய சாலியாகிய நீ இங்கு எங்கே உயிர் துறக்க வந்தாய்? ஆ கஷ்டம்! கஷ்டம்!! வேடர்களுக்கு அதிபனுகிய சபராதிபன் என்பவன் இப்போது வெளியே சென்றிருக்கிறுன். வந்ததும் அவன் உன்னைக் காளிக்கு பலி கொடுக்கப் போகிறுன். இதற்காகவே உன்னை அவனைச் சார்ந்த வேடனொருவன் இங்கு கூட்டி வந்திருக்கிறுன். உன்னைச் சண்டிகைக்குப்பலி கொடுக்கும் பொருட்டுத் தான் உனக்கு வயிறுநிறைய உணவை யளித்துப் போஷித்து வருகிறுர்கள். நீ இதிலிருந்து தப்புவதற்கு ஓர் உபாயமிருக்கிறது. அதாவது, இந்தச் சபராதிபனுக்குச் சுந்தரி யென்றொரு குமாரத்தியிருக்கிறுள். அவள் உன்னைப் பார்த்ததுமுதல் மன்மதன் வசத்தளாகி வருத்தப்படுகிறுள். அவளை நீயடைவாயாகில் உனக்குச் சுகம் கிடைக்கும்" என்று கூறினுள். இதைக் கேட்டதும் ஸ்ரீதத்தன் "அம்மா! அப்படியே யாகட்டும்; என்னை விடுவிப்பதுன்கடமை" என்றுன். உடனே மோசனிகை சென்று ஒருவரையுமறியாமல் சபராதிபன் குமாரத்தி சுந்தரியை யழைத்துக் கொண்டு வந்து ஸ்ரீதத்தனிடம் விட்டாள். இருவரும் அங்கு காந்தர்வ விவாகம் செய்து கொண்டார்கள். பிறகு சுந்தரி நாள் தோறும் இரவில் ஒருவரையுமறியாமல் ஸ்ரீதத்தனிடம் வந்து அவனுடைய விலங்கை கழற்றிவிட்டுப் பின் அவனுடனிருந்து சுகமனுபவிப்பதும் போகும் போது விலங்கை முன் போலவே பூட்டி விட்டுப் போவதுமாக விருந்தாள்.

இப்படி யிருந்து வருகையில் சில மாத காலத்திற்கெல்லாம் சுந்தரி கர்ப்பந்தரித்தாள். இச்செய்தியை சுந்தரியின் அன்னை மோசனிகையின் மூலமாகத் தெரிந்து கொண்டாள். அவள்

தன் மகளின் அன்பிற் குரியவனாயிற்றே யென்கிற அபிமான
த்தால் உடனே ஸ்ரீதத்தனிடம் வந்து, "ஓ புத்திர! சுந்தரியின்
தந்தை மிகக் கோப முடையவர். இந்த மர்மம் அறிவாராயின்
அவர் உன்னை மன்னிக்கவே மாட்டார். ஆகையால் இக்கணமே
இவிடம் விட்டுச் சென்று விடு; சுந்தரியை மட்டும் மறவாதே"
என்று கூறி விலங்கினின்றும் விடுவித்தாள். உடனே ஸ்ரீதத்தன்
சுந்தரியை யழைத்து மிருகாங்கம் என்ற கத்தி வேடனிடமிருப்
பதைத் தெரிவித்தும் பிறகு சற்றிரிந்துவிட்டு அங்கிருந்து
புறப்பட்டு முன்பு தான் திரிந்து கொண்டிருந்த வனத்துக்கு வந்து
சேர்ந்தான். இப்பொழுது இவனுக்கு மனதில் பெருங்கவலை
யுண்டாயிற்று. சற்று நேரம் ஒன்றுந் தோன்றாமல் மலைத்து நின்
றான் பிறகு மிருகாங்கவதி சென்ற வழியே சென்று தேடி
னான். கொஞ்ச தூரம் சென்றதும் சுபசகுனங்கள் தோன்றக்
கண்டு சிறிது மனக்கவலை நீங்கியவனாகி அவ்வழியே பின்னும்
சென்றான். அங்கொரு வேடனைச் சந்தித்தான். அவனிடம் மிரு
காங்கவதியைப் பற்றி விசாரித்தான். வேடன் "ஆ! நீ ஸ்ரீதத்
தனா?" என்றான். ஸ்ரீதத்தன் பெருமூச்சு விட்டுக் கொண்டு
"அப்பா பாக்கிய ஹீனனான ஸ்ரீதத்தன் நான் தான்" என்றான்.
பிறகு வேடன், "நண்ப! உன் மனைவியை நான் கண்டேன். அந்
தப் பெண்மணியைக் கண்டதும் கருணை கூர்ந்து எங்களிருப்பி
டத்திற்கு அழைத்துச் சென்றேன். அங்கு வாலிபப் பருவமு
டைய சில வேடர்களிருந்தமையால் அவர்கள் மீது சந்தேகங்
கொண்டு அந்தப் பூங்கொடியை மதுரைக்கருகேயுள்ள நாகஸ்
தலம் என்னும் கிராமத்திற்கு அழைத்துச் சென்றேன். அங்கே
எனக்கொரு நண்பனிருக்கிறான். அவன் பெயர் விசுவதத்தன்.
அவனிடம் மிருகாங்கவதியை அடைக்கலமாக வைத்து விட்டு
அம்மாதரசியினிட மிருந்து உன் பெயரை யறிந்து கொண்டி
ங்கு வந்தேன். நான் வேறு காரியமாகப் போக வேண்டியதாயி
ருக்கிறது. ஆகையால் நீ இப்போதே நாகஸ்தலத்திற்குச் செல்;
தாமதியாதே" என்று சொல்லிப் போய் விட்டான்.

பிறகு ஸ்ரீதத்தன் நாகஸ்தலத்தை நோக்கி நடந்து மறு
நாள் மாலையில் அவ்வூரை யடைந்து வேடன் சொல்லிய விச்வ

த்தனுடைய வீட்டிற்குச் சென்று அவனைக் கண்டு "ஐயா!
வேடன் தங்களிடத்து ஒப்புவித்த மிருகாங்கவதி எங்கே" என்று
கேட்டான். விசுவதத்தன், "ஐயோ! உமது பெயர் ஸ்ரீதத்
தனா. சரி, மிருகாங்கவதியை வேடன் என்னிடம் ஒப்புவித்
தது உண்மைதான். இவ்வூரில் அந்தப் பெண் மணியை வைத்
துக் காப்பாற்றுவது கஷ்டமாயிருந்தமையால் மதுரையிலிருக்கும்
எனது நண்பராகிய பிராமணோத்தமரிடம் ஒப்புவித்திருக்கி
றேன். அந்தமாது அங்கிருந்து வருகிறாள். பிராமணராகிய எனது
நண்பர் உத்தமமான குணங்களையுடையவர். அவ்வூர் மன்னனு
க்கு உபாத்தியாயர். அன்றியும் இந்த இராஜ்யத்து மந்திரி உத்தி
யோகமும் பார்த்து வருகிறார். ஆகையால் நீர் நாளை காலையில்
அங்கே செல்லலாம். இன்று இங்கிருந்து சிரம பரிகாரம் செய்து
கொள்ளும்" என்று சொன்னான்.

ஸ்ரீதத்தன் விசுவதத்தனுடைய வேண்டுகோளுக்கிணங்கி அன்
றிரவு அவன் வீட்டிலேயே யிருந்து மறுநாட் காலையில் உத
யத்திற்கு முன்பே புறப்பட்டு சூரியன் உதித்த கொஞ்ச
நேரத்திற்கெல்லாம் மதுரை வந்து சேர்ந்தான். இதுவரையில்
ஸ்ரீதத்தன் வெகுதூரம் நடந்து வந்திருக்கிறானதலால், அவன்
தேகத்திலும் வஸ்திரத்திலும் மிகுதியும் அழுக்குப்படிந்திருந்
தது. ஆகவே அவன் அவ்வூருக்குப் புறம்பேயிருந்த குளத்
திலிறங்கி அதில் அழுக்குத் தேய்த்து ஸ்நானஞ் செய்து பின்
கரை யேறினான். அங்கொரு உலர்ந்த வஸ்திரம் ஓர் சிறு மரத்
தின் மீது வைத்திருக்கக் கண்டு அதை யெடுத்து உடுத்துக்கொ
ண்டு மதுராபுரிக்குள் பிரவேசித்தான்.

இங்கே காவலாளிகள் இவனைப் பிடித்துக்கொண்டு அவ்வூர்
அரசனிடம் கொண்டுபோய் நிறுத்தி "மகாராஜாவே! திருடன்
அகப்பட்டு விட்டான். இதோ பாருங்கள் இவனிடம் திருடப்
போன வஸ்திரமிருக்கிறது" என்று கூறி ஸ்ரீதத்தன் குளக்கரை
யின் மேலிருந்த மரத்திலிருந்து எடுத்து உடுத்துக்கொண்ட வஸ்
திரத்தைக் காட்டினார்கள். அரசன் ஸ்ரீதத்தனைத் திருடனெனவே
நிச்சயித்து அவனைக் கொலைசெய்யும்படி உத்தரவிட்டான். கொலை

யாளிகள் உடனே ஸ்ரீதத்தனைப் பிடித்துக் கொலைக் களத்துக்கழைத்துச் சென்றார்கள். அப்பொழுது அவனுக்குப் பின்னால் அக்காலத்து வழக்கப்படி டண்டிவாத்திய முழக்கிக் கொண்டு சென்றார்கள். அப்பொழுது மந்திரியின் கிருகத்திலிருந்த மிருகாங்கவதி பலகணியின் வழியே ஸ்ரீதத்தன் செல்லும் அலங்கோலத்தைக் கண்டாள். உடனே "ஆ! என் கனவனைக் கொலைசெய்யக் கொண்டு போகிறார்களே" என்று கூக்குரலிட்டாள். அதையறிந்த மந்திரி மிருகாங்கவதியின் அருகே வந்து விசாரிக்க அவள் ஐயோ! இதோ பாருங்கள் என் கனவனை இழுத்துக்கொண்டு போகிறார்கள் "நானென்ன செய்வேன்" என்று கதறினாள். மந்திரி மிருகாங்கவதியை "அழாதே" என்று கூறித்தேற்றி உடனே கொலையாளி களிடம் வந்து ஸ்ரீதத்தனை விடும்படி சொல்லி அரசனுக்குச் சங்கதி தெரிவித்துத் தன் வீட்டுக்கழைத்துச் சென்றான். அப்பொழுது ஸ்ரீதத்தன் அந்த அந்தணனைச் சற்று உற்றுப் பார்த்து, உடனே ஆகா! "தாங்கள் என் தந்தையின் உடன் பிறந்தவரல்லவா? நீர் முன்பு தேசாந்திரஞ் செல்லவில்லையா?" என்று கேட்க, உடனே அவ்வந்தணன் ஸ்ரீதத்தன் தன அண்ணன் மகன் என்று தெரிந்து கொண்டு பரமாச்சரியமடைந்து "என் அப்பா மகனே!" என்று கட்டித்தழுவிக் கொண்டான். பிறகு ஸ்ரீதத்தன் தந்தை வதமடைந்தது முதல் நடந்த விஷயங்களைக் கூறினான். அதைக் கேட்டதும் அவ்வந்தணன் கண்களிலிருந்து நீர் பெருக விசனமுற்றுப் பின் ஸ்ரீதத்தனைப் பார்த்து "மகனே! அதைரியப்படாதே. எனக்கு யக்ஷிணி ஒன்று பிரத்தியட்சமாகி மக்கட் பேறில்லாத எனக்கு ஐயாயிரம் குதிரைகளையும் எழுகோடி சொர்ணங்களையும் கொடுத்துச் சென்றது. அப்பனே! அந்தப்பொருள் யாவும் உனக்குத்தான்" என்று கூறி மிருகாங்கவதியை ஸ்ரீதத்தனிடம் ஒப்புவித்தான். ஸ்ரீதத்தன் மிருகாங்கவதியை அன்போடு ஏற்றுக்கொண்டு தன் சிற்றப்பனான அவ்வந்தணன் வீட்டிலேயே சிலகாலம் வசித்து வந்தான்.

இப்பொழுது இவனுக்கு பாகுசாலி முதலியவர்களின் நினைப்புண்டாயிற்று. இருதயத்தில் பலினத்தன்மையைக் கொடுக்கும் விசாரம் குடி புகுந்தது. இப்படி இருக்கையில் ஒரு நாள் மந்திரி

யாகிய அந்தணன் ஸ்ரீதத்தனை யழைத்து, "புத்திர! சூரசேனராஜனுக்கு ஒரு கன்னிகை யிருக்கிறாள். அக்கன்னிகையை அவந்தி தேசத்திற்கு அழைத்துச் செல்லும்படி எனக்கு அந்த அரசன் உத்தரவு செய்திருக்கிறான். அவ்வுத்தரவுப்படியே நான் அந்தக்கன்னிகையை அழைத்துப்போகப் போகிறேன். அப்பொழுது அக்கன்னிகையுடன் சில சேனைகளை யனுப்புவான் அரசன். அந்தச்சேனைகளையும் நீயே வைத்துக்கொள். முன் "இலட்சுமி தேவி கூறியபடி நீகூடிய சீக்கிரத்தில் இராஜபதவியை யடைவாய்" என்று சொல்ல, ஸ்ரீதத்தன் மகிழ்வுற்றான். பிறகு மந்திரி இராஜகன்னிகையை யழைத்துக்கொண்டு புறப்பட்டான். அரசனால் சில சேனைகளும் அவர்களுடன் செல்ல அனுப்பப்பட்டன. இப்படி மந்திரி புறப்பட்டவுடன் ஸ்ரீதத்தனும் தன் மனைவி மிருகாங்கவதியோடு புறப்பட்டான். எல்லாரும் வெகுதூரம் போய் விந்தியமலைச்சாலை யடைந்தார்கள். இந்த இடம் ஜனசஞ்சாரமே இல்லாத பெருங்காடானதால் திருடர்கள் சிலர் வந்து இவர்களை மடக்கிக் கொண்டார்கள். ஸ்ரீதத்தனும் சைன்னியங்களும் அவர்களை யெதிர்த்து அமர்புரிகையில் திருடர்கள் ஸ்ரீதத்தனை யடித்து மூர்ச்சை போய்க் கீழே விழும்படி செய்து விட்டார்கள். சைன்யங்களையும் நையப் புடைத்து நாலாபக்கங்களிலும் "தப்பினோம்! தப்பினோம்!!" என்று சொல்லிக்கொண்டு ஓடும்படி செய்தார்கள். பிறகு அவர்களிடமிருந்த பொருள்கள் முழுவதையும் கவர்ந்து கொண்டது மன்றி ஸ்ரீதத்தனையும் தூக்கிக்கொண்டுபோய் விட்டார்கள். திருடர்கள் தங்களிருப்பிடத்தை யடைந்ததும் ஸ்ரீதத்தனைச் சந்நிதியில் சண்டிகையின் ஆலயத்திற்குக் கொண்டுபோய் பலி கொடுக்க நிறுத்தினார்கள். அப்பொழுது வழக்கப்படி மணிகள் கண! கண!! என்று ஓசைப்பட்டன. இச்சமயம் சண்டிகையைத் தரிசிக்கக்கருதி முன ஸ்ரீதத்தன் ஓர் வேடனிடத் தகப்பட்டபோது காந்தர்வ விவாகம் செய்து கொண்ட சுந்தரி யென்னுமாது இடுப்பில் ஓர் இளங்குழந்தையை யெடுத்துக்கொண்டு ஆலயத்திற்கு அம்மன் தரிசனஞ் செய்வதன் பொருட்டு வந்தாள். அவள் ஸ்ரீதத்தனிருக்கும் நிலமையைக் கண்டு "நமது ஆருயிர் நாதனல்லவா? இவர் இங்கு எப்படிவந்தார்? இவர்கள்கையில் இவர் இங்கு எப்படிச்சிக்கினார்" என்று கருதி அச்சமுற்றுப் பின்

தைரியமடைந்து திருடர்களிடம் தன்னுடைய நாதன் என்பதைச் சொல்லி விட்டுவிட வேண்டுமென வேண்ட, அவர்கள் மனமிரங்கி ஸ்ரீதத்தனைப் பலிகொடுக்காது அந்தமாதுடன் அனுப்பி விட்டனர்.

சுந்தரி தன் நாதன் ஸ்ரீதத்தனுடன் வீடு சென்று தன் தந்தையிடம் ஆதிமுதற் சொல்லித் தன்னையும் தன் நாதனையும் மன்னிக்கும்படி கேட்க, சுந்தரியின் தந்தை அவ்வாறே மன்னித்துத் தனக்கு வேறுபிள்ளையில்லாமையால் தன் மருமகனாகிய ஸ்ரீதத்தனையே பிள்ளையாகக் கொண்டு தன் சொத்துக்களுக்கு உரிமையாக்கினான்.

பிறகு ஸ்ரீதத்தன் தன் மாமனாருடைய உதவியால் திருடர்களிடமகப்பட்டு அடிபட்டுக் கிடக்கும் தன் சிறிய தந்தை சேனைகள், தன் மனைவி மிருகாங்கவதி, மிருகாங்கம் என்றகத்தியெல்லாவற்றையுமடைந்தான். சூரசேன ராஜன் குமாரியையும் தானே மணம்புரிந்து அந்த இடத்தில் தன் இராஜ்யத்தை ஸ்தாபித்தான். இச்செய்தியறிந்த பிம்பகி சூரசேனன் என்ற இரண்டுமன்னர்களும் இவன் மீது படையெடுத்துவர, அவர்களோடு ஸ்ரீதத்தன் அமர் புரிந்து தோல்வியடையும்படி செய்தான். அவர்கள் ஸ்ரீதத்தனை வெல்வதரிதெனக்கண்ட பின்பு அவனோடு சமாதானம் செய்து கொண்டார்கள். பிறகு ஸ்ரீதத்தனும் மாமனாருக்குரிய மரியாதையை அவர்களுக்குச் செய்து மகிழ்ந்தான். பிறகு ஸ்ரீதத்தன் இராஜபதவியையடைந்து வாழ்வதையறிந்து அவனது நண்பர்களாகிய பாகுசாலி முதலியவர்கள் அவனிடம் வந்து சேர்ந்தார்கள்.

இவ்வாறு சில நாட் சென்றதும் ஸ்ரீதத்தன் தன் மாமனாருடன் தன் தந்தையைக் கொன்ற விகரமசக்தியிடம் போய் அவனைத் தன்னுடைய கோபமாகிய அக்கினிக்கு இரையாகத் தந்தான். அதாவது அவனை யுத்தத்தில் கொன்று அந்த இராஜ்யத்தையும் தனக்குச் சுவாதீனப்படுத்திக் கொண்டு சுகமாக வாழ்ந்து வந்தான்.

“ஓ அரசனே! தைரியசாலிகள் நீண்டகாலத்திற்குப் பிறகும் தங்களுடைய வியசனமாகிய கடலைக்கடந்து சுகம் பெறுவார்களென்றறிவீர்களாக” என்று சங்கதன் கூற ஸஹஸ்ரானீகன்

அன்றிரவைச் சுகமாகக் கழித்தான். பிறகு மறுநாட்காலையில் தன் பிரிய நாயகியைத் தேடிக்கொண்டு புறப்பட்டுச் சில நாள்களில் அந்த ஜமதக்னியின் ஆசிரமம் போய்ச் சேர்ந்து அந்த முனிவரைக் கண்டு பணிந்தான். முனிவர் ஸஹஸ்ரானீகனைப் பிரியத்துடன் உபசரித்தார். மோக்ஷலக்ஷ்மியை யொத்த இராஜகுமாரியாகிய மிருகாவதியையும் அவள் குமாரனையும், அரசனிடம் ஒப்புவித்தார். மிருகாவதியும் ஸஹஸ்ரானீகனும் சாப முடிவைப்பெற்று இருவரும் என்றுமடையாத மனமகிழ்ச்சி யடைந்தார்கள். அரசன் தன் குமாரனாகிய உதயனனைக்கட்டியணைத்து முத்தமிட்டு ஆனந்தசாகரத்தில் மூழ்கினான்.

பிறகு அந்த ஆச்சிரமத்தில் சில தினங்கள் வசித்திருந்து முனிவரிடம் விடை பெற்றுக் கொண்டு தன் மனைவி புத்திரன் இவர்களுடன் புறப்பட்டுத் தன்னுடைய திவ்யநகரத்திற்குள் பிரவேசித்தான். அப்பொழுது அவர்களை அந்நகரத்தார் யாவரும் பார்த்து மகிழ்ந்தார்கள்.

ஆகவே ஸஹஸ்ரானீகன் முன் கொண்டிருந்த கவலையினும் எண்மடங்கதிகமான சந்தோஷத்துடன் அரமனை வந்து சேர்ந்தான். பிறகு சில நாட் கழிந்ததும் உதயனனுடைய அருமையான குணங்களைக்கண்டு மகிழ்ந்து அவனுக்கு யுவராஜ்ய பட்டாபிஷேகஞ் செய்வித்தான். தன்னுடைய அமைச்சர்களின் குமாரர்களாகிய வசந்தகனன், ருமவான், யௌகந்தராயணன் இவர்களை மந்திராலோசனைத் தலைவராக ஏற்படுத்தினான். அப்போது “சிறந்த இந்த மந்திரிகளால் உதயனன் புவிமுழுதும் தனக்குள்ளாகக்கொண்டு அரசு செலுத்தப் போகிறான்” என்று அசரீரிவாக்குண்டாயிற்று. வானத்திலிருந்து மலர்மாரி தானே வருஷித்தது. பிறகு ஸஹஸ்ரானீகன் சிலவருடகாலம் மிருகாவதி யுடனிருந்து உலகவாழ்க்கையை யனுபவித்துப் பின்பு உதயனனிடம் இராஜ்யபாரத்தை ஒப்புவித்து விட்டுத் தானும் தன் மனைவியுமாக இமயமலைச் சாரலை நோக்கித் தவம் புரியச் சென்றான்.

மூன்றாவது தரங்கம்.

பின்னர் உதயனன் தந்தை தனக்களித்த ராஜ்பத்தை பெற்றுக்கொண்டு கௌசாம்பி நகரத்திலிருந்து அரசு புரிந்து வந்தான். சில காலஞ் சென்ற பிறகு உதயனன் தன் இராஜ்யத்தை யௌகந்தராயணன் முதலிய அமைச்சர்களிடம் ஒப்புவித்து விட்டுச் சுகங்களை யனுபவிப்பதன் மேற் சிந்தை செலுத்திச் சில சமயம் கானகம் சென்று வேட்டையாடி வருவான். சில சமயம் முன்னம் வாசுகியளித்த வீணையை வைத்துக் கொண்டு கானம் செய்வான். இவன் இப்படி வீணாகானம் செய்து கொண்டு ஒரு சமயம் காட்டிற்குச் சென்றான். அங்கே அந்த வீணாகானத்தைக் கேட்டு மோகமடைந்த சில யானைகளைப் பிடித்துக் கட்டிக் கொண்டு வந்தான். பின் சில நாளைக்கெல்லாம் வேசிகளின் வசத்தனாகி அவர்களிடம் சுகமனுபவிப்பதையே பெரிதாகக் கருதி வந்தான். பின்னொருக்கால் இவனுக்கு விவாகம் செய்து கொள்ள வேண்டுமென்கிற அவாவுண்டாகித் தனக்கேற்ற பெண் எங்குக் கிடைக்கப் போகிறாள் என்கிற கவலையில் மூழ்கியவனானான். பின் விசாரித்ததில் உச்சயினியில் வாசவதத்தை யென்ற ஒரு பெண் நல்ல ரூபவதியாயிருக்கிறாளெனத் தெரிந்து அப்பெண்ணை எவ்விதமடைவதென்கிற யோசனையிலிருந்தான்.

இவன் இப்படியிருக்கையில் உச்சயினியில் வாசவதத்தையென்னும் அந்தப் பெண்ணின் தந்தையாகிய சண்டமஹாஸேனன் என்ன செய்கிறானெனில், நமது பெண்ணுக்கேற்ற கணவன் ஒருவனையுங் காணோமே! எந்த அரச குமாரனும் மனதிற்குப் பிடிக்கவில்லையே! உதயனன் ஒருவன்தான் நல்ல ரூபவானாகவும் நமது குழந்தைக்கேற்ற புருஷனாகவும் காணப்படுகிறான். அவனோ இப்போது நமக்குப் பகைவனாயிருக்கிறான்; அவனை யெப்படி நாமடைவது? ஒரு வழியையுங் காணோமே! அவன் வேட்டையாடுவதன் நிமித்தம் அடிக்கடி காட்டிற்கு வருகிறான். அப்போது அவனை

யெப்படியேனும் இங்கே கொண்டு வந்து நமது பெண்ணுக்கு வசப் படுப்படி செய்து விடலாமா? என்றிப்படி யோசித்துக்கொண்டிருந்து கடைசியில் அப்படிச் செய்வது தவறு; அவனுக்கோ கானசாஸ்திரம் தெரியும்; அவனிடம் நமது பெண்ணை மாணவிகையாகவிருக்கும்படி செய்வோம். அப்பொழுது அவனை நமது பெண்ணே வசப்படுத்தி விடுவாள். காரியம் சுலபத்தில் முடியும், எனத் தன் யோசனையை முடிவுக்குக் கொணர்ந்து அது நிறைவேறுவதன் பொருட்டு சண்டிகையின் ஆலயம் சென்று தேவியைப் பூசித்தான். அப்பொழுது "அரசனே விரைவில் உன் மனோபீஷ்டம் நிறைவேறும்." என்றோர் அசரீரி வாக்குண்டாயிற்று.

அது கேட்டு அரசன் மகிழ்ச்சியடைந்து உடனே புத்ததத்தன் என்ற தன் மந்திரியிடம் வந்து, "உதயனன் மகாகர்வி? ஆனால் உலோபகுணமில்லாதவன்; அவனுடைய வேலைக்காரர்கள் யாவரும் அவனிடம் அன்புள்ளவர்கள். மகாபலசாலி. சாமோபாயம் முதலியவைகளுக்கு அசாத்தியமானவன். ஆயினும் அவனை சாமோபாயத்தாலே சுவாதீனப் படுத்தல் வேண்டும். அதற்காக ஒரு நிரூபம் இவ்வாறு எழுதியனுப்பலாமென்று யோசித்திருக்கிறேன் என்று கூறிப் பின் வருமாறு நிரூபம் எழுதினான்.

உதயனமகாராஜன் அவர்களுக்குச் சண்டஸேனன் மிகவும் வணக்கமாய் எழுதியது.

என் குமாரி வாஸவதத்தை தங்களிடம் மாணவிகையாகவிருந்து ஸங்கீதம் கற்றுக் கொள்ள விரும்புகிறாள். தங்களுக்கு எங்களிடம் அபிமானமிருக்கும் பக்ஷத்தில் இவிடம் வந்து சிலகாலமிருந்து குழந்தைக்குச் சங்கீதம் கற்றுக் கொடுத்து அவள் விருப்பத்தைப் பூர்த்தி செய்ய வேண்டும். தங்களுடைய பதிலை யெதிர்பார்க்கிறேன்.

இங்ஙனம்,
தங்கள் அன்பன்
சண்டமஹாஸேனன்.

இக்கடிதத்தை மந்திரி புத்ததத்தன் வாங்கிப்பார்த்து, "சரி நன்றாயிருக்கிறது உபாயம்; இவ்வாறே செய்யலாம்" என்று கூறி

உடனே ஒரு தூதனை யழைத்து அவனிடம் அக்கடிதத்தைக் கொடுத்தனுப்பினான்.

தூதன் விரைவாகச் சென்று கௌசாம்பி நகரமடைந்து உதயனனிடம் அக்கடிதத்தைக் கொடுத்தான். உதயனன் கடிதத்தைப் படித்துப் பார்த்து வியப்புற்று தன் மந்திரி யௌகந்தராயணனை யழைத்துக் கடித்தத்தைக் காட்டி, "என்ன துணிவு பார்த்தாயா? அவன் கருவம் அவனை இப்படிக் கடித மெழுதியனுப்பச் செய்திருக்கிறது. மந்திரி! என்ன அபிப்பிராயம் கொண்டு இந்தக்கடித மெழுதிருப்பான்" என, மந்திரி, "தாங்கள் வேட்டையாடுவதில் விருப்பங்கொண்டு கானகந்தோறும் திரிவது இந்த உலகமுழுதும் கொடிபோல் படர்ந்திருக்கிறது. இந்த வரலாறு அந்தக் கொடிக்குத் துவர்ப்பும் கைப்பும் கலந்த பலன் போலாயிற்று. அந்தச் சண்டசேனன் தங்களை ஆசை கொண்டவனென்று கருதி, தன்னுடைய பெண்ணைக் கொண்டு தங்களுக்குப் பிரீதி யுண்டு பண்ணித் தங்களைத் தனக்குச் சுவாதீனப் படுத்திக் கொள்ளும் பொருட்டு இக்கடிதம் வரைந்தனுப்பி யிருக்கிறான். ஒன்றில் மனதைச் செலுத்தி அதைப் பெற விரும்பிக் கவலை கொள்ளும் தங்களைப் போன்றவர்கள் பள்ளங்களில் விழுந்து அகப்பட்டுக் கொள்ளும் காட்டு யானைகளைப் போல் பகைவர்களிடம் அகப்பட்டுக் கொள்வார்கள். ஆகையால் தாங்கள் எதற்காகவும் கவலைப்படக் கூடாது" என்றான்.

மந்திரி இவ்வாறு கூறவே உதயனன், சினங்கொண்டு ஒரு தூதனையழைத்து "உன் புத்திரியை என்னிடம் மாணவிகையாக அனுப்ப விருப்பமிருக்குமாயின் அவளை இங்கு என்னிடத்திற்கு அனுப்புங்கள்" என்று ஒரு கடிதம் வரைந்து அவனிடம் கொடுத்து "விரைவாகப் போய் வா" என உத்தரவு செய்தனுப்பினான். பின்னர் மந்திரிகளைப் பார்த்து "மந்திரிகளே! அந்தச் சண்டனைக் கட்டிப் பிடித்துக் கொண்டுவர இன்றே நான் புறப்படுகின்றேன்" என்று படபடத்துக் கூறினான். மந்திரிகள் மகாராஜாவே! அப்படிச் செய்வது முடியாத காரியம். மேலும் அதுயோசனையற்றதாகும். தவிர அவன் மகாமகிமை வாய்ந்தவன், அவனை உபாயத்தால் வெல்லவேண்டும். அவனைப் பற்றித் தெரிவிக்கிறேன் கேளுங்கள்.

அவன் அரசு புரிந்து வரும் உச்சயினிநகரமானது பூமிக்குப் பூஷணம் போன்றது. அது அளகாபுரியையும் பரிகசிக்கும் பெருமை வாய்ந்தது. அதில் விசுவேசர் மகாகாளர் என்ற பெயருடன் வசித்து வருகின்றார். முன் அந்த உச்சயினி நகரத்தில் மகேந்திரவர்மன் என்னுமோர் அரசனிருந்தான். அந்த மகேந்திரவர்மனுக்கு அவனது குணவிசேஷங்களுக்குச் சமானமான ஒரு புத்திரன் பிறந்தான். அவனை மஹாஸேனனென்று அழைப்பார்கள். அவன் அந்த உச்சயினியைப் பரிபாலித்து வருங்கால், தனக்கேற்ற ஒரு கத்தியும் நற்குலத்துதித்த ஒரு மனைவியுமில்லாதது கருதி மிக்க விசனமுற்றுத் தேவியின் ஆலயம் சென்று நாடோறும் தேவியை மெய்பன்போடு ஆராதித்து வந்தான். சிலகாலம் உணவாதிகளை நீக்கியும் ஆராதித்து வந்தான். அப்படியும் தேவி பிரத்தியட்சமாகாதது கண்டு பின் தன் தேகத்திலிருந்து மாமிசத்தைச் சேதித்து அக்னியில் ஹோமம் செய்தான். பிறகு அந்தச் சண்டிகாதேவி பரஸன்னமாக வந்து, அவனைப் பார்த்து, "மகாஸேன! நான் சந்தோஷமடைந்தேன். சிறந்த இந்தக் கத்தியைப் பெற்றுக் கொள். இதன் மகிமையால் நீ எவரையும் வென்று புகழ் பெறுவாய்" என்று கூறி ஒரு கத்தியைக் கொடுத்துப் பின், "புத்திர! அங்காரகன் என்ற அசுரனுக்குப் புத்திரியும் நிகரற்றரூபவதியுமாகிய அங்காரவதி யென்ற கன்னிகையை நீ மணம் புரிவாய். நீ என் சந்நிதியிலிருந்து கடுந்தவம் புரிந்து வந்தமையால் உன் பெயர் இன்று முதல் சண்டமஹாஸேனன் என்று வழங்கக் கடவது" என்று வரமளித்து மறைந்தாள். அந்த சண்டமஹாசேனனிடம் இக்கத்தியைத் தவிர நாடாகிரி என்ற மதயானையொன்றுமிருக்கிறது. அந்தக் கத்தி இந்திரனுடைய வச்சிராயுதத்திற்குச் சமானமானது. யானை ஐராவதத்திற் கொப்பானது.

ஒரு சமயம் சண்டமஹாஸேனன் பெரும் வேட்டையாடக் கருதி ஒரு ஆரண்யத்திற்துள் புகுந்தான். அங்கே மிகவும் உயரமும் பருமனுமான ஒரு பன்றியைக் கண்டான். அப்பன்றி அகாரணமாக பகலில் திடீரென்று பேயிருள் சூழ்ந்ததுபோற் காணப்பட்டது. அதை அவன் பாணங்களாலடித்தான். அது அவனது பாணப் பிரயோகத்தைச் சிறிதும் இலக்ஷியம் செய்

யாமல் அவனையெதிர்த்து அவன் இரதத்தைப் பல்லாலிடித்துப் பொடியாக்கிவிட்டு ஒரு பெருப்பிலத்துக்குள் புகுந்து விட்டது. அரசன் உடனே தன் வில்லை மட்டும் தனக்கு ஆயுதமாக எடுத்துக்கொண்டு அந்தப் பிலத்துக்குள் நுழைந்து பன்றியைத் தொடர்ந்து போனான். வெகுதூரம் போன பின் ஒரு பெரிய நகரத்தைக் கண்டான். கண்டதும் வியப்புற்று அங்குக் கொஞ்சநேரம் சஞ்சரித்துப்பின் அங்குக்காணப்பட்ட ஒரு குளத்தின் கரையில் உட்கார்ந்தான். அவன் உட்கார்ந்த சற்று நேரத்திற்கெல்லாம் அங்கே நூறு ஸ்திரீகள் தன்னைச் சூழ்ந்து வர ஒரு பெண் அவனுக்குச் சற்று தூரத்தில் வரக் கண்டான். அவள் மன்மதனுடைய வில் சஞ்சரிப்பது போல் விளங்கினாள். பின் சற்று நேரத்திற்கெல்லாம் அந்தப் பெண் அரசனுக்கருகே வந்து புன் முறுவலுடன் அவனைப்பார்த்து, “ஏ சுந்தர! நீயார்? என்ன காரியமாய் இப்போது இங்கே வந்தாய்? ”என்று கேட்டாள். சண்டமஹாஸேனன், தன் வரலாறு முழுதையும் சொன்னான். கேட்டதும் அந்தப் பெண் இரண்டு கண்களினின்றும் நீர் பெருகிற்று. தைரியமிழந்தவள்போல் நின்ற விடத்திலேயே நின்று விட்டாள். அரசன் “பெண்ணே! நீயார்; ஏன் அழுகிறாய்? ” என்று கேட்க, அவள் மன்மதனுடைய ஆக்ஞையை அனுசரித்தவள் போல், “சுந்தர! இங்கே பிரவேசித்த பன்றி அங்காரகன் எனப் பெயர் பூண்ட அசுரன். அவனுக்குப் புத்திரி நான். என் பெயர் அங்காரவதி. இதோ இருக்கும் நூறு பெண்களும் இராஜகுமாரிகள். இவர்களை அங்காரகன் என்ற என் தந்தை இராஜ அரண்மனைகளி லிருந்து பலாத்காரமாகக்கொண்டு வந்து எனக்குப் பரிவாரமாக ஏற்படுத்தியிருக்கிறான். இவன் சாபத்தால் இராக்கதனானான். இவன் பன்றியாயிருந்தபொழுது தாகத்தாலும் பசியாலும் மிகவும் வருந்தியபடியால் தங்களையடைந்தும் ஒன்றும் செய்யாமல் விட்டு விட்டான். இப்போது பன்றியுருவத்தை மாற்றிக்கொண்டு சிரம பரிகாரம் செய்து கொள்கிறான். சிரமந்தீர்ந்து வந்தானாகில் உண்மையில் உமக்குத்தீங்கு செய்வான். நிரபராதியான உமக்குத்தீங்குண்டாகப் போவதை நினைத்து வருத்தமுற்றேன்” என்றாள். அரசன் “பெண்ணே! என்னிடம் உனக்கு அபிமான மிருக்குமாயின் நான் சொல்லும் வார்த்தையைக் கேட்கவேண்டும்” என, அப்பெண்,

“தங்களுத்தரவுப்படியே செய்கின்றேன்” என்றாள். அரசன் “பெண்ணே! நீ தந்தை முன் சென்று அவன் சிரமம் தீர்ந்து தன் நிலைமையடைந்ததும் நீ அவனை நோக்கிய வாறிருந்து அழு; அப்பொழுது உன் தந்தை நீயேன் வருந்தப் படுகிறாய் என்று விசாரிப்பான்; நீ அதற்கு “பிதாவே! உமக்கு யாராலாவது தீங்கு நேரிடின் எனக்கு என்ன கதியிருக்கிறது என்பதைப் பற்றிக் கருதி விசனப்படுகிறேன் என்று சொல். பிறகு உனக்கும் எனக்கும் வழிபிறக்கும்” என்றான். அப்பெண் “அப்படியே செய்கின்றேன்; நீங்கள் மாத்திரம் இதோ இந்த அறையில் ஒருவர் கண்ணுக்குந் தெரியாமலிருங்கள் என்று கூறி ஒரு அறைக்கழைத்துச் சென்று அரசனையங்கிருக்கும்படி செய்து உடனே தன் சேடிகளுடன் தந்தை இருக்குமிடம் சென்றாள். அச்சமயம் அவன் சிரமம் தீர்ந்து எழுந்தான். உடனே அப்பெண் அழுது கொண்டு தந்தை முன்வந்தாள். அப்படி யழுவதைக்கண்டதும் அவ்வசுரன் “அம்மா! குழந்தாய்! நீயேன் அழுகிறாய்? காரணமென்ன? ” என்றான். அந்தப் பெண் அப்பா! தங்களையாராவது வதை செய்து விட்டால் பிறகு என் கதி யாவதெப்படி? என்பதை நினைத்து அழுகிறேன்” என்றாள். அசுரன் புன்முறுவல் செய்து “பெண்ணே என்னைக் கொல்லுகிறவன் யாவன்”. நான் வச்சிரமயமான சரீர முடையவனன்றோ? என் இடது கரத்தில் கெடுதியிருக்கின்றது. அதை நான் வில்லால் காப்பாற்றிக் கொண்டு வருகிறேன்" என்று சொல்லி இன்னும் பல விதமாகவும் சமாதானம் செய்தான். இந்தச் சம்பாஷணையை அடுத்தாப் போலிருந்த அறையில் மறைந்து கொண்டிருந்த அரசன் கேட்டுக்கொண்டிருந்தான். பிறகு அந்த அசுரன் எழுந்து ஸ்நானஞ் செய்து ஓரிடத்தில் உட்கார்ந்து பரமசிவனைப் பூசிப்பதற்கு யத்தனித்தான். அச்சமயத்தில் சண்டமஹாஸேனன் அவன் முன்னே வந்து வில்லை வளைத்துக் கொண்டு அவனைப் பலாத்காரமாக யுத்தத்திற்கழைத்தான். அவ்வசுரன் அச்சமயம் மௌன விரதத்துடனிருந்தமையால், தன் இடது கரத்தால் ஜாடை செய்து ஓர் கணப் பொழுது காத்திருக்கும்படி தெரிவித்தான். அரசன் அதைக் கவனியாமல் அவ்வசுரனது மர்மஸ்தானத்தில் பாணத்தாலடித்தான். உடனே அந்த அங்காரகாசுரன் பயங்கரமாகச் சத்தஞ் செய்து கொண்டு புவிமீது விழுந்தான். பின் சற்று நேரத்திற்

கெல்லாம் ஜீவன் வெளிப்படும் சமயத்தில் அரசனைநோக்கி, "தாகத்தால் களைத்திருந்த என்னை எவன் அடித்தானோ அவன் எனக்குத் தண்ணீரளித்துத் திருப்தி செய்விக்காமற்போகக் கடவது. வருடந்தோறும் அவனுக்கு ஐந்து மந்திரிகள் மரணமடைய வேண்டும்" என்று சாபங்கொடுத்து மரணமடைந்தான். பிறகு அரசன் அவ்வசுரன் புத்திரியாகிய அங்காரவதியை அழைத்துக் கொண்டு உச்சயினி சென்று அங்கு வெகு ஆடம்பரத்துடன் அவளை மணம்புரிந்துகொண்டான். அவளுக்கு இரண்டு பிள்ளைகள் பிறந்தார்கள். ஒருவனுக்குக் கோபாலகன் என்றும், மற்றொருவனுக்கு பாலகன் என்றும் பெயரிட்டார்கள். இவ்வரசன் பிறகு இந்திரோற்சவம் செய்தான். அதனால் வாசவன் (இந்திரன்) மகிழ்ச்சியடைந்து அவன் கனவில் தோன்றி "மன்னா! எனதனுக்கிரகத்தால் உனக்கு ஒப்புயர் வில்லாத ஒரு புத்திரி உண்டாகப்போகிறாள் என்று கூறிப் போய் விட்டான். பின் சிலநாளைக்கெல்லாம் அரசன் மனைவி கர்ப்பந்தரித்து ஒரு கன்னிகையை யீன்றாள். அந்தப் பெண் குழந்தை நிகரற்ற பேரழகோடு விளங்கியதைப் பார்த்தால், சந்திரனுடைய வேறொரு சரீரம்போல் விளங்கிற்று. அக்குழந்தை பிறந்த நேரத்தில் "இப்பெண் குழந்தைக்கு மன்மதனை அவதரித்தனனென்று சொல்லத் தக்க ஒரு புத்திரன் பிறக்கப் போகிறான். அவன் வித்தியாதரர்கள் யாவருக்கும் அதிபனாவான்". என்று ஒரு அசரீரிவாக்குண்டாயிற்று. சண்டமஹாஸேனன், தனக்கு வாசவனுடைய அனுக்கிரகத்தால் கிடைத்த அந்தப் பெண்ணுக்கு வாசவதத்தை யெனப் பெயரிட்டு நாளொருமேனியும் பொழுதொரு வண்ணமுமாக வளர்த்து வந்தான். அந்த வாசவதத்தை இப்போது சண்டமஹாஸேனனுடைய அந்தப்புரத்தில் பாற்கடலைக் கடையும்போது அங்கிருந்த இலக்குமி தேவியைப் போலிருக்கிறாள். தேவ! அவ்வரசன் இவ்வளவு மகிமைவாய்ந்தவன். அவனை ஜயிக்க முடியாது. அவன் தன்னுடைய புத்திரியாகிய அந்த வாசவதத்தையை உனக்குக் கொடுக்க விருப்பங் கொண்டிருக்கிறான். மேலும் அவன் மானியாகையால் கௌரவத்தை விரும்புகிறான். அந்த வாஸவதத்தையை மணஞ்செய்து கொள்ளத் தக்கவர் நீர்தான்" என்றான்.

இதைக் கேட்டதும் உதயனன், தன் மனதைவாசவதத்தையிடம் செலுத்தி அவளை யடைவதிலேயே கருத்துக் கொண்டான்.

நான்காவது தரங்கம்.

முன் உதயனனனுப்பிய தூதன் சண்டமஹாஸேனனிடம் சென்று அவனிடம் நிருபத்தைக் கொடுத்தான். அவ்வரசன் அதை வாங்கிப் படித்துப் பார்த்து, "உதயனனோ மானமுடையவன்; அவன் எப்படியும் இங்கே வரமாட்டான்; நமது பெண்ணை நாம் அங்கு அனுப்புவது கூடாது. அனுப்பினால் மிகவும் கௌரவக் குறைவுண்டாகும்; ஆகையால் எந்த விதமேனும் ஓர் யுக்தி செய்து அவனை இங்கு கொண்டுவரவேண்டும்" என்று தீர்மானித்து, தன் மந்திரிகளுடன் கலந்து யோசனை செய்து யந்திரத்தால் சஞ்சரிக்கக் கூடிய ஒரு பெரிய யானை செய்ய உத்தரவிட்டு அது செய்து முடிந்ததும் அதனை விந்தியமலைக்குச் சமீபத்திலுள்ள காட்டிற்குக் கொண்டு போய் அங்கோரிடத்தில் வைத்து விட்டு வரும்படியாகவும், அதனுள் சில வீரர்கள் ஒளிந்திருக்கவும் ஏற்பாடு செய்தான்.

இங்ஙனம் யானை தயாரித்து வைக்கப்பட்ட சில நாளைக்கெல்லாம் உதயனனுடைய தூதர்களிற்சிலர் அந்த யானையைக் கண்டு உண்மையான யானை என்று கருதி உடனே அரசனிடம் வந்து "மகாராஜாவே! விந்தியமலைக்கருகே ஒரு பெரிய யானையைக்கண்டோம்; அதைப் போன்ற பெரிய யானையை இந்த பூலோகத்தில் எங்கும் காண்பதரிது. இதுவரையில் நாங்கள் ஒருவரும் பார்த்ததில்லை. அதனை, நடக்கும் விந்தியமலை யென்றே சொல்லவேண்டும்" என்று கூறி வியந்தனர்.

தூதர்கள் இங்ஙனம் கூறக்கேட்ட அரசன் மகிழ்ச்சியடைந்து அவர்களுக்கு நல்ல வெகுமதியளித்து, "நாடாகிரியென்னும் யானைக்குச் சமானமான அந்த யானையை நாம் எப்படியும் அடைவோம்; இது உண்மை. பின் சண்டமஹாஸேனன் நமக்குச் சுவாதீனனா

வான். வாசவதத்தையும் பிறகு நமக்கு மனைவியாவாள்; இதில் தடையில்லை” என்று ஆலோசனை செய்து கொண்டு மறுநாள் பொழுது புலர்ந்ததும் முன்வந்து செய்தியறிவித்த அந்தத் தூதர்களை யழைத்துக்கொண்டு விந்தியமலைக் காட்டிற்குப் பிரயாணமானான். அவ்வரசனது மந்திரிகள் யோசித்துப் பார்த்து இப்பொழுது அரசன் வனத்திற்குச் செல்லக் கூடாதெனத் தெரிந்து பல சொல்லி அவனைத் தடுத்தார்கள். உதயனன் இவர்கள் என்ன சொல்லியும் செவியிற் கொள்ளாது காட்டிற்கே பிரயாண மானான். அரமனைச் சோதிடர்களும் இப்பொழுது அரசன் புறப்படும் வேளையானது காராகிருகவாசத்தையும் கன்னிகையின் லாபத்தையும் அளிக்கக்கூடியதெனச் சொன்னார்கள். அரசன் அவர்கள் வார்த்தையையும் ஏற்றுக்கொள்ளாது புறப்பட்டு போய்விட்டான்.

விந்திய மலையைச் சார்ந்த வனத்தைக் கிட்டியதும் அரசன், கூட்டமாகச் சென்றால் யானைகள் கலைந்து போய்விடும் என்று கருதித் தன் தூதர்களை வெகு தூரத்திற்கப்புறமே இருக்கும்படி சொல்லிவிட்டு, சில முக்கியமானவர்களை மட்டும் அழைத்துக் கொண்டு வீணாகானம் செய்தவாறே அந்தப் பெரும் வனத்திற் பிரவேசித்தான்.

வெகு தூரம் சென்றதும் விந்தியமலைக்குத் தென் பக்கமிருந்த அந்தயானையைத் தூதர்கள் காட்டினார்கள். அதைக் கண்டதும் உதயனன் மகிழ்ச்சியடைந்து தான் ஒருவனாகவே வீணாகானம் செய்து கொண்டு அந்த யானையைக் கட்டிப் பிடிக்க வேண்டிய வழிகளைச் சிந்தித்தவாறே அதன் அருகிற் சென்றான். அப்பொழுது சந்தியாகாலமானதாலும், கானத்தில் மிகுதியும் கவனம் செலுத்திய வண்ணமிருந்தமையாலும், அந்த யானை யந்திரசக்தியால் அமைத்ததென்று அரசனுக்கு தெரிந்து கொள்ள முடியவில்லை. அந்த யானையானது கானத்தைக் கேட்டு மகிழ்வது போல் அச்சமயம் செவிகளை அசைத்துக் கொண்டே அருகே வந்தது. இவனும் அதனருகே சென்றான். அப்பொழுது திடீரென்று அந்த யானையினின்றும் சில வீரர்கள் குதித்து அரசனைச் சூழ்ந்து கொண்டார்கள். அரசன் உடனே தன் கத்தியை உருவி அவர்களை

யெதிர்த்து அமர்புரிந்தான். அவர்களில் சில வீரர்கள் அரசனுக்குப் பின்பக்கமாகச் சென்று அவனைப் பிடித்துக் கொண்டார்கள். உடனே எல்லா வீரர்களும் ஒன்று கூடி அரசனைச் சூழ்ந்து கொண்டார்கள். அரசனால் ஒன்றும் செய்ய முடியவில்லை. அவன் தூதர்களும் வெகு தூரத்திலிருந்தமையால் இச்சமயம் அரசனுக்குதவிசெய்ய வந்து சேரவில்லை. ஆகையால் அந்த வீரர்கள் அரசனைச் சுளுவில் பிடித்தழைத்துக் கொண்டு தங்கள் அரசன் சண்டமஹாஸேனனிடம் கொண்டு போய்விட்டனர்.

சண்டமஹாஸேனன் அவனை அன்போடு வரவேற்று உபசரித்துத் தான் அவனைப் பிடித்துக்கொண்டு வந்த காரணந் தெரிவித்துச் சமாதானஞ் செய்து அவனிடம் தன் குமாரத்தி வாசவதத்தையை ஒப்புவித்து அவளுக்குச் சங்கீதங் கற்றுக்கொடுக்க வேண்டுமெனக் கேட்டுக் கொண்டனன். அந்த வாசவதத்தையைக் கண்டதும் உதயனன், சண்டமஹாஸேனன் மேற்கொண்டிருந்த கோபம் வந்தவழி தெரியாமற் போய்விட்டது. வாசவதத்தை யென்கிற அந்த மங்கையும் தன் நேத்திரத்தையும் மனதையும் அன்போடு உதயனனிடம் செலுத்தினாள். பிறகு நேத்திர மாத்திரம் வெட்கத்தால் அவனிடமிருந்து திரும்பிற்று. ஆனால் அவள் மனமட்டும் சிறிதும் திரும்பவில்லை. இது கண்ட உதயனனும் சந்தோஷமடைந்தான்.

பிறகு மறு நாள் சங்கீத சாலைக்குச் சென்று அந்த வாசவதத்தைக்குக் கான சாஸ்திரம் கற்பிக்கத் தொடங்கினான். அரசனது மடியில் வீணையும் கண்டத்தில் சுருதியும் முன் புறத்தில் வாசவதத்தையும் இருப்பது அவனுடைய மனதிற்குப் பரமானந்தமாயிருந்தது. வாசவதத்தையும் அரசனிடம் மிகப் பிரியம் வைத்து அவனிட்ட பணிவிடையைச் செய்து வந்தாள். அவனை விட்டு ஒரு கணமும் பிரிவதில்லை.

இங்கிப்படியிருக்க, கௌசாம்பி நகரமானது, உதயனனைக் காட்டில் விட்டுப் பிரிந்த தூதர்கள் மூலமாக அரசன் பகைவர்களிடம் அகப்பட்டுக் கொண்டானென்பது கேட்டு அல்லோலகல்லோலப்பட்டது. மந்திரிகள் தங்கள் அரசனைப்பிடித்துக்கொண்டு

போனவன் சண்டமஹாஸேனன் என்று அவன் மீது மிகவும் கோபங்கொண்டு அவனுடைய நகரமாகிய உச்சயினியைத் தாக்குவதென்று யோசித்தார்கள். ஜனங்களும் அந்த யோசனைக்கு இணங்கினார்கள். அப்பொழுது ருமண்வான் என்பவன், ஜனங்களை நோக்கி, “சண்டமஹாஸேனனை சுளுவில் வெல்லமுடியாது. அவன் மிகவும் பெரியவன். ஆகையால் அவனது நகரத்தைத் தகர்ப்பது உசிதமல்ல. இதை வேறு விதத்தில் யோசனை செய்து முடிக்க வேண்டும்” என்று கூறித் தடை செய்தான். அப்பொழுது யௌகந்தராயணன் என்னும் மந்தரி, நமது நகரத்துப் பிரஜைகளோ அரசனிடம் அன்புடையவர்களாக விருக்கிறார்கள். இராஜ்யமோ பகைவர்களால் எதிற்கப் படவில்லை என்பது கருதிப் பிரஜைகளையும், ருமண்வான் முதலானோரையும் பார்த்து, “நீங்கள் யாவரும் எட்போதும் பிரயத்தனத்துடனிருங்கள். இந்த இராஜ்யத்தைக் காப்பாற்றுவதிலேயே கண்ணாயிருங்கள். சமயம்வரும்போது பராக்கிரமத்தைக் காட்டத் தவறாதீர்கள். நானும் வசந்தனும் இப்போதே சென்று எங்களுடைய அறிவைக் கொண்டு நமது அரசனை விடுவித்துக் கொண்டு வருகிறோம்; இதில் நீங்கள் சிறிதும் சந்தேகப்பட வேண்டாம். ஜலத்தால் அடிபடுங்காலத்து இடியால் உண்டான அக்னிக்கு விசேஷகாந்தி யுண்டாவது போல், ஆபத்துக் காலத்தில் எவனுக்கு அறிவானது பிரகாசிக்கிறதோ அவனே தீரனாகிறான். பிராகாரங்களை இடிப்பது, விலங்கினைத் தெரிப்பது, மறைந்திருப்பது முதலான உபாயங்களை நானறிவேன் என்று கூறி ஜனங்கள் யாவரையும் ருமண்வானுடைய கையில் ஒப்புவித்து, வசந்தகனுடன் உடனே புறப்பட்டான்.

பின்னர் யௌகந்தராயணனும் வசந்தனும் விந்திய மலைபடிவாரத்து வனத்தை அடைந்தாகள். அந்த விந்தியமலைக்குக் கிழக்குப்பக்கம் வசிப்பவனும் வேடர்களுக்கு அரசனுமாகிய புளிந்தன் என்பவன் அங்கு வரக்கண்டார்கள். அவனிடம் சங்கதி தெரிவித்து அவனை இனி அந்தப் பாதை வழியே வரப் போகும் உதயனனைக் காப்பாற்றுவதற்காகப் பல சேனைகளுடனிருந்து வரும்படி திட்டப்படுத்தினார்கள். பிறகு இருவரும் அங்கிருந்து புறப்பட்டு உச்சயினி நகரத்து ச்மசான பூமிவந்து சேர்ந்தார்கள். அங்கே யோகேச்வரன்

என்னுமொரு பிரம்மராக்ஷஸ் இவர்களைக் கண்டு இவர்களுக்கருகே வந்து இவர்களுடன் சம்பாஷித்து சிநேகம் செய்து கொண்டது. பிறகு அந்தப் பிர்ம்மராக்ஷஸ் இவர்கள் அங்கு வந்த காரணத்தைத் தெரிந்து கொண்டு ஒரு மந்திரத்தை யவர்களுக்குபதேசம் செய்தது. அதனால் அவர்களில் யௌகந்தராயணன் விகாரரூபமுடைய கிழக்கூனனானான். இத்துடன் பைத்தியங் கொண்டவன் போலவும் பேசத் தொடங்கினான். வசந்தகன் பருத்த வயிறும், பயங்கரமும் விகாரமுமான உருவமும், மிகக் குட்டையுமான சரீரமுடைய வனானான்.

பின் யௌகந்தராயணன் முதலில் உச்சயினி நகரத்திற்குள் வசந்தகனை யனுப்பித் தான் பிறகு சென்றான். வசந்தன் அந்நகரத்துள் எதையுங் கவனியாது நேரே அரமனை வாசலுக்குப் போய்ச் சேர்ந்தான். பின்னர் சற்றுநேரத்திற் கெல்லாம் யௌகந்தராயணன் ஆடிக்கொண்டும் பாடிக்கொண்டும் அரமனை வாசலுக்கு வந்தான். அவனை அப்பட்டணத்தில் அநேக சிறுவர்களும் ஸ்திரீ புருஷர்களும் சூழ்ந்து நின்று வேடிக்கை பார்த்து நகைத்தார்கள். இச்சமயம் அவனை அரமனையைச் சார்ந்த சில ஸ்திரீகளும் சாளரவாயில் வழியே பார்த்து இந்த வேடிக்கையை வாசவதத்தைக்குத் தெரிவித்தார்கள். வாசவதத்தை உடனே யௌகந்தராயணனை தன்னுடைய சங்கீதச் சாலைக்குச் சேடியை யனுப்பி வரவழைத்தாள். யாவரும் யௌவனப் பருவத்தில் பரிகாசப் பேச்சுக் கேட்பதில் ஆவல் கொள்வார்களல்லவா ?

இங்கே யௌந்தராயணன் உதயனனைக் கண்டதும் அவனைத் தெரிந்துகொண்டு விசனத்தினால் கண்களிலிருந்து ஜலம் பெருக்கினான். அரசனும் சற்று நேரத்திற் கெல்லாம் யௌகந்தராயணன் மாறுவேடம் பூண்டு வந்திருக்கிறானென்பதைத் தெரிந்துகொண்டான். உடனே யௌகந்தராயணன் அந்த வாசவதத்தைக்கும் அவளுடைய சேடிகளுக்கும் தென்படாமல் மறைந்தான். சேடிகளும் வாசவதத்தையும் எங்கே பைத்தியக்காரனைக்காணோம்; காணோமென்று கூறி ஆச்சரியப்பட்டார்கள். யௌகந்தராயணன் உதயனன் கண்ணுக்கு மாத்திரம் ஓரிடத்திலிருப்பது போற்கா

ணப்பட்டான். மற்றவர்களுக்குத் தென்படாமல் தன் கண்ணுக்கு மாத்திரம் புலப்படுவது கண்ட உதயனன் சற்று யோசித்து இவன் நம்மைத் தனிப்படச் சந்திக்க வேண்டுமென்பதை யறிவிக்கும் பொருட்டு இப்படி யுக்தி செய்திருக்கிறான்; இவனுடைய யுக்தியே யுச்தி யென்று மகிழ்ந்து வாசவதத்தையை யழைத்து, "குழந்தாய்! நீ போய்ச் சீக்கிரம் ஸரஸ்வதி பூஜையை முடித்து வா; பைத்தியக்காரன் எங்கேயாவது போகட்டும்; அவனைப்பற்றி நமக்கென்ன" என்று சொன்னான். உடனே வாசவதத்தை தன் சேடிகளுடன் புறப்பட்டு ஸரஸ்வதி பூஜை செய்வதற்குப் போய் விட்டாள்.

பிறகு யௌகந்தராயணன் தனியேயிருக்கும் உதயனனிடம் தோன்றி அவனிடம் சற்று நேரம் சம்பாஷித்து, அவனுக்கு விலங்கைத் தெரிக்கும் உபாயம், மற்றும் வேறுபாயங்கள் யாவும் வாசவதத்தையின் வீணையின் தந்தியிலிருப்பதாகச் சொல்லிக் கொடுத்து, "அரசனே! தெருவில் அரமனை வாயிற் படிக்கருகில் வசந்தகன் கிழ அந்தணவேடத்துடன் வந்திருக்கிறான்; அவனை எந்த உபாயத்தாலாவது உன் அருகில் வரவழைத்து வைத்துக் கொள்ளுங்கள்; எப்பொழுது வாசவதத்தை தங்களிடம் நம்பிக் கைகொள்கின்றனளோ அப்பொழுது நான் தங்களுக்குச் சில உபாயங்கள் கூறுகிறேன். அவ்வாறு செய்யலாம். இப்போது இங்கேயேயிருங்கள்" என்று கூறித் துரிதபாக வெளிப் புறப்பட்டான் யௌகந்தராயணன்.

பின் வாஸவதத்தையும் ஸரவஸ்தி பூஜையை முடித்துக்கொண்டு அந்தக் கணத்திலேயே அங்கு வந்தாள். உதயனன் அவளைப் பார்த்து, "வாசவதத்தே! வெளிவாசலில் ஓர் அந்தணனிருக்கிறான்; அவனை இப்போது ஸரஸ்வதி பூஜையின் நிமித்தம் கொடுக்கப்போகும் தக்ஷிணை யளிப்பதற்காக வரவழை" என்றான். வாசவதத்தை அப்படிச் செய்கிறேன் என்று மறுமொழி தந்து உடனே தன் சேடிகளுள் ஒருத்தியை யனுப்பி அந்த வசந்தகனை அங்கு அழைத்து வரும்படி செய்தாள். வசந்தகன அரசனைக்கண்டதும் வருத்த முற்று மனங்கலங்கிக் கண்களிலிருந்து நீர் பெருக்

கினான். உதயனன், அவன் நமக்காக விசனிக்கிறானென்பதறிந்து, "பிராமணோத்தம! விசனப்படவேண்டாம்; உமக்கு வியாதியால் ஏற்பட்ட விரூபத்தன்மையைப் பற்றி நானறிவேன். நீர் இங்கேயேயிரும். உமது வியாதி சௌக்கியமாகும்" என்றான். அந்தணனாகிய வசந்தகன் "தேவ! அப்படிச் செய்வதால் உமக்குப் பெரும புண்ணிய முண்டாகும்; தங்களுத்தரவுப்படியே இங்கிருந்து வருகிறேன்" என்றான்.

பிறகு உதயனன் அந்த வசந்தகனை நோக்கி, புன்னகைகொண்டான். அதையறிந்த வசந்தகன் தன் தேகவிகாரத்தை இன்னும் அதிகப்படுத்திக் கொண்டான். அவனைக்கண்டு வாசவதத்தையும் நகைத்தாள். பிறகு உடனே அந்த வசந்தகனை நோக்கி, "அந்தணரே உமக்கு எந்த விஷயத்தில் அறிவுண்டு" என்று கேட்டாள் வாஸவதத்தை. எனக்குக் கதைகள் சொல்லத் தெரியுமென்றான் வசந்தகன். ஆனால் ஒரு கதை சொல்லும் பார்ப்போமென, வசந்தகன் கதை கூறுகிறான்—

இந்தப்புவியின் கண் மதுரை என்றொரு நகரமிருக்கிறது. அதில் ஸ்ரீகிருஷ்ணனிருந்து அரசு புரிந்து வந்தான். அப்பொழுது அந்த நகரத்தில் ரூபிணிகையென்ற பெயர்கொண்ட ஒரு வேசியிருந்தாள். அவள் மகாபிரஸித்தி பெற்றவள். அவளுக்குத் தாய் மகாதம்ஷ்ட்ரை என்று பெயர் கொண்டவள். இந்த ரூபிணிகை தன்னழகைக்கண்டு மோகித்துத் தன்னிடம் வரும் ஆடவர் களுடைய கண்களுக்கு விஷஜ்வாலையாக விருப்பாள்.

இவள் ஒரு சமயம் தன்னுடைய கட்டளையை நிறைவேற்றுவதன் பொருட்டுத் தேவாலயத்துக்குச் சென்றாள். அப்போது வெகு தூரத்தில் ஒரு புருஷனைக் கண்டாள். அந்த ஆடவனைக் கண்டதும் ரூபிணிகைக்கு அவள் தாய் செய்திருந்த உபதேசங்களனைத்தும் வெளியே போய்விட்டன. அந்த சுந்தரன் இவளுடைய உள்ளத்திற் புகுந்து கொண்டான். உடனே தன் சேடிகளுள் ஒருத்தியைப் பார்த்து, நீ ஓடிச் சென்று அதோ வரும் அந்தணனை இன்று இரவு நமது கிருகத்திற்கு நான் வரச் சொன்னதாகச் சொல்லி விட்டு வாவென, சேடி ஓடிப்போய் அவனிடம் விஷயஞ்

தெரிவித்தாள். அவன், சற்று யோசித்துச் சேடியை நோக்கி "நான்
பிராமணன். லோஹஜங்கன் என்பது என் பெயர். என் கையில்
ஒரு காசு கூடக் கிடையாது. ரூபிணிகையின் வீட்டுக்குப் பணமு
டையவர்களல்லவா போகவேண்டும். நான் எப்படி அங்கே போ
வேன்?" என்றான். "பிராமணரே! என் எஜமானி உம்மிடம் பொ
ருளை விரும்பவில்லை" என்றாள். பிறகு அந்தணன் சந்தோஷம
டைந்து அவ்விதமே வருகிறேன் என்று ஒப்புக்கொண்டான். சேடி
இச்செய்தியை ரூபிணிகைக்குத் தெரிவித்தாள். ரூபிணிகையும்
மனமகிழ்ச்சி யடைந்து தேவாராதனை முடிந்ததும் வீட்டுக்குச்
சென்று அந்தணனது வருகைக்கு எதிர்பார்த்த வண்ணம் இரு
ந்தாள். பிறகு லோஹஜங்கன் குறித்த நேரத்தில் ரூபிணிகையின்
வீடு போய்ச் சேர்ந்தான். ரூபிணிகை லோஹஜங்கனைக் கண்டதும்
எழுந்து ஆதரவோடு வரவேற்று உள்ளே யழைத்துச் சென்றாள்.
அப்பொழுது ரூபிணிகை அந்த அந்தணனுடைய அழகாகிய
ஐசுவரியத்திற்குச் சுவாதீனப்பட்டு "இந்தஜன்மத்தில் நாம் அடை
யத் தக்கது இதனினும் வேறென்ன விருக்கிறன்றது" என்று கரு
தினாள். லோஹஜங்கனும் தன்னையே தனக்கு ஆசைநாயகனாகக்
கொண்டு வேறு புருஷனை மதியாதிருந்து வரும் ரூபிணிகையி
னிடம் மிகுந்த அன்புபாராட்டியவனாய் அவள் வீட்டிலேயே சுக
மாக இருந்து வந்தான்.

இவள் இப்படியிருப்பதைக் கண்ட மகரதம்ஷ்ட்ரை என்னும்
தாய்க்கிழவி மிக்க வருத்தமடைந்து ரூபிணிகையைத் தனிப்பட
வழைத்து, "ஏ பெண்ணே! பொருளில்லாத வறியனாகிய இவனை
யேன நீ சேவிக்கிறாய்? ஸாதுக்கள் பிரேதத்தைத் தொடார்கள.
வேசிகள் பொருளில்லாதவனைத் தொடார்கள். அன்பு எங்கே?
வேசியாக விருப்பது எங்கே? அதை யேனோ மறந்தாய்? அடி
பெண்ணே! வேசி ஆசைகொள்வாளாகில் சந்தியாகாலம்போல் பிர
காசிக்க மாட்டாள். வேசியாயிருப்பவள் நடிபோல் மேலுக்கு
அன்பைக் காட்டவேண்டும். ஆகையால் தரித்திரனாகிய இவனை
விட்டு விடு. வீணே நாசமடையாதே" என்றாள். ரூபிணிகை, தன்
தாயார் சொன்ன இவ்வார்த்தைகளைச் செவியுற்றதும், "அம்மா!
நீ இப்படிப் பேசாதே; இவன் எனக்குப் பிராணனினும் மேலான

வன். நமக்கிருக்கும் பொருள் போதாதா? இனிச் சம்பாதித்து நாம்
என்ன செய்யப் போகிறோம் அம்மா! மறுபடியும் இந்தச் சொல்லை
என் செவியிற்போடாதே" என்று கோபமாகக் கூறினாள்.

மகரதம்ஷ்ட்ரை மனதிற்குள் கோபங்கொண்டு அந்த லோஹ
ஜங்கனை அவ்வீட்டை விட்டுத் துரத்துவதற்கு உபாயத்தைத்
தேடலானாள். ஒருநாள் அந்நகரத்தில் ஒருவழியில் இராஜகுமாரன்
சிலரோடு தனியே செல்வதைக் கண்டாள் மகரதம்ஷ்டரை. அவ
னிடம் இவள் சென்று, வந்தனம் செய்து "என் வீட்டில் பொ
ருளில்லாத ஒரு பாப்பான் புகுந்து என் மகளைத் தன் வசப்
படுத்திக் கொண்டிருக்கிறான். அவனை என் வீட்டை விட்டுத் துரத்
தவேண்டும். பிறகு என் குமாரியைத் தாங்களடையலாம்" என்று
கூறினாள். இராஜகுமாரன் இதைக் கேட்டதும் அவ்வாறே செய்
கின்றேனெனத் தெரிவித்து ரூபிணிகையின் வீடு வந்தான் அச்
சமயம் ரூபிணிகை தேவாலயம் சென்றிருந்தாள். லோஹஜங்க
னும் அச்சமயம் வெளியே சென்றிருந்தனன். பிறகு கண நேரத்
திற்கெல்லாம் லோஹஜங்கன் வந்து சேர்ந்தான் அவனைத்
தாய்க்கிழவி இராஜகுமாரனுடைய சேவகர்களுக்குக் குறிப்பிட்
டுக்காட்டவே, அச்சேவகர்கள் அவனை நையப்புடைத்து வெளியே
தள்ளினார்கள். அவன் அடி பொறுக்க மாட்டாது அவ்விடம்
விட்டு ஓடிப்போய்விட்டான். பின்னர் கொஞ்ச நேரத்திற்கெல்
லாம் ஆலயத்திலிருந்து ரூபிணிகை வந்தாள். அவள் லோஹஜங்
கன் துரத்தப்பட்ட சங்கதி யறிந்து பெருந்துக்கத்தில் மூழ்கினாள்.

வெகு
ஓடிப் போன லோஹஜங்கன் அந்த நகரத்தை விட்டு
தூரம் சென்றதும் வெயிலினாலும் தான் பட்ட அவமானத்தினால்
அடைந்த கோபத்தினாலும் மிக்சிரமமடைந்து சற்றுத் தங்கிச்
செல்ல ஒரு மரத்தின் நிழலைத் தேடினான். அங்கு அவனுக்குச்
சமீபத்தில் மரத்தின் நிழல் எதுவுங் கிடைக்கவில்லை. களைப்போ
மிகுதியும் உண்டாய்விட்டது. என்ன செய்வான் பாவம்! இன்
னது செய்வதென்று தோன்றாது சுற்று மற்றும் பார்த்தான்
அங்கே ஓரிடத்தில் ஒரு யானையின் உடலைக் கண்டான். அத
னருகே சென்று அதைப்பார்க்க அது உள்ளே சிறிதும் மாமிசமே
யில்லாது வெறுங் கூடாகவிருந்தது. அதனுள் லோஹஜங்கன்

புகுந்து படுத்துக் கொண்டு, படுத்த கொஞ்ச நேரத்திற்கெல்லாம் நித்திரை போய்விட்டான்.

அவன் தூங்கிக் கொண்டிருக்கையில் திடீரென்று வானத்தில் மேகந் திரண்டு பெருமழை பொழிந்தது. அதனால் அந்த யானைக் கூடு சுருக்கமடைந்து முன்னிருந்த துவாரங்களெல்லாம் மூடப் பட்டுப் போயின. பிறகு கொஞ்ச நேரத்திற்கெல்லாம் எங்கும் வெள்ளம் பெருகி யோடவாரம்பித்தது. இந்த யானைத் தோலிருக்கு மிடத்திலும் வெள்ளம் பெருகி அதை யடித்துக் கொண்டேபோய் கங்காநதியிற்கொண்டு போய்ச் சேர்த்து விட்டது. பிறகு கங்கையானது அதைக்கடலிற் கொண்டுபோய்ச் சேர்த்து விட்டது. அங்கே பருந்தின் இனத்தைச் சார்ந்த ஒருபறவை அதைத் தான் உண்ணத்தக்க வஸ்துவென்று கருதித் தன் மூக்கிட்டுக் கொத்தித் தூக்கிக் கொண்டு பறந்து கரை கொண்டு வந்து சேர்த்து அந்தத் தோலை மூக்கினாற் கொத்திக் கொத்திக் கிழித்தது. உடனே அதினுள்ளிருந்து லோஹஜங்கன் வெளிப் பட்டான். அவனைக் கண்டதும், பயந்து அப்பறவை ஓடிப்போய் விட்டது. லோஹஜங்கன் தானொரு கடற்கரை மீதிருப்பதைக் ண்டு வியப்புற்று, இதென்ன இது; நாமிங்கிருக்கின்றோம் இது கனவுபோலிருக்கிறது என்று கருதினான். இச்சமயம் அவ்வழியே இரண்டு இராக்கதர்கள் போய்க் கொண்டிருக்கக் கண்டு மிகவும் அச்சமுற்றான். அவ்விராக்கதர்களும் இந்த மானிடனைக் கண்டு பயந்து முன் தாங்கள் இராமனாகிய மானிடனொருவனால் பட்ட அவமானத்தையும் கஷ்டத்தையும் நினைத்துப்பார்த்து மீண்டும் அந்த இராமன் கடலைக் கடந்து வந்து விட்டனன் போலுமென்று ஒருவர்க்கொருவர் பேசிக்கொண்டார்கள். பின்னர் அவர்களுள் ஒருவன் அப்போதே விரைந்து சென்று தங்களுடைய மன்னனாகிய விபீஷணனுக்குத் தான்கண்டதைக் கூறினான். விபீஷணன் இராமபிரானது மகிமையை யறிந்தவனே யாயினும், மானிடனொருவன் வந்துள்ளான் என்பதைக் கேட்டதும் பயந்து இராக்கதனை நோக்கி, “அப்பா! நீ அந்த மானிடனிடம் சென்று எனதுடைய கிருகத்திற்கு வந்து எங்களை யனுக்கிரகிக்கவேண்டும்” என்று அன்போடு தெரிவி என்று சொல்லி யனுப்பினான். இராக்கதன்

அவ்வாறே செய்கின்றேனென்று கூறி அங்கிருந்து புறப்பட்டுத் துரிதமாக லோஹஜங்கனிடம் வந்து தன் எஜமான் கூறியபடி வெகு பய பக்தியோடு தெரிவித்தான். லோஹஜங்கன் அதற்கிசைந்து அவ்விராக்கதனுடன் இலங்கைக்கேகினான்.

இலங்கையில் காணப்படும் ஸ்வர்ணமயமான பிராஸாதங்களைப்பார்த்து லோஹஜங்கன் அத்தியாச்சரியமடைந்தான். பிறகு அதியற்புதமாக விளங்கிய விபீஷணனது அரண்மனையிற் பிரவேசித்து அங்கே விபீஷணனைப் பார்த்தான். விபீஷணன் லோஹஜங்கனை அதிதியாக வரவேற்று உபசரித்துப் பூஜை செய்தான். லோஹஜங்கனும் அவனை ஆசிர்வதித்தான். பின்னர் விபீஷணன் “பிராமணசிரேஷ்டரே! நீர் இந்த இடத்திற்கு எப்படி வந்தீர்?” என்று கேட்டான். கர்வங் கொண்டவனாகிய இந்த லோஹஜங்கன், நான் பிராமணன். என் பெயர் லோஹஜங்கன். மதுரையில் வசிப்பவன். என்னுடைய வறுமை சகிக்கொணாது தேவாலயஞ் சென்று நாராயணமூர்த்தியின் சந்நிதியிலிருந்து தவம் புரிந்து வந்தேன். உணவாதிகளை வெறுத்துத் தவம் புரியும் என் கனவில் பகவானாகிய விஷ்ணு தோன்றி— “நீ விபீஷணனிடம் செல்; அவன் உனக்கு மிகுந்த பொருள் கொடுப்பான். அவன் என்னுடைய பரம பக்தன்” என்று கட்டளையிட்டார். அப்பொழுது நான் “விபீஷணன் எங்கே யிருக்கிறான்; எங்கே யிருக்கிறான்” என்று கேட்டேன். பிரபு “நீ இப்போது வெளியேபுறப்படு; விபீஷணனை நீ பார்ப்பாய்” என்று கூறி மறைந்துபோனார். நானும் உடனே கண்விழித்துக் கொண்டு பார்க்கும்போது சமுத்திரக்கரையிலிருக்கக்கண்டேன். இதை யன்றி வேறொன்றையும் நானறியேன்” என்று தெரிவித்தான் லோஹஜங்கன். இதைக்கேட்ட விபீஷணன் இது தேவமகிமை யென்று கருதி லோஹஜங்கனை நோக்கி, “நீர் சற்று நேரம் இங்கிரும்; உமக்குப் பொருள் கொடுக்கிறேன்” என்றுரைத்து உடனே இரண்டு இராக்கதர்களை யனுப்பி அங்குள்ள ஸ்வர்ணமூலம் என்ற பர்வதத்திலிருந்து கருட வம்சத்திற்பிறந்த ஓர் பறவையை வரவழைத்து அதை லோஹஜங்கனுக்கு வாஹனமாகக் கொடுத்தான். லோஹஜங்கன் அதைச் சந்தோஷத்துடன் ஏற்றுக் கொண்டு அவ்விலங்கையை முழுதும் சுற்றிப்பார்த்து மகிழ்வுற்றான்.

பிறகு ஒரு சமயம் லோஹஜங்கன், சந்தோஷத்துடன் இராக்ஷஸ
சிரேஷ்டனைப் பார்த்து, "இலங்கையில் பூமியெங்கும் மரங்களாகவே
காணப்படுகின்றதே; இது எதனால்" என, விபீஷணன் அதன்
விவரம் கூறுகின்றான்.

பிராமணோத்தம! உமக்குக் கேட்க விருப்பமிருக்குமாயின்
கேளுங்கள், கூறுகின்றேன். முன்னம் விந்தை என்பவள் சர்ப்பங்
களுக்கு ஊழியஞ் செய்வதாகப் பிரதிக்ஞை செய்து அவைகளுக்
குக் கீழ்ப்படிந்து நடந்து வந்தாள். அந்த அடிமைத் தனத்தை
நீக்குவதன் பொருட்டுக் கசியபரின் குமாரனாகிய கருடன் அமு
தங் கொண்டுவர ஒப்புக்கொண்டான். தேவர்களிடமிருந்து அமு
தங் கொண்டுவர வேண்டியதாயிருந்தமையால் அவர்களை வெல்வ
தற்குரிய வலுவை யடைவதன் பொருட்டுத் தன் தந்தையிடம்
தனக்குத் தருந்த உணவைக் கொடுக்கும்படி வேண்டினான். கசிய
பர் "அப்பா! கருடா சாபத்தினால் வந்த பெரும் யானை யொன்
றும் ஆமை யொன்று மிருக்கின்றன. அதைப் புசித்துவிட்டு நீ
தேவலோகம் செல் என்றார். பின்னர் கருடன் தன் தந்தையின்
உத்திரவுப்படியே அவர் குறித்த விடஞ்சென்று அங்கிருந்து யானை
யையும் ஆமையையும் அடைந்து அவைகளை யெடுத்துக்கொண்டு
பறந்து ஒரு பெரிய கற்பகத்தருவின் கிளையிலுட்கார்ந்தான்: உட்
கார்ந்தவுடன் அக்கிளையானது பாரந்தாங்காமல் முறிந்தது. அந்
தக் கிளையில் வாலகில்லியர்கள் என்னும் முனிவர்களில் அநேகர்
தலைகீழாகவிருந்து தவம் புரிந்து வந்தனராகையால், அவர்களுக்கு
எதுவும் தீங்குறுவண்ணம் முறிந்த அக்கிளையை கருடன் தன்
மூக்கில் கொத்திக்கொண்டு ஜனசஞ்சாரமில்லாத ஓரிடத்திற்
கொண்டு போய் வைத்தான். அந்தக்கிளையின் மேற்பக்கம் இலங்கை
ஏற்படுத்தப்பட்டது. அதனால் தான் இவ்விடத்தில் பூமி முழுதும்
விருக்ஷங்களாகவே காணப்படுகின்றது என்றான் விபீஷணன்.
லோஹஜங்கன் இந்த வரலாறு கேட்டு மிகவும் மகிழ்ச்சி யடைந்
தான். பிறகு சில நாளைக்கெல்லாம் தான் மதுரைக்கு வர விரும்பி
விபீஷணனிடம் விடை கேட்டான். விபீஷணன் லோஹஜங்க
னுக்கு விலையுயர்ந்த ஆபரணங்களையும் இரத்தினங்களையும் கொடுத்
தான். இவையல்லாமல் மதுரையில் திருக்கோயில் கொண்டெ

ழுந்தருளியுள்ள ஸ்ரீ மகா விஷ்ணுவுக்குக் கொடுக்கும்படி ஸ்வர்
ணமயமான பத்மம், கதை, சங்கு, சக்ரம் முதலியவைகளையும்
லோஹஜங்கனிடம் கொடுத்தான். லோஹஜங்கன் அவை யெல்லா
வற்றையும் பெற்றுக்கொண்டு லக்ஷம் யோசனை செல்லக் கூடிய
அந்தப் பறவையின் மீதேறிக்கொண்டு சிறிதும் சிரமமின்றி மது
ரையம்பதி வந்து சேர்ந்தான். மதுரையில் ஜனப்புழக்கமில்லாத
ஓரிடத்தில் ஆகாயத்திலிருந்து இறங்கி தன்னிட மிருந்த பொருள்
களை வைத்து பத்திரப்படுத்திவிட்டுப் பறவையையும் ஓரிடம்
கட்டி வைத்தான். பிறகு கையில் ஒரு ரத்தினத்தை மட்டுமெடுத்
துக் கொண்டு மதுரைக் கடை வீதி சென்று அதைக் கிரயப்படுத்தி
அப்பொருளைக்கொண்டு தனக்கு வேண்டிய துணிவகைகளை வாங்
கிக்கொண்டு சந்தன முதலிய வாசனை வஸ்துக்களையும் சேகரஞ்
செய்துகொண்டான். பிறகு ஒரு சாப்பாட்டுக் கடைக்குச் சென்று
அங்கு விலை கொடுத்து சாப்பாட்டையும் வாங்கிக்கொண்டு தானிற
ங்கின இடத்திற்கு வந்து அந்தச் சாப்பாட்டில் தன் வாகனமாகிய
பறவைக்குச் சிறிது கொடுத்துப் பின் தானும் புசித்தான்.

அன்று சாயங்காலம் விலையுயர்ந்த வஸ்திரம், சங்கு, சக்ரம்,
கதை, பத்மம் முதலியவைகளை யணிந்துகொண்டு பறவையின்
மீதேறி ஆகாயவழியே சென்று ரூபிணிகையின் வீட்டுக்கு நேரே
வந்து நின்று அவள் தனித்திருக்கும் சமயம்பார்த்து அவள்செவிக்
குமாத்திரம் படும்படி கம்பீரமான சத்தம் செய்தான். அச்சத்
தஞ் செவியிற்பட்டதும் ரூபிணிகை வெளியே வந்து பார்த்து,
நாராயணமூர்த்திபோல் விளங்கும் லோஹஜங்கனைக் கண்டாள்.
அச்சமயம் பார்த்து லோஹஜங்கன் "ஏ ரூபிணிகே! நான் நாரா
யணன்; உன்னைக் கருதி இங்கே வந்திருக்கின்றேன்" என்றான்.
ரூபிணிகை உடனே இருகரங்களையுங் குவித்து வணங்கி "பிரபு
தயை செய்யலாமே" என, உடனே லோஹஜங்கன் இறங்கிப் பறவை
யை ஓரிடத்தில் கட்டிவிட்டு அந்த மாதுடன் சயன கிருகஞ்சென்று
அவளிடம் சுகமனுபவித்து விட்டு அங்கிருந்து வெளியே
வந்து பறவையின் மீதேறிக்கொண்டு ஆகாயவழியே சென்றான்

பின் ரூபிணிகை அன்று பொழுது விடிந்ததும் "நான் தேவதை! விஷ்ணுவுக்கு மனைவியாகிவிட்டேன். இனிமானிடர் களுடன் நேரிற்பேசேன்" என்று சொல்லிக் கொண்டு எவருடனும்பேசாது மௌனமாக விருந்தாள். அதுகண்ட தாயாராகிய மகரதம்ஷ்ட்ரை அவளைப்பார்த்து "பெண்ணே! இவ்வாறேனிருக்கின்றாய்?" என்றுகேட்டாள். ரூபிணிகை பொன்றும் பேசவில்லை. மறுபடியும் மகரதம்ஷ்ட்ரை "ஏன் பேசாமலிருக்கிறாய்; காரணமென்ன?" என்றுகேட்டாள். பிறகு ரூபிணிகை, தன் தாய் நிர்ப்பந்தமாகக் கேட்பதனால் தனக்கு முன்னே ஒரு திரை போட்டுக் கொண்டு அதன் மறைவிலிருந்து நேற்றிரவு நடந்ததைக் கூறினாள்.

இந்தப் புதுமையைக் கேட்டதும் மகரதம்ஷ்ட்ரை ஆச்சரியமடைந்து அன்றிரவு வெகு நேரம் வரையில் விழித்துக் கொண்டிருந்து லோஹஜங்கன் கருடன் மீது சங்கு சக்ர, கதா தாரியாய் ஆகாய வழியே வந்திறங்கியதைக் கண்டு அவனை விஷ்ணுவென்றே கருதி மகிழ்ந்தாள். மறுநாள் பொழுது புலர்ந்ததும் மகரதம்ஷ்ட்ரை தன் மகள் ரூபிணிகையை யழைத்து "அம்மா! நீ தேவத்தன்மையை யடைந்து விட்டாய்; நான் உனக்குத் தாயாரல்லவா? அந்தப்பலனை நான் அடையும்படி செய்யவேண்டும். எனக்கோ வயதாய் விட்டது. இந்தச் சரீரத்துடன் நான் சொர்க்கம் போக விரும்புகின்றேன்; இந்த என் கோரிக்கையை பகவானுக்குச்சொல்லி எனக்கு அனுக்கிரகம் செய்யும்படி செய்யவேண்டும்" என்றாள். ரூபிணிகை அவ்வாறே செய்கின்றேனென்று ஒப்புக்கொண்டு இரவில் கபடவேடதாரியாகிய லோகஜங்கன் வந்ததும் அவனை நமஸ்கரித்து பக்தியுடன் தன் தாயின் பிரார்த்தனையைத் தெரிவித்தாள். லோஹஜங்கன். பெண்ணே! உன் தாய் செய்திருக்கின்ற பாபத்திற்கு அளவு கிடையாது. ஆகையால் அவள் பிரகாசமாகச் சொர்க்கத்திற்குப் போக முடியாது. ஏகாதசியன்றுசாலையில் சொர்க்கக்கதவு திறக்கப்படும். அப்போது அநேக சிவபக்தர்கள் முன்னே செல்வார்கள். அவர்களுக்கு மத்தியில் உன் தாயையும் சேர்த்தனுப்பவேண்டும். அதற்காக உன் தாயும் அவர்களைப் போலவே வேடம் போட்டுகொள்ள வேண்டும். சரீரத்தில் ஒரு பக்கத்தில் மையையும் ஒரு பக்கத்தில் ஸிந்தூரத்தையும் பூசிக்கொள்ளவேண்டும். வஸ்திரம்

தரித்துக்கொள்ளக்கூடாது. இவ்வாறு வேடம்பூண்டு கொள்வாளாயின் உன் தாய் சொர்க்கம் செல்லப் பாத்திரமாவாள்" என்றான். ரூபிணிகை தங்கள் ஆக்ஞைப்படியே வேடம் பூண்டுகொள்ளும்படி செய்கின்றேன்; தாங்கள் அனுக்கிரகம் செய்யவேண்டுமென்று எப்பொழுது பொழுது விடியுமென்று காத்திருந்து பொழுது விடிந்ததும் தன் அன்னையிடம் லோகஜங்கன் கூறியதைத் தெரிவித்தாள். மகரதம்ஷ்ட்ரையும் சொர்க்கம் செல்ல வேண்டுமென்கிற அவாவினால் அவ்வாறே வேடந்தரித்துக் கொள்ளச் சம்மதித்து இரவில் லோகஜங்கன் வருமுன்னரே வேடந்தரித்துக் கொண்டு காத்திருந்தாள். லோஹஜங்கன் எப்போதும் போல் இரவில் வந்து ரூபணிகையுடன் சற்றுப் பேசியிருந்து பிறகு விகாரமான வேடம் பூண்டு வஸ்திரமில்லாதிருக்கும் மகரதம்ஷ்ட்ரையைத் தன் வாகனத்தின்மீது ஏற்றிவைத்துக் கொண்டு ஆகாயமார்க்கத்திற் கிளம்பிச் சென்றான். இவன் ஆகாயவழியே செல்லுகையில் ஒரு தேவாலயத்திற்கு முன்னே உயரமான கல்தூணைக் கண்டான். அந்தக்கல் தூணிற்கு நேரே யிறங்கி அதன்மீது உச்சியில்மகரதம்ஷ்ட்ரையை வைத்து, "மாதே! இந்தத் தூணின்மீது சற்றுநேரமிரு. நான் என்பக்தர்களிடம் சென்றுவருகின்றேன்" என்று கூறிமறைந்தான்.

அப்பொழுது அந்தத் தேவாலயத்தில் தங்கிக் கண் விழிப்பதன் பொருட்டு யாத்திரை செய்வோர் அநேகர் அவ்வழியே ஆலயத்திற்குப்போய்க் கொண்டிருந்தார்கள். மகரதம்ஷ்ட்ரை அவர்களைப் பார்த்து, ஜனங்களே! எல்லோரையும் சங்கரிக்கும் மகமாயி உங்கள் மீது இப்போது விழப்போகிறாள். ஆகையால் எல்லோரும் மகாவிஷ்ணுவைச் சரணமாக அடையுங்கள்" என்றாள். ஆகாயத்திலிருந்து திடீரென்றுண்டான இவ்வார்த்தையைக் கேட்டதும் எல்லோரும் பயந்து விஷ்ணுவைத்தியானம் செய்யலாயினர். அப்போது லோகஜங்கனும் ஒருவருமறியாமல் ஆகாயத்திலிருந்து இறங்கித்தன் வாகனத்தை ஓரிடத்தில் கட்டிவிட்டுத் தன்சுயரூபத்துடன் வெளிப்பட்டு ஜனங்களோடு கலந்து கொண்டு நின்றான். மகரதம்ஷ்ட்ரையோ "ஐயோ! இன்னும் விஷ்ணு வரவில்லையே! நாம் சொர்க்கம் எப்போதடைவோம்" என்கிற பெருங்கவலையில் மூழ்கித் தான் இன்னது செய்வதென்பது தெரியாது தவிக்கின்றாள். அந்தத்தூண்

மீது அவளுக்கிருக்க முடியவில்லை. என்னசெய்வாள். இங்குமங்குங் கீழ் பார்த்தாள். மனதிற் பெரும்பீதியுண்டாய்விட்டது. உடனே "ஐயோ! நான் விழுகின்றேன் நான் விழுகின்றேன்" என்று கூக்குரலிட்டாள்.

இச்சத்தம் கேட்டதும் ஜனங்கள் "பயமாயி விழப்போகிறேன் என்றுசொல்லுகிறாள். விழுந்து விடுவாள். நாம் என்ன செய்யப் போகிறோம்" என்று ஒருவர்க்கொருவர் பேசிக்கொண்டு பெரிய வியாகுலமடைந்து உயரநோக்கிப் பார்த்து "ஓதேவி! வேண்டாம் வேண்டாம், என்று கூறலாயினர். அன்றிரவு முழுவதும் அந்நகரத்தார் யாவரும்பெரும் பீதியடைந்திருந்தார்கள். சிறிதும் நித்திரை செய்தார்களில்லை.

பொழுது புலர்ந்ததும் யாவரும் தூணின்மீது இருப்பவள் மகரதம்ஷ்ட்ரையெனக்கண்டு பயம் நீங்கி நகைத்தார்கள். இந்தச் செய்தியரசனறிந்து அவனும் வந்து பார்த்தான்.

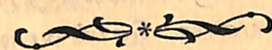
பிறகு ரூபிணிகையும் வந்து பார்த்து தூணின் மீதிருப்பவள் தன் அன்னையெனவறிந்து மிகவும் துக்கமும் வெட்கமுமடைந்து அவளை அத்தூணினின்றும் அங்குள்ள ஜனங்களைக் கொண்டு இறக்கிவிடும்படி செய்தாள். யாவரும் மகரதம்ஷ்ட்ரையைச் சூழ்ந்துகொண்டு இக்கதியுற்றதற்குக்காரணம் யாதெனக் கேட்கலானார்கள். மகரதம்ஷ்ட்ரை அவர்களிடம் நடந்ததைக் கூறினாள்.

இந்த ஆச்சரியத்தைக் கேட்டதும் ஜனங்கள் இது யாரேனும் ஒரு சித்தருடைய வேடிக்கையாயிருக்குமென்று கருதி அரசனுக்கறிவித்தார்கள். அரசனும் ஆச்சரியமடைந்து "வெகுபேர்களையடையக்கூடிய இம்மாதை எவன் வஞ்சித்தனனோ அவன் பகிரங்கமாக வரட்டும்; அவனுக்கு இந்த இராஜ்யத்தில் பாதி தருகின்றேன்" என்று உடனே பறைசாற்றுவித்தான். அதுகண்ட லோஹஜங்கன் அரசன் முன் தோன்றி நடந்ததை விவரமாகக் கூறி தன்னிடம் விபீஷணன் கொடுத்த சங்கு சக்ரம் கதை பத்மம் முதலியனவைகளைக் காட்டி அவைகளை மகாவிஷ்ணுவுக்குக் கொடுக்கவேண்டுமென்பதையுங் கூறினன்.

பிறகு அரசன் லோஹஜங்கனுக்குத் தன் ராஜ்யத்தில் பாதி ராஜ்யம் தந்து ரூபிணிகையையும் அவனுக்குச் சுவாதீனப்படுத்தினன். லோஹஜங்கன் ராஜ்யத்தையும் ரூபிணிகையையும் மனமகிழ்ச்சியுடன் ஏற்றுக்கொண்டு சுகமாகக் காலங் கழித்தான் என்ற இக்கதையை வஸந்தகன் கூற உதயனனும், அவனருகே யிருந்து கேட்டுக் கொண்டிருந்த வாஸவதத்தையும் மிகுந்த சந்தோஷமடைந்தார்கள்.

ஐந்தாவது தரங்கம்.

இவ்வாறிருக்கையில் வாஸவதத்தை தன் தந்தையை மறந்து உதயனனிடம் மிகுந்த அன்புகொண்டு தன் அபிப்ராயத்தையும் தெரிவித்தனள். இச்சமயம் ஒரு நாள் யௌகந்தராயணன் என்னும் மந்திரி மறுபடியும் ஒருவரையும் அறியாமல் உதயனனிடம் வந்து பார்த்துச்சற்று நேரம் சம்பாஷித்துப் போனான். வஸந்தகன் மட்டிலும் அவ்வரசனிடமே யிருந்தானாகையால் அவன் தானும் அரசனும் தனித்திருக்கும் தருணத்தில் "அரசே! சண்டமகாஸேனன் தந்திரத்தால் தங்களைக் கட்டிக்கொண்டு வந்து விட்டான். அவன் இனி தன்குமாரியாகிய வாஸவதத்தையைக் கொடுத்துத் தங்களை விசேவிக்க விரும்பியுள்ளான். ஆகையால் அவன் அப்படிச் செய்யு முன்னரே நாமே இந்த வாஸவதத்தையை அவனை யறியாமல் நமது பட்டணத்திற்குக் கொண்டு போய் விடுவோம். அப்படிச் செய்வோமாகில் கர்வமுடைய இந்தச் சண்டமகாஸேனனுக்கு நாம் பதிற் செய்ததாகும். புருஷத்தனமில்லாமல் செய்த இந்த அற்பவெற்றியால் நமக்குத்தாழ்மைஏற்படாமலிருக்கும். இந்த வாஸவதத்தைக்குத் தந்தையாகிய சண்டமகாஸேனன் பத்ரவதி என்னும் பெயருடைய ஒரு பெண்யானையைக் கொடுத்திருக்கிறான். அந்தப் பெண்யானையின் வேகத்தை அனுசரிக்க நாடாகிரி என்ற

நமது யானையைத் தவிர வேறு எந்த யானையாலும் முடியாது. நாடாகிரியும் இந்த யானையைக் கண்டால் யுத்தம் செய்யாது. பத்ரவதி யென்ற இந்த யானையின் மாவுத்தன் ஆஷாடகன் என்பவன். அவனுக்கு நான் மிகுதியான பொருளைக் கொடுத்து என் வசப்படுத்தியிருக்கிறேன். ஆகையால் வாஸவதத்தையுடன் பத்ரவதியின் மீதேறிக்கொண்டு ஒருவரையுமறியாமல் இராத்திரி வேளையில் இதை விட்டுப் புறப்பட்டு விடுவோம். இங்கிருக்கும் மகாமாத்திரன் என்பவன் யானைகளின் இங்கிதமறிந்தவன். அவன் இந்த யுக்தியை யறியாமலிருக்கும்படி மதுவைக் கொடுத்து மயக்கிவிட வேண்டும். நான் முந்தி இவ்விடமிருந்து புறப்பட்டு உமது நண்பனாகிய புளிந்தனுடைய வீட்டிற்குச் சென்று அங்கிருந்துகொண்டு உம்மை வழியில் காப்பாற்றுவதற்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்கிறேனென்று கூறி அவ்விடம் விட்டுச்சென்றான் யௌகந்தராயணன்.

பிறகு யௌகந்தராயணன் சொன்னபடியே செய்வதெனத் தீர்மானித்து வாஸவதத்தை தன்னிடம் வந்ததும் சற்று நேரம் அவளுடன் அன்போடு சில சரித்திரங்களைச் சொல்லிக் கொண்டிருந்து தான் அதை விட்டுப் புறப்பட யோசித்திருக்கும் யுக்தியைத் தெரிவித்தான். அதைக்கேட்டதும் வாஸவதத்தை சம்மதித்து மாவுத்தனாகிய ஆஷாடகனை வரவழைத்து அவனைத் தயாராயிருக்கும்படி செய்தாள். பிறகு தேவபூஜையென்ற உபாயத்தை வைத்துக்கொண்டு மகாமாத்திரனுக்கு மதுவைக் கொடுத்து அவனுக்கு மயக்கமுண்டாகும்படி செய்தாள். பின்னர் குறிப்பிட்ட வேளையில் ஆஷாடகன் மேகநாதம்போல் சப்திக்கும் பத்திரவதி யென்னும் யானையைக் கொண்டுவந்தான். அந்த யானை வந்து நின்றவுடன் ஒரு பெரிய சப்தம் செய்தது. அச்சத்தத்தை யானையின் பாஷையை யறியும் வல்லமை படைத்த மகாமாத்திரன் கேட்டான். அதனால் அவன் அப்பெண்யானை தான் இன்று நூற்றெண்பது யோஜனை தூரம் போகப் போகிறதாகத் தெரிவித்ததெனக்கண்டு கொண்டான். அப்பொழுது மகாமாத்திரன் மிகுந்த மயக்கங் கொண்டிருந்தானாகையால் யானையின் சப்தத்தின் பொருளறிந்தும் அவன் மனம் அதைப்பற்றி விசாரித்தற்குரியதாயில்லை. ஆகையால் யானை யறிவித்த இந்த இரகசியம் அங்குள்ள ஒருவராலும் அறிந்து கொள்ளப்படவில்லை.

பின்னர் உதயனன் தான் யௌகந்தராயணனிடமிருந்து தெரிந்துகொண்ட உபாயங்களால் கட்டுகளை யவிழ்த்துக்கொண்டு தனது வீணையையும் ஆயுதங்களையும் எடுத்துக்கொண்டு வாஸவதத்தை வஸந்தகன் இவர்களுடன் புறப்பட்டு பத்ரவதியின் மீது ஏறிக் கொண்டான். பின்னர் வாஸவதத்தையின் அந்தரங்கத் தோழியாகிய காஞ்சனமாலையும் பத்ரவதியின் மீது ஏறினாள். பிறகு ஆஷாடகன் யானையை நடத்த யாவரும் இடிந்துபோனகோட்டைச் சுவரின் மார்க்கமாக வெளிக்கிளம்பினார்கள். அப்பொழுது இவர்களை யெதிர்த்த கோட்டைக் காவலாளிகளாகிய வீரபாகு தாளபடன் இவ்விருவரையும் உதயனன் வதஞ்செய்தான். பின்னர் ஆஷாடகன் மாவுட்டியைப் பிடித்து பத்திரவதியை ஓட்ட அது வெகு விரைவில் சென்றது. உஜ்ஜயினி நகரப் பிராகாரக் காவலாளிகள் மரணமடைந்ததை யறிந்த நகரக் காவலாளிகள் மிகவும் ஆரவாரம் செய்துகொண்டு அன்றிரவே அரசனிடம் தெரிவித்தார்கள். அரசன் அதன் காரணத்தை யறியவேண்டி நெடுக விசாரித்துப் பார்க்கையில் உதயனன் வாஸவதத்தையை யபகரித்துக் கொண்டு போய் விட்டானென்று தெரிந்து கொண்டான். பட்டணமெங்கும் ஜனங்கள் பல படியாகவும் பேசி ஆரவாரித்தனர். இது கண்டு சகியாத சண்டமஹாஸேனனுடைய புத்திரன் பாலகன் என்பவன் நாடாகிரி யென்ற யானையின் மீதேறிக்கொண்டு உதயனனைத் தொடர்ந்து சென்றான். தன்னைத் தொடர்ந்து வருவது அரசன் புத்திரனாகிய பாலகனென வறிந்த உதயனன் பாணங்களாலடித்துத் தடுத்தான். நாடாகிரி யென்ற யானை பத்திரவதி என்னும் யானையின் அருகே வந்து பார்த்தும் அதை யொன்றும் செய்யவில்லை. இதற்குள் இந்தப் பாலகனுடைய சகோதரனாகிய கோபாலனென்பவன் வேறொரு யானையின் மீது அவ்விடத்திற்கு வந்து தன் தந்தை திரும்பி நகரத்திற்கு வரச் சொன்னானென்று தெரிவிக்கப் பாலகன் பின் சிறிதும் தாமதியாது அங்கிருந்து புறப்பட்டு விட்டான்.

பின் உதயனன் தன் யானையைச் செலுத்திக்கொண்டு புளிந்தனிருக்கும் அரண்யம் வந்தான், இங்கேவந்ததும்பொழுதுவிடிந்தது.

நூற்றெண்பது யோசனைதூரம் வந்த யானைக்குத் தாகம் அதிகரித்தமையால் அங்கிருந்த ஒரு குட்டையில் அந்த யானை நீருண்டு தாகந் தணித்துக்கொண்டது. பின் மறு கணத்திலேயே அந்த ஜலத்திலேற்பட்டிருந்த ஏதோ தோஷத்தினால் அந்த யானை திடீரென்று தரையில் விழுந்து புரண்டு உயிர் துறந்தது. அதனால் உதயனன் பெருந்துக்கமடைந்து இன்னசெய்வதெனத் தோன்றாது மயங்கிநிற்கும்போது ஆகாயத்தில் "ஓ அரசனே! நான் மாயாவதியென்ற பெயர் படைத்த ஒரு வித்தியாதரமாது. எனக்கு முன்னால் ஏற்பட்ட சாபத்தினால் இதுகாலம் வரையில் நான் பெண் யானையாகப் புவியின்கண்ணிருந்தேன். இப்போது உனக்கு உபகாரம் செய்தேன். இனி உனக்குப் பிறக்கப்போகும் புத்திரனுக்கும் மறுபடியும் உதவி புரியப்போகிறேன். உனக்கு மனைவியாகிய இந்த வாஸவதத்தை மானிடமாதல்ல; தேவஸ்திரீ; ஏதோ காரண வசத்தால் இப்புவியில் அவதரித்திருக்கின்றாள்" என்று ஆகாயவாணி கூறிற்று. இதைச் செவியுற்ற உதயனன் வியப்பும் மகிழ்ச்சியுமடைந்து தன் நண்பனாகிய புளிந்தனிடம் வசந்தகனையனுப்பித் தன் வரவை முன்னால் சென்று தெரிவிக்கும்படி செய்தான். பிறகு தானும் வாஸவதத்தையும் கால் நடையாகவே அந்தப் புளிந்தனிருக்குமிடம் நோக்கிச் சென்றார்கள்; இவனை வழியில் நூற்றைம்பது திருடர்கள் மடக்கிக் கொண்டார்கள். அவர்களை உதயனன் தன் கை வில்லாலடித்து நமனுலகுக்கு அனுப்பினான். அப்பொழுது அரசனுடைய நண்பனாகிய புளிந்தகன், யௌகந்தராயணன், வசந்தகன் இவர்கள் அங்கு வந்து சேர்ந்தார்கள். புளிந்தகன் உதயனனை வணங்கித் தன்னிருப்பிடத்திற்கு அன்போடு அழைத்துச் சென்றான். அங்கே வாசவதத்தையும் உதயனனும் தங்களுக்களிக்கப்பட்ட நல்ல உணவை உண்டு சிரமபரிகாரம் செய்து கொண்டார்கள்.

முதல் நாளே யௌகந்தராயணன் தூதனை அனுப்பியிருந்தானாதலால் சேனாதிபதியாகிய ருமண்வான் என்பவன் அன்று வந்து சேர்ந்தான். பிறகு உதயனன் அந்தவனமுழுதும் சுற்றிப்பார்த்துப் பின் விந்தியமலைக்கருகாமையிலுள்ள ஓரிடத்தில் உச்சயினி நகரத்தின் விருத்தாந்தத்தைத் தெரிந்துகொள்வதன் பொருட்டுத் தங்கியிருந்தான். அப்பொழுது உச்சயினியிலிருந்து யௌகந்தராயண

னுடைய நண்பனாகிய ஒரு வியாபாரி வந்து "பிரபுவே! உமது மாமனாராகிய சண்டமகாஸேனன் உம்மிடம் அன்புடன் இருக்கிறான். அவன் தங்களிடம் துவாரபாலகனை அனுப்பியிருக்கிறான். அவன் பின்னால் வருகிறான். நான் யாரையுமறியாமல் முந்தி இச்செய்தி தெரிவிக்க விரைவாக வந்தேன்" என்றான்.

இதைக்கேட்ட உதயனன் சந்தோஷித்து வாசவதத்தைக்குரைக்க அவளும் சந்தோஷமடைந்தாள். இவள் ஏற்கனவே பந்துக்களைத்துறந்து உதயனனை மணந்துகொள்ளக் கருத்துக் கொண்டிருந்தமையால் இச்செய்தி கேட்டதும் மகிழ்வுற்றது மன்றி வெட்கமுமடைந்தாள். இப்படிக் கலக்கமுற்ற தன் மனம் சரியாவதன்பொருட்டு ஒருகதை கூறும்படி தன் அருகேயிருந்த வசந்தகனுக்குத் தெரிவித்தாள்.

வசந்தகன் சந்தோஷமடைந்து வாசதத்தைக்குப் பதிபக்தி புகட்டக்கூடிய ஒருகதையை நினைவுக்குக் கொண்டுவந்து கூறலானான்.

தாம்பிரலிப்தி யென்றொரு நகரமுண்டு. அந்நகரத்தில் அளவற்ற ஐசுவரியம் படைத்த ஒரு வியாபாரியிருந்தான். அவனைத் தனதத்தனென்றழைப்பார்கள். அவனுக்கு மக்கட்பேறில்லாமையால் அநேக அந்தணர்களை வரவழைத்து அவர்களை வணங்கி "பிராமணோத்தமர்களே! எனக்குப் புத்திரப் பேறுண்டாகுமாறு தருமத்தைச் செய்விக்கவேண்டும்" என்று கேட்டுக்கொண்டான்.

பிராமணர்கள் "ஓ தனதத்த! இக்காரியம் சிரமத்தாலாகத்தக்கதன்று. பிராமணர்கள் வேதத்திற் கூறியபடி கர்மங்களைச் செய்து எல்லாகாரியங்களையும் சாதகம் செய்வார்கள். இவ்விதமே முன்னொரு அரசனுக்குப் புத்திரப் பேறில்லாதிருந்தது. அவ்வரசனுக்கு மனைவிமாத்திரம் நூற்றைந்து பேர்களிருந்தார்கள். அவன் புத்திரகாமேஷ்டியாகம் செய்து ஒரு புத்திரனை அடைந்தான். அக்குழந்தை நல்லரூபமுடையதாயிருந்தது. அது தவழ்ந்து விளையாடும்போது ஒருநாள் ஒரு எறும்பு அதன் அடித்தொடையில் கடித்தது. அதனால் குழந்தை வீறிட்டு வீறிட்டு அழுதது. அதுகண்டு அந்தப்புரத்து ஸ்திரீகள் குழந்தைக்கு ஏதோ ஆபத்து வந்துவிட்டதெனநினைத்துக் கத்தின

ர்கள். அரசனும் அச்சமுற்று மனங்கலக்கி வருந்தினான். பிறகு சற்று நேரத்திற்கெல்லாம் தொண்டையில் கடித்திருந்த எறும்பு விலகிற்று. குழந்தை அழுகையை நிறுத்திற்று. இதனால் அரசன் ஒரே புத்திரனாயிருப்பது துக்கத்திற்குக் காரணமென்று கருதி பிராமணர்களை வரவழைத்து "பிராமணர்களே! வெகு பிள்ளைகளுண்டாக ஏதேனும் உபாயமுண்டோ"வென்று மிகவும் பரிதாபத்துடன் கேட்டான்.

பிராமணர்கள் "பிரபுவே! உமக்குப் புத்திரனுண்டாக ஒரு உபாயமிருக்கிறது. அப்படிச்செய்தால் முடியும்" என அரசன் "அதென்ன உபாயம்; தெரிவித்தால் அப்படியே செய்கிறேன்" என்றான். பிராமணர்கள், "பிரபுவே! உமக்கிப்போதிருக்கும் இந்தக் குழந்தையைக் கொன்று அந்த மாம்சத்தை அக்னியில் ஹோமம் செய்யவேண்டும். அந்த வாசனையை உமது மனைவிகள் மோர்ந்து பார்த்தால் அவர்களொவ்வொருவருக்கும் ஒவ்வொரு புத்திரன் பிறப்பான்" என்றார்கள். அரசன் அதற்குச் சம்மதிக்கவே அந்தணர்கள் அந்த ஹோமத்தைச் செய்துமுடித்து அவனுக்குப் பல புத்திரனுண்டாகும்படி செய்தார்கள். ஆசையால் உமக்கும் ஹோமத்தால் புத்திரபாக்கியமுண்டாகும்படி செய்கின்றோம் என்றுகூற, அரசன், அந்த அந்தணர்களுக்கு தக்ஷிணைமுதலியவைகளைக் கொடுத்து ஹோமத்தை நடத்தும்படி ஆக்ஞாபித்தான். பிராமணர்கள் ஹோமத்தை பரிஷ்காரமாகச்செய்து முடித்தார்கள். பின்னர் அரசனும் ஒரு புத்திரனை யடைந்தான். அவனுக்கு அரசன் குஹசேனன் என்று பெயரிட்டுச் செல்வமாக வளர்த்துவந்தான். அவன் தக்க வயதினையடைந்ததும் அவனுக்கு ஒரு பெண்ணைத் தேடி விவாகம் செய்விக்கக் கருத்துக்கொண்டான். அதன் நிமித்தம் அரசன் ஒரு வியாபாரிபோல் வேடந்தரித்துக் கொண்டு தீபாந்திரம் சென்று அங்கிருந்த ஒரு வியாபாரியைக் கண்டு அவனுடைய பெண்ணைத் தன் குமாரனுக்குக் கொடுக்கும்படி யாசித்தான். தர்மகுப்தன் என்னும் பெயர்கொண்ட அந்த வியாபாரியின் அருமையான பெண்ணை வெகு தூரத்திலிருக்கும் தாம்பிரலிப்திபுரத்திற் கொடுக்க மனமில்லாததினால் அந்தச் சம்பந்தஞ்செய்யச் சம்மதிக்கவில்லை. ஆனால் தேவஸ்மிதை யென்னும் அப்

பெண் குஹசேனனைக் கண்டு அவன் மீது ஆசைகொண்டு ஒருவரையும் அறியாமல் அவனுக்குத் தன் கருத்தை சமிக்ஞை செய்து காட்டினாள். குஹஸேனனும் அதைத் தெரிந்துகொண்டு சந்தோஷமடைந்தான். பின்னர், தேவஸ்மிதை, குஹசேனன், அவன் தந்தை தனதத்தன் மூவரும் அவ்வூரிலிருந்து ஒருவரையுமறியாமல் புறப்பட்டுத் தாம்பிரலிப்திபுரத்திற்கு வந்து சேர்ந்தார்கள். தனதத்தன் தன் பெருமைக் கேற்றபடி தேவஸ்மிதைக்கு நல்ல ஆடையாபரணங்களைப் பூட்டி ஒரு சுபதினத்தில் குஹசேனனுக்கு மணஞ்செய்வித்தான். குஹசேனனும் தேவஸ்மிதையும் ஒருவர் மேல் ஒருவர் மிக்க அன்புபாராட்டிவந்தார்கள். பின் தற்செயலாகத் தனதத்தன் மரணமடைந்தான். அவன் பந்து ஜனங்களெல்லோரும் குஹசேனனை கடாஹத்தீவிற்குச் செல்லும்படி கட்டாயப்படுத்தினார்கள். அதுகண்ட தேவஸ்மிதை தன்கணவன் தன்னை விட்டுப்பிரியின், அவனுக்கு ஒரு வேளை வேறு மாதர்களின் சேர்க்கையுண்டாகுமென்கிற சந்தேகங்கொண்டு அவனை அத்தீவுக்கனுப்பப் பிரியப்படவில்லை. பந்து ஜனங்களோ அடிக்கடி சட்டாயப்படுத்துகிறார்கள். என்ன செய்வான் குஹசேனன்! இன்னது தான் செய்வது என்பது தெரியாது மயங்கினான். பின் இரண்டொரு நாட்கழிந்ததும் இந்தச் சந்தேகம் ஈசனாற்றான் தீரவேண்டுமெனத் தீர்மானித்து ஆலயஞ்சென்று அங்கு ஆகாரமின்றி விருதமிருந்து வந்தான். தேவஸ்மிதையும் கணவனை யனுசரித்து விருதத்தை யனுஷ்டித்து வந்தாள். பிறகு ஒருநாள் அவ்விருவருடைய சொப்பனத்திலும் பரமசிவன் தோன்றி தலைக்கு ஒரு செந்தாமரை மலரைக் கொடுத்து "உங்களிருவருள் யாரேனும் ஒருவர் வெகு தூரம் சென்று அங்கு ஒழுக்கத்தினின்றும் தவறுவீர்களாயின், ஒழுக்கத்தினின்றும் சிறிதும் தவறாதவருடைய மலர் வாட்டமுறும். இந்த அடையாளத்தைக் கொண்டு நீங்கள் தெரிந்துகொள்ளுங்க"ளென்று கூறி மறைந்தார்.

பின் உடனே இருவரும் விழித்துக்கொண்டார்கள். இருவருடைய மனமும் அவர்கள் கரத்திலிருக்கும் தாமரை மலர்போல் * ராகத்தை யடைந்தது.

---

* ராகம்—சிவப்பு, ஆசை.

பிறகு குஹசேனன் தாமரை மலரை யெடுத்துக்கொண்டு தனக்கு அவ்வூரார் கட்டளையிட்டபடி கடாஹத்தீவுக்குச் சென்றான். தேவஸ்மிதையோ தன் கையிலிருக்கும் தாமரை மலரை நோக்கியவாறே யிருந்துவந்தாள். குஹசேனன் கடாஹத்தீவை யடைந்ததும் அங்கேயிருக்கும் ரத்தின வியாபாரிகளுடன் சேர்ந்து அவனும் இரத்தினவியாபாரம் செய்து வந்தான். அங்குள்ள வியாபாரி ஒருவனுக்கு நான்கு புத்திரர்களிருந்தார்கள். அவர்கள் குஹசேனனுடைய கரத்திலிருக்கும் தாமரை மலர் வாடாதிருப்பதைக் கண்டு ஆச்சரியமடைந்து அதன் வரலாறு அறியப் பிரியப்பட்டுச் சமயம் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். ஒரு சமயம் குஹசேனனைத் தங்கள் வீட்டுக்குக் கட்டாயப்படுத்தி யழைத்துச் சென்று மதுவைக் கொடுத்து அவன் குடித்துமயக்கமுற்ற பின் அந்த மலரைப்பற்றி விவரம் கேட்டார்கள். குஹசேனன் இச்சமயம் தன் வசமற்றிருந்தானாகையால் அவர்கள் கேட்டதும் உள்ளதை உள்ளபடியே தெரிவித்தான்; அதுகேட்ட அந்நால்வரும் "இவன் இங்கிருந்து இரத்தின வியாபாரம் செய்து திரும்ப வெகுநாட் செல்லும்; அதற்குள் நாம் தாம்பிரலிப்திபுரம் சென்று அங்கிருக்கும் இவன் மனைவியை யடைந்து அவளிடம் சுகமனுபவித்துத் திரும்பிவிடுவோம்" என்று தீர்மானித்துக் கொண்டார்கள். பின் குஹசேனன் மயக்கந் தெளிந்து அவ்விடம் விட்டுச் சென்றதும் அந்நால்வரும் ஒருவரையும் அறியாமல் அங்கிருந்து புறப்பட்டுச் சில நாளையில் தாம்பிரலிப்திபுரம் வந்து சேர்ந்தார்கள்.

இங்கே வந்து தாங்கள் குறிப்பிட்டு வந்த தேவஸ்மிதையைத் தேடிக்கொண்டே அவ்வூர் ஆலயத்திற்குள் நுழைந்தார்கள். அங்கே யோககரண்டிகையென்னும் புத்தசன்னியாசினி ஒருமரத்தடியில் வீற்றிருக்கக் கண்டு அவளிடம் சென்று அவளைப் பணிந்து "அம்மணி! தாங்கள் எங்களுடைய மனோரதத்தை நிறைவேற்றுவீர்களாயின் தங்களுக்கு மிகுந்த பொருள் கொடுக்கின்றோம்" என்றார்கள். இந்த யோககரண்டிகை "பிள்ளைகளா! உங்களுக்கு யௌவனஸ்திரீகளிடம் விருப்பமுண்டோ கூறுங்கள்; எனக்குப் பொருளில் சிறிதும் ஆசை கிடையாது. எனக்கு சித்திகுரு என்று ஒரு மாணவியிருக்கின்றாள்.

அவள் மகா புத்திசாலி. அவளுடைய அனுக்ரகத்தால் எனக்குத் திரவியம் ஏராளமாக விருக்கின்றது என, அந்நால்வரும் சன்னியாசினியை நோக்கி, "அம்மணி! தங்களுக்கு அந்த மாணவியின் அனுக்ரகத்தால் மிகுதியான பொருள் கிடைத்தது எவ்விதப்? தயைசெய்து தெரிவியுங்கள்" என்றார்கள். சந்நியாசினி கூறுகின்றாள்.

புத்திரர்களே! அதைக் கேட்க விருப்பமிருக்குமாயின் கேட்கலாம். நான் அதை உங்களுக்குக் கூறுகின்றேன். முன்பு வடதேசத்திலிருந்து ஒரு வியாபாரி வந்திருந்தான். என் மாணவியாகிய ஸித்திகிரி என்பவள் அவனுடைய வீட்டில் மாறு வேடத்துடனிருந்து வேலைசெய்து வந்தாள். அந்த வியாபாரிக்கு இவளிடம் நல்ல நம்பிக்கையுண்டாயிற்று. ஆகையால் எதையும் நம்பி அவளிடம் ஒப்புவிப்பான். இப்படி இருந்து வருகையில் ஒருநாள் வீட்டில் யாருமில்லாத சமயம்பார்த்து ஸித்திகிரி யென்ற அந்த வேலைக்காரி அந்த வியாபாரியின் வீட்டிலிருந்து சொர்ணாபரணங்களிற் சிலவற்றை யெடுத்துக்கொண்டு வெளிப்பட்டாள். அவள் அப்படி வெளிப்படுவதைத் தோளில் மிருதங்கத்தைக் கட்டித் தொங்கவிட்டுக் கொண்டிருந்த ஒரு டொம்பன் கண்டு அப்பொருளைத் தான் அபகரிக்கக் கருதி அவளைத் தொடர்ந்தான். அது கண்ட அந்த வேலைக்காரி அங்கிருந்த ஒரு ஆலமரத்தடியில் மறைந்தாள். அந்த டொம்பனும் அந்த மரத்தை நோக்கி வந்தான். டொம்பன் தன்னை அணுகியதும் அவள் அவனைப் பார்த்து, "நல்ல குணமுடையவனே! நானிப்போது என் கணவனுடன் கலகஞ்செய்துகொண்டு வீட்டை விட்டுப் புறப்பட்டு வந்துவிட்டேன். இந்த மரத்தில் ஒரு கயிறு கட்டி அதிற் சுருக்கிட்டுக்கொண்டு உயிரை யிழக்க இங்கு வந்தேன். என் அப்பனே என் மீதிறக்கங்கொண்டு இந்த மரத்தின் கிளையில் ஒரு கயிறு கட்டித் தொங்கவிடவேண்டும்" என்று நயந்து கேட்டனள். டொம்பன், "இவள் தூக்கிட்டுக்கொண்டு சாகட்டும்; நாம் இவளிடமிருக்கும் பொருளை யபகரித்துக்கொண்டு போவோம்". என்று கருதி மரக்கிளையில் கயிற்றைக் கட்டினான். ஸித்திகிரி, ஒன்று மறியாதவள் போல் டொம்பனைப் பார்த்து, "அப்பனே இதிலெவ்விதஞ் சுருக்கிட்டுக்கொள்வது? தயைசெய்து எனக்கதைக்

காட்டு பார்ப்போம்" என்று வேண்டினாள். டொம்பன் உடனே தன் தோளிலிருந்த மிருதங்கத்தைக் கீழேவைத்து அதன் மீதேறி நின்றுகொண்டு அந்தக் கயிற்றைத் தன் கழுத்தில் சுருக்கிட்டுக்கொண்டு இவ்விதந்தானென்றனன். உடனே ஸித்திகிரி அந்த மிருதங்கத்தைக் காலாலுதைத்துத் தள்ளிவிட்டாள். டொம்பன் சிறிது நேரத்தில் மரணமடைந்தான்.

இச்சமயம் தன்னுடைய பொருளைத் திருடிச்சென்றது சித்திகிரிதானென்று தெரிந்துகொண்ட வியாபாரி அவளைக் கண்டு பிடிப்பதற்காகப் புறப்பட்டு வந்தான். அவன் வருவதை ஸித்திகிரி பார்த்து விட்டாள். ஸித்திகிரி இந்த மரத்தடியி லிருப்பதையும் வியாபாரி பார்த்து விட்டான். ஆகையால் உடனே ஸித்திகிரி வேறெங்குந் தப்பியோட வழி காணாது அம்மரத்தின் மீதேறிக்கொண்டு இலை யடர்ந்திருக்கும் ஒரு கிளையில் மறைந்து கொண்டாள்.

ஸித்திகிரியைப் பார்த்த, அந்த வியாபாரி உடனே தன் ஆட்களில் சிலரையு மழைத்துக்கொண்டு அந்த மரத்தடிக்கு வந்து பார்த்தான. அங்கே டொம்பன் கழுத்திற் சுருக்கிட்டுக்கொண்டு மரணமடைந்திருப்பதைக் கண்டு ஆச்சரியமும் பயமுமடைந்து சற்றுத் திகைத்து நின்றார்கள். பிறகு ஸித்திகிரியைத் தேடினார்கள். அப்பொழுது ஒருவன் அவள் இந்த மரத்தின் மீதிருப்பாள் என்று சொல்லி அதன் மீதேறித் தேடினான். அவனைக் கண்ட ஸித்திகிரி அவனை மெதுவா யழைத்து அவன் தன் பக்கம் திரும்பியதும் தன்னருகே வரும்படி கண்ணைக் காட்டினாள். வேலைக்காரன் ஏதோ இரகசிய மிருக்கிறதெனக் கருதி அவளிருக்கும் கிளைக்கேறி அவளருகே சென்றான். ஸித்திகிரி, "சுந்தரா! எப்போதும் எனக்கு உன்னிடம் மிகுந்த அன்புண்டல்லவா? நீயும் நல்லவேளையாய் வந்து சேர்ந்தாய்; இது நம்மிருவருக்குமுள்ள அன்பைக் காட்டுகிறது. நான் கொண்டுவந்திருக்கும் பொருள்கள் யாவும் உன்னுடையது தான். நான் உன்மேல் ஆசைகொண்டேனாகலால் நீ என்னை மணவிவாக வேற்றுக்கொள்ளவேண்டும்" என்று கூறி அவனைக் கட்டித் தழுவி முத்தமிட்டு அதரபானஞ் செய்தாள். அப்பொழுது அந்த வேலைக்காரனுடைய நாவைத் தன் கூரான பற்களால் ஸித்திகிரி

கடித்து இரண்டு துண்டாக்கினாள். வேலைக்காரன் மிகுந்த துன்பமடைந்ததுமன்றி வார்த்தையொன்றும் பேசமாட்டாமல் லலல்ல! லலல்ல!! என்று சத்திக்கொண்டே நாவிலிருந்து இரத்தமொழுகக் கீழேவிழுந்தான். இதைக் கண்டதும் அந்த வியாபாரி நமது வேலைக்காரனைப் பூதம் அடித்து விட்டது என்று பயந்து மற்ற வேலைக்காரர்களுடன் ஓட்டம் பிடித்தான். பிறகு ஸித்திகிரி மரத்திலிருந்து கீழே யிறங்கித் தன் வீடு போய்ச் சேர்ந்தாள்.

புத்திரர்களே! என்னுடைய மாணவி இப்படிப்பட்ட அறிவுடையவள். அவளுடைய அனுக்கிரகத்தால் மிகுந்த பொருளை யடைந்தேன் என்று அந்தச் சன்னியாசினி சொல்லிக் கொண்டிருக்கும்போது ஸித்திகிரி வந்து சேர்ந்தாள். அவளை அந்த வியாபாரிகளுக்குக் காண்பித்தாள். புத்திரர்களே! உங்களுடைய கருத்தைத் தெரிவியுங்கள். ஸ்திரீயை நானிங்கே சீக்கிரத்தில் அழைப்பிக்கிறேன் என்றாள். வியாபாரிகள், "அம்மா! குஹசேனனுடைய மனைவி தேவஸ்மிதையை நாங்களடையும்படி செய்யவேண்டும் என்றார்கள். சந்நியாசினி அவ்விதமே செய்கிறேனென்று கூறி அவர்கள் தங்குவதற்குத் தன்வீட்டையே குறிப்பிட்டுத் தன் மாணவியுடன் குஹஸேனனது வீட்டுக்குச் சென்றாள். அந்த வீட்டு வாசலில் சங்கிலியில் கட்டியிருந்த நாய் சந்நியாசினியை உள்ளே பிரவேசிக்கவொட்டாமல் தடைசெய்தது. அதையறிந்த தேவஸ்மிதை தன் சேடியை யழைத்துச் சந்நியாசினியை உள்ளேயழைத்து வரும்படி சொல்லியனுப்பினாள். சந்நியாசினி உள்ளே சென்றதும் ஆசிர்வசனங்கூறி கற்பிற் சிறந்தவளாகிய தேவஸ்மிதையைப் பார்த்து எப்போதும் உன்னைப் பார்க்கவேண்டுமென்கிற விருப்பமெனக்குண்டு. இப்போது கனவில் உன்னைக் கண்டேன். அதனால் சந்தோஷங்கொண்டு இங்கே வந்தேன். உனக்கேற்ற ஒரு கணவனை நீ யடையாதிருப்பது எனக்குப் பெரும் வருத்தத்தைத் தருகிறது. உனது ரூபமும் இளமையும் கணவனுடைய அநுபவம் பெறுதற்கின்றி வீணாக வல்லவா போகிறது— என்ற இவை போன்ற வார்த்தைகளைப் பேசிக்கொண்டிருந்து தன் வீடு திரும்பினாள் சன்னியாசினி.

பிறகு அடுத்த நாள் அந்தச் சந்நியாசினி மிளகாய்த்தூள் மிகுதியும் சேர்க்கப்பட்ட ஒரு இறைச்சித் துண்டை யெடுத்துக் கொண்டு மீண்டும் தேவஸ்மிதையின் வீட்டுக்கே வந்து தான்கையில் கொண்டுவரும் மாமிசத் துண்டத்தை யெடுத்து வாயிற்படியிலிருந்த நாய்க்குக் கொடுத்தாள். அந்த நாய் அதைப் புசித்தது. அதில் மிளகாய் மிகுதியும் சேர்க்கப்பட்ட குற்றத்தினால் அந்த நாயின் கண்களினின்றும் நீர்பெருகத் தொடங்கிற்று. மூக்கிலிருந்தும் நீர்த்துளிகள் சிந்தின. அப்போது யோககரண்டிகை என்னும் அந்தச் சந்நியாசினி தேவஸ்மிதையிடம் சென்று உட்கார்ந்து அழத் தலைப்பட்டாள். இதைக் கண்ட தேவஸ்மிதை காரணம் வினவ, பெண்ணே! வெளியே யிருந்து பதறும் இந்த நாயைப் பார். இந்தப் பெண் நாய் முன் ஜன்மத்தில் நான் அதனுடன் சேர்ந்திருந்தவளென்பது தெரிந்து அழ யத்தனித்துவிட்டது. அதைக் கண்ட எனக்கும் அழுகைவந்து விட்டது என்றாள். தேவஸ்மிதை வெளியே வந்து நாயைப் பார்த்தாள். அது அழுவதுபோல் காணப்பட்டது. அதை கண்டு "இதென்ன வாச்சரிய"மென்று க்ஷணப் பொழுது யோசித்தாள். யோககரண்டிகை யென்னும் சந்நியாசினி "ஓ பெண்ணே! நானும் இந்த நாயும் போன ஜன்மத்தில் ஒரு பிராம்மணனுக்கு மனைவிகளாக விருந்தோம். எங்கள் கணவன அரசனுடைய உத்தரவுப்படி பல விடங்களிற் செல்வார். அப்படி அவர் ஒரு சமயம் வெளியூருக்குப் போயிருக்கையில் எனதிச்சைப்படி வேறு புருஷர்களை யடைந்து அவர்களுடன் சுகமனுபவித்து என் இந்திரியங்கட்குத் திருப்தி செய்வித்து வந்தேன். மாதே! இந்திரியங்கட்குத் துரோகம் செய்யாமலிருப்பதே சிறந்த தர்மமென்பது நிச்சயம். ஆதலாற்றான் இச்சென்மத்தில் முன் ஜன்மவிருத்தாந்தங்களை யுணரும் சக்தி பெற்றிருக்கின்றேன். இவள் சீலம் ஒன்றனையே அனுஷ்டித்து வந்தமையாற்றான் நாய் ஜன்மத்தை யடைந்திருக்கின்றனள். ஆயினும் முன் ஜன்மத்தை மாத்திரம் ஸ்மரித்துக் கொண்டிருக்கின்றாள் என்று கூறினாள்.

இதைக் கேட்டதும் சிரந்த புத்தியையுடைய தேவஸ்மிதை "இதென்ன தர்மம்! துஷ்டர்களுடைய கற்பனையன்றோ இது"? எனச் சிந்தித்து, சொல்லுகிறாள்.

"ஓ! பகவதி? இவ்வளவு நாளாய் நான் இந்த தர்மத்தை யறியேன். ஆகையால் நீயே எந்தப் புருஷனுடைய சம்போகத்தை யேனும் எனக்குச் செய்விக்க வேண்டும்." என்றாள். பிறகு போககரண்டிகை "பெண்ணே! சிலர் தீவாந்தரத்திலிருந்து வந்திருக்கின்றனர். அவர்கள் வியாபாரியின் புத்திரர்கள். இங்கே தான் அவர்களிருக்கின்றனர். அவர்களை உன்னிடத்திற்கு அழைத்துக் கொண்டு வருகின்றேன்" என்று கூறி மனமகிழ்ச்சியோடு தன் வீடு சென்றனள்.

பின்னர் தேவஸ்மிதை யென்பவள் தன் சேடிகளை நோக்கி இப்போது சன்னியாசினி யழைத்து வரப்போகும் வியாபாரியின் குமாரர்கள், "என் கணவனுடைய கரத்திலிருக்கும் பத்மம் வாடாமலிருப்பதைப் பார்த்து, மயக்கத்தைத் தருப்படியான மதுவை யவருக்குக் கொடுத்து அவரிடமிருந்து என் வரலாறு தெரிந்துகொண்டு என் கற்பை யழிக்க இங்கு வந்திருக்கின்றனர். அந்த வஞ்சகர்கள் இந்தத் துஷ்டை ஸன்னியாசினியை யனுப்பியிருக்கின்றனர்." ஆகையால் அதி சீக்கிரத்தில் ஊமத்தங்காயுடன் கூடிய மதுவை இக்கணமே தயார்செய்யுங்கள். நாயின் காலைப்போல் இரும்பினால் ஒன்று செய்யுங்கள், என்றுத்தரவிட்டாள். சேடிகள் அவ்வாறே தயாரித்தனள். பிறகு தேவஸ்மிதையின் ஆக்ஞைப்படி ஒரு சேடி, அவளைப்போல் வேடம் பூண்டுகொண்டு தயாராயிருந்தாள்.

சந்நியாசினி வியாபாரியின் புத்திரர்களை யழைத்ததும் அவர்கள் "நான்தான முந்திச் செல்வேன், நான்தான் முந்திச்செல்வேன்" என்று ஒருவர்க்கொருவர் வாக்குவாதம் செய்துகொண்டார்கள். பிறகு கடைசியில் எல்லாரும் ஒப்பி ஒருவனை ஒரு பெண்போல் வேடம்பூண்டு கொள்ளும்படி செய்து தேவஸ்மிதையின் வீட்டுக்கனுப்பினாள் சந்நியாசினி. வியாபாரியின் குமாரனைக் கண்டதும் தேவஸ்மிதையின் வேடம்பூண்ட சேடி அவனை வரவேற்று ஓராசனத்தில் வீற்றிருக்கச் செய்து முன்பே தயாரித்து வைத்திருந்த மதுவைக் கொடுத்தாள். அந்த மதுவை யருந்தியதும் அவன் பிரஞ்ஞையற்றுப் போனான். உடனே சேடிகள் அவனுடைய ஆடைகளைக் களைந்துகொண்டு திகம்பரனாகச் செய்து

முன்பே தயாராக்கப்பட்டிருந்த இரும்புகாய்க் காலைக்கொண்டு முகத்தில் ஒரு குறிவைத்து அவனை மலம் நிறைந்த குழியில் தள்ளிவிட்டார்கள்.

பிறகு அந்த வியாபாரியின் குமாரன், அதிகாலையில் பிரஞ்ஞையடைந்து தான் மலம்நிறைந்த குழியில் கிடப்பதைக் கண்டு மிகவும் வருத்தமுற்று உடனே எழுந்து ஒருவரையு மறியாமல் ஒரு குளத்திற்குச் சென்று முழுகித் தேகத்தை சுத்தப்படுத்திக்கொண்டு யோககரண்டிகையின் வீடுவந்து சேர்ந்தான். இவன் தனக்கு நேர்ந்த அவமானம் மற்றவர்களுக்குங் கிடைக்கவேண்டுமென்ற எண்ணங்கொண்டு மற்றவர்களிடம், நான் அதி காலையில் எழுந்து வந்தேன். அப்போது திருடர்கள் என்னை படக்கிக்கொண்டு என் ஆடைகளையபகரித்துக் கொண்டுபோய் விட்டனர். இரவு நெடுநேரம் கண்விழித்துக் கொண்டிருந்தமையாலும் மிகுதியும் பானம் செய்துவிட்டமையாலும் எனக்குத் தலைநோயுண்டாய் இப்போது மிகுதியும் தொந்தரவா யிருக்கிறது என்று கூறி வஸ்திரத்தால் தலையை மூடிக்கொண்டு ஓரிடத்தில் படுத்துக்கொண்டான்.

இரண்டாவன் அன்று இராத்திரி தேவஸ்மிதையின் வீட்டுக்குச் சென்று மோசம்போனான். மறுநாட் காலையில் வஸ்திரமில்லாமலே அவனும் சந்நியாசினி வீடுவந்து சேர்ந்தான். அவனைக் கண்டு மற்றவர்கள் காரணம் கேட்காத தன் முன்பே இவன் "நண்பர்களே! வழியில் திருட்டுப் பயமென்பது தெரிந்தே ஆபரணங்களைத் தேவஸ்மிதை கிருகத்தில் வைத்துவிட்டுவந்தேன்; அப்படியாயிருந்தும் திருடர்கள் என் வஸ்திரத்தையும் அபகரித்துக்கொண்டுபோய் விட்டனர்" என்று கூறி இவனும் ஒரு பக்கம்போய் தன் முகத்தைக் காட்டாமல் படுத்துக்கொண்டான். இவ்விதமே மற்ற இருவரும் அவமானமடைந்து அங்கிருக்க வெட்கமடைந்து, ஒருவருடனும் சொல்லாமலே அவ்வூரைவிட்டுப் புறப்பட்டுவிட்டனர்.

அடுத்த நாட் காலையில் யோககரண்டிகை நாம்காரியசித்தி பெற்றோமென்கிற உற்சாகத்துடன் தன் பாணவியையுமழைத்துக்கொண்டு தேவஸ்மிதையின் வீடு போய்ச் சேர்ந்தாள். சந்நியாசினியைக் கண்டதும் தேவஸ்மிதை அன்புடையவள்போல் வரவேற்று உட்காரவைத்து ஊமத்தங்காய் கலந்த மதுவை அவளுக்குக் கொடுத்துப் பருகும்படி செய்தாள். அங்ஙனமே அவளுடைய மாணவிகைக்குங் கொடுத்தனள். அதையருந்திய சற்று நேரத்திற்கெல்லாம் அவர்களிருவரும் பயக்கமடைந்து தங்கள் நினைவுதப்பிப் போயினர். அப்போது கற்பிற்றவறாத தேவஸ்மிதை இருவருடைய மூக்கையும் செவிகளையும் அறுத்துவிட்டதுமன்றி அவர்களை நான்கு சேடிமார்களைக் கொண்டு வெளியே கொண்டுபோய் மலம் நிறைந்த குழியில் தள்ளிவிட்டு வீடுதிரும்பினாள்.

பிறகு தேவஸ்மிதை அங்கிருந்து ஒருவரையு மறியாமலோடிப்போன வியாபாரிகள் தன் கணவனுக்கு ஏதேனும் தீங்கிழைக்கக் கூடுமெனப் பயந்து நடந்த விவரத்தைத் தன் மாமியாரிடம் தெரிவித்தாள். மாமி "அம்மா! நீ செய்தது மிகவும் உசிதமானதே. ஆனால் அவர்கள் என் புத்திரனுக்கு ஒரு சமயம் யேதேனும் கெடுதி செய்வார்களென்ற பயம் எனக்குண்டாகிறது" என்றாள். தேவஸ்மிதை "அம்மா! முன் சக்திமதி என்பவள் தன் கணவனை எவ்வாறு காப்பாற்றினளோ அவ்வாறு நானும் இரக்ஷிக்கின்றேன்" என்றாள்; அது கேட்ட மாமி "பெண்ணே! சக்திமதி தன் நாயகனை எவ்வாறு காத்தனள் அதைச் சொல்" என, தேவஸ்மிதை கூறுகிறாள்.

எங்களுடைய சீமையில் சிறந்த எங்கள் நகரத்தில் முன்னோர்கள, மணிபத்திரன் என்னும் ஒரு மகாயக்ஷனைக் பிரதிஷ்டை செய்திருக்கிறார்கள். ஜனங்களெல்லோரும் அவரவர் மனோரதம் நிறைவேறப் பிரார்த்தனை செய்து கொள்வது வழக்கம். எவனொருவன் பிறர் மனைவியை விரும்பி அவளுடைய சேர்க்கையைப்பெறுகிறானோ அவனையும் அவனுக்கிணங்கிய மாதையும இராஜதூதர்கள் அடித்து இந்த யக்ஷதேவனுடைய கர்ப்ப கிருகத்தில் ஓரிரவு முழுதும் வைத்திருந்து பிறகு இராஜனது விசாரணைக்குக் கொண்டு வருவது வழக்கம.

ஒரு சமயம் சமுத்ரதத்தன் என்னும் வியாபாரி பிறர் மனைவியுடன் சம்போகஞ்செய்து இராஜ தூதர்களிடம் அகப்பட்டு யக்ஷதேவனுடைய ஆலயத்துக் கர்ப்பக கிரகத்தில தான் அனுபவித்த ஸ்திரீயுடன அடைக்கப்பட்டான். அதனை யறிந்த மகா புத்திசாலியும் பதிவிருதையுமாகிய அந்த சமுத்ரதத்தனுடைய மனைவி

தைரியமாய் மாறுவேடம்பூண்டு கையில் பூஜா திரவியங்களை யெடுத்துக்கொண்டு தன் சேடிகளுடன் யக்ஷதேவனுடைய ஆலயத்திற்கு வந்தாள். அங்கிருந்த குருக்கள் தனக்கேதேனும் தக்ஷிணை கிடைக்குமென்று கருதி அவள் ஆலயத்துள் செல்லக் கதவைத் திறந்து விட்டான்.

சக்திமதி தன் புருஷன் பிறர்மனைவியுடனிருப்பது கண்டு உடனே அந்த வியபிசாரியிடம் சென்று அவளுக்குத் தன் உடுப்பை உடுத்தி வெளியே போய்விடும்படி சொன்னாள். அந்த விபசாரி தான் தப்புவதற்கு உபாயமேற்பட்டதற்கு சந்தோஷித்து வேறு பதிற் பேசாது வெளியே சென்றனள். பிறகு குருக்களும் கதவைத் தாளிட்டுக் கொண்டு தன் விடுபோய்ச் சேர்ந்தான்.

பிறகு மறுநாட் பொழுது விடிந்ததும் இராஜதூதர்கள் வந்து கோயில் கதவைத் திறக்கச் செய்து உள்ளே பிரவேசித்து சமுத்திரதத்தனையும அவன் மனைவி சக்திமதியையும் வெளியே கொண்டு வந்தார்கள். சமுத்திர தத்தன் தன் மனைவியுடனிருக்கக் கண்ட யாவரும் வியந்தார்கள் எனினும் இராஜனுக்கு இந்த ஆச்சரியத்தைத் தெரிவிக்கும் பொருட்டு அரசனிடம், கொண்டு போனார்கள். அரசன் பார்த்து நகைத்துக் காவலாளிகளிடம் கோபங்கொண்டு அவர்களைத் தண்டித்து சமுத்திர தத்தனையும் அவன் மனவியையும் விடுவித்தான். இவ்வாறு சக்திமதி தன்புத்தி விசேஷத்தால் தன்னுடைய புருஷனைக் காப்பாற்றினாள்! அங்ஙனமே நானும் என்னுடைய யுக்தியால் என் பதியைக் காப்பாற்றுகிறேன் எனறு தன் மாமியாரிடம் சொல்லிவிட்டு தேவஸ்மிதை சேடிகளுடன ஒரு வியாபாரியைப் போல் வேடம் பூண்டு குதிரையின் மீதேறிக் கொண்டு தன் கணவன் இருக்கும் கடாஹத் தீவுக்கு வந்தாள். அத்தீவையடைந்ததும் அங்குள்ள வியாபாரிகளுக்கு மத்தியில், தன் பிராணனே சரீரமெடுத்துள்ளது போல் வீற்றிருக்கும் தன் கணவனைக் கண்டாள். குஹஸேனனும், தன் மனைவியைப் போன்ற ரூபாகிருதிகளுடன் வரும் ஆடவனைக்கண்டு இவன் யார் என்று மனதில் ஆலோசிக்கலானான்.

பின்னர் சற்றுநேரத்திற் கெல்லாம் அவர்களிடம் அனுகுவதுபோற் சென்ற தேவஸ்மிதை அங்கிருந்து திரும்பி அந்நகரத்து அரசனிடம் சென்று. "மகாராஜாவே! இவ்வூர் வியாபாரிகள் எல்லோரையும் வரவழைக்கவேண்டும்; அதனால் ஒருபெரிய இரகசியம் வெளியாகும்" என்று கூறினாள். அரசன் உடனே தூதர்களை யனுப்பி வியாபாரிகளெல்லோரையும் வரவழைத்தான். அப்பொழுது தேவஸ்மிதை அரசனை நோக்கி, "மகாபிரபுவே! இந்த வியாபாரிகளுக்குள் என் அடிமைகள் நால்வரிருக்கிறார்கள்! அவர்களை நான் அழைத்துப் போக உத்தரவளிக்கவேண்டும்" என்றாள். அரசன் ஆச்சரியமடைந்து "உன் அடிமைகளை நீ காட்டு" எனவே, தேவஸ்மிதை முன் தன்னிடம் வந்து அவமானமடைந்த வியாபாரிகள் நால்வரையும் காட்டினாள். அது கண்ட எல்லோரும் "இவர்கள் நால்வரும் இவ்வூரில் பெரிய வியாபாரியின் புத்திரர்களாயிற்றே; இவர்கள் இவளுக்கு எப்படி யடிமையாவார்கள்" என்று கூற அரசனும் ஆச்சரிய மடைந்து தேவஸ்மிதையைப் பார்த்து உனக்கு அவர்கள் எப்போது எப்படி யடிமையாயினர்? என்று கேட்டான். தேவஸ்மிதை நகைத்து, "மகாபிரபுவே! என்பேச்சில் உங்களுக்கு நம்பிக்கையில்லை போலிருக்கிறது; ஆனால் ஒரு அடையாளந் தெரிவிக்கின்றேன். அப்போதாவது நம்புகிறீர்களா பார்ப்போம்" என்று கூறி, "பிரபுவே! இவர்கள் நால்வருடைய நெற்றியிலும் நாய்க்காலின் அடையாள மிருக்கும் பாருங்கள். அது தான் என் அடிமைக்கடையாளம்" என்றாள். அரசன் உடனே அவர்கள் நால்வருடைய நெற்றியையும் பரிசோதிக்கச் செய்து பார்க்கையில் அவ்வாறே யிருக்கக் கண்டு பெரும் வியப்படைந்து தேவஸ்மிதையை அதன் காரணமென்னவென்று வினவினான்.

தேவஸ்மிதை நடந்த வரலாற்றை ஆதியோடந்தமாய்க் கூறினாள். யாவரும் நகைத்தார்கள். அரசன் இவர்கள் உண்மையில் உன் அடிமைகள் தான்; தடையில்லையென்று கூறி அவர்களுக்குத் தக்க தண்டனை விதித்ததுமன்றி தேவஸ்மிதையின் சாமர்த்தியத்திற்கு மெச்சி அவளுக்கு நல்ல வெகுமதி யளித்தான்.

பிறகு தேவஸ்மிதை தன் கணவனுடனும் அரசனால் பரிசாகக் கொடுக்கப்பட்ட திரவியத்துடனும் எல்லோராலும் பூசிக்கப்பட்டுத் தன்னுடைய நகரமாகிய தாம்பரலிப்திக்கு வந்து சேர்ந்தாள். பிறகு குஹஸேனனும் தேவஸ்மிதையும் ஒருவரை விட்டு ஒருவர் பிரியாமல் சுகமாக வாழ்ந்து வந்தார்கள்.

தேவ! இவ்வாறு நல்ல குலத்துதித்த பெண்கள் பரிசுத்தமும் தீரமுமான நடத்தையால் பதியை ஆபத்திலிருந்தும் சாத்து வருவதுமன்றித் தங்கள் நாயகனையன்றி வேறெதையும் சிந்தியாது அவர்களுக்குப் பணிவிடை புரிந்து வருகிறார்கள்.

இங்ஙனம் இக்கதையை வாசவதத்தை வசந்தன் முகமாகக் கேட்டு தந்தையின் வீட்டைவிட்டு நூதனமாகப் பிரிந்தவளேயாயினும் வெட்கமாகிய வீட்டையடைந்து, பதியாகிய உதயனனிடம் அளவிறந்த அன்புசெலுத்தி வந்தாள்.

ஆறாவது தரங்கம்.

விந்திய மலைச் சாரலிலிருந்து வரும் உதயனனிடம் சண்டமஹாஸேனனுடைய ப்ரதீஹாரன் வந்தான். அவன் உதயனனை வணங்கி, "மன்ன! வாசவதத்தையைத் தாங்களழைத்து வந்தது உசிதமென்றும், அதற்காகத்தான் சண்டமஹாஸேனராஜன் தங்களை அங்கு அழைத்துச் சென்றதாகவும், ஆனால் தாங்கள் அவர் கருத்தைத் தெரிந்துகொள்ளாது அவசரப்பட்டு வாசவதத்தையை யழைத்துவந்து விட்டதைப் பற்றித் தாம் வருத்தப்படுவதாகவும், ஆயினும் சாஸ்திரவிதியை அநுசரியாது விவாகம் நடவாதிருக்கச் சற்றுத் தாமதிக்க வேண்டுமென்றும், தங்களிடம் தெரிவிக்க என்னை யனுப்பினர். அன்றியும் சீக்கிரமாகத் தமது குமாரன் கோபாலகனை இங்கு அனுப்பி விவாகத்தை இங்கேயே விமரிசையாகச் செய்விப்பதாகவும் தெரிவிக்கக் கட்டளையிட்டனர். இந்தச் செய்தியை வாஸவதத்தைக்கும் சொல்லவேண்டும்" என்று கூறினான்.

பின்னர் உதயனன் சந்தோஷமடைந்து தன் நகரமாகிய கௌசாம்பி நகரம் செல்ல மனங்கொண்டு சண்டமஹாஸேனனிடமிருந்து வந்த ப்ரதீஹாரனையும் தன் நண்பனான புளிந்தனையும் பார்த்து, "நீங்களிருவரும் கோபாலகன் வரும் வரையிலும் இங்கேயிருங்கள். நான் கௌசாம்பி நகரம் செல்கிறேன். பிறகு நீங்கள் அவனுடன் கௌசாம்பி நகரம் வந்து சேருங்கள்" என்று கூறி அவர்களிருவரையும் அங்கேயே யிருக்கும்படி செய்தான்.

மறுநாள் விந்திய மலையின் முன்பாகங்கள் அரசனிடத்துக் கொண்ட அன்பால் கூடவே செல்கின்றன என்று எண்ணத்தக்க பெரிய யானைகளுடனும், வந்திகள் ஸ்தோத்திரஞ் செய்கிறார்களென்று சொல்லும்படி குளம்புகளால் புவியில் சத்தஞ்செய்யும் பெரிய பெரிய குதிரைகளுடனும், இறக்கைகளுடன் கூடிய மலைகள் பிரகாசிக்கின்றன என்று இந்திரன் சந்தேகிக்கும்படி புழுதிகளை ஆகாயமார்க்கம் வரையில் எழுப்பும் சேனைகள் சூழவும், உதயசேனன் வாசவதத்தையுடன் தன்னகரத்திற்குப் பிரயாணமானான். பிறகு மூன்றாவதுநாள் கௌசாம்பி நகரத்திற்குள் பிரவேசித்தான். அப்பொழுது அந்நகரத்து ஜனங்களெல்லாரும் வழியிலேயே எதிர்கொண்டு உதயனனை வரவேற்றனர். அந்நகரத்து ஸ்திரீகளெல்லாரும் மகிழ்வுற்று மங்கள ஸ்நானம் செய்யவும் அலங்கரித்துக் கொள்ளவும் யத்தனித்தனர். அந்நகரமானது, வெகுநாள் வரையில் தன் பதியைவிட்டுப் பிரிந்த ஸ்திரீ மீண்டும் தன் பதியை யடைந்தபோது அடையும் மகிழ்ச்சியை யடைந்தது போல் விளங்கிற்று. மின்னலுடன் கூடிய மேகக் கூட்டங்களைப் பார்த்த மயில்களைப் போல் அந்நகரத்தார் யாவரும் சோகம் நீங்கப்பெற்றனர். அச்சமயம் சத்தம் விட்டு மேன்மாடியின் மீதிருந்த ஸ்திரீகள், ஆகாய கங்கையின் கரைமீது மலர்ந்திருக்கும் தாமரை மலரின் விலாஸமுடைய தங்களுடைய முகங்களால் ஆகாய மார்க்கத்தை மறைத்தனர். இந்த வைபவத்துடன் உதயனன் வாஸவதத்தையோடு அரண்மனையிற் பிரவேசித்தனன். இந்த உதயனனைக் கண்டு வணங்கும் பொருட்டு வந்து குழுமியிருந்த அரசர்களாலும் மாகதர்களால் கானஞ் செய்யப்படும் மங்கள கோஷங்களாலும் விளங்கிய அரண்மனையானது அப்பொழுது நித்திரையினின்றும் எழுந்தது போற் காணப்பட்டது.

இங்ஙனம் உதயனன் கௌசாம்பியை யடைந்த இரண்டாவது நாள் கோபாலகன், புளிந்தன், ப்ரதீஹாரன் மூவரும் வந்து சேர்ந்தார்கள். உதயனன் கோபாலகனை யெதிர்கொண்டழைத்து மிகு

தியும் உபசரித்தனன். வாசவதத்தை மகிழ்ச்சியால் மலர்ந்த கண்களுடன் தன்னுடைய சகோதரனை ஆநந்தமே உருக்கொண்டு வந்து வரவேற்றதுபோல் வரவேற்று வணங்கி யுபசரித்தாள். அச்சமயம் அந்த வாஸவதத்தையின் கண்களிலிருந்து பெருகிய ஆநந்த பாஷ்பம், அவள் தன்னுடைய சகோதரனைக் காணும்போது வெட்கப்படாதிருக்கக் கண்களை மறைத்ததுபோற் காணப்பட்டது. தந்தை சொல்லியனுப்பிய வசனங்களைக் கேட்டுப் பரமானந்தமடைந்தாள்.

அப்பால் மறுநாளே நல்லவேளையில் உதயனனுக்கும் வாசவதத்தைக்கும் விவாக மகோற்சவம் நடந்தது. அதில் கோபாலகன் விதிப்படி உதயனனை வரணம் செய்தான். பிறகு உதயனன் வாசவதத்தையின் அன்பாகிய கொடியினின்று புதுவதாகக் கிளம்பிய ஒளிபொருந்திய துளிர்போன்ற கையைப் பிடித்தான். கணவனுடைய கரமலர் தன் கையிற் பட்டதும் கண்களிலிருந்து ஆநந்த பாஷ்பமுண்டாகிக் கண்களை மறைத்தது. தேகத்தில் ஒருநடுக்கமுண்டாயிற்று. புளகாங்கிதமடைந்தாள். மலர்களைப் பாணமாகவுடைய மன்மதனால் அடிபட்ட அந்த வாசவதத்தை மோஹனம் வாயவ்யம், வாருணம் இவ்வகையான பாணங்களால் ஓயாமல் அடிபட்டவள்போல் அந்த க்ஷணத்தில் காணப்பட்டாள். கோபாலகன் தந்த இரத்தினங்களாலும் ஏனைய அரசர்கள் காணிக்கையாகத் தந்த திரவியங்களாலும் பொக்கிஷம் நிறையப் பெற்ற உதயனன் மன்னர்கள் மன்னன் என்பதை உண்மையாகச் செய்துகொண்டான். பிறகு தம்பதிகள் ஊர்வலம் வந்து அரமனை சென்றார்கள். இங்கே உதயனன் கோபாலகனுக்கும் புளிந்தனுக்கும் தக்க சம்மானஞ்செய்தான். பின்பு உதயனன் அரசர்களுக்கும் நகரத்து ஜனங்களுக்கும் சம்மானஞ் செய்வதற்கு யௌகந்தராயணனுக்கும் ருமண்வானுக்கும் உத்தரவிட்டான். யௌகந்தராயணன் ருமண்வானை நோக்கி, அரசன் நம்மிருவருக்கும் கஷ்டமான காரியத்தைச் செய்யக் கட்டளையிட்டிருக்கின்றனர். ஏனெனில் ஜனங்களுடைய மனதைத் திருப்திப்படுத்துவது சிரமமல்லவா? சிறுவனாயினும் திருப்தியடையாவிடில் கோபங்கொள்வான். இது நிச்சயம்! ஆகையால் ஓ நண்ப! பாலவிநஷ்டகன் என்பவனுடைய சரித்திரத்தைக் கேள்.

ருத்ரசர்மன் என்று பிராம்மணனொருவனிருந்தான். இல்லற தர்மத்தை விரும்பிய அவ்வந்தணனுக்கு இரண்டு பத்தினிகளிருந்தார்கள். அவ்விருவரில் ஒருத்தி புத்திரனைப் பெற்று மரணமடைந்தாள். மரணமடைந்தவளுடைய குழந்தையை ருத்ரசர்மன் மற்றொருத்தியிடம் கொடுத்தான். அவள் அப்பிள்ளையிடம் பொறாமைகொண்டு அதற்குக் கடினமான ஆகாரங்களை யூட்டிக் கருத்தில்லாமல் வளர்த்து வந்தாள். அதைக் கண்ட ருத்ரசர்மன் அவளைப் பார்த்து ஏன் தாயில்லாத குழந்தையினிடம் அலக்ஷியமாயிருக்கின்றாய்? என்று கேட்டான். அவள் நான் அன்போடுதான் வளர்த்து வருகிறேன்; குழந்தை எக்காரணத்தாலோ இவ்விதமாகிறது; அதற்கு நானென்ன செய்வேன். என்றாள். அதைக் கேட்ட ருத்ரசர்மன் இக்குழந்தை இயற்கையிலேயே யிப்படித்தான் போலிருக்கிறதென்றெண்ணினான். வஞ்சகத்துடன் கூடிய மாதர்களுடைய பேச்சுகளை எவன் தான் பொய்யாக எண்ணுவான். இங்ஙனஞ் 'சிறுவயதிலேயே தீமையடைந்த அந்தச் சிறுவனுக்குப் பாலவிநஷ்டகன் என்று பெயருண்டாயிற்று. அவன் தன் மாற்றாந்தாய் தன்னைத் துன்பப்படுத்துவது பொறுக்கொணாது இவளுக்கு ஏதேனும் தீங்கு செய்யவேண்டுமெனத் தீர்மானித்தான். அவன் ஐந்து வயதிலேயே புத்தியிற் பெரியவனாகவிருந்தான்.

பின்னர் அரசனது அரமனையிலிருந்து வந்த தன் பிதாவைப் பார்த்து அந்தப் பாலவிநஷ்டகன் "அப்பா! எனக்கு உன்னைத் தவிர வேறு ஒரு அப்பா விருக்கிறார்" என்றான். அதைக்கேட்ட ருத்ரசர்மன் "செய்! முட்டாளே! பேத்தாதே" என்று கூறிச் சினந்தான். பிறகு அடிக்கடி அவ்வாறே சொல்லிவந்தான் பாலவிநஷ்டகன். அதனால் ருத்ரசர்மன் தன் மனைவி யாரேனும் ஒரு சோரநாயகனுடன் ஸிநேகம் செய்து வரவேண்டுமென நிச்சயித்து அவள் முகம் பார்த்துப் பேசாமலிருந்து வந்தான்.

இப்படித் தன் கணவன் தன்னோடு பேசாமலிருப்பதற்குக் காரணம் பாலவிநஷ்டகனுடைய சேஷ்டையாகத்தானிருக்கவேண்டுமென்று தெரிந்துகொண்டு ருத்ரசர்மாவின் மனைவி, ஒருநாள் பாலவிநஷ்டகனை யழைத்து அவனுக்கு எண்ணெய் தேய்த்து ஸ்நானஞ்செய்வித்து ஆடையுடுத்து ஆபரணங்களணிந்து நல்ல போஜனமளித்துத் தன் மடிமீதுட்காரவைத்துக் கொண்டு "அப்பா குழந்

தாய்! ஏன் இரண்டுமூன்று நாளாய் உன் அப்பா என்மீது கோபமாக விருக்கிறார்? நீ அவரிடம் என்மீது ஏதேனும் புகார் சொல்லிக் கொடுத்தாயோ" என்று கேட்டாள். அதற்கு அந்த பாலவிநஷ்டகன், "ஆமாம்! நான்தான் சொல்லிக்கொடுத்தேன்; நீயேன் என்பேரில் எறிந்து விழுந்து அடிக்கடி கோபிக்கிறாய்? இனிமேலாவது பிள்ளையாயிற்றே யென்கிற தயை காட்டாதிருந்தாயோ இன்னும் சொல்லிக்கொடுத்து அப்பாவுக்கு உன்மேல் மிகுதியான கோபமுண்டாக்குவேன்" என்றான்.

இதைக் கேட்ட அவன் மாற்றாந்தாய், அப்பா பாலவிநஷ்டகா! "நான் இனிமேலுனக்கு எந்தக் கெடுதியும் செய்வதில்லை; இது சத்தியம்; அப்பாவுக்கு என்னிடமிருக்கும் கோபந் திரும்படி செய்" என்று கூறிக் கெஞ்சிக் கேட்டுக்கொண்டாள். பிறகு பாலவிநஷ்டகன், தாலயப்பார்த்து, "அம்மா இன்றைக்கு அப்பா வெளியிலிருந்து வந்ததும் அவர் முகத்திற்கு நேரே நமது பணிவிடைக்காரிகளில் ஒருத்தி ஒரு கண்ணாடியைக் காட்டட்டும். பிறகு நான் எப்படியாவது அவர் கோபத்தைச தணிக்கிறேன்" என்றான். தாயார் அவ்வாறே செய்யும்படி செய்கின்றேன் என்று கூறி உடனே தன்வேலைக்காரி ஒருத்திக்கு அவ்விதஞ் செய்வதற்குத்தரவிட்டாள்.

பிறகு ருத்ரசர்மா வெளியிலிருந்து வந்தான். அவனுக்கு முன்னே தன் எஜமானி உத்தரவுப்படி ஒரு வேலைக்காரி ஒரு கண்ணாடியைப் பிடித்துக்கொண்டு நின்றாள். அப்போது ருத்ரசர்மாவின் அருகேயிருந்த பாலவிநஷ்டகன அப்பா! "எனக்கு இன்னொரு அப்பாவிருப்பதாகச் சொன்னேனே, அவர் யார் தெரியுமா? இதோ பார் இங்கிருக்கின்றார்; நான் சொன்னபோது என்னை முட்டாள்போ என்று திட்டினீர்களே" என்று கூறிக் கண்ணாடியில் தோன்றிய தன் தந்தையின் பிரதிபிம்பத்தைக் காட்டினான். இதைக் கேட்டதும் ருத்ரசர்மா மிகவும் மகிழ்ச்சி யடைந்து உண்மை யுணர்ந்து தன் மனைவியின்மீது தப்பபிப்பிராயப்பட்டுக் கோபங்கொண்டது தவறென்று நினைத்து அவளிடம் அன்றுமுதல் முன்பிலும் பதின்மடங்கதிகமான அன்பு பாராட்டி வந்தான். ஆதலால் சிறுவனேயாயினும் அவன் மனங்கோணும்படியாகில் கோபங்கொள்வானென்பது திண்ணம். ஆகையால் ஜனங்களெல்லோரை

யும் நன்றாய் உபசரிக்கவேண்டும் என்றான் யௌகந்தராயணன். பிறகு இருவருமாகச் சென்று எல்லோருக்கும் தக்கபடி சம்மானஞ் செய்தனர். சம்மானம் பெற்றவர்கள் ஒவ்வொருவரும் யௌகந்தராயணன், ருமண்வான் இருவரையும் மனதார வாழ்த்தித் தத்தம் கிருகஞ் சென்றனர்.

பிறகு யௌகந்தராயணன், ருமண்வான், வஸந்தகன் இவர்களுக்கு உதயனன் தன் கையாலேயே வஸ்திரம், ஆபரணம், வாஹனம் முதலியவற்றை வெறுப்புற வளித்தான். இவையன்றி கிராமங்களையும் அவரவர்களுக்குத் தக்கபடி பரிசளித்தான். பிறகு உதயனன் தான வாஸவதத்தையை யடைந்ததே தன் மனோரதங்களின் பலனெனக் கருதினான். வாஸவதத்தைக்கும் உதயனுக்கும் பழக்கம் எவ்வளக்கெவ்வளவு மிகுதியாயிற்றோ அவ்வளவுக்கவ்வளவு புதிதுபுதிதாக அன்பும் பெருகிவந்தது.

இவர்களிப்படியிருந்து வருகையில் தந்தையின் ஆக்ஞைபெற்ற கோபாலகன் அந்நகரத்தை விட்டுப் பிரயாணமானான். அப்பொழுது உதயனன் தன் மைத்துனனை யன்போடு வழியனுப்பிவிட்டு இன்னொரு முறை சீக்கிரமாக வரவேண்டுமென்றுபசரித் தனுப்பினான்.

அப்பால் சிலகாலஞ் சென்றதும் கோபாலகன் தன்னுடைய புயவலுவால் ஒரு ராஜனை ஜயித்து அவனுடைய புத்திரியாகிய பந்துமதி என்பவளைச் சிறைப்படுத்திக் கொண்டுவந்து தன்சகோதரி வாசவதத்தைக்கு அவளை ஸ்திரீதனமாக அனுப்பினான். அவளை வாசவதத்தை மிகவும் அன்போடு நேசித்துத் தன்னுயிரினும் அரிய பாக்கியமாகக் கொண்டாள். இப்பொழுது ஒரு சமயம் உதயனனும் வசந்தனும் உத்தியானவனத்திற்கு உலாத்தச் சென்று சற்று உலாத்திய பின்னர் அங்கிருந்த லதாகிருகத்தில் வீற்றிருந்தார்கள்

அப்பொழுது அங்கு யாது காரணமாகவோ வந்த பந்துமதியை அரசன கண்டு அவள்மேல் ஆசைகொண்டு அவளை அங்கேயே காந்தர்வ விவாகஞ் செய்துகொண்டான். இச்செய்தி வாசவதத்தை கேட்டதும் அவள் இந்த விவாகம் வசந்தனாலேற்பட்டிருக்கிறது என்று அறிந்து முதலில் அவனைச் சிறைப்படுத்தினாள். பிறகு அரசனிடமும் பேசாது மிகுந்த கோபத்துடனிருந்தாள்.

பின்னர் உதயனன் வாசவதத்தையின் தந்தையின் கிருகத்தி லிருந்து வந்த ஸாங்கிருத்தியாயினி யென்னும் பெயருடைய சன்னியாசினியான வாஸவதத்தையின் தோழியிடம் சென்று முறையிட்டான். அவள்வாஸவதத்தையைச் சமாதானப் படுத்தினள். பந்துமதியை வாசவதத்தையிடம் கொடுக்கும்படி அரசனுக்குத் தெரிவித்தாள். அரசன் அவ்வாறேபந்துமதியை வாஸவதத்தையிடம் அனுப்ப, அவளை வாஸவதத்தை மீண்டும் அரசனிடம் தானே மனமுவந்து ஒப்புவித்தாள். பதிவிருதைகளின் மனம் மதுரமானதல்லவா? பின்னர் வாஸவதத்தை வசந்தகனைச் சிறையினின்றும் விடுவித்தாள். வசந்தகன் அந்தக்ஷணமே வாஸவதத்தையின் முன்னே வந்து மந்தஹாஸம் செய்து, "தேவி! தமக்கு அபராதம் செய்தவள் பந்துமதி யல்லவா? நானென்ன தங்களுக்குக் குற்றஞ் செய்தேன். ஸர்ப்பத்தின்மீது கோபங்கொண்டவன் இருதலைப் பாம்பைப் யடிப்பது போலன்றோ விருக்கிறது"? என்றான்.

இதைக் கேட்டதும் வாஸவதத்தை நகைத்து, எங்கே; நீகூறிய உபமானத்தைப் பற்றி விஸ்தாரமாகத் தெரிவி பார்ப்போம் என்றாள். வசந்தகன், சொல்லுகிறான்.

முன்னொரு காலத்தில் ருரு என்னும் பெயருடைய ஒரு முனிவர் குமாரன் தான் தனியே சஞ்சரித்துக் கொண்டிருக்கையில் மகா ரூபவதியாகிய ஒரு கன்னிகையைக் கண்டான். அக்கன்னிகை மேனகையென்ற அப்ஸர ஸ்திரீயிடம் ஒரு வித்தியாதரனுக்குப் பிறந்தவள். அக்கன்னிகையை ஸ்தூலகேசர் என்ற முனிவர் தமதாசிரமத்தில் வளர்த்து வந்தார். அவளுக்கு ப்ரமத்வரை என்பது பெயர். ருருவின் மனதை அவள் கொள்ளை கொண்டாள். ருரு அவளை எவ்விதத்திலேனும் அடையவேண்டுமென்கிற விருப்பங்கொண்டு அவளை வளர்த்துவரும் ஸ்தூலகேச முனிவரிடம் சென்று யாசித்தான். அந்த ஸ்தூலகேச முனிவர் அந்த ருருவின் விருப்பத்திற் கிணங்கிப் ப்ரமத்வரையைக் கொடுக்க இசைந்தனர்.

பின்னர் விவாக சமயமும் நெருங்கிற்று. அப்பொழுது ஆசிரமத்திற்கு வெளியே வந்த ப்ரமத்வரையை ஒரு ஸர்ப்பம் தீண்டிற்று. அதைக்கண்ட ருரு மிகக துக்கங்கொண்டான். அச்சமயம் ஆகாயத்திலிருந்து "இந்த ப்ரமத்வரையை பிழைக்கும்படி செய்துகொள்" என்று ஒரு வாக்குண்டாயிற்று. அதைக்கேட்ட ருரு அப்பொழுதே அந்தக் கன்னிகைக்குத் தன் ஆயுளில் பாதியை யளித்தனன் ப்ரமத்வரை உடனே உயிர்பெற்றெழுந்தாள். பின்னர் ருரு மனமகிழ்ச்சியோடு அவளை விவாகம் செய்துகொண்டனன். பிறகு அந்த ருரு எந்த விடத்தில் சர்ப்பத்தைக் கண்டாலும் அந்த ஸர்ப்பத்தைக் கொன்று வந்தான். இப்படியிருந்து வருகையில், ஒரு சமயம் ஒரு இருதலைப் பாம்பைக் கண்டான். அந்தப் பாம்பையும் அடிக்க யத்தனித்தான். அது ருருவைப் பார்த்து, "ஸர்ப்பங்களிடம் கோபங்கொண்டு ஏன் இருதலைப் பாம்புகளை யடிக்கின்றீர்? ஸர்ப்பங்களுக்கு விஷமுண்டு, இருதலைப் பாம்பிற்கு விஷங்கிடையாது. அப்படியிருக்கையில் ஏன் அடிக்கவேண்டு" மென்று மானிட வாக்கினால் கேட்டது. ருரு ஆச்சரியமடைந்து, அந்தப் பாம்பைப் பார்த்து "நீயார்?" என்று கேட்டான். அதற்கு அந்தப் பாம்பு "முனிவரே! நான் ரிஷி சாபத்தால் பாம்பாக விருக்கிறேன். உம்முடன் சமவாதம் ஏற்படும் வரையில் அந்தச் சாபத்தின் சம்பந்தம் எனக்கிருக்கும். பிறகு விடுபட்டுப் போமாதலால் இனி நான் விடுபட்டேன்" என்றுரைத்தது. இதன் பிறகு ருரு அந்தப் பாம்புகளைக் கொல்வதை யொழித்தான். தேவி! "அதனால் தங்களிடம் அந்த உபமானத்தை இச்சமயம் எடுத்துக் கூறினேன்" என்று வசந்தகன் கூறி, மகிழ்ந்தனன். வாஸவதத்தையும் அவனிடம் சந்தோஷங் கொண்டாள்.

இப்படிப்பட்ட வாஸவதத்தையினிடம் அன்புவைத்து அவளோடு இல்லறம் நடத்திச் சுகங்களை யனுபவித்து வந்தான் உதயனன். அவன், தன்னிடம் அன்பு பாராட்டி வந்தவனும் இனிமையாகச் சம்பாஷிப்பவனுமாகிய வசந்தகனுடன் ஆநந்தமாகக் காலங் கழித்தான்.

கதாமுக லம்பகம்.

முற்றிற்று.

லாவாணக லம்பகம்.

முதலாவது தரங்கம்.

உலகத்தைச் சிருஷ்டி செய்யுமுன்னர் அக்காரியம் விக்னமின்றி நிறைவேறும் பொருட்டு பிர்மதேவர் எவருடைய அநுக்கிரகத்தைப் பிரார்த்தித்தனரோ அந்த விக்நேசுவரருக்கு நமஸ்காரம். எவனுடைய ஆக்ஞைபால் பரமசிவன் பிரியமான பார்வதியை ஆலிங்கனஞ் செய்துகொண்டு பிரபஞ்சத்தை நடுங்கச் செய்கிறாரோ அந்த மன்மதன் ஜயமடைகின்றான்.

இவ்வனம் வாஸவதத்தையை யடைந்த அந்த உதயனன் தன் மனைவியிடம் மிகுந்த அன்பு பாராட்டி அவளிட்டதே சட்டமாக நடந்து வந்தான். மகா மந்திரியாகிய யௌகந்தராயணன், சேனாபதியாகிய ருமண்வான் இருவரும் இராஜ்ய பாரத்தை வகித்துப் பரிபாலித்து வந்தார்கள்.

இப்படி யிருந்து வருகையில் ஒரு சமயம் யௌகந்தராயணன் ருமண்வானைத் தன் வீட்டிற்கழைத்துவந்து மிகுந்த கவலையுடன் அவனைப் பார்த்து, இந்த உதயனன் பாண்டவர்களின் வம்சத்தி லுதித்தவன். பரம்பரையாக இந்த பூமி முழுதும் அவர்கட்கே உரியது. அவர்கள் வம்சத்திற்குப் பிரதான நகரம் அஸ்தினபுரம். இந்த உதயனன் தனக்குரிய பூமிமுழுதையும் ஜயங்கொள்ள விரும்பாது சும்மா விருக்கின்றான். அன்றியும் ஸ்திரீகளிடமும் மதுபானத்திலும் வேட்டையாடுவதிலும் ஆவல்கொண்டு கவலைபற்றவனாக விருக்கிறான். நாமே கவலைகளனைத்தையும் வகிக்கும்படியா யிருக்கிறது. ஆகையால் இந்த அரசன் அவனுடைய குல முறையாக வந்துகொண்டிருக்கும் பூமி முழுவதையும் அடைவதற்குத் தக்க மார்க்கத்தை நாம் தேடவேண்டும். அவ்விதம் நாம் செய்வோமேயாயின் அரசனுக்கு நம்மீது மிகுந்த பிரியமுண்டாகும் நமது யோசனையும் நிறைவேறும். மனிதன் தன் அறிவால் எதையும் சாதிக்கக்கூடுமன்றோ ? அதற்கு ஒரு கதை கூறுகின்றேன் கேள் என்று கூறுகிறான்.

முன் ஒரு காலத்தில் மகாசேனன் என்றொரு அரசன் இருந்தான். அவ்வரசனை மிகவும் பலசாலியாகிய மற்றொரு அரசன் எதிர்த்தான். அப்பொழுது மகாசேனனுடைய மந்திரிகள் தமது பக்கம் அபஜெப முண்டாகுமென அறிந்து தங்களுடைய அரசனை எதிரிக்கு வணங்கிப் போகும்படி செய்தார்கள். அந்த மகாசேனனும் அவ்விதமே சத்துருவை முதலில் வணங்கினனுபினும் மானியாகையால் மிகுந்த வருத்தமடைந்தான். நாமேன் சத்துருவுக்கு வணங்கினேமெனச் சிந்திக்கலானான். அவ்வரசனுக்கு அதனால் வயிற்றில் குன்மவியாதி உண்டாயிற்று. கடைசியில் அவன் அதே வியாதியால் மரணம் அடையும் நிலைமைக்கு வந்துவிட்டான்.

அது கண்ட மகா புத்திசாலியாகிய ஒரு வைத்தியன், இந்த குன்மரோகம் ஔஷதங்களால் தீரத்தக்கதல்ல என்று தீர்மானித்திருந்த அரசனிடம் வந்து "பிரபுவே? தேவியாகிய தங்கள் மனைவி காலஞ்சென்றனள்" என்று பொய்யாகச் சொன்னான். அதைக் கேட்டதும் அரசன் பூமியில் விழுந்து துக்கித்தான். அப்பொழுது அவ்வரசனுக்குண்டான வலுவாகிய துக்கத்தின் படபடப்பால் அந்தகுன்மரோகமாது னதானே தெரித்துவிட்டது.

பிறகு அரசன் அந்த வியாதி யென்பது சிறிதுமில்லாமல் சுகமடைந்து தன் மனவியோடு சுகமாக இல்லறம் நடத்திவந்தான். பிறகு தன் சத்துருக்களையும் ஜெயித்தான். ஆகையால் அந்த வைத்தியன் எப்படித் தன் அறிவால் அரசனுக்கு நன்மையைச் செய்தானோ அவ்வாறே நாமும் நமது அரசனுக்கு நமது புத்தியால் சௌக்கியத்தைத் தேடவேண்டும். அதாவது இந்த பூமியை நமது அரசனுக்குச் சொந்தமாக்கவேண்டும். இது சம்பந்தமாய் மகததேசத்தரசனாகிய ப்ரத்யோதன் என்பவனே பகைவனாகக் கிளம்புவான். அவனுக்குத்தக்க பக்கபலமுண்டு. அவனைச் சிநேகஞ் செய்துகொள்ளவேண்டும். அதற்காக அவன் பெண் பத்மாவதி யென்பவளை நமது உதயன மகாராஜனுக்குக் கொடுக்கும்படி கேட்போம். இதற்குமுன் நாம் செய்யவேண்டிய தொன்றுண்டு. அதாவது வாஸவதத்தையை ஓரிடத்தில் மறைந்திருக்கச் செய்துவிட்டு அவளிருக்கும் கிருகத்தில் தீயைவைத்துக் கொளுத்திவிட்டு அவள் அதிலகப்பட்டு இறந்துவிட்டதாக எங்குந் தெரிவித்துவிட வேண்டுவதவசியம். இப்

படிச் செய்யாவிடில் மகதாதிபன் தன் குமாரத்தியைக் கொடுக்க இசையான். நான் முன்னொரு சமயம் மகதாதிபனிடம் சென்று நமதரசனுக்குப் பத்மாவதியைக் கொடுக்கும்படி கேட்டேன். ப்ரத்யோதன் "யௌகந்தராயண! என் உயிரினும் பெரிய பத்மாவதியை உங்களரசனுக்குக் கொடுக்கமாட்டேன். அவன் தான் ஏற்கனவே மணந்துள்ள வாசவதத்தையினிடம் மிகுந்த அன்புவைத்திருக்கிறான்" என்று சொன்னதுண்டு. இதுவன்றி நமது அரசனும் வாசவதத்தையிருக்கும்போது மற்றொரு மாதை மணக்கவிசையான். வாசவதத்தை தீயிலகப்பட்டிறந்துவிட்டாள் என்ற சங்கதி எங்கும் பரவிவிட்டால், யாவும் முடிவுபெறும். இந்த விவாகம் நிறைவேறுமாயின் மகதாதிபதி நமதரசனுக்கு மாமனாராய் விடுவானாதலால் அவனுக்கு நம்மீது பகை ஏற்படாது. சகாயஞ் செய்யவே பார்ப்பான். ஆகையால் கீழ்த்திசையை ஜயிக்கும்பொருட்டுச் செல்வோம். பின்னர் முறையே மற்றத்திசைகளை ஜயிப்போம். நாமிங்ஙன முயற்சிப்போமாயின், அரசன் பூமி முழுதுக்குமுரியவனாவனென்பதிலையமில்லை. "இதைப்பற்றி ஆகாய வாக்கொன்று முன் உண்டாயிருக்கிறது" என்றான்.

மந்திரி யௌகந்தராயணன், இங்ஙனங் கூறியதும் ருமண்வான் "யௌகந்தராயண! இந்தப் பத்மாவதியின் நிமித்தம் நாம் செய்ய யோசித்த யுக்தி ஒரு சமயம் நமக்கே கெடுதியைக் கொடுக்கத் தக்கதாக வந்து சம்பவிக்கும். அதைப்பற்றி யொன்று கூறுகின்றேன்.

கங்காநதிக்கரையில் மாகந்திகையென்னும் நகரமிருக்கின்றது; அங்கே முன் ஒரு துறவியிருந்தான். அவன் மௌன விருதமுடையவன். பிக்ஷையெடுத்துப் புசிப்பவன். அவனை அநேக துறவிகள் சூழ்ந்துகொண்டிருப்பர். அவன் எப்போதும் அவ்வூர் ஆலயத்தின் மடத்துக்குள்ளிருப்பன்; அவன் ஒரு சமயம் பிக்ஷைக்காக ஒரு வியாபாரியின் வீடுசென்றான். அங்கே பிக்ஷையிடுவதற்காக அவ்வீட்டிலிருந்து வெளியே வந்த ஒரு கன்னிகையைக் கண்டான். அந்தக் கன்னிகை அதியற்புதமான ரூபமுடையவள். அவளைக் கண்டதுறவி அவள் தந்தை செவிபிற்படும்படி ஆ! ஆ!! கஷ்டம்! கஷ்டம்!! என்று கூறிப் பிக்ஷையை வாங்கிக்கொண்டு தன்னிருப்பிடம் சென்றான். பின்னர் அந்த வியாபாரி துறவியிடம் வந்து ஆச்சரியத்துடன் அவரை நோக்கி, "ஏன் இப்பொழுது அகாரண

மாக மௌன விருதத்தைவிட்டீர்?" என்று கேட்டான். துறவி "அப்பா! உமது பெண் துர் அதிர்ஷ்டமுடையவள். எப்பொழுது இந்தப் பெண்ணுக்கு மணவினை முடிகிறதோ அப்பொழுதே உனக்கு உன் பிள்ளை மனைவிகளுடன் மரணமுண்டாகும். இது நிச்சயம். அப்படிப்பட்ட கன்னிகையைக் கண்ட எனக்குப் பெருந் துக்கமுண்டானமையால் ஆ கஷ்டம்! கஷ்டம்!! என்று எனது மௌன விருதத்தையும் பாராது கூறினேன். நீ யெனக்குப் பக்தனன்றோ? அதை நிவர்த்திக்க ஒரு யுக்தி சொல்லுகிறேன் கேள். இன்றிரவே உன் பெண்ணை ஒரு பெரிய பெட்டிக்குள்ளிருக்கச் சொல்லி அந்தப் பெட்டியில் ஒரு தீபத்தை வைத்து அதைக் கங்கையில் விட்டுவிடு" என்றான். இது வஞ்சகமென்பதை யுணராத அந்த வியாபாரி "சுவாமி! அவ்விதமே செய்கிறேன்; தங்கள் கிருபை யிருக்கவேண்டும்" என்று கூறி வீடுவந்து அன்றிரவே பெண்ணைப் பெட்டியிலடைத்து அதன்மீது விளக்கிட்டுக் கங்கையிற் கொண்டுபோய் மிதக்கவிட்டு ஒருவரையும் அறியாயல் வீடுவந்து சேர்ந்தான். மனதில் பயமடைந்தவர்கள் யோசிப்பதுமுண்டோ?

பின்னர் அச்செய்தியறிந்த துறவி தன் அருகேயிருந்த சிலரையழைத்து நீங்கள் இப்பொழுது கங்காநதிக்குச் சென்று பாருங்கள்! அங்கே ஜலத்தில் ஒரு பெட்டி அதன்மேல் ஒரு தீபத்தோடு மிதந்துகொண்டு போகும். அதை இரகசியமாக இங்கே எடுத்து வாருங்கள். அந்தப் பெட்டியினுள் என்ன சத்தங் கேட்டாலும் அதைத் திறந்து பார்க்காதேயுங்கள் என்றுசொல்லியனுப்பினான். துறவியைச் சார்ந்தவர்கள் கங்கையையடையுமுன்னரே அங்கொரு ராஜகுமாரன் வந்து கங்கையில் பெட்டி ஒரு தீபத்தோடு மிதந்துசெல்வதைக் கண்டு அதைத் தன் ஆட்களை யேவிக் கொண்டுவரும்படி ஆஜ்ஞாபித்தான். அவர்கள் உடனே நதியில் நீந்திச்சென்று கொண்டுவந்தார்கள். அதை இராஜகுமாரன் உடனே திறந்துபார்த்தான். அதில் தன் மனதைக் கவரக்கூடிய பேரொழில் வாய்ந்த ஒருசிறுமியிருக்கக் கண்டு அவள் மீது மோகமடைந்து அங்கேயே காந்தர்வ விவாகம் செய்துகொண்டான். பின் இராஜகுமாரன் உடனேஒரு வானரத்தைப் பிடித்து வரச்செய்து அதை அந்தப் பெட்டியில்விட்டு மூடி அதன்மேல் முன்போல் தீபமெரியும்படி செய்து கங்கையில் மிதந்து போகவிட்டு அக்கன்னிகையுடன் தன் அரண்மனை திரும்பினான்.

பிறகு அந்தத் துறவியின் மாணாக்கர்கள் கங்கைக்கு வந்து சேர்ந்து அங்கே தன் ஆசிரியர் குறித்தபடி பெட்டி மிதக்கக் கண்டு அதை வெகு சிரமப்பட்டு எடுத்துத் தூக்கிக்கொண்டு துறவியிடம் சென்றார்கள். துறவி அந்தப் பெட்டியைக் கண்டதும் மிகுந்த சந்தோஷங்கொண்டு மாணாக்கர்களைப்பார்த்து, நீங்களெல்லாம் இன்றிரவு முழுதும் தனியே யிருக்கவேண்டும். நான் இந்தப் பெட்டியை வைத்துக்கொண்டு அதன் முன்னிலையில் ஜபம் செய்யவேண்டியதாயிருக்கின்றது என்று கூறினான். சீடர்கள் தங்கள் குருவின் வாக்கியத்தை மெய்யென நம்பி, அவ்விதமே வேறிடஞ் சென்றனர்.

பிறகு துறவி அந்தப் பெட்டியை சிரமப்பட்டு மேன்மாடிக்குத் தூக்கிச்சென்று அங்கு திறந்தான். அந்தப் பெட்டியிலிருந்த குரங்கு, அந்தத் துறவியின் அநியாயமே பிரத்தியக்ஷத்தில் தோன்றியதுபோல் வெளிப்பட்டு துறவியின்மேற் பாய்ந்து குற்றத்திற்குத் தக்க தண்டனை குரங்கு மறிந்துள்ள தென்றுசொல்லும்படி அவன் மூக்கையும் காதையும் பிய்த்து ரத்தம் பெருகும்படி செய்துவிட்டது. பிறகு துறவி மாடியிலிருந்து கீழே யிறங்கிவந்து தன்னிடத்தில் படுத்துக்கொண்டிருந்தான். மறுநாள் காலையில் அவனுடைய மாணவர்கள் வந்து பார்த்து தங்கள் ஆசிரியன் செய்த அறிவீனமான செய்கையை யறிந்து நகைத்தார்கள். பிறகு ஊராருமறிந்து நகைத்தார்கள். வியாபாரியும் தெரிந்து தான் அவன் பேச்சை நம்பி மோசம்போனதைக் குறித்து வருந்தியதுமன்றி அந்தமோசம் வெளிப்பட்டது பற்றிச் சந்தோஷமுமடைந்தான். அன்றித் தன் மகள் இராஜகுமாரனை யடைந்ததற்கு அளவிறந்த சந்தோஷமடைந்தான். கடைசியில் அந்தத் துறவி ஊராருடைய பரிகாசத்திற் கிடமாக விளங்கினான். ஆகையால் ஒரு காரியத்தைச் செய்ய யத்தனிப்பது பெரிதல்ல; அதை முடிப்பதுதான் பெரிது; இல்லாவிடில் வீண் பரிகாசத்திற் கிடமாகும். வாசவதத்தையை விட்டு அரசன் பிரிந்திருப்பது அசாத்தியமான காரியமாகும்" என்று ருமண்வான் கூறினான்.

யௌகந்தராயணன், நீ சொல்வது உண்மையே; ஆயினும் முயற்சி வீண்போகுமா? போகாதல்லவா? முயற்சி யில்லாதிருந்தால் காரிய சித்தி கிடைப்பது பரிதன்றோ? அரசன் கேவலம் காமி

யாயிருந்தால் ஏற்கனவே யுள்ளதும் போய்விடும். நாம் சிறந்த மந்திரிகளெனப் பெயர் பெற்றிருந்தோமாயினும் நாமும் வேறுவிதமாகிவிடுவோம். நாம் அரசனைக் கௌரவப் படுத்துவதிலிருந்தும் அதிக்ரமித்து விடுவோம். ஒரு அரசனுக்கு அவன் ஸ்வாதீனத்திற்குட்பட்ட காரியஸித்தி பெறுவதற்கு அவன் அறிவே உபகரணமாகிறது. மந்திரிகளுக்கும் அவ்விதமே யாகும். மந்திரிகள் உற்சாகமில்லாதவர்களாயின் ராஜ்யலக்ஷ்மிக்குத் தர்ப்பணம் செய்துவிடவேண்டியதுதான். வாசவதத்தையின் தந்தையாகிய சண்டமகாசேனனும் அவன் குமாரனும் அவன் மனைவியும் என் சொல்லைத் தட்டமாட்டார்கள். ஆகையால் அவர்களைப்பற்றி யோசிக்க வேண்டாம் என்றான்.

இங்ஙனம் கூறிய தீரர்கள் தீரரான யௌகந்தராயணனைப் பார்த்து பிரமாதமேற்படுமோ வென்ற பயத்துடன் "அறிவாளியாயிருப்பினும் தன்னன்பிற்குரிய மனையாளைவிட்டுப் பிரிய நேரிடின் துன்பப்படாமலிரான். நமது உதயனனைப்பற்றி கேட்கவேண்டுமா? இது சம்பந்தமாக நான் ஒரு கதை கூறுகின்றேன் கேள்-

சிராவஸ்தி என்ற நகரத்தில் தேவசேனனென்ற அரசன் ஒருவன் இருந்தான். அவன் அறிவாளிகளுக்குள் சிறந்தவன். அதே நகரத்தில் ஒரு வர்த்தகன் இருந்தான். அவன் மிகுந்த ஐசுவரியமுடையவன். அவனுக்கு ஒரு மகள் இருந்தாள். அவளுடைய ரூபத்தைப் பார்த்து ஜனங்கள் யாவரும் பிரமைகொள்ளும் காரணத்தினால் அவள் உன்மாதினி யென்னும் பெயரை யடைந்தாள். அந்த வர்த்தகன் தன் மகள் உன்மாதினியைப் பற்றி அரசனுக்குத் தெரிவியாமல் பின்றொருவனுக்கு மணஞ்செய்து கொடுக்கின், அரசன் கோபிப்பான் என்று கருதி, நெடுநேரம் யோசனைசெய்து, பிறகு அரசனிடம் சென்று வணங்கி, "பிரபுவே! எனக்கு நல்ல இலக்ஷணமுள்ள ஒரு பெண் இருக்கிறாள்; அவள் தங்களுக்கு பிரயோஜனப்படுவாளாயின், பெற்றுக்கொள்ளலாம்" என்றான்.

இதைக்கேட்ட தேவசேன ராஜன், உடனே நம்பிக்கையுள்ள சில அந்தணர்களை வரவழைத்து உன்மாதினி யென்னும் அந்தப் பெண்மணியின் இலக்ஷணம் தெரிந்து வரும்படி யனுப்பினான். பிராமணர்கள் அரசன் ஆக்ஞையைச் சிரமேற்கொண்டு வர்த்தகனுடைய வீட்டுக்குச் சென்று, அக்கன்னிகையை வரவழைத்துப் பார்த்து,

அவளுடைய ரூபலாவண்ணியத்தில் மோகங்கொண்டு ஒருவருக்கொருவர் கலகஞ் செய்துகொண்டார்கள். பின் இந்த உன்மாதினியை அரசன் மணம் புரிந்து கொள்வானாகில் அவன் அவளிடமே மனமுடையவனாகி ராஜகாரியங்களைக் கவனியா தொழிவான். அப்பொழுது எல்லாம் நாசமடையும்; ஆதலால் அரசனுக்கு இக்கன்னிகையால் ஏதும் பயனுண்டாகாது." என்ற தீர்மானத்தையடைந்து அரசனிடம் வந்து "பிரபுவே! அக்கன்னிகை அவ்வளவு லக்ஷணமுடையவளல்ல; சமுகத்துக்கு உரியவளாகாள்" என்று பொய் கூறி, அரசனது எண்ணத்தை மாற்றிவிட்டார்கள்.

அப்பால் வர்த்தகன் அரசன் தன் பெண்ணைப் பற்றி ஏதும் அபிப்பராயம் இல்லாதிருக்கிறான் என்று தெரிந்து, தன் மகள் உன்மாதினியை அவ்வரசனது சேனாதிபதிக்கு விவாகம் செய்து கொடுத்தான்.

இவ்விதம் விவாகம் நடந்தேறிய சில காலத்திற்குப்பின், உன்மாதினி தன் கணவனது கிரகத்தின் உப்புரிகையின் மீது ஒரு நாள் நின்றுகொண்டிருந்தனள். அப்பொழுது அவ்வழியே வரநேரிட்ட அரசன் உன்மாதினியைக் கண்டு வியப்புற்று "ஓஹோ! உலகமுழுதும் மோகிக்கச் செய்யும் மன்மதன் அனுப்பிய கொடிபோன்ற சரீரமுடைய இவள் யார்? வர்த்தகன் மகளாகிய உன்மாதினியாகத் தானிருக்கவேண்டும். இவளை மணந்தவனல்லவோ புண்ணியவான்" என்றெண்ணி மயக்கங்கொண்ட மனமுடையவனாகித் தன் அரமனை வந்து சேர்ந்து அதே சிந்தனையால் துன்பமடைந்தான்.

பிறகு இந்த உண்மையை யறிந்த சேனாதிபதி அரசனிடம் சென்று "பிரபுவே! இதற்காக வருந்தவேண்டாம்; நான் உன்மாதினியை ஆலயத்தில் விட்டு விடுகிறேன்; அப்பொழுது அவள் தாசிக் கோட்டாகிறாள்; பின்னர் நீங்கள் அவளை யடையலாம்; அதனாலொன்றும் பாதகமில்லை" என்று கூறினான். அவ்வாறு தெரிவித்த சேனாதிபதியை, அரசன் பார்த்து, "நீ அவளை விட்டுவிட்டாலும் நான் பரஸ்திரீயை அடைய மனங்கொள்ளேன். அதனால் உனது தர்மம் கெடுகிறது. என்னுடைய தண்டனைக்கும் நீ பாத்திரவானாவாய்" என்று மறுத்து அதே வியாதியால் மரணமடைந்தான் அவ்வரசன். தீரனான தேவசேனன் கதியே இங்ஙன முடிந்திருக்க, நமது உதயனனுடைய கதியைப் பற்றிப் பேசவும் வேண்டுமோ? என்றான்

பின்னர் யௌகந்தராயணன், ருமண்வானை நோக்கி, காரிய சித்தியில் கண்ணுடையவர்கள் அதனால் வரும் வருத்தத்தையும் சகித்துக் கொள்வார்கள். தேவர்கள் ராவண வதம் நடைபெறுவதன் பொருட்டுச் சீதாதேவியை இராமனை விட்டுப் பிரித்தார்களல்லவா? இராமன் அந்த விரக வேதனையைச் சகித்திருக்க வில்லையா?" என்றான். இதைக் கேட்ட ருமண்வான், "அந்த ராமன் முதலியவர்கள் தேவர்கள்; அவர்கள் மனம் எதையும் பொறுக்க வல்லது; மானிடர்களின் மனம் அப்படியல்ல, அதற்கோர் சிறிய கதை யிருக்கிறது, அதைச் சொல்கிறேன் கேள்.

இந்தப் பூதலத்தில் மதுரை யென்றொரு பிரசித்தமான நகரமிருக்கின்றது. அந்த நகரில் யயில்லகன் என்னுமோர் வர்த்தகனிருந்தான். அவனுக்கு அன்பான மனைவியொருத்தியிருந்தாள். மனதிற்கிசைந்த தன் மனையாளோடு இல்லறம் நடத்தி வந்த அந்த வர்த்தகன், ஒரு சமயம் தீவாந்தரம் செல்ல நிச்சயித்துத் தன் மனைவியிடம் யோசிக்கும்போது அவளும் அவனுடன் போக விரும்பினாள். இயற்கையில் ஸ்திரீகளுடைய மனம் அனுராகமுடையதாயின், வியோகத்தைச் சகிக்காதல்லவா? பிறகு அந்த வர்த்தகன் மங்களஸ்நானஞ் செய்து நல்ல போஜனமுண்டு, தீவாந்தரத்திற்குப் பிரயாணப்பட்டான். அப்பொழுது அவன் மனைவியுங்கூட வரப்பிரியப்பட்டாளாயினும், வர்த்தகன் அவளைத் தன்னுடன் அழைத்துக்கொண்டுபோகவில்லை. அந்த ஸ்திரீ தன் கணவன் வீட்டைவிட்டுப் புறப்பட்டுச் செல்லும் பொழுது மிக்க விசனத்துடன் தன் வீட்டுத் தலைவாயிற்படியினின்று அவன் தன் கண்ணுக்கு மறையும் வரையில் பார்த்துக்கொண்டிருந்து பிறகு சகிக்கொணாத் துயரத்தோடு உள்ளே போய் அன்னம் தண்ணீரின்றிச் சில நாள் படுத்திருந்து பின் உயிர் துறந்தனள்.

இச்செய்தியைச் சிறிது தூரம் சென்றது மறிந்த வர்த்தகன் மீண்டும் தன் வீட்டுக்கு வந்து, பிணமாய்க் கிடக்கும் தன் மனைவியைப்பார்த்து மிகுந்த துக்கங்கொண்டான். அதிசுந்தரமும் வெளுத்ததுமான காந்தி, அலங்கோலமான கேசம் இவற்றையுடையவளும் நித்திரை புரியும் தருணத்தில் ஆகாயத்தினின்று நழுவிப் புவியில் விழுந்த சந்திரனைச் சார்ந்தசோபை போன்றவளுமாகிய அவளையெடுத்து மடிமீது வைத்துக்கொண்டு மிகுதியும் கதறினான். அப்

பொழுது அவன் பிராணன் துக்கமாகிய அக்கினியால் தகிக்கப்படும் சரீரத்திலிருக்கப் பயந்தது போல் வெளியேறிற்று. ஒருவரை விட்டு ஒருவர் பிரிந்திருக்கச் சகிக்கொணுது அத்தம்பதிகள் இவ்வாறு நாசமடைந்தனர். ஆகையால் இந்த உதயனனுக்கும் வாசவ தத்தைக்கும் பிரிவு ஏற்படாமல் காப்பாற்றவேண்டும் என்றுன்.

ருமண்வான் இவ்விதங்கூறிச் சந்தேகத்தோடு பேசாமலிருந்தான். அப்பொழுது மகா புத்திசாலியும் ஒப்புயர் வில்லாத் தைரியம் படைத்தவனுமாகிய யௌகந்தராயணன் நான் இவ்விதமாக நிச்சயித்து விட்டேன். இராஜாக்களின் காரியங்கள் இப்படியே ஏற்படுகின்றன. இது சம்பந்தமான ஒரு கதையைக் கேள்.

முன்னெரு காலத்தில் "உச்சினி நகரத்தில் புண்யசிலன் என்றெருரு அரசனிருந்தான். அவன் வலுவுடைய மற்றெருரு அரசனேடு அமர்புரிந்து அவமான மடைந்தான். பின் அந்த அரசனுடைய மந்திரிகள் தங்கள் அரசனுக்குப் பகைவன் வெல்வதற்கரிய பலமுடையவனென்பதை யறிந்து ஒரு யுக்தி செய்து கொண்டு, புண்யசேன மகாராஜன் இறந்துவிட்டான் என்னும் வதந்தியுலாவும் படி செய்தார்கள். அரசனை எவரும் அறிய முடியாத ஓரிடத்தில் மறைத்து வைத்தார்கள். பின் பகைவனுகிய அவ்வரசனுக்குத் தூதனை யனுப்பி அரசனில்லாதிருக்கும் தங்கள் இராஜ்பத்துக்கு அவனை அரசனுகும்படி தெரிவித்துக் கொண்டார்கள். அந்த அரசன் அது கேட்டதும் மகிழ்வுற்று அவ்வாறே இருந்து வருகிறேனென்று ஒப்புக்கொண்டான். பின் அந்த ராஜ்ப மகுடாபிஷேகமும் செய்து கொண்டு அரசு புரிந்து வந்தான். அந்த அரசன் அரசுரிமை பெற்ற சில நாளைக்கெல்லாம் மந்திரிகள் இங்குவருவதற்கு முன் அவனுக்கிருந்த சேனைகளைத் தங்கள் வசமாக்கிக் கொண்டார்கள். இப்பொழுது புண்யசிலன் இருமடங்கு சேனுபலமுடையவனுனமையால் அவனை வெளிப்படுத்திப் பகைவனை யெதிர்த்து ஜயமடைந்தார்கள். இராஜகாரியங்கள் இப்படிப்பட்டவை. ஆகையால் நாம் யோசித்தபடி தைரியமாகக் காரியத்தை முடித்தல் வேண்டும்" என்றுன்.

இதைக்கேட்ட ருமண்வான் "அப்படியே செய்வோம்; ஆனுல் நாம் இப்பொழுது வாசவதத்தையின் சகோதரனுகிய கோபாலகனை வரவழைத்து அவனேடு கலந்துகொள்ளவேண்டும். பின் நமது யோசனை செவ்வையாய் முடியும்" என்றுன். யௌகந்தராயணன் அதற்குச் சம்மதித்தான். பின் மறுநாள் கோபாலகனுக்குத் தூதனை யனுப்பி வரவழைத்து, அன்றிரவில் அவனிடம் தாங்கள் செய்திருக்கும் யோசனையைத் தெரிவித்தார்கள். கோபாலகன், அந்த யோசனை தன் சகோதரிக்குச் சிறிது கஷ்டத்தைக் கொடுப்பதாயினும் அரசனுடைய நன்மையை விரும்பி அதற்கொப்புக்கொண்டான். சாதுக்கள் சொல்லும் வார்த்தைகளைக் கேட்பது நியாயமாகு மன்றே?

ருமண்வான் மற்றவர்களைப் பார்த்து நாம் யோசனை செய்தது முற்றும் சரியே, ஆயினும் ஒன்று தடைசெய்கிறது; தேவியாகிய வாசவதத்தை மரண மடைந்தாளெனக் கேட்டதும் மன்னன் பிராணனை விடுவானுகில் நாமென்ன செய்கிறது? அதிலிருந்து நாமெப்படி அரசனைத் தப்புவிப்பது? நாம் செய்த மந்திராலோசனையில் நல்ல உபாயங்களிருந்தாலும் கெடுதிவரின் அதைத் தடை செய்து கொள்ளவேண்டுமென்பது முக்கிய மல்லவா? ஆகையால் இதைப்பற்றி ஆலோசிக்கவேண்டும் என்றுன். யௌகந்தராயணன் சொல்லுகிறுன். இதற்காக ஆலோசிக்க வேண்டாம். தேவியாகிய வாசவதத்தை இந்த கோபாலனுக்குப் பிரியமான சகோதரியென்பதை அரசன் அறிவான். கோபாலகன் உண்மையை யறிவானுதலால் அவனுக்கு அதிக விசனமுண்டாகாது. அதைப்பார்த்து அரசன் தன் புத்தியைக் கொண்டு ஊகிப்பானுனல் வாசவதத்தை உயிருடனிருக்கிறுள்; ஏதோ யுக்தியை முன்னிட்டு இப்படி வதந்தியை யுண்டாக்கி யிருக்கிறுர்கள் நமது அமைச்சர்கள் என்று கருதி அதிக விசனத்திற்குள்ளாக மாட்டான் என்றுன்.

பிறகு பின் வருமாறு யோசனை செய்தார்கள். வாஸவதத்தையுடனும் அரசனுடனும் நாம் லாவாணகம் செல்லவேண்டும். அந்த லாவாணகமானது மகத தேசத்திற்கு அருகேயுள்ளது. அது வேட்டையாடுவதற்கேற்ற இடம். ஆகையால் அரசன் சென்றதும் வேட்டையாட அடிக்கடி காட்டிற்குப் போய்விடுவான். அங்கு அந்தப்புரத்தைக் கொளுத்தி வாசவதத்தை அதிலகப்பட்டிறந்தாளென்று வதந்தி பரவும்படி செய்து நினைத்த காரியத்தை முடிப்போம். அங்கோர் யுக்தி கண்டுபிடித்து வாசவதத்தையைப் பத்மாவதியின் கிருகத்திலிருக்கும்படி செய்து விடவேண்டும். அவள் வாசவதத்தையின் நற்குணத்தைக் கவனிக்கவும் இடமுண்டாகும் என்று இவ்விதம் மந்திராலோசனை செய்து கொண்டார்கள்,

மறுநாள் யௌகந்தராயணன் முதலிய மூவரும் அரண்மனை சென்று அங்கு அரசனைப் பார்த்து, "தேவ! நாம் லாவாணகம் போய்ச்சிலகாலம் வசித்து வருவோம். அந்தத் தேசம் வாசயோக்கியமானது. தேக சௌக்கியத்தைத் தரக்கூடியது. அந்தத் தேசத்தை மகத தேசாதிபதி உபத்திரவிக்கின்றான். அதைக் காப்பாற்றுவதற்காகவும் போய் வரவேண்டும்" என்றார்கள். உதயனன் லாவாணகம் செல்ல ஒப்புக்கொண்டான். மறுநாள் பிரயாணப்படுவதாக நிச்சயித்தார்கள். நல்லவேளையும் பார்த்தாய் விட்டது. இப்படியிருக்கையில் அன்றையதினம் அகாரணமாக நாரத முனிவர் வந்து சேர்ந்தார். இவர் மகாதேஜஸ்வி. இவர் ஆகாயத்திலிருந்து இறங்கி வந்தது, தன் குலத்துப் பிறந்த அரசனிடம் அன்பு கொண்டு சந்திரன் வருவதற்கொப்பாக விருந்தது. அவர்வரவு எல்லோருடைய நேத்திரத்திற்கும் உற்சாகத்தைக் கொடுத்தது. முனிவரைக் கண்டதும் உதயனன் அதிதிகளுக்குச் செய்வதற்குரிய பூஜையைச் செய் துபசரித்தான். அந்த நாரத முனிவர் அரசனது உபசாரணையில் மகிழ்ச்சியடைந்து பாரிஜாதமலரால் செய்யப்பட்ட மாலையொன்றை அவனுக்குக் கொடுத்தார். வித்யாதரர்கட்கு அதிபனும் மன்மதனுடைய அம்சமுமாகிய சுந்தரன் உனக்குப் புத்திரனாகப் பிறப்பான் என்று ஆசிர்வசனமும் கூறினர். வாசவதத்தையையும் ஆதரவொடு கொண்டாடினர்.

பிறகு அரசனை நோக்கி, அரசனே! இந்த வாசவதத்தையைக் கண்டதும் எனக்கொரு ஞாபகம் வருகிறது. ஆச்சிரியமானது. அது! முன் உனது பிதாமகர்களாகிய தர்மபுத்திரர் முதலிய ஐந்து பேருக்கும் திரௌபதி யென்பவள் ஒருத்தியே மனைவியாக விருந்தாள். அது தோஷ மென்றெண்ணிய நான் அவர்களைப் பார்த்து, பாண்டவர்களே! ஸ்திரீமூலமாக ஏற்படும் விரோதத்தைப்பற்றி அதிஜாக்கிரதையா யிருக்கவேண்டும். அந்த விரோதம் ஆபத்திற்கிடமானது. அது சம்பந்தமான கதை யொன்று கூறுகின்றேன் கேளுங்கள்—

முன் காலத்தில் ஸுந்தன் உபசுந்தன் என்ற பெயர் கொண்ட இருவரிருந்தார்கள். அவர்களிருவரும் அண்ணன் தம்பிகள். பராக்கிரமத்தினல் மூவுலகத்தையும் ஜயித்தவர்கள். எவர்களாலும் ஜயிக்க முடியாதவர்கள்.

இவர்களிருவரையும் நாசஞ் செய்ய விரும்பிய பிர்மதேவர், விசுவகர்மாவிற்கு ஆக்ஞை செய்து அவனைக்கொண்டு திலோத்தமை யென்கிற ஒரு பெண்ணை யுண்டாக்கினர். அந்தப் பெண்ணை பிர்மதேவர் கைலாயமலையின் சாரலி விருந்த ஸுந்தன் உபஸுந்தன் என்பவர்களை நாசஞ் செய்வதற்காக அனுப்பினர். திலோத்தமை பிர்மதேவருடைய உத்தரவுப் படியே அங்குச் சென்றாள். ஸுந்தோபஸுந்தர்க ளிருவரும் தங்களை நோக்கி வரும் ஸுந்தரியாகிய திலோத்தமையைக் கண்டதும் காமத்தால் மோகமடைந்து, அவள் அருகே வருகிறவரையில் காத்திருந்து, வந்ததும் அவள் கரங்களைப்பிடித்துக் கொண்டார்கள். அப்போது இருவருக்குள்ளும் விரோதமுண்டாயிற்று. உடனே இருவரும் சண்டை போட ஆரம்பித்து வெகுநேரம் அகோரமான சண்டை செய்து உயிர்துறந்தனர். இந்தக் கேடு ஏற்பட்டது ஸ்திரீயின் காரணமாகவல்லவா? ஆகையால் உங்களைவருக்கும் திரௌபதி ஒருத்தி மனைவியாக யிருக்கிறாளே! ஸ்திரீயின் நிமித்தமாக எந்தக் கெடுதியும் உண்டாகாமலிருக்க நீங்கள் காத்துக்கொள்ள வேண்டும். அதற்கு நான் சொல்கிறபடி திரௌபதியிடம் நடந்து கொள்ளுங்கள். அதாவது, மூத்தவனுடைய சமீபத்தில் இந்தத் திரௌபதி யிருக்கும்போது இளையவன் அவளைத் தாயாகப் பாவித்து நடக்கவேண்டும். இளயவனுக்கருகே திரௌபதி யிருக்கும்போது மூத்தவன், அவளை மருமகளாக நினைக்கவேண்டும் என்று கூறினேன். அன்று முதல் பாண்டவர்கள் அவ்விதமே திரௌபதியிடம் நடந்து வந்தார்கள். அந்தப் பாண்டவர்கள் எனக்குப் பரமமித்திரர்கள். அவர்களிடம் கொண்ட அன்பினுல் உன்னைப்பார்ப்பதற்கு இப்போது வந்தேன். என் வார்த்தையை நீ எவ்விதம் கௌரவப்படுத்துவாயோ அவ்விதமே உன் மந்திரிகளின் வார்த்தையைக் கௌரவப்படுத்தி வருவாயாயின் நீ சீக்கிரமாக நல்ல ஐசுவரியம் பெறுவாய்; சிலகாலம் வரையில் உனக்குத் துக்கம் ஏற்படும். அப்போது நீ மிகுதியும் வருத்தப்படக்கூடாது. அது முடிவில் சுகமாக ஏற்படும் என்றுகூறி உடனே நாரதர், "நான் போய் வருகிறேன்;" என்று அந்தர்த்தானமாயினர். இவ்வாறு முனிவர் கூறியதைக்கேட்ட மந்திரிகள் தங்களுடைய யோசனை சித்தியாகுமென மகிழ்ச்சியடைந்தனர். பின் தங்கள் யோசனையை முடிப்பதில் மிகுந்த முயற்சி யெடுத்துக் கொண்டனர்.

இரண்டாவது தரங்கம்.

அப்பால் முதலில் யோசித்த யுக்தியின்படி யௌகந்தராயணன் முதலியவர்கள் அந்த உதயனனை லாவாணக தேசத்திற்கு அழைத்துச் சென்றார்கள். மந்திரிகளின் கோரிக்கை சித்தியடையும் என்பதைச் சொல்வதுபோல் விளங்கானின்ற அந்தத் தேசத்திற்கு உதயனன் பெருஞ்சேனையுடன் சென்றான். சேனைகளுடன் உதயனன் வந்திருப்பதையறிந்த மகததேசாதிபதி நடுங்கினன். இவன் நம்மை ஆக்ரமித்து விடுவானோ எனவும் கருதி, யௌகந்தராயணனிடம் ஒரு தூதனை யனுப்பினன். எல்லாவற்றையும் அறிந்த அந்த மந்திரி, வந்த தூதனை யுபசரித்தனுப்பினன். உதயனன் அந்த லாவாணக தேசத்தில் இருந்துகொண்டு நாடோறும் வேட்டையாடுவதற்கு காட்டுக்குச் செல்வதை வழக்கமாகக் கொண்டான்.

உதயனன் வழக்கம்போல் காட்டிற்குச் சென்றிருக்கையில் யௌகந்தராயணன் தான் உத்தேசித்திருக்கும் காரியத்திற்குத் தக்கபடி சில யுக்திகளை யோசித்துக்கொண்டு ருமண்வான், கோபாலகன், வஸந்தகன் இவர்களுடன் வாசவதத்தையிடம் சென்றான். முன்னமேயே சகோதரனாகிய கோபாலகன் போதனை செய்திருந்தமையால், இராஜ காரியத்தில் உதவி செய்வதன் பொருட்டு தக்க வார்த்தைகளைப் பேசி வாசவதத்தையைப் பிரார்த்தித்தான். வாசவதத்தை தான் விரகவேதனைக்குட்பட நேரிடக்கூடியதா யிருந்தும் அதற்கு ஒப்புக் கொண்டாள். கணவனிடம் பக்தியுடைய சில ஸ்திரீகள் எதைத்தான் செய்யமாட்டார்கள். பின்னர் யௌகந்தராயணன், உருவத்தை மாற்றிக் கொள்ளத் தக்க உபாயங்களை வாசவதத்தைக்குக் கூறி பிராமண ஸ்திரீ வேடம்பூண்டு கொள்ளும்படி செய்தான். வசந்தகனை பிர்ம்மசாரி வேடந்தரித்துக் கொள்ளும்படி செய்தான். தானொருவயோதிக அந்தண வடிவங் கொண்டான். பிறகு மகா புத்திசாலியாகிய யௌகந்தராயணன் வாசவதத்தையை யழைத்துக் கொண்டு வஸந்தகனுடன் மகத தேசத்திற்குச் சென்றான். வாசவதத்தை வீட்டை விட்டு வெளிப் புறப்பட்டு மனதில் கணவனை ஸ்மரித்துக் கொண்டே சென்றாள். பின் ருமண்வான் வாசவதத்தை

வீட்டில் தீயிட்டுக் கொளுத்தி "ஐயோ! ஐயோ!! வசந்தகனும் வாசவதத்தையும் நெருப்பிலகப்பட்டு இறந்து விட்டார்களே" என்று கத்தினன். பிறகு எல்லாரும் கூக்குரலிட ஆரம்பித்தனர். வீடு முழுதும் எரிந்தொழிந்த பின் அக்கினி தணிந்தது. ஆனல் ஊரார் சத்தமட்டும் ஓயவில்லை.

இங்கிப்படியாக, யௌகந்தராயணன், வாசவதத்தை, வசந்தகன் மூவரும் மகத்தேசத்தை யடைந்து அந்நகரத்து அரசன் புதல்வியாகிய பத்மாவதி யிருக்கும் உத்யானவனத்தில் காவலாளிகள் தடுத்தங்கேளாது பிரவேசித்தனர். பிராமண ஸ்திரீ வேடம் பூண்டிருந்த வாஸவதத்தையைக் கண்டதும் பத்மாவதியின் நேத்திரங்களுக்குப் பரமானந்தமுண்டாயிற்று. உடனே அவள் காவலாளரைத் தடுத்து அந்தணவேடத்துடன் வந்திருக்கும் யௌகந்தராயணனைத் தன் அருகே வாவழைத்து, அந்தணரே! இந்த மங்கை உமக்கென்ன உறவாகவேண்டும்? நீங்கள் இங்கே வந்த தன் நோக்கமென்ன? என்று கேட்டாள். யௌகந்தராயணன், "அம்மா இவள் என் குமாரத்தி; இவள் பெயர் ஆவந்திகை. இவள் கணவன் ஏதோ ஒரு வருத்தத்தை மனதிற்கொண்டு இவளைவிட்டுப் பிரிந்து எங்கேயோ போயிருக்கின்றான். இவளை இப்போது உன்னிடத்தில் ஒப்புவிக்கிறேன். நீ பார்த்துக்கொள். நான் போய் இவளுடைய புருஷனை யழைத்து வருகின்றேன். இந்த பிர்மசாரி இவளுக்குச் சகோதரன். இவன் இவளருகே யிருக்கட்டும்; இவனருகே யிருப்பானாகில் இந்தப் பெண் தான் தனியே யிருப்பதைப் பற்றி துக்கப்படமாட்டாள்." என்று கூறினன்.

பத்மாவதி அதற்குடன்பட்டாள். பின் யௌகந்தராயணன் பத்மாவதியிடம் விடைபெற்று லாவாணக தேசம் சென்றான். பத்மாவதி ஆவந்திகையென்று சொல்லப்படும் வாசவதத்தையையும் அந்த பிர்மசாரியையும் அழைத்துக்கொண்டு தன் அரண்மனை வந்து சேர்ந்தாள். வாசவதத்தை அந்த அரண்மனையில் பிரவேசித்ததும் அங்கு சுவர்களில் வரையப்பட்டிருந்த சித்திரங்களைப் பார்த்துக் கொண்டே வந்து இராமச்சந்திரனையும் சீதையையும் ஓரிடத்தில் வரைந்திருக்கக்கண்டு துக்கசமனம் செய்து கொண்டாள்.

ஆகிருதி, சயனம், போஜனம், நீலோத்பலம் போன்ற வாசனையுடைய சரீரம் இவைகளால் அந்த வாசவதத்தையை உத்தம ஸ்திரீ

யெனவறிந்த அந்த பத்மாவதி நன்றாயுபசரித்துக் கௌரவப்படுத்தினாள். பிறகு பத்மாவதி இன்னுங் கவனித்து வந்தபோது "இவள் யாரோ தெரிய வில்லை; முன் திரௌபதை விராடனது நகரத்தில் மறைந்து கொண்டிருந்தது போல் மறைந்து கொண்டிருக்கிறாள் போலிருக்கிறது" என்றும் கருதினாள்.

இப்படி யிருக்கையில் ஒரு நாள் வாசவதத்தை பத்மாவதிக்கு வாடாத பூ மாலையைச் சூட்டி திலகப் பொட்டிட்டு அலங்காரஞ்செய்தாள். இப்படிச் செய்ய வாசவதத்தை உதயனனிடம் அப்பியாசஞ் செய்து கொண்டவள். இவ்வித அலங்காரத்தோடு தன்னிடம் வந்த பத்மாவதியை அவள் தாயார் பார்த்து, இந்த மாலையைச் சூட்டித் திலக மிட்டது யாரென்று கேட்டாள். பத்மாவதி அம்மா! ஆவந்திகை யென்ற ஒருத்தி சில நாளைக்குமுன் என்னிடம் வந்தாள். அவள் இப்படி அலங்காரஞ் செய்தாள் என்றாள். அதைக்கேட்ட தாயார், அம்மணீ! அப்படியா! ஆனால் அவள் மானிட ஸ்திரீ யல்ல; தெய்வலோகத்து மாதாக விருக்கவேண்டும்; ஏனெனில் இந்த அறிவு மானிட ஸ்திரீக்கு ஏற்படாது. சாதுக்களுடைய வீட்டில் தேவர்களும் முனிவர்களும் மறைவாக வசிப்பதுண்டு. அதற்கொரு கதையுண்டு அதைக்கேள்.

முன் காலத்தில் போஜன் என்றொரு அரசனிருந்தான். அவன் வீட்டுக்குத் துர்வாசவ முனிவர் வந்திருந்தார். அவருக்குப் பணிவிடை செய்வதற்காக போஜன் தன் பெண் குந்தி யென்பவளை ஏற்படுத்தினான். குந்தி யென்கிற அந்தப் பெண் பயபக்தியுடன் அந்த முனிவருக்குப் பணிவிடைபுரிந்து வந்தாள். ஒரு சமயம் அந்த முனிவர் அந்தப் பெண்ணைப் பரீக்ஷை செய்வதற்கெண்ணி "பெண்ணே! அந்த முனிவரிப்படியாக இருந்தார். அதுபோல் இந்த ஆவந்திகையும் இருக்கிறாள். ஆகையால் இவளை நீ நன்றாயுபசரித்துவா என்றாள். அன்று முதல் பத்மாவதி வாசவதத்தையாகிய ஆவந்திகையை வெகு மானித்துவேண்டிய உபசாரங்களைச் செய்து அவளிடம் மிக்க அன்பு பாராட்டி வந்தாள். வாசவதத்தையோ தன் கணவனைவிட்டுப் பிரிந்திருப்பதுபற்றி இரவில் தாமரை ஓடைபோல் வருத்தத்துட னிருந்தாள். பிராமணச் சிறுவனாக வந்திருக்கும் வசந்தகன் சிறுவர்களுக்கேற்றபடி பலபல விளையாட்டுகளைச் செய்து

பேச்சுக்களையும் பேசி வாசவதத்தைக்கு அந்த வருத்தம் மேலிடாமற் செய்து வந்தான்.

இது நிற்க; உதயனன் காட்டுக்கு வேட்டையாடச் சென்றானென்று கூறினோமன்றோ? அவன் நெடுநேரம் வேட்டையாடிக் கொண்டிருந்து பிறகு மாலைப்பொழுதில் லாவாணகம் வந்து அங்கு தன் அந்தப்புரம் எரிந்து சாம்பலாயிருப்பதைக்கண்டு காரணமென்னவென்று தன் மந்திரிகளை விசாரித்தான். மந்திரிகள் "காரணந் தெரியவில்லை; எப்படியோ பற்றியெரிந்துவிட்டது. அந்தப்புரம் அழிந்ததுமல்லாமல் தங்களுயிர்க் காதலியாகிய வாசவதத்தையும் வசந்தகனும் அக்கினியி லகப்பட்டிறந்து விட்டார்கள்" என்றார்கள்.

இச்செய்தி செவியுற்ற உதயனன் உடனே ஆ! ஆ! வென்றலறி வெட்டுண்ட மரம்போல் பூமியிற் சாய்ந்துவிட்டான். பின் ஒரு கண நேரத்தில் பிரக்ஞையடைந்து, வாசவதத்தையை தகித்த அக்கினியை இருதயத்தில் அடைந்ததுபோல் துக்கப்பட்டான். பின் தன் சரீரத்தைத் தியாகம் செய்ய எண்ணங்கொண்டான். பிறகு ஒரு கண நேரத்திற்கெல்லாம், முன் ஒரு சமயம் நாரதமுனிவர் தன்னிடம் வந்து வித்யாதரர்களுக்கிறைவன் வாசவதத்தைக்குப் புத்திரனாகப் பிறக்கப்போகிறானென்று சொன்னது நினைப்புவந்தது. உடனே ஓகோ! நாரத முனிவர் வார்த்தை பிழைபடாது. மேலும் அவர் சிலகாலம் வரையில் துக்க முனக்குண்டென்றும் கூறினாரல்லவா? இதனால் வாசவதத்தை எப்படியும் பிழைத்திருப்பாளென்கிற நம்பிக்கை ஏற்படுகிறது; இன்னும் பார்ப்போமென்றெண்ணித் தான் கொண்ட எண்ணத்தை நிறுத்தினான். பிறகு மந்திரிமார்களும் பல பல படியாக உபசாரங்களும் நீதிகளும் கூறி உதயனனைச் சமாதானப்படுத்தினார்கள்.

லாவாணகத்தில் நடந்த இந்தச் செய்தியை சாரர்கள் மகதராஜனிடம் சென்று தெரிவித்தார்கள். மகதராஜன் அச்செய்தி கேட்டதும் தன் புத்திரி பத்மாவதியை உதயனனுக்குக் கொடுக்க விரும்பினான். இதற்கு முன்பே அந்த அரசனது மந்திரிகள் பத்மாவதியை உதயனனுக்குக் கொடுக்க நிச்சயித்திருந்தனர். இப்போது அரசனது விருப்பம் அதற் கொத்துப்போனது பழம் நழுவிப் பாலில் விழுந்தது போலாயிற்று. உடனே உதயனனுக்கும் யௌகந்தராயணனுக்கும் தூதனையனுப்பினார்கள். தூதன் வந்து செய்தி தெரி

வித்ததும் யௌகந்தராயணன் தன் சம்மதந் தெரிவித்தான். அந்தப்
படியே அரசனும் ஒப்புக் கொண்டான். இதற்காக வாசவதத்தையை
மறைத்து வைத்திருக்கக் கூடுமென்றும் கருதினான். யௌகந்தரா
யணன் உடனே ஜோதிடரைக் கொண்டு நல்ல நாள் பார்த்து அதில்
முகூர்த்தம் நிச்சயித்து பின் வருமாறு ஒரு கடிதம் வரைந்து அதைத்
தூதன் மூலமாக மகதராஜனுக்கு அனுப்பினான்.

க்ஷேமம்

ம-ா-ா-ஸ்ரீ மகதாதிபதியவர்களுக்கு—

தங்கள் விருப்பப்படியே விவாகத்தை ஒப்புக்கொண்டோம்.
இன்றைக்கு எழாவது நாள் உதயனமகா ராஜன் அங்கு வரு
வார். எமது அரசர் தமது மனைவியாகிய வாசவதத்தையை
எவ்விதம் மறந்து விடுவாரோ அவ்விதமாக விவாகத்தை நடத்தி
முடிக்க வேண்டும்.

இங்ஙனம்
தங்கள் அன்பன்
யௌகந்தராயணன்.

இந்தக்கடிதத்தைத் தூதன் மகதாதிபதியிடம் கொடுத்தான்.
மகதாதிபதி கடிதத்தைக் கண்டதும் கரைகடந்த உவகையுள் மூழ்
கினான். இச்செய்தியை வாசவதத்தை யறிந்ததும் மிகுந்த துக்கப்
பட்டாள். அவள் முகத்தின் ஒளி குன்றியது. துக்கம் முன்னி
லும் அதிகரித்தது. வாசவதத்தை துக்கப்படுவதை யறிந்த வசந்த
கன் தேவீ! விசனப்படவேண்டாம். அரசர் பகைவனாயிருக்கும்
இந்த மகதாதிபதியை மித்திரனாக்கிக் கொள்ளவே இந்த விவா
கத்தை முடிக்கிறார். தாங்கள் யோசிக்கவேண்டாம் என்று கூறிச்
சமாதானப் படுத்தினான்.

பிறகு பத்மாவதிக்கு விவாக நாள் கிட்டியது. அப்பொழுது
வாசவதத்தை முன்போல் பத்மாவதிக்கு வாடாதமாலையைச் சூட்டி
திலகத்தையிட்டு அலங்கரித்தாள். அது கண்டு யாவரும் சந்தோஷ
மடைந்தனர். பின் குறித்த முகூர்த்த நாளில் உதயனன் தன் மந்
திரிகளுடன் விவாகம் செய்து கொள்வதன்பொருட்டு மகத தேசம்
வந்தான். பிரஜைகளுடைய நேத்திரோற்சவமாக விளங்கும் உத
யனனை மகத ராஜன் உதயகிரியிலுதிக்கும் சூரியனை சமுத்திராஜன்

வரவேற்பதுபோல எதிர்கொண்டு சென்று வரவேற்றான். உதய
னன் முகமலர்ச்சியுடன் அந்த நகருள் பிரவேசித்தான்; அப்பொ
ழுது அவனைக் கண்ட அந்த நகரத்து மாதர்கள் இரதிதேவியில்லாமல்
தனியே வரும் மன்மதனோ வென்று ஐயமுற்றனர். எல்லாரும் உத
யனனை நோக்கியவாறே யிருந்தனர். இப்படியாக உதயனன் மக
தாதிபதியின் அரண்மனை யடைந்து திருமண மண்டபத்துக்குச் சென்
றான். அங்கே, அதியற்புத அலங்காரஞ் செய்து கொண்டிருக்கும்
பூர்ண சந்திரனை யொத்த திருமுகமுடைய பத்மாவதியைக் கண்டான்.
அவள் அணிந்து கொண்டிருக்கும் மாலையிலும் திலகத்திலும்
அவனுக்குச் சந்தேகமுண்டாய், இவ்விரண்டையும் இவள் எப்படி
யடைந்தாள்? இவையிரண்டும் நம்மைச் சேர்ந்தவையல்லவா?
என்றெண்ணியவாறே மணமேடைசென்று மங்கள வாத்தியமுழங்க
அந்தணர்கள் ஆசிகூறப் பத்மாவதியின் கரத்தைப் பிடித்தான்.

இதுவே பூமியின் கையைப் பிடிப்பதற்கு யத்தனம் போற்
கண்டது. ஆனால் உதயனன் மனம் வாசதத்தை யினிடம் சென்றிருந்
தமையால் அவன் முகம் சிறிது வாட்டமுற்றது. அக்கினியை வலம்
வரும்போது சிவந்தது போற்கண்ட பத்மாவதியின் முககமலமானது
கணவனது உள்ளக் கருத்தை யறிந்து கோபத்தால் வியாகுலமுற்ற
தெனக் காணப்பட்டது. விவாகம் முடிந்த பின் உதயனன் பத்மா
வதியின் கரத்தை விட்டான். ஆனால் மனதிலிருக்கும் வாசவதத்
தையைக் கணப்போதேனும் விட்டானில்லை.

பிறகு மகதாதிபதி தன் மருமகனாகிய உதயனனுக்கு பூமி
யானது இரத்தினங்களைக் கறந்து சூன்யமானதென்று சொல்லும்படி
அளவிறந்த இரத்தினங்களைக் கொடுத்தான். அச்சமயத்தில் யௌ
கந்தராயணனென்னும் உதயனனுடைய மந்திரி, மகதாதிபதியினி
டம் உதயனனுக்கு என்றும் துரோகம் செய்வதில்லை யென்ற ஒரு
சத்திய வாக்கை அக்கினி சாட்சியாகப் பெற்றான். பிறகு எல்லோ
ருக்கும் வஸ்திரங்களும் பொருள்களும் தானஞ்செய்யப்பட்டன.
சாரணர்கள் கானஞ் செய்தனர்; மாதர்கள் நிருத்தனம் செய்தார்கள்.
இவ்விதமாக விவாகம் நிறைவேறிற்று.

இந்த வைபவத்தைப்பார்த்துக்கொண் டிருந்த வாசவதத்தை
கணவனுடைய நன்மையை நாடி நித்திரை செய்பவள் போலிருந்தாள்.
பிறகு உதயனன் தனக்கென்றேற்படுத்தி யிருந்த மாளிகைக்கு வந்

தான். இங்கே வந்த மறுநாள் யௌகந்தராயணன், "இன்னும் இந்த ஊரில் தாமதிப்போமாகில் அரசன் வாசவதத்தையைக் கண்டு கொள்வான்; பிறகு மந்திராலோசனைக்குப் பங்கமுண்டாகும்; இனி யிங்கிருக்கலாகாது" என்று தீர்மானித்து உடனே மகதாதிபதியினிடம் சென்று, "பூபதியே! இன்று எமதரசன் தமது நகரம் செல்லப் பிரயாணமாயிருக்கிறார்; அனுப்பிவைக்க வேண்டும்" என்றான். மகதாதிபதி, அவ்விதமே செய்ய ஒப்புக்கொண்டான். பின் யௌகந்தராயணன் உதயனனிடம் வந்து இன்று நமது நகரத்துக்குப் பயணப்படவேண்டும் எனவே, உதயனன் அவனுடைய வார்த்தைப்படி புறப்படத் தயாரானான். பின் பரிவாரங்கள் எல்லோரும் போஜனம் செய்தானவுடன் உதயனனும் போஜனமுண்டு பத்மாவதியுடன் தன்மந்திரிகளும் சேனைகளும் புடைசூழ மங்களவாத்திய முழங்க, அந்நகரத்தினின்றும் புறப்பட்டான். வாசவதத்தையும் பத்மாவதியின் உத்தரவுப்படி தனக்களிக்கப்பட்ட ஒரு இரதத்தின் மீதேறிக் கொண்டு வசந்தகனுடன் பின்னே பிரயாணமானாள்.

இப்படியாக எல்லோரும் லாவாணக நகரம் சென்றதும் உதயனனும் பத்மாவதியும் தங்கள் அரண்மனையிற் பிரவேசித்தார்கள். வாசவதத்தையோ தன்னோடு வந்த சிலரை அரசனரமனைக்கே யனுப்பிவிட்டுத் தான் மாத்திரம் ராத்திரிவேளையில் அங்குள்ள தன் சகோதரன் கோபாலகனுடைய மாளிகை சென்றாள். அங்கே கோபாலகனைக் கண்டதும் கண்களில் நீர் பெருக அவன் கழுத்தைக் கட்டித் தழுவிக் கொண்டாள். அவனும் அச்சமயம் மிக்க விசனமுற்றான்.

வாசவதத்தையை விட்டுப் பிரிந்தவர்கள் உதயனனுடைய அரண்மனைசென்று அங்கே பத்மாவதியைப் பார்த்து 'தேவி' நம்மோடு வந்த ஆவந்திகை இப்போது எங்களை விட்டுப் பிரிந்து இராஜ குமாரனாகிய கோபாலகனுடைய கிருகத்திற்குள் போய் விட்டாள் என்று தெரிவித்தார்கள். பத்மாவதி உடனே அவர்களைப் பார்த்து, அவள் ஏன் அங்கே சென்றாள்; அவள் என்னிடம் அடைக்கலமாகக் கொடுக்கப்பட்ட வளல்லவா? நான் எங்கே யிருக்கிறேனோ அங்கல்லவா அவளுமிருத்தல் வேண்டும். ஆகையால் இங்கேயே வாலாம் என்று கூறுங்கள் என்று சொல்லி யனுப்பினாள்.

பிறகு பத்மாவதியும் உதயனனும் தனித்திருக்கையில் உதயனன் பத்மாவதியைப் பார்த்து இந்த மாலையும், திலகமும் உனக்கு

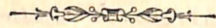
எப்படி வந்தன? என்று கேட்டான். பத்மாவதி, பிராணபதியே! ஒரு அந்தணன் என்னிடம் ஆவந்திகை யென்ற ஒரு ஸ்திரீயை அடைக்கலமாக வைத்து விட்டுச் சென்றார். இது அவள் செய்த சிறந்த அலங்காரம். அவள் தான் இப்போது இராஜ புத்திரனுடைய மாளிகை சென்றனள் என்று சொல்லக்கேட்டோமே அவள்என்றாள்.

இதைக் கேட்டதும் அரசன் அவள் வாசவதத்தையாகத் தானிருக்கவேண்டு மென நிச்சயித்து, உடனே கோபாலகன் மாளிகைக் கேகினன். அங்கே வாசவதத்தை, கோபாலகன், யௌகந்தராயணன், ருமண்வான், வஸந்தகன் இவர்களிருந்தார்கள். இவ்வளவு நாள் வரையில் தனித்து வசித்து வந்த வாசவதத்தையை கிரகணத்திலிருந்து விடுபட்ட சந்திரகலையைப் போல் கண்டான் உதயனன். உடனே சோகமுற்றுத் தளர்ந்து மயங்கிக் கீழே விழுந்தான். வாசதத்தையும் மனதில் பெரும் பீதி யடைந்தாள். உடனே அவளுடைய அவயவங்கள் வெளுத்தன. பிறகு அவளும் மயங்கித் தரையில் விழுந்தனள். தான் செய்த செய்கையைப்பற்றி நிந்தித்துக் கொண்டு புலம்பினாள்; அது கண்ட யௌகந்தராணனும் மனங் கலங்கினான். இப்படி இங்கே அலங்கோலப்படுவதைக் கேட்ட பத்மாவதிமனவிசாரத்துடன் இங்கே வந்தாள். பிறகு நடந்த விஷயங்களைத் தெரிந்துகொண்டாள். உதயனனும் வாசவதத்தையும் எவ்வளவு துக்கமடைந்தார்களோ அவ்வளவு துக்கமடைந்தாள் பத்மாவதியும். உத்தம ஸ்திரீகள் தங்களிடம் அன்புடையார் பால் ஈடுபடுவரல்லவா?

வாசவதத்தை இது வரையில் கணவனுக்குத் துக்கத்தை கொடுத்த இந்த உயிரால் நாமடையும் பலனென்ன வென்று அடிக்கடி கதறினாள். பிறகு யௌகந்தாயணன் உதயனனைச் சமாதானப்படுத்தி "தேவ! மகதேச்வரன் குமாரத்தியை மணம் புரிந்தால் தமக்கு ஸாம்பிராஜ்யம் கிடைக்குமென்று நான் செய்த காரியமிது. வாசவதத்தையின் மீது சிறிதும் குற்றமில்லை. இது நாள் வரையில் பரவசமாகவிருந்த சமயம் தேவி தன் நடத்தையிற் சிறிதுந் தவறாதிருந்தனளென்பதற்கு இந்த பத்மாவதியே சாட்சியாயிருக்கிறாள்—என்றுதைரியமாகக்கூறினான். உடனே பத்மாவதி சிறிதும் மாற்சரியமற்றமனதுடன் வாசவதத்தை பரிசுத்தமானவள் என்பதற்கு நான் இப்பொழுதே தீயில் குதிப்பேன் என்று கூறினாள். உதயனனும்

உடனே இந்த வாசவதத்தை என் பொருட்டன்றே இவ்வளவு நாள் பெருந் துக்கத்தைச் சகித்துக்கொண்டிருந்தனள். அதனால் நான் தான் குற்றம் செய்தவனாகின்றேன்" என்றான். இவ்வாறான சம்பாஷணையைக் கேட்டதும் வாசவதத்தை தன் மனதைத் திடப் படுத்திக்கொண்டு எனது பரிசுத்தத் தன்மையை அரசருக் கறிவிக்க நானே தீயில் குதிக்கின்றேன் என்றாள்.

பிறகு புண்யவான்களுக்குள் சிறந்தவனாகிய யௌகந்தராயணன் ஆசமனம் செய்து கீழ்த்திசையை நோக்கி நின்று நான் உதயன மகா ராஜனுக்கு இதஞ்செய்தவனா அல்லவா என்பது பற்றியும் வாசவதத் தை பரிசுத்தமான நடத்தையுடையவளா அல்லவா என்பது பற்றி யும் ஓ லோகபாலகர்களா! நீங்கள் உண்மையைக் கூறுங்கள். இல்லா விடில் நான் இந்த சரீரத்தை இப்போதே விட்டு விடுகின்றேன் என்று கூறி மௌனமாயிருந்தான். அப்போது "அரசனே நீ கிரு தார்த்தன். உனக்கு மந்திரியோ யௌகந்தராயணன். மனைவியோ முன் ஜன்மத்தில் தேவதையாக யிருந்தவள். இந்த வாசவதத்தை மீது சிறிதும் தோஷமில்லை என்று ஆகாயவாக்குண்டாயிற்று. அந்த வார்த்தையைக்கேட்டு அவர்க ளனைவரும் உயரப்பார்த்த பார்வை யுடன் வெகு நேரமிருந்து சந்தோஷமடைந்தார்கள். உதயன னும் கோபாலகனுடன் யௌகந்தராயணன் செய்த காரியத்தைப் பற்றிப் புகழ்ந்தான். பூமிமுழுதும் தன்கையி லிருப்பதாகவே கருதி னான். பின் அந்த உதயனன் பிரத்தியக்ஷமாக வந்த ரதி, நிர்விருதி இவர்கள் போன்றவர்களும் அருகே யிருப்பவர்களுமாகிய தன் இரண்டு மனைவியர்களையும் அன்புடனேற்றுக்கொண்டு பரமானந்த பரிதனானான்.

மூன்றாவது தரங்கம்.

அப்பால் உதயனன் வாசவதத்தை, பத்மாவதி இவர்களுடன் அநேக விளையாட்டுகளைச் செய்துகொண்டு வெகு சுகமாக விருந்து வந்தான். கோபாலகன், ருமண்வான், யௌகந்தராயணன் இவர்க ளுடனும் பலபல கதைகளைப் பேசிக்கொண்டும் பலபல யோசனை களைச் செய்துகொண்டு மிருந்தான். ஒருநாள் உதயனன் தான்

வாசவதத்தையைவிட்டுப் பிரிந்திருந்தபோது நடந்த வரலாறை எல் லோரும் சேர்ந்து பேசிக்கொண் டிருக்கும் சமயம், உதயனன் பின் வருமாறு ஒரு கதை சொல்லலானான்.

பூர்வம் புரூரவஸ் என்ற பெயருடன் கூடிய ஒரு அரசனிருந் தான். அவன் பரம வைஷ்ணவன். அவன் புவியில் எங்கும் தடையின் றிச் சஞ்சரித்து வருவதுபோல் சொர்க்கலோகம் முதலியவைகளிலும் சஞ்சரிக்கக்கூடியவனா யிருந்தான். ஒரு சமயம் அந்த அரசன் சொர்க்கலோகம் சென்று ஒரு நந்தவனத்தையடைந்து அங்கே சஞ் சரித்துவந்தான். அப்பொழுது அப்ஸர ஸ்திரீயு ளொருத்தியாகிய ஊர்வசி யென்பவள் கண்டாள். அவள் மன்மதனது மற்றொரு மோகனாஸ்திரம் போன்றவள். புரூரவஸ்ஸைக் கண்டவளவில் அவள் பிரஞ்ஞையற்றவளானாள். அவள் அப்படி பிரஞ்ஞையற்றுப் போன தைக் கண்டு அவளுடைய தோழிகளாகிய அரம்பை முதலியவர்கள் மிகவும் பயமடைந்தார்கள். புரூரவஸ் என்னும் அந்த அரசனும் லாவண்ய (அழகு) ரஸத்தின் ப்ரவாஹம் போல் விளங்கும் ஊர்வசி யைக் கண்டு மூர்ச்சையடைந்தான்.

இங்கிப்படியிருக்க, பாற்கடலிற் பள்ளிகொண்டுள்ள பரந்தாமன், தம்மைத் தரிசிப்பதன் பொருட்டு அங்கு வந்த தேவரிஷி யாகிய நாரதரைப் பார்த்து தேவரிஷியே! புரூரவஸ் என்ற மகா ராஜன் நந்தவனத்தில் ஊர்வசியின் பால் ஈடுபட்டு விரகம் சகிக்கமுடியாது வருந்துகின்றான்; ஆகையால் நீர் அங்கு சென்று நான் கூறியதாக இந்திரனுக்குந் தெரிவித்து ஊர்வசியை அவ்வரசனடையும் படி செய் யும் என்று கட்டளையிட்டார்.

நாரதர் அவ்விதமே செய்கின்றேன் என்று தெரிவித்துப் பரந் தாமனை வணங்கி விடை பெற்றுச் சென்று நந்தவனமடைந்து மூர்ச்சை போய்க்கிடக்கும் புரூரவஸ்ஸை யெழுப்பி "அரசனே! எழுந்திரு; உனக்காக நாராயணமூர்த்தி என்னையனுப்பி யிருக்கின் றார். கபடமில்லாத பக்தர்களுக்கு ஆபத்து நேரிடின் பகவான் உபேக்ஷை செய்யமாட்டார்" என்று கூறி அவனையுமழைத்துக் கொண்டு தேவேந்திரனிடம் சென்றார்.

இந்திரன் நாரதரைக் கண்டதும் விரைவில் தன் ஆசனத்தை விட்டெழுந்து அவரை வணங்கி அன்போடு வரவேற்றுபசரித்தான். பின் புரூரவஸ்ஸையும் உபசரித்துட்காரும்படி ஆசனமளித்தான்.

நாரதர் இந்திரனுக்கு பரந்தாமனது கட்டளையைத் தெரிவித்து புரூரவஸுக்கு ஊர்வசியைக் கொடுக்கும்படி செய்தார். அவ்விதம் செய்தது சொர்க்கலோகத்திற்கு ஜீவனற்றது போலும் ஊர்வசிக்கு மிருத சஞ்சீவிபோலுமாயிற்று.

பிறகு புரூரவஸ் பூலோகம் வந்து இங்குள்ளோரெல்லோரும் தேவலோகத்து ஸ்திரீயைப் பார்த்து ஆச்சரிய மடையும்படி செய்தான். ஊர்வசியும் புரூரவஸும் ஒருவர்க்கொருவர் நேத்திரமாகிய கயிற்றால் கட்டுண்டாற் போலிருந்து வந்தார்கள்.

இப்படி யிருந்துவருகையில் இந்திரனுக்கும் அசுரர்களுக்கும் யுத்தம் நடந்தது. அப்பொழுது உதவிக்காக இந்திரன் புரூரவஸை யழைத்தான். புரூரவஸ் உடனே சொர்க்கம் சென்று இந்திரனை யெதிர்த்த மாயாதான் என்ற அசுரனை வதஞ்செய்தான். அந்த ஜயத்தைக் குறித்துத் தேவேந்திரன் ஒரு உற்சவஞ் செய்தான். அப்பொழுது அப்ஸரஸ்திரீகள் நர்த்தனம் செய்தனர். அவர்களுள் அரம்பையும் நர்த்தனம் செய்தாளாதலால், அவள் செய்த அபிநயம் சிறிது மாறிற்று. அதைக் கண்ட புரூரவஸ் ஆசிரியனாகிய தும்புரு முன்னிலையில் நகைத்தான். அரசன் நகைத்ததையறிந்த அரம்பை அசூயையுடன் அரசனை நோக்கி, "மானிடனே! இது தேவர்களின் நர்த்தனம்; நான் அறிவேன். உனக்கு என்ன தெரியும்" என்று கேட்டாள். அதுகேட்ட புரூரவஸ் "உன் ஆசிரியனாகிய தும்புருவுக்கும் தெரியவாராத தெதுவோ அதையும் நான் ஊர்வசியின் சம்பந்தத்தால் அறிவேன்" என்றான். தும்புரு உடனே கோபமடைந்து, "நீ கிருஷ்ணனைப் பூசிக்கும் வரையில் உனக்கு ஊர்வசியின் வியோகமுண்டாகக்கடவது" என்று புரூரவஸுக்குச் சாபங்கொடுத்தார். அந்தச் சாபத்தைப் பெற்ற புரூரவஸ் பின்பு அங்கிருந்து தன் நகரஞ் சென்று அக்காலத்தில் இடி விழுந்ததற் கொப்பான சாபவரலாற்றை ஊர்வசிக்குத் தெரிவித்தான்.

அப்பால் சில நாளைக்கெல்லாம் யாதொரு காரணமுமில்லாமலே கந்தர்வர்கள்புரூரவஸ்ஸின் அரண்மனைக்குள் அந்த அரசனை அறியாமல் பிரவேசித்து, ஊர்வசியை யபகரித்துக்கொண்டுபோய் விட்டனர். அது தும்புருவின் சாபத்தினால் விளைந்ததெனத் தெரிந்துகொண்ட அந்தப் புரூரவஸ் உடனே பதரிகாசிரமம் சென்று மகாவிஷ்ணுவைப் பூசித்தான். ஊர்வசியும் அரசனைவிட்டுப் பிரிந்ததற்கு மிகவும் துக்க

மடைந்து கந்தர்வ தேசத்தில் மரணமடைந்தவள் போலவும், நித்திரை புரிபவள் போலவும் சித்திரத்தி லமைக்கப்பட்டவள் போலவுமிருந்து வந்தாள். சாபவிமோசனம் ஒருநாள் ஏற்படுமென்ற நம்பிக்கையினால் பிராணனை விடாதிருந்தாள். இராக்காலங்களில் புருஷனுடைய பிரிவாற்றாது பெண் சக்ரவாகப் பக்ஷியைப்போ லிருந்து வந்தாள். புரூரவஸுவோ வெனில் அரியதவம் புரிந்து அச்சுதனைச் சந்தோஷப்படுத்தினான். அதனால் புரூரவஸுக்கு நாராயணனுடைய அனுக்கிரகம் பரிபூர்ணமாய்க் கிடைத்தது. பிறகு கந்தர்வர்கள் ஊர்வசியைத் தாங்கள் எப்படி எடுத்துச்சென்றார்களோ அப்படியே கொண்டுவந்து சேர்த்துவிட்டார்கள். சாபத்தின் முடிவில் கிடைத்த அந்த ஊர்வசியுடன் புரூரவஸ் தான் புவியிலிருப்பவனே யாயினும் தேவலோகத்துப் போகங்களை யனுபவித்தான் என்று உதயனன் கூறிய இக்கதையை வாசவதத்தை கேட்டதும் தான் தன் பதியை விட்டுப் பிரிந்ததை எண்ணிப்பார்த்து அது ஒரு ஆச்சரியமல்லவென்பதை யறிந்துமனதில் வெட்கமுமடைந்தாள். அதை யறிந்த யௌகந்தராயணன் கூறுகிறான்:—

அரசனே! நான் இப்போதொரு கதை சொல்லுகிறேன், கேட்கலாம்; இப்புவியில் திமிரை யென்றொரு பட்டணமுண்டு. அது இலக்ஷ்மிதேவிக்கு இருப்பிடம் போல்வது. அந்நகரத்தில் விகிதசேனன் என்றொரு அரசனிருந்தான். அவனுக்கு நல்ல கீர்த்தி ஏற்பட்டிருந்தது. அவன் மனைவி தேஜோவதி யென்றழைக்கப்படுவாள். அவள் பூமண்டலத்திற்கு அப்ஸர ஸ்திரீபோலிருந்தனள். விகிதசேனன் தேஜோவதியின் ஆலிங்கனத்திலேயே எண்ணமுடையவன். இப்படிப்பட்ட அரசனுக்கு ஒரு சமயம் தேக அசௌக்கியமுண்டாயிற்று. அப்பொழுது வைத்தியர்கள் தேஜோவதியின் சேர்க்கை கூடாதென்று தடை செய்திருந்தார்கள். அதனால் அரசன் எந்த ஔஷதத்தினாலும் நிவர்த்திசெய்ய முடியாத மனோவியாதியை யடைந்தான். அப்பொழுது வைத்தியர்கள் மந்திரிகளுடன் இரகசியமாக ஒரு கூட்டங்கூடி யோசித்து, அரசனுக்குண்டா யிருக்கும் மனோவியாதியை ஒரு துக்கத்தையாவது பயத்தையாவது காட்டித் தீர்க்கவேண்டும்; துக்கமேனும் பயமேனுமுண்டாகும் பக்ஷத்தில் மனோவியாதியானது இருந்த இடந்தெரியாமற் போய்விடும் என்றார்கள். அதுகேட்ட மந்திரிகள், அரசனே தன் முதுகின்மீது ஸர்ப்பம்

விழுந்த சமயமும் பயப்படவில்லை; அதுவுமன்றிப் பகைவர்கள் சைன்னியம் அந்தப் புரத்தில் பிரவேசித்தபோதும் பயப்படவில்லை. அப்படிப்பட்டவனை நாம் எப்படிப் பயத்திற்குள்ளாக்குவதென்று வெகுநேரம் யோசித்துப் பின் அரசனுடைய மனைவி தேஜோவதியை மறைத்து வைத்துவிட்டு அவள் மரணமடைந்தாள் என்று கூறுவதெனத் தீர்மானித்து, தேஜோவதியிடம் சென்று தாங்கள் செய்துள்ள தீர்மானத்தைத் தெரிவித்தார்கள். தேஜோவதி எப்படியேனும் நமது நாயகன் குணமடைந்தாற் போதுமென்று நினைத்து அவர்கள் கருத்துக்கிசைந்து மறைந்திருந்தனள். மந்திரிகள், அரசனிடம் வந்து "ஐயயோ தேவி தேஜோவதி மரணமடைந்து விட்டாள்" என்றார்கள். அதைக் கேட்டதும் அரசன் நெஞ்சம் பிளக்கப்பட்டவனாகி மிகவுந் தளர்ச்சியடைந்து துக்கக்கடலில் மூழ்கினான். அதனால் மனோ வியாதி மாயமாகப் பறந்துவிட்டது. பிறகு மந்திரிகள் வியாதி ரூபமான விபத்தினின்றும் விடப்பட்ட அரசனிடம் சுகரூபமான ஸம்பத்து போன்ற தேஜோவதியைக் காட்டி உண்மையைக் கூறினார்கள். அரசன் தனக்குப் பிராணனைக் கொடுத்த தேஜோவதியைப் புகழ்ந்து மகிழ்ந் தான். அவன் மகா புத்திசாலி யாகையால் மறைந்திருந்த மனைவியினிடங் கோபங் கொள்ள வில்லை. பரலோகத்திற்கு வேண்டிய சாதனங்களைத் தேடுபவளே தேவி யெனப்படுவாள். இகலோகத்திற் குரியனவற்றை மாத்திரம் தேடுகிறவள் தேவி யென்ற தன்மையைப் பெறாள். மந்திரியென்பவன் ராஜகாரியத்தை மாத்திரம் கவனிப்பது போதாது. அத்துடன் அரசனுடைய மனப்பாங்கையும் அனுசரித்தவனாக இருக்கவேண்டும். ஆகவே நாங்கள் சத்ருவாகவிருந்த மகதராஜனுடன் சந்திப்புண்டாகும்படி செய்து இந்தப் புவிமுழுவதையும் ஜயிக்கவேண்டுமென்றே இவ்வித முயற்சி யெடுத்துக்கொண்டோம். தேவி உமக்கு அபராதம் செய்தவளன்று. உபகாரத்தையே செய்தவள் என்று கூறினான்.

மகாபுத்திசாலியாகிய மந்திரி இப்படிக்கூறியது கேட்ட உதயனன் தான் குற்றஞ்செய்து விட்டதாக நினைத்தான். சந்தோஷத்தையு மடைந்தான். பின் மந்திரிகளை நோக்கி, "நான் இதை யறிவேன்; நீதியே உருவங்கொண்டு வந்ததென்று சொல்லத்தக்க இந்த வாசவதத்தை உங்களுடைய பிரேரபணையின் பேரில் எனக்குப் பூமியைக் கொடுத்தாள். ஆயினும் எனக்கேற்பட் டிருந்த மிகுந்த

விசுவாதத்தின் காரணமாக இப்படிப்பட்ட வார்த்தைகளைப் பேசி விட்டேன். அன்பின் மிகுதியால் மயங்கிய மனமுடையாருக்கு, விசாரத்தைச் சகிப்பதெனில் சாத்தியப்படாத காரியம்! என்று கூறியது மன்றி இப்படி இன்னும் பலவாறு சப்மாஷித்துக்கொண் டிருந்து அன்றைப் பொழுதையும், வாசவதத்தை யடைந்திருந்த வெட்கத்தையும் போக்கினான்.

அடுத்த நாள் இந்த விஷயங்களையறிந்து கொண்ட மகத தேசாதிபதியினிடமிருந்து ஒரு தூதன் வந்து உதயனனைக்கண்டு வணங்கி, ஒரு கடிதங்கொடுத்தான். அதில், "உமது மந்திரிகளால் நாங்கள் மோசஞ்செய்யப்பட்டோம்; நமக்கு அவர்கள் துக்கசொரூபமாக ஏற்படாதவழி யெதுவோ அந்தப்படி நடக்கவேண்டும்" என்று எழுதியிருந்தது. அதைப்பார்த்த உதயனன் அந்தக் கடிதத்தை மறுபடியும் தூதனிடம் கொடுத்து அவனைப் பத்மாவதியிடம் அனுப்பினான். தூதன், பத்மாவதியை வாசவதத்தையின் சமீபமிருக்கக் கண்டு வணங்கிக் கடிதத்தை நீட்டினான். அவள் அதைப் படித்துப் பார்த்துத் தூதனிடம், "நற்குணமுடையவனே! நான் சொல்லுகிறபடி என் பெற்றோரிடம் தெரிவியுங்கள். அவர்கள் ஏன் விசனப்பட வேண்டும்? என் கணவன் என்னிடம் மிகவும் கருணையுள்ளவராகவே யிருக்கிறார். தேவியாகிய வாசவதத்தையும் தன் கூடப்பிறந்த சகோதரி போலவே என்னிடம் அன்புபாராட்டி வருகிறாள். ஆகையால் என் தந்தை மகதாதிபதி எப்படித் தமது சத்திய மொழிகள் நிலைத்திருக்க விரும்புகிறாரோ அப்படியே என் பிராணனும் நிலைத்திருக்கவேண்டுமானால், என் புருஷனிடம் கெட்ட எண்ணங் கொள்ளாம லிருக்கவேண்டும். இவ்வளவு தான் நான் சொல்லத்தக்கது" என்றாள்.

இவ்விதம் பத்மாவதி உசிதமாகக் கூறியதும் வாசவதத்தை மகிழ்ந்து தூதனுக்குத் தக்கசம்மானம் அளித்தனுப்பினாள். தூதன் சென்றதும் பத்மாவதி தன் பிறந்த வீட்டை நினைத்துக் கொண்டு சிறிது மனவருத்தப்பட்டுக் கொண்டிருந்தாள். அது கண்ட வாசவதத்தை அவள் மனதிற்கு உற்சாக முண்டாக்கு வதற்காக வசந்தகனை யனுப்பினாள்.

வசந்தகன் பத்மாவதியின் பக்கத்தில் வந்து "அம்மா! இந்தக் கதையைக் கேளுங்கள்; மனதிற்கு இன்பமுண்டாக்கும்" என்று கூறலானான்.

பாடலிபுத்திரம் என்றொரு நகரமுண்டு. அந்த நகரம் பூமிக்
கோர் ஆபரணம் போல்வது. அங்கே தர்மகுப்தன் என்னுமொரு
வர்த்தக னிருந்தான். அந்தத் தர்மகுப்தனுக்குச் சந்திரப்பிரபை
யென்னுமொரு மனைவி யிருந்தாள். அவள் கர்ப்பந்தரித்து சகல
இலட்சணங்களோடுங்கூடிய ஒரு பெண்ணைப் பெற்றாள். அப்பெண்
பிறந்தவுடன் நன்றாய்ப் பேசிற்று. எழுந்து உட்கார்ந்தது. அது
கண்ட அந்த வீட்டிலுள்ள ஸ்திரீகள் ஆச்சரியத்தையும் நடுக்கத்தையு
மடைந்தார்கள். தர்மகுப்தனும் அதைப்பார்த்துப் பயந்தான். பிறகு
தனியே அந்தப் பெண்குழந்தை யினிடம் சென்று வணங்கி, "ஓ
பகவதி! என் வீட்டில் அவதரித்த நீ யார் என்று தெரிவிக்கவேண்
டும்" என்று கேட்டான். அப்பெண்குழந்தை "பிதாவே! நான்
இந்தக் கிருகத்திலிருந்து என்றும் நன்மையைக் கொடுப்பதற்காகப்
பிறந்திருக்கிறேன். நீங்கள் யாருக்கும் என்னை விவாகம் செய்து
கொடுக்கவேண்டாம். மற்றவிவரம் உங்களுக்கு எதற்கு?" என்று
கூறிற்று.

இதைத் தர்மகுப்தன் கேட்டுப் பயந்து அந்தப் பெண்ணை தன்
வீட்டில் தனியே வைத்திருந்தான். வெளியில் அப்பெண் இறந்து
விட்டதாகப் பிரசித்தியாகும்படி செய்து விட்டான். அந்தப் பெண்
ணுக்கு ஸோமப்பிரபை யென்ற பெயர் வைத்து வளர்த்து வந்தான்.
அப்பெண்ணின்தேகம் மானிடதேகம் போலிருந்தது. காந்தி மாத்
திரம் தேவர்களைப்போலிருந்தது.

இப்படியிருக்கும் அப்பெண் பருவமடைந்தாள். ஒரு நாள்
உப்பரிகை மீதிருந்து வஸந்தோற்சவத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்
தாள். அவளை அச்சமயம் குகசந்திரன் என்றவன் கண்டான்.
அவன் ஒரு வர்த்தகனின் குமாரன். அவன் உடனே மனதில்
மோகமடைந்து மூர்ச்சித்தான். பின் நடக்கமாட்டாமல் நடந்து
வீடுபோய்ச் சேர்ந்தான். வீட்டில் காமநோயால் மிகவும் வருந்த
லானான். அவன் பெற்றோர் அவன் அப்படி வருந்துவதற்குக் காரண
மென்னவென்று நிர்ப்பந்தமாய்க் கேட்க அவன் தன் நண்பன் மூல
மாகத் தன் மனதிலுள்ளதைத் தெரிவித்தான். பிறகு அவன்
தந்தை குஹஸேனன் என்பவன் தர்மகுப்தனிடம் சென்று என்
பிள்ளைக்கு உன் பெண்ணைக் கொடுக்கவேண்டுகிறேன் என்று கேட்
டான். தர்மகுப்தன், "என்ன ஓய் இப்படிக் கேட்கின்றீர்? எனக்

கேது பெண்" என்று கூறி நகைத்தான். பிறகு குஹஸேனன் அப்
பெண்ணைத் தர்மகுப்தன் மறைத்து வைத்துக்கொண்டு இப்படிப்
பேசுகிறானென்பது தெரிந்துகொண்டு வீடு சென்று, காமவேதனை
யால் துன்பப்படும் தன் மகனிடம் நடந்ததைக் கூறிப் பின் "அப்
பா! நீ வருத்தப்படாதே! நான் அரசனிடம் இதைத் தெரிவித்து
அரசனையாசிக்கின்றேன்; அரசன் பெண்ணை உனக்குக் கொடுக்கும்
படி வர்த்தகனுக்கு உடனே ஆக்ஞை செய்வான். சந்தேகப்பட
வேண்டாம்" என்று தேற்றி அரசனிடம் சென்று ஒரு உயர்ந்த இரத்
தினத்தை அவனுக்குக் கொடுத்து தன் எண்ணத்தைத் தெரிவித்
தான். அரசன் அவனுக்குதவி செய்ய வெண்ணி சேனாதிபதியை
யழைத்து "நீ இந்தக் குகஸேனனோடு வர்த்கன் வீடு சென்று
அவன் மகளை இவன் பிள்ளைக்குக் கொடுக்கும் படியான ஏற்பாடு
செய்து விட்டுவா" என்று உத்தர வளித்தான். சேனாதிபதி அவ்
வாறே செய்கிறேனென்று ஒப்புக்கொண்டு குஹஸேனனுடன் வர்த்
தகன் வீடுவந்து "தர்மகுப்தா! உன்குமாரியை இந்தக் குஹஸேன
னுடைய புத்திரனுக்குத் தட்டாமற் கொடு; அரசனதாக்ஞை அப்
படி ஏற்பட்டிருக்கிறது" என்று கூறினான். சேனாதிபதியே வந்து
தெரிவித்தமையால் வர்த்தகன் பயந்து இன்ன செய்வதென்று
தோன்றாது நின்றான். அப்பொழுது அந்த சந்திரப்ரபை, "பிதாவே!
என் பொருட்டு நீங்கள் சங்கடப்பட வேண்டாம்; என்னை வர்த்தக
னுடைய மகனுக்கே கொடுத்து விடும். ஆனால் கொடுக்கு முன்பு
சேனாபதிக் கெதிரிலேயெ, என் குமாரியை அவளுக்கு நாயகனாக
வருபவன் படுக்கையில் ஏறும்படி செய்யக்கூடாது;" இது ஒரு
நிபந்தனை; இந்த நிபந்தனைக் குட்படுவதானால் விவாகஞ் செய்து
கொள்ளட்டும் என்று கூறி, "இதற் குட் படுவானாயின் என்னைக் கொ
டுங்கள்; யோசிக்க வேண்டாம்" என்றாள். பிறகு தர்மகுப்தன்
குஹஸேனனிடம் நிபந்தனையைத் தெரிவித்தான். குஹஸேனன்
தன் புத்திரனுக்கு எவ்விதமேனும் விவாகம் நடந்தால் போதுமென்
றெண்ணி அந்த நிபந்தனைக்கு ஒப்புக்கொண்டான். பின் விவாகம்
முறைப்படி முடிந்தது. குகஸேனன் குமாரன் குஹசந்திரன்
ஸோமப்ரபையை யழைத்துக்கொண்டு தன் வீடுபோய்ச் சேர்ந்தான்.
பிறகு ஒருநாள் படுக்கைக்குப் போகுந்தருணத்தில் குஹஸே
னன் தன் புத்திரனைப் பார்த்து, "உன் மனைவியைப் படுக்கைக்கு

அழைத்துக்கொண்டு போ” என்றான். அதைக்கேட்டதும் ஸோமப்பிரபை தன் மாமனைப் பார்த்து, யமனது ஆக்ஞை யென்றெண்ணும்படி தன்னுடைய ஆள்காட்டி விரலைச் சுழற்றினாள். மருமகளின் விரலைப் பார்த்ததும் வர்த்தகனுக்குப் பிராணன் போய்விட்டது. அது பார்த்ததும் மற்றவர்களும் பயந்தார்கள். தன் தந்தை உயிர் துறந்ததைப்பார்த்த குகசந்திரன் மாரியென்கிற தேவதையே நமக்கு மனைவியா யிருக்கிறாள் போலிருக்கிறது என்றெண்ணினான். அது முதற் கொண்டு மிகுந்த கவலைக்குள்ளாகி வருந்தினான். போகத்திலும் ஸம்பத்திலும் வைராக்கிய மடைந்தான். விரதத்தை யநுஷ்டிக்கலாயினான். பிராமணர்களுக்குப் போஜனம் செய்வித்து வந்தான். ஸோமப்பிரபை யென்கிற அவன் மனைவியும் தேவ உருவங்கொண்டு பிராமண போஜனஞ் செய்யும் வரையிற் காத்திருந்து மௌனநியமத்தோடு நாடோறும் அவர்களுக்குத் தக்ஷிணை கொடுத்து வந்தாள்.

இப்படி யிருந்து வருகையில் ஒரு சமயம் ஒரு கிழப் பிராமணன் போஜனத்திற்காக வந்தான். அவன் ஸோமப்பிரபையைப்பார்த்து ஆச்சரியமடைந்து “இந்தப் பாலையார்? உனக் கென்ன வேண்டு” மென்று குகசந்திரனைக் கேட்டார். உடனே குகசந்திரன் மிக்க வருத்தமடைந்தான். இன்னது தான் சொல்வதென்று தோன்றாமல் வருந்தினான். பிராமணன் வற்புறுத்திக் கேட்கலானான். அதனால் குகசந்திரன், ஸோமப்பிரபையைப்பற்றிய வரலாறு முழுதுங் கூறினான். அதைக் கேட்டதும் அந்தக் கிழப்பிராமணனுக்கு குகசந்திரனிடம் தயையுண்டாயிற்று. உடனே அந்த குகசந்திரனுக்கு அவன் கோரிக்கை நிறைவேறுவதன் பொருட்டு அக்னியைப் பூசிக்கும் மந்திரத்தை உபதேசித்தான்.

குகசந்திரன் அந்த மந்திரத்தைத் தனிமையாக உட்கார்ந்து ஜபஞ்செய்து வந்தான். அப்போது அக்கினியின் நடுவிலிருந்து ஒரு புருஷனுண்டாய் குகசந்திரன் முன்பு நின்றான். குகசந்திரன் அந்தப் புருஷனை அக்கினிதேவனென வறிந்து நமஸ்கரித்தான். அந்தப் புருஷன், குகசந்திரனைப் பார்த்து, “குகசந்திரா, இன்று உன் வீட்டிலேயே நான் போஜனம் செய்யப்போகிறேன். இன்றிரவு இங்கிருந்து உனக்கு உண்மையை வெளிப்படுத்தி மனோதத்தை நிறைவேற்றுகின்றேன்” என்றுகூறி அன்று குகசந்திரன் வீட்டிலேயே

எல்லா பிராமணரோடும் போஜனஞ்செய்துவிட்டுப் பின் இரவில் குகசந்திரனோடு படுத்து ஒரு ஜாமம் வரையில் நித்திரை செய்தான்.

எல்லோரும் அயர்ந்து நித்திரை செய்யும் சமயத்தில் ஸோமப்பிரபை வீட்டைவிட்டு வெளிப்புறப்பட்டாள். அவள் வெளியே போனதும் குகசந்திரனை அக்கினி தேவனாகிய புருஷன் எழுப்பி “வா என் பின்னே” என்றுகூறி அவனை யோகவல்லமையால் வண்டாகும்படி செய்து தானுமொரு வண்டுருவங்கொண்டு வீட்டிற்கு வெளியே வந்து, “அதோ பார் ஸோமப்பிரபை போகிறாள்” என்று அவள் போவதைக் காட்டினான். அதைக்கண்டு குகசந்திரன் ஆச்சரியமடைந்தான். வண்டுருபங்கொண்ட இருவரும் ஸோமப்பிரபையைத் தொடர்ந்து சென்றார்கள். ஸோமப்பிரபை ஊருக்கு வெளியே வெகு தூரம் சென்று அங்கோரிடத்திலிருந்து ஒரு பெரிய ஆலமரத்தருகே சென்று நின்றாள். அங்கே அந்த மரத்தினடியில் வீணை, வேணு முதலிய வாத்தியத் தொனிகேட்டது. அந்த மரத்தின் ஒரு பெருங்கிளையில் ஒரு கன்னிகை வீற்றிருந்தனள். அவள் மகா ரூபவதியாயிருந்தாள். அவளுக்கிருமருங்கும் இரண்டு ஸ்திரீகளிருந்து வெண்சாமரை வீசிக்கொண் டிருந்தனர். ஸோமப்பிரபையும் அம்மரத்தின் மீதேறி அக்கன்னியின் சமீபத்தில் உட்கார்ந்தாள். இந்தக் காட்சியை குஹசந்திரன் பார்த்தான். மிகவும் வியப்படைந்தான். அன்று இரவு மூன்று சந்திரனையுடையதுபோற் காணப்பட்டது. அப்பொழுது குஹசந்திரன், இது கனவா அல்லது பிரமமாயென்று மயங்கினான். இவன் இப்படி மயங்கி நிற்கையில் ஸோமப்பிரபையும் மற்றவளும் பழவர்க்கங்களைப் புசித்து மதுவையும் பருகிமகிழ்ந்தார்கள்.

பிறகு சற்று நேரத்திற்கெல்லாம் ஸோமப்பிரபை, மற்றவளை நோக்கி, அக்கா! என்கிரகத்திற்கு மிகுந்த தேஜஸ்வாய்ந்தவொரு அந்தணன் வந்திருக்கிறான். என்மனம் சந்தேகப்படுகிறது. நான் சீக்கிரம் போகவேண்டும் என்று கூறி மரத்திலிருந்து பரபரப்போடிறங்கினாள். அது கண்டதும் குகசந்திரனும் அக்கினி புருஷனும் அவளுக்குமுன் வீட்டிற்கு வந்து முன் போலவே படுத்துக் கொண்டார்கள். பிறகு ஸோமப்பிரபையும் ஒருவரையும் அறியாமல் வீட்டிற்கு வந்து சேர்ந்தாள். அதன் பின் சிறிதுநேரம் மௌனமாயிருந்து அக்கினி புருஷன் குஹசந்திரனைப் பார்த்து, “பார்த்தாயா?”

இந்த ஸோமப்பிரபை மானுட ஸ்திரீ அல்ல; தேவ ஸ்திரீ; மரத்திலிருந்த மற்றொருத்தி இவள் சகோதரி; தேவஸ்திரீ மானிடனுடன் எவ்விதம் சேரவிரும்புவாள்? விரும்பாளல்லவா? ஆயினும் நானொரு மந்திரம் உபதேசிக்கிறேன். அதை உன் வீட்டுவாயற்படியி லெழுதிவை; அதிலும் ஒரு யுக்தி யிருக்கிறது. அக்கினி பரிசுத்தமுடையதே யாயினும் ஜ்வலிக்கும் தன்மையையுடையதா யிருக்கிறது. அதோடு சுழல்காற்றும் சேர்ந்துவிடின் கேட்கவேண்டுமா? அதுபோல மந்திரத்தோடு யுக்தியுமிருந்தால் விசேஷமல்லவா என்று கூறி குஹசந்திரனுக்கு மந்திரத்தை யுபதேசித்து அதற்குரிய யுக்தியையும் சொல்லிக்கொடுத்து மறைந்தான் அந்தப் புருஷன்.

மறுநாட் காலையில் குஹசந்திரன் எழுந்ததும் அந்த மந்திரத்தை வாயிற்படியிலெழுதினான். அன்று மாலையில் அந்த யுக்தியையும் உபயோகித்தான். நன்றாய் அலங்காரஞ் செய்துகொண்டு வெளியே சென்று வேறொரு அழகான ஸ்திரீயோடு ஸோமப்பிரபை பார்த்துக்கொண்டிருக்கும் போதே உள்ளே பிரவேசித்து அவளோடு பேசிக்கொண்டிருந்தான். அதைக்கண்ட ஸோமப்பிரபை குஹசந்திரனையழைத்து முகத்தைச் சுளித்துக்கொண்டு இவள் யார்? என்று கேட்டாள். குஹசந்திரன், இவள் என்னிடம் விருப்பங்கொண்டவள். நான் இன்னும் சற்றுநேரத்திற் கெல்லாம் இவளுடைய வீட்டிற்குப் போகப்போகிறேன் என்று பொய் சொன்னான். அது கேட்ட ஸோமப்பிரபை, ஒருகண் பார்வையாகப்பார்த்து, புருவத்தை நெறித்து, அவனை இடது கையால் தடுத்து, ஹா! அறிந்தேன்; இதற்காகவா இந்த வேஷம்; அங்குச்செல்லவேண்டாம். இவளால் நீ என்ன பயனை யடையப்போகிறாய்? என்னையே ஏற்றுக்கொள்ளும்; நானல்லவா உமக்கு மனைவி என்று கூறினாள். பிறகு குஹசந்திரன் மகிழ்வுற்று ஸோமப்பிரபையோடு மனோரதங்களால் ஸ்பரிசிக்கமுடியாத சுகத்தை யனுபவித்தான். பிறகு மந்திரசித்தியால் ஸாதிக்கப்பட்டவளும் தேவர்களுக்குரிய நிலையை விட்டவளுமாகிய அந்த ஸோமப்பிரபை குஹசந்திரனிடம் அன்புள்ளவளா யிருந்து வந்தாள்.

சாபத்தால் மானிடதேகம் பெறும் தேவஸ்திரீகள், யாகஞ்செய்தல், தானமளித்தல் முதலிய நல்ல செய்கையையுடைய ஸாதுக்களுக்கு மனைவியாகிறார்கள். தேவர்களையும் ஸாதுக்களையும் பூசிப்பது ஸாதுக்களுக்குக் காமதேனுவாகிறது. அவ்வாறு பூசிப்பதால்

எதுதான் பெறுவது அரிதாகும்? உயர்ந்த பிறப்பையடைந்து தேவத்தன்மையுடையவர்கட்குப் பாபமானது, புஷ்பங்களுக்குப் பெருங்காற்றுப்போல் நரகத்தில்விழ முக்கிய காரணமாகிறது. இவ்வாறு சந்தகன் இராஜகுமாரத்திக்குச் சொல்லிப்பின், இன்னொரு கதையைக் கேளுங்களம்மணியென்று அகல்யையின் சரித்திரத்தைக் கூறுகின்றான்.

முன் காலத்தில் கௌதமர் என்ற ஒரு முனிவரிருந்தார். அவர் மகாஞானி. மூன்று காலங்களையும் அறியவல்லவர். அந்த முனிவருக்கு அஹல்யையென்ற மனைவியிருந்தாள். அவளழகில் அப்ஸரஸ்திரீகளிலும் மேன்மையுடையவளா யிருந்தாள். ஒரு சமயம் இந்திரன் அவள்மேலாசைகொண்டு அந்த முனிவர் வெளியே போயிருக்குந் தருணம் பார்த்து அவர் ஆச்சிரமத்தை யடைந்து, அகல்யையைக் கண்டு தனக்கிணங்கும்படி பிரார்த்தித்தான். சில பிரபுக்களின் அறிவு ஐசுவரிய மதத்தினால் கெட்டு தீயவழியிற் செல்லுகிறதல்லவா? அதுபோல் அகல்யையும் தன்னறிவை யிழந்து காமவெறியடைந்து இந்திராணியின் கணவனாகிய இந்திரனுக் கிணங்கினாள். வெளியே சென்றிருந்த கௌதமர் தவத்தின் வலிமையால் இதனையறிந்து ஆச்சிரமம் வந்தார். அவர் வருகையை யறிந்த இந்திரன் பயந்து ஒரு பூனையுருவங்கொண்டு மறைந்தான். கௌதமர் வந்தவுடன் அகல்யயைப் பார்த்து, “இங்கிருப்பவன் யார்?” என்றுகேட்டார்.

அப்பொழுது ஸத்தியத்தையே அநுசரித்தவளாகிய அகல்யை ஈனக்குரலொடு இவன் என்னுடைய சோர புருஷன் என்றாள். கௌதமர் நகைத்து, ஓ பாபசுபாவமுடையவளே! அரண்யத்தில் சஞ்சரித்து வரும் இராமரது தரிசனம் பெறும்வரையில் நீ சிலையாகவிருக்கக்கடவாய் என்று சாபமிட்டார். உடனே பூனையாக விருக்கும் இந்திரனைப் பார்த்து, இரகஸ்ய ஸ்தலத்தில் விருப்பங்கொண்ட உன் தேகத்தில் ஆயிரம் பெண்குறிகளுண்டாகக் கடவது என்று சாபந்தந்து அவ்வாயிரம் பெண்குறிகளும் விச்வகர்மாவால் சிருஷ்டிக்கப்படும் திலோத்தமையைக் கண்டதும் ஆயிரம் கண்களாக மாறும் என்று சாபவிமோசனமும் கூறினார். பிறகு முனிவர் தவம் புரியச் சென்றார்.

அகல்யையும் சிலையுருவமடைந்தாள். இந்திரன் தேகத்திலும் பெண்குறிகள் தோன்றின. கெட்ட நடத்தையானது எவனுக்குத்

தீங்குதராது ? ஆகையால் கெட்ட செய்கையானது எப்போதும் அதன் பலனைக் கொடாமற்போகாது. எவன் எந்த விதையை விரைக்கிறானோ அவன் அதன் பலனையே அடைவான். ஆகையால் சிறந்த மனமுள்ளவர்கள் பிறருக்கு விரோதமான செய்கையில் உற்சாக மடைய மாட்டார்கள். இது உத்தமமான சத்துவ குணமுடையவரது விதிஸித்தமான சிறந்த விரதம். நீவிர் இருவரும் முன் ஜன்மத்தில் தேவஸ்தீரிகள். சகோதரிகள். சாபத்தால் மானுட தேக மடைந்தவர்கள். உங்களிருவருடைய மனமும் மாறுபடாது. என்றும் ஒன்று போலவே யிருக்கும். இதத்தையே செய்யும் என்றான்.

இந்த விவரம் கேட்ட வாஸவதத்தையும் பத்மாவதியும் ஆசூயை யென்கிற வார்த்தையையும் மறந்தார்கள். தேவியாகிய வாசவதத்தையும் நன்மைசெய்ய வேண்டு மென்கிற நோக்கத்துடன் பத்மாவதியிடம் சாதாரணமான அன்புவைத்திருக்கும் உதயனனைத் தன்னிடம் வைத்திருக்கும் அன்பை அவளிடம் காட்டும்படி செய்துவந்தாள். மகதேசுவரனும் பத்மாவதி தூதனிடம் எழுதி விடுத்த கடிதத்தைப்பார்த்து, மனதில் கொண்டிருந்த கோபத்தைவிட்டுச் சந்தோஷ மடைந்தான்.

பின் மறுநாள் மந்திரி யௌகந்தராயணன், உதயனனை நோக்கி, வாஸவதத்தையின் அருகே மற்றவர்களும் வீற்றிருக்கும் அச்சமயம் கூறுகிறான்.

ஓ தேவ! உத்தியோகத்தைக் கருதி இப்போதேன் கௌசாம்பி நகரம் செல்லக்கூடாது. மகததேசத்ததிபன் நம்மால் வஞ்சிக்கப் பட்டவனே யாயினும் அவனிடம் தாங்கள் சந்தேகங்கொள்ள வேண்டாம். அவ்வரசன் கன்னிகையின் சம்பந்தம் என்ற ஸாமோபாயத்தால் கட்டுப்பட் டிருக்கிறானல்லவா ? நம்முடன் விரோதங்கொண்டு பிராணனிலும் மேலான தன் புத்திரியை இழக்க எப்படித் துணிவான் ? அல்லாமலும் அவன் சத்தியத்தைக் காப்பாற்றிக் கொள்வான். உம்மால் அவன் மோசம் போனானில்லை. இந்தச் செய்கையை நானே செய்தேன். இது அவனுக்குத் தீமைதரத்தக்க தல்லவே ? அவ்வரசன் நம்மீது எந்த விரோதத்தையுங் கொள்ளவில்லை. எப்போதும் போலவே யிருக்கிறான் என்பது நான் சாரர்கள் மூலமாகத் தெரிந்துகொண்டேன். நாமிங்கே தங்கினது இதற்காகத்தான் என்றான்,

இவ்வாறு யௌகந்தராயணன் காரியத்தை நிச்சயித்துப் பேசிக்கொண்டிருக்கையில் மகதேசாதிபதியின் தூதுவனொருவன் அங்கே வந்தான். அவன் வருகையை வாயிற் காப்போன் வந்து தெரிவித்தான். உடனே தூதுவனும் உள்ளே பிரவேசித்து வந்தனஞ் செய்து உட்கார்ந்தான்.

தூதன் பின்வருமாறு அரசனைநோக்கி கூறுகிறான்.

பிரபுவே ! தேவி பத்மாவதி எழுதி யனுப்பிய திருமுகங்கண்ட எமதரசன் மகததேசாதிபதி செய்தி சொல்லி யனுப்பி யிருக்கிறார். அதாவது "நான் எல்லாவற்றையுந் தெரிந்து கொண்டேன். அதனால் மிகவும் மகிழ்ச்சி யடைந்தேன். எந்த யத்தினம் செய்யப்பட்டதோ அதைத் தடையின்றிச் செய்யலாம். நாங்கள் வணங்குகிறோம்." என்று கூறுகிறார் என்றான்.

யௌகந்தராயணனைச் சார்ந்த நீதியென்கிற விருக்ஷத்தின் மலர் போன்றதும் ஸ்பஷ்டமுமான தூதனுடைய வார்த்தையைக் கேட்டு மகிழ்வுற்றான் உதயனன். பிறகு அந்தத் தூதனுக்கு நல்ல வெகுமதி தந்தனுப்பினான் அரசன். அப்பால் சண்டமாகாஸேனனுடைய தூதன் வந்து உள்ளே பிரவேசித்து அரசனடிபணிந்து, அவனைப் பார்த்துக் கூறுகிறான்.

தேவ ! அரசன் நடந்த காரியத்தின் உண்மையை யறிந்துகொண்டான். அவர் சந்தோஷத்தால் சொல்லி யனுப்பியதாவது.

தமது மேன்மை அளவு கடந்தது. தமக்கு மகா புத்திசாலியாகிய யௌகந்தராயணன் மந்திரியாக விருப்பதனால் தமக்கென்றும் ஒரு குறைவும் வாராதென்பது நிச்சயம். வாசவதத்தையும் கிருதார்த்தையானாள். எனக்கு வாஸவதத்தை யெப்படியோ அப்படியே பத்மாவதியும் ஆகிறாள். அவள் எனக்கு வேறல்ல" என்று சொல்லுகிறார் என்றான்.

மாமனார் இவ்விதஞ்சொல்லி யனுப்பிய செய்திகேட்ட உதயனன் மகிழ்வுற்று யௌகந்தராயணனிடமும் வாஸவதத்தையினிடமும் மிக்க அன்புடையவனானான்.

பின் உதயனன் தனது மந்திரிமார்களுடன் கூடி மந்திராலோசனை செய்து கௌசாம்பி நகரத்திற்கு யாத்திரைபோகத் தீர்மானித்தான்.

நான்காவது தரங்கம்.

அடுத்தநாள் உதயனன் தன் மந்திரிகளுடனும் மனைவிமார்களுடனும் லாவாணகத்திலிருந்து கௌசாம்பி நகரத்திற்குப் பிரயாணமானான். அப்பொழுது அவ்வரசன் சேனைகள் புவிமுழுதும் பரவும்படி சத்தமிட்டுக்கொண்டு சென்றன. அச்சேனைகள் பிரளயமல்லாத காலத்துக் கடல் நீர்போல் பரவி யிருந்தன. சிறந்ததோர் யானையின் மீது செல்லும் அவ்வரசன் ஆகாய வீதி வழியே சூரியன் ஓர் யானையின் மீது ஏறிச் சென்றாலெப்படியோ அப்படிக் காணப்பட்டான். உதயனன் வெண்குடை நிழலில் சூரியன்போல் செல்வது, சூரியனிடமிருந்து தேஜஸ்ஸை யடைந்த சந்திரன் சந்தோஷித்துச் சேவிப்பது போலிருந்தது. மகாதேஜஸ் வாய்ந்தவனும் எல்லோருக்கும் மேலாக விளங்குபவனுமாகிய அவ்வரசன் தன்னைச் சுற்றிலும் சிற்றரசர்கள் சூழச் செல்வது துருவமண்டலத்தைக் கிரகங்கள் சூழ்ந்து செல்வது போலிருந்தது. வாஸவதத்தை பத்மாவதி இவ்விருவரும் பெண் யானைகளின் மீதேறிச் செல்வது பிரத்தியக்ஷமாகவே ஸ்ரீதேவியும் பூதேவியும் அரசனை யனுசரிப்பதுபோல் காணப்பட்டது. மார்க்கத்தில் குதிரைகளின் கால் குளம்புகளின் அடையாளம் படிந்திருப்பது, அவ்வரசனால் பூமிதேவி அனுபவிக்கப்பட்டவள் போலிருந்தது.

இவ்வாறு வந்திமாகதர்கள் ஸ்தோத்திரஞ்செய்யப் பிரயாணமான அரசன் சில நாளைக்கெல்லாம் மகோற்சவம் கொண்டாடப்படும் கௌசாம்பி நகரம் வந்தான். அந்நகரமாகிய மாது யாத்திரைபோய்த் திரும்பி வரும் தன் பதியாகிய உதயனனை துவஜங்களாகிய சிவப்பு வஸ்திரத்துடனும், கவாக்ஷங்களாகிய விழித்த விழியுடனும், வாயிற்படியிற் காணப்படும் பூர்ணகும்பங்களாகிய ஸ்தனங்களுடனும், ஜனங்களுடைய கோலாகலமாகிய ஆநந்த சம்பாஷணையுடனும், உப்பரிகையாகிய ஹாஸ்யத்துடனும் வரவேற்பவளாக விளங்கினாள்.

இரண்டு மனைவிமார்களுடன் கௌசாம்பி நகரத்திற்குள் பிரவேசித்த அவ்வரசனைத் தரிசித்த அந்நகரத்தாரது சந்தோஷமானது வர்ணிக்கமுடியாத தாயிற்று. மனதைக் கவரத்தக்க மாதர்களின் முகங்கள் மிகுதியாக ஆகாயத்தில் நிறைந்தது. அது இவ்விருதேவிகளின் முகங்களால் ஜயிக்கப்பட்ட சந்திரனுடைய சேனைகளின் தோற்றம் போற் காணப்பட்டன. காவாட்டத்தினருகே வந்து இமைகொட்டாது நிற்கும் ஸ்திரீகள், விமானத்துடன் வந்திருக்கும் அப்ஸர ஸ்திரீகளோ வென்றெண்ணும்படி நின்றார்கள். கவாடங்களிலும் சாளரங்களிலும் சம்பந்தப்பட்ட நேத்திரமுடைய சில மாதர்கள் மன்மதனுடைய நாராசங்களை யொழித்தவர்கள் போற் காணப்பட்டார்கள்.

அப்போது அரசனைப் பார்ப்பதில் மிகுந்த பிரீதியை யடைந்த ஒரு மாதின் நேத்திரமானது அவ்வரசனைப் பாராத செவிக்குச் சொல்லும் பொருட்டு அதனருகே சென்றதுபோல் காணப்பட்டது. அரசனைப் பார்க்க விரைந்தோடி வந்த ஒரு ஸ்திரீயின், பெருமூச்சோடு கூடிய ஸ்தனங்கள் கஞ்சுகத்தி னின்றும் ஆசையோடு வெளிப்புறப்பட்டனபோல் காணப்பட்டன. பரபரப்புடன் வரும்போது மற்றொரு மாதின் ஹாரங்களினின்று உதிரும் முத்துக்கள் அம்மாதின் மனதிலுள்ள ஆநந்த பாஷ்பத்தின் திவலைகள் சிதறுவதுபோற் காணப்பட்டன. சில ஸ்திரீகள் இந்த வாஸவதத்தைக்கு லாவாணகத்தில் அக்கினி பகவான் கெடுதி செய்திருப்பானானால் அவன் பிரகாசமுள்ளவனே யாயினும் உலகத்தில் பேரிருளைத் தான் உபயோகிப்பானென்று சொல்லிக்கொண்டார்கள். பத்மாவதியைப் பார்த்த மற்றொரு மாது அவளுடைய தோழியிடம், 'தோழி'! சந்தோஷம்! இந்த பத்மாவதி தன் சக்களத்தியைத் தன் தோழியாகப் பாவித்திருக்கிறாள் என்றுகூறி வியப்படைந்தாள். மற்று மங்குள்ள சில மாதர்கள் "ஓகோ! பரமசிவனும் பத்மநாபனும் இவ்விருதேவிகளின் அழகைப் பார்த்தார்களில்லை. இது நிச்சயம்! பார்த்திருப்பார்களாகில் அவர்கள் உமாதேவியையும் லக்ஷ்மிதேவியையும் வெகுமானத்துடன் ஏன் அடைகிறார்கள் என்று பேசிக்கொண்டார்கள்.

இவ்வாறு உதயனன் வெகு ஜனங்களுடைய நேத்திரங்களுக்கு உற்சாகத்தைக் கொடுத்துக்கொண்டு தேவிமார்களுடன் தன் அரண்மனையிற் பிரவேசித்தான்.

காலைநேரத்தில் தாமரைத் தடாகத்திலும், சந்திரோதய காலத்தில் கடலிலும் எவ்விதம் பிரகாசமுண்டாகுமோ அவ்விதம் அச்சமயம் அரசனதரண்மனையில் பிரகாசமுண்டாயிற்று. அவ்வரண்மனை சிற்றரசர்களுடைய காணிக்கைகளால் அக்கணமே நிறைந்தது.

பிறகு உதயனன் இந்த அரசர்களுக்குச் சம்மானமளித்து அந்தப்புரம் சென்றான். இரதிதேவிக்கும் பிரீதிதேவிக்கும் மத்தியிலிருக்கும் மன்மதனைப்போல் உதயனனும் வாசவதத்தை பத்மாவதி இவ்விருதேவிகளுக்கும் மத்தியிலிருந்து பலவித லீலைகளோடு அன்றைப்பொழுதைக் கழித்தான்.

மறுநாள் வழக்கம்போல் ஆஸ்தானமண்டபம் வந்து வீற்றிருந்தான் உதயனன், அப்பொழுது ஒரு பிராமணன் மந்திரியினிடம் வந்து "பிரபுவே! பாவிகளாகிய கோபாலர்கள் ஆரண்யம் சென்றிருந்த என் மைந்தனைக்காரணமில்லாமலே காலை வெட்டிவிட்டார்கள். விசாரிக்கவேண்டும் ஐயனே!" என்று முறையிட்டான். இது அரசன் செவிக்கெட்டியதும் அரசன் இரண்டு மூன்று கோபாலர்களை வரவழைத்து விசாரித்தான். அவர்கள் "மகாராஜாவே! நாங்கள் ஜனசஞ்சாரமே யில்லாத இடத்தில் விளையாடிக்கொண் டிருக்கிறோம். எங்களுக்குள் தேவஸேனன் என்ற பெயருடைய ஒரு கோபாலன் இருக்கிறான். அவன் சில சமயம் ஒருயர்ந்த ஆசனத்தமர்ந்து நான் உங்களுக்கு அரசனாய் விட்டேன்" என்று கூறுவான். அப்போது எங்களுள் எவனும் அவனுத்தரவை மீறி நடப்பதில்லை. இப்படிப் பட்ட சமயத்தில் இந்த அந்தணனுடைய மைந்தன் அந்த வழியே சென்றான். அவன் அந்த அரசனை மதியாமலும் வணங்காமலும் சென்றான். அப்பொழுது நாங்கள் எமது அரசனுக்கினைப்படி "பிள்ளாய்! அரசனை வணங்காமற் செல்லாதே" என்று சொன்னோம். அவன் எமது பேச்சுக்குச் செவிகொடாமல் மந்தகாசஞ் செய்தவாறே சென்றான். அதனால் எமதரசன் வணக்கமில்லாதவனாகிய "இவன் காலை வெட்டுங்க"ளென உத்தரவிட்டான். பிரபுவே! நாங்கள் அவ்வாறே இவனையோடிப் பிடித்து இவன் காலைவெட்டினோம்; பிரபுவின் உத்தரவை மீறுவதெப்படிச் சாத்தியமாகும்? என்றான்.

இதைக்கேட்டுக்கொண் டிருந்த மந்திரி யௌகந்தராயணன் அரசனைத் தனிமையில் ஓரிடத்திற்கு அழைத்துச் சென்று கூறுகிறான்.

மகாராஜாவே! இந்தக் கோபாலர்கள் இப்போது பேசியதால் அந்த ஆரண்யம் நிதி நிறைந்ததாகும் என்று தோன்றுகிறது. அங்கே போய் வாலாம் என்றான். பிறகு உதயனன் மந்திரி யௌகந்தராயணன் சொல்லியவாறே ஆரண்யம் செல்லப்புறப்பட்டான். கோபாலர்களையே முன்னிட்டுக்கொண்டு சேனைகளுடனும் வேண்

டிய உபகரணங்களுடனும் ஆரண்யம் போய்ச் சேர்ந்தான். அங்கே பூமியைப் பரீக்ஷித்துப் பார்த்து ஆட்களைக் கொண்டு வெட்டும்படி செய்தான். ஆழமாக வெட்டியதும் அங்கிருந்து யக்ஷனொருவன் தோன்றினான். அவன் அரசனைப் பார்த்து "உமது பிதா மகனால் புதைக்கப்பட்ட நிதியிங்கிருக்கிறது; நீ யெடுத்துக்கொள்" என்றான். அரசன் அந்த யக்ஷனை நல்ல பூஜை செய்தான். யக்ஷன் அரசனிடம் பூஜையைப் பெற்றுக்கொண்டு மறைந்தான். பிறகு அந்தப் பள்ளத்தில் பெரும் நிதி கிடைத்ததுமல்லாமல் ரத்தின ஸிம்மாஸன மொன்றும் கிடைக்கப் பெற்றான் உதயனன். அபிவிருத்தியாவதற்குக்காலம் வந்து விட்டால் மேலும் மேலும் வரிசையாக மங்களமே உண்டாகுமல்லவா? பிறகு உதயனன் அவைகளை யெடுத்துக்கொண்டு கோபாலர்களை ஒழுங்குப் படுத்தி அழைத்துக்கொண்டு தன்னகரம் வந்தான்.

அந்த ஸிம்மாஸனத்திலுள்ள ரத்தினங்களின் காந்தி நாலாபக்கமும் பரவி நின்றது. அது உதயனனது வீரியத்தின் அபிவிருத்தியைக் காட்டுவதற் கொப்பாகவிருந்தது. அந்த ஸிம்மாஸநத்தைக் கண்ணுற்றோரனைவரும் ஆநந்தமடைந்தார்கள். பிறகு மந்திரிகள் மகாராஜனுக்கு ஜயமுண்டாகுமெனத்தீர்மானித்து உற்சவங் கொண்டாடினார்கள். ஆரம்பமுதலாக மங்களமே உண்டாய் வருவது காரியசித்தியைக் காட்டுகிறதல்லவா? உதயனன் தன்னை வந்து யாசித்தவர்களுக்கு மேகம் மழை வருஷிப்பதுபோல் சொர்ணத்தை வழங்கினான்.

மறுநாள் மந்திரி யௌகந்தராயணன் அரசனது மனோபாவத்தை யறிந்துகொள்வதன் பொருட்டுச் சொல்லுகிறான்.

வள்ளலே! "உமக்குக் கிடைத்திருக்கும் இந்த ஸிம்மாஸனம் வம்ச பாரம்பரையாக யெல்லாராலும் அனுபவிக்கப்பட்டு வந்திருக்கிறது. ஆகையால் இதில் வீற்றிருந்து இதை யலங்கரிக்கும்படி கேட்டுக்கொள்கிறேன்" என்றான். அரசன் நீ சொல்வதுண்மைதான்; எனது பிரபிதாமகர்கள் புவிமுழுவதையும் ஜயித்துப்பின் இந்த சிம்மாஸனத்தில் வீற்றிருந்தனர். அப்படி யிருக்கத் திசைகளெல்லாவற்றையுமே ஜெயிக்காத நான் இதில் வீற்றிருப்பதெனில்எப்படிப் பொருந்தும்? சமுத்திரத்தை எல்லையாகக்கொண்ட இந்த பூமி

முழுவதையும் ஜயித்துப் பின் இந்தச் சிம்மாஸனத்தில் வீற்றிருப்பேன்; அல்லது இப்போது வீற்றிருக்கத் தகாது என்றான். நல்ல வம்சத்திற் பிறந்தவர்களுக்கு அபிமானம் என்பது தானே ஏற்படும்.

நிற்க; பிறகு யௌகந்தராயணன், பிரபுவே! நல்லது முதலில் கீழ்த்திசையை ஜயிக்க யத்தனிப்போம் என, அரசன் யௌகந்தராயணரே! வடக்கு முதலிய திசைகளிருப்பவர்கள் முதலில் கீழ்த்திசைக்குப் பிரயாணமாகிறார்களே அதன் நோக்கமென்ன வென்றான். யௌகந்தராயணன், "தேவ! வடதிசை குபேரனைச் சார்ந்ததேயாயினும் மிலேச்சர்களின் சம்பந்தத்தால் கெட்டுப்போயிருக்கிறது. சூரியன் முதலியன அஸ்தமனமாகிறபடியால் மேற்றிசையும் சரியானதல்ல. தென்றிசையோ வெனில் அத்திசை சமீபத்தில் அரக்கர்களுக்குச் சொந்தமாயிருந்தது. அல்லாமலும் அத்திசையில் யமதர்ம ராஜனிருக்கிறான். கீழ்த்திசையிலோ சூரியன் உதயமாகிறான். இந்திரன் அங்கிருக்கின்றான்; கங்கையும் அங்கே செல்லுகிறாள். ஆகையால் கீழ்த்திசையே மற்றவைகளுட் சிறந்ததாகிறது. விந்தியமலைக்கும் கங்கைக்கும் மத்தியிலுள்ள தேசங்களில் எந்தத் தேசங்கள் கங்கையின் பாய்ச்சல் வசதியை யுடையனவோ அவைகளே சிறந்தனவென்று நிச்சயிக்கப்பட் டிருக்கிறது. ஆகையால் சுகம் பெற விரும்பிய அரசர்கள், முதன் முதலில் கீழ்த்திசையை நோக்கிச் செல்கிறார்கள். கங்கையைச் சார்ந்த தேசங்களில் வசிப்பதும் அதனாலே தான். தங்களுடைய முன்னோர்களும் கிழக்கு முதலாகத்தான் ஜயித்து வந்தார்கள். கங்கைக்குச் சமீபத்துள்ள ஹஸ்தினாபுரிதான் அவர்கள் வசித்து வந்த நகரம். இந்தக் கௌசாம்பி நகரம் வெகு சுந்தரமாக விருந்தது கண்டு சதானீகன் இந்நகரிற்குடிகொண்டு வசித்து வந்தான். ஸாம்ராஜ்யமானது புருஷ பிரயத்தினத்திற்குச் சுவாதீனமான தென்று கருதியே தேசத்தை ஒரு காரணமாகக் கருதவில்லை" என்றான். அரசன், யௌகந்தராயணரே! ஸாம்ராஜ்யம் பெற தேசநியமம் காரணமல்லவென்ப துண்மையே! நல்ல வலுவுடையவர்களுக்கு ஐசுவரிய விஷயத்தில் அவர்களுடைய பௌருஷமே தான் முக்கிய காரணமாகிறது. வலுவுடையான் வேறொரு ஆச்ரயமில்லாத ஒருவனே யாயினும் சம்பத்தையடைகிறான். வலுவுடைய வொருவன் வரலாறு நீங்கள் கேட்டதில்லை போலும்! என்றான்.

மந்திரிகள் அந்தக் கதையைச் சொல்லவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தார்கள். அரசன் வாஸவதத்தையும் பத்மாவதியும் அருகேயிருக்கும்போது அந்தக் கதையைச் சொல்லுகிறான்.

உச்சயினி யென்றொரு நகரமுண்டு. அது பூமியில் மிகவும் பிரசித்திபெற்றது. ஆதித்தியசேனன் என்றவொரு அரசன் அந்நகரத்தைப் பரிபாலித்து வந்தான். இவன் பராக்ரமத்திற்கு இருப்பிடம் போன்றவன். இவன் ஏகசக்ராதிபதியாக விருந்தமையால் சூரியனுடைய ரதம்போல் இவன் ரதமும் தடைபடுவதில்லை. பனிபோன்ற நிறமுள்ள இந்த ஆதித்யசேனனுடைய குடையானது விரித்துப்பிடித்தவுடன் அப்படியே ஆகாயம்போல் விளங்கும்; மற்றவர்களுடைய குடை திரும்பிவிடும். ஜலத்திற்குச் சமுத்திரம் பாத்திரமாக விருப்பதுபோல் இந்த அரசன் பூமியிலுள்ள ரத்தினங்களுக்கெல்லாம் பாத்திரமாக விருந்தான்.

இந்த பூபதி ஒரு சமயம் யாத்திரையாகப் புறப்பட்டுத் தன் சேனைகளுடன் கங்காநதிக்கரைக்கு வந்தான். அதையறிந்த அந்தப் பிரதேசத்துக்கே பிரபுவாகவிருந்த குணவர்மன் என்றவன் தன் பெண்ணைக் காணிக்கையாக அழைத்துக்கொண்டு அரசனிடம் வந்து அவனை வணங்கி "மகாராஜாவே! மூவுலகுக்கும் இரத்தினம் போன்ற இக்கன்னிகை என் வீட்டிற் பிறந்திருக்கிறாள். இவளுக்குத் தகுதியான நாயகன் தாங்களே யன்றி வேறெவருமில்லை" என்று சொல்லிப் பெண்ணைக்காட்டினான். அந்த அரசன், தன்தேக காந்தி திசைகளெங்கும் பரவ விளங்குபவளும், மதனனுடைய கிருகத்திற்குரிய இரத்தின தீபஜ்வாலை போன்ற வளுமாகிய தேஜஸ்வதியென்ற அழகிய பெயர் கொண்ட அந்த யுவதியைக் கண்டான். அரசன் அவளுடைய தேஜஸில் ஈடுபட்டுக் காமாக்கினியால் தாப மடைந்தான். ஆகையால் அந்தப்பெண்மணியை யப்பொழுதே ஏற்றுக்கொண்டு குணவர்மனைச் சந்தோஷப்படுத்தினான். பிறகு அந்த ஸ்திரீரத்தினத்தை மணம் புரிந்துகொண்டு உச்சயினி நகரம் வந்து சேர்ந்தான்.

அப்பால் தேஜஸ்வதியினிடம் ஒரே நோக்க முடையவனாகி இராஜ காரியங்களையுங் கவனியாமல் அவளிடம் மிகுந்த அபிமானம் வைத்தான். அதனால் அவ்வரசனுடைய செவியானது, அருகே பிரஜைகள் கூக்குரலிட்டாலும் தேஜஸ்வதியின் மதுரமான சம்பாஷணையைவிட்டுத் திரும்பாமல் முளையடித்தவா றிருந்தது.

அந்த அரசன் அந்தப்புரம் சென்று வெகுகாலமாயும் வெளிப்புறப்படவே யில்லை. இப்படிச் சிலகாலமிருந்த பிறகு தேஜஸ்வதியினிடம் அவ்வரசனுக்கு ஒரு குழந்தை பிறந்தது. பிறகு சத்துருக்களை ஜயிக்கவேண்டுமென்ற விருப்பமுண்டாயிற்று. தேஜஸ்வதிக்குப் பிறந்த பெண் சிறந்ததும் அற்புதமுமான ரூபமுடையவள். மூவுலகத்தையும் திருணமாக மதிக்கும் ரூபமுடையவள்போற் காணப்பட்டாள். தன் காந்தியால் தந்தைக்குச் சந்தோஷத்தையுண்டுபண்ணினாள். அரசனதுள்ளத்தில்எழுந்த ஜயிக்கவேண்டும் என்ற எண்ணமானது அவனுக்குப் பராக்ரமத்தைக் கொடுத்தது.

இப்படி யிருக்கையில் ஒரு சிற்றரசன் இந்த ஆதித்யஸேனனை ஜயிக்கக்கருதிக் கர்வங்கொண்டு இவனை மதியாதிருந்தான். இதையறிந்த ஆதித்யன், உச்சயினியிலிருந்து புறப்பட்டான். உடனே தேஜஸ்வதி யானைமீதேறி ஸேனைக்கு அதிதேவதைபோல் கூடவே புறப்பட்டாள்.

கர்வத்தில் யமதேவனை நிகர்த்த சிறந்ததோர் குதிரையின் மீது ஆதித்யசேனன் ஏறிக்கொண்டான். அந்தக் குதிரையானது வில்வமரங்களுடன் கூடிய பெரியதொரு மலைபோலிருந்தது. அது கழுத்தைத் தூக்கிக்கொண்டு கண்களால் பார்க்கும்போது என் வேகத்திற்கு இந்த பூமியானது போதுமானதாவெனப் பார்ப்பது போற் காணப்பட்டது. இப்படிப்பட்ட குதிரையின் மீது ஏறிக்கொண்டு சென்ற ஆதித்யசேன பூபதி சிறிது தூரஞ்சென்று சமமான பிரதேசத்தை அடைந்ததும் தேஜஸ்வதி பார்த்துக்கொண்டிருக்கக் குதிரையை வேகமாகத் துரத்தினான். அப்பொழுது அதன் விலாப்புறத்தில் விழுந்த சவுக்கடியால் அது யந்திரத்திலிருந்து விடுபட்ட பாணம்போல் ஜனங்கள் ஒருவர் கண்ணுக்கும் புலப்படாமல் வெகு வேகமாக எங்கேயோ போய்விட்டது. அதுகண்ட சைன்னியம் தளர்வுற்றது. ஆயிரக்கணக்கான குதிரைவீரர்கள் அரசனைத் தொடர்ந்தோடினார்கள். அப்படியும் அரசனைக் கண்டுபிடிக்கமுடியவில்லை. அதனால் அரசனுக்கு என்ன நேரிடுமோவெனப் பயந்த தேஜஸ்வதி மிகுந்த வருத்தமடைந்து கண்களிலிருந்து நீர் பெருகக் கதறினாள். அப்படிக் கதறும் தேஜஸ்வதியை மந்திரி முதலானவர்கள் தேற்றி உச்சயினி நகரத்திற்கே மீண்டு மழைத்துச் சென்றார்கள்.

இங்கே வந்ததும் மந்திரிகள் நகரத்து ஜனங்களைச் சமாதானப்படுத்தியதுமல்லாமல் நகரத்தைச் சூழ நாலா பக்கங்களிலும் பகைவர் பிரவேசியாதவாறு தக்க காவலர்களை ஏற்படுத்திவிட்டு அரசனது வரலாறு அறிந்துகொள்ள முயற்சிக்கலாயினர்.

இங்கிப்படி யிருக்க, மனோவேகமாகச் சென்ற குதிரையானது
சிங்கங்கள் சஞ்சரிப்பதும் சிரமத்தின்மேல் செல்லக்கூடியதுமாகிய
விந்தியமலைச் சாரலுக்கு அருகேபோய் தெய்வ வசத்தால் நின்றது.
அரசன் உடனே குதிரையினின்று கீழே யிறங்கி அந்த அரண்யத்தை
நாலாபக்கமும் பார்த்தான். திசை தெரியாது மயங்கினான். அதனால்
பயந்து வியாகுலமடைந்தான். வேறு கதியெதுவும் காணுமற் கலங்
கினான். இப்படிச் சிறிது நேரங்கழியவே மனதைத் திடப்படுத்திக்
கொண்டு சிறந்த அந்தக் குதிரையை வணங்கி, "அசுவமே! நீ தேவ
னென்பதை நானறிந்துகொண்டேன். உன்னைப் போன்றவர்கள்
யஜமானனுக்குத் துரோகம் செய்வது தகுமா? உன்னைச் சரண
மடைந்தேன். என்னை நல்ல மார்க்கத்திற்கு அழைத்துக்கொண்டு
போகவேண்டும்" என்றான். அது கேட்டதும் குதிரை தன் பூர்வ
விருத்தாந்தத்தை நினைத்துக்கொண்டு அநுதாபமடைந்து தன் அறி
வால் அதைக் கிரகித்துக்கொண்டது. உத்தமமான குதிரையானது
தெய்வமல்லவா? பிறகு ஆதித்யஸேனன் குதிரையின் மீது ஏறிக்
கொண்டான். குதிரை உடனே விரைந்து சென்று நிர்மலமும்
குளிர்ச்சியுமான நீர்நிலயங்கள் அங்கங்கு காணப்படுவதும் சிரமத்தைப்
போக்கக்கூடியதுமாகிய ஒரு நல்ல வழியிற்கொண்டுவந்து விட்டது.
பிறகு அன்று மாலை உச்சயினி நகரத்திற்கு அருகே வந்தது. அப்
பொழுது சூரியன் அஸ்தமன கிரியையடைந்தான். அது, அந்த அரச
னது குதிரையின் வேகத்தைக்கண்டு சூரியனது ஏழு குதிரைகளும்
வெட்கமடைந்து மறைந் தொளிந்தனவோ வென்றெண்ணக் கூடிய
தாயிருந்தது. உடனே இருளும் பரவ ஆரம்பித்தது. உச்சயினி நக
ரத்துக் கோட்டை வாயில்கள் மூடப்பட்டிருப்பதைக் கண்டான் அர
சன். அவனது குதிரையும் அந்த வாயில்களைப் பார்த்து பயங்கரமான
வெட்ட வெளியிலிருந்த மயானத்தையும் பார்த்தது. பிறகு குதிரை
யானது அரசனை பிராமணர்களுக்குரிய ஒரு மடத்திற் கொண்டுவந்து
சேர்த்தது. அரசன் அன்றிரவை அந்த மடத்தில் கழிக்க வேண்டு
மென்று கருதிக் குதிரையினின்று கீழே யிறங்கி அந்த மடத்திற்

பிரவேசித்தான். அங்கே வாசஞ்செய்யும் அந்தணர்கள் இவன் மயானங்காப்பவனோ திருடனோவெனச் சந்தேகித்து, எல்லோரும் சேர்ந்து அரசனை மடத்திற்குட் செல்லவொட்டாமற்றடுத்தார்கள். அப்போது அவர்களுக்குள் கலகமேற்பட்டு எல்லோரும் அங்கிருந்து வெளிப்புறப்பட்டார்கள். வேதமோதுபவராகிய பிராமணர்களின் கோபம் பயத்திற்கு ஆஸ்பதமானதல்லவா ? அங்ஙனம் வெளிப்புறப்பட்ட பிராமணருள் விதூஷகனென்பவன் ஒருவன். அவன் அக்கினிதேவதையை உபாசிப்பவன். ஆகையால் அவன் அதை நினைத்தான். அந்தத் தேவதையை நினைத்ததும் அது பிரத்தியக்ஷமாய் வந்து நின்றது. அதனிடமிருந்து அந்த விதூஷகன் ஒரு கத்தியையடைந்தான். அவன் தீரனாகிய ஆதித்தியசேனனை யாரோ ஒரு தேவன் மறைந்துவந்திருக்கிறான் போலிருக்கிறது என்று கருதி மற்ற அந்தணர்களை அப்புறப்படுத்திவிட்டு அரசனை மடத்திற்குள் பிரவேசிக்கும்படி செய்தான். பிறகு அரசன் சிரமபரிகாரம் செய்துகொண்டதும் விதூஷகன் அவனுக்கு நல்ல ஆகாரத்தைக் கொடுத்துபசரித்தான். அசுவமும் சிரமபரிகாரஞ் செய்துகொண்டது. பிறகு விதூஷகன் அரசனைப் பிரபுவே! நான் பக்கத்திலிருந்து உம்மைக் காத்துவருகிறேன்; நீங்கள் சுகமாகப்படுத்து நித்திரை செய்யுங்கள் என்று கூறி ஒரு படுக்கை விரித்துக்கொடுத்தான். அரசனுடைய குதிரையின் மீதிருந்த ஜேணங்களை இறக்கி அதை நல்ல இடத்திற் பிடித்துக் கட்டிப் புல் போட்டான்.

பிறகு விதூஷகன் தனக்குக் கிடைத்த கத்தியைக் கையில் வைத்துக்கொண்டு அரசனிடமிருந்து காவல்புரிந்து வந்தான். அப்பால் விடியுந்தருணத்தில் அரசன் விழித்துக்கொண்டான். அது கண்ட விதூஷகன் அரசனிடம் தெரிவிக்காமலே குதிரைக்கு ஜேணம் முதலியன பூட்டிப்பிரயாணத்திற்குத் தயார் செய்தான். பிறகு ஆதித்தியசேனன் விதூஷகனிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு குதிரையின் மீதேறிப்புறப்பட்டு உச்சயினி நகரத்திற்குள் சென்றான். அரசனது வரவையறிந்த அந்நகரத்து ஜனங்கள் யாவரும் கரைகடந்த களிப்பெய்தினர். இராஜாங்கத்தாரனைவரும் அரசனையெதிர்கொண்டு சென்று அழைத்தனர். அரசனும் மிக மகிழ்ச்சியுடன் தனதரண்மனையடைந்தான். தன் புருஷனைக் கண்ட தேஜஸ்வதி தான் பிறந்தது முதல் என்றுமடையாத சந்தோஷமடைந்து ஆலிங்கனம் செய்துகொண்டாள்.

அன்று பொழுது கழிந்ததும் மறுநாள் ஆதித்யஸேனன், மடத்திலிருந்த விதூஷகனையும் மற்றுமுள்ள அந்தணர்களையும் வரவழைத்துத் தான் அங்கு வந்து தங்கி இரவு நடந்ததைச் சபையில் வெளிப்படுத்தி அதே நிமிஷத்தில் தன்னை அன்போடு வரவேற்றுபசரித்து விதூஷகனுக்கு நூறு கிராமங்களை வெகுமதியாகக் கொடுத்தான். அல்லாமலும் அவனைப் புரோகிதனாகவும் ஏற்படுத்திக்கொண்டான். இச்செய்தி யறிந்த நகரத்தாரனைவரும் சந்தோஷமடைந்தார்கள். அந்த விதூஷகன் அப்போதே ஸாமந்தராஜனாக ஆனான். பெருந்தன்மையுள்ளார்க்குச் செய்த உபகாரம் வீணாவதுமுண்டோ !

அப்பால் விதூஷகன் தான் அரசனிடமிருந்து சம்மானமாகப் பெற்ற நூறு கிராமங்களையும் மடத்திற்கு எல்லோருக்கும் பயன்படும்படி கொடுத்துவிட்டான். தான் ஆதித்தியஸேனனிடம் சுகமாக விருந்து வந்தான்.

இப்படிச் சில காலஞ்சென்றதும் மடத்து வேதியர்களனைவரும் பணக்கொழுப்பில் கருவங்கொண்டு அந்த விதூஷகனை மதியாது தங்களிச்சைப்படி நடந்தார்கள். ஏழு கிரகங்கள் ஒரே ஸ்தானத்திலிருந்து ஒன்றுக்கொன்று பேதமடைந்து துன்பப்படுத்துவதுபோல் இவர்கள் தங்களுக்கிடையே யகப்பட்ட கிராமத்தைச் சீர்குலையும்படி செய்தார்கள். இவ்வாறு அவ்வந்தணர் மரியாதை தவறி நடந்து வருகையில் விதூஷகன் அவர்களைச் சிறிதும் லக்ஷியம் செய்வதில்லை. தைரியமுடையவர்களுக்கு அற்பமான விஷயங்களில் மதிப்பு வையாதிருத்தலே அழகாகுமல்லவா ?

ஒரு சமயம் அவ்வந்தணர்களுக்குள் ஒரு கலகமுண்டாயிற்று. அப்பொழுது சக்ரதன் என்றோர் அந்தணன் அவர்களிடம் வந்தான். அவன் மகாகொடியவன். பிறருக்கு நீதிபோதிப்பதில் குருடன். நல்ல வாக்குடையவன். இவன் அவ்வந்தணர்களை நோக்கி, “வஞ்சகர்களே! பிச்சையெடுக்கும் உங்களுக்கு இந்த ஸம்பத்துக்கிடைத்திருக்கிறது. இதைக் காப்பாற்றுவதைவிட்டு ஏன் ஒருவர் மேல் ஒருவர் கொண்ட பொறாமையால் கிராமங்களை நாசஞ்செய்கிறீர்கள். உங்களுக்கு அதிசீக்கிரத்தில் பிச்சையெடுக்கும் தொழில் சித்திக்கும். நாயகனில்லாதிருந்த போதிலும் தெய்வாதீனமாக விருத்திக்கு வரக்கூடியதாயின் அதுவே சிலாக்கியம். நாயகர்கள் பலராகவிருந்து அவர்களுள் ஒற்றுமையின்றிப் பொருள் வீணாவது சிலாக்கியமல்ல. ஆகையால்

உங்களுக்குக் கிடைத்திருக்கும் சம்பத்து நல்ல திறமையுள்ளோரால்
இரக்ஷிக்கப்பட்டு அதனால் நீங்கள் பயன் பெறவேண்டுமாயின் என்
சொற்படி ஒரு நாயகனை நீங்கள் ஏற்படுத்திக்கொள்ளுங்கள்" என்று
கூறினான்.

இதைக்கேட்டதும் அவ்வந்தணர்கள் "நான் நாயகனாக விருப்
பேன்; நான் நாயகனாக விருப்பேன்" என்று போட்டிபோட்டுக்
கொண்டார்கள். சக்ரரதன் அவர்களைப் பார்த்து நீங்கள் போட்டி
போட்டுக் கொள்ளவேண்டாம்; நானொரு விஷயம் சொல்லு
கிறேன். அப்படிச் செய்வீர்களா வென்றான். அவர்கள் அதென்ன,
சொல்லுங்களென, சக்ரரதன், இதோ அந்த மயானத்தில் மூன்று
திருடர்கள் சூலத்திலேற்றப்பட்டு உயிர் துறந்து சவமாய்க் கிடக்
கிறார்கள். அங்கே இரவில் சென்று அம்மூவருடைய மூக்கையும்
எவனொருவன் நறுக்கிக்கொண்டு வருகிறானோ அந்தத் தைரிய சாலி
யே உங்களுக்கு நாயகனாக விருந்து வரட்டும் என்றான். அப்போது
அங்கிருந்த விதூஷகன் பிராமணர்களைப்பார்த்து இதை நீங்கள் யாரா
வது செய்யலாமே; இதிலென்ன தோஷம்? என்றான். வேதியர்
கள் "அப்படிச் செய்ய எங்களாலாகாது; எவன் திறமையுள்ளவனோ
அவன் செய்யட்டும்" என்றார்கள். பிறகு விதூஷகன், "அந்தணர்
களே! நான் இரவில் மயானம் செல்கிறேன்; அம்மூவருடைய
மூக்கையும் நறுக்கிக்கொண்டு வந்து உங்களுக்குக் காட்டுகிறேன்"
என்றான். அந்தணர்கள் "நீர் அப்படிச் செய்வீரேயாயின் நாங்கள்
தங்களையே எங்களுக்கு யஜமானனாக ஏற்றுக் கொள்கிறோம்" என்று
வாக்களித்தார்கள்.

பிறகு அன்றிரவில் விதூஷகன் அந்தணர்களிடம் சொல்லிக்
கொண்டு மயானம் சென்றான். முன்தனக்கு அக்னிபகவான் கொடு
த்த கத்தியை நினைத்தான். உடனே அக்கத்தி அவன்கைக்கு வந்
தது. அப்பால் வீரனாகிய விதூஷகன், டாகினிகள், கழுகுகள்,
காக்கைகள், இவற்றின் சத்தமுடையதும், கொள்ளிக் கட்டையை
முகத்திலுடைய மிருகங்கள் காணப்படுவதும், அந்தக் கொள்ளிக்
கட்டையின் அக்னியால் பிரகாசிப்பதும், ஜதைகளில் மூண்டெரியும்
தீயின் பிரகாச முடையதும், பயங்கரமானது மாகிய மயானத்தின்
நடுவே சென்று அங்கு சூலத்திலேற்றப்பட்டுள்ள மூவரையுங் கண்
டான். அவர்கள் முகமானது மேல் நோக்கியவாறிருந்தது. எங்கே

யாரேனும் மூக்கை நறுக்கி விடுவார்களோ வெனப் பயந்துதான் அவ
ர்கள் அவ்வாறிருக்கிறார்களோ வெனக் காணப்பட்டது. அவர்களின்
அருகே விதூஷகன் சென்றான். வேதாளங்களை யதிஷ்டானமாக
வுடைய அவர்கள் விதூஷகனைத் தங்கள் கையையோங்கி யடித்தார்
கள். விதூஷகனும் அப்பொழுது அஞ்சாமல் அசைவற்றிருந்து
தன் கைக் கத்தியால் அவர்களைத் தொந்தரவு செய்தான். தீரர்கள்
மனதிற்கொண்ட பிரயத்தினமானது பயத்தினால் குறைவடைவ
துண்டா?

இவ்வாறு தைரியமாய்ப் போராடவே வேதாளங்கள் பயந்து
விலகின. பின் அவர்களின் மூக்கைச் சுலுவாக அறுத்து வஸ்திரத்
தில் மூடியெடுத்துக்கொண்டு திரும்பினான். அப்போது வழியில்
ஒரு துறவி ஒரு பிணத்தின் மீதுட்கார்ந்திருந்து தவம்புரிவதைக்
கண்டான். அவனது மர்மமறிய எண்ணங்கொண்ட விதூஷகன்
அவனை யறியாமல் அவனுக்குப் பின்புறம் சென்று மறைந்திருந்தான்.

பிறகு ஒரு கணப்போதுக்கெல்லாம் துறவிக்குக் கீழே யிருந்த
சவமானது பூத் என்று சத்தஞ்செய்தது. அதன் முகத்திலிருந்து
ஜ்வாலையுண்டாயிற்று. நாபியிலிருந்து கடுகுகள் வெளிப்பட்டன.
அவைகளைத் துறவி யெடுத்துக் கொண்டு எழுந்திருந்து கையால்
பிணத்தையடித்தான். உடனே வேதாளத்தின் அதிஷ்டானமான
அந்தப் பிரேதம் பனைமரம் போன்ற ஆகிருதியோடு எழுந்தது.
அப்பால் அந்தத் துறவி அதன் தோளின் மீதேறிக் கொண்டான்.
உடனே பிரேதம் நடந்தது. அதை விதூஷகன் பின் தொடர்ந்தான்.
சிறிது தூரம் சென்றதும் அங்கொரு காத்தியாயனியின் ஆலயம்
காணப்பட்டது. துறவி அந்த ஆலயத்தையடைந்ததும் வேதாள
மாகிய அந்தப் பிரேதத்தின் தோளி லிருந்து இறங்கி ஆலயத்திற்
குள் நுழைந்து கர்ப்பகிரகம் சென்றான். வேதாளம் உடனே பூமி
யில் விழுந்தது. விதூஷகன் இவற்றை யெல்லாம் வெகு ஜாக்கிரதை
யாகப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

கர்ப்பகிரகம் சென்றதுறவி தேவியைப் பார்த்து, கைகுவித்து
நின்று, "உனக்கு மகிழ்ச்சி யுண்டாயிருந்தால் நான் கோரும் வரனை
யளிக்கவேண்டும். அப்படியில்லையாயின் என் சரீரத்தை உனக்குப்
பலியாகத்தந்து உன்னைத் திருப்தி செய்து வைக்கிறேன்" என்றான்.
இப்படிக் கர்வத்துடன் பேசியதற்குக் கர்ப்ப கிரகத்திலிருந்து ஒரு

விடை யளிக்கப்பட்டது. அஃதென்னவெனில், "ஆதித்யஸேன மகாராஜனுடைய கன்னிகையைக் கொண்டுவந்து இங்கே பலி கொடுப்பாயாயின் உன் மனோபீஷ்டம் நிறைவேறும்" என்பதே.

இதைச் செவியுற்ற துறவி உடனே அங்கிருந்து புறப்பட்டு வேதாளத்தினருகே வந்து அதைக் கையால் தட்டினான். அது உடனே பூத்காரம் செய்துகொண் டெழுந்தது. உடனே அதன் மீது துறவி யேறிக்கொண்டான். ராஜகுமாரியைக் கிரகித்துக் கொண்டு வரக் கருதி ஆகாயமார்க்கமாகச் சென்றான்.

இவற்றைக் கவனித்துக் கொண்டிருந்த விதூஷகன், ஆச்சரிய மடைந்து இவன் எப்படி ராஜ குமாரத்தியைக் கொண்டுவந்து இங்கு பலி கொடுக்கிறான் பார்க்கிறேன்; என் உயிர் இருக்கையில் இந்தத் துஷ்டபுத்தியுடைய துறவியின் இப்படிப்பட்ட பிரயத்தினமும் முடிந்து விடுவதா? பார்க்கிறேன் இங்கிருந்தே என நினைத்து அங்கேயே யிருந்தான்.

ஆகாய வழியே சென்ற துறவி அரசனதரண்மனை யடைந்ததும் சாளரத்தின் வழியே உள்ளே பிரவேசித்து அங்கு நித்திரை புரிந்து கொண்டிருந்த இராஜ குமாரத்தியைக் கிரகித்துக் கொண்டு ஆகாய மார்க்கமாகவே வந்தான். இருள்மயனாகிய இராகு சந்திரனைக் கிரகித்தது போலிருந்தது அது. அந்தக் கன்னிகை ஆகாய வழியில் விழித்துக் கொண்டாளாதலால் தானிருக்கும் நிலைமை இன்னதென்றறிய வொண்ணாது பயந்து ஆ! அம்மா! அம்மா! என்று கதறத் தொடங்கினாள். துறவி அதைப் பொருட் படுத்தாது கணநேரத்தில் ஆலயத்துக்குக்கொண்டு வந்திறக்கி தேவியின் சன்னிதியின் முன்பு நிறுத்தி அக்கன்னிகையைக் கொல்ல யத்தனித்தான்.

இப்போது விதூஷகன் சரேலென்று தன் கைக் கத்தியுடன் ஆலயத்திற்குட் சென்று "அடா பாவி! மாலதிபுஷ்பத்தைக் கல்லாலடிக்கப் பார்க்கிறாயே! மதியீனா! துஷ்டா! என்றுரைத்துத் துறவியின் மயிரைப் பிடித்திழுத்து அவன் சிரசைத் தன் கைக் கத்தியால் சேதித்தான். அது கண்ட இராஜகுமாரி அஞ்சி நடுங்கினாள். பிறகு சற்று நிதானித்துச் சமாதானப் படுத்தினான். பிறகு அந்த த்தீரன் ஆ! இந்த இராஜ கன்கைனியை நான் எவ்வாறு அரண்மனை கொண்டு போய்ச் சேர்ப்பே னென்று ஆலோசித்தான். அப்போது, "ஓ விதூஷக! நீ இந்தத் துறவியை வதஞ் செய்தாயன்றோ? இவன்

ஏறிவந்த வேதாள மொரு ஸித்த புருஷன். இந்தத் துறவி கடுகுகளையும் ஸித்த புருஷனையும் தன் சுவாதீனப் படுத்திக் கொண்டான். பிறகு இந்தத் துறவிக்குப் புவியிலுள்ள இராஜ்யத்திலும் இராஜகுமாரிகளிடத்திலும் விருப்ப முண்டாயிற்று. அந்த ஸித்த புருஷனாகிய வேதாளத்தால் இந்தத் துறவி மோசம் போனான். ஓ வீர! இவனிடமிருக்கும் கடுகுகளை நீ கிரகித்துக்கொள்; அதனால் இந்த ஓரிரவு மாத்திரம் உனக்கு ஆகாயவழியே செல்லத்திறமையுண்டாம்" என்று ஆகாயவாக்குண்டாயிற்று. இதைக் கேட்டதும் விதூஷகன் பரமாச்சரியமும் சந்தோஷமு மடைந்தான். மகாமகிமை வாய்ந்தவர்களுக்குத் தேவதைகளு மனுக்கிரகம் செய்யுமன்றோ?

பிறகு விதூஷகன் அந்தத் துறவியின் வஸ்திரத்தின் நுனியில் முடிந்திருந்த கடுகுகளைக் கிரகித்துக் கொண்டான். உடனே இராஜ கன்னிகையை யழைத்துக் கொண்டு வெளியே வந்தான். அப்போது "ஓ விதூஷக! நீ இம்மாதக் கடைசிக்குள் மறுபடியும் இந்த ஆலயத்திற்கு வரவேண்டும், இதனை மறக்கக்கூடாது" என்றோர் ஆகாயவாக்குண்டாயிற்று. விதூஷகன் "ஆகா அவ்வாறே செய்கிறேன்; மறப்பதில்லை" என்று கூறி இராஜ குமாரியை எடுத்துக் கொண்டு தேவியை ஸ்மரித்தான். உடனே ஆகாயமார்க்கத்தில் கிளம்பி அவ்வழியே அரண்மனையடைந்து இராஜகுமாரத்தியை முன்பவள் சயனித்திருந்த படுக்கையிற்கிடத்திவிட்டு அவளைச் சமாதானஞ் செய்து, "அம்மணீ! பொழுதுவிடியுமாயின் நான் ஆகாயமார்க்கத்தின் வழியே செல்லமுடியாது; விடிந்த பின் நானிங்கிருந்து செல்வேனேயாயின் என்னை யெல்லோரும் கண்டுகொள்வார்கள். அது நல்ல எண்ணத்துக்கு இடந்தராது. ஆகையால் நான் இப்போதே செல்கிறேன் என்றான்.

இவ்வாறு விதூஷகன் கூறவே பாலையாகிய அந்த இராஜ கன்னிகை பயந்து, நீர் இவ்விடம் விட்டுச் செல்வீரேயாயின் என் பிராணன் அக்கணமே என்னுடலை விட்டுப் பிரிந்து விடும். மகா பாக்கியசாலியே! நீர் போகவேண்டாம். மீண்டும் எனக்கு உயிர்ப் பிச்சை தாரும்; சரணம் புகுந்தவர்களது காரியத்தைக் கவனிப்பது சாதுக்களின் கடமையல்லவா? என்றாள். விதூஷகன் நாம இந்த அரண்மனையை விட்டுச் செல்வோமாயின் இந்த இராஜ கன்னிகை பிராணனை விடுவாளென்பது நிச்சயம்; அப்படி நேரிடின் நாம் அரச

னிடம் விசுவாசம் வைத்திருக்கிறு மென்பது ஏற்படுமோ? ஒருக்காலும் ஏற்படாது; ஆகையால் நாமிங்கிருக்கத் தான் வேண்டும் என்று நிச்சயித்து அங்கேயே யிருந்தான். இது வரையில் மிகுந்த சிரமப்பட்டு இப்படிப் பட்ட வீரச் செயல்களையெல்லாம் செய்ததனுல் படுத்துச் சிறிது நேரத்திற் கெல்லாம் நித்திரை போய் விட்டான். இராஜகன்னிகைக்கோ அன்றிரவுமுழுதும் நித்திரை பிடிக்கவில்லை. பிறகு பொழுது நன்ருய் விடிந்தது. அப்பொழுதும் விதூஷகன் விழித்துக் கொள்ளவில்லை. இராஜ குமாரியும் இவர் நம் பொருட்டு வெகு சிரமப்பட்டிருக்கிருர்; சிரமம் நீங்க நித்திரைபுரியட்டுமென்று எழுப்பாமலிருந்து விட்டாள். பின் அந்தப்புரத்து ஸ்திரீகள் அங்குவந்து விதூஷகன் படுத்து நித்திரைபுரிவதைக்கண்டு இவன் இங்கே எப்படி வந்தானென்கிற ஆச்சரியத்துடன் அரசனிடம் சென்று தெரிவித்தார்கள். அரசன் அதனுண்மை தெரிந்துவரத் துவாரபாலகனை யனுப்பினுன். துவாரபாலகன் வந்து பார்த்து விதூஷகன் இங்குவரக் காரணமென்ன வென்று யோசித்துக் கொண்டிருக்கையில் இராஜகுமாரி நடந்ததை நடந்தபடி யவனிடம் தெரிவித்தாள். துவாரபாலகன் அச்செய்தி கேட்டதும் ஆச்சரியமடைந்து அரசனிடம் வந்து இராஜகுமாரத்தி தெரிவித்தபடி சொன்னுன். அரசன் அதைக்கேட்டதும் இதென்ன அதியற்புதமாக விருக்கிறதென்று மனதிற் பிரமங்கொண்டான்.

பிறகு சற்றுப் பொறுத்ததும் அந்தப் புரத்திலிருந்த விதூஷகனை வரவழைத்தான். அவனைப் பார்த்து "நடந்த செய்தியென்ன? எதுவும் விடாமல் தெரிவிக்கவேண்டும்" என்ருன். விதூஷகன் ஆதிமுதல் நடந்ததெதையும் விடாமல் அரசனிடம் தெரிவித்துத் தான் வஸ்திரத்தில் முடிந்துவைத்திருந்த திருடர்களின் மூக்கையும் துறவியினிடமிருந்து எடுத்த கடுகுகளையுங் காட்டினுன். இவற்றைப் பார்த்த ஆதித்தியஸேனன் விதூஷகன் தெரிவிப்பது உண்மையென நம்பி மடத்து அந்தணர்க ளனைவரையும் வரவழைத்து அவர்களை விசாரித்து அவர்கள் கூறிய வாக்குமூலத்தையும் பெற்றுக்கொண்டான். உடனே தானே மயானம் சென்று அங்கு மூக்கில்லாமலிருந்த திருடர்கள் மூவரையும் பார்த்தான். அதமனுகிய துறவியின் தலைவெட்டுண்டு கிடப்பதையுங் கண்டான். பிறகு விதூஷகனிடம் விசுவாசங்கொண்டான். பரமாச்சரியமடைந்தான். தன்

பெண்ணுக்குப் பிராண பிச்சை தந்த அந்த விதூஷனுக்கே அவளை விவாகஞ்செய்து கொடுத்தான். உபகாரம் செய்தவரிடம் சந்தோஷமடைந்தவர்களுக்குக் கொடுக்கக்கூடாத பொருளுமொன்றுள்ளதாகுமோ?

விதூஷகன் இராஜ குமாரியின் கை பிடித்தவுடன் இலக்ஷ்மியை யடைந்தவன் போலானுன். இதனுல் அந்த இராஜ குமாரத்தியின் கரத்தைத் தாமரை மலராகக் கருதி அங்கு இலட்சுமி வசித்து வந்தாளெனத் தெரிகிறது. சிறந்த கீர்த்தி பெற்ற அந்த விதூஷகன் தன் மனைவியுடன் அந்த அரசனது அரண்மனையிலே வெகு சுகமாக வசித்து வந்தான்.

இப்படியிருந்து வருகையில் ஒரு நாள் இரவில் இராஜகுமாரத்தி விதூஷகனைப்பார்த்து "நாதா! இம்மாதக் கடைசியில் என் ஆலயத்திற்கு வா வரத்தவருதே" என்று ஆகாயவாக் கொன்று ஆலயத்திலுண்டானது தங்களுக்கு நினைவிலில்லை போலிருக்கிறது? மாசம் ஆய்விட்டதே. தாங்கள் மறந்து போய் விட்டீர்கள் என்ருள். அது கேட்ட விதூஷகன் சமயத்தில் நினைப் பூட்டியதனுல் மிகுதியும் சந்தோஷமடைந்து, சுந்தரி! உனக்கு நல்ல ஞாபகமிருக்கிறது. நான் அதைமறந்தே போய்விட்டேன் என்று சொல்லி ஆலிங்கனஞ் செய்து கொள்வதாகிய சிறந்த வெகுமதியை யளித்தான். பிறகு இராஜகுமாரி நித்திரை போய் விட்டாள். அப்பால் விதூஷகன் கையில் கத்தியை யெடுத்துக் கொண்டு காளி கோயிலுக்குச் சென்று தேவி! அடியேன் விதூஷகன் வந்திருக்கின்றேன் என்ருன். உடனே உள்ளே போகலாமென்று யாரோ சொன்னது விதூஷகன் செவியிற் பட்டது. பிறகு விதூஷகன் உள்ளே சென்று திவ்யமான வாஸஸ்தானமும் அதில் தேவ சௌந்தரிய மமைந்த வொரு கன்னிகையுமிருக்கக் கண்டான். அவள் இரவில் பிரகாசிக்கும் சந்திரிகை போலிருந்தாள். பரமசிவனுடைய கோபத்திற் கிலக்காகிச் சாம்பலான மன்மதனை யுயிர்ப்பிக்கச் செய்யும் ஒஷதிபோன்றிருந்தாள். அக்கன்னிகையை விதூஷகன் கண்டதும் கரைகடந்த ஆச்சரியம் அடைந்தான். அந்தக் கன்னிகை விதூஷகனைப்பார்த்ததும் "உமது வரவு நல் வரவாகுக" என்று கூறிவரவேற் றுபசரித்துக் கூறுகிருள்.

நானெரு வித்தியாதர ஸ்திரீ. என் பெயர் பத்ரை. நான் என் விருப்பப்படி சஞ்சரிக்கும் இயல்புடையவள். ஆகையால் முன்பொரு

சமயம் தங்களை நான் இங்கே பார்த்தேன். அப்பொழுதே உமது குணங்களுக்கு ஈடுபட்டவளானேன். உமக்காகவே நானிங்கேயிருக்கிறேன். ஓ சுந்தர! இச்சரீரத்தை உமக்கே கொடுக்கிறேன். நீர் என்னை மணம்புரிந்துகொள்ள வேண்டும் என்றாள். விதூஷகன் அவ்வாறே செய்கிறே னென்று கூறி அப்போதே காந்தர்வ விதிப்படி மணஞ்செய்துகொண்டான். அங்கேயே தேவபோகத்தை யடைந்தான். தனது பௌரஷத்தின் பலனின் பெருமை போன்ற அந்த பத்ரையுடன் அன்றிரவைச் சந்தோஷமாகக் கழித்தான்.

இங்கிப்படி யிருக்க, விடியுந்தருணத்தில் இராஜகுமாரத்தி விழித்துக்கொண்டு அருகே யிருந்த விதூஷகனைப் பார்த்தாள். அவனைக் காணாமல் மிகுந்த துக்கமடைந்து அங்கிருந்து தன் தாயாரிருந்த இடத்திற்கு வந்து, உண்மை பேசினால் எங்கே தாய் கோபிப்பாளோ வென்று பயந்து "அம்மா! என் கணவன் இராத்திரி எங்கேயோ போய் விட்டா" ரென்று கூறிக் கண்கலங்கினாள். பிறகு இச்செய்தி ஆதித்தியஸேனன் செவிக்கெட்டியது. அவன் அதனால் மிகுந்த வருத்தமடைந்து விசாரிக்கத் தொடங்கினான்.

அப்பொழுது இராஜகுமாரத்தி, "பிதாவே! மயானத்திற் கப்பாலுள்ள தேவியின் ஆலயத்திற்குச் சென்றிருப்பார் என்றெண்ணுகின்றேன்" என்றாள். அரசன் அந்த ஆலயத்திற்குச் சென்று தேடினான். வித்யாதர ஸ்திரீயின் வித்தையின் மகிமையில் மறைந்திருக்கும் அந்த விதூஷகன் அரசன் கண்ணுக்ககப்பட வில்லை. அரசன் பிறகு விசனத்துடன் திரும்பிச் சென்றான். தன் தந்தை விசனத்துடன் திரும்பியதையறிந்த இராஜ குமாரத்தி மிகுந்த துக்கமடைந்து தன் தேகத்தைத் தியாகஞ்செய்வதற்கு எண்ணினாள்.

அப்பொழுது ஒரு ஞானி அங்கே ப்ராப்தமாகிக் கூறுகிறார். "பெண்ணே! கெட்ட எண்ணங் கொள்ளவேண்டாம். உன்கணவன் சுகமாக இருக்கிறான். தேவபோகத்தை யனுபவித்துக் கொண்டிருக்கிறான். விரைவில் உன்னருகே வருவான்" என்று கூறிச் சென்றார். இவ்வார்த்தையைக் கேட்டதும் இராஜகுமாரத்தி "பர்த்தா வருவார்" என்கிற எண்ணத்தினால் தடைபட்ட உயிரை விடாது தரித்திருந்தாள்.

இங்கிப்படி யிருக்கட்டும். இனி விதூஷகனைக் கவனிப்போம். அவன் பத்ரை என்ற வித்யாதர ஸ்திரீயுடனிருக்கும்போது அங்கு

யோகேசுவரி என்னும் பெயர்கொண்ட பத்ரையின் தோழி வந்து அவளைத் தனிப்பட அழைத்துச் சென்று, "தோழி! நீ மானிடனோடு சம்பந்தப்பட்டமையால் உன்னிடம் வித்தியாதரர்கள் கோபங்கொண் டிருக்கிறார்கள். உனக்குக் கெடுதிசெய்ய யத்தனித்திருக்கிறார்கள். ஆகையால் இங்கிருந்துபோய் விடலாம். கிழக்குச் சமுத்திரக்கரையில் கார்க்கோடகம் என்றவொரு நகரமிருக்கிறது. அந்நகரத்திற்கப்பால் சீதோதை என்றொரு நதியோடுகிறது. அந்த நதியைத்தாண்டி யப்பாற் சென்றால் உதயம் என்ற ஒரு மலைகாணப்படும். அதில் ஸித்தர்கள் வசிக்கிறார்கள். அங்கே வித்தியாதரர்கள் போக முடியாது. நீ இப்போது அங்கே போனால் தப்புவாய் மானிடனாகிய இந்தப் புருஷன் நிமித்தமாக நீ கவலைகொள்ளாதே. இவற்றை யெல்லாம் மானிடனாகிய விதூஷகனுக்குத் தெரிவித்த பிறகே நீபோ. பிறகு மகா தைரியவானாகிய இந்த விதூஷகன் அங்கே எப்படியும் வந்து சேருவான்" என்று கூறினாள்.

இவ்வாறு தோழி சொல்லியதும் பத்ரை பயந்து விதூஷகனிடம் அன்புள்ளவளேயாயினும் அவ்விதமே செய்கிறே னென்று தன் தோழியினிடம் ஒப்புக்கொண்டு விதூஷகனிடம் வந்து எல்லா வற்றையும் தெரிவித்து தன் மோதிரத்தை அவனிடம் கொடுத்துவிட்டு விடியற் காலவேளையில் அந்தர்த்தானமாயினள். அவள் சென்றதும் விதூஷகன் தன்னை முன் தான் கண்ட தேவியின் ஆலயத்திருலிருக்கக் கண்டான். தான் கண்டகிருகத்தையும் பத்ரையையும் பார்க்க வில்லை. முன் தான் பார்த்தவைகளும் நடந்ததும் ஏதோ வித்தையின் மகிமையா லேற்பட்டன வென்றறிந்தான். தன்கையில் மோதிர மிருப்பதைப்பார்த்து துக்கமும் ஆச்சரியமுமடைந்தான். அந்த பத்ரை கூறியது அவனுக்குச் சொப்பனம் போலிருந்தது. அதனால் விதூஷகன், இந்தப் பத்ரை தான் உதயமலைக்குப் போவதாக நம்மிடம் தெரிவித்தே சென்றிருக்கிறாள். நாம் விரைவில் அவளையடைய அங்குச் செல்லவேண்டிய தவசியம். அதற்கு நாமொரு உபாயஞ்செய்யவேண்டும். எல்லாரையும் போல் நாமிருக்கலாகாது. அப்படி யிருந்தால் நம்மை ஆதித்தியசேனன் எங்கும் போகவிடமாட்டான் என்று நினைத்து உடனே அங்கிருந்த பழைய துணி யொன்றை யுடுத்துக்கொண்டு உடம்பெல்லாம் புழுதியைப் பூசிக்கொண்டு ஆ! பத்ரே! பத்ரே! என்று சொல்லிக்கொண்டே

ஆலயத்திலிருந்து வெளிப்பட்டான். அந்நகரத்தி லிருப்பவர்களெல்லாரும் விதூஷகன் பைத்திக்காரன்போல் வருவதைக்கண்டு ஆச்சரியமடைந்து ஆ! விதூஷகன் ஆ! விதூஷகன் வருகிறான்; இதென்ன இக்கோலமா யிருக்கிறான்? என்று கூறினார்கள். இச்செய்தி ஆதித்தியஸேனனுக்கெட்ட அவன் விதூஷகன் திரியுமிடத்திற்கு வந்து அவனிருக்கும் கோலத்தைக் கண்டு விசனமடைந்து அரமனைக்கழைத்துச் சென்றான்.

அங்கே விதூஷகனைக் கண்டபிருத்யர்களும் அரசனது பந்துக்களும் ஆச்சரியமும் விசனமுமடைந்து சில கேள்விகள் கேட்கத்தொடங்கினார்கள். அதற் கெல்லாம் அவன் ஆ! பத்ரே! பத்ரே! என்றே உத்தரங்கூறிவந்தான். வைத்தியர்களிடம் காட்டினார்கள். அவர்கள் தலைக்குத் தைலந்தேய்க்கும்படி கூறினார்கள். தைலந்தேய்த்த அக்கணமே விதூஷகன் சாம்பலையும் புழுதியையும் பூசிக்கொண்டான். இராஜகுமாரத்தி ஏதேனும் ஆகாரங்கொண்டு வந்து கொடுத்தால் அதை அவன் காலாலுதைத்துத் தள்ளிவந்தான். சில சமயம் தான் உடுத்துக் கொண்டிருக்கும் வஸ்திரத்தைக் கிழித்தெரியவும் தலைப்பட்டான்.

இப்படிச் சிலமாதங்கள் கழிந்தன. விதூஷகன் ஒன்றாலும் குணமடையாமை கண்ட ஆதித்யசேனன் "இவனுக்குச் சிகிச்சை செய்வதில் எந்தக்குணத்தையும் காணோம்; நாம் வீணைச்சிரமப்படுத்துவது சரியல்ல. இப்படியே யிருந்து திடீரென்று உயிர் துறந்தானேயாகில் நமக்கு பிர்மஹத்தி தோஷமல்லவா வந்து சேரும். ஆகையால் இவனை இவனிச்சைப்படி விட்டு விடுவோம். அப்போது காலக்கிரமத்தில் தெய்வ வசத்தால் குணமேற்படக்கூடும்" என்று கருதி அவனை விட்டு விட்டான். பிறகு அந்த விதூஷகன் அங்கிருந்து வெளிப் புறப்பட்டு எப்போதும் போல் பிராமண உடுப்புடுத்துக் கண்டவிடமெல்லந்திரிந்தான்.

பிறகு அவன் தனக்குப் பத்ரை கூறியபடி கிழ்த்திசையைக் குறித்துச் சென்றான். வெகு நாள் வெகு தூரஞ் சென்ற பிறகு வழியில் பௌண்டர வர்த்தனம் என்னு மொரு நகர மிருக்கக் கண்டான். அந்நகரத்துள் பிரவேசித்துப் பார்க்கையில் அங்கொரு கிழ பிராமண ஸ்திரீயைக் கண்டு "அம்மா! நான் யாத்திரை செல்லும் அந்தணன்.

இன்றிரவு இங்குத்தங்க உத்தேசிக்கிறேன்" என்று கூறி அவள் வீட்டில் தங்கினான்.

அந்தக் கிழவி விதூஷகனுக்கு அதிதிகளுக்குரிய உபசாரங்களைச் செய்து பின் பவனருகே துக்கத்துடன் வந்து ஓ "குமாரா! இந்த கிருஹமும் இதிலுள்ளவை யாவற்றையும் உனக்கே கொடுத்தேன்" அதை நீ பெற்றுக்கொள். இனி நான் உயிருடனிக்கப்போகிறதில்லை என்றாள். விதூஷகன் கேட்டு ஆச்சரியமடைந்து ஏன் இவ்விதம் சொல்லுகிறாய் என்று வினவ, அந்த அந்தண ஸ்திரீ "ஓ குமார! கேட்கலாம்" என்று மறுபடியும் கூறுகிறாள்.

இந்த நகரத்தில் தேவசேனன் என்ற ஒரு அரசனிருக்கின்றான். அவ்வரசனுக்கொரு பெண் இருக்கிறாள். அப்பெண் இந்தப் புவிக்கொரு பூஷணமாக விளங்குகிறாள். அவளுக்கு அரசன் துக்கலப்திகை யென்று பெயரிட்டிருந்தான். அவன் அப்பெயரிட்டதற்குக் காரணம், அப்பெண் அரசன் துக்கங்கொண்டிருந்த சமயம் பிறந்தது தான் என்று சொல்லிக்கொள்கிறார்கள். அந்த துக்கலப்திகையை அவ்யரசன் கஜப தேசத்தரசனுக்கு விவாகம் செய்துகொடுத்தான். அவ்விறைவன் ஒரு நாள் சயனகிருகம் சென்று அங்கு யாதுகாரணத்தாலோ மரணமடைந்தான். பிறகு தேவசேனன் மிகுந்த துக்கமடைந்து துக்கலப்திகையை வேறொரு அரசனுக்குக் கொடுத்தான். அவனும் அவ்வாறே மரணமடைந்தான். இந்தப் பயத்தால் வேறெந்த அரசர்களும் அந்த துக்கலப்திகையை மணஞ்செய்து கொள்ள விரும்பவில்லை.

இதனால் அரசன் மிகுந்த கவலையுடையவனாகித் தன் சேனாதிபதியை வரவழைத்து "நமது தேசத்துள்ள ஒவ்வொரு மானிடனையும் நாளுக்கொருவனாகத் தருவிக்கவேண்டும்; வருபவன் வேதியனாயினும் சரி, க்ஷத்திரியனாயினும் சரி, அவனை துக்கலப்திகையின் சயனகிருகம் சென்றுவரும்படி செய்யவேண்டும். அப்பொழுது எவ்வளவு பேர்கள் மரணமடைகிறார்கள்; எவ்வளவுகாலம் இந்தத் துன்பமிருக்கிறது. எவன் இந்தத் துக்கத்தைத் தொலைக்கிறான் என்று அறிந்து கொள்ளலாம். பிறகு எவன் இந்தச் சங்கடத்தைத் தீர்க்கிறானோ அவனுக்குத் துக்கலப்திகையைக் கொடுத்து நல்ல வெகு மதியும் கொடுக்கலாம்" என்று கூறினான். அற்புதமான செய்கையுடைய விதியின் கதியை தடுக்க யாவரோ திறமையுள்ளவர்கள்?

இவ்வாறு தேவசேனன் கட்டளையிட, சேனாபதி ஒவ்வொரு நாளும் இவ்வூரிலுள்ள வீடுகதோறுஞ் சென்று ஒவ்வொரு வீட்டு ஆடவனையும் அரண்மனைக் கழைத்துப் போகிறான். அப்படி அரண்மனை சென்றவருள் ஒருவனாவது திரும்பி க்ஷேமமாக வந்து சேரவில்லை. எல்லாரும் இறந்துபோயினர். இந்த வாரத்தில் சேனாதிபதி என் வீட்டுக்கு வருவான், எனக்கு ஒரு பிள்ளை யிருக்கிறான். அவனிறந்து விட்டால் நானென்ன செய்வேன். எனக்கு வேறு கதியில்லையாகையால் என் பிள்ளை இறந்த செய்தி என் செவியிற் பட்ட அந்த க்ஷணமே நான் அக்கினிப் பிரவேசஞ் செய்யத் தீர்மானித்து விட்டேன். அப்படி நேரிடின் இந்த வீடு முதலியவற்றை யாரேனும் அடைய நேரிடும். நானிறந்த பின் ஒருவர் என் சொத்துக்களையடைவதைக் காட்டிலும் என் முழுமனதோடு இப்போது உனக்குக் கொடுக்க நான் மிகுதியும் விரும்புகின்றேன் என்றாள்.

இவ்விதங் கூறிய அக்கிழவியைப் பார்த்து விதூஷகன். "அம்மா! நீங்கள் இதற்காக விசனமடைய வேண்டாம். உங்களுடைய பிள்ளைக்குப் பதிலாக நான் சேனாதிபதியோடு அரண்மனை செல்கிறேன்; இவனை யெப்படி அரண்மனைக்கு அனுப்புவதென்கிற கருணை தாங்கள் என்னிடம் கொள்ளவேண்டாம். எப்படியாவது காரியம் சித்தியாவதைக் கவனியுங்கள். நான் எப்படியும் இதில் சித்தி பெறுவேன். அந்த யோக வல்லமை யென்னிடமிருக்கிறது. எனக்கு அங்கே பயங்கிடையாது" என்றான். கிழவி "அப்பா! நல்லது. என்னுடைய புண்யத்தினால் நீ இந்த ஆபத்திற்கு வந்துதவினாய். எனக்குப் பிராணனைக் கொடு. நீயும் நன்மையைத் தேடிக்கொள்" என்று கூறினாள். பிறகு அன்று மாலை சேனாதிபதியினால் அனுப்பப்பட்ட இராஜ கிங்கரர்கள் கிழவியின் வீட்டிற்கு வந்து இராஜனது உத்தரவைக் காட்டினார்கள். கிழவி விதூஷகனைக் காட்ட, விதூஷகன் கிழவியின் அனுமதியின் பேரில் அவர்களோடு சென்றான்.

எல்லோரையும்போல் விதூஷகனையும் அரசன் அவன் குமாரத்தியிருக்கும் அந்தப் புரத்திற்கு அனுப்பினான். அந்தப் புரத்தில் நல்ல கொழுப்புடனிருக்கும் இராஜகன்னிகையைக் கண்டான். புஷ்பம் நிறைந்தகொடியானது பிறரால் புஷ்பம் எடுக்கப்படாவிடின் எவ்வாறிருக்குமோ அவ்வாறிருந்தாள் அந்தக் கன்னிகை. அப்பெண்மணியைக்கண்ட விதூஷகன் சந்தோஷமடைந்தான். பிறகு இருவரும்

ஏற்கெனவே அலங்கரிக்கப்பட் டிருக்கும் மஞ்சத்தின் மீது சயனித்துக்கொண்டார்கள். படுத்துச் சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் இராஜ கன்னிகை நித்திரை போய்விட்டாள். விதூஷகன் அக்கினி பகவானை நினைத்தான். உடனே முன்பொரு சமயம் அவனுக்குக் கிடைத்த கத்தியை யடைந்தான். விதூஷகன் அதைப் பக்கத்தில் வைத்துக்கொண்டு "இங்கே யார் வந்து தினந்தோறு மானிடனைக் கொலை செய்கிறவன்; பார்க்கிறேன் அவனை" என்கிற யோசனையோடு விழித்துக்கொண் டிருந்தான்.

நல்ல நிசிவேளையாயிற்று. நகரத்து ஜனங்களெல்லோரும் நித்திரைபோய் விட்டார்கள். நிச்சப்தமா யிருந்தது. அப்போது ஒரு அரக்கன் கதவைத்திறந்து கொண்டு வாயிற் படியினருகே வந்து நின்று, அநேகமானிடர்களை நாசஞ்செய்த யமதண்டம் போன்ற தன் நீண்ட கரத்தை உள்ளே நீட்டினான். அது கண்ட விதூஷகன் சரேலென் றெழுந்து தன் கைக் கத்தியால் அவன் கரத்தைத் துண்டித்தான். அரக்கன் "நம்மை விட பலசாலி இங்கொருவனிருக்கிறான், இதிற் சந்தேகமில்லை; அவன் இத்தோடு நம்மைவிடாமல் தூரத்தினால் என்ன செய்வ" தென்று பயந்து ஓட்டம் பிடித்தான். உடனே இராஜ கன்னிகை விழித்துக் கொண்டு ஒரு அரக்கன் கை வெட்டுண்டு கிடக்கக் கண்டு ஆச்சரியத்தையும் பயத்தையும் மகிழ்ச்சியையும் அடைந்தாள்.

பின் பொழுது புலர்ந்தது. அரசன் வழக்கம் போல் தன் பெண்ணின் அந்தப்புரம் வந்து பார்த்தான். அங்கே வாயிற் படிக்கருகில் இங்கே இனிவேறெவரும் நுழையக் கூடாது என்று விதூஷகன் பரிகம் என்ற ஆயுதத்தால் அடையாள மிட்டதற் கொப்பாகக் கிடக்கும் அரக்கன் கரத்தை அரசன் கண்டு ஆச்சரியமடைந்தான். பிறகு உள்ளே சென்று விதூஷகனைக் கண்டு அவனுடைய புத்திசாலித் தனத்திற்கும் சாமர்த்தியத்திற்கு மெச்சித் தன் குமாரத்தியை அவனுக்குக் கொடுத்ததுமல்லாமல் ஏராளமான திரவியத்தையும் கொடுத்தான். எல்லோரும் விதூஷகனை வாழ்த்தினார்கள்.

இலக்ஷ்மி தேவியே உருவமெடுத்து வந்ததற்குச் சமானமாக விருக்கும் அந்த இராஜ கன்னிகையோடு சில காலம் வசித்து வந்தான். பின் ஒரு நாளிரவு அவன் நித்திரை செய்கையில் விதூஷகன் பத்ரையை நினைத்துக் கொண்டு அக்கணமே ஒரு வருடனும் சொல்

லாமல் அங்கிருந்து பிரயாணமாய்ப் போய் விட்டான். காலையில் துக்கலப்திகை என்னும் அந்த இராஜ கன்னிகை மிகுந்த துக்க மடைந்து தன் தந்தையிடந் தெரிவித்தாள். அரசன் அது கேட்டு விசனப்பட்டானுயினும் அதை வெளிக்குக் காட்டாமல் துக்கலப் திகையிடம் "அம்மா! வருவான் உன் கணவன்; விசனப்படாதே" என்று கூறி அவளைத் தேற்றினன்.

விதூஷகன் நாடோறும் முன்போல் நடந்து சென்று கீழ் சமுத் திரக்கரையிலிருக்கும் தாம்பிரலப்திகை யென்னும் நகரத்திற்குப் போய்ச் சேர்ந்தான். அந்நகரில் அவனுக்கு ஸ்கந்ததாஸன், என்னு மொருவர்த்தகன் நண்பனுனன். அவனுடன் சில நாளங்கிருந்தான். பின் ஒரு சமயம் அவன் கப்பற் பிராயணஞ்செல்லப் புறப்பட்டான். அப்போது அவன்விதூஷகனையும் தன்னோடு அழைத்துக்கொண்டான். வர்த்தகன் ஏராளமான திரவியத்தோடு கப்பலில் ஏறிச் செல்கை யில் நடுச் சமுத்திரத்தில் கப்பல் ஓரிடத்தில் எவனுலோ தடைசெய்யப் பட்டதுபோல் யாதொரு காரணமுமின்றி நின்று விட்டது. எந்தவித முயற்சியிலும் கப்பல் இருந்த இடம் விட்டு அசையவில்லை. அப் பொழுது அந்த வர்த்தகன் மிக்க விசனமுற்று "எவன் இந்தக் கப் பலை இந்த இடத்திலிருந்து நகர்த்தி யோட்டுகிறுனே அவனுக்கு இதிலுள்ள பொருளில் பாதியையும் என் குமாரத்தியையும் தருகின் றேன்" என்று பிரதிக்ஞை செய்தான். ஸ்கந்ததாஸன் என்னும் வர்த்த கன் இவ்விதங்கூறக் கேட்ட விதூஷகன், வர்த்தகனைப் பார்த்து "அப்பா! நான் இந்தக் கடலுள் மூழ்கிக் கப்பல் இங்குத் திடீ ரென்று நின்றதற்குக் காரணந்தெரிந்து அதை நிவர்த்தித்து கப்பல் முன்போற் செல்ல முயற்சிக்கிறேன். என்னிடையில் ஒரு கயிறு கட்டி நீங்கள் பிடித்துக்கொள்ளுங்கள்; கப்பல் நகரத்தொடங்கியதும் என்னை மேலே இழுத்துக் கப்பலில் சேர்த்துக்கொள்ளுங்கள்" என்றுன்.

ஸ்கந்ததாஸன் சந்தோஷமடைந்து அவ்வாறே செய்கிறேனென, கப்பலோட்டிகள் உடனே விதூஷகனிடுப்பில் கயிற்றைக் கட்டிச் சமுத்திரத்திலிறக்கினர்கள். விதூஷகன் சமுத்திரத்தில் மூழ்கிக் கப்பலின் அடிப்பக்கம் வரையிற் சென்று அங்கே கப்பலைத் தடுத்துக் கொண்டிருந்த பருத்த சரீரமுடைய ஒரு புருஷனின் காலைத் தன் கைக் கத்தியால் துண்டித்தான். தீர புருஷர்கள் எப்படிப்பட்ட

சமயம் வந்தாலும் கலங்கமாட்டார்கள் அல்லவா? உடனே கப்பல் நகரத் தொடங்கிற்று. வர்த்தகன், தான் பிரதிக்ஞை செய்தபடி பொருளையும் கன்னிகையையும் கொடுக்க மனம் வாராமல் பேராசை கொண்டு விதூஷகனைத் தூக்கிக் கப்பலிற் சேர்ப்பதை விடுத்து அவன் இடையில் கட்டியிருந்த கயிற்றை யறுத்தெறிந்து விட்டுக் கப்பலை நடத்திக்கொண்டு போய்விட்டான்.

விதூஷகன் இடையில் கட்டியிருக்கும் கயிற்றின் பிடிப்பு நழு வியது கண்டு வர்த்தகன் நம்மை மோசஞ்செய்து விட்டானென்று தெரிந்து சிறிது கிலேசமுற்றுன். ஆயினும் கொஞ்ச நேரத்தில் தைரியமடைந்து "செய்த நன்றியை மறந்தவர்களும்" பொருளில் பேராசைகொண்டு குருடாகிய துஷ்டர்களும் உபகாரஞ் செய்வதில் எண்ணமுடையவர்களாகார்கள்; இச்சமயம் அதைரியப்படலாகாது. ஆபத்து மிகவும் அற்பமேயாயினும் சத்துவ குணங்குறைந்தால், அந்த ஆபத்தைக் கடக்க முடியாது, என நினைத்து, முதலில் தான் வெட்டிய புருஷனுடைய காலின் மீதேறிக்கொண்டான். அது அவ னுக்கு அச்சமயம் ஜலத்தில் நீந்துவதற்குதவி யாயிற்று. அந்த உதவியையும் தன் பலத்தையுங்கொண்டு கடலைக் கடந்தான். ஸத்வ குணமுடையவர்களுக்குத் தெய்வம் எந்த ஆபத்திலும் உதவி செய் யுமல்லவா?

ராமகாரியத்தின் பொருட்டுக் கடற்கரை வந்த வாயு புத்திரனுகிய மாருதி போன்ற பல சாலியாகிய அந்த விதூஷகனின் சம்பந்தமாய் அப்போது ஒரு ஆகாயவாக்குண்டாயிற்று. அதாவது, "நல்லது நல்லது; உன்னைத் தவிர பலசாலி வேறுயாரிருக்கிறுன்? உன் தைரி யத்தைக்கண்டு சந்தோஷமடைந்தேன். இப்போது நான் சொல் வதைக்கேள். நீ வந்திருக்கும் இத்தேசம் நக்னர்களுக்குரியது. இங் கிருந்து ஏழுநாளில் கார்க்கோடகநகரம் செல்லப்போகிறுய்; பிறகு உன் மனோதைரியத்தால் நீ உத்தேசித்துப் புறப்பட்ட இடஞ்சென்று உன் காரியசித்தி பெறுவாய்; நான் உன்னுல் பூசிக்கப்படும் அக்னி பகவான். என் வரத்தின் பலத்தால் உனக்கு இப்போது பசி தாக முதலியன உண்டாகா? ஆகையால் காரியசித்திபெறுவதன் பொருட் டுத் தைரியமாகப் போகலாம்" என்றேற்பட்டது.

விதூஷகன் இவ்வசனங்களைச் செவியுற்று மகிழ்ச்சியடைந்து, அக்கினி தேவனை வணங்கித் துதிபுரிந்து அங்கிருந்து பிரயாண

பட்டு ஏழாவது நாளில் கார்க்கோடக நகரஞ் சென்றான். அந்நகரில் ஒருமட மிருக்கக்கண்டு அதிற் பிரவேசித்தான். அந்த மடமானது பெரியவர்களிருந்து வருவது. அங்கு யாத்திரிகளாகிய அந்தணர்களுக்கும் மற்றவர்களுக்கும் வேண்டிய உபசாரங்கள் செய்துபூசித்து போஜனமிடத்தக்க ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட் டிருக்கின்றன. அது ஆரிய வர்மனென்ற அரசனால் கட்டப்பட்டதோர் அழகியமடம். சகல ஐசுவரியங்களும் நிறையப்பெற்றது. மனோஞ்ஞமானது. தேவாலயங்களுடன் கூடியது. அந்தத் திவ்ய மடத்திலுள்ளா ரனைவரும் விதூஷகனைக் கண்டதும் மிகுந்த அன்போடு வரவேற்றுபசரித்தார்கள். விதூஷகன் அவர்க ளுபசாரணையைப்பெற்று மிகவும் மகிழ்வுற்று அன்று அங்கேயே தங்கினான். அன்றுமாலை இராஜபடர்கள், "இராஜகுமாரத்தியை நாளைக் காலையில் விவாகஞ்செய்து கொள்ள விரும்புகிறவன், பிராமணனோ, க்ஷத்திரியனோ யாராயிருப்பினுஞ் சரி அவன் இன்றிரவு இராஜகுமாரத்தியின் கிருகத்தில் வசிக்கலாம்" என்று பறை யறை வித்தார்கள்.

இதைக் கேட்ட விதூஷகன். இதில் ஏதோ காரணமிருக்கிற தென்று கருதி ஸாகஸ காரியத்தில் விருப்பமுள்ளவனாகையால், இராஜ குமாரத்தியின் அரண்மனைக்குச் செல்லவிரும்பினான். அதனை யறிந்த அந்த மடத்துப் பேரியோர்கள், "ஓ பிராமண! ஸாஹஸம் செய்யவேண்டாம். அது இராஜ குமாரத்தியின் அரண்மனையல்ல; நமனுடைய அகண்டவாய் என்று சொல்லவேண்டும். அங்கே இரவில் பிரவேசிப்பவன் பிழைப்பதில்லை. உம்மைப்போல் ஸாஹஸஞ் செய்து அநேகர் நாசமடைந்தனர். போக வேண்டாம்" என்றார்கள். இவ்வாறு அவ்வேதியர்கள் சொல்லியும் அவர்களின் வார்த்தையைக் கேட்காது இராஜ படர்களை முன்னிட்டுக்கொண்டு அரண்மனை சென்றான் விதூஷகன். ஆரியவர்மனென்னும் அரசன் விதூஷகனைக் கண்டதும் மகிழ்வுற்றுக் கொண்டாடி அன்போடு வரவேற்றுபசரித்தான். பின் அன்றிரவு அரசனதுத்தரவுப்படி அவன் குமாரியின் அந்தப்புரத்தில் பிரவேசித்தான். அங்கே அநுராகத்தோடும் ஆசையில்லாததால் மனோற்சாகமின்றி யிருக்கும் இராஜ குமாரியைக் கண்டான். அவள் கண்களிலிருந்து நீர் பெருகிக் கொண்டிருக்கப் பார்த்து வியப்படைந்தான். அவளோடு எதுவும் பேசாது அங்கோரிடத்தில் வீற்றிருந்து நித்திரைபோகாமல் விழித்துக்கொண்டு அக்கினி பகவானைப்

பிரார்த்தித்துக் கொண்டிருந்தான். விதூஷகன் அக்னி பகவானை நினைத்த நிமிஷமே முன்னொரு முறை அவனடைந்த கத்தி கிடைக்கப்பெற்று அதைக் கையில் வைத்துக் கொண்டிருந்தான். அப்பொழுது நடுராத்திரியில் ஒரு அரக்கன் வாயிற்படியண்டை வந்து நிற்கக்கண்டான். முன்னொரு தடவை விதூஷகனிடம் அகப்பட்டு வலது கையையிழந்தவன் இந்த அரக்கனே யாதலால், இடது காதை நீட்டினான். அது கண்ட விதூஷகன் இவன் முன் பௌண்டிரவர்த்தன பட்டணத்தில் நம்மிடத்திலகப்பட்டுக் கையை யிழந்த அரக்கனே யென்று நிச்சயித்து இவனை இப்போது முன்போல் கரத்தை மாத்திரம் துண்டித்து விட்டு விடக்கூடாது; இவனைக்கொன்றுவிட வேண்டும் என்று தீர்மானித்து, அரக்கனிடம் ஓடி அவனைப்பிடித்திழுத்துக் கழுத்தை வெட்டப்போனான். அப்பொழுது அரக்கன் மிகவும் பயந்து, விதூஷகனைப் பார்த்து, "என்னைக் கொல்லவேண்டாம்; கொல்லவேண்டாம்; நீ மிகவும் பராக்கிரமசாலி யென்பதை யறிந்தேன். கிருபைபுரியவேண்டும்" என்று வேண்டினான். விதூஷகன் அவன் மயிரைவிட்டு அவன் முகம்பார்த்து நின்று "நீ யார்? உன் பெயரென்ன? உனக்கேனிந்த சேஷ்டை?" என்று கேட்க, அரக்கன், நான் யமதம்ஷ்டரான் என்ற பெயருடையவன். பௌண்டிரவர்த்தன நகரிலிருக்கும் இராஜகுமாரத்தியும் இந்நகர் ராஜகுமாரத்தியும் என் புத்திரிகள். இவ்விருவருக்கும் வீரியமில்லாத புருஷனுடைய சேர்க்கை யேற்படாமல் காப்பாற்றவேண்டுமென்பது பரமசிவன தாக்ஞை. முன் பௌண்டிரவர்த்தன நகரத்தில் ஒருவனால் எனது புயம் வெட்டப்பட்டது. இப்போது உன்னால் ஜயிக்கப்பட்டேன். என் எண்ணம் நிறைவேறிற்று, என்றுகூறினான். இதுகேட்டதும் விதூஷகன் நகைத்து,பௌண்டிரவர்த்தன நகரத்தில் கையை வெட்டியவன் நான்தான் என்றுகூற, அரக்கன், "அப்படியா! ஆனால் நீ மானிடனல்ல, தேவாம்சமுள்ளவனே. சிவபெருமானது ஆக்ஞையின் அநுக்கிரகமானது எனக்கு இவ்வாறேற்பட்டதென்றெண்ணுகிறேன். ஆகையால் நீ இப்போது எனக்கு நண்பனாய் விட்டாய். என்னை நீ எப்போது நினைக்கின்றாயோ அப்பொழுது உன் காரியசித்தியின் பொருட்டு நான் உன்னிடம் வருகின்றேன்" என்றுகூறி விடைபெற்றுக்கொண்டு மறைந்தான் அரக்கன். அன்றிரவு முழுதும் விதூஷகன் இராஜ குமாரியுடனிருந்தான். மறு நாள் ஆரியவர்ம

ராஜன் விதூஷகனைக் கண்டு என்று மடையாத ஆனந்தங்கொண்டு விதூஷகனுடைய சாமர்த்தியத்திற்குப் புகழ்ந்து அவனுக்குத் தன் குமாரத்தியை ஒரு நல்ல மூகூர்த்த நாளில் விவாகஞ்செய்து கொடுத்தான். குணங்களெல்லாம் வாய்க்கப் பெற்றவளும் இலக்ஷ்மிதேவி போன்றவளுமாகிய அந்த இராஜ குமாரியுடன் அங்கே சில மாதகாலமிருந்தான். பின் ஒரு நாளிரவு பத்ரையை நினைத்துக் கொண்டு திடீரென்று பிரயாணமானான். தேவாமிர்த முண்டவன் வேறெந்த ரஸவஸ்து விலேனும் பிரியப்படுவானா? அந்நகரத்தைவிட்டு வெளியே வந்ததும் யமதம்ஷ்டர ராக்ஷஸனை நினைத்தான். உடனே அவ்வரக்கன் எதிர்தோன்றி வணங்கினான். அவனைப் பார்த்து, "யமதம்ஷ்டரா! உதயமலையில் ஸித்தர்களிருக்கும் க்ஷேத்திரத்தில் பத்ரை யென்கிற வித்யாதர ஸ்திரீயிருக்கின்றாள். அங்கே நான் போகவேண்டும். ஆகையால் என்னை அந்த இடத்திற்கொண்டு போய்ச் சேர்க்க வேண்டும்" என, யமதம்ஷ்டரன் அவ்வாறே கொண்டுபோய்ச் சேர்க்கின்றேன்; என் தோளின் மீது ஏறிக் கொள், என்றான். விதூஷகன் உடனே அவனுடைய தோளின்மீதேறிக் கொண்டான். அன்றிரவு எவராலும் போகமுடியாத அறுபதுயோசனை தூரஞ்சென்று அப்பால் சீதோதை யென்னும் நதியைத் தாண்டிச் சிரமமின்றி உதயமலையின் அருகே சென்றான்.

அங்கே அரக்கன், "விதூஷக! இதோ இங்குத் தெரிகிறதே உனக்கு முன்னே, இதுதான் உதயமலை; இதற்குமேலே ஸித்த க்ஷேத்திரத்தில் நான் போகமுடியாது" என்றுகூறி விதூஷகனிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு மறைந்தான். பிறகு விதூஷகன் சிறிது தூரஞ்சென்று பார்த்தான். அங்கே மனோஞ்ஞமான ஒரு வாவியைக் கண்டான்.

அந்த வாவியின் மலர்களில் தேனுண்டு வண்டுகள் சப்தித்தன. அப்படிச் சத்தமிடுவது விதூஷகனை வர வேற்பது போலிருந்தது. அது கண்டு மனமுவந்து அந்த வாவிக்கரையி லுட்கார்ந் தான். அங்கே சில ஸ்திரீகளின் பாத அடையாள மிருக்கக் கண்டான். அது இது தான் நீ பத்ரையை அடைவதற்கு வழியென்று காட்டுவது போலிருந்தது. அதனால் மகிழ்வுற்றான் விதூஷகன். பிறகு இந்த மலையோ மானிடர்களால் கடக்க முடியாதது. ஆகையால் இங்கே சிறிது நேரமிருந்து பார்ப்போம். இங்கே யாரேனும் இந்த

வாவியில் ஜல மெடுக்க வருவார்களென்று தெரிகிறது. அவர்கள் யாரென்று பாப்போம் என்று நினைத்து இன்னும் என்னவோ யோசித்த வாறிருந்தான்.

பின் சற்று நேரத்திற் கெல்லாம் சுவர்ணக் குடங்களை யெடுத்துக் கொண்டு மங்களகுணமுள்ள ஸ்திரீகளிற் சிலர் ஜலமெடுப்பதற்கு அங்கே வந்தார்கள். அவர்கள் ஜலமெடுத்துக் கொண்டு செல்லும் போது அவர்களைப் பார்த்து "மாதர்களே! நீங்கள் யாருக்காக ஜலமெடுத்துக் கொண்டு போகிறீர்கள் என்று கேட்டான். அவர்கள் நாங்கள் இந்தப் பர்வதத்திலிருக்கும் பத்ரை யென்னும் வித்யாதர ஸ்திரீக்காக ஜலமெடுத்துக்கொண்டு போகிறோம் என்றார்கள். ஆச்சரியமும் கம்பீரமுமான காரியத்தில் பிரயத்தினம் செய்யும் தீரர்களுக்குத் தெய்வமும் சமயத்திற் கேற்ற சாமர்த்தியத்தைச் சேர்த்து வைக்கின்றது. இது தான் தெய்வாநுகூல மென்பது.

நிற்க; ஜலமெடுத்துக் கொண்டு செல்லும் அந்த ஸ்திரீகளுக் குள் ஒருத்தி தன் இடுப்பில் குடத்தைத் தூக்கிவிடும்படி கேட்டுக் கொண்டாள். விதூஷகன் அதற்கிசைந்து அவளிடம் சென்று குடத்தை அவளிடுப்பில் தூக்கி விட்டான். அப்போது அவன் தன்கையில் அணிந்து கொண்டிருந்த பத்ரையின் கணையாழியை அதில் போட்டு அனுப்பி விட்டான். பிறகு முன்னிருந்த இடத் திற்கு வந்துட்கார்ந்து கொண்டான்.

ஜலமெடுத்துச் சென்ற அந்த ஸ்திரீகள் பத்ரையினிடம் சென்று அவளுக்கு ஸ்நானஞ் செய்வதற்காக ஜலந்தந்தார்கள். பத்ரை ஜலமெடுத்துக் கொண்டாள். அப்போது அந்த மோதிரம் விழுந்தது. அதைப்பார்த்து ஆச்சரியமடைந்து, தன் தோழிகளைப் பார்த்து, "தோழிமார்களே! நீங்களொருமானிடனைக் கண்டீர்களா" வென்று கேட்டாள் பத்ரை. தோழிகளுள் ஒருத்தி, "யௌனப் பருவமுடைய ஒரு மானிடனை நாங்கள் கண்டோம். அவன் வாவிக்கரையிலிருந்தான். அவன் இந்தக் குடத்தை என் இடுப்பில் தூக்கிவிட்டான்" என்று பதில் கூறினாள். பத்ரை "ஸகிகளே! நீங்கள் விரைவில் சென்று அந்தப் புருஷனுக்கு ஸ்நானமும் அலங்காரமும் செய்வித்து இங்கு அழைத்து வாருங்கள். அவர் என்னுடைய கணவன். இங்கு வந்திருக்கிறார் என்றாள்.

பத்ரை இவ்விதம் சொன்னதும் அந்த மாதர்கள் மலையிலிருந்து கீழே யிறங்கி வந்து விதூஷகனைக்கண்டு நடந்த வரலாறு தெரிவித்து அந்த விதூஷகனுக்கு ஸ்நானம் அலங்காரங்களைச் செய்வித்து பத்ரையிடம் அழைத்துச் சென்றார்கள்.

வெகு காலமாக எதிர் பார்த்திருந்த பிராண நாயகியை விதூஷகன் கண்டு கரை கடந்த சந்தோஷ மடைந்தான்.

அந்த பத்ரையும் விதூஷகனைக் கண்டு மகிழ்வுற்று உடனே எழுந்தாள். ஆனந்த பாஷ்பம் அவள் கண்களிலிருந்து பெருகிற்று. அது தன் நாயகனுக்கு அவள் அர்க்யம் கொடுப்பது போலிருந்தது. அந்த பத்ரை கொடி போன்ற புஜமாகிய புஷ்பமாலையைக் கணவன் கழுத்திலிட்டுத் தழுவிக்கொண்டாள். இவனும் ஆலிங்கனம் செய்து கொண்டான். அப்பொழுது வேர்வையுண்டாயிற்று. அது வெகு காலமாக இருந்த ஸ்னேகமானது பெருகுவது போல் தோன்றிற்று.

பிறகு இருவரும் உட்கார்ந்தார்கள். ஒருவரை யொருவர் பார்த்துக் கொள்ளுவதில் திருப்தியில்லா மலிருந்தார்கள். ஏற்கெனவே இருந்த அன்பானது நூறு மடங்கு அதிகமாயிற்று.

அப்பொழுது பத்ரை ஓ. நாதா! இந்த விடத்திற்கு எவ்விதம் வந்தீர்கள்? என்று வினவினள். விதூஷகன் "பிராணநாயகி உன்னுடைய ஸ்னேகத்தை ஆச்ரயித்து பல படி உயிருக்கும் துணிந்து இங்கு நான் வந்து சேர்ந்தேன். ஸுந்தரி! நான் வேறு என்ன சொல்லப் போகிறேன்" என்றான்.

பத்ரை அதைக் கேட்டு விதூஷகனுக்குத் தன்னிடம் தன் உயிரையும் வெறுக்கும் படியான அன்பிருப்பதைப் பார்த்து மிகுந்த நேச முடையவளாகிச் சொல்லுகிறாள்.

ஆர்யபுத்ர! "தோழிகளாலும் யோக ஸித்திகளாலும் எனக்கு யாதொரு பயனுமில்லை. நீர் எனக்குப் பிராணன் போன்றவர். உமது குணங்களால் விலைக்கு வாங்கப்பட்ட உமது தாஸி நான்" என்றாள்.

பிறகு விதூஷகன் ஓ கண்மணி! ஆனால் நீ இந்த தேவபோகத்தை விட்டு உஜ்ஜயினியில் வஸிப்பதற்கு வா. போகலாம் என்றான்.

உடனே அவ்வாறே செய்கின்றேன் என்று ஒப்புக்கொண்டாள் பத்ரை. விதூஷகன் மகிழ்வுற்று அன்று முழுதும் அங்கிருந்து சிரம

பரிகாரஞ்செய்து கொண்டான். பத்ரையின் தோழியாகிய யோகேசுவரி விதூஷகனுக்கு மிகுந்த உபசாரம் செய்து மகிழ்வித்தாள். மறுநாட் காலையில் அந்த மலையிலிருந்து பத்ரையுடன் இறங்கி யமதம்ஷ்டரான் என்னும் அரக்கனை மனதில் நினைத்தான் விதூஷகன். யமதம்ஷ்டரான் அக்கணமே எதிர் தோன்றினன். அவனிடம் தாங்களிருவரும் போகவேண்டிய வழியின் கிரமத்தைத் தெரிவித்தான் விதூஷகன். பிறகு முதலில் அவன் தோளின்மீது பத்ரையை ஏற்றி உட்காரவைத்துத் தானும் ஏறிக்கொண்டான். அரக்கனுடைய தோளில் ஏறியுட்காருவதா லுண்டாகும் பயத்தைப் பத்ரை பாராட்டினளில்லை. ஸ்திரீகள் ஆவலுடன் பிறருக்கு ஸ்வாதீனப்படுவார்களாயின் எதைத்தான் பொறுக்கமாட்டார்கள்! அரக்கன் சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் அவர்களைக் கார்க்கோடகநகரம் கொண்டுவந்து சேர்த்தான். அங்கிருந்த ஜனங்கள் அரக்கனைக்கண்டு பயந்து நடுங்கினர்கள். பிறகு விதூஷகன் ஆர்ய வர்மாராஜனிடம் சென்று தன் மனைவியைத் தன்னோடு அனுப்பும்படி கேட்டான். ஆர்ய வர்மன் மனமகிழ்ச்சியுடன் தன் புத்திரியை விதூஷகனிடம் ஒப்புவித்தான். விதூஷகன் அந்த இராஜகுமாரத்தியையும் அரக்கன்மீது ஏற்றிக்கொண்டு அந்நகரத்திலிருந்து புறப்பட்டான். பின் இவன் தான் முன்பு எந்தக் கடற்கரை வழியே சென்றானோ அந்தக் கடற்கரையைக் கண்டதும் அங்கே இறங்கித் தன்னை முன் கடலில் மூழ்கச் சொல்லிக் கயிற்றை யறுத்துவிட்ட வஞ்சகனாகிய வர்த்தகன் வீட்டிற்குச் சென்று அவனைக் கண்டான். அவனிடம் முன்தான் செய்து கொண்ட பந்தியத்தின்படி அவன் குமாரத்தியை அடைந்தது மன்றி அவனுடைய பொருள்களையும் கைப்பற்றிக்கொண்டான். அந்த வஞ்சகனாகிய வர்த்தகனுடைய பொருளைக் கைப்பற்றியதையே அவனை வதைப்பதாக வெண்ணினன் விதூஷகன். லோபிகளுக்குப் பொருளே சிறந்த பிராணனாகிறதல்லவா?

அரக்கனாகிய இரதத்தின் மீது மூன்று பெண்களையு மேற்றிக்கொண்டு அங்கிருந்து ஆகாயவழியே புறப்பட்டு நெடுகத் தன் மனைவிகளுக்குக் கடலின் அதிசயத்தைக் காட்டிக்கொண்டே கடலைக்கடந்து முன் தான்வந்துதங்கின பௌண்டாவர்த்தனம் என்னும் நகரத்திற்கே போய்ச் சேர்ந்தான். அந்நகரத்தா ரனைவரும் அரக்கனை வாகனமாகக்கொண்டு ஆகாய வழியே வந்த விதூஷகனைக்கண்டு பா

மாச்சரிய மடைந்தார்கள். இங்கே வெகு நாளாகத்தன் வரவை எதிர் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும் தேவசேன மகாராஜனுடைய புத்திரியைக்கண்டான் விதூஷகன். அவள் விதூஷகனைக் கண்டதும் கரைகடந்த சந்தோஷமடைந்தாள். அந்தத் தேவசேனராஜன் விதூஷகனைத் தன்னுடைய நகரத்திலேயே இருக்கும்படி கட்டாயப்படுத்தினான். விதூஷகன் தன் நகரமாகிய உச்சயினிக்குச் செல்வதிலேயே மிகுந்த ஆவலுடையவனாயிருந்தமையால், தேவஸேன ராஜனுடைய வேண்டுகோளுக் கிணங்காது அங்கிருந்து புறப்பட்டு துக்கலப்திகையென்னும் அந்த மாதுடனும், உச்சயினி நகரம் போய்ச் சேர்ந்தான். ஓஷதிகளால் ஜ்வலிக்கும் உதயமலையின் சிகரத்தில் உதயமாகும் சந்திரனைப்போல் அரக்கன் மீது மாதர்களுடன் விளங்கும் விதூஷகனைக் கண்ட அந்நகர ஜனங்கள் நடுக்கத்தையும் பயத்தையுமடைந்தார்கள்.

இச்செய்தியை அரசனாகிய ஆதித்யஸேனன் அறிந்து விதூஷகனை யழைக்கப் புறப்பட்டு வந்தான். அரசனைக் கண்ட விதூஷகன் அரக்கன் தோளின் மீதிருந்திறங்கி அரசனிடம் வந்து அவனை வணங்கினான். அரசனும் அவனைத் தழுவிக்கொண்டு புகழ்ந்து மகிழ்ந்தான். பின் விதூஷகன் அரக்கனுடைய தோளின் மீதிருக்கும் மனைவிமார்களைப் பூமியிலிறக்கிவிட்டு அரக்கனைப்பார்த்து "இனி நீ உன் இஷ்டப்படி சஞ்சரிக்கலாம்" என்று சொல்லி யனுப்பி விட்டான். அரக்கனும் விதூஷகனை அன்போடு வணங்கி அவனிடம் விடைபெற்றுக் கொண்டு சென்றான். பிறகு விதூஷகன் தன் மனைவிமார்களுடன் அரசனதரண்மனை சென்றான். அங்கே இவன் வரவுக்கு வெகு வருடகாலமாக எதிர் பார்த்துக் கொண்டிருந்த ஆதித்திய சேன ராஜன் குமாரியாகிய தன் முதல் மனைவியை யடைந்து மனமகிழ்ந்தான். பிறகு ஆதித்யஸேனன் விதூஷகனை நோக்கி, "இவ்வளவு பேர் மனைவிகளையும் எவ்வாறடைந்தாய்? இப்போது உங்களைச் சுமந்துவந்த அரக்கன் யார்?" என்று கேட்டான். விதூஷகன் நடந்த விருத்தாந்தங்களை சவிஸ்தாரமாகக்கூறக் கேட்டு ஆநந்தமடைந்தான் ஆதித்ய சேனன். பிறகு, காரிய மறிந்தவனாகிய அவ்வேந்தன் விதூஷனுக்குத்தன் இராஜ்யத்தில் பாதியைக் கொடுத்து அவனையரசனாக்கினான். அப்பொழுது நகரமுழுதும் சந்தோஷங் கொண்டாடினார்கள். மங்கள வாத்தியங்கள் முழக்கப்பட்டன.

இவ்வாறு இராஜைசுவரியத்தையடைந்த விதூஷகன் காலக்ரமத்தில் பூமிமுழுதுக்கும் அரசனாகித் தன் மனைவிமார்களுடன் சுகமாக வாழ்ந்து வந்தான்.

இவ்வாறு தெய்வம் அனுகூலமாக விருப்பின் தீரர்களுக்கு அவர்களின் தைரியமே லக்ஷ்மியை விரைவில் அடைவதற்கு, சித்தி பெற்றதும் மிகுந்த மோகத்தைக் கொடுப்பதுமாகிய அஸ்திரத்தின் தன்மையைப் பெறுகிறது என்றான்.

இவ்வாறு உதயனன் கூறிய விசித்திரமான இக்கதையை அருகே வீற்றிருந்த மந்திரிகளும் உதயனன் மனைவிமார்களும் கேட்டு மிகுந்த ஆநந்த மடைந்தார்கள்.

ஐந்தாவது தரங்கம்.

இக்கதை பேசி முடிந்ததும் யௌகந்தராயணன், உதயனனைப் பார்த்து, "இராஜனே! உமக்குத் தெய்வானுகூலமும் பராக்ரமமுமிருக்கின்றன. நாங்களும் நீதிமார்க்கத்திற் சிறிது அப்பியாசப்பட்டிருக்கிறோம். ஆகையால் முன் நாம் யோசித்தபடி திக்விஜயம் செய்ய விரைவாக முயற்சி செய்யவேண்டும் என்றான். மந்திரி இவ்வாறு கூறவே உதயனன், இருக்கட்டும் நல்ல காரியங்களுக்கு அநேக இடையூறுகளுண்டாகும். அவ்வாறெதுவும் இடையூறு நேரிடாதிருக்கப் பரமசிவனைக் குறித்துத் தவம்புரிந்து பூசிக்கின்றேன். அவருடைய அநுக்ரகமின்றி யெதுவும் நிறைவேறாதல்லவா என்றான். மந்திரிகள், முன் சமுத்திரத்தில் அணைகட்ட முயற்சித்தபோது வானர சிரேஷ்டர்கள், ஸ்ரீராமச்சந்திரனுக்குச் சம்மதந் தந்ததுபோல் அவ்வாறே தவம் புரியலாமென்று கூறிச் சம்மதந் தந்தார்கள். பிறகு உதயனன் தன் இரண்டு மனைவிகளுடனும் மந்திரிகளுடனும் மூன்றுநாள் உபவாஸமிருந்து தவம் புரிந்தான். அப்பொழுது சங்கரமூர்த்தி அவன் கனவில் தோன்றி "உதயன! உன்னிடம் சந்தோஷமடைந்தேன். உனக்கெந்த இடையூறும் நேரிடாது. நீ உன் காரியத்தில் ஜயம் பெறுவாய். வித்யாதரர்கள் யாவருக்கும் பிரபுவாகிய புத்திரனையும் சீக்கிரம் அடைவாய் என்று கூறி மறைந்தார். பின் உதயனன் விழித்துக் கொண்டு பரமசிவனுடைய

அநுக்கிரகத்தை நினைந்து மகிழ்வுற்று, இனிக்கவலை யில்லை; சிரமம் நீங்கிற்று என்று நினைத்துப் பொழுது புலர்ந்ததும் மந்திரிகளிடம் தான் கண்டகனவைக் கூறி அவர்களைச் சந்தோஷப் படுத்தினான். உதயனன் மனைவிமார்களிருவரும் மிகவும் மகிழ்ச்சி யடைந்தார்கள். அவ்விருமாதர்களும் தாங்கள் தவமிருந்ததால் அடைந்த சிரமத்தை அந்தக் கனவைப்பற்றிப் பேசி வர்ணிப்பதனாலேயே தீர்த்துக் கொண்டார்கள். அது ஒரு ஒளஷதம் போலாயிற்று. உதயனனும் முன்னோர்கள் எவரும் அடையாத மகிமையை இந்தத் தவத்தினாலடைந்தான். அவன் மனைவிமார்களிருவரும் பதிவிருதைகளுக் குரிய பெருமையை யடைந்தார்கள். நகரத்திலுள்ள ஜனங்களெல்லாரும் இச்செய்தி கேட்டு உற்சவங் கொண்டாடினார்கள்.

இப்படி யன்றைய தினம் செல்லவே மறுநாள், யௌகந்தராயணன், உதயனனைப் பார்த்து, "தாங்கள் கிருதார்த்தர்களானீர்கள்? தங்களுக்குப் பார்வதி காந்தனாகிய பரமசிவன் பிரசன்னமாகி வரமளித் திருக்கின்றனரல்லவா? இப்போது பகைவர்களை வென்று லக்ஷ்மியை யடையலாம். அப்படியடையப்படும் இலக்ஷ்மியே அரசர்களின் பரம்பரையில் ஸ்திரமாக விருப்பாள். தன்னுடைய முயற்சியால் தேடப்படும் பொருளுக்கு எப்பொழுதும் அழிவுண்டாகாது. அவ்வாறே முன்னோர்கள் தேடிய நிதியானது வெகு காலமாகப் பூமியிலிருந்து இப்போது உமக்குக் கிடைத்திருக்கிறது. இது சம்பந்தமான கதை யொன்றிருக்கிறது சொல்லுகின்றேன் கேள்.

பாடலிபுத்ரகம் என்னும் நகரத்தில் தேவதாஸனென்னு மொரு வர்த்தகனிருந்தான். அவன் பெரும்பொருள் படைத்த வம்சத்திற் பிறந்தவன். அந்தத் தேவதாஸன் பௌண்டர வர்த்தன நகரத்திலிருந்த ஒரு வர்த்தகனுடைய பெண்ணை மணஞ் செய்து கொண்டிருந்தான். இவன் தன்தந்தை இறந்த சில வருடகாலங்களுக்குள் சூதாடிப் பொருள்களை யெல்லா மிழந்து விட்டான். ஆதலால் இவன் மனைவி மிகவும் துக்கமடைந்து எப்போதும் வருத்தப்பட்டுக் கொண்டிருந்தாள். அப்போது அவளுடைய தந்தை பாடலி புரத்திற்கு வந்து தன் பெண்ணின் வருத்தத்தையும் அவள் தரித்திர நிலைமையிலிருப்பதையும் கண்டு உடனே தன் நகரத்திற் கழைத்துச் சென்றான். பிறகு தேவதாஸன் சூதாட்டத்திற் பொருளிழந்ததனால் தானடைந்த நிலைமையை யுணர்ந்து தன் பரம்பரைத் தொழிலா

கிய வர்த்தகத்தைச் செய்ய வெண்ணி, அதற்கு வேண்டிய மூலதனத்திற்காகப் பௌண்டர வர்த்தன நகரம் வந்தான். அப்பொழுது சூரியாஸ்தமனமாகும் சமயமாயிருந்தது. நாம் எப்படியிருக்கிறோம் என்று தன் தேகத்தைப் பார்த்துக் கொண்டான். தேகமுழுதும் தான் வெகு தூரம் நடந்து சென்றதால் புழுதி படிந்திருப்பதையும் தன் வஸ்திரத்தில் அழுக்குப் படிந்திருப்பதையும் பார்த்து—

ஆ! இந்தக் கோலத்தோடு நான் எப்படி என் மாமன் வீட்டிற்குப் போவேன்? மானமுடைய ஒருவனுக்குத் தன்னைச் சார்ந்தவர்களிடம் தன் தீனத்தன்மையைக் காட்டுவதைப் பார்க்கிலும் மரணமடைவது மேலன்றோ! என்று யோசித்து அந்த நகரத்துக் கடைத்தெருவில் ஒரு வீட்டுத் திண்ணையில் இராத்திரியில் தாமரைமலர் குவிந்து சுருங்குவதுபோல் சுருண்டு படுத்துக்கொண்டான். இவன் படுத்த கணநேரத்திற்கெல்லாம் அந்த வீட்டிற்குள் ஆடவனொருவன் சென்றான். பின் ஒரு அரைக்கணத்திற்கெல்லாம் ஒரு மாது நடக்கும் சத்தம் சிறிதுங் காட்டாமல் அந்த வீட்டிற்குள் சென்றாள். அந்த வீட்டிற்குள் தீபம் வெகு பிரகாசமாக வெரிகிறது. அப்பொழுது தேவதாஸன் தற்செயலாய் அவ்வீட்டுச் சாளரத்தின் வழியே உள்ளே பார்த்தான். சற்றுமுன் உள்ளே சென்ற மாது தன் மனைவியா யிருக்கக்கண்டு இவளெங்கே இந்த வீட்டிற்கு வந்தாளென்று கவனித்துக் கொண்டிருந்தான். ஆனால் இவனுக்கு ஆடவன் இன்னானென்று தெரியவில்லை. இவனுக்குப் பெரிய சந்தேகமுண்டாய் விட்டது. பின் சற்று நேரத்திற்கெல்லாம் சாளரக்கதவையும் சாத்திக்கொண்டார்கள். தேவதாஸன் தன் மனைவி பா புருஷனோ டிருப்பது கண்டு மனம் பொறாமல் துக்கமென்கிற வஜ்ராயுதத்தால் அடிபட்டவனாகி, "ஆ! உலகத்தில் எவனுக்குச் செல்வமில்லையோ அவன் தன் தேகத்தையும் பரிகொடுக்கிறான். அப்படி யிருக்க ஸ்திரீகளைப் பற்றிக் கேட்க வேண்டுமா? ஸ்திரீகளுடைய பேராசை மின்னலின் சபலத் தன்மையை யல்லவா ஒத்ததா யிருக்கிறது. துக்கக் கடலில் மூழ்கியவர்களுக்கு இது ஒரு பெரிய விபத்துத் தான். ஒரு ஸ்திரீ சுவதந்திரமாகத் தகப்பன் வீட்டிலிருப்பாளே யாகில் அவளுக்கு இந்தக் கதிதானுண்டாகும்." என்று யோசித்தவாறே அவர்கள் உள்ளிருந்து சம்பாஷித்துக் கொண்டிருப்பது கேட்டு அதைக் கவனித்தான். அப்பொழுது

தேவதாஸன் மனைவி தன் ஆசை நாயகனிடம், ''ஆசைக் கிசைந்த நேசா! நான் சொல்வதை அன்புடன் கேள். என் புருஷனுக்குப் பிரபிதாமக னொருவனிருந்தான். அவனுக்கு வீரவர்மன் என்று பெயர். அவன் வர்த்தகத்தில் ஏராளமான திரவியத்தைத் தேடி அதைத் தன் வீட்டு அங்கணத்தின் நான்கு மூலைகளிலும் புதைத்து வைத்து விட்டு இறந்து போனான். இறக்குந்தருணத்தில் அவன் அதைத் தன்மனைவியிடம் சொல்லிவிட்டுப் போனான். அவள், கடைசிக்காலத்தில் தன் மருமகளிடஞ் சொல்லி இறந்தாள். அவள் தன்னுடைய மருமகளாகிய என் மாமியிடம் அதைத் தெரிவித்து இறந்து போனாள். கடைசியில் அந்த இரகசியத்தை என் மாமி என்னிடம் சொன்னாள்.

இவ்வாறு இந்த இரகசியமிருந்து வருகிறது. என் புருஷன் வறியோனாயினும் இதை நான் அவனுக்குச் சொல்லவில்லை. ஏனெனில் அவன் சூதாடிச் சகல சொத்தையு மிழந்து எனக்குப் பகைவனாய் விட்டான். ஆகையால் நீ அந்நகரஞ்சென்று என்னாயகனிடம் அந்த வீட்டைப் பொருள் கொடுத்து விலைக்கு வாங்கி அதிலுள்ள பொருளைக் கைப்பற்றிக்கொண்டால் பிறகு நாமிருவரும் எந்தக்குறையுமின்றி சுகமாக விருக்கலாம் என்றாள்.

இவ்வாறு அந்த ஸ்திரீ கூறியதும் அவள் சோரநாயகன் எதுவும் சிரமமில்லாமலே நமக்கு ஏராளமான பொருள் கிடைத்துவிட்டது என்று நினைத்து மிகவும் மகிழ்ந்து தானொரு தனிகனாய் விட்டதாக அப்பொழுதே எண்ணிக்கொண்டான். தேவதாஸனோ இந்த ஆச்சரியத்தைக் கேட்டதும், சிறிதும் அங்குத் தாமதியாது அப்பொழுதே புறப்பட்டு பாடலிபுத்ரகம் வந்து சேர்ந்து தன்னுடைய மனைவி குறிப்பிட்ட இடங்களில் வெட்டிப் பார்த்து அவள் தெரிவித்தவாறே அங்கு திரவியம் புதைக்கப்பட்டிருக்கக்கண்டு வியப்புற்று அதை யெடுத்து வேறிடத்தில் பத்திரப்படுத்தி விட்டான்.

பிறகு சிலநாள் கழிந்ததும், தேவதாஸன் மனைவியின் ஆசை நாயகன் பொருளில் தான் கொண்ட அவாவினால் வர்த்தகமென்கிற உபாயத்தை மேற்கொண்டு பாடலிபுத்ரம் வந்து தேவதாஸனைக் கண்டு அவன் வீட்டை விலைக்குக் கேட்டான். தேவதாஸன் அவனிடமிருந்து அந்த வீட்டின் கிரயத்திற்குமேல் பதின்மடங் கதிகமான பொருளை வாங்கிக்கொண்டு வீட்டை அவனுக்கு விற்றான்.

பிறகு அந்நகரத்தில் அழகான ஒரு வீட்டைத் தனக்கு வாங்கிக் கொண்டு மாமன் வீட்டிலிருந்து தன் மனைவியை வரவழைத்தான். தேவதாஸன் வீட்டைக் கிரயத்திற்கு வாங்கியவன், அந்த வீட்டில் எங்கும் பொருள் கிடைக்காதது கண்டு மறுபடியும் தேவதாஸனிடம் வந்து, ''அப்பா! உன் வீடு ஜீர்ணமாக விருக்கிறது. எனக்கு அது பிடிக்கவில்லை. வீடு எனக்கு வேண்டாம். என் பணத்தை எனக்குக் கொடுத்துவிடு'' என்று கேட்டான். அதன்மேல் இருவருக்கும் பெரு வழக்குண்டாயிற்று. அரசனிடம் முறையிட்டான் ஆசையால் மோசம் போன முட்டாள். அரசன் தேவதாஸனை வரவழைத்து விசாரித்தான். தேவதாஸன் தன் மனைவியை அவன் அடைந் தனுபவிக்கிறானென்பதையும் அவள் அவனுக்கு அன்று தன் வீட்டில் பணம் புதைக்கப்பட்டிருந்த இரகசியத்தை வெளியிட்டு அதைக்கைப்பற்ற உபாயங் கூறியதையும் சவிஸ்தாரமாகக்கூறினான். பிறகு அரசன் தேவதாஸன் மனைவியை வரவழைத்து விசாரித்தான். அவள் அரசனுக்குப் பயந்து நடந்ததைச் சிறிதும் ஒளியாமற் சொல்லவே, அரசன் பிறர் மனைவியை விரும்பிய அந்தப் பாதகனுடைய சொத்தைப் பறி முதல் செய்து அவனுக்குத் தக்கதண்டனை விதித்தான். தன் புருஷனை அவமதித்துச் சோரநாயகனிடம் சென்ற அந்தத் தேவதாசன் மனைவியையும் மூக்கையறுத்து, நகரத்திற்கு வெளியே துரத்தி விடும்படி ஆக்ஞாபித்தான் அரசன். பின் தேவதாஸன் வேறு மனைவியைத் தேடி விவாகம் செய்துகொண்டு சுகமாக விருந்தான். ஆகையால், தர்மமாகத் தேடிய பொருள் வீணாகாது. அது எவ்விதத்திலும் பரம்பரையாக அனுபவிக்கப்பட்டே வரும். வேறு விதமாகத் தேடப்படும் பொருள் ஜலத்தில் விழுந்த பனித்திவலை போல் அழிந்து போகும். ஆகையால் மனிதர்கள் தர்ம மாகப் பொருள் தேடவேண்டும்; தர்மவிரோதமில்லாமலே அரசனும் பொருள் தேட முயற்சிசெய்யவேண்டும். ஏனெனில் ராஜ்யமாகிய விருக்ஷத்திற்குப் பொருளானது வேர் போலாகிறது. ஆகையால் நாம் உத்தேசித்துள்ள காரியம் நிறைவேறுவதன் பொருட்டு மந்திரிகளுக்குத்தக்க சம்பான மளித்துத் தர்ம மார்க்கத்தில் திரவியத்தைச் சேகரிக்கத் திக் விஜயஞ் செய்யுங்கள். தங்களுடைய மாமனிருவருடைய பந்துக்களில் வெகு பேர் பிரஸக்தானுபிரஸக்தியாக விருப்பதால் அவர்கள் அபகாரம் செய்யமாட்டார்கள். மன்னர்களும் ஒன்று சேர்வார்கள். காசியிலிருக்கும் பிரமதத்தனென்னும்

அரசன் எப்போதும் நமக்கு விரோதி; அவனை முதலில் ஜயிக்க வேண்டும்; பிறகு கீழ்த்திசையிலிருந்து வரிசையாக எல்லாத்திசைகளையும் ஜயிக்க வேண்டும்; பாண்டு மகா ராஜாவின் மகிமையை ஆம்பல் மலர் போல பிரகாசப்படுத்த வேண்டும் என்றான்.

இவ்வாறு யௌகந்தராயணன் கூறியதும், உதயனன் அவ்வாறே செய்வோமென ஒப்புக்கொண்டு யாத்திரை புறப்படுவதற்குச் செய்ய வேண்டிய ஒழுங்குகளைக் கவனிக்கும்படி தன் மந்திரிகளுக்குக் கட்டளையிட்டான். தன் கூடவர ஒப்புக்கொண்ட தன்மைத்துனனுக்கு விதேஹ தேசத்தில் இராஜ்யத்தைக் கொடுத்தான். பத்மாவதியின் தமையன் தன் கூட வர ஒப்புக் கொண்டமையால் அவனுக்கு சேதி தேசத்தைச் சம்மானமாகத் தந்தான். தனக்கு மித்திரனும் வேடர்களுக்கு இராஜனுமாகிய புளிந்தனை வர வழைத்தான். அவனுடைய சேனைகள் திசைகளெங்கும் வருஷகாலத்து மேகங்கள் போல் வியாபித்துக் கொண்டு நின்றன. மகா பிரபு வாகிய அந்த உதயனனுடைய இராஜ்ய மெங்கும் இராஜன் யாத்திரை புறப்படப் போகிற பிரஸ்தாபம் பரவி நின்றது. பகைவர்களுக்கெல்லாம் மனதில் வியாகுலம் பெருகிற்று.

இப்படி யிருக்கையில் யௌகந்தராயணன், பிரமதத்த ராஜனுடைய சமாசாரந்தெரிந்து கொள்ளும் பொருட்டு முதலில் வாரணசிக்குச் சாரர்களை யனுப்பினான். பிறகு உதயனன் பிரமதத்த ராஜனிருக்கும் கீழ்த்திசைக்குச் செல்ல நல்ல சுபவேளையில் பிரயாணமானான். உதயனன், உயர்ந்த குடையுடன் ஜயத்தைத் தரும் பெரிய யானையின் மீது ஏறிக்கொண்டான். மலர்ந்த புஷ்பங்களுடன்கூடிய தனி மரமொன்றுள்ள மலைமீது சிங்கம் ஏறியதுபோற் காணப்பட்டான் யானையின் மீது வீற்றிருக்கும் உதயனன். காரியசித்திபெறும்படி செய்யத்தக்க தூதுவன்போல் சரத்காலம் வந்தது. நதிகளில் ஜலம் குறைந்தது. வழி வெகு அழகாகக்காணப்பட்டது. சேனைகளெல்லாம் ஆரவாரித்தன. அந்த ஆரவாரமானது அகாரணமாக மேகமில்லாமலே மழை பொழிவதுபோ லிருந்தது. அதனால் திசைகள் தோறும் எதிரொலி யுண்டாயிற்று. திசைகள், சேனைகளின் ஆரவாரத்தால் ஏற்பட்ட பயத்தை ஒன்றுக்கொன்று தெரிவித்துக்கொள்வதுபோற் கேட்டது அந்த எதிரொலி. சொர்ணமயமான ஆபரணங்களால் சூரியன் போன்ற காந்தியுடைய குதிரைகள் அநே

கம் புறப்பட்டன. வெண்மை நிறமுடைய செவிகளாகிய சாமரமுடைய அநேகம் யானைகள் புறப்பட்டன. அவற்றின் கபோலங்களிலிருந்து பெருகும் மதஜலங்களால் மார்க்கமானது நீர் தெளித்துச் சுத்திசெய்யப்பட்டது போலாயிற்று. அரசனது ஆக்ஞைக்குப் பயந்து மலைகளெல்லாம், சரத்கால வெண்மேகங்களை யடையாளமாகக் கொண்டவைகளும் தாதுரஸங்களையும் அருவிப் பெருக்கையு முடையனவுமாகிய தங்கள் குமாரர்களைத் துணைவலியாக அனுப்பியது போலிருந்தன அங்கிருந்த யானைக் கூட்டங்கள். பூமியிலிருந்து அச்சமயம் கிளம்பிய தூளியானது சூரியனுடைய தேஜஸையும் மறைத்து நின்றது. வாஸவதத்தை, பத்மாவதி இருவரும் அரசனுடைய நீதிக்கு ஈடுபட்டவர்களாகி, இருபுறமும் கீர்த்தி, ஜயமாகிய இரண்டு இலக்ஷ்மியும் தொடர்ந்து செல்வதுபோல் சென்றார்கள். சேனைகளில் அங்கங்குள்ள துவஜங்கள் காற்றினால் விரிவதும் மடங்குவதுமாயிருப்பது "ஓ பகைவர்களே! எங்கள் அரசனை வணங்குங்கள் அல்லது ஓடுங்கள்" என்று குறிப்பிடுவதுபோற் காணப்பட்டது.

இங்கிப்படி யிருக்கையில், முன் யௌகந்தராயணன் அனுப்பிய சாரர்கள் கபாலிகர்கள்போல வேடம் பூண்டு வாரணசியிற் பிரவேசித்தார்கள். அந்த வேடதாரிகளுள் கபடனொருவன், தான் அந்தக் கபாலிகளுக்கு ஞானி யென்கிற தன்மையிலிருந்து அவர்கள் எல்லோருக்கும் ஆசிரியனானான். மற்றவர்களெல்லாரும் அவனுக்குப் பரம சீடர்கள் போலிருந்தார்கள். கபட குரு இங்கு மங்குஞ் சென்று பிக்ஷை யெடுத்துப் புசித்து வந்தான். அப்பொழுது அவனுடைய மாணாக்கர்கள் இவர் பிரமஞானி, திரிகாலங்களையு முணர்ந்தவர் என்று அந்நகரமெங்கும் பிரஸித்தப் படுத்தி வந்தார்கள். அதனால் அந்த குரு மிகுந்த பிரஸித்தி யடைந்தான்.

இப்படி யிருக்கையில் ஒரு சமயம் அந்த குரு ஒருவனைக்கண்டு அவனொடு சிநேகஞ்செய்து கொண்டான். அவன் இராஜ குமாரனுக்குப் பரமமித்திரன். அவன் இந்தக் கபட குருவை சிநேகித்த சில நாளைக் கெல்லாம் தன்னுடைய அற்பமான ஒரு காரிய சித்தியை யடைந்தான். அதனால் இந்தக் கபட குருவினிடம் அவனுக்கு அத்தியந்த விசுவாச முண்டாயிற்று.

பிறகு உதயனன் படை யெடுத்து வருகிறான் என்ற பேச்சு எங்கும் பரவியது. இதற்கு கபடகுரு தன்னை யடுத்துள்ளவன் மூல

மாக பிரமதத்த ராஜனுடைய இரகசியங்களை யெல்லாந் தெரிந்து கொண்டான். அந்த பிரமவர்த்த ராஜனுடைய மந்திரி, உதயனனுக்கும் அவன் படைகளுக்கும் இடையூறு செய்யக் கருதி வழியே குளங்களினும், விருக்ஷங்களினும், மலர்களினும், கொடிகளினும், புற்களினும் விஷங்கலந்து வரும்படி அநேகம் வேசிகளை யனுப்பினன். இந்த இரகசியத்தைக் கபாலி குரு தெரிந்து கொண்டான். உடனே தன் மாணவர்கள் மூலமாக யௌகந்தராயணனுக்குத் தெரிவித்து விட்டான். யௌகந்தராயணன் வழியில் அங்கங்குள்ள குளங்களையும் கொடிகளையும், மரங்களையும், மலர்களையும் விஷங்கலந்திருக்கிறதோவெனப் பரீக்ஷித்துப் பார்த்துத் தெரிந்துகொண்டு தன்னுடைய சைன்னியங்களுக்கு மத்தியில் அன்னிய ஸ்திரீகள் யாவரும் பிரவேசிக்கவொட்டாமற்காக்க ஏற்பாடு செய்தான். பின் பிரமதத்த ராஜனுடைய மந்திரி உதயனனுடைய சைன்னியங்களைக் கபடமாகக் கொல்லும்படி அநேகரையனுப்பினன். இந்த இரகசியத்தையும் கபாலிகுருவின் மாணவர்கள் யௌகந்தராயணனுக்குச் சொல்லி விட்டார்கள். ஆகையால் யௌகந்தராயணனும் ருமண்வானும் அப்படிக் கபடமாகத் தங்கள் சைன்னியங்களுக்குள் பிரவேசிப்பவர்களைக் கண்டு பிடித்துக் கொன்றார்கள்.

இவ்வாறாகவே பிரமதத்தராஜன் "நமது யுக்தி யொன்றும் பயன்பட வில்லை; உதயனனே பெருத்த சேனைகளுடன் வருகிறான். அவனை நாம் வெல்ல முடியாது" என்றெண்ணி, உதயனன் தன் நகராருகே வருகிற வரையில் காத்திருந்து, வந்தவுடன் எதிர் கொண்டு சென்று அவனைவணங்கி அவனுக்குக் காணிக்கை கொடுத்தான். உதயனன் அவன் கொடுத்த காணிக்கைகளை அன்போடு பெற்றுக் கொண்டு அவனுக்குப் பிரதி சம்மானஞ் செய்தான். சூரர்கள் தங்களை வணங்கியவர்களிடம் அன்புடையவராவார்களல்லவா?

பிறகு அங்கிருந்து கீழ்த்திசை சென்று கருணையுடனிருக்கும் பகைவர்களைச் சந்தோஷப்படுத்திக் கருணையற்றவர்களை வாயுவானவன் மரங்களை முறிப்பதுபோல் அதமாக்கினன் உதயனன். பிறகு அங்கிருந்து கீழ்ச் சமுத்திரக் கரைக்குச் சென்று அங்கு ஜய ஸ்தம்பத்தை நாட்டினன். அது பாதாள லோகத்திலிருந்து அபயங் கேட்பதன் பொருட்டு நாகராஜன் மேலெழுந்ததுபோற் காணப்பட்டது. அங்கே களிங்க தேசத்தரசன் வந்து வணங்கிக் கப்பங் கட்டினன். அப்பால் தென்றிசை சென்றான். அங்குள்ள பகைவர்களைச் சரத்காலத்தில் பர்வதங்களைச் சார்ந்திருக்கும் வெண்ணிற மேகங்களைப்போல் ஜயித்தான். பிறகு காவேரி நதியைக் கடந்து சென்றான். அந்நதியும் சோளராஜனுடைய கீர்த்தியும் ஒரே சமயத்தில் கலங்கிற்று. அங்கிருந்து முராளதேசம் போய் அங்குள்ள அரசரை ஜயித்து அப்பால் ரேவா நதியைக் கடந்து உச்சயினி நகரம் வந்தான் உதயனன். அங்கே சண்டமஹாஸேன ராஜன் உதயனனை எதிர் கொண்டழைத்துச் சென்றான்.

உதயனனை அவன் மாமனாகிய சண்ட மஹாஸேனன் மிகவும் பெருமைப் படுத்தினன். அங்கே தன் தேக சுகங்களையும் மறந்து சில நாள் வெகு சுகமாக வசித்தான் உதயனன். வாஸவதத்தையும் தன் தந்தை வீட்டில் தன் குழந்தைப் பருவங்களை நினைத்து மகிழ்ந்து கொண்டிருந்தாள். சண்ட மஹாஸேனன் தன் பெண்ணைப்போலவே பத்மாவதியையும் பாவித்துபசரித்தான். உதயனன் அங்கே சில நாளிருந்து சிரமபரிகாரஞ் செய்துகொண்டு பின் தன் மாமனுடைய சேனைகளையுமழைத்துக் கொண்டு மேற்றிசை சென்றான். பின் அங்குள்ள அரசர்களை ஜயித்துக்கொண்டு மந்தரமலை சென்றான். அங்கே இவன் யானைகள் தன்னிச்சைப்படி சஞ்சரித்தன. அந்த மலையானது அப்பொழுது மிகுதியும் அசைந்தது. அது அப்படி யசைந்தது, அரசனே! சமுத்திர மதனம் செய்வதற்காக என்னை வேறுடன் களையவேண்டாம்! வேண்டாமென்று கூறுவது போலிருந்தது. அப்பொழுது சூரியனைவிட மிகுந்த தேஜஸ்வாய்ந்த யாரோ ஒருவன் மேற்றிசையில் உதயமாயிருக்கிறான்! இது சத்தியம்!! என்று உதயனனைக் கண்ட யாவரும் பேசிக்கொண்டனர்.

அப்பால் உதயனன் அங்கிருந்து ஆடம்பரத்தோடு புறப்பட்டுக் குபேரனுகிய திலகமும், அளகாபுரியாகிய கூந்தலும் கைலாயமாகிய மந்தகாசமுமுடைய வடதிசை யென்னும் ஸ்திரீயை யடைந்தான். அங்கே ஸிந்து தேசத்தரசனை சுவாதீனப் படுத்திக்கொண்டு மிலேச்சர்களை நாசஞ் செய்தான். அது இராமச் சந்திர பிரபு இராக்ஷஸர்களை ஹதஞ்செய்தது போற் காணப்பட்டது. கலங்கிய கடலின் அலைகள் போன்றிருந்த துருக்கருடைய குதிரைகள் உதயனனுடைய யானையாகிய சமுத்திரக்கரையிலுள்ள வனங்களிற் கண்டங் கண்டமாகப் பிரிந்தோடின. புருஷ சிரேஷ்ட

னும் பகைவர்களிடம் கப்பம் வாங்குகிறவனுமாகிய உதயனன் பார்ஸீக தேசத்தரசனுடைய தலையைச் சேதித்தான். அது சக்ரபாணியும் லக்ஷ்மிகாந்தனும் புருஷோத்தமனுமாகிய விஷ்ணு, இராகுவின் சிரஸைக் கண்டித்தது போற் காணப்பட்டது. இமயகிரியில் ஹூணர்களை நாசஞ் செய்த உதயனனுடைய கீர்த்தியானது திசைகள் செவிடுபடும்படியான சத்தத்துடன் கூடி மற்றொரு கங்காநதி போற்பரவிற்று. உதயனன் சேனைகள் செய்யும் ஆரவாரத்தால் மலைகளினுள்ள குகைகளிலிருந்து எதிரொலி யுண்டாயிற்று. அங்கே காமரூபேசுவரன் என்னும் அரசன் குடையில்லாமலே உதயனனை வணங்கி அநேகயானைகளையும் சேனைகளையும் கொடுத்தான். பிறகு உதயனன் அங்கிருந்து புறப்பட்டுப் பத்மாவதியின் தந்தை யிருந்தரசுபுரியும் மகத தேசத்திற்கு வந்தான். பத்மாவதியுடனும் வாசவதத்தையுடனும் உதயனன் வரக்கண்ட மகததேசாதிபதி, இராக்காலத்துத் தோன்றும் சந்திரனைக்கண்ட மன்மதன் மகிழ்ச்சியடைவது போல் மகிழ்வுற்றான். என்று மடையாத ஆநந்தமடைந்து தன் மருமகனை எதிர்கொண்டழைத்துத் தழுவிக்கொண்டு தன் அரண்மனைக் கழைத்து சென்றான். உதயனன் தன் மாமனார் செய்த உபசாரணைகளை அன்போடேற்று அங்குச் சில நாளிருந்து சிரமபரிகாரஞ் செய்துகொண்டு ஜயகோலத்துடனும் எல்லா சேனைகளுடனும் தன்னைச் சார்ந்த ஜனங்களெல்லோரும் பரமாநந்த மடையத் தன் சுவதேசமாகிய லாவாணகம் வந்து சேர்ந்தான்.

ஆறாவது தரங்கம்.

லாவாணகத்திற்கு வந்த சில நாளைக்கெல்லாம் உதயனன் யௌகந்தராயணனைப் பார்த்து, "உனது யுக்தியால் பூமியிலுள்ள அரசர் யாவரையும் ஜயித்தேன். அவ்வரசர்கள் இனி யென் விஷயத்தில் தவறி நடக்கமாட்டார்கள். வாரணசிக்குப் பதியாகிய பிரமதத்த ராஜனொருவனே கெட்ட எண்ணமுள்ளவன். இவன் நமக்கு என்றேனும் கெடுதி செய்வானென் றெண்ணுகிறேன். வக்ரசுபாவமுள்ளவர்களை யெப்படி நம்புவது?" என்றான். யௌகந்தராயணன் "அரசனே! பிரமதத்தபூபதி இனி நமக்குக் கெடுதி யெதுவும் செய்யான். அவ்வரசனைத் தாங்கள் ஆக்ரமித்தவுடன் அவன் தங்களை வணங்கினான். நல்ல நடத்தையுள்ளவர்களுக்கு யார் கெடுதி செய்வார்கள்? அப்படிக் கெடுதி செய்வானேயாகில், அவன் கெடுதியைத் தானே யடைவான். அதற்கொரு சரித்திர மிருக்கிறது கேளுங்கள்—

பூர்வம் பத்மதேசத்தில் அக்னிதத்தன் என்னுமொரு அந்தணனிருந்தான். அவன் மகா கீர்த்திமான். அந்த வேதியனுக்கு இரண்டு புத்திரர்களிருந்தார்கள். அவர்களுள் மூத்தவனுக்கு ஸோமதத்தனென்று பெயர். இளையவனுக்கு வைச்வானரதத்தன் என்று பெயர். ஸோமதத்தன் நல்ல ஆகிருதியுடையவன். மூர்க்கன். கெட்ட நடத்தையொடு கூடியவன். வைச்வானரன் நன்றாய்ப் படித்தவன். அத்தியயனஞ் செய்வதில் எப்போதும் பிரிய முடையவன். பெரியோரிடத்து வணக்கமுடையவன். இவ்விருவருக்கும் விவாகஞ் செய்வித்துத் தந்தை மரணமடைந்தான்.

பிறகு ஒரு சமயம் இளையவனாகிய வைச்வானரதத்தன் அரசனிடஞ் சென்று தன் கல்வியின் சாமர்த்தியங்காட்டித் தக்க சம்மானம் பெற்றான். மூத்தவனாகிய ஸோமதத்தன் என்பவன் சாபல்யத்தை யடைந்து க்ஷத்திரியனைப் போல் நடந்து கொண்டிருந்தான். இப்படியிருக்கையில் இந்தஸோமதத்தன் சூத்ரகோஷ்டியில் சேர்ந்து தன் ஒழுக்கங்கெட்டுத் திரிவதை யறிந்த இவன் தந்தையின் நண்பனாகிய ஒரு அந்தணன் இவனைப் பார்த்து, "ஏ மூடா! நீ அக்னிதத்தனுக்குப் பிள்ளையாகப் பிறந்து இப்படியேன் சூத்ரனைப்போலலைகிறாய்? உன்னுடன் பிறந்தவன் அரசனிடம் சம்மானம் பெற்றிருக்கிறானே, உனக்கு வெட்கமில்லையா?" என்று கேட்டான். இதைக் கேட்டதும் ஸோமதத்தன் சினமடைந்து விரைந்தோடி அவ்வந்தணனைக் காலாலுதைத்துக் காரியுமிழ்ந்தான். அவ்வந்தணன் அப்போது தன்னுடன் கூடவிருந்த மற்ற அந்தணர்களைச் சாட்சியாகக்கொண்டு ஸோமதத்தனைப்பற்றி அரசனிடம் தெரியப்படுத்தினான். அரசன் விசாரித்து மிகுந்த கோபமடைந்து ஸோமதத்தனைப் பிடித்து வரும்படி தூதர்களை யனுப்பினான். அரசனுடைய தூதர்கள் ஸோமதத்தனைப் பிடிக்க வந்ததும் அவனைச் சார்ந்தவர்கள் அவர்களை நையப் புடைத்துக் கொன்று விட்டார்கள். இதை யறிந்த அரசன் பெருங்கோபமடைந்து பலவீரர்களை யனுப்பி ஸோமதத்தனைப் பிடித்துவரும்படி செய்து அவனைக் கழுவிலேற்றும்படி கட்டளை யிட்டான். இராஜகிங்கரர்கள் உடனே அரசனதாக்ஞைப்படி ஸோமதத்தனை அழைத்

துச்சென்று கழுவிலேற்றினார்கள். ஏற்றிய அக்கணமே யாது
காரணத்தாலோ அந்த ஸோமதத்தன் அதினின்றும் கழுவிக் கீழே
விழுந்தான். இராஜகிங்கரர்கள் மறுபடியும் அவனைத் தூக்கிக் கழுவி
லேற்ற யத்தனித்தார்கள். அப்பொழுது அவர்கள் எல்லோரும்
குருடரானார்கள். இச்செய்தியறிந்த அரசன் ஸோமதத்தனைக் கழுவி
லேற்றாது விட்டு விடும்படிக்கு உத்தரவிட்டான். மங்களமடையக் கூடி
யவனை அவனுடைய பாக்கியங்கள் எப்போதும் காப்பாற்றுகின்றன.

பிறகு ஸோமதத்தன் தான் மரணத்தினின்று தப்பியதற்குச்
சந்தோஷமடைந்தானில்லை. ஆனால் அவமானம் பொறுக்கமாட்டா
மல் மறுநாள் அந்நகரத்திலிருந்து தன்மனைவி மக்களோடுபுறப்பட்டுத்
தேசாந்திரம் போக யத்தனித்தான். அவனுடைய சுற்றத்தாரும்
மற்றவர்களும் அவனைத் தேசாந்தரம் போக வொட்டாமற் றடுத்தார்
கள். பிறகு ஸோமதத்தன் தன்காலக்ஷேபத்திற்கு வேறு எந்த
வழியுந் தெரியாமல் பயிர்த் தொழில்செய்ய விரும்பி அதற்குச் சரி
யான நிலத்தைச் சேகரிக்க அரண்யம் நோக்கிச் சென்றான்.

வனத்தில் சிறிது தூரம் சென்றதும் நல்லபலனை கொடுக்கத்தக்க
பூமியைக் கண்டுபிடித்தான். அதன் நடுவில் ஓர் அரசமரமிருக்கக்
கண்டு இது பயிரிடுவதற்குக் தக்க இடமென்று நினைத்து மகிழ்ந்
தான். அந்த விருக்ஷத்திற்கு அதிஷ்டானமானவர் எவரோ அவரி
டம் நான் பாமபக்தன் என்று சொல்லிக்கொண்டு அம்மரத்தை
நாடோறும் பிரதக்ஷிணஞ்செய்து நமஸ்கரித்து வந்தான். பிறகு ஒரு
நாள் நல்ல வேளையில் பயிருடுவதற்குத் தொடங்கினான். இரவும்
பகலும் அம்மரத்தடியிலேயே வாசஞ் செய்து வந்தான். அவனுக்கு
அவன் மனைவி நாடோறும் அவ்விடத்திற்குப் போஜனங் கொண்டு
வந்து கொடுத்து வந்தாள். பின் தக்கசமயத்தில் பயிர்களெல்லாம்
பக்குவமாயின. இச்சமயம் வேறொரு நகரத்து அரசனுடைய
சைன்னியங்கள் அவ்வழியே வந்து அப்பயிர்களையழித்து விட்டன.
அதுகண்ட ஸோமதத்தனும் அவன் மனைவியும் மிகவும் துக்கித்தார்
கள். பிறகு சில நாளைக்கெல்லாம் இருவரும் தேறுத லடைந்தார்கள்.
ஸோமதத்தன் முன்போலவே அந்த அரசமரத்தை நாடோறும்
வலம் வந்து பூசித்து வந்ததன்றி அதனடியிலேயே வசித்து வந்
தான். தைரிய முடையவர்களுக்கு ஆபத்துக் காலத்தில் திடத்தன்மை
ஏற்படுவது சகஜந்தானே ?

இவ்வாறிருந்து வருகையில் ஒருநாள் இரவு ஸோமதத்தன் விழி
த்துக்கொண் டிருக்கும்போது அம்மரத்திலிருந்து, "ஸோமதத்த!
உன்னிடம் நான் சந்தோஷமடைந்தேன். நீ ஸ்ரீகண்ட தேசத்தி
விருக்கும் ஆதித்யப்ரபன் என்ற அரசனுடைய இராஜ்யத்திற்குச்
சென்று அங்கே அரசனுடைய அரண்மனை வாயிலிலிருந்து ஸந்தியா
வந்தனம் அக்னி ஹோத்ரமந்திரங்களைப் படித்து எப்போதும் நான்
பலபூதி என்ற பெயருடைய பிராமணன். நான் சொல்வதைக் கேளுங்
கள். "நன்மை செய்தவன் நன்மை பெறுவான், தீமை செய்தவன்
தீமை யடைவான்" என்று சொல்லிக்கொண்டிரு; பிறகு பெரும் ஐசு
வரியத்தை யடைவாய். ஸந்தியா வந்தன அக்னிஹோத்திர மந்திரங்
களை என்னிடம் இப்போதே தெரிந்துகொள். நான் யக்ஷன்" என்ற
இவ்வாறான வாக்குகள் கேட்கப்பட்டன. உடனே அந்த யக்ஷன்
அவனுக்கு எதிர் தோன்றி அம்மந்திரங்களை யுபதேசித்து மறைந்
தான். புண்ணியசாலியாகிய ஸோமதத்தன் அந்த யக்ஷனால் கொடுக்
கப்பட்ட பலபூதி யென்ற பெயரைப் பெற்று மகிழ்வுற்று மறுநாள்
தன் மனைவியுடன் அங்கிருந்து புறப்பட்டான். தனக்கு இதுவரை
யில் ஏற்பட்டிருந்த கெட்டகாலம் போன்ற அந்த அரண்யங்களைக்
கடந்து ஸ்ரீகண்டதேசம் போய்ச் சேர்ந்தான். அங்கே சென்ற
மறுநாளே ஆதித்யப்ரபராஜனுடைய அரண்மனை சென்று யக்ஷன்
குறிப்பிட்டபடி தெருவாயிற்படியி விருந்து மந்திரங்களை யுச்சரித்து
நான் பலபூதி யென்ற பெபரையுடையவன்; "நன்மை செய்தவன்
நன்மை யடைவான்; தீமை செய்தவன் தீமையடைவான்" என்றும்
கூறி வந்தான். இவன் இவ்வாறு சொல்லிக்கொண்டிருப்பது அரசன்
செவிக்கெட்டியது. அரசன் உடனே பலபூதியை உள்ளே யனுப்
பும்படி சேவகர்களுக் குத்தரவிட்டான். அவ்வாறே சேவகர்கள்
அவனை அரண்மனைக்குள் அரசனிடம் அனுப்பினார்கள். பலபூதி
அரண்மனைக்குள்ளே சென்ற பின்பும் அவ்வாறே அடிக்கடி சொல்லிக்
கொண்டிருந்தான். அதைக்கேட்ட அரசனும் அவனருகே யிருந்த
வர்களும் நகைத்தார்கள். பிறகு அவன் மீது சந்தோஷமடைந்து
விலையுயர்ந்த ஆபரணங்களையும் வஸ்திரங்களையும் கொடுத்தான் அர
சன். மந்திரிமார்களும் அவரவர் விரும்பியபடி வஸ்திரங்களையும் திர
வியங்களையும் கொடுத்தார்கள். பெருந் தன்மையுள்ளவர்களின் சந்
தோஷம் வீணாகாதல்லவா ?

பலபூதி இவ்வளவு சன்மானங்களைப்பெற்றும் தனக்கு யக்ஷன் உபதேசப்படி அடிக்கடி சொல்லிக்கொண்டே யிருந்தான். நிறுத்தினானில்லை. அதனால் அரசனுக்குப் பிரியனானான். பிரபுக்களின் மனம் விநோதத்தில் விருப்ப முடையதாயிருக்குமல்லவா? பிறகு பலபூதி இராஜ்யத்திலும் இராஜ கிருகத்திலும் மற்று மெவ்விடங்களிலும் அரசனுக்குப் பிரியன் என்ற பெருமையையும் சன்மானங்களையும் பெற்றான்.

இப்படி யிருக்கையில் ஒரு சமயம் அந்த ஆதித்யப்ரபராஜன் காட்டுக்கு வேட்டையாடச் சென்று அரண்மனைக்குத் திரும்பி வந்தான். வேந்தனைக் கண்டதும் வாயிற் காப்பவர்கள் பரபரப்புடன் இங்கும் அங்கும் சென்றார்கள். அதுகண்ட அரசன் இவர்களிப்படிப் பரபரப்புடனிருப்பதற்குக் காரண மென்னவோ தெரிய வில்லை யென்றெண்ணிக் கொண்டே அரண்மனைக்குள் சென்றான்.

அங்கே தன் மனைவி குவலயாவலி யென்பவள் நெற்றியிற் பெரிய குங்குமப் பொட்டுடன் வடமுகமாக உட்கார்ந்து கண்களை மூடிக்கொண்டு ஜபஞ் செய்து கொண்டிருக்கக் கண்டான். அவள் முன்பு இரத்தம், மது, மாம்ஸம் இவைகள் நைவேத்தியத்திற்காக வைத்திருக்கவுங் கண்டான். கண்டதும் ஆச்சரிய மடைந்தான். தன் அருகே அரசன் வந்திருப்பதை யறிந்த குவலயாவலி அரசனைப் பார்த்துக் கைகுவித்து வணங்கி “அபயந்தர வேண்டும்! பிரபுவே! உமது க்ஷேமத்திற்காகவே நான் பூஜை செய்தேன். முன் நான் என் தந்தை வீட்டிற் கன்னிகையா யிருக்கும் போது வசந்தோற்சவ காலத்தில் தோழிமார்களுடன் உத்தியான வனஞ் சென்றேன். அப்பொழுது தோழிகள், என்னைப் பார்த்து, “அம்மணீ! இந்த உத்தியான வனத்தில் விருக்ஷங்களுக்கு மத்தியில் மகிமை வாய்ந்தவரும் வரங் கொடுப்பவருமாகிய விநாயகக் கடவுள் இருக்கிறார். விரும்பியவற்றைக் கொடுக்கும் அந்த விநாயகரையடைந்து அவரைப் பக்தியுடன் பூசிப்பாயே யாகில், எந்த இடையூறும் நேராது. உனக்குத் தகுந்த நாயகனையடைவாய்” என்று கூறினார்கள். அதுகேட்ட நான் என் அறியாமையால் “ஸகிகளே! விநாயகரைப் பூசித்தால் கன்னிகை கணவனையடைவாளா?” என்று கேட்டேன். அவர்கள் “அம்மணீ! விநாயக பூஜையின் மகிமையை நீயறியாய். முன் காலத்தில் தேவேந்திரன் தாரகன் என்னுமொரு அசுரனால் மிகுதியுந் துன்ப

மடைந்தான். அந்தத்துன்பத்தைப் பொறுக்கமாட்டாமல் திரிபுரதகனனும் சிவபிரானிடத்து ஒரு புத்திரனையடைய விரும்பி மன்மதனை யனுப்பினான். மன்மதன் பரமசிவனுடைய நெற்றிக்கண்ணால் எரிக்கப்பட்டு அழிந்துபோனான். அப்பொழுது ஜிதேந்திரியரும், மிக உக்ரரும், நீண்ட காலமாக யோகத்திலிருப்பவருமாகிய பரமசிவனை நோக்கித் தவமிருந்த கௌரிதேவி அவரைக் கணவனாகப்பெற்றனள். பிறகு புத்திரப்பேறடையும் பொருட்டும் மன்மதன் உயிர்த்தெழும் பொருட்டும் விருப்பங்கொண்ட கௌரிதேவி, காரியசித்தியடைவதன் பொருட்டு விநாயகரை ஆராதிக்க நினைக்கவில்லை. அம்மையின் விருப்பமறிந்த பரமசிவன், “பிரிய நாயகி! மன்மதன் முன் பிரஜாபதியின் மனத்தினின் றுண்டானான். அவன் பிறந்ததும் எவனைக்கொழுப்படையும்படி செய்வேன்; பிரமனையே கொழுப்படையும்படி செய்வேன்” என்று தீர்மானித்தான். அது கண்ட நான்முகக் கடவுள் அந்தப் புத்திரனுக்குக் கந்தர்ப்பன் என்று பெயரிட்டார். பின் ஒரு சமயம் அவனை நோக்கி, “குமார! நீ மிகுதியுங் கர்வங் கொண்டவனாயிருக்கின்றாய்; இருந்தபோதிலும் நீ எப்போதும் முக்கண்ணனாகிய பரமசிவனுக்கு மாத்திரம் தீங்கு செய்ய நினையாதே. அவரிடம் மரணத்தையடையாதே” என்று கூறினார். அவ்வாறு பிரஹ்மதேவர் கூறியிருந்தும், அதனை மறந்து அந்த வஞ்சகனாகிய கந்தர்ப்பன் என் யோகத்தைக் கலைப்பதற்கு வந்தான். நான் உடனே அவனை யெரித்தேன். எரிந்துபோன அவன் இப்போதுமீண்டும் எவ்வாறு சரீரத்துடன் எழுவான்? ஆகையால், என் சக்தியால் உனக்கு ஒரு புத்திரனை உற்பத்தி செய்கின்றேன்; பிராகிருத ஜனங்களுக்குப்போன்று புத்திரனை யுண்டு பண்ணுவது எனக்கு மன்மதோற்சவங் காரணமாகாது” என்று கூறிக்கொண்டிருக்கும்போது, பிர்ஹ்மதேவர் இந்திரனுடன் அங்கு வந்து சேர்ந்தார். அவர், பரமசிவனைத் தோத்திரஞ்செய்து தேவர்களை இம்சைசெய்யும் தாரகனைச் சங்கரிக்கவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தார். பரமசிவன் அவரது பிரார்த்தனைக்கிரங்கி உமாதேவியாரிடம் ஒரு புத்திரனை உற்பத்திசெய்வோமென்று வாக்களித்தார். அதன் பிறகு, நான்முகன் கேட்டுக்கொண்டபடி சிருஷ்டி, ஸ்திதி, ஸங்காரங்களின் பொருட்டு மானிடர்களின் மனத்தில் சொரூபமில்லாமலே மன்மதன் உண்டாகட்டுமென்று கூறினார். தம்முடைய

மனத்திலும் மன்மதனுக்கு அவகாசம் கொடுத்தார். அதனுல் பிரஹ்மதேவர் மகிழ்வுற்றுத் தமதிருப்பிடம் சென்ருர். பார்வதியம்மையாரும் மகிழ்வெய்தினர்.

பின்னர், சின்னுட் செல்லலும் ஒரு சமயம் பரமசிவனும் பார்வதிதேவியாரும் ஏகாந்தமாயிருந்து ஸுரதக்ரீடை புரிந்தனர். அவ்வாறே நூறு வருடம் வரையிலிருந்தனர். அதனுல் மூவுலகமும் நடுங்கின. உலகம் நாசமுறுமோ என்றஞ்சித் தேவர்கள் பரமசிவனுடைய கிரீடையைக் கெடுப்பதற்குப் பிரஹ்மதேவரது உத்தரவின்படி அக்னியை நினைத்தார்கள்; அந்த அக்னிதேவன் தேவர்கள் முன்தோன்றி, மன்மதனை நீறாக்கிய பரமசிவ மூர்த்தியிடம் என்னுல் செல்லமுடியாதென்று கூறி அக்கணமே அங்கிருந்தோடி நீரின் நடுவே புகுந்து மறைந்தான். அதனுல் நீரிலிருந்த தவளைகள் கொதிப்படைந்தன. பிறகு, தேவர்கள் அக்னியைத் தேடிக்கொண்டு வந்தனர். அதனைக் கண்ட தவளைகள் "அக்னிதேவன் நீரிலிருக்கின்ருன்" என்று கூறின. அதனுல் அக்னி கோபமடைந்து தவளைகளை நோக்கி, "உங்களுக்கு ஸ்பஷ்டமான உச்சரிப்பு உண்டாகக் கூடாது" என்று சாபந்தந்தான். அப்பால் அக்னி மந்தரமலை சென்று அங்கே ஒரு குகையினடுவே கிளிஞ்சவுருவத்தோடு மறைந்திருந்தான். அங்கிருந்த யானைகளும் கிளிகளும் அக்னி தேவன் அங்கிருப்பதை அங்கே தேடிக்கொண்டு சென்ற தேவர்கட்குத் தெரிவித்தன. பிறகு, அக்னி தேவன் தேவர்களின் கண்களுக்கெதிரே தோன்றினன்; தன்னைக் காட்டிக் கொடுத்த கிளிகளுக்கும் யானைகளுக்கும் நாவு மாறிப்போகும்படி சாபந்தந்தான். அதன் பின்னர், தேவர்களெல்லோருங் கூடி அக்னி தேவனைத் தோத்திரஞ் செய்து தங்களுடைய வேண்டுகோளுக்கிணங்க வேண்டுமென்று வேண்டிக்கொண்டனர். அக்னி தேவன் அவர்களுடைய வேண்டுகோளுக்கிசைந்து உடனே சிவபெருமானிடஞ் சென்று தன்னுடைய உஷ்ணத்தால் அவரை ஸுரதக்ரீடை செய்யாமலிருக்குமாறு தடுத்தான்; உடனே தனக்கு அந்தக் காமலாஸனன் சாபமிடுவாரோ வென்று அஞ்சி, அவரை வணங்கித் தேவர்களின் பிரார்த்தனையைத் தெரிவித்தான். சிவபெருமான் விரைவில் தமது வீரியத்தை அக்னியினிடம் கொடுத்தார். அந்த வீரியத்தை ஏற்றுக்கொள்ள அக்னிக்கும் அம்பிகைக்கும் சக்தியில்லாமற்போயிற்று. உடனே அம்பிகை

பரமசிவனைப் பார்த்து, "தங்களிடமிருந்து நான் புத்திரனையடைய வில்லையே" என்று கூறி வியசனத்தையும் கோபத்தையும் அடைந்தாள். அதுகண்ட பரமசிவன், "பிராண நாயகி, நீ முதலில் காரியசித்தியின் பொருட்டு விநாயகரைப் பூஜிக்கவில்லை; அதனுல் அந்தக் காரியத்திற்கு இடையூறு நேரிட்டது. ஆகையால், நீ விநாயகரைப் பூஜிப்பாயானுல் நம்மிருவருக்கும் அக்னியிடம் புத்திரனுண்டாவன்" என்ருர்.

இவ்வாறு சந்திரசேகரப் பெருமான் தெரிவித்ததும், உமாதேவியார் உடனே விநாயகரைப் பூஜித்தார். பிறகு அக்னி அம்பிகா ஸஹாயனுடைய வீரியத்தால் சர்ப்பமடைந்தான். சம்புவின் தேஜஸை வகித்த அந்த அக்னி அச்சமயம் தனக்குள் சூரியனையுடையவன் போல் விளங்கினன். பிறகு அந்த வீரியத்தைத் தாங்கமாட்டாது கங்கைக்குச் சென்று அங்கே அந்த வீரியத்தைக் கக்கினுன். அந்தக் கங்கை அந்தக் கடுமையான வீரியத்தைக் கங்காதரனுடைய கட்டளைப்படி மேருமலையின் கணுள்ள அக்னி குண்டத்திற் கொண்டுபோய்ச் சேர்த்தது. அங்கே சிவகணங்கள் அந்தக்கர்ப்பத்தைக் காப்பாற்றிக்கொண்டு வந்தார்கள். ஆயிரவருட காலங்கடந்த பின்னர், அந்தக் கர்ப்பமானது வெளிப்பட்டு ஆறுமுகமுடைய குமாரனுகத் தோன்றிற்று. அந்தக் குமாரனுக்கு பாலூட்டும்படி ஆறு கார்த்திகைப் பெண்களைக் கௌரீ தேவியார் அனுப்பினுர். அந்தக் கார்த்திகைப் பெண்களிடம் அந்தக் குமாரன் ஆறு திருமுகங்களாலும் பாலுண்டு வளர்ந்து வந்தான்.

இச்சமயத்தில் இந்திரன் தாரகாசுரனுல் அவமதிப்படைந்து யுத்தத்தினின்றும் பின்னிட்டு யாவராலும் அடைதற்கரிய மேருவின் சிகரத்தை யடைந்து அநேக தேவர்களுடனும் முனிவர்களுடனும் ஆறுமுகப் பெருமானைச் சரணமடைந்தனன். உடனே ஷண்முகப் பெருமான் தேவர்களைக் காக்கத் திருவுளங்கொண்டார். இதனை யுணர்ந்த தேவர்களனைவரும் குமாரக் கடவுளைச் சூழ்ந்துகொண்டு கைகுவித்தவா றிருந்தனர். இதைக் கவனித்த தேவேந்திரன், நமது லோகம் இந்தக் குமாரனுல் அபகரிப்படுமென்றெண்ணி அவர் மீது மாற்சரியங் கொண்டு அவரோடு யுத்தஞ் செய்தான். இந்திரனது வஜ்ராயுதத்தால் அடிபட்ட குமாரக் கடவுளின் சரீரத்திலிருந்து நிகரற்ற தேஜஸுடன் கூடிய

சாகன், விசாகன் என்னும் இரண்டு குமாரர்கள் தோன்றினர். அவ்விரு சிறுவர்களுடனும் குமாரக்கடவுள் சேர்ந்துதேவராஜனை யெதிர்த்து அமர்புரிந்து அவனுடைய பராக்ரமத்தைக் குலைத்தார். அதுகண்ட பரமசிவமூர்த்தி குமாரக் கடவுளிடம் வந்து, யுத்தஞ் செய்தல் வேண்டாமெனத் தடுத்து, "ஓ புத்ர! நீ தாரகாசுர ஸம்ஹாரத்தின் பொருட்டுண்டானவன்; இந்திரனுடைய இராஜ்யத்தைக் கிரகிப்பதற்காக அவதரித்தவனன்று; ஆகையால், உனக்கு ஏற்படுத்தப்பட்ட காரியத்தைக் கவனி" என்று புத்திரனுக்குக் கட்டளையிட்டு மறைந்தனர். உடனே இந்திரன் பயந்து குமாரக்கடவுளை வணங்கிக் குமாரக் கடவுளுக்குச் சேனாபதி பட்டங்கட்டத் தீர்மானித்து, அபிஷேகஞ் செய்விப்பதற்காக ஜலம் நிறைந்த குடத்தைத் தானே கையில் எடுத்துக் கொண்டான். குடமெடுத்த கை அவ்வாறே ஸ்தம்பித்துவிட்டது. அதனால் இந்திரன் துக்கமடைந்து என்ன அபராதம் செய்தோம் என்று பிரமித்து நின்றான்.

இப்பொழுதுபரமசிவன் அங்குத் தோன்றிச் சொல்லுகிறார். இந்திர! இக்குமாரனுக்குச் சேனாபதிப் பட்டங்கட்ட விரும்பும் நீ கஜமுகனைப் பூஜிக்க வில்லை. அதனால் விக்னம் நேர்ந்தது; ஆகையால், கணேசரை யுடனே பூசிக்கக் கடவாய் என்று கூறினார். பிறகு இந்திரன் அவ்வாறே விநாயகரைப் பூஜித்தான். கையும் ஸ்வாதீனத்திற்கு வந்தது;பின்னர் மகிழ்ச்சியுடன்குமாரக்கடவுளுக்குச் சேனாபதி மகோற்சவத்தை நடத்தி தாரகாசுரனை வதை செய்ய வேண்டுமென்று வேண்டிக்கொண்டான். கந்தபிரான் அவ்வாறே விரைவில் தாரகாசுரனை யெதிர்த்து அமர்புரிந்து அவனை வதஞ் செய்தார். காரிய சித்தி பெற்ற தேவர்கள் பரமானந்தமடைந்தனர்.

ஆகையால் "தேவி" தேவர்களாயினும் விநாயகரைப்பூஜிக்காவிடின் காரிய சித்தி யுண்டாகாது! வரனை விரும்பிய நீ விநாயகரைப் பூஜிக்க க் கடவாய்" என்று தோழிமார் கூறினர். அதுகேட்டு உத்தியான வனத்தில் ஓரிடத்திலிருக்கும் விநாயகரைமுதலிற் பூஜித்தேன்; பூஜை முடிந்ததும் என்னுடைய தோழிமார்கள் தங்களுடைய ஸித்தியால் திடீரென்று ஆகாயமார்க்கத்திற்கிளம்பி விளையாடினார்கள்; அவர்களைக் கண்ட நான் சந்தோஷமடைந்து அழைத்தேன். உடனே அவர்கள் கீழே வந்தார்கள். அவர்களைப்

பார்த்து "எனக்கு ஸித்தியின் ஸ்வரூபத்தைத் தெரிவிக்க வேண்டும்" என்று கேட்டேன் அவர்கள் "அம்மணி! இம்மந்திரங்கள் டாகினியைச் சேர்ந்தவை. இம்மந்திர ஸித்தி பெற வேண்டுமாயின் மனித மாமிசத்தைப் புசித்தல் வேண்டும். இந்த மந்திரம் காளராத்திரி என்னும் ஒரு பிராம்மண ஸ்திரீயால் எங்களுக்கு உபதேசிக்கப் பட்டது. அவ்வம்மையார் தாம் எங்களுக்குக் குரு என்றனர். இவ்வாறு அவர்கள் கூறவும் நான் அந்த மந்திர ஸித்தியடையப் பெற்று ஆகாயத்திற் பறக்க வேண்டு மென்னும் அவாக்கொண்டவளா யிருந்தும், மானிடமாமிசத்தைப் புசிக்க வேண்டு மென்னும் கவலைக்குள்ளாழ்ந்து சற்று நேரம் ஒன்றும் பேசாதிருந்தேன். அதன் பின் தோழிகளை நோக்கி நானும் அம் மந்திர உபதேசம் பெற விரும்புகின்றேன்" என்று எனது விருப் பத்தைத் தெரிவித்தேன். உடனே என் தோழிகள் என்னைக் காளராத்திரியிருக்கு மிடத்திற்குஅழைத்துச் சென்றனர். காளரா த்திரி என்னும் அந்தவிப்பிரமாது, விகாரமான ஆகிருதியும், சேர் ந்த புருவமும், பயங்கொண்ட நேத்திரங்களும் பருத்த கன்னங் களும் வக்ரமான உதடுகளும் நீண்ட கழுத்தும் தொங்கிய கொங் கைகளும் பருத்த வயிறும், வியக்தமாகப் பிரகாசிக்கும் பாதுகை களும் உடையவரையும் பிரஹ்ம தேவன் விகார ரூபத்தைப் படை ப்பதில் தன் திறமையை இவளிடத்தில் தான் காட்டினனோ வென்று சந்தேகிக்கக் கூடியவளாயு மிருந்தாள்.

நான் ஸ்நானஞ் செய்து அந்தக் காளார்த்திரியின் பாதத்தில் வணங்கினேன்; விநாயகரைப் பூசித்தேன். அந்தக் குருவின் உப தேசத்தால் நான் நிர்வாணமாயிருந்து பயங்கரமான பைரவபூஜை யைச் செய்தேன். காளராத்திரியும் ஸ்நானஞ் செய்து எனக்கு அதற்குரிய மந்திரங்களை உபதேசித்தாள்; தேவபூஜை செய்து அத ற்குப் பலியாக ஏற்பட்ட மானிட மாமிசத்தையும் எனக்குப் புசி க்கக் கொடுத்தாள். இவ்வாறு நான் அநேக மந்திரோபதேசங்க ளைப் பெற்று மானிட மாமிசததையும் என் தோழிமார்களுடன் நிர்வாணமாய் ஆகாயத்திற் கிளம்பி அங்கே விளையாடி குருவின் ஆஞ்ஞையின் பிரகாரம் கீழே யிறங்கினேன். ஓ தேவ! மறுபடியும் அக்கன்னிகையின் அந்தப்புரஞ் சென்றேன். இவ்வாறு நான் சிறுவயதிலே டாகினியில் மண்டலத்திலிருந்து அப்போது அநேக மானிடர்களைப் புசித்திருக்கின்றேன். மகா ராஜாவே! இதனடு

வில் இன்னொரு விசேஷம் அதையுங் கேட்க வேண்டும் என்று கூறினான்.

அந்தக் காளராத்திரிக்கு விஷ்ணு ஸ்வாமி என்னும் அந்தணரொருவர் பர்த்தாவாக விருந்தார். அவ்வேதியர் வேதவித்தையிற் சிறந்தவர்; ஆகையால் அவர்தம்மை நாடிவரும் அநேகருக்கு வேதத்தைச் சொல்லிக்கொண்டிருந்தார். அவருடைய மாணாக்கர்களுக்குள் சுந்தரகன் என்பவனொருவன்; அவன் வயதிற் சிறியனாயிருந்தும் நல்ல குணமுடையவனாக விருந்தான். ஒரு சமயம் இந்த விஷ்ணு ஸ்வாமி வெளியே சென்றிருந்தார். அப்போது காள ராத்திரி காமவேதனை சகிக்க முடியாது சுந்தரகனை விரும்பினாள். மன்மதன் விகாரமான ரூபமுள்ளவர்களிடம் பரிகாசமாக விளையாடுகிறான். இது வாஸ்தவம்! ஏனெனில் காளராத்திரி தன்னுருவத்தைப் பற்றிச் சிந்தியாது சுந்தரகன் என்னும் வாலிபனை விரும்பினாளல்லவா? காளராத்திரி பலவிதமாகச் சுந்தரகனை வேண்டியும் அவன் அவளுக்கு இணங்கவில்லை. ஸாதுக்களின் மனம் அசைவற்றதன்றோ? அந்தக் காளராத்திரி சுந்தரகன் மீது சினங்கொண்டு தன்சரீரத்தைத் தானே பற்களாலும் நகங்களாலும் புண்ணாக்கிக் கொண்டு தலைவிரிகோலமாயிருந்து அழ ஆரம்பித்தாள். இச்சமயம் வெளியே சென்றிருந்த விஷ்ணு சுவாமி வீட்டிற்கு வந்தார். அவரைக் கண்டதும் காளராத்திரி "நாத! இதோ என் தேகத்தைப் பாரும், சுந்தரகன் என்னைப் பலாத்காரஞ் செய்து இவ்வாறு துன்பஞ் செய்தனன் என்று கூறிப் பிரலாபித்து அழுதாள். அதைக் கேட்ட விஷ்ணு சுவாமிக்கு அதிக கோபமுண்டானது; மாதர்களுடைய பிரேமையானது தடாகங்களின் மடுவைச் சுழல்காற்று கலக்குவது போன்று குற்றமற்ற மனமுடையவர்களுடைய மனத்தைக் கலக்குகின்றது. என்குரு பெரியவராயும் வித்வானாயுமிருந்தும் தீர விசகரியாமல் கோபங்கொண்டு என்னிடத்து விரோதபாவங்க கொண்டனரல்லவா? சிருஷ்டிகாலமுதல் வித்வான்களாக விருப்பினும் வேதியர்களுக்குக் காமம், குரோதம் இரண்டும் மோக்ஷமார்க்கத்திற்குத் தடையாக ஏற்படுகின்றன வென்பது முன் கர்மத்தாலேயே சித்தமாயிருக்கின்றது. முன் இவ்வாறுதான் தாருகாவன முனிவர்கள் தங்கள் மனைவிமார்களின் கற்பிற்குப் பங்கம் வருமோவென்று சந்தேகித்து, பரமசிவனிடம் கோபங்கொண்டனர். பார்வதிதேவிக்கும் முனிவர்களுக்கும் உள்ள ஒழிவில்லாமையைக் காட்ட பரமசிவன் சமணவேடம் பூண்டனர் என்பதை அம்முனிவர் தெரிந்து கொண்டார்களில்லை. அதனால் சாபங்கொடுத்தார்கள். பின், மூவுலகங்களையும் சங்கரிக்க வல்லவர் இவர் என்றறிந்து அந்தப் பரமசிவனையே சரணம் புகுந்தனர். காமம் கோபம் முதலிய அறுவகைப் பகைவர்களின் வஞ்சனையி லகப்பட்டு இவ்வாறு மோகமடைந்தவர்கள் முனிவர்களல்லவா? அங்ஙனமிருக்கக் கேவலம் வேதமுணர்ந்தவர்களைப் பற்றிக் கேட்கவேண்டுமா?—என்று சுந்தரகன் ஆலோசித்து இராவேளையானதால் திருடர்கள் மடக்கிக்கொள்வார்களோ வென்று அஞ்சி மார்க்கத்திலிருந்த ஒரு கோசாலையிற் புகுந்து அங்குத் தன்னை யாருமறியாதபடி ஓரிடத்திலிருந்தான். சுந்தரகன் அப்படிப்பட்ட இரகசியமான இடத்திலிருந்தும் அந்தவேளையில் காளராத்திரி அவனிருக்குமிடத்தை யறிந்து அவ்விடத்திற்குச் சென்று அவனைக் கண்டாள். அவள் கண்களிலிருந்தும் வாயிலிருந்தும் கொள்ளிக் கட்டைகளை ஜ்வாலையொடு கக்கிக்கொண்டிருக்கிறாள்; டாகினிகளுடன் வந்திருக்கின்றாள். என்ன செய்வான் சுந்தரான். கண்டதும் அஞ்சினானாயினும் இராக்கதர்களை இம்சிக்கும் மந்திரங்களை ஜபித்தான். அந்த மந்திரத்தினால் கட்டுண்ட காளராத்திரி சுந்தரகனைப் பார்க்கச் சக்தியற்றவளாயினள். சுந்தரகனும் மிகுந்த பயங்கொண்டு என்ன செய்வதென்பது தெரியாது நின்றான். காளராத்திரி உடனே உயரக்கிளம்பும் மந்திரத்தை உச்சரித்தாள்; அந்த மந்திரமகிமையால் காளராத்திரி, அவள் தோழிகள், சுந்தரகன் யாவரும் அந்தக் கோசாலைக் கட்டடத்துடன் ஆகாயத்திற் கிளம்பினார்கள். காளராத்திரி உச்சரித்த அம்மந்திரத்தைச் சுந்தரகன் சாவதானமாகக் கேட்டுக்கொண்டிருந்து தெரிந்துகொண்டான். பின்னர்க் காளராத்திரி எல்லோருடனும் உச்சயினி நகரம் சென்று அங்கிருந்த சாகசாலையில் கோசாலைக் கட்டடத்தை இறக்கிவிட்டுக் காளராத்திரி டாகினிகளுடன் மயானத்திற்குச் சென்று அங்கே விளையாடிக்கொண்டிருந்தாள். சுந்தரகன் அப்பொழுது பசியால் மிகுதியும் தொந்தரை யடைந்தமையின் அந்தச் சாகசாலையிலிருந்த காய்கனிகளைப் புசித்துத் தன் பசியைத் தீர்த்துக்கொண்டான். காளராத்திரி பிறகு பாதிராத்திரி வேளையில் மயானத்திலிருந்து சாகசாலைக்குவந்து முன்போல் மந்திரத்தை ஜபித்தாள்.

உடனே கோசாலைக் கட்டடத்துடனும் எல்லோருடனும் உயரக் கிளம்பித் தன் நகரம் வந்து சேர்ந்து கோசாலையை முன் அஃதிருந்த இடத்திலே வைத்துவிட்டுத் தோழிகளையும் அவரவர் வீட்டுக்கேபோக உத்தரவிட்டுத் தான் தன் படுக்கையறைக்குச் சென்றாள். சுந்தரகன் இவற்றையெல்லாம் பார்த்து, ஆச்சரியமடைந்து அன்றிரவை அந்தக் கோசாலையிலேயே கழித்துப் பொழுது புலர்ந்ததும் தன் நண்பர்களிடம் வந்தான். அவர்களிடம் நடந்த வரலாற்றினைத் தெரிவித்து "நண்பர்காள்! இனி நான் இங்கிருக்கப்போவதில்லை. தேசாந்திரம் போக நிச்சயித்திருக்கின்றேன் என்று கூறினான். மித்திரர்கள் சுந்தாகனைச் சமாதானஞ்செய்து அவனெண்ணத்தை மாற்றினார்கள்.

அப்பால் சுந்தரகன் குருவின் கிருகத்திலிருப்பதையொழித்து சத்திரங்களிற் புசித்துக்கொண்டு தன் காலத்தைக் கழித்து வந்தான். அப்பொழுது ஒரு சமயம் காளராத்திரி தன் வீட்டுப் பதார்த்தங்கள் வாங்குவதன் பொருட்டுக் கடைவீதி சென்றாள். அங்கே சுந்தரகன் வந்திருந்தான். அவனைக் காளராத்திரி கண்டாள்; உடனேமீண்டும் மன்மதவெறியடைந்து அவனைப்பார்த்து, "சுந்தரகா! நான் உன்னிடம் என் உயிரை வைத்திருக்கின்றேனே, நீ என்னைக் கவனிக்காமலிருக்கின்றாயே, இப்போதாவது கிருபை வைக்கலாகாதா?" என்றாள். சுந்தரகன் மாதே! இவ்வாறு நீ பேசுவது சரியன்று, "நீ என் குருவின் மனைவியல்லவா? நீ எனக்குத் தாயாகிறாய், நீ இங்ஙனங்கூறுவது தர்மமல்ல" என்று கூறினான். இதைக்கேட்டதும் காளராத்திரி நீ தர்மத்தை யறிவாயேயாகில் எனக்கு இப்போது பிராணனைக் கொடு. ஒருவர்க்குப் பிராணபிச்சை தருவதினும் சிறந்த தர்மம் வேறில்லை என்றாள். சுந்தரகன் "அம்மா! இது சரியான பேச்சல்ல; மனதில் இவ்விஷயத்தை நினைக்கவேவேண்டாம்; குருவின் மனைவியைப் புணர்வது தர்மமென்று எங்கும் கூறியிருக்கக் கண்டிலன்" என்றான் சுந்தரகன். இவ்வாறு காளராத்திரியின் பேச்சிற் கிணங்காமற்போகவே அவள், அவன்மீது பெருஞ்சினங்கொண்டு அவனைத் திட்டிவெருட்டித் தன்மேலாடையைத் தன்கையால் கிழித்துக்கொண்டு தன் கிருகம்சென்று, "சுந்தரகன் ஓடிவந்து என்னுடையைக் கிழித்துவிட்டான்" என றுதன்கணவனிடம்முறையிட்டாள். காளராத்திரியின் கணவன் விஷ்ணுஸ்வாமி உடனே பெருங் கோபங்கொண்டு

சுந்தரகனுக்கு அன்று முதல் சத்திரங்களில் போஜனங்கிடைக்காவாறு செய்துவிட்டான். அதனால் சுந்தரகன் மிகுதியும் வருத்தமுற்று அத்தேசத்தை விட்டு வெளியே செல்லத் தீர்மானித்து, நாம் இருந்த இடத்திலிருந்து உயரக் கிளம்புவதற்குரிய மந்திரத்தைத் தெரிந்து கொண்டோம்; கீழே இறங்குவதற்குரியமந்திரத்தை யுணர்தல் ஆவசியகமல்லவா? அதற்கு இன்றிரவு கோசாலை சென்றிருப்பின் ஒருவேளை அன்று ஏற்பட்டதுபோல் ஏற்படும், அப்போது தெரிந்துகொள்ளலாமென்று யோசித்து, இரவில் அதே கோசாலைக்குச் சென்றான். அன்றிரவும் காளராத்திரி முன்போல் கோசாலைக்கு வந்து, கோசாலையுடன் கிளம்பி ஆகாயவழியே உச்சயினி நகரம் சென்றாள். அங்கே சாகசாலையில் முன்போலவே கோசாலையை இறக்கிவிட்டு மயானம் சென்றாள். சுந்தரகன் இறங்குவதற்குரிய மந்திரத்தைக் காளராத்திரி உச்சரிக்க இப்போது கேட்டானாயினும் அதனை அவன் தெரிந்துகொள்ள முடியவில்லை. குருவுபதேசமின்றி மந்திரங்கள் ஸித்தியாவதில்லை. பிறகு சுந்தரகன் அந்தச் சாகசாலையிலிருந்த முள்ளங்கி முதலிய கிழங்குகளையும் வேண்டியவளவு கிரகித்துக்கொண்டு கோசாலையிலேயே இருந்தான். காளராத்திரி முன்போலவே மயானத்திலிருந்து வந்து, கோசாலைக் கட்டடத்தை எல்லோருடனும் உயரக்கிளப்பிக்கொண்டு தன் நகரம் வந்து கோசாலை யிருந்த இடத்தில் அதை இறக்கிவிட்டுத் தன் வீடு சென்றாள். மறுநாள் சுந்தரகன் தன் போஜனத்திற்கு ஒரு வழியுங்காணாது வருத்த முற்றுத் தான் முதல் நாளிரவு சாகசாலையிலிருந்து கொண்டுவந்த முள்ளங்கி முதலிய கிழங்குகளை விற்பதற்காகக் கடைத்தெருவிற்குச் சென்று அங்கு அவற்றை விலை கூறிக்கொண்டிருந்தான்.

சுந்தரகன் இவ்வாறு கிழங்குகளை விற்றுக்கொண்டிருக்கும்போது மாளவ தேசத்தரசனுடைய சேவகர்களிற் சிலர் அங்கு எக்காரணங் கொண்டோ வந்து சேர்ந்தனர். நமது தேசத்துக் கிழங்குகளை இவன் எப்படி இங்கே கொண்டுவந்தான்? இவனுக்கு அவை எப்படிக் கிடைத்தனவென்று அவர் நினைத்து அவற்றைப் பொருள் கொடாமலே தலைக்குக் கொஞ்சமாக எடுத்துக்கொண்டனர். சுந்தரகன் அவர்களோடு கலகஞ் செய்தான். சேவகர்கள் அவனைக் கட்டித் தங்கள் தேசத்திற்குக் கொண்டுபோய் அரசன் முன்னிலையில் நிறுத்தி, "ஐயனே! இவன் நமது தேசத்து முள்ள

ங்கிகளை கன்யாகுப்ஜ தேசத்தில் விற்றுக்கொண்டிருந்தான். நாங்கள் இவனைக் கண்டதும் நீ யெப்படி மாளவ தேசத்துக் கிழங்குகளை இங்குக் கொண்டுவந்து விற்கின்றாய் என்று கேட்டோம். இவன் எங்களுக்குச் சரியான பதிற் சொல்லாமல் எங்கள் மீது கற்களை வாரி யெறிகின்றான்'' என்றனர். அரசன்,இதைக் கேட்டதும், ''இஃதென்ன ஆச்சரியம்'' என்றான். அப்பொழுது சுந்தரகனோடு தொடர்ந்து வந்த அவன் நண்பர்கள், அரசனைப் பார்த்து, ''பிரபுவே! இவனை எங்களோடு இந்த உப்பரிகையின்மீது ஏற்றி விட்டீர்களானால் இதனுண்மை பிறகு விளங்கும்'' என்றார்கள். அரசன் அவ்வாறே சுந்தரகனை அவன் நண்பர்களோடு உப்பரிகையின்மீது ஏற்றிவிட்டான் அங்குச் சென்றதும் சுந்தரகன் மந்திரத்தை உச்சரித்தான். உடனே உப்பரிகையோடு ஆகாயத்திற் கிளம்பி பிரயாகை க்ஷேத்திரம் சென்றான். அந்தப் பிரயாகையில் ஸ்நானஞ் செய்து கொண்டிருந்த அரசனைக் கண்ட சுந்தரகன் அங்கே உப்பரிகையை படக்கிக்கொண்டு திடீரென்று நதியில் விழுந்தான். அப்பால் சுந்தரகன் நதியினின்றும் நீந்தித் தன் நண்பர்களுடன் கரையை யடைந்து அரசனிடஞ்சென்று கைகுவித்து வணங்கி நின்றான். அங்கிருந்தாரனைவரும் அப்பொழுது 'இஃதென்ன அற்புதம்! அற்புதம்!! என்று கூறி ஆச்சரியமடைந்தனர். அரசன், சுந்தரகனைப் பார்த்து ''ஆகாயத்தினின்று இறங்கிய நீங்கள் யார்?'' என்று கேட்டான். சுந்தரகன், ''நாங்கள்பரமேசுவரனுடைய கணங்களைச் சேர்ந்தவர்கள். என் பெயர் முராஜகன். நான் மானிடர்களுக்குரிய சுகத்தை விரும்பி அந்தப் பரமசிவனுடைய ஆக்ஞையால் இங்கே வந்தேன்'' என்றான். அரசன் அதை யுண்மை என்று நம்பி அவனுக்கு ஒரு செழிப்பான நகரத்தைக் கொடுத்தான். சுந்தரகன் தன் நண்பர்களுடன் அந்நகரத்திற் பிரவேசித்து சுயேச்சையாக வாசஞ்செய்து வந்தான். ஸ்வர்ணலப்தசயனமும் சிறந்த ஸ்திரீகளின் உபசாரணையும் அடைந்து மகிழ்ந்தான்.

இவ்வாறிருக்கையில் ஒரு சமயம் அந்நகரத்தில் ஆகாயவழியே போய்க்கொண்டிருந்த ஒரு சித்த புருஷன் சுந்தரகன் செய்த ஸ்தோத்திரத்திற் கிரங்கி, அவன் கிருகம் வந்து அவனுக்குஆகாயத்திலிருந்து கீழே யிறங்குவதற்குரிய மந்திரத்ஸத உபதேசஞ் செய்து சென்றனன். பின்னர்ச் சுந்தரகன் தன் நகரத்தோடு உய

ரக் கிளம்பித் தன் ஸ்வதேசமாகிய கன்யாகுப்ஜத்தில்இறங்கினான். அத்தேசத்து அரசன் அதுகண்டு ஆச்சரியமடைந்து சுந்தரகனிடம் வந்து இஃதென்ன அற்புதம் என்று கேட்டான். சுந்தரகன் இதுதான் சமயமென்று நினைத்து காளராத்திரியின் சேஷ்டைகளை நடந்தவாறு தெரிவித்தனன். உடனே அரசன் காளராத்திரியை வரவழைத்துக் கேட்டான். அவள் சிறிதும் அஞ்சாமல் தான் செய்த அநீதியை ஒப்புக்கொண்டாள். அரசன் சினமடைந்து அவளுடைய செவிகளை யறுக்க உத்தரவிட்டான். சேவகர்கள் அவளைப்பிடித்துச் செவியை யறுக்க யத்தனிக்கையில்அவள் மாயமாய் மறைந்து விட்டாள். அரசன் இனி இந்தக் காளராத்திரி இந்த இராஜ்பத்திலேயே யிருக்கக்கூடாதென்று ஆக்ஞை செய்தான்; சுந்தரகனை மெச்சினான். அவன் அரசன் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும்போதே ஆகாயமார்க்கத்திற் பிரவேசித்தான் என்று பட்டமகிஷியாகிய குவலபாவலி ஆகித்திய ராஜனை நோக்கித் தெரிவித்து மறுபடியும் சொல்லுகிறாள்.

தேவ! டாகினி மந்திரஸித்திகள் இவ்வாறிருக்கின்றன. இஃது என் தந்தையின் தேசத்தில் எங்கும் பிரஸித்தமாயுள்ளது. நான் முதலில் காளராத்திரிக்கு மாணவியென்று சொல்லியிருக்கின்றேனல்லவா?நான் கற்பிற் சிறிதும்வழுவாதவளாதலால் எனக்கு அவளைவிட மந்திரஸித்தி மிகுதியும் ஏற்பட்டிருக்கின்றது. இப்போது நான் பூஜைசெய்தது உமது நன்மையைக் கருதியேயாகும். பலிகொடுப்பதற்கு மந்திர முச்சரித்து ஒருபுருஷனை இழுக்க முயன்றேன். இச்சமயம் நீர் என்னைப்பார்த்து விட்டீர். ஆகையால் நீரும் என்னுடைய கொள்கையிற் பிரவேசிக்க வேண்டும். பிறகு உமது பாதம் எந்த ஸித்தியடைந்த அரசர்களின் சிரமீதுமிருக்கும் என்று கூறினள். இதைக்கேட்டதும் அரசன், இந்த டாகினி வித்தைக்காக நான் நரமாமிச போஜன மன்றோ செய்தல் வேண்டும்? சீ! கூடாதென்று தடுத்துரைத்தான். அதைக்கேட்டதும் குவலயாவலி நான் பிராணனை விட்டுவிடுகின்றேன் என்று சொன்னாள். அரசன், பிறகு அவள் கருத்திற்கிசைந்தான். விஷயாசக்தியுடைய மனமுடையவர்கள் எவ்வாறு நல்லமார்க்கத்திற் பிரவேசிப்பார்கள்?

பின்னர்,குவலயாவலி அரசனைத் தான் முன்னிருந்த மண்டபத்துட் பிரவேசிக்கச்செய்து, ''தேவ! எனக்கு ஒரு பிரதிக்ஞை

செய்து தரவேண்டும்" என்று கூறி, "பிரபுவே! உமதருகிலிருந்து வரும் பலபூதி யென்னும் பெயருடைய அந்தணனை நான் பலிகொடுப்பதாகத் தீர்மானித்திருக்கின்றேன். அவனை மந்திரவலுவால் வரவழைப்பது மிகுதியும் சிரமமாகும். ஆகையால் அவனை ஒரு சமையற்காரன் கொன்று சமையல் செய்வானேயாயின் அது சிரமமின்றி முடியும். தாங்கள் இது விஷயமாய் மறுத்துப் பேசக்கூடாது. எந்த மாமிசத்தைப் பலி கொடுப்பதால் பூர்ணசித்தியுண்டாமோ அதுதான் சிறந்தது என்றாள். அரசன் பாபத்திற்குப் பயந்தவனாயினும் இச்சமயம் மறுக்க முடியாது ஒப்புக்கொண்டான். பிறகு ஸாகஸிகன் என்னும் சமையற்காரனையழைத்து அவனுக்குத் தன்னிடம் நம்பிக்கை யுண்டாகும்படி செய்துகொண்டு அந்த டாகினி பூஜையில் அவனுக்குத் தீக்ஷையை யேற்படுத்தினான். பிறகு இருவரும் அவனை நோக்கி, "ஸாகஸிக! எவன் உன்னிடம்வந்து "அரசன் தேவியுடன் இப்போது புசிக்கப்போகின்றான்; நீ சீக்கிரத்தில் போஜனந் தயார்செய்" என்று கூறுகின்றானோ அவனைத் தயையின்றிக் கொன்றுவிடு. அவனுடைய மாமிசத்தைச் சமைத்து எங்களுக்கு ஆகாரமாகத் தாயார் செய்" என்று கூறினர். அவன் "அவ்வாறே செய்கின்றேன்" என்று ஒப்புக்கொண்டு சமையலறை சென்றான். மறுநாட் காலையில் பலபூதி வந்தான். அரசன் அவனைப்பார்த்து, "அரசன் தேவியுடன் இப்போது போஜனம் செய்யப்போகின்றான். ஆகையால் உத்தமமான ஆகாரத்தைச் சீக்கிரமாகத் தயார் செய்" என்று ஸாகஸிகனிடம்தெரிவியும் என்றுகூறினான். பலபூதி அவ்விதமே செய்கின்றேன் என்று சொல்லி அரசனிடமிருந்து வெளிப்பட்டான். அப்பொழுது சந்திரப்பிரபன் என்னும் பெயருடைய ஆதித்திய ப்ரபராஜனுடைய குமாரன் அவனைச்சந்தித்து அவன், "பலபூதி! என் தந்தைக்கு முன்செய்து கொடுத்தது போல் எனக்கு இரண்டு சொர்ணக்குண்டலங்கள் செய்து தரவேண்டும்." என்றான். பலபூதி "அவ்வாறே செய்கின்றேன்." என்று ஒப்புக்கொண்டு தான் மேற்கொண்டுவந்த இராஜாக்ஞையை அவனிடம் தெரிவித்து விட்டுக் குண்டலங்கள் தயாரித்துவரச் சென்றுவிட்டான். இராஜகுமாரன் சமையலறைக்குச் சென்றுஸாஹஸிகனிடம்அரசனுத்தரவைத்தெரிவித்தான். ஸாஹஸிகன் உடனேகத்தியையெடுத்துவந்து அரசிளங்குமாரனை வெட்டிக்கொன்று, அவன் மாம்சத்தினால் போஜனமும் விரைவில்தயார்

செய்தான். அரசனும் அரசியும் இந்த உண்மையை யறியார்களல்லவா? அவர்கள் அந்த மாமிசபோஜனத்தை டாகினிகட்கு நிவேதித்து மகிழ்ச்சியுடன் புசித்தார்கள். அரசனுக்குஅன்றிராத்திரி முழுதும் பலபூதியைக் கொன்றோமே யென்னும் அநுதாபம் மனத்திற்குடிகொண்டு மிகுதியும் பாதித்தது. மறுநாள் பொழுது புலர்ந்தது. அப்பொழுது பலபூதி கையிற் குண்டலங்களுடன் அரசனெதிரில் வந்து நின்றான். அரசன் அவனைக் கண்டதும் ஆச்சரியமடைந்து, "குண்டலங்கள் யார் கொண்டுவரச் சொன்னது" என்று கேட்க, பலபூதி விவரந் தெரிவித்தான். அதனை அரசன் கேட்டதும் ஆ! ஆ!! என் அருமை மகனே! என்றலறிக்கொண்டு தரையில் விழுந்தான்; மார்பில் புடைத்துக்கொண்டு கதறினான்; மனைவியையுந் தன்னையும்நிந்தித்துக்கொண்டான். இச்செய்தி மந்திரிகளுக் கெட்டியது. அவர்கள் அரசனிடம் வந்து விசனமுறக் காரண மென்னவென்று வினவ, அரசன் நடந்ததைத் தெரிவித்து, "அமைச்சர்காள்! பலபூதி நாடோறும் "நன்மை செய்தவன் நன்மை யடைவான், தீமை செய்தவன் தீமையை யடைவான்" என்று கூறிவருகிறானல்லவா? பந்தைச் சுவற்றிலறையின் அது மீண்டும் அடித்தவனிடமே வந்து சேருவதுபோல், பிறருக்கெண்ணிய தீமை எண்ணியவனையே அடைகிறது. கெட்ட நடத்தையுள்ள நாங்கள், பிரம்மஹத்தியைச் செய்ய விரும்பினோம். அதனால் பெற்ற பிள்ளையையேகொன்று அவன்மாமிசத்தைப் புசிக்கலானோம்" என்று கூறிக் கதறினான். மந்திரிகள், ஐயோ! ஐயோ! வென்று கூறி விசனமுற்றுத் தலைதொங்கியவா றிருந்தனர். பிறகு அரசன், மந்திரிகளைப் பார்த்து "நடந்தது பற்றி வருந்துவதில் யாது பயன்?" என்று தேற்றித் தன் அரசுரிமையைப் பலபூதியிடமே ஒப்புவித்து அவனுக்கு முடி சூட்டுவித்து அநேக தானங்களைச் செய்தான். பின் தன் பாபந் தொலைவது கருதி தன் மனைவியுடன் அக்னிப் பிரவேசஞ் செய்தான். பலபூதி ராஜ்ய சம்பத்தை யடைந்தது முதல் நடுநிலைமை தவறாது அரசுபுரிந்து வந்தனன். இவ்வாறு நன்மையையோ தீமையையோ செய்பவன் அதை மீண்டும் அடைகிறான் என்று யௌகந்தராயணன் உதயனனுக்கு இக்கதையைக் கூறி, "பிரபுவே! தாங்கள் பிர்மதத்தனை வென்று அவனுக்கு நன்மை செய்திருக்கிறீர்கள். அவன் தமக்குத் தீங்கு செய்வானாயின் அது அவனையே தொடர்ந்து துன்பமுண்

டாக்கும்'' என்ருன். உதயனன் மிகவு மகிழ்வுற்று யௌகந்தராயணனைக் கொண்டாடினுன்; பிறகு எழுந்து நித்திய கர்மங்களை முடித்துக் கொண்டனன்.

அடுத்த நாள் தன்னுடைய நகரமாகிய கௌசாம்பிக்கு லாவாணகத்தி லிருந்து புறப்பட்டுப் பரிவாரங்களுடன் நகரத்தை யடைந்தான். அப்பொழுது அந்நகரம் பதாகையாகிய கைகளால் அரசனை வரவேற்பது போற் காணப்பட்டது. சாரணர்கள் பாடினுர்கள்.

அப்பால் குறு மன்னர்கள் வணங்கவும் அந்தணர்கள் ஆசி கூறவும் அரண்மனை சென்று குலத்திற் கேற்ற சிங்காதனத் தமர்ந்தான். அச்சமயம் பற்பல மங்கள வாத்தியங்கள் முழங்கின. அந்த முழக்கமானது லோகபாலகர்களால் தகும்! தகும்!! நல்லது! நல்லது!! என்று சொல்லப்படுவது போலிருந்தது. பிறகு உதயனன்தான் லோபகுண மில்லாது புவி முழுதும் தன்குடைக் கீழாக்கி அதனுல் பெற்ற பொருள்களை வேதியர்களுக்கு வழங்கி அரசர்களையும் மந்திரிகளையும் கிருதார்த்தர்களாக்கினுன். ஸத்பாத்திரங்களுக்கு மிகுதியும் தானம் வழங்கினுன். ஜனங்களெல்லோரும் நாம் இனிக்குறைவற்றவர்களானேம்; வெகுதானியங்களையும் பயனையும் பெறலாம் என்று சந்தோஷித்தார்கள். எல்லோரும் உற்சவங் கொண்டாடினுர்கள்.

இவ்வாறு உதயனராஜன் பூமி முழுவதையும் ஜயித்து, ருமண்வான், யௌகந்தராயணன் என்னும் இவர்கள் வசம் இராஜ்யபாரத்தை யொப்புவித்து தன் இருமனைவிமார்களுடனும் சுகமாக வாழ்ந்துவந்தான். கீர்த்தியும் ஸ்ரீதேவியும் உருவெடுத்ததற்கொப்ப விளங்கும் வாசவதத்தை பத்மாவதி என்னும் இவர்களுடன் சாரணர்கள் கானஞ் செய்யத் தன் கீர்த்தியாகிய சந்திரோதயத்தை யனுபவித்துக்கொண்டு நிகரற்றவனுக விருந்தான்.

6 - வது தரங்கம் முற்றிற்று.

3 - வதாகிய லாவணகலம்பகம் முற்றிற்று.

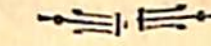

நான்காவது

நரவாஹனதத்த ஜனன லம்பகம்.

முதலாவது தரங்கம்.

உதயனன் கௌசாம்பி நகரிலிருந்து பூமி முழுதும் ஒரு குடைக்கீழ் அரசாட்சிசெய்துவந்தான். அப்பொழுதுதன் இராஜ்ய பாரம் முழுவதையும் தன் அமைச்சர்களாகிய யௌகந்தராயணன், ருமண்வான் என்னும் இவ்விருவரிடத்தும் ஒப்புவித்துதான்வஸந்தனுடன் விளையாடுவதிலேயே முக்கியமாய்க் கவனஞ் செலுத்திவருவானாயினான்; இதுவேயுமன்றி தன்மனைவிமார் இருவருடனுமிருந்து வீணாகானஞ் செய்துகொண்டு ஸங்கீதத்தில் ஈடுபட்டவனாயுமிருந்தான். தன் தேவிமார்களாகிய பத்மாவதி, வாஸவதத்தை என்னும் இவ்விருவருடைய மதுரமான கானத்திற்கும் உதயனராஜனுடைய வீணாகானத்திற்கும் வீணையைச் சத்தமிடுமாறு செய்யும் அவன் விரல்கள் அசைவதையன்றி வேறு பேதமில்லாமலே யிருக்கும்.

இவ்வாறிருக்கையில் ஒரு நாள் உதயனன் தன்னுடைய கீர்த்தி போல் பிரகாசியா நின்ற நிலாவீசுந் தருணத்தில் உப்பிரிகை மீதிருந்தான். அப்போது வேசிகள் மன்மத இராஜ்பாபிஷேக தீர்த்தம் போல் சிவப்பு நிறத்தால் பிரகாசிக்கும் மதுவைச் சுவர்ண கலசங்களிற் கொண்டு வந்து வைத்தார்கள். அம்மதுவை அரசன் பார்த்ததும், அசூயை, கோபம் என்னும்இவையின்றி அன்பு நிறைந்துஇன்பப்பிரவாகம்போன்றிருக்கும் தன்மனைவிமார்களின்வதன தரிசனத்தில் அவனுடைய பார்வையானது அவ்வளவு திருப்தியடையவில்லை; பானஞ் செய்வதற்குரியஸ்படிகமயமான பாத்திரங்கள்நிறைந்த அந்த இடமானது, சிவந்த தாமரைகள் மலிந்த தாமரை ஓடை இளம் வெயிலில் பிரகாசிப்பது போல்பிரகாசித்தது. அரசன், பகைவர்களின் மதத்திற் கொப்பான மதுவையுண்டு களித்

தான். மறுநாள் இலைபோல் சியாமளவர்ணமான கஞ்சுக மணிந்து வில்லைக் கையிற் கொண்டு வேடர்களுடன் சேர்ந்து வேட்டையாடுவதற் குரிய விலங்கினங்கள் சஞ்சரிக்கும் கானகம் சென்றான். அங்கே வேட்டை யாடிக்கொண்டு, சூரியன் மிகுதியான தன் கிரணங்களால் இருட் குவியலைப் போக்குவது போல் சேற்றிற் புரண்டு கிடக்கும் பன்றிக் கூட்டங்களை பாணங்களாலடித்து வெருட்டினான். அது கண்டு பயந்து ஓடியகிருஷ்ண ஸாரமிருகங்கள்முன்னர் அவமதிப்படைந்த திசைகளின் கடாட்சம் போல் விளங்கின. பின் காட்டெருமைகளைக் கண்டு அவற்றைப் பாணங்களாலடித்துக்கொன்றான். அதனால் இரத்தப் பிரவாகமான அந்த வனப்பிரதேசமானது அவ்வெருமைகளின் கொம்புகளின் இடியினின்று விடுபட்ட கானகத் தாமரை ஓடை, உதயனனைச் சேவிப்பதற்கு வந்தது போலத் தோன்றிற்று. பிராஸாயுதங்களிற் பாய்ந்து அவற்றில் கோக்கப்பட்ட சிங்கங்கள் கர்ஜனை செய்துகொண்டே உயிர் துறந்தன. இவற்றைக் கண்ட உதயனன் மிகவும் மனமகிழ்ச்சி யடைந்தான். இவ்வாறே அடிக்கடி மதுவை யருந்துவதும் வேடர்களுடன் வேட்டைக்குப் புறப்படுவதும் வேட்டையில் சந்தோஷிப்பதுமாக விருந்தான்.

இங்ஙன மிருந்து வருகையில், ஒரு சமயம் நாரத முனிவர் உதயனனுடைய சபைக்கு வந்தார். மகாதேஜஸ்வியும் சுவர்க்கத்திற்கு அலங்காரமாக விளங்குபவருமாகிய அந்த முனிவர் பெருமான், அங்குத் தோன்றியது சூரியன் பிரஸன்னமானது போல் காணப்பட்டது. உதயனன் அவரைக் கண்டதும் அன்போடெழுந்து அவரை வணங்கி வீற்றிருக்கும்படி உபசரித்தான். நாரதமுனிவர் அரசனது உபசாரணையில் மகிழ்வுற்றுச் சற்றுநேரம் மௌனமாயிருந்து அரசனை நோக்கி "அரசனே! சங்கிரகமாக நான் சொல்வதைக் கேள்; முன் பாண்டு என்றொரு மகாராஜ னிருந்தான். அவன் உன்னுடைய பூர்வபிதாமகன். உன்னைப்போல் அவனுக்கும் குந்தி, மாத்ரி என்னும் இரண்டு மனைவிமார்க ளிருந்தனர். அந்தப் பாண்டுமகாராஜன் கடலை யாடையாக வுடைய இந்த அகண்டபூமி முழுவதையும் ஜயித்து வெகு சுகமாக இருந்தான். அவன் ஒரு சமயம் வேட்டையாட அவாக்கொண்டு வனம் சென்றான். அவ்வனத்தில் கிந்தமர் என்னும் முனிவரொருவர் தமது மனைவியுடன்மிருகரூபங்

கொண்டு ஸுரதக்ரீடை செய்து கொண்டிருந்தார். அவர்களைக் கண்ட அரசன் விரைவில் பாணத்தைப் பிரயோகித்தான். உடனே முனிவர் மிருக ரூபத்தை விட்டுப் பாண்டுவைப் பார்த்து, "பாண்டுவே! நீ சிறிதும் யோசனை யின்றி, மனைவியுடன் சுகமனுபவிக்கும் சமயத்தில், என்னைத்தடுத்தமையின், உனக்கும் என்னைப் போல மரணமேற்படக் கடவது" என்று சாபமிட்டனர். அதைக் கேட்ட அரசன் மிகுதியும் வருத்த மடைந்து அன்று முதல் ஸுகத்தை யொழித்து இரண்டு மனைவிகளுடன் சாந்தமான அந்தத் தபோவனத்தில் வசித்து வந்தான். அங்ஙன மிருந்தும் சாபத்தின் பிரேரணையால் மாத்ரியினிடம் ஆசைகொண்டு அவளிடம் சுகம் அனுபவித்தான்; அதனால் உடனே மரணமடைந்தான்.

அரசனே! வேட்டையென்பது அரசர்களுக்கு அனர்த்தம் விளைக்கக் கூடியது. இந்தப் பாண்டுவே யன்றி இன்னும் அநேக அரசர்கள் வேட்டையில் அடியுண்டிறக்கும் மிருகங்கள் போல் வருத்த முற்று மடிந்திருக்கிறார்கள்.

இந்த வேட்டையானது இராக்கத ஸ்திரீபோல் பயங்கரமான நாத முடையது. குரூரத்தன்மை யுடையது. அழுக்கடைந்தகேச முடையது. நறுக்கப்பட்ட பற்களுடையது. இவ்வாறாய வேட்டையில் நன்மை யேற்படுமோ? ஆகையால் பயனற்ற இந்த வேட்டையைவிட்டுவிடு. மங்களங்களுக்கு இருப்பிடமாகிய ஏ உதயன! உன் முன்னோர்களிடம் எனக்குள்ள விசுவாசமே உன்னிடம் அன்பு பாராட்டஏதுவாக நிற்கிறது. உனக்கு மன்மத அம்சமுடைய மகனொருவன்பிறக்கப்போகிறான். அந்த விவரந்தெரிவிக்கிறேன்கேள்; முன் இரதிதேவி தன் கணவனாகிய காமன் எரிந்தழிந்த பின் அவன்மீண்டும் தேகத்தை யடைவதன்பொருட்டு, சிவபிரானைத் தோத்திரம் செய்தனன். அதனால் இறைவனாகிய சிவபெருமான் மிகவும் மகிழ்வுற்று இரதியை நோக்கி, "பார்வதிதேவி தன் அம்சத்தோடு புவியில் அவதரித்து புத்திரப்பேற்றை விரும்பி என்னைக் குறித்துத் தவம்புரியப் போகின்றாள். அப்போது காமனை உண்டு பண்ணுவாள்" என்றார்.

ஆகையால் அரசனே! அந்தக் கௌரியே சண்டமகாசேனனுடைய புதல்வியாகிய இந்த வாஸவதத்தையாகப் பிறந்திருக்கிறாள். இவள் சிவபெருமானை வழிப்பட்டு மன்மதாம்ச முடைய

குமாரனை யடையப்போகின்றாள். அந்தக் குமாரன் வித்தியாதரர்கள் யாவருக்கும் சக்ரவர்த்தியாகப் போகின்றான் என்று தெரிவித்தனர்.

இவ்வாறு தேவமுனிவர் தெரிவித்ததும் உதயனன் பரமானந்த மடைந்து அந்த முனிவருக்குப் பூமியைத் தானம் கொடுத்தான்; முனிவர் அரசன் தானமாக அளித்த பூமியை அவனிடமே கொடுத்து விட்டு அந்தர்த்தானமாயினர். பின்னர் உதயனன், தான் முனிவர் கூறியவாறு ஒரு புதல்வனை நாம் எப்போதடைவோமென்னுங் கவலையொடு காலங்கழித்து வந்தான்.

இவ்வாறிருக்கையில், ஒருநாள் உதயனன் சபையிலிருக்கும்போது, நித்யோதிதன் என்னும் பெயருடைய வாயிற்காப்பவனொருவன் வந்து, "மகாராஜாவே! ஒரு பிராம்மண ஸ்திரீ இரண்டு குழந்தைகளுடன் தங்களைப் பார்க்கவேண்டுமென்னும் எண்ணத்துடன்வந்து காத்துக்கொண்டிருக்கின்றனள். அவள்மகா தரித்திரதசையிலிருப்பவளாகக்காண்கின்றாள்" என்றான். உதயனன், அப்படியா! உள்ளேவரச்சொல்" என்றுகூற வாயிற்காப்போன், சென்று அந்த அந்தணமாதை உள்ளே யழைத்துவந்தான். அந்த மாதினுடைய தேகம் இளைத்தும் புழுதிபடிந்தும் வெளுத்தும் இருந்தது. அழுக்கான ஆடை யுடுத்துக் கொண்டிருந்தனள். துக்கம், தைன்னியமென்னு மிரண்டையுமே குழந்தைகளாகக் கொண்டவள் போல் தன் இரண்டு குழந்தைகளையும் இடையில் வைத்துக் கொண்டிருந்தனள். இவள் உள்ளே பிரவேசித்ததும் அரசனை வணங்கி "மகாராஜாவே! நான் பிராம்மண ஸ்திரீ; இந்தத் துர்க்கதி எனக்குச் சம்பவித்திருக்கிறது. தெய்வசங்கற்பத்தால் இவ்விருகுழந்தைகளும் என்னிடம் இரட்டைப்பிள்ளைகளாகப் பிறந்தனர். எனக்குப் புசிக்க அன்னமில்லாமையால் இக்குழந்தைகளுக்குப் போதுமான பால் என்னிடமில்லை அடியேன் தங்களைச்சரணமடைந்தேன்; இவ்வேளை இனி பிரபுவாகிய தாங்களே எனக்குப் பிரமாணமாகின்றீர்கள்" என்று கூறினள்.

இதைக் கேட்டதும் உதயனன் கருணைகூர்ந்து நித்யோதிதனைப் பார்த்து "இந்த அந்தணமாதை தேவிவாஸவதத்தையிடம் அழைத்துச் செல்" என்று ஆக்ஞாபித்தான். அந்தப் பிராம்மண மாது தன்னுடைய நன்மை முன்செல்வது போல் வழி காட்டிக் கொண்டு சென்ற நித்யோதிதன் பின்னே சென்று வாஸவதத்

தையைப் பார்த்து அவளை வணங்கி நின்றாள். வாஸதத்தை இந்த அந்தணமாது அரசனால் தன்னிடம் அனுப்பப்பட்டவள் என்றறிந்து அவளிடம் அன்புபாராட்டி அவளுடைய தைன்னிய நிலைமையைப் பற்றிப் பரிதாபமடைந்து "பிரமனுடைய வக்ரமான செய்கையானது ஆச்சரியமாயிருக்கிறது; நல்ல வஸ்துவிடம் மாற்சரியமும் கெட்ட வஸ்துவிடம் அன்பும் உண்டாகின்றது. ஏனெனில் இன்னும் எனக்கு ஒரு புதல்வன் ஏற்படவில்லை. இவளுக்கு இரட்டைக் குழந்தைகள் பிறந்திருக்கின்றன. என்ன ஆச்சரியமிது" என்று சிந்தித்து, பிராமணஸ்திரீக்கு ஸ்நானம் செய்விப்பதற்குத் தன் சேடிகளை யனுப்பினாள். சேடிகள் பிராம்மண ஸ்திரீயை மரியாதையோடு ஸ்நானஞ் செய்யு மிடத்திற்கு அழைத்துச் சென்று ஸ்நானஞ் செய்வித்து அழைத்து வந்தார்கள். பிறகு வாஸவதத்தை அவளுக்குப் போஜனம் செய்விக்கும்படி உத்தரவிட்டுத் தானும் போஜனஞ் செய்யப் போய்விட்டாள். இருவரும் போஜனஞ் செய்த பின்னர் ஓரிடத்திலிருந்து பலபல பேச்சுக்கள் பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள். அப்பொழுது வாஸவதத்தை அந்த அந்தணமாதைப் பார்த்து, ஒரு கதை சொல்லும்படி கேட்டாள். பிராமண ஸ்திரீ அவ்விதமே யென்று கூறி ஒரு கதை சொல்லுகிறாள்:—

முன்னொரு காலத்தில் ஜயதத்தன் என்னுமொரு அரசனிருந்தான். இவன் சாமானியமானவன்; அவனுக்குத் தேவதத்தன் என்றொரு குமாரனிருந்தான். அவன் யௌவன பருவம் அடைந்த பின்னர் ஜயதத்தன் அவனுக்கு மணஞ் செய்விக்கக் கருதி, "இராஜலக்ஷ்மி யென்பது வேசிபோல்வது. வலுவுள்ளவனால் கிரகிக்கத் தக்கது. மிகவும் சஞ்சலத்திற் கிடமானது. வர்த்தகர்களின் இலக்ஷிமியானது குலஸ்த்ரீபோல்வது. அஃதுஎன்றும் ஸ்திரமானது. மற்றவர்களிடம் செல்லாது. ஆகையால் என் புதல்வனுக்கு வர்த்தகர்களின் வீட்டிலேயே மணஞ் செய்விப்பேன். அவ்வாறு செய்விப்பேனாயின் பங்காளிகள் பலருக்கிடையே யுள்ள இந்த இராஜ்பத்தில் என் புத்திரனுக்கு எதுவும் விபத்துவராமலிருக்கும் என்று நிச்சயித்துப் பாடலிபுரம் என்னும் பட்டணத்தில் வசித்து வந்த வஸுதத்தன் என்னுமொரு வர்த்தகனுடைய புதல்வியைத் தன் புத்ரனுக்கு வரித்தான். தூரதேச சம்பந்தமாயினும் நல்ல சம்பந்த மென்பது கருதி அந்த வஸுதத்தன் என்

னும் வர்த்தகன் தேவதத்தனுக்குத் தன் பெண்ணைக் கொடுத்து விவாகத்தை முடித்தான். தன் தந்தையின் ஐசுவரியத்திலும் உபேக்ஷை யுண்டாகும்படி இராஜ குமாரனாகிய தேவதத்தனுக்கு வஸுதத்தன் ரத்தினங்களையும் ஆபரணங்களையும் அளித்து அவனைச் சந்தோஷப்படுத்தினாள்.

பின் ஒருசமயம் வஸுதத்தன் தன் சம்பந்தியாகிய ஜயதத்தனுடைய வீட்டிற்கு வந்து மனமகிழ்ச்சியுடன் விருந்துண்டு தன் புதல்வியைத் தன் கிருகத்திற் கழைத்துச் சென்றான். இச்சமயம் ஜயதத்தன் திடீரென்று மரணமாயினான். அதனையறிந்த அவன் பங்காளிகள் அவன் ராஜ்யத்தைக் கைப்பற்றிக் கொண்டார்கள். தேவதத்தன் பகைவர்களாகிய பங்காளிகளுக்குப்பயந்து தன் அன்னையுடன்வேறு தேசம் சென்றான். அங்கே அவன் அன்னை "தேவதத்த! கீழ்த்திசைக்கு அதிபதியாகிய நமது சக்ரவர்த்தியாரிடம் சென்று இச்செய்தி தெரிவிப்பாயாயின் அவர் நமது இராஜ்யம் நமக்குக் கிடைக்கும்படி செய்வார்" என்றாள். தேவதத்தன், அம்மா! தாங்கள் கூறுவதுண்மைதான்; நான் இராஜனுக்குரிய அலங்காரமெதுவு மின்றிச் சென்றால் என்னையார் அங்கே இலட்சியஞ் செய்வார்கள்? இருவரும் மதித்து என்னைவரவேற்க மாட்டார்கள். ஆகையால் நான் அங்கே எப்படிச் செல்வேன்" என்றான். அன்னை "புத்திர! உன் மாமனாருடைய வீட்டிற்குச் சென்று அவரிடம் எனக்கு வேண்டிய பொருளை யடைந்து நல்ல அலங்காரங்களைச் செய்துகொண்டு சக்ரவர்த்தியினிடம் சென்றுவா" என்றாள்.

இவ்வாறு தன் அன்னைகூறிய புத்திமதியை அன்போடு ஏற்றுக்கொண்டு அன்றேதான் பிரயாணமாகித் தன் மாமனிருக்கும் நகரத்திற்கு இரண்டாநாள் மாலைசென்று, நாமோ தந்தையையிழந்திருக்கிறோம்; அல்லாமலும் கையிற் பொருளுமில்லாத சமயமிது. இச்சமயம் நம்மை நம் மாமனாரும் மனைவியுங் காண்பார்களாயின், வருந்திமனம்நொந்து அழுவார்கள். ஆகையால் இந்த மாலைவேளையில் நாம் செல்லலாகாது என்று கருதி அவ்வூரிலேயே அவன் மாமன் வீட்டிற் கருகேயிருந்த ஒரு சத்திரத்தில் தங்கினான். அன்று நடுராத்திரியில் ஒரு மாது நூலேணியின் வழியே அவ்வீட்டிற் பிரவேசிக்கக் கண்டான். உடனே ஆச்சரிய மடைந்து, யார் இவள்? ஒரு பெண் இந்த நடுராத்திரியில் இங்கே இவ்வாறு

இறங்க வேண்டிய காரணம் யாது? என்று கருதி அவளை உற்று நோக்கினான் தேவதத்தன். அந்த மாது தன் மனைவியாயிருக்கக் கண்டு என்னே ஈதென வியந்து பிரமித்து நின்றான். அவள் இரத்தினாபரணாலங்காரங்களாற் பிரகாசிக்கக் கண்டான். ஆகாயத்தினின்று ஜ்வாலையுடன் விழும் கொள்ளிக் கட்டைபோல்ஜ்வலிக்கவுங்கண்டான்தேவதத்தன். மனதில்சகிக்கொணாத தாப மடைந்தான். இச்சமயம் அந்தமாது தேவதத்தனைப் பார்த்து விட்டாள். தேவதத்தன் தான் மனதிற் கொண்ட வியாகுலத்தால் இளைத்தும் ரூபமாறியு மிருந்தமையால் அவளுக்கு இவனைத் தன் நாயகன் என்று தெரிந்து கொள்ள முடியவில்லை. ஆகவே; "நீயார்" என்று கேட்டாள். "அம்மா, நான் ஒரு வழிப் போக்கன்" என்றான் தேவதத்தன். பிறகு அந்த மாது அந்தச் சத்திரத்திற்குள் நுழைந்தாள். அவள் எங்குச் செல்கின்றாளென்றறியத் தேவதத்தனும் இரகஸ்யமாக அவளைத் தொடர்ந்தான். அவள் அங்கொரு அறையிலிருந்த ஒரு ஆடவனிடம் சென்று நின்றாள். அவன் அவளைப்பார்த்து, "நீயேன் தாமதித்து வந்தாய்?" என்று காலா லுதைத்தான். அந்த உதையையும் பொறுத்துக் கொண்டு அவனிடம் அவன் விரும்பியவாறு விளையாடினாள்.

இவற்றையெல்லாம் பார்த்துக் கொண்டிருந்த இராஜகுமாரனாகிய தேவதத்தன், கோபத்திற்கு இதுவல்ல சமயம். மற்றொரு காரியம் சாதகமாக வேண்டியதா யிருக்கின்றது. சத்துருக்களுக்குத் தகுதியான எனதாயுதமானது கிருபணர்களாகிய இவ்விருவரையும் எவ்வாறு தாக்கும்? இவள் ஸ்திரீ; இவன் மானிடப்பசு; தவிர இவ்வாறான துர்நடவடிக்கையுள்ள மாதால் நமக்கு ஆகவேண்டிய தென்னவிருக்கின்றது? நான் தைரியமாகப் பார்த்து விளையாடுந் திறமையில் துக்கத்தைப் பொழிந்த கெட்ட விதியின் செய்கையாகுமிது. நமக்குச் சிறிதும் ஸமானமற்ற வம்சத்தில் விவாகம் செய்து கொண்டோமன்றோ? இருக்கட்டும்; இந்த மாது நமக்குச் செய்த பிழையென்ன? பெண் காக்கையானது ஆண் காக்கையை விட்டுக் குயிலிடம் எவ்வாறு குதூகலமடையும்? என்று இவ்வாறு சிந்தித்துக் காம விகாரமுடைய புருஷனையும் தன் மனைவியையும் உபேக்ஷை செய்தான். பெரிய காரியங்களிற் சித்திபெற விரும்பிய ஸாதுக்களின் மனதில் ஸ்திரீயாகிய திருணமிருந்து யாது செய்யவல்லது?

அவர்களிருவரும் சல்லாபங்கள் செய்து கொண்டிருக்கும் பொழுது அந்த மாதின்செவிகளில் அணிந்து கொண்டிருந்த முத்துக்களாலாகிய ஆபரணமொன்று விழுந்தது. அதை அவள் கடைசிக் காலம் வரையில் பார்த்தாளில்லை. அப்பால் அவர்களிருவரும் ஒருவரிடம் ஒருவர் விடைபெற்றுக் கொண்டு தத்தம் வீடு சென்றனர். அந்தத் தேவதத்தன் அவர்கள் சென்றதும் அந்த ஆபரணத்தை எடுத்துக்கொண்டான். பிரகாசிக்கும் இரத்தினப் பிரகாசங்களோடு கூடியதும் மோஹமாகிய இருட்டைப் போக்கவல்லதுமான ஒரு கைவிளக்கை, தன் வசமிருந்து நழுவிய இராஜலட்சுமியைத் தேடுவதன் பொருட்டு பிர்மதேவர் அளித்தனர் என்று எண்ணி மகிழ்ந்தான். அது விலை யுயர்ந்த ஆபரணமானதால் இனி நமது காரியம் கைகூடிற்று என்று கருதி அங்கிருந்து அப்போது வெளிப்பட்டு கன்பாகுப்ஜம் வந்தான். இங்கே அந்த ஆபரணத்தை அடகுவைத்து ஒரு லக்ஷம் பொன் கடன் வாங்கி அதற்குக் குதிரைகளையும் யானைகளையும் வாங்கி நன்றாய் அலங்கரித்துக் கொண்டு தன் அன்னை பணித்தவாறு சக்ரவர்த்தியினிடம் சென்று தன் நிலைமையைக் கூறினான். சக்ரவர்த்தி அநேக சைன்னியங்களை அவனுக்குத் துணையாக அனுப்பினர்; அந்தச் சைன்னியங்களோடு சென்று பகைவர்களை யெதிர்த்து தன் இராஜ்யத்தை யடைந்தான் தேவதத்தன். அவன் தாய் அவனைப் புகழ்ந்து என்று மடையாத சந்தோஷமடைந்தாள்.

அப்பால் தேவதத்தன் தான் அடகு வைத்திருந்த ஆபரணத்தைப் பொருள் கொடுத்து மீட்டு இரகசியமாக நடந்தது சந்தேகமின்றிப் பிரகாசப் படுவதன் பொருட்டு அதனைத் தன் மாமனாருக்கு அனுப்பினான். அவன் அந்த ஆபரணத்தைத் தன் புதல்வியிடம் உடனே காட்டினான். அந்த ஆபரணம் தன்னுடைய தென்பதையும் அது தன் கணவனால் அனுப்பப்பட்ட தென்பதையும் தெரிந்து கொண்ட அவள் மிகுதியும் வருந்தினாள். இந்த ஆபரணம் சத்திரத்தில் ஒருநாளிரவு என் செவியிலிருந்து நழுவிற்று. அன்றிரவில் அங்கு வந்த ஒரு வழிப்போக்கனையும் கண்டேன். அவன் வழிப்போக்கனல்ல. எனது தன்மையைத் தெரிந்துகொள்ள வந்த கணவன்றான் அவர்; பாவி நான் தெரிந்து கொள்ளவில்லை. அவரிடம் இந்த ஆபரணம்

அகப்பட்டிருக்கிறது. நாம் செய்த அநீதி வெளிவந்து விட்டது. இனி நாமென்ன செய்வது என்று சிந்தித்தாள். உடனே அவள் மனமானது படீரென்று வெடித்தது.

வஸுதத்தன் என்னும் அவளுடையதந்தை தன்பெண்ணின் இரகசியத்தை அவள் சேடியின் மூலமாகச் செவ்வனே தெரிந்து கொண்டு தன் துக்கத்தை யொழித்தான். இராஜ்ய லக்ஷ்மியை யடைந்த அந்தத் தேவதத்தன் தன் மேன்மையான குணத்தினால் மற்றொரு சக்ரவர்த்தியின் புத்திரியை மனைவியாக அடைந்தான். தேவி! ஸாஹஸம் செய்வதில் ஸ்திரீகளுடைய மனமானது இவ்வாறு வஜ்ரம்போல் கடினமாயிருக்கும். அந்த மனமானது பயத்தின் வேகத்தினால் புஷ்பம் போல் மனோக்ஞமாவதுமுண்டு. இவ்வாறு சில ஸ்திரீகள் நல்ல வம்சத்திற் பிறந்து நன்னடத்தையால் நிர்மலமான மனமுடையவராய்ப் புவியில் பூஷணம்போல் விளங்குந்தன்மை பெறுகிறார்கள். இந்த ராஜலட்சுமியும் பெண்மானைப் போல் தாவக்கூடியது. சில பண்டிதர்களே இந்த ராஜலக்ஷ்மியைத் தைரியமாகிய பாசக்கயிற்றால் கட்ட அறிவுடையவராகின்றார்கள். ஆகையால் ஸம்பத்தை விரும்பியவர்கள் ஆபத்துக்காலத்திலும் தைரியத்தை விடலாகாது. நான் இவ்வாறான துர்த்தசையையடைந்தும் சரித்திரத்தைக் காத்து வந்தமையால், தங்களைத் தரிசிக்கும் மங்கள மேற்பட்டது என்று கூறினாள்.

இங்ஙனம் அந்த அந்தணமாது கதை சொல்லக்கேட்ட வாஸவதத்தை, "இந்த மாது நல்ல வம்சத்திற் பிறந்தவளென்பது நிச்சயம். இவளுடைய நடத்தையும், பேச்சும், காம்பீரியமுமே அதனைத் தெரிவிக்கின்றன. அதனாலே தான் இராஜ சபையிற் பிரவேசிக்கும்படியான சாமர்த்தியம் இவளுக்கிருந்தது என்று சிந்தித்து, அந்த மாதை நோக்கி, "நீயாருடைய மனைவி, உன் வரலாறென்ன? விவரமாய்த்தெரிவி" என்று கேட்டாள். பிராமண மாது கூறுகின்றாள்.

தேவி! மாளவ தேசத்தில் அக்னிதத்தன் என்னுமொரு விப்பிரரிருந்தார். அவர் கல்வி, செல்வம் இவ்விரண்டிற்கும் இருப்பிடம் போல்பவர் தானே பொருளைத் தேடிக்கொண்டவர். அவருக்கேற்ற இரண்டு புத்திரர்கள் பிறந்தனர். மூத்தவன் சங்கரதத்தன் என்னும் பெயருடையான். இளையவனுக்குச் சாந்தி

கரன் என்று பெயர். கீர்த்திவாய்ந்தவரே! அவ்விருவருக்குள் சாந்திகரன் என்பவன் கல்வியில் விருப்பங்கொண்டு சிறு வயதிலேயே புறப்பட்டு எங்கேயோசென்றான். அவனுடையசகோதரனாகிய சங்கரதத்தனே என்னை மணந்துகொண்டவன். யாகத்திற்காகப் பொருளை மிகுதியும் வழங்கும் யக்ஞதத்தனுடைய குமாரி நான். புருஷன் வீடு வந்த சில காலத்திற்கெல்லாம் என் மாதுலராகிய அக்னிதத்தர் மரணமாயினர். அவருடன் என் மாமியாகிய அவர் மனைவியும் மாண்டனர். நான் கர்ப்பிணியாயிருக்குந் தருணத்தில் என் பதி என்னை விட்டுப்பிரிந்து தீர்த்தயாத்திரை சென்று ஏதோ துக்கத்தினால் ஸரஸ்வதி நதியின் பிரவாகத்தில் தன் சரீரத்தை யொழித்தார். இந்தச் செய்தி அவருடன் சென்றிருந்தவர்களால் நான் தெரிந்துகொண்டேன். கர்ப்பிணியானவள் அநுமரணஞ் செய்தல்கூடாதென்று பந்து ஜனங்கள் என்னைத் தடைசெய்தனர். இச்சமயத்தில் நாங்கள் வசித்துவந்த அக்ரகாரத்தில் திருடர்கள் புகுந்து கொள்ளையிட்டனர். அப்பொழுது நமது கற்பிற்கு ஏதேனும் பங்கம் நேரிடுமோ என்னும் பயத்தால் கிழிந்த வஸ்திரமுடுத்துக்கொண்டு மூன்று பிராமண ஸ்திரீகளுடன் ஓடினேன். அப்படிப் புறப்பட்ட நாங்கள் வெகுதூரம் போய்விட்டோம். அங்கே கஷ்டமான தொழிலைச்செய்து ஒருமாதம் வரையில் காலத்தைக் கழித்தேன். அவ்விடத்து ஜனங்களின் மூலமாக திக்கற்றவர்களுக்கு உதயன மகாராஜா அவர்களே துணைபுரிபவர் என்று தெரிந்துகொண்டேன். அதனால் இங்குவந்தேன் அம்மணி. இந்த இரண்டு புத்திரர்களும் என் தோழிமார்களாக என்னுடன் வந்தபிராமணஸ்திரீகள் இருவரும் என்னுடனிருக்கும்அச்சமயம் பிறந்தனர். இவர்கள் இரட்டையாகப் பிறந்தவர்கள். சோகம், தேசாந்திரம், வறுமை, இரட்டைப்பிரசவம் இவைகள் ஏககாலத்திலுண்டாயின. ஆச்சரியம்! பிர்மதேவர் ஆபத்துக்களுக்குள்ள வழியை என்னிடம் விரிவாக ஏற்படுத்தினர் போலும்! அம்மணி! இக்குழந்தைகளை வளர்க்க வழியில்லாது ஸ்திரீகளுக்குப் பூஷணமாகிய வெட்கத்தை மறந்து இராஜ சபையில் வந்து மகாராஜாவைக் கேட்டுக்கொண்டேன். ஆபத்தையடைந்த சிறு குழந்தைகளின் வருத்தத்தைப்பார்க்க யார் தான் சகிப்பார்? மகாராஜனுடைய ஆக்ஞையால் நான் இவ்விருகுழந்தைகளோடு தங்களிடம் வந்தேன். என்னுடைய விபத்துக்கள் வாயிற்படியில் தடைப்பட்டதுபோல் நிவிர்த்தியடைந்தன. இதுதான் எனது வரலாறு,

அம்மணி! என் பெயர் பிங்களிகை. சிறுவயது முதலாக அக்னிஹோத்ரம் முதலியன செய்துவந்தமையால் அந்த அக்னிப்புகைப்பட்டு என் கண்கள் பிங்களவர்ணமாயின. தேசாந்திரஞ்சென்ற எனது மைத்துனராகிய சாந்திகரன் இன்னும் திரும்பி வரவில்லை. எங்கிருக்கிறார் என்றுந் தெரியவில்லை என்றுரைத்தாள்.

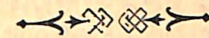
இவ்வாறாய அவளுடைய வரலாறு தெரிந்ததும் வாசவதத்தை இந்தமாது நல்ல குலத்திற் பிறந்தவளென்பதிலும், பதிவிரதை யென்பதிலும் ஐயமில்லை என்று எண்ணி, "மாதே! இங்கு நமதரண்மனைக்குளந்தத்தேசத்திலிருந்தோ ஒருவர்வந்திருக்கிறார். அவர் புரோகிதராகவிருந்து வருகின்றார். அவர்பெயர் சாந்திகரன்" என்று கூறினாள். இதைக்கேட்டதும் பிங்களிகை மகிழ்வுற்றனள். அன்றிரவு கழிந்தது. மறுநாள் காலையில் புரோகிதரை வரவழைத்து அவர் வரலாறு கேட்டாள் வாசவதத்தை அவரைப் பிங்களிகையின் மைத்துனரென்று தெரிந்துகொண்டதும் ஆச்சரியமடைந்து, அவரைப்பார்த்து 'புரோகிதரே! இதோ உமது சகோதரரின் மனைவியிருக்கின்றார்பாருங்கள்' என்றுபிங்களிகையைக்காட்டினாள். உடனே சாந்திகரனுக்கு நினைவு வந்தது. பந்து ஜனங்கள் மரணமடைந்ததைத் தெரிந்துகொண்டான். பிறகு அந்தப் பிங்களிகையைத் தன் கிருகத்திற்கு அழைத்துச்சென்றான். தன் தாய்தந்தையரையும் சகோதரனையும் பற்றித் துக்கித்தான். பிங்களிகைக்குச் சமாதானஞ் சொல்லித் தேறுதலடைந்தான். வாஸவதத்தை அவ்விரு குழந்தைகளையும் தனக்குண்டாகப்போகும் புத்திரனுக்குப் புரோகிதனாகப் பாவித்தாள். பிங்களிகைக்கும் புரோகிதருக்கும் பூமிகளையும் பொருள்களையும் கொடுத்து அவ்விருபுதல்வருக்கும் நாமகரணஞ்செய்வித்து உற்சவங்கொண்டாடினாள். மூத்தவனுக்குச் சாந்திசோமன்என்றும், இளயவனுக்கு வைஸ்வானரன் என்றும் பெயரிட்டார்கள். குருடர் போன்ற ஜனங்களுக்கு, முன் செல்லும் அவர்களின் கர்மங்களே பலனடையும் புவியை அழிக்கின்றன. அப்பொழுது பௌருஷம், காரணமாக மாத்திர மாகின்றது. ஏனெனில், பிங்களிகையும் அவள் குமாரரும் சாந்திகரனும் ஒரே இடத்தில் ஐசுவரியத்தை அடைந்தார்களல்லாவா?

பின்னர் சின்னாட்கழிந்தன. அப்பால் ஒரு சமயம், அகல், மடக்கு இவற்றிற் சிலவற்றை யெடுத்துக்கொண்டு தன்னுடைய குழந்தைகள் ஐவருடன் ஒரு குசத்தி வாசவதத்தையிடம்

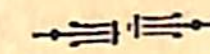
வந்தாள். அவளைக்கண்ட வாசவதத்தை பிங்களிகையை நோக்கி, "ஸகி! இந்த மாதுக்குக் குமாரர்கள் ஐவரிருக்கின்றார்கள். எனக்கு ஒரு குமாரனையுங் காணேன். இப்படிப்பட்டவர்களல்லவா புண்யத்திற்குப் பாத்திரமானவர்கள்! என்னைப்போன்றவர்கள் இவ்வாறேனும் இருக்கவேண்டாமா?" என்றாள். பிங்களிகை, "தேவி! தரித்திரர்களுக்கு இவ்வாறு பிரஜைகளுண்டாகின்றன. துக்கத்திற்கு ஏதுவாகவே இவ்வாறு அவர்கட்குக் குழந்தைகள் உண்டாகின்றன. தேவி! தங்களைப்போன்றவர்களிடம் உண்டாகும் குழந்தையே உத்தமமானதாகும். ஆகையால் அவசரப்படவேண்டாம். தாங்கள் சீக்கிரத்தில் தங்களுக்கேற்றவொரு தனயனை யடைவீர்கள்" என்று கூறினாள்.

இவ்வாறு பிங்களிகை சொல்லியும் சமாதானமடையாமல் நமக்குப் புத்திரபாக்கியமில்லாமற் போய்விட்டதே யென்னும் கவலையில் மனம் நொந்து வருந்துவாளாயினாள் வாசவதத்தை. அப்போது உதயனன், "பிரியே! பரமசிவ ஆராதனையால் உனக்குப் புத்திரனுண்டாகுமென்று நாரதர் கூறினாரல்லவா? ஆகையால் வரனையளிக்கும் பரமசிவனை ஆராதிக்க வேண்டும்" என்றுகூறினான். வாஸவதத்தை அதனை உசிதமெனக்கொண்டு சிவனைக்குறித்து விரதமிருக்க நிச்சியித்துப் புரோகிதர்கள் முன்னிலையில் விரதமெடுத்து அனுஷ்டிக்கலாயினள். அவளைப்பின்பற்றி உதயனன், மந்திரிகள் இராஜ்யத்திலுள்ளவர்கள்யாவரும் விரதமநுஷ்டிக்கலாயினர். அரசனும் அரசியும் மூன்றுநாள் உபவாச மிருந்தனர். அப்போது பரமசிவன், சந்திரசேகர ஜடாதரராய் அவர்கள் கனவிற்றோன்றி, "உங்களுக்கு மன்மதஅம்சமுடைய ஒரு புதல்வன் பிறக்கப்போகின்றான். அவன் எனதனுக்கிரகத்தால் வித்யாதரர்கள் யாவருக்கும் நாதனாகப்போகின்றான்" என்றருளிச்செய்து மறைந்தார். உடனே இருவரும் விழித்துக்கொண்டு பரமசிவன் கருணையை யெண்ணி யெண்ணி மகிழ்ந்தனர். விடிந்ததும் எல்லோருக்கும் இந்தக் கனவைப்பற்றித் தெரிவித்தார்கள். யாவரும் கேட்டுப் பரமானந்தமடைந்தனர். உதயனன், வாஸவதத்தை என்னும் ராஜதம்பதியாகிய இவ்விருவரும் தங்கள் உற்றாருடனும் ஊராருடனுங் கூடி உற்சவங்கொண்டாடி விரத பூர்த்தி செய்து பாரணை செய்தனர்.

அப்பால் ஒருநாள் ஜடாமகுடதாரியாய் ஒரு புருஷன் வாஸவதத்தையின் கனவிற்றோன்றி ஒரு கனியை யளித்தேகினன். இதனை வாஸவதத்தை அரசனுக்கறிவிக்க, அவன்கேட்டுத் தன் அமைச்சர்களுடனிருந்து மகிழ்ச்சியடைந்தான். கனியாகிய வியாஜத்தால் புத்ரபாக்கியத்தைக் கொடுத்தனர் சிவபெருமானென்று சிந்தித்து இனி நாம் கிருதார்த்தனானோமென்று மகிழ்வெய்தியிருந்தான்.

இரண்டாவது தரங்கம்.

சரியான காலத்தில் வாஸவதத்தை கர்ப்பமடைந்தாள். அவள் தேகம் வெண்மையான காந்தியுடன்பிரகாசித்தது. அவள் முகமானது, அவள்கர்ப்பத்திலிருக்கும் காமனிடங்கொண்ட அன்பால் அருகில்வந்த சந்திரன்போல் விளங்கிற்று. தேவியின் மணிமயமான ஆசனத்தின் இருபக்கங்களிலும் இருந்த இரண்டு பிரதிமைகள், கணவனாகிய காமனிடங்கொண்ட அன்பால் ரதிதேவி, பிரீதிதேவி என்னும் இருவரும் வந்து நிற்பது போலிருந்தன. அச்சமயம் வாஸவதத்தையின் தோழிகள்தேவியை உபசரித்தார்கள். அப்படி உபசரிக்கும் அந்தப்பெண்கள், வாஸவதத்தையின் கர்ப்பத்திலிருக்கும் குழந்தை வித்தியாதரர்களுக்குப் பிரபுவாகப் போகின்றதால், அவரைச்சேவிப்பதற்கு இஷ்டங்களைக்கொடுக்கும் வித்தைகள்போல் விளங்கினார்கள். வாஸவதத்தையின் ஸ்தனங்களிரண்டும் தன் குமாரனுடைய பட்டாபிஷேக மகோற்சவத்திற்காக சியாமள வர்ணமமைந்த நுனியுடன்கூடிய இரண்டுசொர்ணக் கலசங்களை அமைத்து வைத்துக்கொண்டிருக்கின்றனள் இந்தப் பெண்மணி யென்று சொல்லுமாறிருந்தன. ஒரு சமயம் தேவி ரத்தினச்சுவர்களமைந்த கிருகத்தின் நடுவில் சுகமான ஸயனத்தில் படுத்திருந்தாள். நான்கு பக்கங்களிலும் இரத்தினக் குவியல்கள் குவிக்கப்பட்டிருந்தன. அவைகள், உண்டாகப்போகிற தேவியின் புதல்வன் எங்கே நம்மை ஆக்ரமிப்பானோவென்னும் அச்சத்தால் சலிக்கும் நீருடையனவாகி அருகே உற்றுத் தேவியைச் சேவிப்பனபோற் காணப்பட்டன. தேவி வசிக்கும் விமானத்தின் நடுவே யுள்ள பிரதிமையானது ஆகாயமார்க்கமாக நமஸ்கரிக்க வந்த

வித்யாதர ஸ்திரீபோல் விளங்கிற்று. அச்சமயம் தேவி அநேக கதைகளைக் கேட்பதில் ஆசை கொண்டாள். தேவி, தான் ஆகாய மார்க்கத்திலிருப்பதாகவும் வித்தியாதர ஸ்திரீகள் நவரஸங்களுடன் கானஞ்செய்து தன்னைச் சேவிப்பதாகவும் சொப்பனங்கண்டாள்; உடனே விழித்துக்கொண்டாள். அப்போது தான் ஆகாய மார்க்கத்திலிருந்தவாறே புவியிலுள்ள விநோதங்களைக் காணவும் விரும்பினாள். இது யௌகந்த ராயணனுக்குத்தெரிந்தது; இவன் அமைச்சர்தலைவனும் மகா புத்திசாலியுமானதால், மறுநாளே யந்திரம், மந்திரம், இந்திர ஜாலம் முதலிய பிரயோகங்களால் வாஸவதத்தை விருப்பத்தை நிறைவேற்றினான்.

பின்னொரு சமயம் வாஸவதத்தை வாஸகிருகத்திலிருந்தாள்; அப்போது வித்தியாதரர்களின் கம்பீரமான சரித்திரத்தைக்கேட்க வேண்டுமென்று விரும்பி அவ்விருப்பத்தை யௌகந்தராயணனுக்குத் தெரிவித்தாள். யௌகந்தராயணன் உடனே எல்லோரும் கேட்க அந்த வித்தியாதரர்களின் சரித்திரத்தைக் கூறுவானாயினான்.

தேவி! அம்பிகைக்குத் தந்தை ஹிமவான். அவன் பர்வதங்கட்கு மாத்திரம் ஆசிரியனல்லன். கௌரீபதியாகிய காளகண்டனுக்குங் குரு. அந்த ஹிமயமலையின் கண் வித்தியாதரர்களுக்குப் பிரபுவாகிய ஜீமூதகேது என்னும் ஒரு வித்தியாதரனிருந்தான். அவன் வீட்டில் ஒரு கற்பக விருக்ஷமிருந்தது. அது பரம்பரையாக அவனுக்கு அவன் விரும்பியவற்றை விரும்பியவாறளித்து வந்தது. ஒரு சமயம் அந்த வித்தியாதரன், அவ்விருக்ஷமிருக்கும் உத்தியானவனம் போய்த் தேவதையின் சொரூபமாகிய அந்தக் கற்பக விருக்ஷத்தை நோக்கி "விருக்ஷசிரேஷ்டமே! எப்போதும் உன்னிடம் எமது கோரிக்கையை நாங்களடைந்து வருகின்றோம். ஆயினும் எனக்கு மக்கட்பேறில்லாதிருப்பது பற்றி நீ கவனித்தாயில்லையே" என்றான். கற்பகவிருக்ஷம், "ஜீமூதகேதுவே! உமக்குப் புத்திரனுண்டாகப்போகிறான். அவனுக்கு ஜன்மாந்தர நினைவிருக்கும்; தானஞ் செய்வதில் விருப்பமுள்ளவனாயிருப்பன். சகல பிராணிகளுக்கும் நன்மை செய்வதில் நாட்டமுடையவனாக விருப்பன்" என்று கூறிற்று. இதைக்கேட்ட ஜீமூதகேது அந்த விருக்ஷத்தை வணங்கி, விடைபெற்றுக்கொண்டு அரண்மனை சென்று பட்டமகிஷியிடம் இந்தச்சுபச்செய்தியைத் தெரிவிக்க அவள் மட்டில்லா மகிழ்ச்சியை யடைந்தாள். பிறகு கற்பகத்தரு கூறியவாறே அந்த வித்தியாதரனுக்கு ஒரு புதல்வன் பிறந்தான்; அவனுக்கு ஜீமூதவாஹனன் என்னும் பெயரிட்டான். ஜீமூதவாஹனன் வளர வளர அவனுடன் பிறந்த கருணையும் வளர்ந்து வந்தது. பிறகு தக்க வயது வந்ததும் யுவராஜ்யபட்டாபிஷேகம் பெற்றான்.

அப்பால் ஒரு சமயம் அவன் தன்னுடைய தந்தை சந்தோஷமாயிருக்கும்போது அவரைப்பார்த்து, "பிதாவே! இந்த ஸம்ஸாரத்தில் சகல வஸ்துக்களும் கணப்பொழுதில் நசிக்கக்கூடியன என்பதை நான் நன்றாயறிவேன். பெரியோர்களின் கீர்த்தியொன்றே பிரளயம் வரையில் அழிவற்றிருப்பதாகும். அந்தக் கீர்த்தியும் பிறருக்கு உபகாரஞ் செய்வதால் ஏற்படுவதாகும். ஆச்சரியம்! உதாரர்களுக்குப் பிராணனிலும்பிரியமுள்ளபொருள், இந்தக் கீர்த்தியைத் தவிர வேறில்லை. ஸம்பத்தானது மின்னலைப் போன்றது. ஜனங்களின் நேத்திரங்கட்கு சிரமத்தை யுண்டாக்கக் கூடியது. சஞ்சலமானது. பிறருக்கு உதவாத ஸம்பத்தானது எங்கேயாவது அழிவையடைகிறது. ஆகையால் நம்மிடமிருக்கும் கற்பகத்தரு பிறருடைய உபாகர நிமித்தமாக ஏற்படுமாயின் அதுவே சிறந்ததாம்; பலனை யளிக்கக்கூடியது மதுவேயாம். ஆகையால் இந்தத் தருவின் உதவியால் யாசிக்கும் தரித்திரர்களனைவருக்கும் ஸந்தோஷமுண்டாக்குகின்றேன்' என்று தெரிவித்து உடனே கற்பகத்தருவினருகே சென்று "ஓ தேவ! நீ எங்களுக்குச் சதாகாலமும் விரும்பிய எவற்றையும் வெறுப்புறவளிக்கின்றாய்; இப்போது நான் ஒன்றை யுத்தேசித்து வந்திருக்கின்றேன். அதனை நிறைவேற்றவேண்டும். அஃதியாதெனில், "தேவ! இந்தப் புவியில் தரித்திரர்களே யில்லாமற் செய்தல் வேண்டும். பொருளை யிச்சித்தவர்களின் பொருட்டே நீ வந்திருக்கின்றாயன்றோ?" என்றான். இவ்வாறு கூறியவுடன் அந்தக் கற்பகத்தரு ஸ்வர்ணத்தை மழைபோல் பொழிந்தது. பிரஜைகள் யாவரும் அவரவர் விரும்பியவாறு எடுத்துக்கொண்டு சந்தோஷித்தார்கள். எல்லோரும், ஜீமூதவாஹனன், தயையுடையவன்; சத்வகுண சிரேஷ்டன், இவனைத் தவிர வேறு எவன் கற்பகத்தருவை யாசகர்களின் பொருட்டு உபயோகிப்பன்" என்று புகழ்ந்தனர். பிறகு அவனுடைய கீர்த்தியானது திசைகளெங்கும்

பாவியது. ஜீமூதவாஹனனுடைய மகிமையால் அந்த ராஜ்யமா
னது ஒரு கட்டுப்பாட்டில் நின்றது. அதுபற்றி ஜீமூதகேதுவின்
வம்சத்தவரெல்லோரும் பொறாமையடைந்து அவன்மேல் படை
யெடுத்துவந்து அமர்புரியத் தீர்மானித்தார்கள். அதனையறிந்த
ஜீமூதவாஹனன் தந்தையைப் பார்த்து "பிதாவே! இந்தச் சரீர
மானது நீர்க்குமிழிக்கு நிகரானது. பெருங்காற்றி னிடைப்பட்ட
தீபம்போல் சலனமுறும் பொருள் யாருக்கு என்ன பலனைத்
தரப்போகின்றது? அப்படிப்பட்ட பொருளை பிறரை ஹிம்சித்
தேனும் பெற விரும்புகிறார்கள் சிலர். ஆகையால் நான் நமது
வம்சத்தாருடன் அமர்புரிய விருப்பவில்லை. நான் இந்த இராஜ்
யத்தையே யொழித்துவிட்டு வனஞ்செல்லுகின்றேன். கிருபணர்
களாகிய நமது வம்சத்தவர்களே இந்த இராஜ்யத்தி லிருக்கட்டும்.
நமது வம்சம் நாசமடையவேண்டாம்" என்றான்.

இவ்வணங் கூறிய புதல்வனை ஜீமூதகேது பார்த்து, "புத்
திர! பாலகனாகிய நீ இராஜ்யத்தைத் திருணமாக மதித்து ஒழி
த்துவிட்டு வனம்போகத் தீர்மானித்தபோது, மூப்படைந்த நான்
இந்த இராஜ்யத்தில் எவ்வாறு ஆசைகொள்வேன்; நானும் உன்
னுடன் வனத்திற்கே வருகின்றேன்" என்று கூற, ஜீமூதவாஹ
னன் சந்தோஷித்து தன் பெற்றோரை யழைத்துக்கொண்டு இரா
ஜ்யத்தைவிட்டு வனம்போய் மலயபர்வதத்தை யடைந்தான். அங்
கிருந்த ஓர் அழகான ஆஸ்ரமத்தில் தாய்தந்தையரிருக்க, அவர்
களுக்கு ஜீமூதவாஹனன் அன்போடு பணிவிடைபுரிந்துவந்தான்.
அப்பொழுது அவனுக்கு, ஸித்தராஜனாகிய விஸ்வாவசுவின் குமா
ரன், மித்ராவசு என்பவன் சினேகமானான். முன்ஜன்மத்தின் விருத்
தாந்தத்தை அறியவல்ல ஜீமூதவாஹனன் தனக்கு முன் ஜன்
மத்தில் மனைவியாகவிருந்த மித்ராவஸுவின் சகோதரியைச் சந்
தித்தான். அப்பொழுது வாலிபர்களான அவ்விருவருடைய பார்
வையும் ஏககாலத்தில் ஏற்பட்டது. மனமானது மான்களைப்பிடிக்
கும் வலைக்கு நிகராக மாறிற்று. இப்படியிருக்கையில் ஒரு சமயம்
மித்ராவஸு ஜீமூதவாஹனனிடம் வந்து. "நண்ப! எனக்
கொரு இளயசகோதரியிருக்கின்றாள். அவள் பெயர் மலையவதி:
அவளை நான் உமக்குக் கொடுக்க விரும்பியுள்ளேன். என் விரு
ப்பத்தைக் கெடுக்கவேண்டாம்" என்று கூறினான். அதைக் கேட்ட
ஜீமூதவாஹனன். "மித்ராவஸு! இந்த மலையவதி முன்ஜன்மத்தி

லும் எனக்கு மனைவியாகவிருந்தாள். அப்போது நீயும் எனக்கு
இரண்டாவது ஹிருதயம்போலிருந்தாய். ஜன்மாந்தர வரலாற்றை
யறியும் சக்தி யெனக்குண்டு. அதனால் கூறுகின்றேன் என்றான்.

இதைக்கேட்ட மித்ராவஸு, ஆச்சரியமடைந்து "மித்ர! முன்
ஜன்மவரலாற்றை எனக்குச் சொல்லவேண்டும். அதனைக்கேட்க வி
ரும்புகின்றேன்" என்றுகூற, ஜீமூதவாஹனன் கூறுவானாயினன்:—

"நண்ப! முன்ஜன்மத்தில் நான் ஆகாய மார்க்கத்தில் சஞ்
சரிக்கும் வித்யாதரனாக இருந்தேன். அப்பொழுது ஒருநாள்
இமயமலையின் சிகரத்தைக் கடந்து போய்க்கொண் டிருந்தேன்.
அந்த இமயமலையின் சிகரத்தின் கீழ்ப் பிரதேசத்தில் பரமசிவன்
பார்வதியுடன் கிரீடித்துக்கொண் டிருந்தார். உயரச் சென்றுகொ
ண்டிருந்த என்னை அவர் பார்த்துவிட்டமையால், அவர் "நீ மானிட
ஜன்மத்தை யடையக்கடவாய்" என்று எனக்குச் சாபங்கொடுத்
தார். அப்பால் அக்கணமே, "நீ வித்யாதர ஸ்திரீயை மனைவியாக
அடைந்து அவளிடம் ஒரு புத்திரனைப்பெற்று அவனை உன்ஸ்தா
னத்தில் வைத்துவிட்டு முன்போல் வித்யாதர ஜன்மத்தை யடை
வாய்" என்று சாபத்தின் முடிவையும் தெரிவித்து மறைந்தார்.
பின் சில காலத்திற்கெல்லாம் நான் பூமியில் வர்த்தகர்களின் வம்
சத்தில் வலபி என்னும் பட்டணத்தில் ஒரு பெரிய வர்த்தகனுக்
குக் குமாரனாகப் பிறந்தேன். எனக்கு வஸுதத்தன் என்னும்
பெயரிடப்பட்டது. நான் தக்க வபதினையடைந்ததும் என் தந்தை
யென்னிடம் சரக்குகளையொப்புவித்து வியாபாரத்திற்காக தீவாந்
தரமனுப்பினார். அவருடைய ஆக்ஞையைச் சிரமேற்கொண்டு
தீவாந்தரஞ்சென்று ஏராளமான பொருளோடு திரும்பிவந்தேன்.
வழியில் திருடர்கள் என்னை மடக்கிக்கொண்டு என்னிடமிருந்த
பொருளை யபகரித்துக்கொண்டதுமன்றி என்னையும் அவர்களிருப்
பிடம் கொண்டுபோயினர். அங்கே அவர்கட்குத் தலைவனாகிய
புளிந்தகன் என்னை அவன் ஆராதித்துவரும் சண்டிகைக்குப் பலி
கொடுக்க உத்தேசித்து யமனுடைய நாவினையொத்ததும் நீண்ட
தும் அவளுவதுமாகிய கத்தியையுருவி வெட்டவந்தான். அச்சம
யம் அவனுக்கு எக்காரணத்தாலோ என்மீது கருணையுண்டாய்,
என்னை விடுவித்துத்தானே அந்தபலிக்குப் பாத்திரனாக நின்றான்.
உடனே சண்டிகாதேவி "புளிந்தக! நீ செய்யத்துணிந்ததை நிறு
த்து, நான் இதோ பிரஸன்னமாயிருக்கின்றேன்; வேண்டிய வர

ணைக் கேட்டுக்கொள்” என்றுகூற, நானது கண்டு பரவச
மடைந்து அடியற்ற பனைமரம்போல் தரையில் விழுந்து பணிந்
தெழுந்து “அம்மணீ! நான் என்னவரங் கேட்கப்போகின்றேன்;
மற்றொரு பிறவியினும் இந்த வர்த்தகனுடைய நட்பு எனக்குண்
டாகுமாறு கிருபைபாலித்தல்வேண்டும். இதுவே எனக்கு வேண்
டும்வரம்” என்று கூறினான். சண்டிகை “அவ்வாறேயாகுக” என்று
கூறி மறைந்தாள். பின்னர் நான் புளிந்தகனோடு வெகுநேரம்
வரையில் மனமகிழ்ச்சியுடன் சம்பாஷித்துக் கொண்டிருந்து
விடைபெற்றுத் திரும்பி வீடுவந்து சேர்ந்தேன். இச்செய்திகே
ட்ட என் தந்தை பரமானந்தமடைந்து உற்சவங் கொண்டாடினர்.

அப்பால் சிலகாலத்திற் கெல்லாம், அந்தப்புளிந்தகன் இராஜ
சேவகர்களால் பிடிக்கப்பட்டு அரசனிடம் கொண்டுவரப்பட்டான்.
அரசன் அவனை விசாரித்துச் சிறையிலடைத்துவைத் திருந்தான்.
அதனையறிந்த நான் என்தந்தையிடந் தெரிவித்து, அரசனுக்கு
லக்ஷம் பொன் செலுத்தும்படி செய்து அவனை விடுவித்தேன்.
அப்பொழுது என்பிராணனைக் காப்பாற்றிய புளிந்தகனுக்கு
நன்றி யறிதலுடன் பிரதி யுபகாரஞ் செய்தேன். பின் அவனை
என் வீட்டிற் கழைத்துவந்து சிலகாலம் என்னுடன் வைத்திரு
ந்து உபசரித்து அனுப்பினேன். அவ்வாறு என்னாலனுப்பப்பட்ட
அவன், தன் னிருப்பிடஞ் சென்று அங்கே இந்நாள் வரையிற்
சேமித்து வைத்திருந்த முத்துக்களையும் கஸ்தூரிகளையும் எனக்
குக் கொண்டுவந்து கொடுத்தான். பின்னரும் எனக்கு முத்துக்
கொண்டுவர விரும்பி காட்டிற்கு வில்லுடன்சென்று அனேக யா
னைகளைக்கொன்று வேட்டையாடிக்கொண் டிருந்தான். அப்பொ
ழுது காட்டின் ஒருபுறத்தில் ஒரு திவ்ய ஸரஸைக்கண்டான்.
அதன் கரைமீது சிறந்ததொரு தேவாலய மிருக்கப் பார்த்தான்.
ஸரஸில் மனோகரமான தாமரைகளிருந்தன. இவற்றைக்கண்ட புளி
ந்தகன், இந்த ஸரஸிற்குக் காட்டுயானைகள் நீரருந்த வருமென்
றெண்ணி வில்லுடன் ஒரு மரத்தடியில் மறைந்திருந்தான்.

சற்று நேரத்திற்கெல்லாம் ஒரு பெண் அங்கிருந்த தேவாலயத்
தை நோக்கி வரக்கண்டான். அவளுடைய ஆகிருதி அதியற்புதமா
யிருந்தது. அவள் ஸிம்மவாஹன முடையவளா யிருந்தாள்.
மேலும், அந்தப்பெண் ஹிமவானுடைய மற்றொரு புத்திரியோவெ
ன்றெண்ணும்படியா யிருந்தாள். பரமசிவனுக்குப் பணிவிடைபுரிவ

தில் ஆவலுடையவள் என்று சொல்லும்படியான முகப்பொலி
வுடன் விளங்கினள். இவ்வணங்கைப் பார்த்தவுடன் புளிந்தகன்
வியப்புற்று “இவள் யாராயிருக்கலாம், மானிடஸ்திரீயாயின், இவ
ளுக்கு ஸிம்மவாஹனம் எவ்வாறேற்படும்? இவள் தேவஸ்திரீயா
யின் என்போன்றவர்கள் கண்ணுக்குப் புலப்படுவளோ? இந்த
வனிதையைக்காணநான்செய்த புண்ணியம் யாதோதெரியவில்லை;
புண்ணிய விசேஷமின்றி இவ்வாறு எனக்கு ஏற்படாதென்பது
நிச்சயம். இந்தப் பெண்மணியை எனது நண்பன் அடையும்
மார்க்கத்தைத் தேடுவேனாயின், நான் அவனுக்கு ஒரு பிரதியுப
காரம் செய்தவனாவேன். ஆகையால் இவளருகிற்சென்று இவள்
வரலாற்றைவிசாரிப்பேன்” என்றெண்ணி அந்தமாதினருகேசென்
றான் புளிந்தகன். அப்போது அம்மாது சிங்கத்தினின்று மிறங்கி,
தடாகம்வந்து தாமரை மலர்கொய்ய யத்தனித்தாள். தன் எதிரில்
கைகுவித்தவண்ணம் நிற்கும் புளிந்தகனைக் கண்டதும் இவன்
யாரோ அதிதிபோ லிருக்கின்றான் என்றுகருதி விசுவாசத்துடன்
“உன்வரவு நல்வரவாகுக” என்று கூறி “அப்பனே! நீயார்?
யாரும்வரமுடியாத இவ்விடத்திற்கு நீ எவ்வாறு வந்தாய்?” என்று
கேட்டாள். புளிந்தகன், “நான் வேடர்களுக்கு எஜமான்; பரதே
வதையின் பாதமலரையே சரணமென்றடைந்தவன். யானைகளின்
முத்துக்களை யுத்தேசித்து இவ்விடம் வந்தேன். உன்னைப் பார்
த்தவுடன், என் நண்பனுடைய நினைவு எனக்குண்டானது. என்
நண்பன் எனக்குப் பிராணனைக் கொடுத்தவன், பெரியதனவந்
தன், பெரியவியாபாரி. அவன் உருவத்திலும் பருவத்திலும்
உனக்கொத்தவன். நேத்திரங்களுக்கு அமுதப்பிரவாகம் போன்ற
வன். ஒப்புயர்வற்ற அழகுவாய்ந்தவன். நட்பு, தானம், தயை,
தைரியம் இவைகட்கு இருப்பிடமானவன். வஸுதத்தனென்னும்
பெயர்புனைந்த அந்த வாலிபன் எந்த மாதின் கரத்தைப் பிடிக்கின்
றானோ அந்தமாதே புண்ணியவதியாவள். பெண்மணி! உன்
னுடைய இந்த ஆகிருதியை அந்த வஸுதத்தனுடன் சேர்க்கா
விட்டால், மன்மதன் வில்லைத்தூக்குவது வீணாமென்று நான்விசா
ரப்படுகின்றேன்” என்றான்.

இவ்வாறு புளிந்தகன் கூறவே, அந்தமாது மனம்பறிகொடுக்
கப் பட்டவள் போலாகி, காமனுடைய மோஹமந்திர வர்ணங்க
ளால் மோஹமடைந்து அவ்வேடனை நோக்கி, “எங்கே உன் நண்

பன்? அந்தச் சுந்தரனையழைத்துவந்து காட்டவேண்டும்" என்று மன்மதன் பிரேரணையினாற் பகர்வதுபோல் கூறினாள். புளிந்தகன் "அவ்வாறே யழைத்துவருகின்றேன். விடைதரவேண்டும்" என்று கூறி விடைபெற்றுக்கொண்டு அங்கிருந்து புறப்பட்டான். தான் கிருதார்த்தனானதாக நினைத்து மகிழ்ந்தான். தன்னிருப்பிடம் வந்ததும் இந்நாள் வரையிற் சேகரித்து வைத்திருந்த முத்துக்களையும் கஸ்தூரிகளையும் எடுத்துக்கொண்டு எங்களுடைய கிருகம் வந்தான். அவன் வந்த அன்று எங்களெல்லோருக்கும் மஹோற்சவநாளாக இருந்தது. அன்றிரவு என்னிடம் தனியேயிருந்து தான் கன்னிகை யொருத்தியைக் கண்டதுமுதல் நடந்ததைத் தெரிவித்தான். அவ்வரலாற்றைக் கேட்டதும் என்மனம் மட்டில்லா மகிழ்ச்சியடைந்தது. உடனே என் நண்பனைப்பார்த்து "நாம் இன்றிரவே சிறிதும் தாமதியாது அங்குச் செல்லவேண்டும்" என்று வற்புறுத்தினேன். அதற்கிணங்கி, அன்றிரவே என்னையழைத்துச் சென்றான் என் நண்பன். என் தந்தைக்கு நான் எங்குச்சென்றேனென்பது தெரியாது; ஆயினும் அவர் தாம் புளிந்தகனிடம் கொண்ட விசுவாசத்தினால் விசனமுறாது தைரியமா யிருந்தார்.

கிரமமாக நான் அந்த வேட ராஜனோடு இமயமலைக்கேகினேன். அப்பொழுது சூரியன் அஸ்தமிக்கும் தருணமாயிருந்தது. அந்த வேளைக்கு அந்தப் பருவதச் சாரலின் காட்சி மனோகரமாகவிருந்தது. பின் சற்று நேரத்திற்கெல்லாம் அந்தத் திவ்ய ஸரஸிற்குச் சென்று அதில் நீராடி அங்குக் கரை மீதிருந்த மரங்களிற் கிடைத்த கனிகளைப் பறித்துப் புசித்துப் சிதணித்துக்கொண்டு அன்றிரவு அங்குத்தங்கி யிருந்தோம்.

அந்த மலைப்பக்கத்துள்ள வனமானது மலர்தருஞ் செடிகளும் கொடிகளும் நிறைந்ததொரு திவ்யவனமா யிருந்தது. வண்டுகளின் தொனி, சுபமான வாசனை, ஜ்வலிக்கும் ஓஷதி இவைகளுடனும் கூடியது அவ்வனம். இரதிதேவி வாசஞ் செய்யும் கிருகம் போன்றது அந்த வனம்.

மறுநாட் பொழுது புலர்ந்தது. நாங்களிருவரும் அந்த வனிதை யெப்பொழுது வருவாளென் றெதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கின்றோம். இப்படி யிருக்கையில் அந்தப் பெண்மணி, அங்கே வந்தாள். அவள் சாத்கால மேகத்திற் காணப்படும் சந்திரகலை

போற்காணப்பட்டாள். ஆச்சரியத்தோடும் ஆனந்தத்தோடும் நாங்கள் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும்போது அவள் திரும்பினாள். அச்சமயம்அவள் மனம் எவ்வாறிருந்ததோ நானறியேன். பிறகு அந்தமாது தன் வாகனத்தினின்று மிறங்கித் தடாகத்தில் ஸ்நானஞ்செய்து மலர் பறித்துக் கரையின்மீது திருக்கோயில் கொண்டிருக்கும் பரமசிவனைப் பூஜித்தாள். பூஜை முடிந்ததும் என் நண்பனாகிய புளிந்தகன் அவளருகே சென்று வந்தனஞ் செய்து தன்னைத் தெரியப்படுத்திக் கொண்டு "தேவி! உமக்கேற்ற நாயகனும் என் நண்பனுமாகிய புருஷனை இதோ அழைத்து வந்திருக்கின்றேன். சம்மதமாயின் அவனை இப்பொழுதே தங்களெதிரில் அழைத்து வருகின்றேன் என்று கூறினான். அந்தப் பெண், "அவ்வாறே அழைத்து வரலாம்" என்று தன் சம்மதத்தைத் தெரிவித்தாள். புளிந்தகன், உடனே என்னிடம் வந்து என்னை அவளருகே யழைத்துச் சென்று காட்டினான். அந்த மாது என்னை ஒரு பார்வையாகப் பார்த்தாள். உடனே மதனனுடைய ஆவேசத்திற்குச் சுவாதீனமாகி என் நண்பன் புளிந்தகனை நோக்கி, "வேடராஜனே! உன்னுடைய ஆப்த மித்திரராகிய இவர்மானிடரல்ல. ஒரு தேவரென்றே எண்ணுகின்றேன். என்னை வஞ்சிப்பதன் பொருட்டு வந்தவர். மானிடருக்கு இந்த ஆகிருதியேது?" என்றாள். நான் அவள் என் மீது நம்பிக்கை கொள்வதற்காக "சுந்தரி! நான் மானிடன் தான். கபட மற்றவரிடத்தில் ஏனோ கபடமாக நடக்கவேண்டும். நான் வலபி நகரத்தில் வசிக்கும் மஹாதானன் என்னும் ஒரு வர்த்தகன் மகன். வஸுதத்தன் என்பது என்னுடைய பெயர்; இந்த வேடராஜன் என்னுடைய நண்பன்; என் கஷ்டங்களைத் தீர்த்தவன்; முன்னொருசமயம் நான் தேசாந்தரம் சென்றிருந்தேன். அப்போது இவன் எனக்குச் சிநேகிதனானான். இது உண்மையான விஷயம்" என்று கூறி மௌனமா யிருந்தேன். பிறகு அந்த மாது, தலைகுனிந்தவாறிருந்து, "நான் கேள்விப்பட்டதும் அது தான்; நான் பரமசிவனைப் பூஜித்து வருவதால் அவர் எனது கனவில் நேற்றிரவு பிரஸன்னராகி, "மாதே! நான் சந்தோஷமடைந்தேன். நீ காலையில் கணவனை யடைவாய்" என்று அருளிச் செய்தனர். ஆகையால் நீர் தான் எனக்கு நாயகனாகின்றீர். உமது சிநேகிதராகிய இந்தப் புளிந்தகன் எனக்குச் சகோதரராகின்றார்" என்று வார்த்தையாகிய அமுதத்தால் என்னை மகிழ்வித்து, மௌனமாயிருந்தாள்.

அப்பால் அவளோடு ஆலோசனை செய்து விதிபூர்வமாக விவாகஞ்செய்து கொள்வதன்பொருட்டு நிச்சயித்து என்னிருப்பிடத்திற்குப் புறப்பட்டோம். அப்பொழுது அந்தமாது ஒரு சைகைசெய்து தன்சிங்கத்தையழைத்தாள். சிங்கம் சைகையறிந்து அவ்வாறே அவளருகில்வந்தது. "ஆரியபுத்திரர்காள்! இந்தச் சிங்கத்தின்மீது நீவிரிருவரும் ஏறலாம்" என்றாள். உடனே நாங்களிருவரும் அந்தச்சிங்கத்தின்மீது ஏறி அந்தமாது சிரோமணியை என்மடிமீது வைத்துக்கொண்டு பிரயாணமானேன். வழியில் வேடராஜன் எங்களுக்கு மிருகங்களையடித்துக் கொடுத்தனன். அவற்றை யெல்லாரும் புசித்துக்கொண்டு சிலநாளைக் கெல்லாம் வலபி நகரம் வந்தோம். நான் என் இஷ்டநாயகியுடன் சிங்கத்தின்மீது வருவதுகண்ட அந்நகரத்து ஜனங்கள் ஆச்சரியமடைந்து என் பிதாவிடம் தெரிவித்தார்கள். என் தந்தை மகிழ்வுற்று எதிர்கொண்டு வந்தனர். என்னை என் தந்தை நெருங்கியதும் நான் சிங்கத்தினின்று மிறங்கி அவர் பாதங்களிற்பணிந்து நின்றேன். என்னைக்கண்ட என் தந்தை வியப்பும் மகிழ்ச்சியுமடைந்தனர். நிகரற்ற என் மனைவியும் என் தந்தையைப் பணிந்து நின்றாள். என்னையும் எனக்கேற்ற தாரத்தையும் பார்த்து என்தந்தை என்றுமடையாத மகிழ்ச்சி யடைந்தார். பிறகு எங்களெல்லோரையும் வீட்டிற்கழைத்துச் சென்றனர். புளிந்தகனுடைய நேசத்தைக் கொண்டாடினர். உடனே என் விவாகத்தை மகோற்சவமாக நடத்தத் தீர்மானித்துச் சோதிடர்களை வரவழைத்து முகூர்த்த தினத்தை நிச்சயித்தனர். பிறகு எமது உறவினர்களும் நண்பர்களும் முகூர்த்தத்திற்குவந்து சேர்ந்தனர். விவாகம் வெகு விமரிசையாக நடந்தது. எங்கள் உறவினரும் ஊராரும் மணப்பந்தலி லிருக்கும்போதே என் மனைவியின் வாஹனமானது புருஷ வடிவத்துடன் மேலே கிளம்பியது. எல்லோரும் பார்த்து வியப்புற்றார்கள். அந்தப் புருஷன் தேவர்கட்குரிய ஆடை யுடுத்து ஆபரணங்கள் பல பூண்டிருந்தனன். அவன் ஆகாயத்தின் கண் இருந்தபடியே "பாக்யசாலியே! நான் சித்திராங்கதன் என்னும் பெயருடையவன். இவள் என்னுடைய புத்திரி; இவள்பெயர் மனோவதி. இவள் மீது என்பிராணனைவிட மேலானபிரியங்கொண்டிருந்தேன். இந்த மனோவதியை மடிமீது வைத்துக்கொண்டு அரண்யத்தில் எப்போதும் சஞ்சரித்துக்கொ

ண்டிருந்தேன் அப்பொழுது ஒருநாள் தபோவனங்களுடன்கூடிய கங்காநதிக்குச்சென்றேன். அந்நதியின் கரையில் தவம்புரிந்து வந்த முனிவர்களை அதிக்கிரமிக்க வேண்டுமே யென்கிற அச்சத்தால் கங்காநதியில் இறங்கினேன். அப்பொழுது நான் அணிந்துகொண்டிருந்த பூமாலை நழுவி அந்நதியில் விழுந்தது. ஜலத்திற்குள்ளிருந்தநாரதமுனிவர் வெளிக் கிளம்பி "நீ அணிந்துகொண்டிருந்த பூமாலையை என் முதுகில் போட்டாயல்லவா? உனக்கு அவ்வளவு கர்வமா?" என்று கூறிச்சினந்து, "நீ சிங்கமாகக் கடவது; நீ உன் குமாரியை இப்போது சுமந்து திரிவதுபோல் அப்பொழுதும் சுமந்துகொண்டு இமயமலைச்சாரலில் திரியக்கட்வாய்" என்று சாபந்தந்தனர். உடனே, "எப்போது ஒரு மானிடன் இப்பெண்ணை மணம்புரிந்து கொள்ளுகின்றானோ அப்பொழுது இந்தச் சாபம் விமோசனமாம்" என்று அநுக்கிரகமுஞ் செய்தனர்.

அவ்வாறே நான் சிங்கரூபமடைந்து இமயமலைச் சாரலில் இந்தப் பெண்ணைச் சுமந்து கொண்டு திரிந்தேன். இந்த வேடனுடைய முயற்சியால் இப்படிப்பட்ட நன்மை நடந்ததென்பதையும் நானறிவேன். ஆகையால் நான் எப்போதும் உங்களுடைய நன்மையையே நாடுவேன்" என்று கூறி மேலே சென்றான். பின்னர் என்னைச் சார்ந்த பந்துக்களும் என் தந்தையும் நல்ல சம்பந்தம் கிடைத்தது பற்றி மகிழ்வெய்தினர்

உலகத்தில், மிகுதியும் உபகாரம் செய்து உயிரினும் மேன்மையாகப் பாவித்துவரும் பந்துக்களிடமே விசுவாசம் வைக்கிறார்களில்லை. அங்ஙனமிருக்கச் சிறிதும் கபடமென்பதில்லாத நண்பர்களுடைய நடத்தையைப் பற்றி யார் எண்ணுவார்கள் என்று நினைத்து எவனும் எதுவும் பேசவில்லை. அவணிருந்த அரசன் எங்களிடம் புளிந்தகன் நட்புக் கொண்டிருப்பது பற்றிச் சந்தோஷித்தான். என் தந்தை புளிந்தகனுக்குச் சிறந்த வஸ்துக்களை காணிக்கையாகவளித்து, அவனைப்பற்றி அரசனுக்குத்தம்மாலியன்றவரையிற் சொல்லி, அரண்யமுழுவதையும் வேடராஜனாகிய நண்பனுக்குக் கொடுக்கும்படி செய்தனர். பின்னர் என் மனைவியாகிய மனோவதியுடனும் நண்பனாகிய புளிந்தகனுடனும் நான் சுகமாக அங்கு வசித்து வந்தேன். நாளடைவில் வேடராஜனாகிய புளிந்தகனுக்குத்தன் இராஜ்யமாகிய அரண்யத்தில் வசிப்பதில்விருப்பங்குறைந்து வந்தது. அவன் அப்பால் பெரும்பான்மையும் எங்

கள் கிருகத்திலேயே யிருந்து வந்தான். நாங்களிருவரும் ஒருவர்க்கொருவர் உபகாரஞ் செய்துகொள்வதில் திருப்தியடையாமலே யிருந்தோம்.

இவ்வாறிருந்து வருகையில் மனோவதி கர்ப்பந் தரித்து காலக்கிரமத்தில் என் வம்சத்தவரது மனோற்சகம்போன்றவொரு புதல்வனை ஈன்றாள். அவனுக்கு ஹிரண்யதத்தன் என்னும் பெயரிடப்பட்டது. வயது வந்ததும் முறைப்படி வித்யாரம்பம் செய்வித்தேன். அவன் சகல கலைகளிலும் வல்லவனானதும் என் தந்தை அவனுக்கு விவாகஞ் செய்வித்து மகிழ்ந்தனர். அப்பால், என் தந்தை தாம் ஜன்மமெடுத்ததின் பலன் பூர்த்தி பெற்றது என்று கருதி மனைவியுடன் தன் சரீரத்தை யொழிப்பதற்குக் கங்கா நதி சென்றார். அவ்வாறு சென்ற என்தந்தையை யெண்ணி நான் மிகுதியும் சோகமுற்றேன். உறவினர்கள் என்னைத் தேற்றி நான் வீட்டுக்காரியங்களைச் சரிவரக் கவனிக்கும்படி செய்தனர். அப்பொழுதும் என் மனதில் எனக்கு அடிக்கடி வியசனமுண்டாய் மிகுதியும் வருந்தினேனாயினும் மனோவதியின் முகாரவிந்த தரிசன விசேஷத்தாலும் என்னுடைய நண்பனது சகவாச விசேஷத்தாலும் அந்த வியசன மேலெழாது நின்றது. என்னுடைய வாழ்நாட்களில், சற்புத்திரனாலேற்பட்ட ஆனந்தம், ஸத்களத்திரத்தாலுண்டாய மனோற்சாகம், சுகிர்த்தினுடைய சேர்க்கையாலுண்டான சுகம் என்னும் இவைகளை அநுபவித்து வந்தனன். அப்பால் மூப்பானது என் மோவாய்க்கட்டையைக் கிட்டிற்று. அவ்வாறேற்பட்டது "ஏ குமார! இன்னும் கிருகங்களில் நீ யேனிருக்கவேண்டும்" என்று கேட்பதுபோற் காணப்பட்டது. அதனால் என் மனம் வைராக்யமடைந்தது. உடனே என் குமாரனிடம் என் குடும்ப பாரத்தை யொப்புவித்து, வனஞ் சென்றேன். என்னிடங்கொண்ட அன்பு காரணமாக என் நண்பனாகிய புளிந்தகனும் என்னோடு வனத்திற்குப் புறப்பட்டான். மனோவதியும் கிருகத்திலிருக்க மனங்கொள்ளாது புறப்பட்டாள். நாங்கள் மூவரும் வனத்தை நோக்கி நடந்து, காலஞ்சரம் என்னும் மலை சென்றோம். அங்குச் சென்றதும் நான் வித்யாதரனென்பது என் நினைவிற்கு வந்தது. அப்போது பரமசிவனளித்த சாபவிமோசன காலம் சமீபித்தது.

என்னும் நினைவு எனக்கு வந்தது. அதனை என் மனைவியாகிய மனோவதிக்கும் நண்பனாகிய புளிந்தகனுக்கும் அப்போதே தெரிவித்தேன். உடனே இம்மானிட தேகத்தைவிட நினைத்தேன். மறு ஜன்மத்திலும் இந்த மனோவதி எனக்கு மனைவியாகவும், புளிந்தகன் எனக்கு நண்பனாகவும் ஏற்பட வேண்டுமென்னும் என் விருப்பத்தை அவர்கட்குத்தெரிவித்துப் பரமபதியாகிய சிவபெருமானை மனத்தில் தியானித்தவாறே மலைமீதிருந்து கீழே விழுந்து சரீரத்தை விட்டனன். மனோவதியும் வேடராஜனும் அவ்வாறே சரீரத்தை விட்டனர். நான் இந்த வித்யாதர வம்சத்தில் ஜீமூதவாகனன் என்னும் பெயருடன் பிறந்தேன். நீ சிவபெருமானுடைய அநுக்கிரகத்தால் ஸித்தராஜனாகிய விஸ்வாவஸுவுக்குப் புத்திரனாக மித்ராவஸு வென்னும் பெயருடன் பிறந்திருக்கின்றாய்.

நண்ப! முன் என்மனைவியாக விருந்த மனோவதியும் மலயவதி யென்னும் பெயருடன் இப்போது உனக்குச் சகோதரியாகப் பிறந்திருக்கின்றாள். ஆகையால் முன் ஜன்ம உறவின்படியே இப்பொழுதும் நான் இந்த மனோவதியை விவாகஞ் செய்துகொள்ளலாம். ஆயினும், என் பெற்றோரிடம் முதலில் தெரிவித்து அவர்கள் ஒப்புக்கொண்ட பிறகு உன் மனோரதம் நிறைவேறும் என்றான்.

இவ்வாறு ஜீமூதவாகனன் கூறலும், மித்ராவஸு அவனுடைய பெற்றோரிடஞ் சென்று எல்லாவற்றையும் தெரிவித்து அவர்களுடைய சம்மதத்தைப் பெற்றுத் திரும்பினன். ஜீமூதவாஹனன் மித்ராவஸுவைப் புகழ்ந்து எல்லோருடனும் நகரம் வந்து தன் தாய் தந்தையரைக்கண்டு விவரமறிந்து மகிழ்வெய்தினான்.

அப்பால் மித்ராவஸு தன் சகோதரியின் விவாக தினத்தை நிச்சயித்து அதற்கு வேண்டிய சாமான்களைச் சேகரித்து யாவருக்கும் திருமுகமனுப்பினான்; எல்லோரும் வந்து சேர்ந்தனர். நல்ல வேளையில் ஜீமூதவாகனன் மலயவதியின் கரத்தை விதிப்படிப் பற்றினான். சித்தராஜனாகிய விஸ்வாவஸு அவனைப் பூஜித்தான். விவாகம் மஹோற்சவமாக நடைபெற்றது. தேவர்களும் சாரணர்களும் சந்தோஷித்தனர். ஸித்தர்களும் வித்தி

யாதார்களும் விவாகத்திற்கு விஜயஞ் செய்திருந்தனர். அப்பால்
ஜீமூதவாகனன் அந்த மலைய பர்வதத்தின் கண் மலயவதியுடன்
வெகு சுகமாக வாழ்ந்து வந்தான்.

அப்பொழுது ஒரு சமயம் ஜீமூதவாகனன் தன் மைத்துனன்
மித்ராவஸுவுடன், கடற்கரையிலுள்ள வனங்களைக் காண்ப
தன் பொருட்டுச் சென்றான். அங்கே வாலிபனொருவன் தன்
தாய் ஆ! புத்திரா! புத்திரா!! என்று அலறிக்கொண்டு பின்னே
தொடர்ந்துவர விரைவாய் நடந்து வரக்கண்டான். ஜீமூதவாக
னன், எமபடனைப்போன்ற ஒருவன் அந்த வாலிபனோடு கூடவே
வந்து அவனையொரு கற்பிரதேசத்தில் விட்டுப் போகவும் கண்
டான். இவர்கள் இவ்வனத்தின் கண் இவ்வாறு பிரவேசிப்ப
தன் காரணமென்ன வென்றெண்ணி வியப்புற்று, அவர்கள்
அருகே சென்று "அப்பா! நீயார்? என்னசெய்ய விரும்புகிறாய்?
உன் அன்னை உன்னையேன் இவ்வாறு அழுதுகொண்டே தொட
ர்ந்து வருகின்றனள்" என்று கேட்டான்.

வாலிபன், "ஐயனே! முன் கச்யபப் பிரஜாபதிக்கு, கத்ரு
வினதை யென்னும் இரண்டு மனைவியரிருந்தனர். அவர்களிரு
வரும் ஒரு சமயம் பற்பல கதைகள் சொல்லிக்கொண்டிருந்தனர்.
அப்பொழுது அது சம்பந்தமாய் அவர்களுக்குள் விவாதம் ஏற்
பட்டது. கத்ரு, 'சூரியனுடைய குதிரைகள் கறுத்த நிறமுடை
யன' என்றாள். இருவரும் யாருடைய வார்த்தை பொய்யாகிற
தோ அவள் மற்றவளுக்கு அடிமையாக வேண்டும் என்னும் பந்த
யத்தை யேற்படுத்திக் கொண்டனர். அப்பால் கத்ரு தான் ஜய
மடையக் கருதித் தன் மக்களாகிய நாகங்களைக் கொண்டு அவற்
றின் விஷத்தின் பூத் என்னும் சத்தத்தால் சூரியனுடைய குதிரை
களைக் கறுத்த நிறமடையச் செய்து வினதைக்குக் காட்டினள்.
வினதை, கத்ருசெய்த வஞ்சகத்தை யறியாளாதலால் தான்
தோல்வி யடைந்ததாக எண்ணி வருந்தினாள். அன்று முதல்
கத்ரு தனக்கு வினதையை யடிமையாக்கிக் கொண்டனள். அப்
பால் வினதையின் மைந்தனாகிய கருடன் இந்தச் சூதை யறிந்து
தன் மாற்றாந்தாயிடம் வந்து "அம்மா! என் தாயை அடிமைத்
தனத்திலிருந்து நீக்கிவிடவேண்டும். நான் வந்தனம் புரிந்து
கேட்டுக் கொள்கின்றேன்" என்றான். அது கேட்ட கத்ருவின்
மக்களாகிய நாகங்கள், ஆலோசித்துப் பார்த்து, "கருட! தேவர்

கள் பாற்கடலைக் கடைவதற்கு யத்தனித்திருக்கின்றனர். அங்
குண்டாகும் அமிர்தத்தை எங்களுக்குக் கொடுப்பாயாயின் உன்
தாய் அடிமைத் தொழிலி லிருந்து விடுவிக்கப்படுவாள். நீ பல
சாலிகளுக்குள் சிறந்தவனல்லவா?" என்று கூறின. கருடன்
உடனே பாற்கடல் சென்று அமிர்தமடைவதன் பொருட்டுத் தன்
னுடைய பௌருஷ முழுவதையும் காட்டினான். அதனால் விஷ்ணு
பகவான் மகிழ்வுற்று, "ஏகருட! சந்தோஷம்; நீ விரும்பும் வரம்
யாது? அதைக் கேள் தருகின்றேன்" என்றனர். கருடன் நாகங்
கள் செய்த வஞ்சனையினால் மிகுந்த சினங்கொண்டானாதலால்
மகா விஷ்ணுவினிடம், 'நாகங்கள் யாவும் எனக்கு ஆகாரமாக
வேண்டு' மென்று வரம் கேட்டனன். நாராயணன் 'அவ்வாறே
யாகுக' என்று வரந்தந்தனர். அப்பால் கருடன் தன் பராக்ர
மத்தால் அமிர்தத்தை யடைந்து எடுத்து வந்தனன். அதை
யறிந்த தேவேந்திரன் கருடனைப் பார்த்து, "இந்த அமிர்தத்தை
மூடர்களாகிய நாகங்கள் புசிக்க முடியாமற் போகவும் நான்
அதை அவர்களிடமிருந்து கிரகித்துக்கொண்டு வரவும் தக்கவாறு
நீ அவர்களிடம் கொடுக்கவேண்டும்" என்றான். விஷ்ணு கொடுத்த
வர மகிமையால் பெருமைபெற்ற கருடன், "அவ்வாறே செய்
கின்றேன்" என்று இந்திரனுக்குச் சொல்லி யனுப்பிவிட்டு அமுத
கலசத்தோடு நாகங்களிடம் வந்தான். நாகங்கள் யாவும் கருட
னுக்கு விஷ்ணு வரமளித்திருப்பதைத் தெரிந்துகொண்டமையால்
இச்சமயம் மிகுதியும் பயமடைந்திருந்தனர். அவர்களைக் கண்ட
கருடன் ஒன்றும் பேசாமல், 'உங்கள் விருப்பப்படி அமிர்தங்
கொண்டு வந்தேன். என் அன்னையை விடுவியுங்கள். நீங்கள்
பயப்படுவதாகத் தெரிகின்றது. அங்ஙனமாயின் நான் அமிர்தத்
தை இந்தத் தார்ப்பைப் புல்லில் வைத்துவிட்டு என்தாயை யழைத்
துக் கொண்டுபோய் விடுகின்றேன். பிறகு நீங்கள் பயமின்றி
அமிர்தத்தை யெடுத்துக் கொள்ளுங்கள்' என்றான். நாகங்கள்
அவ்வாறே செய்யலாமென்று கூறின. கருடன் பரிசுத்தமான
தார்ப்பையில் அமிர்தத்தை வைத்தனன். நாகங்கள் உடனே வின
தையையும் விடுவித்தன. கருடன் தன் தாயை அழைத்துக்
கொண்டு தன்னிருப்பிடமேகினன். அப்பால் நாகங்கள் அச்ச
மின்றி அவ்வமிர்தத்தைப் புசிக்கவந்தன. அதனை யறிந்த
தேவேந்திரன் தன் சக்தியால் நாகங்களுக்கு மோகத்தை யுண்டு

பண்ணி அமிர்த கலசத்தை யெடுத்துக்கொண்டு சென்றனன்.
அந்த நாகங்கள் ஐயோ! கைக்கெட்டியது வாய்க்கெட்டாமற் போ
யிற்றே என்று வருந்திப் பின் அமிர்தகலசம் வைக்கப்பட்டிருந்த
தர்ப்பையில் ஏதேனும் ஒட்டிக்கொண்டிருக்குமென்று கருதி அந்
தத் தர்ப்பையை நாவினுல் நக்கின. அதனுல் அவைகளுக்கு நாவு
பிளவுபட்டு இரண்டு நாவுடையன போயாயின. அப்பால் கரு
டன் நாகங்களைத் தான் பெற்ற வரத்தின் வலுவால் புசிக்க
முயற்சித்தனன். ஒரு சமயம் கருடன் பாதாளலோகம் சென்ற
னன். அங்குள்ள சர்ப்பங்கள் யாவும் நாசமடைந்தன. இவ்
வாறு அடிக்கடி சம்பவித்தது. இது கண்ட சர்ப்பங்கட்
கிறைவனுகிய வாசுகி, ஓகோ இனி இந்த நாகலோகம் யாவும்
நாசமடையும்போ லிருக்கிறது; நாம் கருடனைக் கண்டு
பிரார்த்தித்துக் கொள்ளவேண்டு மென்று கருதி, கருடனி
டம் வந்து வந்தனஞ் செய்து 'நாடோறும் உன்னுடைய ஆகா
ரத்திற்காக ஒரு சர்ப்பத்தைக் கடலிலுள்ள மணற்குன்றிற்கு
அனுப்புகின்றேன்; நீ அதைப்புசித்துவிட்டு உனதுபசியைத்தணித்
துக்கொள்; வீணே எங்களுலகத்தில் வந்து எங்களை நாசஞ்செ
ய்ய வேண்டாம்' என்று கேட்டுக்கொண்டது. கருடன் 'அவ்வா
றே செய்கின்றேன்' என்று ஒப்புக்கொண்டான். அப்பால் நா
டோறும் வாசுகி தான்செய்த பிரதிக்ஞைப்படி சர்ப்ப மொன்றை
மணற்குன்றுக்கு அனுப்பிவந்தான். கருடன் அப்படிவரும் சர்ப்ப
ங்களைப் புசித்துக்கொண்டே வருவானுயினன். அவ்வாறுக அநேக
சர்ப்பங்கள் நாசமடைந்தன. நான் சங்கசூடனென்னும் பெயரு
டைய சர்ப்பம்; இன்று நான் கருடனுக்கு ஆகாரமாகப் போக
வேண்டியநாள். ஆகையால் வாசுகியின் ஆக்ஞைப்படி நான் இன்று
இந்த இடத்திற்கு வந்திருக்கின்றேன். அதனுல் என் அன்னை வரு
ந்துகின்றுள்'' என்றுன்.

சங்கசூடன் இவ்வாறு கூறவே ஜீமூதவாகனன் மிகுதியும்
துக்கமடைந்து, அவனை நோக்கி ''ஆச்சரியம்! வாசுகியின் அரசா
ட்சியானது சத்வகுண மற்றதாகின்றது; ஏனெனின் அந்த வாசுகி
தன் பிரஜைகளைத் தன் கையாலேயே பகைவனுக்கு ஆகாரமாகத்
தருகின்றுனன்றே? அந்த வாசுகி தன் சரீரத்தை யேன் கருட
னுக்கு ஆகாரமாகக் கொடுக்கக்கூடாது. பயனற்றவனன்றே தன்
சுற்றத்தார் நாசமடைவதை விரும்புவான்? அந்தக் கருடன் கச்

யபருடைய குமாரனுக விருந்தும், இவ்வளவு பெரிய தீமையைச்
செய்கிறுன். ஆ! ஆச்சரியம்!! மகான்களும் தேகசம்பந்தமாக
எவ்வளவு மோக மடைகின்றனர். ஆயினும், இப்போது கருடனு
க்கு என் சரீரத்தைத் தந்து உன்னுயிரைக் காப்பாற்றுகின்றேன்.
நண்ப! நீ வருத்தப்படவேண்டாம்'' என்றுன். சங்கசூடன் தைரி
யத்தோடு ஜீமூதவாகனனை நோக்கி, தீமை யொழியக்கடவது! மிகு
ந்த சத்வகுணமுடையவனே! மீண்டும் இவ்வாறு சொல்லவேண்
டாம். வளையலைவிரும்பி முத்து மணியை வீணுக்குவது உசிதமா
மோ? நான் என் வம்சத்திற்குக் களங்க முண்டாகும்படி நட
வேன். இப்போது கருடன் வரும் சமயம். நான் இதோ இக்கடற்
கரையி லிருக்கும் கோகர்ணேசுவரரைத் தரிசனஞ் செய்து வரு
கின்றேன்'' என்று சாதுவாகிய சங்கசூடன் தெரிவித்துச் சென்
றுன். இவ்வாறு சங்க சூடன் சென்றதும் கருணைக் கிருப்பிடமாக
விளங்கும் ஜீமூதவாகனன் இப்போது கருடன் வரவேண்டும்.
இது நல்ல சமயம். நான் சரீரத்தைக் கொடுத்துச் சங்கசூடனைக்
காப்பபாற்றுவேன். அவன் வரக்காணுமே யென்று கருதினுன்.
உடனே எதையோ மறந்து வீட்டில் வைத்து விட்டதாகச் சொல்
லித் தன் கூடவந்த மித்ராவஸுவைத்தன்கிருகத்திற்கனுப்பினன்.
அச்சமயம் கருடனுடைய இறக்கைக் காற்றினுல் பூமியானது சுழ
ன்றது. அவ்வாறு பூமி சுழன்றதானது கருடனுடைய பராக்ரமத்
தைக் கண்ட பூமிதேவி தலையை யசைக்கின்றனளென்று சொல்
லும்படி யிருந்தது. இதனுல் கருடன் வருகின்று னென்று ஜீமூத
வாஹனன் தெரிந்து கொண்டு உடனே சங்கசூடன் நின்று கொ
ண்டிருந்த சிலையின் மீதேறினுன். ஒரு க்ஷணப்பொழுதில் கருடன்
தன்னிழலால் ஆகாயமார்க்கத்தை மறைத்துக்கொண்டு அவ்விடம்
வந்து தன் மூக்கினுல் ஜீமூதவாஹனனைக் கொத்தி யெடுத்து இர
த்தம் பெருக அவனை யிழுத்து மலையின் சிகரத்தின் மீது வைத்
துப்புசிக்க யத்தனித்தான். அப்பொழுது ஆகாயத்தினின்று மலர்
மாரி பொழிந்தது. இதனைக் கண்ட கருடன் அதிக ஆச்சரிய
மடைந்து தயங்கி நின்றனன். அப்பொழுது சங்கசூடனும் அங்கு
வந்து சேர்ந்தான். அந்தச் சிலையானது இரத்த வெள்ளமாக விரு
க்கக்கண்டான் அவன். ஆ கஷ்டம் மகாத்மா என் நிமித்தம் தன்
உயிரைக் கொடுத்திருக்கின்றுன். அதிகநேரமாகவில்லையே. இதற்
குள் கருடன் அவனை எங்கே கொண்டுபோயிருப்பான்? நான்

விரைவில்சென்று தேடுகின்றேன் என்று யோசித்து இரத்தத் தாரையைத் தொடர்ந்து நடந்தான்.

கருடன் ஜீமூதவாகனனுடைய முகத்தை நோக்கினான். அவன் தான் தன்னுயிரை யிழக்குந் தருணத்திலிருந்தும் சிறிதும் வருந்தாது முகமலர்ச்சியுடனிருந்தான். அதுகண்ட கருடன் ஆச்சரிய மடைந்து, இவன் யார்? நாகங்களைச் சார்ந்தவனாகக் காணப்படவில்லையே; நான் இவனைப் புசிக்கப்போகின்றேன் என்பதும் இவனுக்குத் தெரியும்; அப்படியிருந்தும் இவன் முகமலர்ச்சியுடனிருக்கின்றான்; இதன் காரணம் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும்" என்று யோசித்தவாறே யிருந்தான். இச்சமயம் பார்த்து ஜீமூதவாஹனன் தான் தற்போதிருக்கும் நிலைமையைப் பொருட்படுத்தாமல் கருடனை நோக்கி "ஓ பக்ஷிராஜனே! என் தேகத்தில் மாம்சமும் இரத்தமு மிருக்கின்றன; நீர் ஏன் என்னைப் புசிக்காமலிருக்கின்றீர்" என்று கேட்டான். கருடன் ஆச்சரியம் மடைந்து "ஓ சாதுவே, நீ சர்ப்பமல்ல வென்பதை நான் தெரிந்து கொண்டேன்; நீயார்? சொல்லவேண்டும்" என்றான். ஜீமூதவாகனன், "நான் ஸர்ப்பந்தான்; என்னை நீர் புசித்துப் பசிதணித்துக் கொள்ளலாம். தீரர்கள் முயற்சித்த காரியத்தை முடிக்காமல் விடமாட்டார்கள்" என்று கூறினான்.

இவ்வாறு ஜீமூதவாகனன் சொல்லிக்கொண்டிருக்கையில் சங்கசூடன் அங்கு வந்து வெகு தூரத்திலேயே நின்று "பக்ஷிராஜனே! இவன் சர்ப்பமல்ல, உண்மையில் இவனல்ல சர்ப்பம். நானே இன்று உமக்கு ஆகாரமாகவேண்டிய சர்ப்பம். ஆகையால் இவனை விட்டு விடும். உமக்கு அகாரணமாக இவ்வாறான பிரமம் ஏன் உண்டாக வேண்டும்?" என்றான். கருடன் இப்பொழுது இன்னது செய்வதென்று தோன்றாமல் பிரமித்திருந்தான். ஜீமூதவாகனனும் தன்விருப்பம் நிறைவேறாதது பற்றி வருத்த மடைந்தான். அப்பால் சற்றுநேரத்திற்கெல்லாம் இருவருக்கும் சிறிதுசம்பாஷணை நடந்தது. அப்பொழுது கருடன் ஜீமூதவாகனனை யொரு வித்தியாதரனெனத் தெரிந்துகொண்டான். ஐயோ இவனை இன்னானென்றறியாமல் மயங்கிப் புசிக்க யத்தனித்தோமே யென்று வருந்தினான். ஐயோ! கஷ்டம். இந்தப் பாபத்திற்கு ஆளானேனே; வழிதவறி நடப்பவர்கட்குப் பாபம் எளிதில் ஏற்படும்

என்பது நிச்சயம். இந்த வித்தியாதரன் மகாத்மா! சான்றோன் பிறனொருவனைக் காப்பதன் பொருட்டுத் தன்னுயிரைக் கொடுக்கத் துணிந்து என்னுடையது என்ற மோகத்திற்கு முக்கிய சுவாதீனமாகிய இப்பிரபஞ்சத்தைத் திரஸ்கரித்தானன்றோ? இந்தப் பாபபரிகாரத்தின் பொருட்டு நான் தீயிற் குதித்து உயிரை விடுகின்றேன் என்றான். அப்பொழுது ஜீமூதவாஹனன் கருடனைப் பார்த்து "பக்ஷிராஜனே! நீபாபத்திற்குப் பயந்தவராயின் இன்று முதல் நாகங்களைப் புசிப்பதை யொழித்தல் வேண்டும். ஏற்கனவே நீர் புசித்த நாகங்களிடம் பச்சாதாபத்தை யடைய வேண்டும். இதுதான் உமக்கேற்பட்ட பாபத்திற்கேற்ற பிராயச்சித்தம். மற்றபடி வேறுநினைப்பது வீணே" என்றான்.

பூதங்களிடம் கருணை யுடைய ஜீமூதவாகனன் இவ்வாறு கூறவே கருடன் மகிழ்வுற்று அவன் மொழியைத் தன் ஆசிரியர் வாக்காகக் கொண்டான். உடனே தேகத்தில் காயமடைந்த ஜீமூதவாகனன் சுகமடையவும் எலும்பாகக் கிடக்கும் நாகங்கள் உயிர் பெறவும் கருதி அமுதங்கொண்டு வருவதன்பொருட்டுச் சுவர்க்கலோகஞ் சென்றான்.

அப்பால் ஜீமூதவாகனனுடைய பத்திக்குவந்த கௌரீதேவி அங்கே பிராப்தமாகி அவனை அமுதத்தால் நனைத்தாள். அதனால் காயமடைந்திருந்த அவன் அவயவங்கள் எப்போதும் போலாயின. இச்சமயம் தேவர்கள் துந்திபி வாத்தியங்களை முழக்கினர். அப்பால் கருடன் அமுதங்கொண்டு வந்து ஆகாயத்திலிருந்தவாறே அக்கடற் கரையைச் சார்ந்த வனமெங்கும் அதனை மாரியாகப் பொழிந்தான். உடனே நாகங்கள் யாவும் உயிர் பெற்றெழுந்தன. ஆரண்ய முழுதும் நாகக் கூட்டங்களால் நிறையப்பெற்றது. அப்பொழுது அவ்வனமானது ஜீமூதவாகனனைப் பார்க்கும் பொருட்டு வந்த பாதாள உலகமோவென்றெண்ணும்படி யிருந்தது. அப்பால் ஜீமூதவாகனனைக் கண்ட அவன் உறவினர்களும் நண்பர்களும் என்று மடையாத மகிழ்ச்சி யடைந்தனர். துக்கமே சுகமாக மாறுமாயின் யார் தான் சந்தோஷப் படமாட்டார்கள்! பிறகு சங்கசூடன் ஜீமூதவாகனனை வணங்கி விடைபெற்றுக்கொண்டு பாதாள உலகம் சென்றான். ஜீமூதவாகனனுடைய கீர்த்தியானது மூவுலகமும் பாவிற்று.

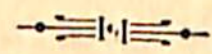
அப்பால் வித்யாதரவம்சத்திற்குத் திலகம் போல விளங்கும் ஜீமூதவாகனனை அவனுடைய தாயாதர்கள் ஆச்ரயித்தனர். முன்பு இவர்கள் எல்லோரும் ஜீமூதவாகனனுக்குக் கெடுதி செய்தவர்களல்லவா? ஜீமூதவாகனன் கௌரியின் பூர்ண அநுக்கிரகம் பெற்றவனாதலால், அப்படிப்பட்ட துஷ்டர்கள் அனைவரும் அவனுக்கு வசமாயினர். பிறகு அவர்கள் ஜீமூதவாஹனனை இமயமலைக்கு வரவேண்டுமென்று வேண்டிக்கொண்டனர். ஜீமூதவாஹனன் அவர்கள் பிரார்த்தனைக்கிணங்கி மலயபர்வதத்திலிருந்து இமயமலை சென்று அவர்களுக்குச் சக்ரவர்த்தியாக விருந்து பல வருடங்கள் சுகமாக வாழ்ந்து வந்தான் என்று கதையை முடித்தான் யௌகந்தராயணன்.

இந்தத் திவ்விய சரித்திரத்தைக் கேட்ட வாஸவதத்தைப் பரமானந்த மடைந்தாள். பின்னர் வாஸவதத்தை தன் கணவன் அருகே வீற்றிருந்து தனக்குப் பிறக்கப்போகும் பிள்ளை வித்யாதரர்களுக்கு அதிபதியாகும் என்னும் பெருமையைப் பற்றிப் புகழ்ந்து பேசிக்கொண்டு அன்றைப்பொழுதைப் போக்கினள்.

இரண்டாவது தரங்கம் முற்றிற்று.

3-வது தரங்கம்.

ஒரு சமயம் வாசவதத்தை மந்திரிமார்களுடனிருக்கும் தன் கணவனை நோக்கி, "ஆரியபுத்ர! நான் கர்ப்பந்தரித்தது முதல் அதைக் காப்பாற்றுவதிலேயே கவலையாயிருக்கின்றேன். அதே கவலையுடன் நேற்று இரவு நித்திரை செய்து கொண்டிருந்தேன். சொப்பனத்தில் ஒரு புருஷன் வந்தான். அவன் நெற்றியில் திருநீறணிந்து கொண்டிருந்தான். சிரவில் சந்திரனணிந்து கொண்டிருந்தான். அவனுக்குக் கோரோசனை நிறமுடைய சடையிருந்தது. கரத்திற் சூலாயுதந்தரித்து கொண்டிருந்தான். இந்தத்திவ்ய புருஷன் என்னைக் கருணையுடன் பார்த்து; பெண்ணே! நீ கர்ப்பத்தைப்பற்றிச் சிறிதுங் கவலைப்படவேண்டாம். இந்தக்கர்ப்பத்தை நான் காப்பாற்றுகின்றேன். இக்குமாரனை உனக்குக் கொடுத்தவன் நானே. உனக்கு இதில் நம்பிக்கையுண்டாவதற்காக ஒரு விஷயம் தெரிவிக்கின்றேன் கேள்; நாளை யுதயத்தில் ஒரு ஸ்திரீ

உங்களிடம் வருவாள்; அவள் தன்கணவனை நிந்தித்துப் பேசுவாள்; அவளுடைய நடத்தை கெட்டது; அவள் தன் உறவினரின் வலுவைக்கொண்டு தன் நாயகனைக் கொலை செய்வதற்காகப் பொய் பேசப் போகின்றாள். அந்தத் துஷ்ட ஸ்திரீயினிடம் அகப்பட்டுக் கொண்ட அந்த ஆடவனைக் காப்பாற்றுவது உன் புருஷன் கடமையாம். ஆதலால் இச்செய்தியை உன் கணவனிடம் முன்பே தெரிவித்து விடு என்று திருவாய் மலர்ந்தருளி அந்தத் திவ்ய புருஷர் அந்தர்த்தானமாயினர். உடனே நான் விழித்துக் கொண்டேன். அப்பொழுது விடியற்காலமாயிற்று" என்றாள்.

இவ்வாறு வாசவதத்தை தெரிவித்ததும் அவர்கள் எல்லோரும் இது பரமசிவனுடைய அநுக்கிரகமாகும், நாம் இனி அந்த ஆடவனை அந்தக் கெட்ட ஸ்திரீயிடமிருந்து காப்பாற்றுவதற்குரிய உபாயந்தேட வேண்டும் என்று பேசிக்கொண்டிருந்தனர். அச்சமயம் அங்கு அரண்மனை வாயிற்காப்போன் பிரவேசித்து, வந்தனஞ் செய்து "பிரபுவே! வீதியில் ஒரு ஸ்திரீ ஆறு குழந்தைகளுடனும் தன் உறவினர் சிலருடனும் வந்து தன் நாயகனை நிந்தித்துப் பேசிக்கொண்டிருக்கின்றனள்; அவளுக்குச் சமூகத்திய தரிசனம் வேண்டுமாம்; ஏதோதெரிவித்துக்கொள்ள வேண்டுமாம்" என்று கூறினான். இதைக்கேட்ட உதயனன் வாசவதத்தை கனவிற் கண்டது பலித்ததென்று மகிழ்வுற்று, "அந்த ஸ்திரீயை இங்கு வரச்சொல்" என்று வேலைக்காரனுக்குச் சொல்லி அனுப்பினன். கனவு நிச்சயமானது கண்டு தனக்குப் பிறக்கும் புத்திரன் சற்புத்திரனாக விருப்பானென்று நிச்சயித்து வாசவதத்தை மகிழ்ச்சியடைந்தனள்.

எல்லோரும் ஸ்திரீயின் வரவை யெதிர் பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர். சற்று நேரத்திற்கெல்லாம் அந்த மாது தனது மக்களுடனும் உறவினருடனும் இராஜ சபையிற் பிரவேசித்தாள். அவளுடைய கணவனும் அங்கே வந்து சேர்ந்தனன். பின்னர் அந்த ஸ்திரீ அரசனை வணங்கி "பிரபுவே! குற்ற மற்றவளாகிய எனக்கு இவர் நாயகனாயிருந்தும் எனக்குப் போஜனம் வஸ்திரம் முதலியவற்றைக் கொடுப்பதில்லை; இதைத் தங்களிடம் தெரிவிக்கும் பொருட்டே வந்தேன்" என்றாள். கணவன், "பிரபுவே! இவள் தன் உறவினருடன் இங்கு வந்து பொய் பேசுகின்றாள்; நான் ஒரு வருடத்திற்கு வேண்டியவற்றை முன்னரேஇவளுக்குக்

கொடுத்திருக்கின்றேன். என்னை வதை செய்ய விரும்பி இவ்வாறு பழிசுமத்துகின்றாள். இங்கு வந்திருக்கும் இவர்கள் இந்த மாதுக்கு உறவினர்களாயினும் இவர்களையே நான் சாட்சியாகக் கொள்கின்றேன்" என்று கூறினான். இதைக்கேட்ட உதயனன் வியப்புற்று, "இவர்களையேன் நான் சாட்சியாகக் கொண்டு விசாரித்தல்வேண்டும்; வாசவதத்தையின் கனவில்தெரிவித்த பரமசிவனே இதற்குப்போதுமான சாட்சி. ஆகையால் இந்த மாதையும் இவள் உறவினரையும் தண்டிப்பது தான் நான் செய்யத்தக்கது" என்றனன்.

அப்பொழுது அருகேயிருந்த புத்திமானாகிய யௌகந்தராயணன், "பிரபுவே! தாங்கள் சொல்வதுண்மை தான்; ஆயினும், சாட்சியங்களை விசாரித்து அதன் பிரகாரம் தீர்மானம் செய்தல் வேண்டும். கனவிற் கண்டவாறு தண்டனை விதிக்கின் அதனை ஜனங்கள் நம்பமாட்டார்கள்" என்று கூறினன். உதயனன் யௌகந்தராயணன் கூறுவது உசித மெனக்கொண்டு, சாட்சிகளை ஒவ்வொருவராக விசாரித்தான். சாட்சிகள் எல்லோரும் ஒருமுகமாக "இம்மாது பொய் பேசுகின்றனள்" என்று கூறினர். பிறகு உதயனன் யோசித்து, போக்யனாகிய தன் கணவனுக்குத் துரோகஞ் செய்யத்துணிந்து வெளிவந்த அந்தமாதை அந்நகரத்தை விட்டு வெளிப்படுத்தும்படி உத்தரவளித்தனன். துஷ்ட ஸ்திரீயால் நிந்திக்கப்பட்ட அந்த ஆடவனுக்கு, கருணையுடைய உதயனன் வேறு விவாகஞ் செய்வித்து மிகுந்த பொருளையுங் கொடுத்தனுப்பினான்.

துர்த்தசை யென்கிற குழியில் விழுந்தவனும், வியாகுலத்தில் மூழ்கியவனுமாகிய புருஷனை அவன் உயிருடனிருக்கும் பொழுதே கெட்ட ஸ்திரீகள் காக்கைபோன்று கொத்திப்பிடுங்கி இழுக்கின்றார்கள்! நல்ல வம்சத்திற் பிறந்தவளும் அன்புடையவளும் உத்தமியும் பாபங்களை யொழிக்கத்தக்கவளுமாகிய ஸ்திரீ, புண்ணிய வசத்தால் வழியிலுள்ள மரத்தின் நிழலைப் போன்று எவனுக்கேனும் வாய்க்கின்றாள்".

அப்பொழுது அரசனைப் பார்த்து, கதை சொல்வதில் வல்லவனாகிய வஸந்தகன் கூறுகின்றான்:

தேவ! மானிடர்களுக்கு நட்பு பகைமையென்னும் இவ்விரண்டும் முன் ஜன்மங்களின் வாசனா வசத்தால் பெரும்பா

ன்மையு முண்டாகின்றன. அதற்கொரு கதையிருக் கின்றது, அதனைக் கூறுகின்றேன் கேளுங்கள் என்று கூறுவானாயினான்.

வாரணாசியில் விக்ரமசண்டன் என்னுமொரு மன்னனிருந்தான். அவ்வரசனுக்கு ஸிம்மபராக்ரமனென்னுமொரு பிருத்யனிருந்தான். அவன் யுத்தத்தில் அதிசமர்த்தன்; அவ்வாறே சூதாடுவதிலும் சமர்த்தனாயிருந்தான். அவனுக்குக் கலகக்காரியென்னும் காரணப் பெயர் பெற்ற ஒரு மனைவியிருந்தாள். அவள் விகாரமான ரூபமுடையவள். அவள் வக்ர உருவத்திற்கேற்றவாறு அவளுடைய மனமும் விகாரத்துடனிருந்தது. அந்த ஸிம்மபராக்கிரமன் அவ்வரசனோடு அடிக்கடி சூதாடி அளவற்ற பொருளைச் சம்பாதித்தான். தான் சம்பாதித்த பொருளெல்லாவற்றையும் தன் மனைவியிடமே கொடுத்து வந்தான். கலகக்காரியென்னும் அந்தமாது ஸிம்மபராக்கிரமனிடம் மூன்றுபுத்திரர்களையடைந்தாள். அவள் ஒரு கணமேனும் கலகமின்றிக்காலத்தைப் போக்குவதில்லை. புருஷனைப்பார்த்து, "நீ எப்போதும் வெளியிற் சென்று குடிக்கின்றாய்; எனக்கு எதையுங் கொண்டு வந்து கொடுப்பதில்லை" என்று கூறிச் சினந்து போராடுவாள். இவ்வாறாக நாடோறும் நடந்துவந்தது. ஒருநாள், ஸிம்மபராக்கிரமன் தன் மனைவியின் தொந்தரவு பொறுக்கமாட்டால் கோபங்கொண்டு வீட்டைவிட்டுப் புறப்பட்டு விந்தியமலைசென்று அங்குத் தனியேயிருந்து துர்க்காதேவியைத் தியானித்து வந்தான்.

அப்போது தேவி அவன் கனவிற்றோன்றி 'புத்ர! எழுந்திரு வாரணாசிக்குச்செல்; அங்கு ஒரு பெரிய ஆலமரமிருக்கின்றது; அதனடியில் வெட்டினால் ஒரு நிதியை நீ யடைவாய்; அதன் நடுவில் நழுவிய ஆகாயம் போன்றதொருவஸ்து கருட பச்சை மயமாயும் ஆயுதம்போல நிர்மலமாயுமுள்ள ஒரு பாத்திரத்தையுங் காண்பாய்; அதில் உற்றுப் பார்ப்பாயாயின், சகல ஜீவராசிகளுடைய முன்ஜன்ம வரலாறுந் தெரிந்து கொள்வாய். அதைக்கொண்டு நீ உன் முன் ஜன்மவரலாறும் உன் மனைவியின் முன் ஜன்ம வரலாறுந் தெரிந்து கொண்டு வேண்டிய பொருளை யடைந்து சுகமே வாழ்ந்திரு" என்று திவாய்மலர்ந்தருளி மறைந்தனன்.

இவ்வாறு தேவி தெரிவித்துச் செல்லவும் ஸிம்மபராக்கிரமன், எழுந்து மறுநாட்பொழுது புலரும் வரையில் தேவியைத் தியானித்தவாறே யிருந்து அங்கிருந்து வாரணாசிக்குப் புறப்

பட்டுச் சென்று தேவி குறித்த ஆலமரத்தை யடைந்து அதன் கீழே பூமியைத் தோண்டிப்பார்த்தான். அங்குத் தேவி கூறியவாறே நிதியும் நிதியின் நடுவே மணிமயமான பெரும்பாத்திரமு மிருக்கக்கண்டு அதிசயித்து அதில் உற்றுப்பார்த்தான். தான் முன் ஜன்மத்தில் சிங்கமாகவும் தன் மனைவி கரடியாகவு மிருந்ததாகத் தெரிந்துகொண்டு அதனாற்றான் தங்களுக்குள் இந்த ஜன்மத்தில் ஒற்றுமை பேற்படாமற் போயிற்றென்று நிச்சயித்து, சோகத்தையும் மோகத்தையும் ஒழித்தான். பின்னர் அப்பாத்திரத்தின் மகிமையால் அநேககன்னிகைகளின் முன் ஜன்ம வரலாறு தெரிந்துகொண்டு அவர்களில் தன் ஜன்மத்திற்கேற்ற ஒரு கன்னிகையைத் தேடி மணந்து சுகமே காலத்தைக் கழித்துவந்தான். கலகக்காரிக்கு உணவு மாத்திரம் கொடுத்துக் காப்பாற்றி வந்தான்.

அரசனே! மனைவி முதலியவர்களும் உலகத்தில் மானிடர்களுக்கு முன் ஜன்ம ஸம்ஸ்காரவசத்தால் ஏற்படும் பகைமை, நட்பு என்னும் இவற்றை மேற்கொண்டவர்களாகின்றார்கள் என்று கூறினான் வசந்தகன்.

இவ்வாறு வசந்தகன் கூறிய விசித்திரமான சரித்திரத்தைக் கேட்டு அரசனும் அரசியும் ஸந்தோஷித்தார்கள்.

பின்னர் சில நாட்கள் கழிந்தன. அப்பால் வரப்போகும் நல்ல செய்தியைச் ஆசிப்பவர்களும் நல்ல இலக்ஷண மமைப்பெற்றவர்களுமாகிய புத்திரர்கள் பிறந்தனர். முதன் முதலாக யௌகந்தராயணனுக்கு மருபூமியென்னுமொரு புத்திரன்பிறந்தான். பின் ருமண்வானுக்கு ஹரிசிகன் என்னும் புத்திரனுண்டானான். வசந்தகன் தபந்தகன் என்னும் புதல்வனை யடைந்தான். இத்பகன்என்னும் வேறொரு பெயரினையுடைய நித்யோதிதன் என்னும் துவாரபாலகர்களின் அதிகாரிக்குப் கோமுகன் என்னுமொரு மகன் பிறந்தனன். இச்சமயம். "இவர்களெல்லோரும் இனி உண்டாகப் போகும் உதயன மகாராஜனுடைய புத்திரனுக்கு அமைச்சர்களாகப் போகின்றனர். பகைவர்கள் இவர்களால் த்வம்சம் செய்யப்படுவார்கள்" என்னும் அசரீரி வாக்குண்டாயிற்று.

பின் சில நாளைக்கெல்லாம் வாஸவதத்தை பிரசவிக்குங்காலம் சமீபித்தது. வாசவதத்தைக்கு எது பிரசவ அறையாக ஏற்படுத்தப்பட்டதோ அதிலிருந்துவந்தாள். அந்த அறை அத்யற்புதமா

யலங்கரிக்கப்பட் டிருந்தது. பதுமைகள் நான்கு பக்கங்களிலும் வைக்கப்பட்டிருந்தன. வன்னிக்குச்சியாலும் எருக்கங்குச்சியாலும் மூடப்பட்ட கவாடங்குளுடன் விளங்கிற்று. ரத்தின விளக்குகள் அங்கங்கு பிரகாசியானின்றன. பலவிதமான ஆயுதங்கள் வைக்கப்பட்டிருந்தன. மந்திரிகளுடைய முயற்சியால் மந்திரங்களாலும் தந்திரங்களாலும் இரக்ஷிக்கப்பட்டு வந்தது அவ்வறை.

இப்படிப்பட்ட அறையில் வாசவதத்தை இருந்துவருகையில் உசிதமான காலத்தில் அதிசுந்தர ரூபமுடைய ஒரு குமாரனை, ஆகாயமானது, அமுதமயமான கிரணங்களையுடைய சந்திரனை யீன்றதுபோலப் பெற்றாள். அந்தக் குமாரன் பிறந்ததும் அவ்வறையானது மிகுந்த பிரகாசமடைந்தது. எல்லோரும் பரமானந்த மடைந்தனர். உதயன மகாராஜனுக்கு அவனுடைய அந்தரங்கக் காரியதரிசி புத்திர ஜனனத்தைத் தெரிவித்தான். அரசன் அச்சுபச்செய்தி கேட்டதும் மகிழ்வுற்று அந்த அந்தரங்கக்காரியதரிசிக்குத் தன் இராஜ்யத்தை கொடுத்துவிட வெண்ணி, இதுவல்ல இவனுக்கேற்ற வெகுமதி இதனினும் விசேஷமானதா யிருக்கவேண்டுமென்று தீர்மானித்தான். அரசன் இராஜ்யத்தைக் கொடுப்பதா இவனுக்கென்னும் பேராசையால் கொடுக்காமலிருக்கவில்லை. அவன் எண்ணம் அதனினும் விசேஷமானதொன்றை நாடியதே அதற்குக் காரணமாகும். அரசன் உடனே அந்தப்புறம் வந்து குழந்தையைப்பார்த்தான். குழந்தை பொன்போன்ற திருமேனியும் பவளம்போன்ற இதழும் அசையும் அஜத்திரோமம்போன்ற கேசமும் சாம்பிராஜ்ய லக்ஷ்மியின் லீலைக்குரிய பத்மம்போன்ற முகமுமுடையதா யிருக்கக்கண்டு பரமானந்தமடைந்தான். அக்குழந்தையின் பாதங்களில் சில அடையாளங்கள் காணப்பட்டன. அவை மற்ற அரசர்களின் குடை, சாமரம் முதலியவைகள் அவ்வரசர்களிடமிருந்து இவனிடம் பயத்தினால் வந்தடைந்தனவென்று சொல்லும்படி யிருந்தன. இவற்றைக் கண்ட உதயனன் கண்களிலிருந்து ஆநந்தபாஷ்பம் பெருகிற்று. அது புத்திரனிடம் அவ்வரசன் கொண்ட சிநேகத்தை யொத்திருந்தது. மந்திரிமார்களும் குழந்தையைக் கண்டு ஆநந்த பரிதரானார்கள். இப்பொழுது "அரசனே! உம்முடைய இந்தப் புத்திரன் மன்மதாம்சம் பெற்றவன். இவனை நரவாஹனதத்தன் என்னும் திருநாமமிட்டழைத்தல் வேண்டும். இவன் சீக்கிரத்தில் வித்பாதரர்கள் எல்லோருக்கும் சக்ரவர்த்தியாவான். இவன் ஜாகரூக

னாக விருந்து தேவகற்பம் வரையில் அரசுசெலுத்தி வருவான்.” என்றிவ்வாறு அசரீரி வாக்குண்டாயிற்று. இவ்வாக்கெழுந்த அக்கணமே ஆகாயத்திலிருந்து மலர்மாரி பொழிந்தது. ஆகாயத்தில் வாத்தியகோஷங்களும் முழங்கின. இவ்வாறான குறிகள் வித்தியாதரர்களுக் கரசன் பிறந்திருக்கிறானென்பதைக் குறிப்பிட்டன. உப்பரிகைகளின் சிகரங்களின்மீது சிவந்தகாந்தியுடைய பதாகைகளாடின. அவ்வாறு கொடிகளசைவது சிந்தூரப்பொடியை யொன்றுக்கொன்று தூவிக்கொள்வதுபோற் காணப்பட்டன. தாசிகள் நர்த்தனம் செய்தனர். அது இப்புவியில் மன்மதன் சரீரத்தொடு ஜனித்ததுபற்றித் தேவமாதர்கள் நர்த்தனம் செய்வதுபோலிருந்தது. அச்சமயம் அரசன் எல்லோருக்கும் நூதன வஸ்திரங்களை ஏராளமாகக் கொடுத்தான். அளவிடற்கரிய ஆபரணங்களையும் ஏழை ஜனங்களுக்கு வழங்கினான். பலபேர் பலவாறான காணிக்கைகளைக் கொண்டுவந்து வாத்திய முழக்கத்துடன் அரசனுக்குச் சமர்ப்பித்தனர். மன்னர்களி லனேகர் அரசனை வந்து வணங்கிக் குழந்தையைக் கண்டு மனமகிழ்ச்சியோடு திரும்பினர். இவ்வாறு அநேகநாள் உற்சவங் கொண்டாடப்பட்டது.

பிறகு குழந்தைக்கு நரவாஹனதத்தன், என்னும் பெயர் புனைந்து அதனை நாளொருமேனியும்பொழுதொரு வண்ணமுமாக வளர்த்துவந்தான். நரவாஹனதத்தன் பூரணசந்திரன் போல் வளர்ந்துவந்தான். அவன் விளையாடத் தொடங்கியதும் மந்திரிமார்கள் தங்கள் குமாரர்கள் அவனோடுகூடி விளையாடிவருமாறு அரண்மனைக் கனுப்பினர். வசந்தகனும் தன்குமாரன் தப்தகனை யனுப்பினன். புரோகிதராகிய சாந்திகரர் தன் சகோதரனுக்குப் பிங்களையிடம் இரட்டையாகப் பிறந்த சாந்திசோமன் வைஸ்வானரன் என்னும் இருவரையும் அனுப்பினர்.

உதயனனும் வாசவதத்தையும் அவர்கள் குமாரர்களைத் தங்கள் குழந்தைகள் போலவே பாவித்து அன்புபாராட்டி வந்தனர்.

தங்கள் குமாரன் நவநவமாக விளையாடுவதையும் மழலைமொழிவழங்குவதையும் கண்டும் கேட்டும் பரமானந்தமடைந்துவரும் வாசவதத்தை, உதயன னிருவருக்கும் அந்த நாட்களெல்லாம் ஆநந்தமாகவே கழிந்தன.

மூன்றாவதுதாங்கம் முற்றிற்று.

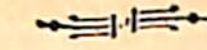
நான்காவதாகிய நரவாஹன தத்த ஜனனலம்பகம் முற்றிற்று.

ஐந்தாவது

சதுர்த்தாரிகா லம்பகம்.

முதலாவது தரங்கம்.

இவ்வாறு உதயனன் ஒரு புத்ரனை யடைந்ததும் அவனைக் காப்பாற்றுவதில் அதிகக் கவலைபெடுத்துக்கொண்டு அன்பாய் வளர்த்து வந்தான். அங்ஙனமிருக்கும் அவ்வரசனை யௌகந்தராயணன் பார்த்து “தாங்களேன் தமது குமாரனைப் பற்றிக்கவலைப்படவேண்டும். பகவானாகிய பரமசிவன் வித்தியாதரர்கள் யாவருக்கும் சக்ரவர்த்தியாகக்கூடிய ஒருவன் உனக்குப் புத்திரனாகப் பிறக்கப்போகின்றான் என்று தெரிவித்திருக்கின்றாரல்லவா? இச்செய்திபறிந்த வித்தியாதரர்கள், மனம் பொறுக்காமல் தங்கள் புத்திரனுக்குக் கெடுதிசெய்ய விரும்பிக் கலகஞ் செய்துகொண்டிருக்கின்றனர். இதைச் சந்திரசேகரனாகிய சங்கரன் அறிந்து, உமது குமாரனைக்காப்பாற்றுவதற்கு ஸ்தம்பகன் என்னும் ஒரு பூதத்தைக் காவல் வைத்திருக்கின்றார். அந்த ஸ்தமகபன் நமது கண்ணுக்குப் புலப்படாமலிருந்து குழந்தையைக் காத்துக்கொண்டிருக்கின்றான். இச்செய்தி இப்போதுதான் நாரத முனிவர் இங்கு வந்து தெரிவித்துச் சென்றார்” என்று கூறினான்.

இவ்வாறு யௌகந்தராயணன் பேசிக்கொண்டிருக்கையில், ஆகாயத்திலிருந்து ஒரு புருஷன் இறங்கினான். அவன் கிரீடகுண்டலங்கள் அணிந்துகொண்டிருந்தான். அவன் தேவர்களைச் சேர்ந்தவன்போலக் காணப்பட்டான். கையில் கத்திபிடித்துக்கொண்டிருந்தான். அவன் புவியிலிறங்கியதும் உதயன மகாராஜனையும் யௌகந்தராயணனையும் வணங்கினான். உடனே அவனுக்கு அதிதிகளுக்குரிய உபசரணைகள் செய்யப்பட்டன. அப்பால் உதயனன், “தாங்கள் யார்? இங்கு எழுந்தருளிய நோக்கம் யாது?” என்று கேட்டனன். அவன், அரசனைக் கைகுவித்து வணங்கி நின்று, “பிரபுவே! நான் மானிடன். என் பெயர் சக்திவேகன். நான் வித்யாதரர்களுக்குப் பதியாகவிருந்தேன். எனக்குப் பகைவர்கள் அநேகரிருக்கின்றனர். தங்கள் புத்திரன் எங்களுக்குச் சக்ரவர்த்தியாகப் போகின்றானென்பதை நாங்கள் எமது வித்தையாலறிந்து

கொண்டோம். ஆகையால் நான் அந்தப் புத்திரசிகாமணியைப் பார்த்துவிட்டுப் போகவந்தேன்" என்றான். இதைக் கேட்ட உதயனன், அவனை நோக்கி, "நண்ப! ஒருவன் வித்தியாதரத் தன்மையை எவ்வாறடைவது? அது எவ்வாறிருக்கின்றது? நீ எவ்வாறு அத்தன்மையை யடைந்தாய்? இவற்றைத் தெரிவிக்கவேண்டும்" என்று கேட்டான்.

வித்தியாதரன், மிகுந்த விநயத்துடன் அரசனைப் பார்த்து, இச்சன்மத்திலோ அல்லது முன் ஜன்மத்திலோ பரம பதியாகிய சிவபெருமானைப் பூஜித்து அவரது அநுக்கிரகம் பெற்றவர்க்கே வித்தியாதரப் பதவி கிடைக்கும். அப்பதவி அநேக விதமானது. வித்தை, கட்கம், மாலை முதலிய ஸாதனங்களுடன் கூடியது. அடியேனுக்கு அந்த ஸ்தானங் கிடைத்த விதத்தைக் கூறுகின்றேன், கேளுங்கள் என்றான்.

வர்த்தமானம் என்னுமொரு நகரமுண்டு. அந்நகரம் பூமிக்குப் பூஷணம் போன்றது. அதில் பரோபகாரி யென்னும் பெயருடைய அரசனிருந்தான். அவன் சத்துருக்களைத் தபிக்கச் செய்யும் வல்லமை படைத்தவன். இப்படிப்பட்ட தன்மை வாய்ந்த அந்தப் பூபாலனுக்குக் கனகப்பிரபை யென்னும் மனைவி யிருந்தாள். அவள் மின்னலைப்போன்ற இடையை யுடையவள். இவளுக்குப் பரோபகாரி ராஜனிடம் ஒருபுத்திரி யுண்டானாள். இலக்ஷ்மி தேவி, தானே யழகுள்ளவள் என்று கர்வங்கொண்டிருப்பதை யடக்கப் பிர்மதேவர் இப் பெண்மணியைப் படைத்தனரோ வென்றெண்ணும்படி விளங்கினள். அவ்வனிதை ஜனங்களெல்லோருடைய கண்களுக்கும் சந்திரிகை போன்றவள். பரோபகாரி அவ்வணங்கிற்குக் கனகரேகை யெனும் பெயரிட்டு அவளைச் செல்வமாக வளர்த்து வந்தான்.

சில வருடங்கட்கெல்லாம் கனகரேகை யௌவனப் பருவமடைந்தாள். பரோபகாரி அப்பொழுது ஒரு நாள், கனப்ரபையை நோக்கி, "பிரியே! இந்தக் கனகரேகையின் விவாகத்தைப் பற்றிக் கவலை யதிகரிக்கின்றது. அதனால் என் மனம் துன்பப்படுகிறது. குலத்திற் பிறந்த கன்னிகை தகுந்த இடத்தை அடையாமலிருந்து அது பிறனொருவன் செவியிற்படின் அது அவனுக்கு ஸ்தானத்தில் நிலைபெறாத கானம் போல வருத்தத்தை யுண்டு

பண்ணும். அயோக்கியனுக்குப் பெண்ணைக்கொடுப்பது அயோக்கியனுக்கு உபதேசிக்கப்பட்ட வித்தையைப் போல கீர்த்தியை யடையாது; தர்மமுமாகாது; தாபத்திற்கே காரணமாகும். தேவி! நமது கனகரேகையை நான் எந்த நல்ல அரசனுக்குக் கொடுப்பேன்? இவளுக்குச் சமமானவன் யாவன்? எனக்கொன்றுந் தெரியவில்லை; கவலைமாத்திரம் நாளுக்குநாள் அதிகரிக்கின்றது" என்று கூறினான். கனகப்ரபை மந்தகாஸம் செய்து, "நாதா! நீரோ இவ்வாறு பேசுகின்றீர்? கனகரேகையோ விவாகஞ் செய்துகொள்ள விருப்பமில்லாதவளா யிருக்கின்றாள்; சிறிது நேரத்திற்கு முன்னர் கனகரேகையை யழைத்து 'கண்ணே! நான் எப்பொழுது உன் திருமணக்கோலத்தைக் காண்பேன்?' என்று சேட்டேன். கனகரேகை உடனே என்னை வெறுப்பாய்ப்பார்த்து, 'வேண்டாம்! அம்மா! விவாகம் வேண்டாம்!! என்னை எவனுக்கும்விவாகஞ்செய்து கொடுக்கவேண்டாம். நான் கன்னிகையாகவேயிருக்கப்போகின்றேன். இல்லாவிடில் நான் மரணமடைந்தேனென்று எண்ணவேண்டியது தான். இதற்கு ஒரு காரணமிருக்கின்றது' என்றாள். இதைக்கேட்டதும் எனக்குக் கவலை யதிகமாய்விட்டது. தங்களிடம் வந்தேன். அவள் இப்படிக் கூறும்போது நாம் எந்த வரனை விசாரிப்பது?" என்று தெரிவித்தனள்.

பரோபகாரி இதைக்கேட்டதும் பரபரப்புற்று, தன் மகளிருக்கும் மாளிகைக்குச்சென்று, "கண்மணி! தேவ கன்னிகைகளும் அசுர கன்னிகைகளும் கணவனையடைய விரும்புகின்றவர்களாயிருக்க, நீ யேன் கணவன் வேண்டாமென்று கூறுகின்றாய்?" என்று கேட்டான். கனகரேகை புவியைக்குனிந்து பார்த்தவண்ணமிருந்து "பிதாவே! விவாகஞ் செய்துகொள்வதில் எனக்கிப்போது சம்மதமில்லை. அதனால் தங்களுக்கேன் கவலை? நான் விரும்பாததைப்பற்றி நீங்களேன் பிடிவாதமாகப் பேசுகின்றீர்கள்?" என்றுகேட்டாள். இதைக்கேட்ட பரோபகாரி, "பாபத்தை யொழிப்பதற்குக் கன்னிகாதானத்திலும் சிறந்ததொன்றுண்டோ? உறவினர்களுக்குட்பட்ட கன்னிகைக்குச் சுவதந்தரமேது?" கன்னிகை பிறந்தது முதல் பிறருக்காகவேகாப்பாற்றப் படுகின்றாள். ஒரு பெண்ணிற்குக் கணவன் வீடன்றித் தந்தையின் வீடு வசிப்பதற்குரியதாமோ? கன்னிகை ருதுவாய்விடின், பந்துஜனங்கள் கீழான கதியையடைகின்றார்கள். அவளை வ்ருஷளி

யென்றழைப்பார்கள். பின்னர் எவன் அவளை விவாகஞ் செய்து கொள்ளுகின்றானோ அவனை வ்ருஷளீபதி யென்றழைப்பார்கள்" என்று கூறினன்.

இவ்வாறு தந்தை கூறவே, ராஜகுமாரியாகிய கனகரேகை, "பிதாவே! அவ்வாறாயின் வேதியர்களிலோ க்ஷத்திரியர்களிலோ எந்தப் புண்ணியாத்துமா கனகபுரியென்னும் நகரத்தை பார்த்திருக்கின்றானோ அவனுக்கே என்னைத் தாங்கள் மணஞ்செய்து கொடுக்கவேண்டும். இல்லாவிடில் என்னைக்கேட்பது வீணேயாகும்" என்றாள். இவ்வாறு கனகரேகை தெரிவிக்கவே, அரசன், சந்தோஷம்; விவாகமே செய்து கொள்ளமாட்டேன் என்று கூறிய இவள் இப்போது செய்துகொள்ள ஒப்புக்கொண்டிருக்கின்றாள்; அதுவே போதும்! இவள் தேவமாதாகவிருப்பள். ஏதோ ஒரு நிமித்தமாக நம் வீட்டிற் பிறந்திருக்கின்றாள். இல்லாவிடின், இச்சிறுமி இவ்வளவு விவரம் எவ்வாறறிவள்? என்று தனக்குள்ளே யோசித்துக்கொண்டு மகளைப்பார்த்து, "உன் விருப்பத்தின்படியே யாகட்டும்" என்று அன்போடுரைத்து அவ்விடம் விட்டகன்றனன்.

மறுநாள் ராஜசபை கூடிற்று. மந்திரி பிரதானிகள் பிரமுகர்கள் யாவரும் வந்து தத்தம் ஆசனத்தமர்ந்திருந்தனர். அரசன் சபைக்கு வந்து ஆசனத்தமர்ந்து எல்லோரையும் பார்த்து கனகபுரி யென்னும் நகரத்தைக் கண்டவர் யாரேனுமிருக்கின்றனரா? அந்நகரத்தைப் பார்த்தவன் எவனோ அவனுக்கு நமது குமாரியை விவாகஞ்செய்து கொடுத்து யுவராஜ்யத்தையும் அவனுக்கே தருவதாகத் தீர்மானித்திருக்கின்றோம். அவன் வேதியனாகவாவது க்ஷத்திரியனாகவாவது இருக்கலாம்" என்று கூறினன். சபையோர், "மகாராஜாவே! கனகபுரி யென்னும் நகரத்தின் பெயரை யிதுவரையில் நாங்கள் செவியிற் கேட்டுமறியோம். அவ்வாறிருக்க அந்நகரத்தை யார்பார்த்திருக்கப்போகின்றார்கள்?" என்று வியப்புடன் தெரிவித்தனர். உடனே அரசன் துவாரபாலகனைவரவழைத்து, நீ இந்நகரமுழுதும் பறைபறைவித்து எவனேனும் கனகபுரியைப் பார்த்ததுண்டாவென்று விசாரித்துத் தெரிந்து வாவென்று ஆக்ஞாபித்தான். துவாரபாலகன் அவ்வாறே செய்கின்றேன் என்று கூறிப்போய்விட்டான்.

துவார பாலகன், வள்ளுவரிற் பலரை வரவழைத்து, "வேதியர் அல்லது க்ஷத்திரியர்களுள் யார் கனகபுரியைப்பார்த்தவரோ அவருக்கு மகாராஜா அவர்கள் தமது பெண்ணைக் கொடுத்து இராஜ்யத்தையுங் கொடுக்கத் தீர்மானித்திருக்கின்றார்கள்; பார்த்தவர்கள் இராஜ சமுகத்திற்குச்சென்று தெரிவித்துக் கொள்ளலாம் என்று கூறிப் பறையறையும்படி செய்தனன். வள்ளுவர்கள் அவ்வாறே நகரமுழுதும் நான்கு பாரிசமும்பறையறைந்தனர். அந்நகரத்தாரெல்லாரும் இதென்ன விந்தை! கனகபுரியென்னும் ஒரு நகரமிருப்பதாக நாம் கேட்டது மில்லையே! பார்த்தவர்கள் யாரிருக்கப்போகின்றார்கள் என்று பேசிக்கொண்டார்கள். ஒருவராவது கண்டதாக முன் வரவில்லை. ஆனால் அனேக நாள் சென்ற பின்பு சக்திதேவன் என்னும் ஒரு பிராமணன் செவிக்கு இச்சங்கதி யெட்டியது. அவன் பரமயேழை. சூதாடிச் சொத்தைத் துறந்தவன். அந்தப் பிராமணன், நானோ பரமயேழை நான் சூதாடிச் சொத்தை யொழித்துவிட்டமையின் தந்தை வீடு செல்லக்கூடாதவனாயிருக்கின்றேன். தாஸி வீடு போகவும் அருகனல்லன். இவ்வாறான நிலைமையிலிருக்கும் நான் பொய் சொல்வதுதான் சிறந்தது. ஆகையால் நான் இப்போதே போய் இராஜதூதர்களிடம் கனகபுரியை நான் கண்டேனென்று கூறுகின்றேன். எவன் என்னைக்கவனிக்கப்போகின்றான்? இவ்வாறு செய்யின் நான் இராஜகுமாரியை யடையக்கூடும் என்று தனக்குள் யோசித்துக்கொண்டுஇராஜ தூதர்களிடஞ் சென்று "நான் கனகபுரியைக் கண்டிருக்கின்றேன்" என்று கூறினான். அவர்கள் சந்தோஷமடைந்து அவ்வந்தணனைத்துவாரபாலகனிடம்அழைத்துச் சென்றனர். துவாரபாலகன் கேட்டதற்கும் அவ்வந்தணன் "ஆம் நான் கனகபுரியைக்கண்டதுண்டு" என்றுதெரிவித்தான். துவாரபாலகன் அவனை யுபசரித்து மனமகிழ்ச்சியுடன் அரசனிடம் அழைத்துச்சென்று செய்திகூறினன். அவ்வந்தணன் அரசன் முன்னேயும்தான் கனகபுரியைக்கண்டதாகப் பொய் சொன்னான். சூதிற் பொருளிழந்த வஞ்சகர்கள் எதைத் தான் செய்யத் துணியார்கள்?

இந்தச் சக்திதேவன் கூறுவது உண்மையா வென்றறிய அவனைத் தன் புத்திரியினிடம் அனுப்பினான். கனகரேகை அவ்

வந்தனனை நோக்கி, "நீர் கனகபுரியைக் கண்டதுண்டா?" என்று வினவினள். சக்திதேவன், "நான் வித்தையை விரும் பிப்பூமியில் சுற்றிவரும்போது கனகபுரியைக் கண்டேன்" என் றான். கனகரேகை, "நீர் எந்தவழியே கனகபுரிக்குச் சென்றீர்? அந்நகரம் எத்தன்மயது?" என்று கேட்டனள். வேதியன், "இங்கிருந்து நான் ஹரபுரஞ்சென்று அப்பால் வாரணசி சென் றேன். அங்கிருந்து சில நாளைக்கெல்லாம் பௌண்டர வர்த்த னம் என்னும் நகரஞ்சென்றேன். அப்பால் அந்நகரத்திலிருந்து புறப்பட்டுக் கனகபுரிக்குச்சென்றேன். அதைச் சுற்றிப்பார்த் தேன். அது புண்யகர்மமுடையவர்களுக்குச் சுகமனுபவிக்கத் தக்க பூமியாகக் காணப்பட்டது. இமையா நாட்டமுடைய வர்களனுபவிக்கத்தக்க இந்திரலோகம் போலவிருந்தது அந் நகரம். அங்கே நான் கல்விபயின்று சில காலத்திற்குப்பிறகு இங் கே வந்தேன்" என்று கூறினன். இராஜகுமாரி இதைக்கேட்ட தும் புன்முறுவலுடன் அவனைப்பார்த்து, 'பரமாச்சரியமாயிருக் கிறது; நீர் கனகபுரியைக்கண்டவர் என்பதில் சந்தேகமில்லை. நீர் எந்த மார்க்கமாக அந்நகரம் சென்றீர்? இன்னொரு முறை அத னைத்தெரிவியும்" என்று கேட்டாள். சக்திதேவன் முன்போல வே தன் சாமர்த்தியத்தைக் காட்டிப்பேசினன். கனகரேகை சின மடைந்து, தன் சேடிகளை ஏவி அவனை வெளியே துரத்தினள். பிறகு கனகரேகை தந்தையினரண்மனை சென்று அவரை வணங்கி நின்றாள். பரோபகாரி, "பெண்ணே! வேதியனொருவன் வந்தா னே? அவன் சொல்லிய துண்மைதானு?" என்று கேட்டான். கனகரேகை, "பிதாவே! நீர் ஓர் அரசனுகவிருந்தும் விசாரியா மலே அரசுசெலுத்துகின்றீர். வஞ்சகர்கள் உண்மை பேசுகிறவர் களை மோசஞ்செய்வார்கள் என்பதைத் தாங்கள் அறியாமற்போ னீர்கள்! அந்த வேதியன் பொய்யன். என்னை ஏமாற்றுவதற்காக வந்தவன். அவன் கனகபுரியைக் கண்டவனே யல்லன். தூர்த்தர் கள் இந்தப் புவியில் பலவாறான வஞ்சனைகளைச் செய்கின்றனர். அவ்வாறு நடந்த சிவன், மாதவன் என்னும் இருவருடைய வர லாற்றைத் தெரிவிக்கின்றேன் சற்றுக் கவனித்துக்கேளுங்கள்" என்று கூறுவாளாயினள்.

இரத்தினபுரமென்னுமொருபட்டணமுண்டு. அங்கே சிவன் மாதவன் என்னும் இரண்டு வஞ்சகர்களிருந்தனர். கபடமான

வழியில் நடந்து அந்நகரத்திலுள்ள பிரபுக்களின் பொருளைக் கொள்ளைகொண்டு இறுமாந்திருந்தனர். அவ்விருவரும் ஒரு சமயம் தனித்தவிடத்திலிருந்து "இந்நகரமுழுதையும் நாம் கெடு த்துவிட்டோம். இனி இங்கிருத்தல் கூடாது. உச்சயினி நகரஞ் செல்வோம். அந்த உச்சயினி நகரத்து அரசனுடைய புரோகித ரொருவரிருக்கின்றார். சங்கரசுவாமி யென்பது அவர் பெயர். அவர் மிகுந்த பொருளுடையவர் என்று கேள்வி. அவ ரிடமிருந்து யுக்தியாகப் பொருளை அபகரிக்கவேண்டும். அப் படியே மாளவதேசத்து மாதர்களின் விலாஸ ஸரஸங்களை யறிந்து கொள்ளலாம். அந்தச் சங்கரஸ்வாமிக்கு ஒரு சிறந்த கன்னிகையிருப்பதாகவும் கேள்வி. அந்தக்கன்னிகையையும் அவ ரிடமிருந்து அடையலாம் என்று ஒருவன் தெரிவித்தான். பிறகு இருவரும் அதற்குத்தக்கபடி கலந்து யோசனை செய்துகொண்டு அந்நகரத்திலிருந்து புறப்பட்டுப் போனர்கள். மாதவன் தன் பரி வாரங்களுடன் உச்சயினிக்குச்சென்று அந்நகரத்திற்குப்புறம்பே யிருந்த வொரு கிராமத்தில் தங்கி அங்கே இராஜகுமாரனைப் போலவேடம் பூண்டு கொண்டிருந்தனன். சிவன் பிர்மசாரிவே டம் பூண்டு அந்த உச்சயினி நகரத்திற்குள் பிரவேசித்து அங் கோடும் ஒரு நதியின் கரையில் மண் தர்ப்பைகள், பிக்ஷா பாத் திரம், மான்தோல் இவைகளுடன் மடத்தில் வசித்துக்கொண் டிருந்தான். அவன் நாடோறும் அதிகாலையில் தன்னை மண்ணால் சுத்திசெய்துக் கொள்வான். நதியில் மூழ்கி ஜலத்திற்குள் தலை கீழாக நெடுநேரமிருப்பான். அவன் செய்யும் கெட்டசெய்கைக ளால் ஏற்படப்போகும் கீழானகதியை அப்பியஸிப்பவன் போலக் காணப்படுவான். மூழ்கியெழுந்ததும் சூரியனுக்கு நேராகவெகு நேரமிருப்பன். அப்படியவன் சூரியனுக்கு நேராக விருப்பது, தான் சூலத்தில் ஏறுவதற்குத் தகுதியுடையவனென்பதைக்காட்டு வது போலவிருக்கும்.

அப்பால் சிவபெருமானுடைய ஸந்நிதானத்திற்குச் சென்று தர் ப்பைகளையும் கூர்ச்சங்களையும் கையில் வைத்துக்கொண்டு டாம் பீகத்தைத்தெரிவிக்கும் முகத்துடன் பத்மாஸனத்தில் வீற்றிருப் பான். நெடுநேரம்வரையில் ஜபம் செய்வான். ஸாதுக்களின் மனம் போன்ற நிர்மலமான மலர்களைக்கொய்து பரமசிவனைப் பூஜிப்

பான். பூஜை புரிந்தபின்னர் மறுபடியும் பொய்யாக ஜபஞ் செய்
வான். கெட்டவழிகளிற் கருத்தைச்செலுத்துபவன் போலத்
தியானஞ்செய்வான். நடுப்பகல் நேரத்தில் பிக்ஷையை விரும்பி
மான்தோலுடுத்து மோசக் கருத்துடைய கடைக்கண்போலச்
சுற்றுவான். மௌந நியமத்துடன் அந்தணர்களில்லங்கடோறுஞ்
சென்று பிக்ஷை யெடுத்து வந்து ஓரிடத்துட்கார்ந்து தண்டத்
துடனும் மான்தோலுடனும் ஸத்தியத்தைக்கண்டிப்பது போலப்
பிரிப்பான். ஒரு பாகத்தைக் காக்கைளுக்குப் போடுவான். ஒரு
பாகத்தை அதிதிகளுக்குப் போடுவான். மீந்ததைத்துருத்தி போ
ன்ற தன் வயிற்றுக்கீந்து நிரப்புவான். தான் செய்யும் பாபங்களை
யெல்லாம் கணக்குச் செய்பவன் போல உருத்திராக்ஷமாலையை
உருட்டிக்கொண்டு ஜபஞ்செய்வான். இராத்திரியில் மடத்தில் தா
னொருவனாகவே படுத்திருந்து ஜனங்களின் ஸௌக்ஷேம நிலைமை
களைப்பற்றி நினைத்துக்கொண்டிருப்பான். இவ்வாறு தினந்தோறும்
சிரமமும் வஞ்சகமுமான தவத்தைச்செய்து கொண்டிருந்து அந்
நகரவாசிகளின் மனதைக்கவர்ந்தான். இவர் சாந்தசீலர்; மகா
தபசி யென்னும் பேச்சு எங்கும் பரவிற்று. ஜனங்களில் அநேகர்
பக்தியோடு இவனிடம் வந்து இவனை வணங்கத் தலைப்பட்டனர்.

இச்சமயம் பார்த்து மாதவனும் நகரத்திற்குட் பிரவேசித்து,
அவனுக்கு வெகு தூரத்திற் கப்பாலிருந்தவோர் ஆலயத்தில்
தன் வாசஸ்தானமேற்படுத்திக்கொண்டு நாடோறும் ஸிப்ரை
என்னும் நதிக்கு ஸ்நானத்திற்குச்சென்று அந்நதிக்கரையில் உட்
கார்ந்து ஜபஞ் செய்யும் தன் நண்பனாகிய சிவனைத் தன் பரிவாரங்
களுடன் வணங்குவதும் அவனைப்பற்றி ஜனங்களுக்கு மத்தியில்
"இவர் மகாத்மா, தபஸி, இவரை நான் யாத்திரைசென்ற சமயம்
அடிக்கடி தரிசித்திருக்கிறேன். இவர் போன்ற தபஸி தற்காலங்
கிடைப்பதரிது" என்று புகழ்வதுமாக சில நாளிருந்தான். அப்
பால் ஒரு நாளிரவில் இருவரும் ஓரிடத்தில் ஒன்றுசேர்ந்துஇனிச்
செய்யவேண்டியதைப்பற்றி யோசித்துத் தீர்மானஞ் செய்து
கொண்டு தத்தம்மிருப்பிடம் விடியுமுன்னரே திரும்பிவிட்டனர்.
அன்றைக்கு மறுநாட் காலையில் மாதவன், தன்னைச்சேர்ந்த தூர்
த்தனொருவனை யழைத்து "நீ இந்த வஸ்திரத்தை யெடுத்துக்கொ
ண்டு இராஜ புரோகிதராகிய சங்கரசுவாமியிடம் சென்று அவரு

க்கு இதைக் காணிக்கையாகத் தந்து, மாதவன் என்னும் இராஜ
குமாரன் தன்னுடைய தாயாதிகளிடம் அவமதிப்படைந்து தன்
தந்தையின் பொருளில் மிகுதியும் எடுத்துக்கொண்டு தென்றே
யத்திலிருந்து இங்கே வந்திருக்கின்றார். அவருக்குச் சமமான
இன்னும் சில இராஜகுமாரர்களுடன் உங்களுடைய இராஜாவைப்
பார்க்க விருப்பங்கொண்டிருக்கின்றார். கீர்த்திக்கு நதியாகிய
குருவே! அந்த மாதவன் என்னைத் தங்களுடைய தரிசனத்திற்
காக அனுப்பினர் என்று வணக்கத்துடன் புரோஹிதருக்கு சொ
ல்லவேண்டும்" என்று கூறினன். அந்தத் தூர்த்தன் சம்மதித்து,
உடனே காணிக்கையை யெடுத்துக்கொண்டு அந்தப் புரோகித
னுடையகிருகம் வந்தான். அப்போது புரோகிதனுடைய வீட்டில்
யாருமில்லை. புரோகிதன் தனியே உட்கார்ந்திருந்தான். அப்பொ
ழுது அவனைக் கண்ட தூர்த்தன் தான் கொண்டு வந்தஉபாயனத்
தைக் கொடுத்து,மாதவன் கூறியதை உசிதமாகத்தெரிவித்தான்.
புரோகிதன் காணிக்கையை ஆசையோடு பெற்றுக்கொண்டு தூர்த்
தனுடைய வார்த்தையை நம்பி மனமகிழ்ச்சியடைந்தான். ஆசை
யுள்ளவர்களை வசப்படுத்தக் கொடுப்பதென்பதேமருந்தாகின்றது.
பிறகு தூர்த்தன் புரோகிதனிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு மாதவ
னிடம் சென்று செய்தி தெரிவித்தான். மாதவன் மறுநாளே சம
யம் பார்த்துப் புரோகிதரைப் பார்ப்பதற்குத் தானே புறப்பட்டு
வந்தான். அவனைச் சார்ந்தவர்களும் மாதவனை இராஜ குமார
னென்ற பாவனையோடு தொடர்ந்து வந்தனர். மாதவன் தன்வர
வைச் சேவகன் மூலமாகத் தெரிவித்துப் புரோகிதனிடம்சென்று
அவரோடு கணப்பொழுது சம்பாஷித்துக் கொண்டிருந்து அவ
ரிடம் விடைபெற்றுத் தன்னிருப்பிடம் சென்றான். இரண்டாவது
நாளும் தன் தூர்த்தன் மூலமாக இரண்டு வஸ்திரங்களைக் காணிக்
கையாக அனுப்பி, 'நாங்கள் பரிவாரங்களுடன் அரசனைக் காண
விரும்பியுள்ளோம். இவ்விஷயத்தில் தாங்கள் ஏற்பாடாகவிரு
ந்து எங்கட்கநுக்கிரக்க வேண்டும். எங்களுக்குப்போதுமான
பொருளிருக்கின்றது" என்று தெரிவித்துக் கொண்டான் மாத
வன். புரோகிதன் அவ்வாறே செய்கிறேன் என்று பிரதிக்ஞை
செய்து அரசனுக்கு மாதவன் வருகையைத் தெரிவித்
தான். அரசன் புரோகிதனிடம் கொண்ட கௌரவத்தால் மாத
வன் வரவை ஏற்றுக்கொண்டான். அடுத்த நாள் மாதவன் தன்

பரிவாரங்களுடன் புரோகிதன் வீட்டிற்கு வந்தான். புரோகிதன் மாதவனை அவன் பரிவாரங்களுடன் அரண்மனைக் கழைத்துச் சென்று அரசனுக்கு அறிமுகஞ் செய்வித்தான். அரசன் மாதவனிடம் அவன் வரலாறு கேட்டுத்தெரிந்து கொண்டு அவனையரசகுமாரனென்று நம்பித் தன் அரண்மனையிலேயே யிருக்க ஆக்ஞாபித்தான். மாதவன் மனமகிழ்ச்சியடைந்து அன்று முதல் அரசன் அரண்மனையிலேயே யிருந்துவந்தான். பகலெல்லாம் அரண்மனையிற் கழித்து இராத்திரியில் சிவனிடஞ் சென்று தான் கொண்ட கருத்தை நிறைவேற்றுதற்கேற்ற ஆலோசனைகளைச் செய்து வந்தான். புரோகிதருக்கு அடிக்கடி மாதவன் பொருள் கொடுத்துச் சந்தோஷப்படுத்தி வந்தான். அதனால் புரோகிதன் மாதவனிடம் அன்பு கொண்டு அவனைத் தன் கிருகத்தில் வந்து சில நாளிருக்கும்படி கேட்டுக்கொண்டான். மாதவன் அதற்கிசைந்து அவனுடைய கிருகத்திலேயே யிருந்து வந்தான். அப்பொழுது ஒரு நாள் மாதவன் புரோகிதனுக்கு மாணிக்கமயமான ஆபரணங்கள் நிறைந்த ஒரு பாத்திரத்தைக் காட்டினான். இதிலுள்ள ஆபரணங்கள் விலை மதிக்கக் கூடாதன என்று கூறிப் பசுவின் மனதை இளம்புற்களாற் கவருவதுபோலப் புரோகிதன் மனதைக் கவர்ந்தான் மாதவன். புரோகிதன் மாதவனை ஒரு பெரிய தன வந்தனென்று நம்பியிருந்தான்.

இவ்வாறான நம்பிக்கை ஏற்பட்டபின், மாதவன் தன் ஆகாரத்தை வேண்டுமென்று குறைத்துண்டு வந்தான். அதனால் அவன் தேகம் சிலநாளில் மெலிவடைந்து படுக்கும்படியான நிலைமைக்கு வந்து விட்டான். அப்பொழுது மாதவன், புரோகிதனைப்பார்த்து, "பிராம்மண சிரேஷ்ட! தேகத்தில் கெட்ட அவஸ்தைகளுண்டாயிருக்கின்றன. ஆகையால் உமக்குத் தெரிந்த பிரம்மணரொருவரை யழைத்து வாரும்; அவர் மகாசிஷ்டராகவிருக்கவேண்டும். அவருக்கு இகபரமிரண்டு சுகங்களையுங் கருதிப் பொருளெல்லாவற்றையு மளிக்கின்றேன். ஸ்திரமில்லாத உயிரில்சிறந்த மனமுடையவன் விருப்பம் வைப்பானோ?" என்று கூறினன். புரோகிதன் "அவ்வாறே தேடியழைத்து வருகின்றேன்" என்றனன். மாதவன், "பரமசந்தோஷம்" என்று கூறிப் புரோகிதன் பாதத்தில் பணிந்தான். அப்பால் புரோகிதன்

அந்நகரத்திலுள்ள பிராம்மணருள்சிறந்தவர்களைத்தேடியழைத்து வந்தான். மாதவன் அவர்களொருவரையும் ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. அப்போது மாதவன் அருகேயிருந்த தூர்த்தனொருவன், புரோகிதனைப் பார்த்து, "சுவாமி! ஸிப்ராநதிக் கரையிலிருக்கும் மகாதவசியையழைத்துவரின் இவர்விரும்புகின்றாராபார்ப்போம்" என்றனன். மாதவன் இதைக்கேட்டதும் மகிழ்வுற்றுப் புரோகிதனை நோக்கி, "ஐயா! அநுக்கிரகம் செய்யவேண்டும். மற்ற அந்தணர்கள் அந்தச் சிவனுக்குச் சமானர்களாகார்கள் என்றெண்ணுகின்றேன். அவரை வரவழையுங்கள்" என்று பிரார்த்தித்தான். புரோகிதன் உடனே சிவனிடம்சென்று பார்த்தான்; அப்போது சிவன் தியானத்திலிருந்தான். அது கண்ட புரோகிதன் அவனை வலம் வந்து பணிந்து அவன்முன் னுட்கார்ந்தான். அப்பொழுது அந்தச் சிவன் கண்களைத்திறந்து பார்த்தான். புரோகிதன் இது தான் சமயமென்றெண்ணி, "சுவாமி! கோபங்கொள்ளாதிருந்தால் ஒரு விஷயம் தெரியப்படுத்துகின்றேன்" என்று விநயத்துடன் கூறினான். சிவன் உதட்டை அசைத்துச் சமிக்ஞை செய்து விடை கொடுத்தான். புரோகிதன், "சுவாமி! நமது கிருகத்திற்கு மிகுந்த பொருளுடைய ஒருவர் தென்தேசத்திலிருந்து வந்திருக்கின்றார். அவர் பெயர் மாதவன். அவர் இப்பொழுது மிகவும் அசௌக்கியமா யிருக்கின்றார். அவர் தம்மிடமிருக்கும் பொருளை யெல்லாம் தம்போன்ற அந்தண சிரேஷ்டருக்குக் கொடுக்கத் தீர்மானித்திருக்கின்றார். அப்பொருளைப் பெற்றுக்கொள்ளத் தங்களுக்குச் சம்மதமாயின் தெரிவிக்கலாம். அவரிடமுள்ள பொருள்களெல்லாம் விலையுயர்ந்தன. சிறந்த இரத்தினங்களும் அவரிட மிருக்கின்றன" என்று தெரிவித்தான். இதுவரையில் சிவன் மௌநநிலையிலிருந்து இப்பொழுது கண்ணைத் திறந்து, "பிராமணோத்தமரே! பிக்ஷையெடுத் துண்பவனும் பிரமசாரியுமாகிய எனக்குப் பொருளால் பயனென்ன?" என்று வெறுப்பாய்ப் பேசினான்.

புரோகிதன் "பிராம்மணோத்தமரே! தாங்கள் இவ்வாறுபேசலாகாது. ஆஸ்ரமங்களின் தன்மையையறிந்தவரல்லவா தாங்கள். விவாகஞ் செய்துகொண்டு தேவர்கள், பிதிராகள், அதிதிகள் இவர்களுக்குரிய கர்மங்களைச்செய்து வரும் கிருகஸ்தன் நான்கு ஆச்ரமிகளுக்குள் சிறந்தவனாகின்றான். அந்தக் கிருகஸ்தன் பொரு

ளால் தர்மம், அர்த்தம், காமம் என்னும் புருஷார்த்தங்களையடை
கின்றான்" என்று கூறினன். சிவன், "நான் விவாகமில்லாதவனா
யிற்றே! நல்லவம்சத்திற் பிறந்த கன்னிகை கிடைக்காவிடில் நான்
விவாகஞ்செய்து கொள்வதில்லை"யென்று கூறினான். புரோகிதன்,
லோபகுண முடையவனாகையால் மாதவனுடைய பொருளைச்
சுகமாக அநுபவிக்கலாமென்றெண்ணி, "வேதியரே! எனக்கு
ஒரு புதல்வியிருக்கின்றாள். விநயஸ்வாமினி என்பது அவளுடைய
பெயர். நல்லரூபவதி. அப்பெண்மணியை உமக்கு நான் கொடுக்
கின்றேன். தாங்கள் அப்பால் மாதவனிடம் பொருளையடைய
லாம். அந்தப் பொருளை நான் காப்பாற்றுகின்றேன். ஆகையால்
தாங்கள் கிருகஸ்தாசிரமத்தைத் தடையின்றி அடையலாம்" என்
றான். சிவன், "அந்தணரே! நீர் விரும்புகிறபடியே செய்கின்
றேன். நான் தபஸி, ஸ்வர்ணம் இரத்தினம் இவைகளின் சொரூ
பத்தையறியேன். உமது பேச்சை நம்பித்தான் நான் உடன்
படுகின்றேன். உமது சம்மதப்படி செய்யுங்கள்" என்றான்.
புரோகிதன், ஸந்தோஷமடைந்து, உடனே சிவனைத்தன் வீட்டிற்
கழைத்துச்சென்று ஓரிடத்திலிருக்கச் செய்துவிட்டுத் தான் மட்
டும் மாதவனிடஞ் சென்று நடந்ததைத் தெரிவித்தான். மாதவன்
கேட்டு மகிழ்வுற்றான். அப்பால் சிவனுக்குத் தன் புதல்வியை
அக்னி சாட்சியாக மணஞ்செய்து கொடுத்தான்.

விவாக முடிந்த சில நாளைக்கெல்லாம் சிவனை மாதவனிடம்
அழைத்துச் சென்று தெரியப்படுத்தினான். மாதவன் உடனே
மெதுவாய் எழுந்து சிவனுடைய திருவடிமலரிற்பணிந்து பெட்டி
யிலிருந்து பொருளைக் கொண்டுவரச் சொல்லி விதிப்படி அவனுக்
குத் தானங் கொடுத்தான். சிவன் அதை மனமகிழ்ச்சியுடன்
மாதவனிடமிருந்து பெற்றுக்கொண்டு புரோகிதனிடம் அப்பொ
ழுதே கொடுத்து, "நான் பொருளைக் காப்பாற்றும் வகையையறி
யேன். நீர்தான் எல்லாம் நடத்தவேண்டும்." என்றான். புரோகி
தன், "அதைத்தான் நான்முன்பே ஒப்புக்கொண் டிருக்கின்றே
னே; அதைப்பற்றி நீர் ஏன் கவலைப்படவேண்டும்" என்று தெரி
வித்து அப்பொருளைப் பெற்றுக்கொண்டான். அப்பால் சிவன்
மாதவனுக்கு ஆசீர்வசனங் கூறித் தன் மனைவியிடஞ் சென்றான்.

மாதவன் இரண்டொரு நாள் சென்ற பிறகு தான் தான
ஞ் செய்த மகிமையால் தனக்கு நேரிட்டிருந்த வியாதி நீங்கி

விட்டதென்று சொல்லிக்கொண்டு எழுந்துட்கார்ந்து பேசத்தொ
டங்கினான். அப்போது தன்னைப் பார்க்கவந்த புரோகிதனைப்பார்
த்து "உமது சகாயத்தால் தான் நான் எனக்கு நேரிட்ட ஆபத்
திலிருந்து தப்பினேன்" என்று கூறி அவனைக் கொண்டாடினான்.
பிறகு நாளடைவில் மாதவன் சிவனோடு வெளிப்படையாகச் சிநே
கம் பாராட்டலானான். இந்த மகானுக்குத் தானமளித்த மகிமை
யால் நான் ஆபத்திலிருந்து தப்பினேனென்று எல்லோரிடமும்
சொல்லிச் சிவனைப்பற்றிப் புகழ்ந்து பேசிவந்தான் மாதவன்.

இவ்வாறுகச் சிலநாட் கழிந்தன. அப்பால் சிவன், புரோகித
னைப்பார்த்து, "இவ்வாறே நான் உமது கிருகத்திற் புசித்துவரு
கின்றேன்? நீர் என்னிடமிருக்கும் விலையுயர்ந்த நகைகளை ஏதே
னும் பொருள் கொடுத்து ஏன் பெற்றுக்கொள்ளக் கூடாது"
என்று கேட்டான். புரோகிதன், சிவனிடமிருக்கும் ஆபரணங்
கள் விலையுயர்ந்தன வென்றெண்ணி, அவற்றிற் கொருவிலை யேற்
படுத்தி அதைக் கொடுத்து அவைகளை வாங்கிக்கொண்டான்.
புரோகிதன் சிவனுடைய ஆபரணம் விலையுயர்ந்ததென்னு மெண்
ணமுடையவனாதலின் அவனிடம் ஒரு விக்கிரயப் பத்திரமும்
எழுதி வாங்கிக்கொண்டான். இவனும் அவனுக்கொன்று எழுதிக்
கொடுத்தான்.

அப்பால் சிவனும் மாதவனும் சேர்ந்து புரோகிதனுடைய
பொருளை யநுபவித்துக்கொண்டு தங்களிச்சைப்படி அவ்விடத்
திலேயே யிருந்து வந்தார்கள். இங்ஙனமிருக்குங் காலத்தில் ஒரு
நாள் அவ்விடத்திற்கோர் இரத்தினப் பரிக்ஷை தெரிந்தவன் வந்
தான். அவனைப் புரோகிதன் அழைத்துவந்து தான் சிவனிட
மிருந்து வாங்கிய இரத்தினாபரணங்களைப் பரீட்சை செய்யுமாறு
கேட்டுக்கொண்டான். அவன் பரீக்ஷித்துப் பார்த்து, "இவ்வாபர
ணங்களிலுள்ள இரத்தினங்களெல்லாம் சுயமான இரத்தினங்க
ளல்ல; ஸ்படிகக் கற்கள்; தக்கவாறு வர்ணங் கொடுக்கப்பட்டிருக்
கின்றன; கிருத்திருமமாய் ஏற்பட்டவைகள்" என்று கூறினான்.
புரோகிதன் இவ்வார்த்தையைக் கேட்டவுடன் இடிமுழக்கங்
கேட்ட அரவம்போன்று அஞ்சினான்; உடனே சிவனிடஞ்சென்று
உமது ஆபரண முதலியவற்றை வாங்கிக்கொண்டு என்னிடம்
என்பொருளைக் கொடுத்துவிடுமென்று கேட்டான். சிவன் "என்
னிடமேது பொருள்? எனக்கும் பொருளுக்கும் வெகுதூரமெ

ன்று முன்பே தெரிவித்தேனே; அல்லாமலும், இவ்வளவு நாள் சாப்பிட்டுவந்ததற்கு யாவும் செலவாய்விட்டனவே" என்று கூறினன். அப்பால் இருவரும் அருகேயிருந்த மாதவனைப்பற்றிவிவாதஞ் செய்துகொண்டு அரசனிடம் சென்றார்கள். புரோகிதன் அரசனை நோக்கி, "மகாராஜாவே! இந்தச் சிவன் படிகக் கற்களில் சாயங்களேற்றி ஆபரணங்களில் வைத்துக்கட்டி என்னிடங் கொண்டுவந்து காட்டி என்னிடமிருந்த பொன்னை வாங்கிக் கொண்டுபோய் ஒளித்துவிட்டான்" என்று முறையிட்டான். சிவன், "பிரபுவே! நான் சிறுவயதுமுதல், தவசியாகவே யிருந்துவந்தவன்; இந்தப் புரோகிதனே என்னை யழைத்து வந்து இவ்வாபரணங்களைத் தானம் வாங்கும்படி செய்தான். நான் மூடனேயெனினும் அப்பொழுதே புரோகிதனை நோக்கி, "எனக்குப் பொருளைப்பற்றி ஒன்றுந் தெரியாது. நான் ஒன்று மறியாதவன். எல்லாவற்றையும் நீங்கள் தான் பார்த்துக்கொள்ள வேண்டும்" என்று சொன்னேன். அதற்கு "இவர் நீங்களேன் கவலைப்பட வேண்டும், நானிருக்கின்றேன் பார்த்துக் கொள்கின்றேன்" என்று கூறினார். அவ்வாறு ஒப்புக்கொண்டபிறகு தான் நான் தானம் வாங்கி, வாங்கியவற்றை இவர் வசம் ஒப்புவித்தேன். அப்பால் இவர் தம்மிஷ்டப்படி பொருளைக் கொடுத்து ஆபரணங்களைத் தமது சுவாதீனப்படுத்திக்கொண்டார். இவ்விஷயத்தில் எங்களுக்குள் தஸ்தாவேஜுகள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன என்று தனக்குப் புரோகிதன் எழுதிக் கொடுத்திருந்த பத்திரத்தைக் காட்டிப் "பிரபுவே! கவனிக்க வேண்டு"மென்று கூறினான்.

இவ்வாறு சிவன் கூறியும் மாதவன், "ஓய் நீர் பெரியவர்! பூஜிப்பதற் குரியவர். இவ்வாறு சொல்லக்கூடாது. இவ்விஷயத்தில் நான் செய்த குற்றமென்ன? உம்மிடத்திலாவது இவரிடத்திலாவது எதையும் நான் பெறவில்லையே. நான் என் தந்தைக்குரிய பொருளையல்லவா கொண்டுவந்து வேதியருக்குக் கொடுத்தேன். நான் கொடுத்த பொருள் யாவும் உண்மையில் நல்ல இரத்தினங்களும் சொர்ணங்களுமேயாம். நான் படிகக் கற்களைத் தானஞ் செய்திருப்பேனாயின் அதற்குரிய பலன் எனக்கேற்படட்டும். நான் நிஷ்கபடியாகையால், தானஞ் செய்வதில் எனக்கு நம்பிக்கையுண்டாயிற்று. இந்தநம்பிக்கைக் கேற்ற

படி எனக்கு நேர்ந்திருந்த வியாதியும் குணமாயிற்று" என்று கூறினான்.

இவ்வாறு மாதவன் தன் முகக்குறி ஒருசிறிதும் மாறாமற் கூறியவுடன் அரசன் ஆச்சரியமடைந்து, அமைச்சர்களை நோக்கி நகைத்து, மாதவனிடம் நல்ல அபிப்பிராயங் கொண்டான். சபையோரும் மாதவனிடத்திலாவது சிவனிடத்திலாவது பிழையில்லை என்று தங்கள் கருத்தைத் தெரிவித்தனர். இதைக் கேட்டவுடன் வேதியன் மிகுதியும் வெட்கமடைந்து அரசனை மறுமுறை பார்க்கவும் மனங்கொள்ளாமல் வீடுபோய்ச் சேர்ந்தான். லோபகுணத்தால் அறிவையிழந்து குருடானவர்கள் எத்தன்மையான ஆபத்தைத் தான் அடையார்கள்?

இவ்வாறு வஞ்சனையினால் பொருளைக் கவர்ந்த தூர்த்தர்களாகிய சிவனும் மாதவனும் சந்தோஷசித்தமுடையவர்களாயும் பயமில்லாமலும் அந்நகரத்திலேயே அநேகவருடகாலம் வாழ்ந்துவந்தனர்.

பிதாவே! தூர்த்தர்கள் இவ்வாறான உபாயங்களை மேற்கொண்டு பலவாறு பேசுவார்கள். இவர்களை நம்பொணாது. இந்த வேதியனும் கனகபுரியைக் கண்டவனல்லன். பொய்பேசும் வஞ்சகன். தங்களை மோசஞ் செய்து என்னை யடைய அவாக்கொண்டு இங்கே வந்த மூடன்; ஆகையால் தாங்கள் எனது திருமணத்தைக் குறித்து தற்போது அவசரப்படவேண்டாம். அடியேன் கன்னிகையாகவே யிருக்கின்றேன். நான் இவ்வாறிருப்பின் என்ன நடக்கின்றது பார்ப்போம் என்று தெரிவித்தாள் கனகரேகையென்னும் வனிதை.

பரோபகாரி, "பெண்ணே! யௌவனப் பருவம் வந்தால் விவாகமில்லாதிருப்பது தகுதியுடையதன்று. குணாகுணங்களிற் பகைகொண்ட துஷ்டர்கள் வீணே குறை கூறுவார்கள். சாதாரண ஜனங்களும் பெரியோர்மீது குற்றத்தை ஏற்படுத்துவார்கள். இதுசம்பந்தமான கதை யொன்றுண்டு கூறுகின்றேன் கேள்" என்று அரசன் கூறுவானாயினான்.

கங்கா நதியின் சமீபத்தில் குஸுமபுரம் என்னுமொரு நகரமுண்டு. அது பிரசித்திபெற்றவொரு பெரிய நகரம். அங்கு

ஹரசுவாமி யென்றொரு தவசிரேஷ்ட ரிருந்தார். அவர் புண்ணிய தீர்த்தத்தையே யெப்போதும் விரும்பியவர். அதனால் கங்கா நதிக் கரையிலேயே ஆச்ரமமேற்படுத்திக் கொண்டு வசித்து வந்தனர். அவர் பிக்ஷை யெடுத்து க்ஷுத்பாதையைத் தீர்த்துக் கொண்டு தன் தவத்திற் கருத்தைச் செலுத்தி வந்தனர். அவரிடத்தில் ஜனங்களுக்கு விசேஷமான கௌரவ முண்டு. ஹரசுவாமி யென்னுந் தவசி ஒரு சமயம் பிக்ஷைக்காக வெளியேபுறப்பட்டார். அப்பொழுது அவரைக்கண்ட ஒரு துஷ்டன் அவருடைய உத்தமமான குணங்களிற் பொறாமைகொண்டு ஜனங்களுக்குமத்தியிலிருந்து, "ஜனங்களே! இதோவரும் இந்தத் தவசிவஞ்சகன். இதை நீங்கள் தெரிந்துகொள்ளுங்கள். இவன் இந்நகரத்தில் வெகுநாளாக விருந்து அநேக சிறுவர்களைப் புசித்துவிட்டான்" என்றான். அவனருகேயிருந்த மற்றொரு துஷ்டன் "ஆம் இஃதுண்மை" என்று ஆமோதித்தனன். இதைக்கேட்ட மற்றொரு துஷ்டனும் ஆம் இவன் அப்படிப்பட்ட வஞ்சகனே யென்றான். இவ்வாறான துஷ்டர்களின் பேச்சாகிய சங்கிலியானது பெரியோருக்கு அபவாதத்தை யுண்டாக்குகிறது. அப்பால் சில நாளைக்கெல்லாம் அந்நகரமெங்கும் இப்பேச்சுப் பரவிவிட்டது. நகரவாசிகளனைவரும் ஐயோ! நமது ஸந்ததி நாசமடையுமே எனப் பயந்து ஹரசுவாமி யென்னுந் தவசியை நகரத்தைவிட்டு அப்புறப்படுத்த ஆலோசனை செய்தனர். நாம் நேரே சென்று தெரிவிக்கின் சினமடைந்து நம்மைப் புசித்துவிடுவார் என்று பயந்து எல்லோருஞ் சேர்ந்து யோசித்து ஒரு தூதனை யவரிடம் அனுப்பினர். தூதன் அவருக்கு வெகுதூரத்திற் சென்று நின்று "பெரியவரே! இந்நகரை விட்டு நீர்செல்ல வேண்டும்" என்று வேதியர்கள் தெரிவிக்கின்றார்கள் என்று கூறினன். இவ்வாறு தூதன் கூறவே, ஹரசுவாமி ஆச்சரியமடைந்து, காரணமென்னவென்று கேட்டார். தூதன், "பெரியவரே! தாங்கள் இந்நாள்வரையில் அநேக சிறு பிள்ளைகளைப் புசித்திருக்கிறீர்களாம். இன்னும் புசிப்பீர்களாம். இதுதான் காரணம்" என்றனன். உடனே ஹரஸ்வாமி அந்தணர்களிடஞ் சென்று தம்மிடம் அவர்களுக்கு நம்பிக்கையுண்டாகுமாறு செய்யப் பிரயத்தனப்பட்டார். இவரைக்கண்டதும் அந்தணர்கள் யாவரும், மாடிமீதேறி மறைந்துகொண்டனர். பிறனொருவன் அபவாதத்

தைக்கேட்டு அதில் நம்பிக்கை கொண்ட ஜனங்கள் அதைவிசாரிப்பதற்குச் சக்திபெறமாட்டார்கள். இது கண்ட ஹரஸ்வாமி வியப்புற்று, மாடியின்மீதிருக்கும் வேதியர்களை ஒவ்வொருவராகப் பெயரைச் சொல்லியழைத்து, "வேதியர்களே! இப்படிப்பட்ட மயக்க முண்டானதற்குக் காரணமென்ன? நான் எந்தவிடத்தில் எத்தனை பிள்ளைகளை யெப்போது புசித்தேன்" என்று கேட்டனர். பிறகு வேதியர்கள் எல்லோரும் அதைப்பற்றி யொருவரை யொருவர் விசாரிக்கலாயினர். எல்லோருடைய குழந்தைகளும் சுகமேயிருக்கக் கேட்டு நகரத்துள்ள மற்ற ஜனங்களையும் விசாரித்தார்கள். ஒருவருக்கும் ஒரு கெடுதியும் உண்டாகவில்லை யென்று தெரியவந்தது. ஆச்சரியம்! மூடர்களாகிய நாம் பரமசாதுவை வீணே தூஷித்தோம் என்று வருத்தமடைந்தனர்.

அப்பால் ஹரஸ்வாமி அந்நகரத்தைவிட்டு அன்றே புறப்படத் தயாராயினர். துஷ்டர்களால் ஏற்பட்ட அபவாதத்தால் வைராக்யமடைந்த மனமுடைய தீரன், விவேகமற்ற கெட்ட தேசத்திலிருக்கப் பிரியங்கொள்வானா? ஹரஸ்வாமி வேறு நகரஞ் செல்லப் புறப்பட்டுவிட்டா ரென்பதை யறிந்த வேதியர்களும் வர்த்தகர்களும் அவரது பாதத்திற் பணிந்து "எங்களை மன்னித்து இந்நகரத்திலேயே யிருந்து எங்களுக்கு அநுக்கிரகிக்கவேண்டும்" என்று வேண்டிக்கொண்டனர். ஹரஸ்வாமிகள் அவர்கள் பிரார்த்தனைக் கிரங்கி அந்நகரத்திலேயே வசித்து வந்தனர். துஷ்டர்கள் சாதுக்களின் நல்ல நடத்தையைக் கண்டு அதிற் பொறாமை கொண்டு அவர்கள் மீது இவ்வாறு அபவாத மேற்படுத்துகின்றனர். சாதுக்களிடம் சிறிது தோஷமிருக்குமாயின் அப்போது இவர்கள் பேசக் கேட்கவேண்டுமா? கொழுந்துவிட்டெரியும் தீயில் நெய்யை ஆகுதி செய்தது போலவாகு மன்றோ?

ஆதலின் என்னைச் சங்கடத்திற் காளாக்காமலிருக்க உனக்கு விருப்ப மிருக்குமாயின், உனது யௌவனப் பருவம் விருத்தியடையும் இக்காலத்தில் துஷ்டர்களுடைய அபவாத முண்டாகாதபடி விரைவில் விவாகஞ் செய்துகொள்வது தான் சரியாகும். நீடித்தகாலம் கன்னிகையா யிருப்பது சரியல்ல என்றான் பரோபகாரி. கனகரேகை, "பிதாவே! வேதியனிலோ க்ஷத்திரியனிலோ எவன் கனகபுரியைக் கண்டவனோ அவனைத் தேடிக்கொண்டு வரவேண்டும். அவனுக்கு என்னை மணஞ்செய்துகொடும். அவ்வாறு

செய்யின் அஃது எனக்குச் சம்மதமாம். இவ்வளவு தான் எனக்குச் சொல்லத் தெரியும்" என்றாள். அரசன், கனகரேகைபோ இவ்விஷயத்தில் நிச்சயமான தீர்மான முடையவளா யிருக்கின்றாள். ஜன்மாந்தர ஞாபகம் இவளுக் கிருக்கவேண்டுமென் றெண்ணி, அவள் கூறியபடியே கனகபுரியைக் கண்டவனைத் தேடிக் கொண்டுவர ஏற்பாடு செய்தான். தன் தேசத்திலெங்கும் இவ் விஷயமாய்ப் படகவாத்தியம் முழக்கும்படி தூதர்களுக்குக் கட்டளையிட்டான். நாடோறும் வள்ளுவர்களை எங்குக் கண்டாலும் படகவாத்தியத்தை முழக்கிக்கொண்டு "க்ஷத்திரியர்களிலும் வேதியர்களிலும் எவர்கள் கனகபுரியைக் கண்டவர்களோ அவர்கள் மகாராஜாவிடஞ் சென்று தெரிவிக்கவேண்டியது" என்று கூறினார்கள். அங்ஙனஞ் செய்தும் கனகபுரியைக் கண்டவன் நான் என்று ஒருவனும் முன்வரவில்லை.

சதுர்த்தாரிகாலம்பகம்

முதல் தரங்கம்

சதுர்த்தாரிகாலம்பகம்

2-வது தரங்கம்.

இஃது இவ்வாறிருக்கையில், அந்தணச் சிறுவனாகிய சக்திதேவன், தான் இச்சித்த இராஜகுமாரியினிடம் அவமதிப்படைந்ததைக்கருதிப் பின்வருமாறு ஆலோசனைசெய்யத்தொடங்கினான்.

"கனகபுரியைக் கண்டேனென்று பொய் சொன்னதற்கு இராஜகுமாரியினிடம் நான் அவமதிப்பை யடைந்தேனேயன்றி அவ்வனிதையைப் பெற்றேனில்லை. எவ்விதத்திலும் இந்த இராஜகுமாரத்தியை நானடைய வேண்டும். என்னுடைய மனோரதம் முற்றுப்பெறுவது நான் கனகபுரியைக் கண்டாலல்லது முடியாது. அந்தக் கனகபுரியைக் காணும் வரையி லிப்புவி முற்றிலுஞ் சுற்றியலைவேன்; அங்ஙனஞ் செய்து கனகபுரியைக் கண்டு இவ்வரசகுமாரியை நானடையாவிடில் இந்தஜன்மமெடுத்ததன் பயன் யாது?" என்று யோசித்து வர்த்தமான மென்னும் அந்நகரத்தினின்றும் புறப்பட்டுத் தென்திசைநோக்கிச் சென்றான். சில நாட்களில் அவ்வந்தணச் சிறுவன் விந்தியமலைச்சாரலை யடைந்து ஆங்கொரு வனத்தைக்கண்டு அதிற் பிரவேசித்தான். அவ்வனம் அவனுடைய விருப்பம்போல் மனதிற்கு இன்பந்தரத் தக்கதாயிருந்தது. காற்றினால் அசையும் இளந்தளிர்களையுடைய அவ்வனத்து மரங்கள், சூரிய வெப்பத்தால் தாபமடைந்த அவ்வந்தணனுக்கு வீசும் விசிறிகள் போலிருந்தன; சிங்க முதலிய பெரிய மிருகங்களால் வாதைப்படும்மிருகங்களின் சத்தத்தாலும், அங்குச் சஞ்சரிக்கும் திருடர்களின் பயத்தாலும் அவ்வனம் இரவு பகலாகக் கதறுவது போன்றிருந்தது. மேலும், அது பெரிய பொட்டற் காடுகளின் கிரணங்களால் மிகுதியும் உக்ரமுடையதாயினும் சூரியனுடைய தேஜஸை ஜயிக்க விரும்பியது போற் காணப்பட்டது.

இவ்வாறிருந்த அவ்வனத்தில் சக்திதேவன் நெடுந்தூரஞ் சென்று அலைந்து திரிந்து ஒரு தடாகத்தைக் கண்டான். சீதளமும் நிர்மலமுமான ஜலத்தையுடையதாயும் வெண்டாமரை மலர்களாகிய குடைகளையுடையதாயும், பிரகாசிக்கும் ஹம்ஸங்களாகிய சாமரைகளை யுடையதாயும் விளங்கிற்று அத்தடாகம். தடாகங்கட்கெல்லாம் அரசுபோலவும் காணப்பட்டது அவ்வழகிய

தடாகம். அதில் இறங்கி நீராடித் தெய்வவழிபாடு செய்து கரையேறினான் சக்திதேவன். அத்தடாகத்தின் வடபாரிசத்தில் பலன்கள் மலிந்த விருக்ஷங்களடர்ந்த ஆச்ரமமொன்று விளங்கக்கண்டனன் அவ்வந்தணச் சிறுவன். ஆங்கொரு அரசமரத்தடியில் சில தவசிகளுடன் ஸூர்யதபஸ் என்னும் வயோதிக முனிவரொருவர் வீற்றிருக்கவும் கண்டனன். அம்முனிவரின் நூறு வயதினைக் காட்டும் கணித கருவிபோன்ற உருத்திராக்க மாலையொன்று அவர் கழுத்திலிருந்தது. இம்மகா முனிவரைக் கண்டதும் சக்திதேவன் மகிழ்வுற்று அவரருகே சென்று நமஸ்கரித்து நின்றான். முனிவர் சக்தி தேவனையுபசரித்து அதிதிகளுக்குச் செய்பத்தக்க மரியாதைகளைச் செய்து அவனுக்குக் கனிவர்க்கங்களை யளித்துத் திருப்திசெய்தனர். "மங்களசுவரூப முடைய அந்தணனே! நீ எங்கிருந்து இங்குவந்தாய்? எங்கே போகின்றாய்?" என்று வினவினார் முனிவர். சக்திதேவன், "பகவானே! கனகபுரியைக்காணவேண்டுமென்னும் பிரதிக்ஞையை மேற்கொண்டு வர்த்தமானமென்னும் நகரத்தினின்று புறப்பட்டுவருகின்றேன். முனிவர் பெருமானே! அந்நகரம் இன்னவிடத்திலிருக்கிறதென்பதை நானறியேன். ஸந்நிதானத்திற்கு அதைப்பற்றித் தெரியுமானால்தெரிவிக்கவேண்டுகின்றேன்" என்று பயபக்தியுடன் தெரிவித்துக் கொண்டான். ஸூர்யதபஸ் என்னும் அம்முனிவர், "அப்பனே! நான் இவ்வாச்ரமத்தில் எண்ணூறு வருடங்களாக இருக்கின்றேன். அந்நகரத்தைக் கண்டதுமில்லை; அதுபற்றிக் கேட்டதுமில்லை." என்று கூறினார். சக்திதேவன், இதைக்கேட்டதும் துக்கமடைந்து முனிவரைப்பார்த்து, "அங்ஙனமாயின், நான் இனி இறக்கவேண்டியது தான்" என்றான். முனிவர், தமது ஞானதிருஷ்டியால் விஷயமின்னதென்றறிந்து, "சக்திதேவ! நான் சொல்லுகின்றேன் கேள். அவ்வாறு செய்." என்று கூறிக் "காம்பல்யமென்றொரு தேசமிருக்கின்றது. அத்தேசம் இங்கிருந்து முந்நூறு யோசனை தூரத்திற்கப்பாலுள்ளது. அங்கே உத்தரம் என்றொரு பர்வதமிருக்கின்றது. அதன் அடிவாரத்திலோர் ஆச்ரமமிருக்கின்றது. அவ்வாச்ரமத்தில் தீர்க்கதபஸ் என்னுமொரு முனிவர் இருக்கின்றார். அவர் என் சகோதரர். மகா சிஷ்டர். அவரிடம் நீ செல்வாயாயின், அவர் அக்கனகபுரியிருக்குமிடத்தை யுனக்கு அறிவிக்கக்கூடும்' என்று கூறினார். அது கேட்டுச் சந்தோஷித்து முனிவரை வணங்கி அங்கிருந்து புறப்பட்டு ஓய்வு

ஒழிவில்லாமல் நடந்து அநேக வனங்களைக்கடந்து சென்று காம்பல்ய தேசஞ்சென்று அங்கிருந்த உத்தரமலையைக்கண்டு அதன் மேலேறினான். ஸூர்யதபஸ் கூறியவாறே ஆங்கோர் ஆச்ரமமிருக்கக்கண்டான். அதில் பெரியவரொருவர் தியானத்திலிருக்கப்பார்த்தான். அவரிடஞ்சென்று அவரைப்பணிந்து கைகுவித்து நின்றான். அம்முனிவர் அவனை வரவேற்றுபசரித்தார். சக்திதேவன், "சுவாமி! கனகபுரியென்பது எங்கிருக்கின்றது? அதைக் காணுமாறே நான் வெகு தூரத்தினின்றும் புறப்பட்டு இங்கு வந்திருக்கின்றேன். நான் எவ்விதத்திலும் அந்நகரத்தைக்கண்டுதான் வரவேண்டும். தாங்கள் அதனிருப்பிடத்தைத் தெரிவிக்கவேண்டுகின்றேன். என்னைத் தங்களிடம் சென்று தெரிவிக்கும்படி ஸூர்யதபஸ் என்னும் முனிவர் தெரிவித்தனர்." என்றான். அம்முனிவர், "அப்பனே! எனக்கு இவ்வளவு வயதாகியும் கனகபுரியென்றொரு நகரமிருப்பதாக இப்போது நீ கூறத்தான் கேட்டேன். அந்நகரம் ஏதேனுமொரு தீவின் நடுவே யிருக்கவேண்டும். அவ்விஷயத்தில் ஓர் உபாயம் உனக்குக் கூறுகின்றேன் கேள். சமுத்திர நடுவில் உத்தளம் என்னுமொருதீவிருக்கின்றது. அங்கே வேடர்களுக்கு அரசனொருவனிருக்கின்றான். அவன் பெயர் ஸத்யவிருதன் என்று கூறுவார்கள். அவன் பெரியதனவந்தன். அவன் வேறு தீவுகளுக்கு அடிக்கடிபோய்வருவான். அவன் ஒருகால் அந்நகரத்தைப் பார்த்திருக்கக் கூடுமென்றெண்ணுகின்றேன்; அல்லது அவன் அதுபற்றிக் கேட்டேனுமிருப்பான். ஆகையால் நீ கடலுக்குச் சமீபத்திலிருக்கும் விடங்கபுரஞ்சென்று அங்கு வர்த்தகனொருவன் உதவியைக்கொண்டு வங்கமேறி ஸத்யவிருதனிருக்கும் தீவிற்குச்செல். அங்கு உன் மனோரதம் நிறைவேறும்" என்று கூறினார்.

இவ்வாறு முனிவர் கூறலும், சக்தி தேவன் அவ்வாறு செய்யச் சம்மதித்து அம்முனிவர் திருவடியிற் பணிந்து விடைபெற்றுக்கொண்டு அக்கணமே அங்கிருந்து புறப்பட்டு அநேக நகரங்களைக் கடந்து சென்று கடற்கரைக்குத் திலகம்போல் விளங்காநின்ற விடங்கபுரம் போய்ச் சேர்ந்தான். அங்கே உத்தளம் என்னும் தீவுக்கு வங்கமேறுபவர் யாரென்று விசாரித்துக்கொண்டிருந்து ஸமுத்திரதத்தன் என்பவன் அங்குச் செல்வதையறிந்து அவனையடுத்து அவனுடன் அவனுக்குச்சொந்தமான கப்பலிலேறிச் சென்றான்.

நாவாய் சில யோசனை தூரம் சென்றதும், மின்னற்கொடியையொத்த நாவும் கறுத்ததேகமுமுடைய பர்ஜன்யன் என்னும் இராக்ஷஸ னொருவன் கர்ஜித்துக்கொண்டு பாதலத்தினின்றும் வெளிப்படுவதுபோன்று கிளம்பினான்; அச்சமயம் காற்றும், லேசாகிய வஸ்துக்களை உயரவெடுத்துக்கொண்டும் பாரமுள்ளவைகளைக்கீழே புரட்டிக்கொண்டும் விதியின் ஆரம்பம்போல் பிரசண்டமாகவீசிற்று. அதனால் அலைகள் பெரிது பெரிதாகச் சமுத்திரத்தினின்று கிளம்பின. வங்கமானது கணப்பொழு துயரத்திலும் கணப்பொழுது பள்ளத்திலுமாகச்சென்றது; பொருளுடையவர்கள் உயர்வடைவதையும் தாழ்வடைவதையும் காட்டுவது போலிருந்தது அத்தோற்றம். பின்னர் ஒரு கணப்பொழுதில் கப்பலிலிருந்த வர்த்தகர்கள் கூக்குரலிட்டனர். அச்சத்தத்தின் மிகுதியைப்போலவே கப்பலும் திடீரென்று உயரக்கிளம்பி உடைந்தது. கப்பல் உடைந்தவுடன் அதன் யஜமானன், கடலில் முழுகியெழுந்து ஒரு பலகையைப் பிடித்துக்கொண்டு மெல்லமெல்ல நீந்திச் சென்று வேறொரு தோணியைக்கண்டு அதன்மீ தேறிக்கரை சேர்ந்தான். சக்திதேவனை அச்சமயம் அங்கு வாயை அங்காந்துகொண்டிருந்த ஒரு பெரிய மீன் விழுங்கிவிட்டது. அம்மீன் கடலில் சஞ்சரித்துக் கொண்டிருக்கையில் விதியின் வலிபால் உத்தளத் தீவின் சமீபம் வந்தது; அங்கு மீன்பிடித்துக்கொண்டிருந்த வேடராஜனாகிய ஸத்யவிருதனது ஊழியர்களின் வலையிற் சிக்கியது அம்மீன். அவ்வளவு பெரியமீனைக் கண்டவுடன் அவ்வலைஞர்கள் வியப்புற்று அதனைத் தங்கள் யஜமானனிடங்கொண்டு போயினர். ஸத்யவிருதன் அம்மீனைப் பார்த்தவுடன் வியப்பும் மகிழ்ச்சியு மடைந்து அம்மீனைப் பிளக்குமாறு உத்தரவு செய்தான். அவ்வாறே மீன் பிளக்கப்பட்டது. அதிலிருந்து சக்திதேவன் கர்ப்பவாஸஞ் செய்தவன்போல் உயிருடன் வெளிப்பட்டான். அவன் புறப்படும்போது "மங்களமுண்டாகுக" என்று கூறிக்கொண்டே புறப்பட்டனன். அவனைப்பார்த்த ஸத்பவிருதனும் மற்றவர்களும் பெருத்ததோர் ஆச்சரியமடைந்தனர். ஸத்யவிருதன், அவனை நோக்கி, "பிராம்மணசிரேஷ்டரே! தாங்கள்யார்? எங்கிருந்து வந்தீர்கள்? இம்மீனின் வயிற்றிலிருந்ததன் காரணமென்ன? உமது வரலாறு மிகவும் ஆச்சரியமானதாகவிருக்கும்போலிருக்கின்றது" என்றுகேட்டான். சக்திதேவன் அவ்வேடராஜனைப் பார்த்து, "நான் வேதியன். சக்திதேவன் என்பது என் பெயர். வர்த்தமானபுரியி

னின்றுபுறப்பட்டுக் கனகபுரிக்குப்போகவந்தவன். அந்நகர மிருக்குமிடந் தெரியாமல் வெகுகாலமாக இப்புவியைச் சுற்றியலைந்து திரிந்துவருகையில் தீர்க்கதபஸ் என்னும் முனிவரைக்கண்டேன். அவர் அந்நகர் தீவுகளி லிருக்கவேண்டுமென்று கூறி அதுபற்றித் தெரிந்துகொள்ள உத்தளத் தீவிலிருக்கும் வேடராஜனாகிய ஸத்யவிருதனிடம் போமென்று கட்டளையிட்டார். அந்த உத்தளத் தீவிற்குப் புறப்பட்டு வருகையில் நடுக்கடலில் கப்பல் காற்றினால் அலைப்புண்டு கடலில் மூழ்கியது. அப்பொழுது அவ்விடத்திலிருந்த இந்தப் பெரிய மீன் என்னை விழுங்கியது. அஃது என்னை இத்தீவுக்குக் கொண்டுவர நான் இவண் வர நேர்ந்தது" என்று கூறினான். ஸத்யவ்ருதன், "வேதியரே! நான்தான் அந்த ஸத்பவிருதன். இதுதான் அந்த உத்தளத் தீவு. நான் என்னுடைய இந்த வயதிற்குள் அநேக தீவுகளைப் பார்த்திருக்கின்றேன். நீர் சொல்லும் கனகபுரியை நான் கண்டதுமில்லை; அதுபற்றிக் கேட்டதுமில்லை" என்று கூறினன். இதைக் கேட்டவுடன், சக்திதேவன் முகம் வாடியது; மனதில் வருத்தமும் கவலையும் வந்து குடிபுகுந்தன. அதனால் அவன் சற்றுநேரம் ஒன்றும் பேசத் தோன்றாமல் நின்றான். அவன் வருத்தப்படுவதை யறிந்த ஸத்யவிருதன், "வேதியரே! நீர் வருத்தப்படவேண்டாம். இன்றிரவு இங்கேயே வாசஞ்செய்யும். உமதிஷ்டம் நிறைவேறக் காலையில் ஒருபாயங் கூறுகின்றேன்" என்று சமாதானங் கூறி அவனை அங்கிருந்த பிராமணர்களது மடத்திற்குப் போஜனத்திற் கனுப்பினன். சக்திதேவன் அங்கே நல்ல போஜனமுண்டு அங்கு வசிக்கும் விஷ்ணுதத்தன் என்பவனோடு அநேக கதைகளைப் பேசிக்கொண்டிருந்தான்.

அப்பொழுது அவனிடம் தன் தேசம், வம்சம், தன் வரலாறு யாவற்றையும் கூறினன் சக்திதேவன். அதைக் கேட்டவுடன் விஷ்ணுதத்தன் அந்தச்சக்திதேவனைத் தழுவி மிகவும் மகிழ்ந்து, "சக்திதேவ! பரம சந்தோஷம்! நீ யெனக்கு அம்மான்பிள்ளையாக வேண்டும். நாமிருவரும் ஒரே தேசத்திற் பிறந்தவர்கள். நான் முன்பே அத்தேசத்திலிருந்து இங்குவந்தவன். நீ இங்கேயே யிரு. ஏனைய தீவுகளிலிருந்துவரும் வர்த்தகர்களின் மூலமாகக் கனகபுரி யிருக்குமிடந் தெரிந்துகொள்ளலாம்" என்று கூறி அவனை இதமொழிகளால்சமாதானப்படுத்தி உபசரித்துவந்தான்.

சக்தி தேவனும் வழிநடந்து வந்த சிரமம் நீங்கிச் சந்தோஷமடைந்தான். தேசாந்தரத்தில் பந்துவை யடைந்தது நடுப்பொட்டலில் அமுதங் கிடைத்ததற்குச் சமானமாகுமன்றோ? சக்திதேவன் இனிநமது கோரிக்கை நிறைவேறிவிட்டதென்றே யெண்ணினன். ஒரு காரியம் நிறைவேறுவதைக் குறிப்பிடும் நன்மையானது பிரயத்தனத்தின் இடையிலேயே தெரியுமல்லவா? சக்திதேவன் தன் காரியம் நிறைவேறுமென்னும் நம்பிக்கையை யடைந்தும் கவலையை விட்டானில்லை. அன்றிரவு முழுதும் நித்திரை செய்யாமலே பலவாறு யோசித்துக் கொண்டிருந்தான். அதனையறிந்த விஷ்ணுதத்தன் அவனிடம் விநோதமாகச் சம்பாஷித்து, ஒரு கதையைக் கூறத் தொடங்கினன்.

யமுனாநதிக் கருகேயிருந்த பெரிய அக்ரகாரத்தில் கோவிந்தஸ்வாமி யென்னுமொரு அந்தணனிருந்தான். அவ்வேதியன்நல்ல குணவான். அவனுக்கு அசோகதத்தன், விஜயதத்தன் என்னும் இரண்டு குமாரர்களிருந்தனர். அவர்கள் அங்கு வசித்துக்கொண்டிருக்கையில் பெரிய பஞ்சமுண்டாயிற்று. அப்பொழுதுகோவிந்தசாமி, தன் மனைவியை நோக்கி, இத்தேசத்தில் பஞ்சம்பாவி ஜனங்களை வாட்டுகிறது. நண்பர்களும் உறவினர்களும் வருந்துவதைப் பார்க்க மனம் பொறுக்கவில்லை. எவனுக்கு எவ்வளவென்று கொடுப்பது. ஆகையால் நம்மிடம் உள்ள பொருள்களை நண்பர்கட்கும் உறவினர்கட்கும் கொடுத்துவிட்டு இத்தேசத்திலிருந்து வேறிடஞ் செல்வோம். குடும்பத்துடன் வாரணாசிசென்று வசிப்பதுதான் நமக்கு யோக்யமானது" என்றனன். மனைவியும் கணவன் கருத்திற் கிசைந்தனள். அப்பால் அவ்வந்தணன் தன்னிடமுள்ள பொருள்களைத் தன் உத்தேசப்படி உறவினர்நண்பர் இவர்களுக்குப் பகிர்ந்துகொடுத்துத் தன் மனைவி மக்களுடன் அத்தேயத்தை விட்டுச் சென்றான்.

உத்தம புருஷர்கள் தங்களைச்சேர்ந்தவர்கட்கு ஏற்படும் ஆபத்தைப் பார்த்துச் சகிப்பார்களா? ஒருபோதும் சகிக்கமாட்டார்களன்றோ? ஆகவே அவர்கள் தங்களுடைய பொருள்களைப் பொருட் படுத்தாது அவற்றைப் பந்துக்களுக்குப் பகிர்ந்து கொடுத்து அவ்வூரைவிட்டு வெளியே சென்றனர்.

நிற்க; அவர்கள் போய்க்கொண்டிருக்கையில் வழியில் ஒரு ஞானியைப் பார்த்தனர். அவர் மகாவிரத சீலராகக் காணப்பட்டார்; தேக முழுதும் திருநீறு பூசிக்கொண்டிருந்தமையின் ஒரே வெண்மையாய்க் காணப்பட்டார். கையிற் கபாலமொன்று தாங்கிக் கொண்டிருந்தார். அந்த மகாத்மா பரமசிவனே மூர்த்தீகரித்துப் பிரத்தியட்சமாயினரென்றெண்ணுமாறு விளங்கினர். இவர்கள் அவர் சமீபஞ்சென்று வந்தனம்புரிந்து, புத்திரர்களிடம் விசுவாசத்தால் அவர்களுடைய நன்மை தீமைகளைப் பற்றிக்கேட்டனர். அந்த ஞானி கோவிந்தஸ்வாமியைப் பார்த்து, "உமது புத்திரர்களுக்கு மங்களமுண்டாகும். ஆயினும் வேதியரே! இளயவனாகிய விஜயதத்தன் உம்மை விட்டுப்பிரிவான். பிறகு இந்த அசோக தத்தனுடைய மகிமையால் விஜயதத்தனுடன் உமக்குச் சேர்க்கை ஏற்படப்போகிறது" என்று கூறினர். இவ்வாறு ஞானியார்கூறலும், கோவிந்த ஸ்வாமி சுகம், துக்கம், ஆச்சரியம் இவைகளை ஏககாலத்திலடைந்து, அவரை வணங்கி விடைபெற்றுக்கொண்டு சென்றார்.

அப்பால் சிலநாளையில் வாரணாசி க்ஷேத்திரமடைந்து, அங்கே அந்நகரத்திற்குப் புறம்பேயுள்ள சண்டிகையின் ஆலயஞ்சென்று அத்தேவதையைப் பூஜிப்பதில் ஒரு பகலைக் கழித்தார்கள். அன்றிரவும் அங்கேயே ஒருமரத்தடியில் வேறு சில யாத்திரிகர்களுடன் படுத்து நித்திரை செய்தனர். அப்பொழுது நடுராத்திரியில் கோவிந்த ஸ்வாமியினுடைய இளயகுமாரன் விஜயதத்தன் அகாரணமாக விழித்துக்கொண்டான். விழித்த சற்றுநேரத்திற்கெல்லாம் அவனுக்குப் பொறுக்கமுடியாத சீதஜ்வரமுண்டாயிற்று. இனி உண்டாகப்போகிற பந்து வியோகத்திற்குக் காரணமான அந்த ஜ்வரத்தினால் மயிர்க்குச் செறியும்படியான நடுக்கம் தேகத்திலுண்டாயிற்று. விஜயதத்தன் உடனே தந்தையையெழுப்பி "அப்பா! இப்போது எனக்கு சீதஜ்வரங் கண்டிருக்கிறது. மிகுதியும் துன்பப்படுத்துகிறது. ஆகையினால் சீக்கிரமாகச் சில சமித்துக்களைச் சேகரித்துவந்து இங்கே தீ மூட்டி யெரித்து எனக்கு உஷ்ணமுண்டாக்குங்கள்; இன்றேல் நான்பொறுக்கமாட்டேன். இராப்போது போவது கஷ்டமாகும்" என்று கூறினன். கோவிந்தஸ்வாமி இதைக் கேட்டதும் வருத்தமுற்று, "விஜயதத்தா! இங்கே இச்சமயம் நெருப்பெங்கிருந்து கிடைக்கும்?, என, விஜயதத்தன், "பிதாவே! அதோ பாருங்கள் அங்கே நெருப்பு கொழுந்து விட்டெரிகிறது. அங்கேன் என்னைக் கொண்டுபோய் என்தேகம் உஷ்ணமாகும்படி செய்யக்கூடாது. சீக்கிரமாக என்

கையைப்பிடித்து அழைத்துக்கொண்டு போய் அங்கே விடுங்கள். நான் அங்குச்சற்றுநேரமிருந்து பார்க்கின்றேன்" என்றான். கோவிந்தஸாமி, "விஜயதத்தா! அந்த இடம் மயானம். அங்கெரிவது சிதை. நீயோ சிறுவன். பிசாசு முதலியவற்றால் பயம்நேரக்கூடிய அங்கு உன்னுடன் எவ்வாறு செல்வது?" என்றார். இவ்வாறு கூறியதும் விஜயதத்தன் மந்தஹாஸஞ் செய்து, கர்வத்துடன் கூறுகிறான்.

"அற்பப் பிசாசுகளால் என்னசெய்யமுடியும்? என்பலம் அவற்றிற்கு ஈடுகொடுக்க முடியாததா? சந்தேகமின்றி என்னையழைத்துக்கொண்டு போங்கள்" என்றான். கோவிந்தஸ்வாமி உடனே விஜயதத்தனை அங்கு அழைத்துச்சென்றார். விஜயதத்தன் எரியும் சிதையினிடம் அவனுடன் போயுட்கார்ந்தான். ஜ்வலிக்கும் அக்னி ஜ்வாலையானது விபாகுலமென்னும் கூந்தலுடையதுபோலவும் மானிட மாம்ஸத்தைக் கிரகிக்கும் ராக்ஷஸ தேவதை போலவும் விளங்கிற்று. விஜயதத்தன் அங்கே சற்றுநேரமிருந்து பிதாவை நோக்கி "சிதைக்குளுருண்டையாகக்காணப்படுகிறதேதோவொன்று, அஃதென்னவென்று தெரிகிலேன்" என, கோவிந்தஸ்வாமி, 'அது மானிடனுடைய மண்டையோடு, என்று கூறினர். விஜயதத்தன் உடனே அச்சிதையினின்று ஒரு குச்சியையெடுத்து அந்த மண்டையோட்டை அடித்துடைத்தான். அதனின்று வஸை பெருகி விஜயதத்தனுடைய வாயில் தெரித்தது. மயானத்திலுள்ள அக்னி தேவனாலளிக்கப்பட்ட ராக்ஷஸ ஸித்திபோற் காணப்பட்டது அது. அவன் அந்த வஸையைக் காய்ச்சல்வெறியில் தெரியாமற் பானஞ் செய்துவிட்டான். பானஞ்செய்த மாத்திரத்தில் விஜயதத்தன், உயரநிமிர்ந்து நிற்கும் கேசத்துடனும், தெற்றிப்பற்களுடனும் கையில் ஒரு கத்தியையுடைய ராக்ஷஸனாகி நின்றான். உடனே கபாலத்தை யிழுத்துடைத்து அதிலுள்ள வஸையை மோர்ந்து பருகினான். பிறகு அக்கபாலத்தை யெறிந்துவிட்டுத் தன் பிதாவாகிய கோவிந்த ஸ்வாமியைக் கத்தியால் வெட்டப்போனான். அச்சமயம், "கபாலத்தையுடைத்த தேவ! நீ உன் பிதாவைவெட்டாதே. இங்கேவா" என்றோர் வாக்குண்டாயிற்று. இவ்வாக்குச் செவியிற்பட்டதும் விஜயதத்தன், கபாலஸ்போடகன் என்னும் பெயர்பெற்று அக்கணமே தந்தையைவிட்டுமறைந்தான்.

இந்த ஆச்சரியத்தை அதிபயத்துடன் பார்த்துக்கொண்டிருந்த கோவிந்தஸ்வாமி, "அப்பா! குழந்தாய்! விஜயதத்தா! நீ

எங்கே சென்றாய்? உன்னைவிட்டு நானெவ்வாறிருக்கச் சகிப்பேன். குணசாலியே! என்னை இவ்வேளையில் இங்கே விட்டுப்பிரிய உனக்கு மனமெப்படித் துணிந்தது?" என்று பலவாறாகக் கூறியழுதுகொண்டு வெகு நேரமங்கிருந்து அப்பால் விடியுந்தருணத்திற் சண்டிகையின் ஆலயம் வந்துசேர்ந்து நடந்ததைத் தன் மனைவிக்கும் மூத்த பிள்ளை அசோகதத்தனுக்கும் தெரிவித்தனர். அங்கு வந்து தங்கியிருந்த வேறு யாத்திரிகர்களும் இந்த ஆச்சரிய சம்பவத்தைக்கேட்டுக் கோவிந்தஸ்வாமியினும் பதின்மடங்கதிமான துக்கத்தை யடைந்தனர். அச்சமயம் தேவியைப் பூஜிப்பதற்குச் சமுத்திரதத்தன் என்னும் ஒரு வர்த்தகன் அங்கு வந்தான். அவன் கோவிந்தஸ்வாமியின் துக்கத்தைக்கண்டு மனவிரக்கங்கொண்டு அவருக்குத்தக்க சமாதானங்கூறித் தன்வீட்டிற்கழைத்துச்சென்று அவருக்குவேண்டிய உபசாரங்கள் செய்தான். மகான்களுக்கு ஆபத்தையடைந்தவர்களைக் கண்டால் தயையுண்டாவது இயற்கைக்குணமன்றோ?

கோவிந்தஸ்வாமியும் ஞானியார் திருவாய் மலர்ந்தருளியபடி நாம் நமது புத்திரனை மீண்டும் அடையக்கூடும் என்னும் நம்பிக்கையில் நிச்சய முடையவராய்க் கவலையைவிட்டுத் தைரியமடைந்து தமது மனைவிக்கும் தைரியங்கூறிச் சமாதானப்படுத்தினர். ஸமுத்திரதத்தன் என்னும் அவ்வர்த்தகன் ஏராளமான பொருளுடையவனாதலால் அவன் வீட்டிலேயே அவன் வேண்டுகோளுக்கிணங்கி வசித்து வந்தனர். அங்கேயே அசோகதத்தன் கல்வி பயின்றுவந்தான். அப்பால் யௌவனபருவ மடைந்ததும் கைச்சண்டைசெய்வதில் பழகிவந்தான் அவ்வசோகதத்தன். சில நாளையில் அவன் புவியில் எவனும் வெல்லுதற் கரிய வல்லமையையடைந்தனன்.

இவ்வாறிருக்கையில் ஆங்கோர் உற்சவ நடந்தது. அச்சமயம் மல்லர்கள் அங்கு வந்துகூடினர். அவர்களுள் தென்றிசையினின்று வந்தவன் ஒருவனிருந்தான். அவன் மகா சமர்த்தன். காசி தேசத்துமல்லர்களனைவரும் அவன் முன் நிற்கமாட்டாமல் அவமானமடைந்தனர். அப்பொழுது அத்தேசத்து அரசனாகிய பிரதாபமகுடன் என்பவனுக்கு அசோகதத்தனைப்பற்றி வர்த்தகன் தெரியப்படுத்தினான். அரசன் உடனே மகா வல்லமை சாலியாகிய அசோகதத்தனைத் தன் அரண்மனைக்கழைப்பித்து அம்மல்

லனுடன் சண்டைக்கனுப்பினன். இருவரும் அவ்வாறே போர் புரியத்தொடங்கினர். சற்றுநேரத்திற் கெல்லாம் அசோகதத்தன் அந்த மல்லனைக்கீழே வீழ்த்திக் கைகொட்டினான். எல்லோரும் நன்று! நன்று!! என்று அவனைக் கொண்டாடினார். மகாமல்லன் விழுந்ததாலுண்டான சத்தமானது, அசோகதத்தன் ஜயித்தானென்னும் சந்தோஷத்தினால் யுத்த பூமியும் நன்று என்று தெரிவித்தது போலிருந்தது. அரசன் அதனால் அசோகதத்தன் மீது பரமசந்தோஷமடைந்து அவனுக்கு வேண்டிய இரத்தினங்களையும் ஆபரணங்களையுமளித்து அவனைத் தன் அரண்மனையிலேயே வைத்துக்கொண்டான். அசோகதத்தனும் அரசனுக்குப் பிரியமாக நடந்துவந்து நாளடைவில் வேண்டிய திரவியத்தையடைந்தான்.

இவ்வாறிருக்கையில் ஒருசமயம் பிரதாபமகுடன் அந்தக் காசிநகரத்திற்குப் புறம்பேயுள்ள சங்கரனைப் பூஜிப்பதற்காகக் கிருஷ்ணபக்ஷம் சதுர்த்தசி யன்று சென்றான். இரவில் பூஜை செய்துவிட்டு அங்கிருந்து திரும்பி வழியிலிருந்த மாயானத்தைக் கடந்து வந்துகொண்டிருந்தான். அப்பொழுது அந்த மயானத்தில்· “அரசனே! என்னிடம் கொண்டதுவேஷத்தினால், ‘இவன் வதைக்குரியவன்’ என்றுரைத்து வீணே என்னைக் கழுவிலேற்றிவிட்டான் தண்டாதிபதி. பாவியாகிய என் பிராணன் இன்னும் வெளியேறவில்லை. தேவ! எனக்குத்தாகமிகுதியா யிருக்கின்றது இச்சமயம். ஜலம் வேண்டுங் கொஞ்சம்” என்னும் கூக்குரல் அங்குக் கேட்கப்பட்டது.

இவ்வார்த்தைகளைக் கேட்ட பிரதாபமகுடன் வியப்படைந்து அருகே வந்த அசோகதத்தனை நோக்கி, “நீ அவனுக்கு ஜலமனுப்பிக்கொடு” என்றான். அசோகதத்தன் “இராத்திரியில் இவ்வாறு பேசுபவன் யார்? நானே ஜலத்துடன் சென்று பார்த்து வருகிறேன்” என்று தெரிவித்துத்தானே ஒரு பாத்திரத்தில் ஜலமெடுத்துக்கொண்டு சென்றான். அரசன் அதைப்பற்றி யோசித்துக்கொண்டே அரண்மனை சென்றான்.

அசோககத்தன் மயானத்தை யடுத்ததும் சுற்றிலும் பார்த்தான். எங்கும் இருள் சூழ்ந்து பார்க்கப் பயங்கரமாகவிருந்தது. நரிகள் அங்கங்கு மாமிசத்துண்டங்களை இறைத்திருந்தன. அவை சந்தியாகாலபலியை பொத்துக்காணப்பட்டன. ஆங்காங்கு சிதை

கள் பிரகாசமான தீபங்கள்போல எறியக்கண்டான் அசோகதத்தன். வேதாளங்களின் இறைச்சல் எங்கும் கேட்கப்பட்டது. அம்மயானம் கிருஷ்ணபக்ஷத்து இரவிற்கு வாசகிருகம்போலத் தோன்றியது. இவ்வாறிருக்கும் மயானத்திற்குள் தைரியமாய் நுழைந்து “அரசனிடம் தாகத்திற்கு நீர் கேட்டவன் யாவன்” என்று உரத்துக்கூவினன். உடனே “நான்தான்கேட்டவன்” என்னும்சத்தமுண்டாயது. அந்தத் தொனியை யநுசரித்துக் கொஞ்சதூரஞ் சென்றவுடன் ஒரு சிதை மண்டி யெரியக்கண்டான் அசோகதத்தன்; அதனருகே கழுவிலேற்றப்பட்டிருக்கும் ஆடவனையுங் கண்டனன் மகா பராக்கிரமசாலியாகிய அசோகதத்தன். சற்றுக் கீழ்புறத்தில் இதற்குமுன்பு பார்க்கப்படாத நல்ல ரூபவதியாகிய ஒரு ஸ்திரீ அழுதுகொண்டிருக்கப் பார்த்தான் அசோகதத்தன். அம்மாது சிதை யடுக்குவித்துத் தீ மூட்டி அதனருகே நின்றுகொண்டிருந்தாள். கிருஷ்ண பக்ஷத்தில் குறைவினையடைந்த சந்திரன் அஸ்தமனமானதும் தனது கிரணங்களோடு பிரகாசிக்கும் சமயத்தில் இரவு வந்தததற் கொப்பவிளங்கினள் அம்மாது. அவளைக்கண்டதும் அவளருகே சென்று “அம்மா! நீ யார் ஏன் இவ்வாறு அழுதுகொண்டிருக்கின்றாய்?” என்று கேட்டான். அம்மாது, “ஐயா! நான் இங்கே கழுவிலேற்றப்பட்டிருக்கும்இப்புருஷனுடைய மனைவி. இவ்வருத்தத்தினால் இலக்ஷணத்தை யிழந்தவள். இவரோடு சிதையேறுவதற்காக நிச்சயித்து இங்கு நின்றுகொண்டிருக்கின்றேன். இவருடைய பிராணன் வெளியேறுந் தருணத்தை யெதிர்பார்த்துக்கொண்டிருக்கின்றேன். இவர் கழுவிலேற்றப்பட்டு மூன்று நாளாயின. இன்னும் பிராணன் வெளிப்படவில்லை. இவர் அடிக்கடி தாகத்திற்காக நீர் கேட்கிறார். நானிதோ கோண்டுவெந் திருக்கின்றேன் உயரமான கழுவிலிருக்கும் இவருக்கு நானெவ்வாறு இந்நீரைக் கொடுப்பேன்” என்று கூறினாள். இவ்வாறு அம்மாது கூறக்கேட்டதும் அசோகதத்தன், “மாதே! இதோ நானும் ஜலங்கொண்டு வந்திருக்கின்றேன். நான் குனிந்துகொள்ளுகின்றேன். என்முதுகின்மீதேறி நீ இந்த ஜலத்தைக்கொடு. ஆபத்து நேர்ந்த இச்சமயம்மாதர்கள் பரபுருஷரைத்தொடுவது குற்றமாகாது” என்றான். உடனே அம்மாது அவ்வாறு செய்ய விசைந்தனள். அசோகதத்தன் அந்தக் கழுமரத்தி னடியிற்குனிந்து நின்றான். அம்மாது

தன்கையில் ஜலத்தை யெடுத்துக்கொண்டு அசோகதத்தன் முதுகின்மீது காலைவைத்து ஏறினாள். அப்பொழுது கணநேரத்திற்கெல்லாம் புவியிலும் தன்முதுகிலும் இரத்தத் துளிகள் விழக் கண்டான் அசோகதத்தன். இஃதென்னவென்று அதிசயித்துத் தலையை நிமிர்ந்து பார்த்தான். அந்த மாது கழுமரத்திலிருக்கும் ஆடவனைக் கத்தியால் நறுக்கி அம்மாம்சங்களைப் புசிக்கக்கண்டு "ஓகோ! இவள் துஷ்டை. மோசம்போனேன்" மென்றெண்ணிச் சினந்து சரேலென்று நகர்ந்தெழுந்தான். அவள் காலிலணிந்துகொண்டிருந்த சிலம்பு கலகலவென்றுகலித்தது அச்சமயம். அதுகண்டதும் அவள் காலைப்பிடித்திழுத்து அச்சிலம்பிலொன்றைக் கழற்றிக்கொண்டான். அம்மாது அக்கணமே ஆகாயத்திற் கிளம்பிச் சென்று மறைந்துவிட்டாள். துஷ்டர்களின் கூட்டுறவுபோல முதலில் தனக்கு மனோக்ஞமாயும் அப்பால் தன்னைத் தாழ்த்தியும் கடைசியில் விகாரமும் பயங்கரமுமானஉருவமுமடைந்து மறைந்தவளாகிய அம்மாதைப்பற்றியோசித்தவாறிருந்தான். தன்கையிலகப்பட்ட திவ்யமான சிலம்பினைப் பார்த்துப்பார்த்து ஆச்சரியமடைந்தான் அசோகதத்தன்.

அப்பால் சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் அங்கிருந்து புறப்பட்டுத் தன்வீடுபோய்ச் சேர்ந்து மறுநாள் அரண்மனை சென்று அரசனை வணங்கிநின்றான். அரசன், "அசோகதத்த! கழுவிலேற்றப்பட்டு வருந்தியவனுக்கு ஜலங்கொடுத்தாயா?" என்று கேட்டான். அசோகதத்தன் கொடுத்தேன் என்று கூறித் தனக்குக் கிடைத்த சிலம்பை அரசனிடம் வைத்தான். அரசன் "இச்சிலம்பேது?" என்று கேட்க, அசோகதத்தன் மயானத்தில் நடந்ததைத் தெரிவித்தான். அரசன் இந்த ஆச்சரியமான செய்திகேட்டு மகிழ்ச்சியடைந்து மற்றெவர்க்குமில்லாதபலமும் வல்லமையு மிவனுக்கிருக்கின்றன; இவன் நல்ல சமர்த்தன்; அதிதீரன் என்றெண்ணி அச்சிலம்பைத் தன் மனைவியை யழைத்து அவளிடம் கொடுத்துச் சிலம்பு கிடைத்த வரலாறையும் கூறினான். அரசி அந்த அழகிய சிலம்பைப் பார்த்து ஆச்சரியமடைந்து அசோகதத்தனைப் புகழ்ந்து மகிழ்ச்சி யடைந்திருந்தாள்.

அப்பால் அரசனும் அவன் மனைவியும் தனித்து அந்தப்புரத்திலிருக்குந் தருணத்தில் அரசன் மனைவியைப்பார்த்து, "தேவி! ஜாதியைப்போல வித்தையிலும், ஸத்தியத்தைப்போல ரூபத்தி

லும் நம் அசோகதத்தன் பெரியோர்களுக்கும் பெரியவனாகின்றான். இவன் மங்களகுணமுடைய நமது பெண் மதனலேகைக்கு மணவாளனானால் மிகுந்த நன்மையுண்டாம். வரனிடத்தில் இவ்வாறான குணங்களிருக்கின்றனவா வென்று கவனிக்கவேண்டும். ஐசுவரியம் நாசமடையக் கூடியது. ஆகையால் மகா பராக்கிரமசாலியாகிய இந்த அசோகதத்தனுக்குப் பெண்ணைக்கொடுக்கத் தீர்மானித்திருக்கின்றேன்" என்றான். அவன் மனைவி, "அவ்வாறு செய்வது உசிதந்தான். அசோகதத்தன் மதனலேகைக்குத் தகுந்தவனேயாவன். அந்த வாலிபனை நமது மதனலேகை உத்யானவனத்தில் ஒருநாள் சந்தித்தனளாம். அதுமுதல் அவன்மீது காதல்கொண்டு அதேசிந்தையாயிருக்கின்றாள். ஒருவரையும் அவள் பார்ப்பது கிடையாது. ஒன்றையும் விரும்புவதில்லை. பைத்தியம் பிடித்தவள்போ லிருக்கிறாள். மதனலேகை, அசோகதத்தனை உத்யானவனத்தில் சந்தித்தனள் என்பதை அவள் தோழியின் மூலமாக நானறிந்தேன். தவிர, நேற்றிரவு ஒருகனவுங்கண்டேன். அதுவும் இதற்கிசைந்திருக்கின்றது. கனவில் ஒரு தேவஸ்திரீ என்முன்தோன்றி, 'நீஉன்பெண்ணை அசோகதத்தனைத்தவிர வேறெவர்க்கும் மணஞ்செய்து கொடுக்காதே. இவள் அசோகதத்தனுக்கு ஜன்மாந்தரத்தில் மனைவியாக ஏற்பட்டவள்—, என்று தெரிவித்து மறைந்தாள். பிறகு, நான் விழித்துக்கொண்டு தெய்வத்தைத் தியானித்துக்கொண்டிருந்தேன். விடிந்ததும் மதனலேகையினிடஞ் சென்று செய்திதெரிவித்து அவளைச் சமாதானப்படுத்திவிட்டு வந்தேன். தாங்களும் இப்போது இவ்வாறு தெரிவிக்கின்றீர்கள். எல்லாம் ஒத்திருக்கின்றன. ஆகையால் மரத்தொடு கொடி சேர்வதுபோல அசோக தத்தனோடு மதனலேகை சேரட்டும்" என்றாள்.

இவ்வாறு எல்லோருடைய அபிப்பிராயமும் ஒத்திருப்பது கண்ட அரசன் அதிசயித்து உடனே அசோக தத்தனை வரவழைத்து அவன் சம்மதம் பெற்றான். அப்பால் ஒருநாள் சுபமுகூர்த்தம்பார்த்து அதில் மதனலேகையை அசோகதத்தனுக்கு மணஞ்செய்து கொடுத்து மஹோற்சவங்கொண்டாடினான். அந்த இராஜபுத்திரிக்கும் பிராமண குமாரனுக்கும் ஏற்பட்ட சேர்க்கையானது, லக்ஷ்மிதேவிக்கும் விநயத்திற்கும் ஏற்பட்ட சேர்க்கைக்கு ஒப்பாயிற்று.

இந்த விவாகமகோற்சவம் நடந்த பிறகு ஒருநாள் பட்டமகிஷி அரசனைப்பார்த்து, "நாதா! நமக்கு அபூர்வமாகக்கிடைத்த இந்த ஒரு இரத்தினச்சிலம்பிருந்தும் பிரயோசனமில்லாமலிருக்கின்றது. இதேமாதரியான இன்னொரு சிலம்பு செய்விக்கவேண்டும்" என்றாள். பிரதாபமகுடன் அன்று அந்நகரத்திலுள்ள அநேக விசுவகர்மாக்களை வரவழைத்துத் தன்னிடத்துள்ள சிலம்பைக் காட்டி அதற்கு ஜதையாகவேறொரு சிலம்பு செய்து கொடுக்கவேண்டுமென்று கூறினான். வந்தவர்களெல்லோரும் "இம்மாதிரியான சிலம்பை நாங்கள் செய்தறியோம். இது தேவலோகத்ததாகக் காணப்படுகின்றது. புவியில் யாராலும் செய்யமுடியாதது. இது தங்களுக்கு எங்கிருந்து கிடைத்ததோ அந்த விடத்தில் விசாரிக்கவேண்டும்" என்று கூறிச் சென்றனர்.

இதைக்கேட்டதும் அரசன் மனதில் துக்கமுண்டாயிற்று. அவன் மனைவியுங் கேட்டுத் துக்கமடைந்தாள். இச்செய்தி அசோகனுககுத்தெரிந்தது. அவன் உடனே அரசனிடம் வந்து "நான் இதைச்சேர்ந்த மற்றொருசிலம்பைக்கொண்டுவருகின்றேன் கவலைப்படவேண்டாம்" என்று கூறினன். அரசன் அதிற் சந்தேகங்கொண்டு அதிர்பதியாயிருந்தான். அசோக தத்தன் மறுநாள் அந்த ஒற்றைச்சிலம்பை அரசனிடமிருந்துவாங்கிக்கொண்டு இரவில் மயானத்திற் பிரவேசித்துஅன்று சிலம்பையடைந்த இடத்திற்குச்சென்று பார்த்தான். அங்கு அன்றுகண்ட அம்மாதைக் காணவில்லை. இங்கு மங்குஞ்சென்று தேடினான்; அவள் எங்குங் காணப்படவில்லை. பின்னர், நான் அவளைக்கண்டுபிடிக்க வேண்டுமாயின், நரமாமிசம் விற்பவனைப்போலப் பாசாங்கு செய்யவேண்டும்; அவளுக்கு நரமாமிசத்தில் விருப்பமதிகம். ஆகையால் இங்கிருக்கும் சவத்தை மூட்டத்தினின்று எடுத்து என்முதுகிற் போட்டுக்கொண்டு திரிகின்றேன். இது தான் யுக்தி என்று யோசனை செய்துகொண்டு ஒரு சவத்தை யவ்வாறே யெடுத்து முதுகிற் சுமந்து கொண்டே இங்குமங்குந் திரிந்து "இதோ நரமாமிசம்; விலைக்குப் பெற்றுக்கொள்ளலாம்." என்று சத்தமிட்டான். அப்பொழுது கொஞ்சதூரத்திலிருந்து ஒரு ஸ்திரீ "மகாபராக்கிரமசாலியே! அந்த மாமிசத்தை யெடுத்துக்கொண்டு என்னுடன் வா; நான் வாங்கிக்கொள்ளுகின்றேன்" என்று அவனைக் கூவியழைத்தாள். அசோகதத்தன் உடனே அவளை யநுசரித்து

நடந்தான். சிறிது தூரஞ் சென்றவுடன் ஒருமரத்தடியில் தேவரூபத்துடன் ஒருமாது நின்றுகொண்டிருக்கக்கண்டான். உடனே அதிசயமுற்றுப் பின்னும் உற்றுப்பார்த்தான். அங்கு அவளைச் சூழ இன்னுஞ் சில ஸ்திரீகள் நின்றுகொண்டிருக்கக் கண்டான் அசோகதத்தன். பொட்டலில்முளைத்த தாமரைமலர்போல் அங்கு நின்றிருந்த அம்மாதினிடம் அசோகதத்தன் சென்று நரமாமிசத்தைக்காட்டி "விலைக்குக் கொண்டுவந் திருக்கின்றேன். இம்மாமிசத்தைப் பெற்றுக்கொள்ளலாம்" என்று கூறினான். அம்மாது "உமக்கு இம்மாமிசத்திற்குப் பதிலாக என்னபொருள் வேண்டும்" என்று கேட்டாள். அசோகதத்தன், முதுகில் சவத்தைச் சுமந்தவண்ணமேயிருந்து தன்கையிலிருந்த சிலம்பைக் காட்டி, இந்தச் சிலம்பிற்குச்சமமான மற்றொருசிலம்பை யார் கொடுக்கின்றார்களோ அவர்களுக்கு இந்த இறைச்சியை நான் கொடுப்பேன்" என்றான். அம்மாது, "இதற்குச்சமமான மற்றொரு சிலம்பென்னிடமிருக்கின்றது. இச்சிலம்பு மென்னுடையதேயாம். இதை நீர் அன்றிரவு அபகரித்துக்கொண்டீர். முன்னர் கழுவிலேற்றப்பட்டவனுடைய சமீபத்திலிருந்த மாது நான் தான். அன்று என்னைத்தான் நீர் பார்த்தீர். உம்மாலேயே நான் வேறு ருபமடைந்தேன். இப்போது நானென்று உமக்குக் கூறுகின்றேன். அவ்வாறு செய்வீராயின் மற்றொரு சிலம்பையும் உமக்குக் கொடுப்பேன்" என்றாள். வீரனாகிய அசோகதத்தன் அவ்வாறே செய்கின்றேனென்று ஒப்புக்கொண்டான். அம்மாது, "இமயமலைச் சிகரத்தில் திரிகண்டமென்னு மொரு நகரமிருக்கின்றது. அங்கே லம்பஜிஹ்வன் என்னுமொரு ராக்ஷஸனிருந்தான். அவன்மனைவி நான். என் பெயர் வித்யுச்சிகை. எனக்கு என்னிச்சைப்படி உருவெடுத்துக் கொள்ளும் வல்லமையுண்டு. அவரிடம் எனக்கொரு புகல்வி பிறந்திருக்கிறாள். என்பதியாகிய லம்பஜிஹ்வன் தெய்வகதியால் பிரபுவாகிய கபாலஸ்போடனுடன் யுத்தஞ்செய்து பிராணனையிழந்தார். என்னைக்கபாலஸ்போடன் தன்னுடைய நகரத்திலிருக்கும்படி வற்புறுத்தினன். இப்போது அவ்வாறே நான் என் பெண்ணுடன் சுகமாக விருக்கின்றேன். அந்தப் பெண் இப்போது பருவமடைந்திருக்கின்றாள். அவளுக்குச் சூரனாகியவொருவன்கணவனாக வரவேண்டுமென்னுங் கவலை என்மனதில் மிகுதியாயிருக்கின்றது. நீர் அன்றிரவு பிரதாப மகுடராஜனோடு இவ்வழியே செல்லும் போது இங்கிருந்த நான் "இவனே மங்களன்; யௌவனப் பருவ

முடையவன். யோக்கியன், வீரன், நமது பெண்ணுக்குத் தகுந்த நாயகன். இவனையடையநாமோருபாயத்தைச்செய்தல்அவசியமாம் என்றுநிச்சயித்து, கழுவிலேற்றப்பட்டவன் பேசியதுபோலப்பேசி தாகவிடாய் தணித்துக்கொள்ள நீர்வேண்டுமென்று யாசித்தேன். நீர் நம்பி இம்மயானம் வந்ததும் உம்மை மாயையால் கணப்பொழுது ஏமாற்றினேன். மீண்டும் உம்மை இங்கு வரவழைக்க வெண்ணியே என் காலிலிருந்த இச்சிலம்பை உம்மிடம்விட்டுச்சென்றேன். அவ்வாறே நீர் இங்கே இப்போது வந்திருக்கின்றீர். எங்களுடைய வீட்டிற்கு வந்து என்பெண்ணையும் இதற்கிணையானமற்றொரு சிலம்பையும் பெற்றுக்கொள்ளுங்கள்" என்றாள்.

இவ்வாறு இராக்ஷஸ ஸ்திரீ சொன்னதும் வீரனாகிய அசோகதத்தன், "அவ்வாறேசெய்கின்றேன்" என்று ஒப்புக்கொண்டான். உடனே அம்மாதும் அசோகதத்தனும் அவளுடைய மாயாவிசேஷத்தால் ஆகாயத்திற் கிளம்பிச் சென்றார்கள். சில நிமிஷநேரத்திற்கெல்லாம் இருவரும் இமயமலைக்குச் சென்றார்கள். அங்கு இமயமலைச் சிகரத்தில் சொர்ணமயமான ஒரு நகரமிருக்கக் கண்டான் அசோகதத்தன். அந்நகரம், ஆகாயவீதியில் நடந்ததனால் களைப்படைந்த சூரியபிம்பம் அசையாமல் அமர்ந்திருக்கின்றதோவென்று எண்ணும்படி விளங்கிற்று. அசோகதத்தன் அதைக்கண்டதும் பிரமித்ததுமல்லாமல் வியப்புமடைந்தான். அங்கு அந்த இராக்ஷஸி கிருகத்திற்குச் சென்றதும் அவள்பெண்ணைக்கண்டு மோகங்கொண்டான். குருடன் கண்ட புதையல்போல வாய்த்ததென்றெண்ணிமகிழ்வுற்றான். அப்பெண்ணும் அசோகதத்தனைத்தான் மணந்துகொள்ள விரும்பியதைக் கடைக்கண்ணாற் குறிப்பிட்டாள். அப்பால் அந்த ராக்ஷஸஸ்திரீ தன் பெண்ணை அசோக தத்தனுக்கு விவாகஞ்செய்து கொடுத்து அளவற்ற ஆபரணங்களைச் சீதனமாக வளித்தாள். அசோக தத்தன் தன் மனைவியுடன் சிலகாலம் அங்கு வசித்திருந்து அப்பால் தன்மாமியைப் பார்த்து, இங்கே நான் வந்து நாளாய்விட்டது. வாரணாசிக்கு இன்றே புறப்படவேண்டும். அரசன் என்வரவை ஒவ்வொரு நாளும் எதிர்பார்த்த வண்ணமாகவே யிருப்பார். அவருக்கு மற்றொரு சிலம்பைக்கொண்டு வருவதாக வாக்களித்து வந்தேன். நான் அவசியம் அச்சிலம்பை கொண்டு போகவேண்டும். அதை நீர் எனக்கு வாக்களித்தபடி அளிப்பது உசித

மாகும் என்றான். வித்யுச்சிகை யென்னும் இராக்ஷஸ மாது "சந்தோஷம்" என்று கூறிச் சிலம்பையும் இணையற்ற ஒரு பொற்றாமரை மலரையும் கொடுத்தாள். அசோகதத்தன் அவற்றை மனமகிழ்ச்சியோடு பெற்றுக்கொண்டு மீண்டும் வருகின்றேனென்று வாக்களித்து விடைபெற்றுப் புறப்பட்டான்; ராக்ஷஸியும் அவனுடன் புறப்பட்டாள். இருவரும் ஆகாய வழியே மயானம் வந்து சேர்ந்தனர். இங்கே, அந்த ராக்ஷஸ ஸ்திரீ அசோகதத்தனை நோக்கி, "நான் எப்போதும் கிருஷ்ண பக்ஷம் சதுர்த்தசி இரவில் இங்கு வருவேன். அன்றையதினம் நீர் இங்கு வருவீராயின் உமக்கு வேண்டுங் காரியங்களை முடித்துக் கொள்ளலாம்" என்று கூறினாள். அசோகதத்தன் அவ்வாறே செய்கின்றேனென்று வாக்களித்து அம்மாதினிடம் விடைபெற்றுப் புறப்பட்டுத் தன் கிருகம்போய்ச் சேர்ந்தான்.

இங்குத் தாய்தந்தையர்கள் தங்கள் இளயகுமாரனைப் பிரிந்த துக்கத்தோடு மூத்தகுமாரனாகிய அசோகதத்தனையும் நீண்ட நாளாகப் பிரிந்திருப்பதனால் மிகுதியும் துக்கத்தி லாழ்ந்திருந்தார்கள்; அசோகதத்தன் வருகையை யெதிர்பார்த்த வண்ணமாயிருந்தனர். என்ன பரிதாபம்! பெற்றபிள்ளைக ளிருவரையும் பிரிந்திருக்க மனம் எவ்வாறு சகிக்கும்? இவ்வாறாய நிலைமையிலிருக்கும் தாய்தந்தையர் முன்னர் அசோகதத்தன் சென்று வணங்கிநின்றான். பிள்ளையைக் கண்டவுடன் பெற்றோர்களடைந்த சந்தோஷத்தை நாம் எவ்வாறிங் கெழுதுதவது! அளவிடற்கரிய பரமானந்த சாகரத்தில் மூழ்கியிருந்தனர். இதனால் அவர்கள் தங்கள் துக்கத்தையெல்லாம் மறந்துவிட்டவராயினர். இச்சமயத்தில் அசோகதத்தன் தான் போய்வந்த வரலாற்றைத் தெரிவித்தான்; அது கேட்டு அவர்கள் அளவிடக்கூடாத சந்தோஷத்தை யடைந்தனர். இஃதியற்கையன்றோ! இவனைப் பிள்ளையாகப் பெற இவன் தாய்தந்தையர் என்ன தவம் புரிந்தனரோ வென்றெண்ணி வியந்துபேசுமாறன்றோ விளங்கினான் அசோகதத்தன்.

அசோகதத்தன் சிலம்புடன் வந்திருக்கும் சமாச்சாரம் மறுநாளுதயத்திற்குள் அரசனுக்கு எட்டியது. அரசன் உடனே அசோகதத்தன் வீட்டிற்குவந்து அவனைக்கண்டு தன் தேகத்தில் ரோமஞ்சிலிர்ப்ப அவனைத் தழுவிக்கொண்டு மகிழ்வெய்தினான். அசோகதத்தன் அப்பொழுது தன் கைகுவித்தவாறே யிருந்து

அரசனுக்கு வந்தனஞ் செய்தனன். அப்பால் ஆநந்தமே பிரத்தியக்ஷமாக வந்ததுபோல் விளங்கிய அசோகதத்தனோடு அரசன் அரண்மனை சென்றான். அசோகதத்தன் அரண்மனையில் எல்லோருடைய முன்னிலையிலும் இரண்டு சிலம்புகளையும் வைத்தான். அவை கணகணவென்று சப்தித்தன. அங்ஙனஞ் சப்தித்தது அசோகதத்தனுடைய பராக்கிரமத்தைப் பிரகாசப்படுத்துவதுபோலிருந்தது. தான் கொண்டுவந்த மனோஜ்ஞமான சொர்ணத்தாமரை மலரையும் அவர்களிடம் கொடுத்தான். அம்மலர் ராக்ஷஸர்களது இராஜ்ய லக்ஷ்மியின் கையினின்றும் கொண்டுவந்த விலாஸத் தாமரைமலர்போ னிருந்தது. அரசனும் பட்டமகிஷியும் மிகுந்த உற்சாகத்தோடு சிலம்பினைப்பெற்ற வரலாற்றைக் கேட்க, அசோகதத்தன், அவ்வரலாற்றைத் தெரிவித்து, ஸாஹஸத்தை யங்கீகரியாமல் விசித்திரமான சரித்திரங்களால் மாத்திரம் சமத்காரம் பெற்றவனிடம் கீர்த்தி யேற்படுமா? என்று கேட்டான். இவ்வாறு கேட்டதும் அரசனும் அவன் மனைவியும் வியப்புற்று, நாம் கிருதகிருத்யர்களானோமென்று சந்தோஷித்திருந்தனர். அன்று முழுதும் அரண்மனையில் வாத்திய முழக்கத்துடன் உற்சவங் கொண்டாடப்பட்டது. அவ்வாறு வாத்திய முழக்கத்துடன் உற்சவங் கொண்டாடியது அவ்வசோக தத்தனுடைய குணங்களைக் கானஞ் செய்வதற் கொப்பாகவிருந்தது. மறுநாள் அவ்வரசன் தான் பிரதிஷ்டைசெய்திருந்த சிவாலயத்தின் வெள்ளிக் கோபுரசிகரத்தின் மீது சொர்ணத்தாமரையை அமைத்தான். அவ்வாறு அமைத்தது பிரதாபமகுடனுடைய கீர்த்தியைப்போலவும் அசோகதத்தனுடைய பராக்கிரமத்தைப் போலவும் காணப்பட்டது.

ஒரு கால் சிவபக்தனாகிய அந்தப் பிரதாபமகுடன் மகிமை வாய்ந்த பத்மமமைந்த கோபுரசிகரத்தை நோக்கிஆச்சரியத்தால் மலர்ந்த கண்களுடையவனாகி, பக்திரஸத்தின் ஆவேசத்தோடு கூறுகின்றான்:—

ஆச்சரியம்! உந்நதமான சொர்ணத்தாமரையோடு கூடிய இச்சிகரம் திருநீறு பூசியதால் வெண்மை நிறமமையப் பெற்ற திருமேனியையும் முடிமீது பிங்களவர்ணமான ஜடையையுமுடைய பரமசிவன்போல விளங்குகின்றது. இன்னுமொரு சொர்ணத்தாமரை இதைப்போற்கிடைக்குமாயின் இரண்டாவதுகோபுர

சிகரத்திலும் வைக்கலாம்; நன்றாயிருக்கும் என்றான். இதனை அருகேயிருந்து கேட்டுக்கொண்டிருந்த அசோகதத்தன், "நான் இன்னுமொரு சொர்ணத்தாமரை கொண்டுவருகின்றேன். தங்களுடைய மநோரதத்தின்பிரகாரமே இரண்டாவது கோபுரசிகரத்திலும் ஒன்றுவைப்போம்" என்றுகூறினான். அரசன், "அப்பா! அசோகதத்தா! இந்த ஒரு மலர்கொண்டுவருவதற்கே நீபடாத பாடு பட்டிருக்கின்றாய்; இதற்காக நீ கஷ்டப்படவேண்டாம்; வேறொன்று இருப்பின் வைக்கலாம்; அழகாயிருக்கும் என்று சும்மா சொன்னேன். அதனால் எனக்கொன்றும் ஆவதில்லை" என்று மொழிந்தான்.

அசோகதத்தன் சிலநாள் அதைப்பற்றி ஒன்றும் பேசாதிருந்து ஒருநாள் சொர்ணத்தாமரை இன்னொன்று கொண்டுவரத் தான் செல்வதாக அரசனுக்குத் தெரிவித்தான்.

இஃதிவ்வா றிருக்கையில் கிருஷ்ணபக்ஷ சதுர்த்தசி வந்தது. அன்று வழக்கம்போல், ஆகாயமாகிய பெரிய தடாகத்திற்குச் சொர்ணத்தாமரைபோல் விளங்கும் சூரியன்அஸ்தமனமாயினன். இரவு வந்தது. அவ்வாறு சூரியன் அஸ்தமித்தது அசோகதத்தன் ஸ்வர்ணத்தாமரைமலரை யடையும் விருப்பங்கொண்டிருக்கின்றான், நாமிங்கிருத்தல் கூடாது என்றெண்ணிப் பயந்து பதுங்கினன்போலும் பகலவன் என்றெண்ணக் கூடியதாயிருந்தது.

இவ்வா றிருக்கும் அன்றிரவு நடுராத்திரியில் இராஜகுமாரத்தி நித்திரைபுரியும் சமயம் பார்த்து, அசோகதத்தன் மயானஞ் சென்றான். அங்கே குறிப்பிட்ட மரத்தடியில் சென்று பார்க்குங்கால் அங்கு அந்த ராக்ஷஸ மாதிருக்கக்கண்டான் அசோகதத்தன். அந்த ராக்ஷஸி தன் மருமகனைக் கண்டவுடன் மகிழ்வொடு வரவேற் றுபசரித்துத் தன் கிருகத்திற்குச்செல்ல அழைத்தனள். அசோகதத்தன் அதற்குச் சம்மதிக்க, இருவரும் இமயமலைக்கு முன்போல் ஆகாயமார்க்கத்திற் சென்று கிருகத்தை யடைந்தார்கள். இங்கு அசோகதத்தன் மனைவியாகிய வித்யுத்பிரியை எப்போது நமது நாயகனைக் காண்போமென்று வழியைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறாளாதலால் அசோகதத்தனைக் கண்டவுடன்அவள் அளவற்ற ஆனந்தமடைந்து அவனை அன்போடு வரவேற்று வந்தனஞ்செய் துபசரித்தாள். அசோகதத்தன் அவளோடு சுகமனுப

வித்துக்கொண்டு சிலநாளங்கிருந்து பின், வேறொரு சொர்ணத்தாமரைமலர் வேண்டுமென்று தன் மாமியைக் கேட்டான். அவள், நான் எங்கிருந்து இன்னொரு பத்மம் கொண்டுவருவேன். முன் உமக்குக் கொடுத்தது பிரபுவாகிய கபாலஸ்போடனுடைய தடாகத்திலுண்டானது. அங்கு அப்படிப்பட்ட மலர் தடாகத்தின் நான்கு பக்கங்களிலும் புஷ்பித்திருக்கின்றது. முன்னொரு சமயம் அந்தக் கபாலஸ்போடன் என் கணவனிடத்துக் கொண்ட அன்பால் அவருக்கொரு மலர் கொடுத்தனர். அதனை உமக்கு நான் கொடுத்தேன்" என்றாள். அசோகதத்தன் "அங்ஙனமாயின், எனக்கு அத்தடாகத்தைக் காட்டினால் நான் அங்குச் சென்று பத்மத்தைப் பறித்துக்கொண்டு செல்கிறேன்" என்று கூறினான். இராக்ஷஸ ஸ்திரீ அதுகேட்டு, "அந்தோ! அத்தடாகம் குரூரர்களான இராக்ஷஸர்கள் பலரால் காக்கப்பட்டுவருகின்றது. அங்குத் தாங்கள் செல்வது உசிதமல்ல. தவிர, அதை யடையத் தங்களால் முடியாது" என்று கூறினாள் அந்தராக்ஷஸி. அசோகதத்தன், "நான் அத்தடாகத்தைக்கண்டு அதிலுள்ள தாமரையை யடையாமல் வீடுதிரும்பேன். அஃது எப்படிப்பட்டகாவலுக்குள்ளிருப்பினும் அவசியமில்லை; எனக்கு அதையடையலாமென்னுந் தைரியமிருக்கின்றது. நீங்கள் அத்தாடகத்தை எனக்குக்காட்டுங்கள்" என்று கூறினான். மறுபடியும் ராக்ஷஸி "வேண்டாம் பிடிவாதம். அஃது அசாத்தியமான காரியம். அதிற் பிரவேசிப்பது பிழையாகும்; வேண்டாம்" என்று தடை செய்து பார்த்தாள்; அசோக தத்தன் கேட்டானில்லை. பின்னர் அந்த ராக்ஷஸி பிரயாசத்தின் பேரில் அத்தாடகத்தை அசோகதத்தனுக்குக் காட்டினாள். அத்தாடகம் தேவர்களுக் குரியதாகையால் பார்ப்பதற்கு இரமணீயமாக விளங்கிற்று. ஸுவர்ண கமலங்களெங்கும் நிறையப் பெற்றிருந்தது. அந்த ஸுவர்ண கமலங்கள் எப்போதும் தலைநிமிர்ந்த வண்ணமாக விருந்தமையால் ஸூரியனுடைய காந்தியைப் பருகிக்கொண்டிருப்பது போலக் காணப்பட்டன.

இவ்வாறான கமலங்களைப் பார்த்தவுடன் அசோகதத்தன் தடாகத்திலிறங்கிக் கமலங்களைப்பயமில்லாமற்பறித்தான். அவன் மலர் பறிப்பதை யறிந்தஅத்தடாகக் காவலாளிகள் ஆரவாரித்துக் கொண்டு பயங்கரமாக அவன் முன்தோன்றி அவனைத்தடுத்தார்கள். அசோகதத்தன் அவர்களை எதிர்த்துத் தன் ஆயுதத்தால்

அவர்களெல்லோரையும் இருந்தவிடந்தெரியாமல் வதஞ்செய்துவிட்டான்; தப்பியசிலர் ஓடிப்போய்க் கபாலஸ்போடனுக்குத் தெரிவித்தார்கள். கபாலஸ்போடன் இச்செய்தியைக் கேட்டவுடன்மிகுந்தகோபத்துடன்எழுந்து தன்பரிவாரங்களுடன் தடாகத்தருகே சென்று நிகரற்றவல்லமைபடைத்த அசோகன் நிற்பதைப் பார்த்தான். உடனே அவனுக்கு அவன் பூர்வ நினைவுவந்தது. இவன் என் தமையனல்லவா? இவன் இவ்விடத்திற்குஎவ்வாறுவந்தான். என்றாச்சரியப்பட்டு, தன்கையிலிருந்த ஆயுதங்களை நழுவவிட்டு ஆனந்த பாஷ்பம் பெருகும் கண்களோடு ஓடோடியும் வந்து அண்ணா! என்றலறி அவன் பாதங்களிற் பணிந்தான். அசோகதத்தன் அதுகண்டு பிரமித்துத் தன்காலில் விழுந்த அவனைவாரியெடுத்து "அப்பா நீ யார்" என்றான். கபாலஸ்போடன், நான் உன் சகோதரன் விஜயதத்தன். நாமிருவரும் வேதிய சிரேஷ்டராகிய கோவிந்த ஸ்வாமியின் பிள்ளைகளல்லவா! இவ்வளவு காலமும் நான் இராக்ஷஸனாக விருக்க நேர்ந்தது. சிதையிலிருந்த கபாலத்தை யுடைத்தமையால் கபாலஸ்போடனென்னும் பெயரடைந்தேன். உம்மை இப்போது தரிசித்தமையின், முன் பிராமணனாக விருந்ததும் நாம் கோவிந்தஸ்வாமியின் புத்திரர்கள் என்பதும் என் நினைவுக்குவந்தன. மோகத்தால் மறைப்புண்டிருந்த அறிவினையுடைய ராக்ஷஸத் தன்மையும் இப்போது நீங்கிற்று" என்று கூறினான்.

இவ்வாறு தெரிவிக்கும்போதே, ராக்ஷஸத் தன்மையையடைந்திருந்தமையால் குற்றமடைந்த தேகத்தைக் கழுவுவதுபோல ஆநந்தபாஷ்பத்தைப் பெருக்கி விஜயதத்தனைக் குளிப்பாட்டினான் அசோகதத்தன். அச்சமயம் வித்தியாதரர்களுக்கு ஆசிரியர்களாகிய பிரகஞப்தி கௌசிகர் என்பவர் ஆகாயத்தினின்றிறங்கி இவர்களிடம் வந்து "நீவிர்யாவரும் வித்தியாதரர்கள்; சாபத்தால் இவ்வவஸ்தைக்குள்ளானீர்கள்; இனி அச்சாபம் உங்களுக்கில்லை; நிவர்த்தியாயிற்று. நான் சில வித்தைகளை உங்களுக்குச் சொல்லித் தருகின்றேன். நீங்கள் இனி இங்கிருக்க வேண்டாம். எல்லோரும் உங்களிருப்பிடஞ் செல்லுங்கள்" என்றுகூறி அவர்களுக்குச் சில வித்தைகளைச் சொல்லிக்கொடுத்துத் தாம் வந்தவழியே சென்றனர். அவர் சென்றவக் கணமே அசோகதத்தனும் விஜயதத்தனும் வித்தியாதரர்களாயினர். அத

ற்குத்தகுந்த ஞானமுமடைந்தனர். அப்பால் அங்கிருந்து ஸ்வர்ணத் தாமரைகளைப் பறித் தெடுத்துக்கொண்டு இராக்ஷஸ மாதிருந்த இமயமலைச்சிகரம் வந்தனர். இவர்களிருவரையுங் கண்டதும் அந்த ராக்ஷஸமாதும்அவள் குமாரியும் வித்தியாதரர்களாயினர். பிறகு எல்லோரும் சந்தோஷத்துடன் அங்கிருந்து புறப்பட்டு ஆகாயவழியே வாரணாசியை யடைந்தனர்.

இங்கே புத்ரவியோகமாகிய அக்கினியினால் தாபமடைந்து தவிக்கும் கோபால சுவாமியையும் அவர் மனைவியையும் தங்கள் தரிசனமாகிய அமுதமழைபொழிந்து சந்தோஷப்படுத்தினார்கள் இரண்டு புத்திரர்களும். விசித்திரமாகிய மற்றொரு ஜன்மமடைந்த இவ்விருவரின் தோற்றமும் தாய் தந்தையரின் உற்சாகத்திற்கு மாத்திரம் காரணமாகவில்லை; ஜனங்களெல்லோருடைய உற்சாகத்திற்கும் காரணமாயிற்று.

இவ்வாறான வைபவத்துடன் அசோகதத்தன் வந்திருக்கும் செய்தியை அரசன் கேட்டு மிகுதியும் சந்தோஷமடைந்து அவன் கிருகம் வந்து அசோகதத்தனைத் தழுவிக்கொண்டு சம்மானமளித்தான். அசோகதத்தனும் அரசனை யுபசரித்துத் தான் கொண்டு வந்திருந்த சொர்ணத்தாமரைகளைக் கொடுத்தான். அரசன் தான் விரும்பியதினும் அதிகமானசொர்ணத்தாமரைக ளடைந்ததனால் மிகுதியும் சந்தோஷமடைந்தான்.

அப்பால் எல்லோரும் வீற்றிருக்கும் சமயத்தில் கோவிந்தஸ்வாமி ஆச்சரியத்துடன் விஜயதத்தனைப்பார்த்து, "அன்றைய தினம் இராத்திரி மயானத்தில் இராக்ஷஸத் தன்மையையடைந்த பின்னர் என்ன நடந்தது" என்று வினவினார். விஜயதத்தன், "நான் இராக்ஷஸத்தன்மையையடைந்து கபாலஸ்போடன் என்னும் பெயர் பெற்றதும் என்னை ராக்ஷஸர்கள் தங்களுடன் சேர்த்துக்கொண்டு அவர்களுடைய அரசனிடம் என்னைக்கொண்டு போய் விட்டனர். அவன் எனக்குச் சேனாதிபதி உத்தியோகமளித்து என்னிடம் மிகுதியும் அன்பு பாராட்டி வந்தான்.

அப்பால் அவன் கர்வங்கொண்டு கந்தர்வர்களுடன் சண்டை செய்யச்சென்று அவர்களிடம் தோல்வியடைந்து மரணமடைந்தான். பின்னர் ராக்ஷஸர்களெல்லோரும் என் கட்டளைப்படி நடந்து வந்தனர். நான் அவர்களுக்கரசனாக விருந்து அவர்களை நீதி

யாய் ஆண்டுவந்தேன். இவ்வாறிருக்கையில் சொர்ணத் தாமரைக்காகஅண்ணா அங்கேவந்தார். இவர்தரிசனம்கண்டவுடன் என்அவஸ்தை யடங்கிற்று; சாபம் நீங்கப்பெற்றேன். அப்பால் எங்களுக்கு வித்தைகள் கிடைத்த விசேஷத்தை அண்ணா அவர்கள் அறிவிப்பார்" என்று தெரிவித்தான். பிறகு அசோகதத்தன் 'முன் நாங்களிருவரும் வித்தியாதரர்களாக விருந்தோம். காலவமுனிவரின் ஆச்ரமத்தில் கங்காநதியில் நீராடிக்கொண்டிருந்த ரிஷிகன்னிகைகளைக் கண்டோம். அவர்கள்மீது எங்களுக்கு விருப்பமுண்டாயிற்று. அச்சமயம் அக்கன்னிகைகள் எங்களைப் பார்க்க, அவர்களும் எங்களை விரும்பினர். இவ்விரகசியத்தை அவர்களின் உறவினர் எவ்வாறோ தெரிந்துகொண்டனர். அதனால் அவர்கள் கோபங்கொண்டு கெட்டநடத்தையுடைய நீங்களிருவரும் மானிடஜன்மத்தை யடையக்கடவீர். அதிலும் உங்களுக்குள் பிரிவுவிசித்திரமாக ஏற்படப்போகின்றது. மானிடர்கள் வரமுடியாத இடத்தில் ஒருவன் வர அவனைப்பார்த்து மற்றொருவன் அறிவைப் பெறப்போகின்றான். அப்பொழுது வித்தியாதர ஆசாரியர்களிடம் வித்தைகளைப் பெற்றுச் சாபவிமோசனமடைந்து மீண்டும் உங்கள் உறவினரை அடையக் கடவீர்." என்று சாபங்கொடுத்தனர். அவ்வாறே நாங்களிருவரும் இங்கே பிறந்தோம். பிரிவினையேற்பட்டதுதான் தங்கள் சித்தமறிந்ததாகும். பிறகு என் மாமியினுடைய மாயா விசேஷத்தால் ராக்ஷஸ ராஜனின் நகரம்போய் அங்கே என் சகோதரனை யடைந்தேன். முன் சாபப்படி அந்நகரத்திலேயே குருவாகிய பிரஞ்ப்தி கௌசிகர் என்பவரிடம் வித்தைகளைப் பெற்றோம். அப்பால் அக்கணமே வித்தியாதரர்களாகி இங்கு வரலானோம்" என்று கூறினன்.

அப்பால் தன்வீட்டிலிருந்து அரசனுடன் அரண்மனைக்குச் சென்று தன்மனைவி மதனலேகையைக் கண்டு அவளிடம் சந்தோஷமாக எல்லாவற்றையும் தெரிவித்தான். அக்கணமே அவளும் வித்தியாதரத் தன்மையையடைந்து விசித்திரமாக விளங்கினள். அரசனும் அவன் மனைவியும் பார்த்துஆச்சரியமடைந்தனர். அப்பால் அசோகதத்தன் மதனலேகையை யழைத்துக்கொண்டு தன் வீடு வந்து தன் பெற்றோர், தன் சகோதரன், தன்னுடைய மற்றொரு மனைவி யெல்லோருடனும் புறப்பட்டு ஆகாயவழியே சென்று வித்தியாதர சக்ரவர்த்தியை யடைந்து அவரை

வணங்கி நின்றான். அந்த வித்தியாதர சக்ரவர்த்தி இவர்களைக் கண்டவுடன் சந்தோஷித்து அசோகதத்தனுக்கு அசோகவேகனென்னும் பெயரையும் விஜய தத்தனுக்கு விஜயவேகனென்னும் பெயரையும் கொடுத்தான். அவர்களிருவரும் அப்பெயர்களை ஏற்றுக்கொண்டு அவனுடைய ஆக்ஞைப்படி தங்கள் பூர்வவாசஸ்தானமாகிய கோவிந்த கூடம் என்னும் மலைக்குச்சென்றனர்.

காசிதேச ராஜனாகிய பிரதாபமகுடன் தன் விருப்பத்தின் பிரகாரம் சிவன் கோயிற் சிகரத்தில் அசோக தத்தன் கொடுத்த பொற்றாமரையிலொன்றைப் பொருத்திவைத்து, சிவபெருமானைச் சொர்ணத்தாமரை மலர்களால் மெய்யன்போடு அர்ச்சித்து, நாம் அசோகதத்தனுடைய சம்பந்தத்தின் காரணமாக நல்லபலனையடைந்தோம், நமது வம்சமும் நல்லகதியையடைந்தது. யாவும் ஈசன் செயலென்றெண்ணி மகிழ்வுற்றிருந்தான்.

இவ்வாறு தேவ புருஷர்கள் இந்த ஜீவலோகத்தில் ஒரு காரணமாக உண்டாகின்றார்கள். அவர்களுக்கு மிகுந்ததைரியமும் உற்சாகமுமுண்டு. அவர்கள்யாவரும்பெறுதற்கரியகாரியசித்தியையடைந்திருக்கின்றார்கள். ஆகையால் பராக்ரமசாகரமாகிய சக்திதேவ! நீரும் தேவாம்சமுள்ளவரென்று எண்ணுகின்றேன். உமது விருப்பமும் நிறைவேறும். பெரியோர்களும் செய்யமுடியாத ஒரு காரியத்தில் உற்சாகத்துடனிருப்பது இயற்கைக்குணவிசேஷத்தைக் காட்டுகின்றது. நீ விரும்பிய இராஜகுமாரியாகிய கனகரேகையும் தேவ ஸ்திரீயாகவே யிருக்கவேண்டும். இன்றேல், அவள் கனகபுரியைக்கண்டவனைக் கணவனாக அடைய எவ்வாறு விரும்புவாள் ?

இவ்வாறு சக்தி தேவன் விஷ்ணு தத்தனிடம் ரஸமானசரித்திரங்களைக்கேட்டு எவ்விதத்திலும் நாம் கனகபுரியைப்பார்க்க வேண்டும் ; அந்தப்பாக்கியம் நமக்குக்கிடைக்கும் என்றெண்ணித் தைரியங்கொண்டு அன்றிரவைக் கழித்தான்.

இரண்டாவது தரங்கம்

முற்றிற்று.

சதுர்த்தாரிகா லம்பகம்.

3-வது தரங்கம்.

பின்னர் மறுநாட் காலையில் வேடராஜனாகிய ஸத்யவிருதன் மடத்திற்கு வந்து சக்திதேவனைக்கண்டு பணிந்து, "பிராம்மண சிரேஷ்ட! உமதிஷ்டம் நிறைவேறுவதன் பொருட்டு நானொரு யுக்தி கண்டுபிடித்திருக்கின்றேன்; அதைக்கேளும். கடலின் நடுவே ரத்தினகூடம் என்னுமொரு தீவிருக்கின்றது. ஆங்கு ஆதி பகவனாகிய விஷ்ணுவை ஸமுத்திரராஜன் பிரதிஷ்டை செய்திருக்கின்றான். ஒவ்வொரு ஆஷாட மாஸம் சுக்லபக்ஷம் துவாதசி தினமும் அங்கே விஷ்ணுமூர்த்தியைப் பூஜிப்பதற்காக அநேகர் வந்து கூடுகின்றனர். நாம் அங்குச் செல்வோமாயின் கனகபுரியைப் பற்றித் தெரிந்துகொள்ளுதல் கூடும். அந்தத் துவாதசி திதியும் நெருங்கிவிட்டது. நாம் போவோம்" என்று தெரிவித்தான். சக்திதேவன், அங்ஙனமே செய்வோமென்று ஒப்புக்கொண்டு விஷ்ணுதத்தன் கொடுத்த வஸ்துக்களை மனமகிழ்ச்சியுடன் பெற்றுக்கொண்டு அடுத்த தினமே புறப்பட்டு, ஸத்யவிருதன் என்னும் வேடன் தயாராக வைத்திருந்த கப்பலிலேறினான். ஸத்யவிருதன் யானையையொத்த முதலைகள் மலிந்துலாவப்பெற்றதும் பார்க்கப் பயங்கரமானதுமாகிய கடலில் தன் கப்பலைச் செலுத்தினான். அச்சமயம் சக்திதேவன், அவனைப்பார்த்து, "இதோ எதிரில் அதிகப் பருமனாயும், பார்வைக்குப் பயங்கரமாயும் தெரிகின்றதே, அஃதென்ன? தற்செயலாக நம்முன்தோன்றிய இறக்கைகளுடைய பெரிய பர்வதம்போலத் தெரிகின்றதே" என்று கேட்டான். ஸத்யவிருதன், "வேதியரே! இஃதோர் ஆலமரம். இதன் கீழ்ப்பாகத்தில் பெரிய சுழல்களுடன்கூடிய பள்ளமிருக்கின்றதென்று கூறுகின்றார்கள். இவ்விடத்தைக் கடந்துபோக வேண்டும் நாம்; இவ்விடத்திற் சென்றவர்கள் மீண்டும் திரும்புவது கிடையாது" என்று கூறினான். இவ்வாறு ஸத்தியவிருதன் சொல்லிக்கொண் டிருக்கும்போதே கப்பல் அந்தப் பள்ளத்தை நோக்கியவாறே சென்றது. அதைக்கண்ட ஸத்யவிருதன், 'வேதியரே! நமக்கு விநாசகாலம் வந்துவிட்டது, நிச்சயம். நமது கப்பல் அகாரணமாக அங்கேயே போகின்றது. இச்சமயம் நான் இந்தக் கப்பலை அடக்கிச் செல்ல அசக்தனாகவிருக்கின்றேன். வன்மை மிகுந்த கர்மம்போன்ற இந்த ஜலத்தினால்,நாம் இழுக்கப்

படுகின்றோம். நமனுடைய முகம்போன்ற கம்பீரமான இச் சுழலில் இதோ நாம் தள்ளப்படுவது நிச்சயம். இதனால் நான் வருத்தப்படவில்லை. யாரே உலகத்தில் சதமாக வாழ்பவர்? யாவருடைய சரீரம் நிலைக்கக்கூடியது? "நீர்க்குமிழி பூணமைத்து நின்றாலு நில்லாமெய்" என்றான்றோர் கூறுகின்றனர். ஆனால், உமது எண்ணம் நிறைவேறாமற்போகின்றதே யென்னும் துக்கமே தற்சமயம் என்னைப் பாதிக்கின்றது. இதோ நான் இக்கப்பலைச் சிறிதுவலுவாகத் தேக்கிக்கொள்ளுகின்றேன், நீர் தாமதியாமல் இவ்வாலமரத்துக்கிளையைப் பிடித்துக்கொள்ளும்; நீர் ஒரு கால் தப்பிப்பிழைத்தல் கூடும். தெய்வத்தின் விலாஸங்களையும் கடலின் அலைகளையும் யாரே நிர்ணயிக்கவல்லார்?" என்று தைரியசாலியாகிய ஸத்யவிருதன் கூறக் கப்பலும் மரத்தைக் கிட்டியது. உடனே சக்திதேவன் சிறிதும் அஞ்சாமல் ஆலமரத்துக் கிளையை வலுவாகப் பிடித்துக்கொண்டான். அக்கணமே சத்யவிருதன் பரோபகாரார்த்தமாக ஏற்பட்ட தன் தேகத்துடனும் கப்பலுடனும் சுழலிலாழ்ந்தான்.

அப்போது சக்திதேவன் கிளையிலிருந்தவாறே யோசிக்கின்றான். இவ்வளவு முயற்சி செய்தும் நான் கனகபுரியைக் கண்டேனில்லை. இதோ இங்கே அகாரணமாக மரணமடையப் போகின்றேன். பாவியாகிய நான் இந்த வேடராஜனை மரணமடையும்படி செய்தேன். ஆனால் வருவது வந்தேதீரும்! விதியினையாவரே வெல்லு நீர்மையர்? அஃது எல்லோருடைய தலையிலும்நிலைபெற்றிருக்கின்றது. அது மகிமை பெற்றது. நானென்ன செய்யக்கூடும் என்றெண்ணி வருந்தினான். அவன் அன்று பகல்முழுதும் பலவாறானஎண்ணங்களிலே மூழ்கியிருந்தான். அன்று மாலை அவ்வால மரத்திற்கு அநேக பறவைகள் வந்து சேர்ந்தன. திசைகளெங்கும் கேட்கும்படி அப்பறவைகள் சத்தமிட்டன. அவற்றின் இறக்கைகளின் காற்றினால் கடலின் அலைகளும் சலனமுற்றன. இவ்வாறு அவை அம்மரத்திற் கூடியது, விசுவாசத்தால் எதிர்கொண்டு வந்ததற் கொப்பாயிருந்தது. பின்னர் அப்பறவைகள் ஒன்றோடொன்று மானிடவாக்கில் சம்பாஷித்துக்கொண்டிருந்தன. அவற்றின் சம்பாஷணையைச் சக்திதேவன் இலைமறைவிலிருந்து கவனித்து வந்தான். அவற்றில் ஒன்று தான் கண்டவொரு மலையைப்பற்றியும், மற்றொன்று தான் கண்ட தீவைப்பற்றியும், வேறொன்று திசை

யைப்பற்றியும் வர்ணித்துப் பேசிக்கொண்டன. இச்சந்தர்ப்பத்தில் ஒரு கிழப்பறவை பேசத்தொடங்கி, "நான் கனகபுரி சென்றிருந்தேன். அஃது அற்புதமான நகரம். நான் நாளைக்கும் அங்கேயேபோய் இரைதேடி வருவேன்" என்று கூறியது; அமுதரஸம் போன்ற இம்மொழிகளைச் செவியிற்கொண்ட சக்திதேவன் "பாக்கியம் பெற்றேன். கனகபுரியென்னும் நகரமிருப்பது இப்போதுண்மையாயிற்று. நான் எவ்வாறு அந்நகரத்தை யடைவேன்; இப்பெரிய பறவையையே வாகனமாகக் கொள்வேனாயின், எனது காரியம் சித்தியாம். அதற்கென்ன செய்யலாம்; இது நித்திரை செய்யுமன்றே? அச்சமயம் நான் மெதுவாய் இதனருகே சென்று இதனுடைய ஒரு பக்கத்து இறக்கையில் மறைந்து பிடித்துக் கொண்டால் நான் அங்குப்போய்ச் சேர்தல்கூடும்" என்றுயோசனை செய்து கொண்டு அப்பறவை நித்திரைபோகும் வரையில் காத்திருந்து பின் தான் யோசித்தவாறு அதன் இறக்கையில் மறைந்து கொண்டான்.

பிறகு மறுநாள் அருணோதயமாகு முன்னர்ப் பறவைகளெல்லாம் மரத்தைவிட்டு நாலாபக்கமும் சென்றன. அப்பொழுது இந்தக் கிழப்பறவையும் சக்திதேவனைத் தூக்கிக்கொண்டு தன் தீர்மானப்படி கனகபுரியை நோக்கிச்சென்றது. புறப்பட்டசிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் கனகபுரியை யடைந்து ஓர் உத்தியான வனத்திற் போய் உந்நதமான மரத்தில் உட்கார்ந்தது அப்பறவை. பின்னர்ச் சக்திதேவன் அப்பறவைக்குத்தெரியாமல் அதன் இறக்கையிலிருந்து மரத்திற்கு வந்து கீழேயிறங்கி உத்தியான வனத்தில் இங்குமங்குஞ்சென்று உலாவினான். அப்பொழுது அவ்வனத்தின் கண் ஓரிடத்தில் இரண்டு மங்கையர்பரபரப்புடன் மலர்கொய்து கொண்டிருந்தனர். அவர்களைச் சிறிது தூரத்திலிருந்தே கண்டனன் சக்திதேவன். உடனே வியப்பும் மகிழ்ச்சியுமடைந்து மெதுவாய், அம்மாதர்களிருக்குமிடஞ் சென்று, "பெண்மணிகளே! நீவிர்யார்? இவ்வூரின் பெயரென்ன?" என்று கேட்டான். அம்மாதர் "ஐயா! இது கனகபுரியென்னும் நகரம் வித்தியாதரர்கள் வசிக்குமிடம். இங்கே சந்திரப்ரபை யென்னும் ஒரு வித்தியாதர ஸ்திரீ யிருக்கின்றாள். நாங்கள் அவளுடைய உத்தியான வனமாகிய இதனைப் பரிபாலிப்பவர். நாங்கள் தற்போது மலர் கொய்வதும் அவ்வணங்கின் பொருட்டேயாம்" என்று கூறினர். சக்திதேவன், "மாதர்க

ளே! உங்களுடைய யஜமானியை நான் பார்க்கவேண்டும். அதற்கெவ்வாறு யோசனை" என்று கேட்டான்; அம்மாதர் "எங்களுடன் வந்தால் எங்கள் யஜமானியிடம் அழைத்துச் செல்கின்றோம்" என்று தம்முடன் அழைத்துக்கொண்டுபோயினர். அந்நகரம் ஸம்பத்துகளுக்கு ஸங்கேதஸ்தானம் போல மாணிக்கமயமான ஸ்தம்பங்களுடனும் ஸ்வர்ணமயமான சுவர்களுடனும் விளங்கப்பெற்றிருந்தது. அதனைக்கண்ட சக்திதேவன், பரமாச்சரியமும் என்றுமடையாத மகிழ்ச்சியு மெய்தினன். சந்திரப்பிரபை யென்னும் ஸ்திரீரத்தினமிருக்கும் மணிமயமான கிருகத்தைக் கிட்டியதும் அம்மாதர்களிருவரும் சக்திதேவனை வெளியிலேயே யிருக்கச்செய்து தாங்கள்மாத்திரம் அந்தத் திவ்ய கிருகத்திற்குட் பிரவேசித்துத் தங்கள் யஜமானியிடம் பணிவுடன் அந்தணனாகிய சக்திதேவனுடைய வரவைத்தெரிவித்தனர். அம்மாதரசியுடனே த்வாரபாலகனை யழைத்துச் சக்திதேவனைத் தன்னிடம் அழைத்துவரும்படி ஆக்ஞாபித்தாள். அவன் அவ்வாறே யென்று சக்திதேவனை மரியாதையுடன் கிருகத்திற்குள் அழைத்துச் சென்று தன் யஜமானியிடம் விட்டுப் பணிந்து நின்றான். நேத்திரோற்சவமாக விளங்குபவளும் பிரமனது ஆச்சரியமான சிருஷ்டியின் சக்திபோன்றவளுமாகிய அவ்வனிதையைக் கண்ட சக்திதேவன் "என்னே ஆச்சரியரூபமிது!" என்று கருதிப் பிரமித்து நின்றான். ஆனால் அந்தச் சந்திரப்ரபை இந்தச் சக்திதேவனிடம் சுவாதீனமடைந்து தன்னுடைய சிறந்த இரத்தினாஸனத்தினின்று எழுந்து நல்வரவு கூறித் தானே ஆதரவுடன் உட்காரும்படி உபசரித்தாள். சக்திதேவன் மனமுவந்து தனக்களிக்கப்பட்டதொரு திவ்யாசனத்தமர்ந்தான். சந்திரப்பிரபை யவனைப்பார்த்து "நீர்யார்? மானிடர்கள் எவராலும்அடைதற்கரிய இந்நகரத்திற்கு நீர் எவ்வாறு வந்தீர்" என்று கேட்டாள். சக்திதேவன், தன்னுடைய தேசத்தையும் ஜாதியையும் பெயரையும் கூறித்தான் கனகபுரியைக் கண்டு பிடிக்க முயற்சித்ததன் காரணத்தையும் தெரிவித்தனன். சக்திதேவன் இவ்வாறு கூறியது கேட்ட சந்திரப்பிரபை உடனே பெருமூச்சுவிட்டு, "சுந்தர! கேட்கவேண்டும். இங்கே சக்திகண்டனென்னு மொருவித்யாதரபதியிருக்கின்றான். அவனுக்கு என்னோடு நால்வர் பெண்களாகப் பிறந்தனர். நான் தான் அவர்களுள் மூத்தவள். என்பெயர் சந்திரப்ரபை; இரண்டாவது பெண் சந்திரரேகை யென்னும் பெயர் கொண்டவள்

மூன்றாவது பெண் சசிரேகையெனும் பெயர் பூண்டவள்; நான்காவது பெண் சசிப்ரபை யெனப்படுவாள். நாங்கள் நால்வரும் எங்கள் தந்தையின் கிருகத்தில் மிகுந்த செல்வமாக வளர்ந்து வந்தோம். அப்பொழுது ஒருநாள், என் சகோதரிகள் மூவரும் நீராடுவதற்காக மந்தாகினி நதிக்கேகினர். அங்கு அச்சமயம் அக்யதபஸ் என்னும் முனிவர் தவம்புரிந்து கொண்டிருந்தனர். சென்ற மூவரும் தங்களுடைய யௌவனக்கொழுப்பால் ஜலக்ரீடை செய்வான்றொடங்கி ஒருவர்மேல் ஒருவர் நீரைவாரியிறைத்துக்கொண்டு விளையாடினார்கள். இவ்வாறு இவர்கள்உபத்திரவஞ் செய்வது கண்ட முனிவர் கோபங்கொண்டு "நீவிர் மூவரும் மானிட உலகத்தில் குற்சிதகன்னிகைகளாப்பிறக்கக்கடவீர்" எனச்சாபங் கொடுத்தனர். பிறகு இச்செய்தி என் தந்தைக்கெட்டியது. என் தந்தை உடனே முனிவரிடஞ்சென்று "குழந்தைகள் தெரியாமற் செய்துவிட்டனர்; மன்னித்து அனுக்ரகஞ்செய்தல்வேண்டும்" என்று கேட்டுக்கொண்டார். அம்முனிவர் என் தந்தையின் பிரார்த்தனைக் கிரங்கி, மூவருடைய சாப விமோசனத்தைத் தனித்தனியே கூறினர். அல்லாமலும் அம்மூவரும் பூர்வஞான உணர்வுடையராய் மானிட ஜன்மமெடுத்தல் வேண்டுமெனவுங் கட்டளையிட்டனர்.

அப்பால் என் சகோதரிகள் மூவரும் அக்கணமே தங்கள்சரீரங்களை யொழித்து மானிடலோகமேகினர். என் பிதா அந்த வருத்தம் பொறுக்கமாட்டாதவராய் மனவெறுப்படைந்து என்னிடம் இந்நகரத்தை யொப்புவித்து வனஞ்சென்றனர். நான் பிறகு வருத்தத்துடன் வாசஞ்செய்துகொண்டு வருகையில் ஒருநாள் என் கனவில் அம்பிகை பிராப்தமாகி, "பெண்ணே! உனக்கு மானிடனொருவன் புருஷனாவன்" என்று கூறிமறைந்தனள். ஆகையால், எனக்குவரும் வரன்களையெல்லாம் ஏற்காமலிருக்கின்றேன். இதுவரையில் அநேகவித்யாதரர்கள் வந்து போய்விட்டனர். இன்னும் கன்னிகையாக விருக்கின்றேன். அப்பொழுது ஆச்சரியமான உம்முடைய வரவாலும் உமது தேக காந்தியாலும் உமக்கு வசமானேன். இச்செய்தியை ரிஷபம் என்னும் பெரியபர்வதத்தின் கண்ணிருக்கும் என் தந்தையினிடம்தெரிவிக்க வரும் சதுர்த்தசியில் செல்லுகின்றேன். அம்மலையில் ஒவ்வொரு வருஷமும் வித்யாதரர்கள் பரமசிவனைப் பூசிக்க அங்கு இந்தச் சதுர்த் தசி திதி

யில் வருவார்கள். என் தந்தையும் அங்கிருக்கும் ஆலயம்வருவார். அவரிடம் நான் விரைவில் சென்று இச்செய்தி தெரிவித்து உத்தரவு பெற்று வருகின்றேன். பின்னர் நீர் என்னை மணஞ்செய்து கொள்ளலாம். அதுவரையில் நீர் இங்கேயே யிருக்கலாம் என்று கூறி அவனுக்கு வேண்டிய பல உபசாரங்களும் புரிந்து வந்தனள். அவளுடைய உபசரணை அந்தச் சக்திதேவனுக்கு, காட்டுத்தீயினால் தாபமடைந்த ஒருவனுக்கு அமுதமடுவில் மூழ்கும்படியான பாக்கிய மேற்பட்டதுபோல இருந்தது.

அப்பால் கிரமமாக சதுர்த்தசி திதி வந்தது. அன்று சந்திரப்பிரபை சக்திதேவனிடம் வந்து இன்று நான் என்னுடைய பரிஜனங்களுடன் என் தந்தையினிடம் செல்லுகின்றேன். நீர் இங்கே தனியே யிருந்து வரவேண்டும். இரண்டு நாட்களில் வந்துவிடுகின்றேன் இந்தக்கிருகத்திலுள்ள மத்திமப்பிரதேசத்திற்கு நீர் எக்காரணத்தை முன்னிட்டும் வரக்கூடாதுஎன்றுகூறி, அவனுடைய மனந் தன்னைத்தொடரவும் தன்மனம் அவன் பால் நிற்கவும் புறப்பட்டாள் அந்தச் சந்திரப்பிரபை.

அப்பால் சக்திதேவன் அந்தக்கிருகத்திலிருந்து அங்கங்கு காணப்படும் விநோதங்களைக்கண்டு மகிழ்ச்சியுடனிருந்தான். இப்படியிருக்கையில் அடுத்த நாள், அந்தக் கிருகத்தின் மத்திமப் பிரதேசத்திற்குச் சமீபமாகப்போய் நின்று வித்தியாதர ஸ்திரீ இங்குச் செல்லக்கூடாதென்று கூறினாளே அதன்காரணத்தை யறிதல் வேண்டும் என்றெண்ணி, அந்தவிடத்திற் பிரவேசித்தான். மானிடர்களுடைய மனப் பிரவிர்த்தியானது எவ்வாறு தடைசெய்யப்படினும் பெரும்பான்மையும் தீயவழியிற்செல்வது வழக்கமேயன்றோ? சக்திதேவன் ஆங்குச்சென்றதும் மூன்று ரத்தினமண்டபங்களைக்கண்டான். ஒரு மண்டபத்தின்வாயிற்படி திறக்கப்பட்டிருந்தது. அதற்குள் பிரவேசித்தான்; உள்ளே ரத்னமயமான மூன்று மண்டபங்களிருந்தன. அவற்றுள் ஒன்றில் பிரவேசித்தான் சக்திதேவன். அங்குப்படுக்கையில் துணியால்தேகமுழுதும்போர்த்துக்கொண்டு படுத்திருக்கும் ஒரு மனிதனைக்கண்டான். அவன் யாரென்றறியவெண்ணி அவன்மேல்போர்த்திருந்தவஸ்திரத்தை யெடுக்கப்போனான். அக்கணமே அங்கு அம்மனிதனுக்கருகே பரோபகாரி ராஜனுடைய குமாரியாகிய கனகரேகை சவமாய்க் கிடக்கக் கண்டான். உடனே என்ன ஆச்சரியமிதுவென வியந்தான். “இது

எனக்கேற்பட்டதொரு பிரமம்போலும்! நான் எந்த மாதின்பொருட்டு யாத்திரையாக வந்தேனோ அவளே இங்குச் சவமாய்க்கிடக்கின்றாளே! உயிரிழந்த இம்மாது அத்தேயத்தில் மாத்திரம் உயிருடனிருப்பாளோ? ஆகா! இவளுடைய காந்தியோ வாடாமலிருக்கின்றது. இவ்வாறு தெய்வம் செய்யும் இந்திரஜாலத்தின் காரணம் புலப்படவில்லை. ஏதோ விசேஷ மிருக்கவேண்டும். இன்னும் இங்கிருக்கும் வேறிரண்டு மண்டபங்களிலும் பிரவேசித்துப் பார்க்கின்றேன்” என்று கருதி அவற்றுள் பிரவேசித்துப் பார்க்கையில் மண்டபத்திற் கொருவராக இரண்டு கன்னிகைகள் கனகரேகைபோல் படுத்திருக்கக்கண்டான் சக்திதேவன். பின்னர்என்னே விந்தையிது! யார் செய்யும் ஜாலமிதுவென வியந்து அங்கிருந்து வெளிப்பட்டு ஓரிடத்துட்கார்ந்தான். தான் உட்கார்ந்திருந்த இடத்திற்குச் சிறிது தூரத்தில் ஒரு அழகான வாவியையும் அதன் கரைமீது இரத்தினமயமான ஜேணமமைக்கப்பெற்ற ஒரு குதிரை நிற்கவும் கண்டான். உடனே அங்கிருந்து எழுந்து அக்குதிரையினருகே சென்றான். அங்கு நின்று சுற்றுமுற்றும் நோக்கினான். யாரையுங் காணவில்லை. உடனே அதன்மீது ஏறியுட்கார விரும்பி அதனருகே சென்றான். அக்குதிரை யவனைக் காலா லுதைத்து அந்த வாவியில் தள்ளிவிட்டது. அங்குமூழ்கிய சக்திதேவன் சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் தனக்குரிய வர்த்தமானமென்னு நகரத்திலுள்ள வாவியிலிருந்து பரபரப்புடன் வெளிப்பட்டான். இப்போது சக்திதேவன், சந்திரப்பிரபையைவிட்டுப் பிரிந்து நீரிலிருப்பதால், சந்திரப்பிரபையின்றிவாடும் ஆம்பல் மலரை ஒத்தவனானான். “வர்த்தமானபுரமெங்கே! வித்தியாபுரி யெங்கே! அந்தோ! ஆச்சரியமான மாயையின் ஆடம்பரத்தை யென்னென்று கூறுவது! என்னே ஆச்சரியமிது! கஷ்டம்! எவனோ மோசஞ் செய்தான் என்னை! பாக்கிய மிழந்தவனானேன். இனி நடக்கப்போவதைக் கண்டதார்?” என்று யோசித்தவாறே கரையேறித் தன் வீடுசென்று தன் தந்தைக் கெல்லாவிஷயமும் கூறினன். அது கேட்ட அவன் தந்தையும் மற்றும் அவன் உறவினரும் சக்திதேவனைக் கொண்டாடினர். மறுநாள் வீட்டிலிருந்துவெளிப்புறப்பட்டு நகரத்திற்குட் சென்றான். அங்கே, “வேதியனோ, க்ஷத்திரியனோவேறுயாரேனும் கனகபுரியைக்கண்டதுண்டாயின் அவன் உண்மையைக் கூறவேண்டும்; அவனுக்கு யுவராஜ்யமும் இராஜபுத்திரியும்கொடுக்கப்படும்” என்றுபறையறையப்படுவதைக்

கேட்டான். உடனே சக்திதேவன் அவர்களிடஞ் சென்று "நான் அந்தக் கனகபுரியைக் கண்டேன்" என்று கூறினன். அவர்கள் அப்பொழுதே சக்திதேவனை அரசனிடம் அழைத்துச் சென்று செய்திகூறினர். அரசன் சக்திதேவனை நோக்கியதும் "இவன் முன் பொய்பேசினவனன்றோ" என்று கேட்டான். சக்திதேவன், "நான்பொய்பேசவில்லை. நான்உண்மையில் கனகபுரியைக் கண்டேன். நான் சொல்வது பொய்யாகப் போமாயின் என் தலையை வெட்ட ஆக்ஞாபிக்கலாம்" என்று கூறினன். அரசன், உடனே தாதியர்களைக்கொண்டு தன் பெண் கனகரேகையை அங்கு வரவழைத்தான். கனகரேகை சக்திதேவனைக் கண்டதும் "பிதாவே! இவன் முன்பொய்பேசினவனல்லவா? இப்பொழுதும் இவன் கூறுவது பொய்யாகத்தானிருக்கும்" என்றாள். சக்திதேவன் "இராஜபுத்திரியே! நான் சொல்வது பொய்யோ மெய்யோ அதைப்பற்றிப் பின்னர் யோசிப்போம். நான் கண்டேனொரு ஆச்சரியம்! அதை உங்களுக்குக்கூற விரும்புகின்றேன். நான் கனகபுரி சென்றேன். அங்கே நீயொரு திவ்ய மண்டபத்தின்கண் சவமாய்க்கிடக்கக்கண்டேன். இப்போது நீ இங்கேஉயிருடனிருக்கின்றாய்; இஃதென்னமாயம்!" என்றான். இதைக்கேட்டதும் கனகரேகை, தந்தையை நோக்கி, "இந்த மகாத்மாதான் கனகபுரியைக் கண்டவர். இஃதுண்மை தான். இவர் தான் எனக்கு மணவாளனாகப்போகின்றார். என் மூன்று சகோதரிகளையும் இவரே மணஞ்செய்து கொள்ளப்போகின்றனர். அந்நகரத்திருந்து இவரே வித்யாதர இராஜ்யத்தைப் பரிபாலிக்கப்போகின்றார். நான் என்னுடைய தேகத்தையும் அந்நகரத்தையுமடைய வேண்டும். ஒரு முனிவரின் சாபத்தால் உமது கிருகத்தில் நான் பெண்ணாகப் பிறந்தேன். அவ்வாறு சாபங்கொடுத்த முனிவர்எனக்குச் சாபவிமோசனங் கூறத்தொடங்கி, 'மானிடனொருவன் கனகபுரியில் உன் தேகத்தைப்பார்த்து உண்மையை வெளியிடுங் காலத்துனக்குச் சாபவிமோசன முண்டாம், அவனே உனக்கு நாயகனாகவுமாவான்' என்றநுக்கிரகித்தார். இப்பொழுது எனக்குப் பூர்வஞான முண்டு. பிதாவே! இப்போது நான் என் காரியஸித்தியின்பொருட்டு எனக்குரிய வித்தியாதர நகரஞ் செல்கின்றேன்" என்று கூறித் தன் சரீரத்தை விட்டு மறைந்தாள். உடனே அரண்மனை யெங்கும் பெருங்கூக்குரல் உண்டாயிற்று.

இப்போது சக்திதேவன் ஐயோ! நாம் தவறிவிட்டோமே என்று வருத்தமுற்று, தன்னை நிந்தித்துக்கொண்டு அரண்மனையிலிருந்து வெளிப்பட்டு ஓரிடத்திலிருந்து "நானேன் கவலைப்படவேண்டும், கனகரேகை தன் விருப்பம் நிறைவேறப்போகின்றதென்று கூறினளன்றோ? ஆயினும் முன் சென்றவழியே அந்தக் கனகபுரிக்குச் செல்கின்றேன். தெய்வம் ஏற்ற உபாயங்களைத் தவறாமற் காட்டும்" என்று கருதி அன்றே அவ்வர்த்தமான நகரத்திலிருந்து புறப்பட்டான். முயற்சியுள்ள தீரர்கள் காரியசித்தி பெறாது திரும்புவதுண்டோ? சக்திதேவன் வெகுநாட் பிரயாணத்திற்கப்பால், முன் சென்ற மணற்குன்றிற்குச் சென்று அங்குச் சமுத்திரதத்தன் என்னும் வர்த்தகனைச் சந்தித்தான். ஆகா! முன் கப்பலுடைந்து கடலில் மூழ்கிய சமுத்திரதத்தனென்பவனிவனன்றோ? இவன் எவ்வாறு பிழைத்துவந்தான்! என்றெண்ணி அவனருகே சென்றான். சமுத்திரதத்தன் சக்திதேவனையின்னானென்று தெரிந்துகொண்டு மகிழ்வுற்று ஆலிங்கனஞ் செய்து நல்வரவு கூறித் தன் வீட்டிற் கழைத்துச் சென்று "கடலுக்கிரையான நீ எவ்வாறு தப்பிப்பிழைத்தனை" என்று கேட்டான். சக்திதேவன், தானொரு மீனால் விழுங்கப்பட்டு உத்கலத்தீவு சென்றது வரையில் தெரிவித்துப் பின் அவனை நோக்கி, "நீ யெவ்வாறு பிழைத்தனை" என்று வினவினன். "வேதியனே! கடலில் விழுந்த நாள்முதல் மூன்றுநாள் வரையில் ஒரு பலகையைப் பிடித்துக்கொண்டு கடலிலேயே மிதந்து கொண்டிருந்தேன். நான்காவது நாள் அவ்வழியே ஒருகப்பல்வந்தது. அதைக் கண்டு "என்னைக் காப்பாற்றவேண்டும்" என்று சைகை செய்தேன். அதனைக்கண்டு அக்கப்பலி லிருந்தவர்கள் என்னிடம் கப்பலைக் கொண்டுவந்து அதில் என்னை யேற்றிக்கொண்டார்கள். அந்தக் கப்பலில் என் தந்தை வந்திருக்கக்கண்டேன். என் தந்தை கப்பற்பிரயாணமாகப் புறப்பட்டு வெகுநாட் சென்றமையின், அப்பொழுது என்னைக் கண்டதும் மகிழ்ச்சியும் வருத்தமுமடைந்து கண்ணீருகுத்து என்னைப் பார்த்து "நீ இங்குவரக் காரணமென்ன?" என்று கேட்டார்? நான் "தாங்கள் சென்று வெகுகாலமாயும் வாராமையால், தர்மம் என்னும் வியாபாரத்தில் முயன்று கப்பலேறி வேறு தீவுக்குப் போய்க் கொண்டிருக்கையில் கப்பலுடைந்து கடலில் விழுந்தேன். தங்கள் கப்பலால் உயிர் தப்பினேன்" என்று கூறினேன். என் தந்தை "நீயேன் அவ்வாறு

கடலில் பிரயாணஞ் செய்யவேண்டும். நமக்குப் பொருள் ஏராளமாயிருக்கும்போது ஏன் இவ்வாறு கஷ்டப்படவேண்டும்? இதோ இக்கப்பலிலும் ஏராளமாகத் திரவியங் கொண்டுவந்திருக்கின்றேன்" என்று கூறி என்னை அக்கப்பலிலேயே வீட்டிற்கழைத்துவந்தார்" என்று கூறினான். சக்திதேவன் "எல்லாம் இறைவன் செயல்" என்று கூறி மகிழ்வுற்று அன்று முழுதும் அவனோடிருந்து சிரமபரிகாரஞ் செய்துகொண்டு மறுநாள் "நான் உத்தளத்தீவு போகவேண்டும். அதற்கென்ன யோசனை" யென்று கேட்டான். வர்த்தகன், "நீ கேட்டவேளை நல்லவேளை. இன்று இங்கிருந்து என்னைச் சார்ந்த சிலர் அங்குச் செல்கின்றனர். அவர்களோடு நீயும் போகலாம்" என்று கூறி அன்று உத்தளத்தீவுக்குப் புறப்பட்டவர்களோடு அவனைப் பிரயாணப்படுத்தியனுப்பினான். பின் சக்திதேவன் சரியானகாலத்தில் உத்தளத் தீவு போய்ச் சேர்ந்தான். அங்கே தன் பந்துவும் மகாத்மாவுமாகிய விஷ்ணுதத்தனிடஞ் செல்லக் கருதி ஒரு கடைவீதி வழியே போய்க்கொண்டிருந்தான். அப்பொழுது தாசராஜனாகிய ஸத்யவிரதனுடைய மைந்தர்கள் இந்தச் சக்திதேவனைச் சந்தித்து அவனை இன்னானென்று தெரிந்துகொண்டு "வேதியரே! தாங்கள் என் தந்தையோடு கனகபுரிக்குச் சென்றீரல்லவா? தாங்கள்மாத்திரம் தனியேவந்திருக்கிறீர்களே; எமது தந்தையெங்கே" என்று கேட்டனர். சக்திதேவன் "மைந்தர்காள்! நான்தான் உமது தந்தையுடன் கனகபுரி சென்ற அந்தணன். உமது தந்தை கடலில் கப்பலோடு சுழலிவிழுக்கப்பட்டு நீரிலாழ்ந்போயினர்" என்று கூறி அவர்களோடு விசனமடைந்தான். அவர்கள் இவ்வசனங் கேட்டதும் அடங்காக்கோபங்கொண்டு ஆங்கோரிடத்தில் வேலை செய்துகொண்டிருந்த தங்கள் வேலையாட்களை விளித்துத் "துராத்மாவாகிய இவ்வந்தணனைக் கட்டியடியுங்கள். இவனால் நமது தந்தை யிறந்தனர். ஒரு கப்பலிற் சென்ற இருவரில் ஒருவரிருக்க ஒருவரிறப்பதற்கு நியாயமென்ன? இந்தப் பாதகன் ஏதோ கேடு செய்திருக்கின்றான்; அதிலையமேயில்லை. ஆகையால் இவனைச் சண்டிதேவியின் ஆலயத்திற்குக் கொண்டுபோய் நாளைய தினம் பலியிட்டு விடுங்கள்" என்று உத்தரவளித்துச் சென்றனர்.

அவர்கள் உத்தாவின்படியே வேலைக்காரர்கள் சக்திதேவனைக்கட்டிப்பிடித் திழுத்துக்கொண்டு சண்டிகையின் திருக்கோ

யிலுக்குக் கொண்டுபோய் துவஜஸ்தம்பத்தில் கட்டிவிட்டு மறுநாள் பலியிடத் தீர்மானஞ்செய்து சென்றனர்.

அந்தச் சண்டிகையின் ஆலயம் அனேக ஜீவன்களைவிழுங்கியதொரு பெரிய யமனுடைய முகம்போன்றது. அங்குத் துவஜஸ்தம்பத்தில் கட்டுண்டிருக்கும் சக்திதேவன் தன் பிராணன்போய்விடுமே யென்னும் பயத்தினால் ஏதேதோ யோசனை செய்துகொண்டு அன்று பகற்பொழுதைக் கழித்து இராத்திரியில், தேவியைத் தியானித்து, "வரமளிக்கும் மகாகாளியே! மகிமைபெற்ற மகாதேவியே! பருத்த அசுரனுடைய கழுத்தினின்றும் பெருகிய இரத்தப் பிரவாஹத்தையும் இளஞ்சூரியனையும்போன்ற உருவத்துடன் நீ உலகத்தை ரக்ஷிக்கின்றாய்; அருட்பெருஞ் சோதியே! என்னை நீதான் காப்பாற்றவேண்டும். நான் அகாரணமாக எதிரிகளிடம் இச்சமயம் அகப்பட்டுக்கொண்டிருக்கின்றேன். விரும்பிய ஒருவரை யடையக் கருதி வெகுதூர மிருந்துவந்தவனாகின்றேன். என்னை, பரமகருணாநிதியாகிய நீதான் காப்பாற்றவேண்டும். வேறுதிக்கில்லை. துணைபுரிவாரில்லை. இரங்குவாரில்லை. அம்மணீ! நீதான் ஏழையைக் காக்கவேண்டும்—என்று அம்மனைத் துதித்துக்கொண்டே நித்திரை போய்விட்டான்.

சக்தி தேவன் கண்ணயர்ந்த சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் அவன் கனவில், தேவ ஆகிருதியுடன் கூடிய வொரு தேவதை தோன்றி, "சக்திதேவ! நீ பயப்படவேண்டாம். உனக்கு ஒருகெடுதி நேரிடாது. வேடராஜனுடைய குமாரத்தி பிந்துமதியென்பவள் நாளையதினம் காலையில் இங்கேவந்து உன்னைக்கண்டு மோகமுற்று உன்னை மணஞ்செய்துகொள்ள விரும்புவாள். நீ அவளுக்கு "உன்னிஷ்டப்படி செய்கின்றேன்" என்று வாக்குக்கொடு. பின் அப்பெண்மணியே உன்னை விடுவிப்பாள். அவள் வேட ஸ்திரீயன்று. தேவஸ்திரீ. ஒரு சாபசம்பந்தத்தால்இவ்வாறாயிருப்பவள்" என்று சொல்லிமறைந்தாள். உடனே சக்திதேவன் விழித்துக்கொண்டான். தன்கனவை யெண்ணிப் பார்த்து நல்லகாலமிருக்கின்றது நமக்கென்றுகருதிச்சந்தோஷித்தான். பின்னர்ச் சிறிதுநேரத்திற்கெல்லாம் பொழுதுபுலர்ந்தது. அமுதப்ரவாகம் எதிர்ப்பட்டதென்றெண்ணுமாறு தேவிகூறிய வேடப் பெண் அங்குத்தோன்றி சக்திதேவனைக் கண்டு, "நான் உம்மை இந்தச் சங்கடத்திலிருந்து விடுவிக்கின்றேன். என் விருப்பம்போல் நீர் செய்யவேண்

டும். என் சகோதரர்களுக்குப் பிரியமான சில வரன்களை நான் வேண்டாமென்று கூறித் தள்ளிவிட்டேன். இப்போது உம்மைக் கண்ட எனக்கு உம்மிடம் அன்புண்டாகின்றது. ஆகையால் தாங்கள் என்னை யடையவேண்டும்" என்று பிரார்த்தித்துக் கொண்டாள்.

இவ்வாறு பிந்துமதி என்னும் அப்பெண்கூறவும் சக்திதேவன் தேவி கனவிற்கூறியதை யெண்ணி மகிழ்ந்து அவ்வாறே செய்கின்றேன் என்று ஒப்புக்கொண்டான். பின்னர் அந்தப் பெண் தன் சகோதரர்களிடம் தன் விருப்பத்தைத் தெரிவித்து சக்திதேவனை விடுவித்தாள். சக்திதேவன் தேவிதனக்கிட்ட கட்டளையை மறுக்கக்கூடா தென்றெண்ணி அப்பெண்ணை மணந்து அங்கு அவளோடு சிலகாலம் சுகமாக வாழ்ந்து வந்தான்.

இவ்வாறிருக்கையில் ஒருநாள் இருவரும் தங்கள் வீட்டின் மேல்மாடி மீது உலாத்திக்கொண்டிருந்தனர். அப்பொழுது அத்தெரு வழியே ஒரு சண்டாளன் பசுவின் இறைச்சியை யெடுத்துக்கொண்டு சென்றான். அவனைச் சக்திதேவன் கண்டதும், "பெண்மணீ! இந்தப் பசு மூவுலகத்தவராலும் நமஸ்கரிக்கத்தக்கது. அவ்வாறான பெருமை வாய்ந்த பசுவைக்கொன்று இதோ இங்குத் தெருவில் செல்லுகிறானே இவன் அதன் இறைச்சியைப் புசிக்க எடுத்துக்கொண்டு போகின்றான். இவன் மகா பாவி யென்பதிலையமில்லை" என்றான். பிந்துமதி "நாதா! இந்தக் காதகத்தால் மிகுந்த பாபமுண்டென்பதை நானறிவேன். நான் முன் பசுக்களுக்குச் செய்த சிறிய அபராதம் காரணமாக இங்கு வேடர் குலவனிதையாயிருக்கின்றேன். இதற்கேதேனும் பிராயச்சித்தமிருக்கின்றதா? உண்டாயின், தெரிவிப்பீர்களாக; நான் அதனைச் செய்ய விரும்புகின்றேன்" என்றாள். சக்திதேவன், "ஆச்சரியம்! நீ யார்? உனது வரலாற்றை முதலிற் கூறினால், பின்னர் யான் பிராயச்சித்தத்தைக் கூறுகின்றேன்" என்றான். பிந்துமதி "நாதா! அஃது இரகசியமானது. அது தெரிவிக்கக் கூடாதது" என்றாள். சக்திதேவன் "நீ கூறினாலன்றி என்மனந் திருப்திபடையாது அவசியம் தெரிவிக்கவேண்டும்" என்று கட்டாயப்படுத்திக் கேட்டான். பிந்து மதி "நாதா நான் தெரிவிக்கின்றேன். தாங்களதை மிகவும் இரகசியமாகக் காப்பாற்றுவதாக வாக்குத்தரவேண்டும்" என்று கேட்டாள். சக்திதேவன்

"பிராண நாயகியே! அவ்வாறே செய்கின்றேன்" என்றான். பிந்துமதி "நாதா! சந்தோஷம்! இத்தீவில் உமக்கு இன்னொரு மனைவி ஏற்படப்போகின்றாள். அவள் சீக்கிரமாகக் கர்ப்பந்தரிப்பாள். பின் எட்டாவது மாதத்தில் அவளுடைய கர்ப்பத்தைப் பிளந்து நீர் கர்ப்பத்தை வெளிப்படுத்தவேண்டும். இவ்விஷயத்தில் நீர் தயை காட்டக்கூடாது" என்றனள். சக்திவேன் "பிந்துமதி! என்ன இவ்வாறான கொடிய செய்கை செய்யவேண்டுமென்று சிறிதுங் கூசாமற் கூறுகின்றாய்? என்ன ஆச்சரியமிது" என்று கேட்டான். பிந்துமதி "பிராணேசா! இதை நீர் அலட்சியஞ் செய்யக்கூடாது. ஒருகாரணத்தை யுத்தேசித்துச் சொன்னேன். மறுக்கவே கூடாது. எனக்கு வேட ஜன்மம் வந்த வரலாறு கேளுங்கள். நான் முன்ஜன்மத்தில் ஒரு வித்தியாதர ஸ்திரீயாகவிருந்தேன். அங்கு ஏற்பட்ட சாபத்தால் இந்தப் புவியில் மானிட ஜன்மமெடுக்க நேரிட்டது. நான் வித்யாதர ஸ்திரீயாக இருந்த காலத்தில் தந்தியைப் பற்களால் கடித்து வீணையில் பொருத்தினேன். அத்தந்தி பசுவின் நரம்பன்றோ? அது என் வாயால் தீண்டப்பட்டமையால் இந்தக்கதி யெனக்குண்டாயிற்று. அதன் இறைச்சியைப் புசிப்பவன் கதி இனிக் கேட்கவேண்டுமோ?— என்று இவ்வாறு பேசிக்கொண்டிருக்குந் தருணத்தில் அவளுடைய சகோதரனொருவன் அங்கு வந்து சக்திவேனைப் பார்த்து, "தேவ! சீக்கிரமாக எழுந்திருக்கவேண்டும். ஒரு பெரிய பன்றி அநேக ஜனங்களைக் கொன்றுவிட்டு இங்கேயும் எங்கிருந்தோ ஓடி வருகின்றது. அதைக் கொல்லவேண்டும்." என்றான். உடனே சக்திதேவன் பரபரப்புடன் எழுந்து, சக்தி யென்னுமொரு ஆயுதத்தை யெடுத்துக்கொண்டு அதை யடித்தான். அப்பன்றி இங்குமங்குமாக வளைந்து வளைந்து வெகு தூரமோடிக் கடைசியில் ஆங்கிருந்த ஒரு பிலத்துவாரத்துட் புகுந்தோடிற்று. சக்திதேவனும் தைரியமாய் அத்துவாரத்திற்குள் பிரவேசித்து அதனைத் துரத்திச்சென்றான். அங்குச்சென்ற பன்றி இவன் கண்ணுக்குத் தென்படாமல் எங்கேயோ மறைந்து விட்டது. சக்திதேவன் அத்துவாரத்துள் நாலா பக்கமுமலைந்து பார்க்கையில் ஒரு நந்தவனத்தைக்கண்டு அதற்குள் பிரவேசித்தான். ஆங்கோர் அழகான பூஞ்சோலையின் மத்தியில் ஒரு பெண்மணி யிருக்கக் கண்டான். அவளுடைய அற்புதமான ஆகிருதியைக்கண்டு அதியாச்சரியமடைந்து நின்றான். அப்பெண், வனதேவதை பிரத்தி

யட்சமாகி வருவதுபோல் சக்திதேவனை நோக்கிவந்தாள். சக்திதேவன், "ஏ சுந்தரி! ஏன் அஞ்சுகின்றாய்? நீ யார்?" என்று கேட்டான். தென்றிசை யரசனாகிய சண்டவிக்ரமனுடைய புதல்வி நான். நான் கன்னிகை. பிந்துரேகையென்பது என்நாமம். ஜ்வலிக்கும் நேத்திரமுடைய ஒரு அரக்கன் என்னை என் தந்தையின் வீட்டிலிருந்து இங்குக்கொண்டு வந்து சிறைப்படுத்தியிருக்கின்றான். அவ்வசுரன் இறைச்சியை விரும்பிப் பன்றியுருக்கொண்டு வெளியே சென்றிருந்தான். யாரோ ஒரு வீரன் சக்தி யென்னும் ஆயுதங்கொண்டு அப்பன்றியை அடித்தனன். அங்கு அடியுண்ட அவ்வரக்கன் இப்பிலத்துள் நுழைந்து இங்கேமரணமடைந்தான். அவனால் யாதொரு தீமையும் பெறாத நான் இந்த நந்தவனத்திற்கு இப்போது தான் ஓடி வந்தேன்" என்றாள். சக்திதேவன், "இராஜகுமாரி, நீ அஞ்சவேண்டாம். அவ்வரக்கனை சக்தியாயுதத்தால் கொன்றவன் நானே. நீ சிறிதும் கவலைப்படவேண்டாம்" என்றான். பிந்துரேகை, அங்ஙனமாயின் உமது வரலாற்றை யறிய விரும்புகின்றேன்" என்றனள். சக்திதேவன், "நான் ஒரு வேதியன். என் பெயர் சக்திதேவன்" என்றான். பிந்துரேகை, தாங்கள்தான் என்னை மணந்து என்னைக் காப்பாற்றவேண்டும். நான் வேறு திக்கில்லாதவளா யிருக்கின்றேன் இச்சமயம். தாங்களே என் குறைமுடிக்க வந்த குலதெய்வம்! ஏழைக்கிரங்கி ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும்" என்று பிரார்த்தித்தாள். சக்திதேவன் "அணங்கே! அவ்வாறே செய்கின்றேன். நீசிறிதும் பயப்படவேண்டாம்" என்று கூறி அவளை யழைத்துக்கொண்டு அப்பிலத்துவாரத்திலிருந்து வெளிப்பட்டுத் தன்வீடுவந்து தன் மனைவி பிந்துமதியினிடம் நடந்ததைத் தெரிவித்தான். அப்பால் பிந்துமதியின் அநுமதிப்படி அந்தப் பிந்துரேகையைமணஞ் செய்துகொண்டு இரண்டு மனைவிமாருடன் சுகமாக இருந்துவந்தான் சக்திதேவன்.

இவ்வாறிருக்கையில் பிந்துரேகை கர்ப்பந்தரித்து எட்டாவது மாதமடைந்தாள். அப்பொழுது பிந்துமதிசக்திதேவனிடம் சென்று நாதா! தாங்கள் முன்னொரு பிரதிக்ஞை செய்திருக்கின்றீர்கள். அது நினைவிலிருக்கின்றதா? அதன்பிரகாரம் உமது இரண்டாவது மனைவியின் கர்ப்பத்தை அவள் வயிற்றைக் கிழித்து வெளிப்படுத்தவேண்டிய காலமிதுவே யாகுமன்றோ? ஆகையால்

உமது பிரதிக்ஞை வீணாகாதவாறு தயையின்றி இக்காரியத்தைச் செய்யும் என்றாள்" சக்திதேவன், நட்பினாலும் கருணையாலும் வியாகுலமடைந்து, பிரதிக்ஞைக்குப் பரதந்திரனாகி ஒரு கணப்பொழுது எதுவும் பதிற்சொல்லாமலிருந்தான். பின்னர் மனவருத்தத்துடன் பிரதிக்ஞையை நிறைவேற்றுகின்றேன் என்று கூறிப் பிந்துரேகையினிடஞ் சென்று நின்றான். பிந்துரேகை தன் நாயகனைக் கண்டதும் வந்தனஞ் செய்துபசரித்து, "நாதா! தாங்கள் மனவருத்தத்துடனிருக்கிறீர்களல்லவா? அதற்குக் காரணம் யானறிவேன். பிந்துமதி, என்வயிற்றைப் பிளந்து கர்ப்பத்தை வெளிப்படுத்துவதற்காக உம்மையனுப்பி யிருக்கின்றாள். தாங்கள் தடையின்றி அவ்வாறே செய்யவேண்டும். தயைகாட்டக்கூடாது. அதிற் காரியமிருக்கின்றது. இதை யநுசரித்த சரிதமொன்றிருக்கின்றது; அதனைக்கேளுங்கள் என்று கூறுகிறாள்.

கம்புகம் என்னுமொரு நகரத்தில் ஹரிதத்தன்என்னுமொரு வேதியனிருந்தான். அவனுக்கு ஏராளமான பொருளிருந்தது. தேவதத்தன் என்னும் ஒரு புதல்வன் ஒருவனிருந்தான் அவனுக்கு. அவன் சிறுவயது முதற்கொண்டு சூதாட்டத்தில் மிகுதியும் தன் காலத்தைக் கழித்துவந்தான். அவன் ஒரு சமயம் பந்தயத்தில் தன் வஸ்திர முதலியவற்றைப் பறிகொடுத்துத் தன் தந்தையின் வீட்டில் நுழைவதற் கஞ்சினவனாகத் திரிந்தான். அப்பொழுது அவன் பாழடைந்த ஓர் ஆலயத்தைக்கண்டு அதற்குள் பிரவேசித்தான். அங்கு ஜாலபாதர் என்னும் வ்ருதி யொருவர் தனியே யுட்கார்ந்து ஜபஞ்செய்துகொண்டிருக்கக் கண்டான். தேவதத்தன் உடனே அவரிடஞ் சென்று வந்தனம் புரிந்து நின்றான். ஜாலபாதர் என்னும் அம்முனிவர் தன் மௌனத்தை விட்டுத் தேவதத்தனுக்கு நல்வரவுகூறி உபசரித்தனர். தேவதத்தன் ஒரு க்ஷணப்பொழுது எதுவும் பேசாமலிருந்தான். ஜாலபாதர் "தேவதத்த! நீ யேன் கவலைப்படுகின்றாய்?" என்று வினவினர். தேவதத்தன் "சுவாமி! என்று வந்தனஞ்செய்து நின்று, தான் சூதாடிப் பொருளையிழந்ததைக் கூறி விசனப்பட்டான். ஜாலபாதர் சூதாடுகிறவனுக்கு எவ்வளவு பொருளிருந்தாலும் போதாது. நீ நல்ல நிலைமையை யடைய விரும்புவாயாயின் நான் சொல்லுகிறபடி செய்யவேண்டும். நீ வித்தியாதரத் தன்மையடைய முயற்சித்து அதையடைய

வேண்டும். அதற்கேற்ற சாதகங்களை நான் உனக்குக் கூறுகின்றேன். அந்தச்சாதகங்களை நீ என்னுடனிருந்து செய்யவேண்டிய தவசியம்! என்னுத்தரவைப் பரிபாலிக்கவேண்டும். தவறக்கூடாது," என்றார். தேவதத்தன், "கட்டளைப்படி நடக்கின்றேன்" என்று ஒப்புக்கொண்டான். ஜாலபாதர், "நல்லது; என்னுடனிருந்து வா" என, அவ்வாறே தேவதத்தன் அவரருகேயிருந்து அவருத்தரவுப்படியே எதையும் செய்து வந்தான்.

ஒரு நாள் ஜாலபாதர், மயானத்திற்குச் சென்று ஆங்கோர் ஆலமரத்தடியில் இரவில் பூஜை யேற்படுத்தி அதில் அன்ன முதலியன நிவேதித்துத் திசைகளுக்குப் பலிகொடுத்து "வேதியனே! நீ யிவ்வாறு நாடோறும் பூஜை புரிதல் வேண்டும். ஓ வித்யுத் ப்ரபே! இந்த என் பூஜையைக் கிரகித்துக் கொள்ளென்று கூறவேண்டும். பின்னர் நமது காரியம் சித்தியாவது திண்ணம்" என்று கூறினர். தேவதத்தன், "அவ்வாறே தவறாது செய்கின்றேன் சுவாமி" என்று கூற இருவரும் வீடு சென்றனர்.

மறு நாள் முதற்கொண்டு தேவதத்தன் இடுகாடு சென்று தன் ஆசான் விதித்தபடி பூஜை புரிந்து வந்தான். இங்ஙனம் பூஜை தவறாதியற்றி வருகையில் ஒருநாள் அவணிருந்த ஒரு மரத்திலிருந்து ஒருதேவஸ்திரி திடீரென்று எதிர்ப்பட்டு "தேவதத்த! புறப்படு எமது யஜமானி உம்மை அழைத்துவரச் சொன்னாள்" என்று கூறி அவனைத் தான் எந்த மரத்திலிருந்து வெளிப் பட்டாளோ அம்மரத்திற் காணப்பட்ட ஒரு இடைவெளி வழியே யழைத்துச் சென்றாள். அங்குச் சென்ற தேவதத்தன், ஒரு ரத்தின மயமான வீட்டைக் கண்டு அதற்குள் தைரியமாய்ப் பிரவேசித்தான். ஆங்கோர் அறையில் ஒரு படுக்கையில் ஒருவனிதை சயனித்துக் கொண்டிருக்கக் கண்டான். அப்பொழுது அவன் நமதுகாரியசித்தி இங்குருவெடுத்துப் பிரத்தியட்சமா யிருக்கின்றதென்று கருதி மகிழ்ந்து, அவளருகே சென்றான். அம்மாது அதிதியை நல்வரவு கூறி விசாரிப்பது போல் தன் கால் தண்டை, சிலம்புகள் ஒலியிடச் சரேலென்றெழுந்து, தன் படுக்கையில் அவனை உட்கார வைத்துக் கொண்டாள். தேவதத்தன் உட்கார்ந்ததும் அம்மாது அவனை, நோக்கி, "மகா பாக்யசாலியே! யக்ஷராஜனாகிய ரத்னவரசனுடைய குமாரி நான்.

என் பெயர் வித்யுத்பிரபை. விரதசீலராகிய இந்த ஜாலபாதர் என்னையே பூஜித்தார். நான் அவருடைய காரியம் சித்திபெறச் செய்பவள். தாங்கள் என் பிராணனுக்குப் பிரபுவாகியவர். ஆகையால் தங்களிடம் அன்பு பாராட்டும் என்னை மணஞ்செய்து கொள்ளவேண்டும்" என்றாள். தேவதத்தன் அவ்வாறே செய்துகொள்ளுகின்றேன் என்று கூறி அப்பெண்மணியை மணஞ்செய்து கொண்டு அங்குச் சிலநாளிருந்து சுகமநுபவித்து வந்தான். அப்பால் அந்த வித்யுத்பிரபை கர்ப்பந் தரித்தாள். தேவதத்தனுக்கு அப்பொழுது ஜாலபாதரிடம் போகவேண்டுமென்னும் எண்ணமுண்டாயிற்று; அவனவ்வனிதையிடம் விடைபெற்றுக் கொண்டு ஜாலபாதரிடம் வந்து கைகட்டி வாய்பொத்தி நின்று நடந்ததைக் கூறினான். ஜாலபாதர் கேட்டு மகிழ்வுற்று "தேவதத்த! நல்ல காரியஞ் செய்தாய்; ஆயினும் நீ பொரு காரியம் செய்யவேண்டும்; நீ முன் எனக்குச் செய்திருந்த பிரதிக்ஞைப்படி என் வார்த்தையை மீறி நடக்கக்கூடாதல்லவா? ஆகையால் இக்கணமே வித்யுத் பிரபையிடஞ் சென்று அவள் வயிற்றைப் பிளந்து கர்ப்பத்தை யிழுத்து எடுத்துக்கொண்டு என்னிடம் வந்து சேர்வாய்" என்றுரைத்தனர். தேவதத்தன் மிகுந்த துக்கத்துடன் தன் இஷ்டநாயகியிடஞ் சென்று முகவாட்டத்துடன் நின்றான். வித்யுத்பிரபை, "நாதா! நீர் இப்போது துக்கத்துடன் வந்திருக்கிறீர். அந்தத் துக்கத்திற்குக் காரணத்தை யானறிவேன். என் வயிற்றைக் கிழித்துக் கர்ப்பத்தை யிழுத்துவரும்படி ஜாலபாதர் உத்தரவுசெய்தனுப்பியிருக்கின்றாரல்லவா? ஆகையால்அவர்விருப்பத்தின் பிரகாரம் என்வயிற்றைப் பிளந்து கர்ப்பத்தை யிழுத்துக்கொண்டு போகலாம். சிறிதுந் தயைகாட்ட வேண்டாம். என்று கூறினள். தேவதத்தன் அக்காரியஞ் செய்ய அஞ்சினன். வித்யுத்பிரபை, தானே தன் வயிற்றைபிளந்து கர்ப்பத்தை வெளிப்படுத்தி தேவதத்தன் முன்னேவைத்து, "ஆர்யபுத்ர! இது தான் வித்யாதரத் தன்மையை யடையக் காரணமாயிருப்பது; நீர் இதை யெடுத்துக்கொண்டு செல்லலாம். நான் முன் வித்தியாதர ஸ்திரீயாகவிருந்து சாபத்தால் யக்ஷஸ்திரீயாகப் பிறந்தேன். இதுவே என் சாபத்திற்கு முடிவானகாலம். பூர்வஜன்ம நினைவு எனக்குண்டு. நான் இப்பொழுது என்னிருப்பிடஞ் செல்லுகின்றேன். நம்மிருவருக்கும் மீண்டும் சேர்க்கை அங்கேதான் ஏ

படும்." என்று கூறி உடனே மறைந்துவிட்டாள். தேவதத்தன் வருத்தத்துடன் அந்தக் கர்ப்பத்தை யெடுத்துக்கொண்டு ஜாலபாதரிடம் வந்து அதனை அவர்முன்னிலையில் வைத்தான். சாதுக்கள் தங்களுக்குக் கிடைத்தற்கரியவஸ்து கிடைப்பினும் அதனைப் புசித்துத் தங்கள்வயிற்றை நிரப்பிக்கொள்ள மாட்டார்களன்றோ?

ஜாலபாதர் தம்மிடம் கொண்டு வந்து வைத்த அந்தக் கர்ப்பத்தைச் சமைத்துத் தம் முன்னிலையில் வைத்துவிட்டுப் பைரவர் பூஜைக்காக மயானஞ் செல்லத் தேவதத்தனுக்குத்தரவிட்டார். தேவதத்தன் அவ்வாறே அந்தக் கர்ப்பத்தைத் தயார்செய்து வைத்துவிட்டுப் பைரவ பூஜைக்குச்சென்று சிறிது நேரத்திற் கெல்லாம் திரும்பினன். அதற்குள் ஜாலபாதர் அந்தக் கர்ப்பத்தைச் சிறிதும் மிச்சம் வைக்காமல் புசித்துவிட்டு உட்கார்ந்திருக்கக் கண்டான் தேவதத்தன். உடனே அவரை நோக்கி, "குருவே! எங்கே கர்ப்பமாமிசம்?" என்று கேட்டான். அக்கணமே ஜாலபாதர் வித்தியாதரத் தன்மையையடைந்து ஆகாயத்திற் கிளம்பி ஆகாயம் போன்ற கத்தியுடனும் ஹாரகேயூரங்களுடனும் விளங்கினர்.

இக்காட்சியைக்கண்ட தேவதத்தன், 'அந்தோ! இந்த ஜாலபாதனல் இவ்வாறு மோசம்போனேன். அதிக உண்மையுடனிருந்தால் யார் தான் அவமதிப்படையார்? இருக்கட்டும்; இவனுக்கு நான் எவ்வாறு பதிற்செய்து என் மனச்சங்கடத்தைத் தீர்த்துக்கொள்வேன். நான் இவனை எவ்வாறு இனிக்கண்டுபிடிப்பேன்" என்று சிறிது நேரம் யோசித்தவாறிருந்து, இதற்கு வேதாள வசியம் இன்றியமையாததாகும்; அதை எவ்வாறேனும் அடைகின்றேன். முற்சியுடையார் இகழ்ச்சியடையாரன்றோ?—என்று கருதி அன்றிரவே மயானஞ் சென்று ஆங்கோர் மரத்தடியில்உட்கார்ந்து ஜபித்து ஒரு மானிடசரீரத்தில் வேதாளத்தை ஆவாகனஞ்செய்து பூஜித்தான். அதற்கு நரமாமிச பலியையும் தர்ப்பணத்தையும் செய்தான். அதனல் வேதாளம் திருப்திபடையவில்லை. அது கண்ட தேவத்தன் தன் மாமிசத்தைச் சேதித்துக் கொடுத்து அதனைத் திருப்தி செய்விக்கத் துணிந்தான். அப்பொழுது வேதாளம், "தைரியசாலியே! நான் உனது தைரியத்தைக் கண்டுகளிப்படைந்தேன். நீ விரும்பியதை நான் எவ்வாறேனு முடித்துத்தருகின்றேன்" என்று கூறியது. தேவதத்தன், "வேதாளமே! தன்னை நம்பியவனை மோசஞ் செய்த துராத்மாவாகிய ஜாலபாதனிருக்கும் வித்யாதரபதிக்கு என்னையழைத்துச் செல்லவேண்டும். அவனை நான் நிக்ரகிக்கவேண்டும்" என்றான். வேதாளம் அவ்வாறே இதோ அழைத்துச்செல்கின்றேன் என்று கூறி தன் நிஜ சொருபத்தோடு அவன் முன்னின்று அவனைத் தன் தோளின் மீதேற்றிக்கொண்டு ஒரு கணநேரத்தில் வித்யாதரபதிக்குக் கொண்டுபோய்ச் சேர்த்தது. அங்குப் பலவிடங்களுக்குச்சென்று தேடி ஜாலபாதரைக் கண்டுபிடித்தான் தேவதத்தன்.

ஜாலபாதர் அப்பொழுது தாம் வித்யாதரத்தன்மை பெற்றிருக்கின்றோமென்னும் கர்வங்கொண்டு அகங்காரமே ஓர் உருவெடுத்து வந்தாற்போறு ஓர் இரத்தினசனத் தமர்ந்திருந்தார். தம்மைச்சிறிதும் விரும்பாத வித்யுத்பிரபையை யடைய விரும்பிப் பலவாறு அவளுடன் இன்பவார்த்தைகளைப் பேசிக்கொண்டிருந்தார். தேவதத்தன் ஜாலபாதரிருக்கும் நிலைமையைக் கண்டதும் சினங்கொண்டு அவரை வேதாளத்தின் மீதிருந்தவாறே துரத்திச்சென்றனன். அப்போது தேவதத்தனைக்கண்டு மகிழ்வுற்ற வித்யுத்பிரபையின் நேத்திரங்களாகிய சகோரபக்ஷிகளிரண்டிற்கும் அமுதம்பொழியும்சந்திரன்போலிருந்தான்அவன். தேவதத்தனுக்குப் பயந்த அந்த ஜாலபாதர் தமதுகையிற்கொண்டிருந்த கத்தியை நழுவவிட்டுப் பிரமித்து நின்றுவிட்டார். தேவதத்தன் அக்கத்தியைத் தான் கைப்பற்றிக்கொண்டான். ஆனல் ஜாலபாதரை யொன்றுஞ் செய்யவில்லை. மேலான மனமுடையவர்கள், தமது பகைவர்கள் தம்மிடத்துப் பயந்தபோது அவர்களிடத்துத் தயை பாராட்டுவார்களே யன்றித் தீமை சிறிதும் செய்பார்களன்றோ? தேவதத்தன் சும்மாவிருந்தது கண்டும் அவனைச் சுமந்து வந்த வேதாளம் ஜாலபாதரைக் கொல்லச் சினங்கொண்டது. அதைத் தேவதத்தன் தடுத்து, "பாஷண்டனும் கிருபணனுமாகிய இவனைக் கொல்வதால் நாமடையும் பலன் யாதாம்? இவனைப் பூலோகத்திற்குக் கொண்டுபோய் இவனிருந்த இடத்திற் சேர்த்துவிடு. இவன்முன்போல காபாலிகனகவிருப்பதே இவனுக்கேற்ற தண்டனை யாகும்" என்று கூறினன்.

அச்சமயம் ஆகாயத்தின் கண் பார்வதி பரமேசுவரர் இருவரும்தோன்றி, "புத்திர! ஒருவருக்குமில்லாத உன் தைரியத்தைக்

கண்டு மகிழ்வுற்றோம். ஆகையால் இங்கு நீ யெப்போதும் வித்தியாதரர்களுக்கு அரசனாகவிருக்கும் தன்மையை யடையக் கடவாய்" என்று கூறி உடனே அந்தர்த்தானமாயினர். வேதாளம் உடனே ஜாலபாதரைத் தூக்கிக்கொண்டு வந்து பூமியிற் சேர்த்துவிட்டது. ஜாலபாதருக்கு இப்போது சித்திகள் குறைந்தன. அதர்மம் எவ்வாறு நிலைநிற்கும்? தேவதத்தன் அப்பால் அந்த வித்தியாதரபதிக்கு அரசனாகி வித்யுத்பிரபையுடன் வாழ்ந்து வந்தான்.

இச்சரித்திரத்தைப் பிந்துரேகை தன் கணவனுக்குச் சொல்லிப் பின்னும் அவனை நோக்கி, இவ்வாறாய காரியமெல்லா மிங்ஙனமே முடிவுபெறுகின்றன. பிந்துமதி கூறியபடி என்னுடைய கர்ப்பத்தைச் சிறிதுந் துக்கமின்றி இழுத்துக்கொள்ளும்" என்று கூறினாள். சக்திதேவன் அதுகேட்டும் ஓகோ இது பாபமான காரியமாயிற்றே; நானெவ்வாறு இதனைச்செய்யத் துணிவது" என்றெண்ணிச் சற்றுத் தயங்கினான். அப்பொழுது "சக்திதேவ! நீ சிறிதும் அஞ்சாது இவள் கர்ப்பத்திலுள்ள சிசுவின் கழுத்திற் கைகொடுத்திழுத்து அதனை வெளிப்படுத்து; அது வெளிப்பட்டவுடன் கத்தியாய் விடும்" என்றோர் அசரீரி வாக்குண்டாயிற்று. உடனே சக்திதேவன் தைரியமடைந்து பிந்துரேகையின் வயிற்றைப் பிளந்து கர்ப்பத்திலுள்ள சிசுவை இழுத்து வெளிப்படுத்தினான். அக்கணமே அந்தக் கர்ப்பம் சக்திதேவனுடைய சித்தியின் கேசம்போல் நீண்டதொரு கத்தியாயிற்று. பிறகு அந்த வேதியன் வித்தியாதரனானான். பிந்துரேகை அக்கணமே மறைந்துவிட்டனள். அப்பால் சக்திதேவன் பிந்துமதியிடம் வந்து எல்லாவற்றையுந் தெரிவித்தான். பிந்துமதி "நாத! நாங்கள் வித்தியாதரபதியின் புத்திரிகள். நாங்கள் நால்வர் சகோதரிகள். சாபத்தின் காரணமாகக் கனகபுரியினின்று இங்கு வந்தவர்கள். எங்கள் மூவரில் இன்னொருத்தி தாங்கள் வர்த்தமானபுரியில் பார்த்த கனகரேகையாவள். அவள் சாபவிமோசன மடைந்ததையும் நீர் கண்டீரன்றோ? அவள் இப்போது தன்னுடைய நகரம் சென்றனள். அவளுக்குத் தெய்வச் செயலால் சாபமிவ்வா றேற்பட்டது. நான்தான் மூன்றாமவள். எனக்கு இப்போதுதான் சாபவிமோசன மேற்பட்டது. அன்பனே! அந்தப் பட்டணத்திற்கு நான் இப்போது போகவேண்டும். எங்களுடைய தேகங்கள் அங்கிருக்

கின்றன. சந்திரப் பிரபை எங்களுக்கு மூத்தவள். தாங்களும் அங்கு இக்கத்தியின் மகிமையால் வரலாம். அங்கு எங்கள் தந்தையால் கொடுக்கப்படும் எங்களை மனைவியாகப்பெற்று இன்னும் சில ரூபவதிகளையும் மனைவியாகப் பெற்றுச் சுகமாக அவ்விராஜ்ய பரிபாலனஞ் செய்வீர்" என்று உண்மையைத் தெரிவித்தாள். உடனே இருவரும் ஆகாயமார்க்கமாகக் கனகபுரி சென்றனர். அங்கு முன் தான்கண்ட மூன்று மண்டபங்களிலும் படுத்திருப்பதுபோற் கிடந்த மூன்று சரீரங்களையும் இப்போது தன் மூன்று மனைவியராகக்கண்டான் சக்திதேவன். மங்களங்களைச் செய்பவளும்பிந்துமதிக்கு மூத்தவளும் நான்காமவளுமாகிய சந்திரப்பிரபையையும் பார்த்தான். அந்த விப்ரசிரேஷ்டனுடைய வரவைக் கொண்டாடுவதன் பொருட்டுப் பல பணிவிடைப் பெண்கள் அங்கு வந்தனர்.

அப்பொழுது சந்திரப்ரபை சக்திதேவனை நோக்கி, சுந்தர! இவள்தான் நீர் வர்த்தமானபுரியில் இராஜகுமாரியாகக் கண்ட கனகரேகை. இவள் என்னுடைய சகோதரியாகிய சந்திரரேகை என்பாள். உத்தளத்தீவில் நீர் முதலில் மணந்துகொண்ட வேடராஜன் புத்திரியாகிய பிந்துமதி இவளாகிறாள். இவள் என்னுடைய சகோதரி சசிரேகை. பின்னர், அசுரனால் சிறைவைக்கப்பட்டிருந்த ராஜகுமாரியாகிய பிந்துரேகை உமக்கு மனைவியானாளல்லவா? அவள்தான் இதோ இங்கிருப்பவள். இவள் என் சகோதரி சசிப்ரபை என்பவள். புண்யசாலியே! எங்களுடன் என் தந்தையிடம் வாருங்கள். போகலாம்; அவர் மூலமாக எங்களை மணஞ்செய்து கொள்ளுங்கள்" என்று மன்மதனுடைய ஆக்ஞையைத் தெரிவிப்பது போலக் கூறினாள்.

பின்னர் சக்திதேவன் நான்கு பெண்களுடனும் வனத்திற்குச்சென்று அவர்களின் பிதாவிருக்கு மிடத்திற்குச் சென்றான். அந்தப் பெண்கள் நால்வரும் தந்தையின் பாதங்களிற் பணிந்து விஷயத்தைப் பணிவாய்த்தெரிவித்துக் கொண்டனர். அந்த வித்யாதரச்ரேஷ்டன் மகிழ்வுற்றுச் சக்திதேவனையும் பார்த்து ஆசீர்வதித்து அப்பெண்கள் நால்வரையும் ஏககாலத்தில் பாணிக்கிரகணம் செய்து கொடுத்துத் தன் இராஜ்யத்தையும் சக்திதேவனுக்கேயளித்துத் தனக்குத் தெரிந்த வித்தைகளையும் அவனுக்கு உபதேசித்தான். அவனுக்குச் சக்திவேகன் என்னும் வித்தியாதரப் பெயரையு மளித்தனன். அப்பால் "ஏ சக்திவேக! உன்னைஎவரும்

ஜயிக்கப்போவதில்லை. மகா மகிமைவாய்ந்த உதயன மகாராஜனுடைய புத்திரனாகிய நரவாஹனதத்தனே சக்ரவர்த்தியாவன். அவனே உங்களுக்குப் பிரபு. ஆகையால் நீ அவனுக்கு வந்தனஞ் செலுத்தக்கடவாய்" என்று கூறித் தன் பெண்களையும் மருமகனையும் மனமகிழ்ச்சியுடன் ஆசீர்வதித்துத் தன் நகரத்திற் கனுப்பினன்.

அப்பால் சக்திதேவன் ஸ்வர்ண ரஸனைகளால் பிரகாசிப்பதும் திவ்யமாடமாளிகைகளுடன் கூடியதும் மனோகந்தமாக விளங்குவதுமாகிய கனகபுரிக்கு அரசனாகி அங்குத் தன்பிராணநாயகி நால்வருடனுமிருந்து சுகமாக வாழ்ந்து வந்தான்.

இவ்வாறு அச்சமயம் சக்திவேகன் விசித்திரமான தன் சரித்திரத்தைத் தெரிவித்துப் பின்னும் உதயன மகாராஜனிடம் கூறுகின்றான்.

சந்திரவம்சபூஷண! நான் சக்ரவர்த்தியாகப் போகிறவனாகிய உமது புதல்வனின் இரண்டு பாதகமல தரிசனஞ்செய்யவிரும்பி இப்போது இங்கே வந்தேன். பிரபுவே! நானொரு மானிடனேயெனினும் பரமேசுவரனுடைய அநுக்கிரகத்தால் வித்யாதரர்களுக்குப் பதியாகவிருக்கும் பாக்கியத்தை இவ்வாறடைந்தனன். ராஜனே! இப்போது நான் எனதிருப்பிடஞ் செல்கின்றேன். குறைவில்லா வாழ்வை ஈசன் தமக்குக் கொடுத்தருள்வாராக" என்று கைகூப்பியவாறிருந்து தெரிவித்து, உதயனனிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு உயரக்கிளம்பி ஆகாயவழியேசென்றான்.

உதயனன் தன்னிரு மனைவிமார்களுடனும் அமைச்சர்களுடனும் இந்த ஆச்சரியத்தைக்கண்டு அளவிலா ஆநந்தமடைந்தான்.

மூன்றாவது தரங்கம் முற்றிற்று.

5-வதாகிய சதுர்த்தாரிகா லம்பகம்

ஆறாவது

மதனமஞ்சுகா லம்பகம்.

முதலாவது தரங்கம்.

உதயன ராஜனிடம் செல்வமாக வளர்ந்துவரும் நரவாஹனதத்தனுக்கு எட்டுவயதாயிற்று. இப்பொழுது இவன் கல்வி பயின்றும் தன் நண்பர்களுடன் உபவனங்களில் விளையாடியும் வருகின்றான். இராஜ ஸ்திரீயாகிய பத்மாவதியும் வாஸவதத்தையும் நரவாஹனதத்தனிடம் மாறாத அன்புடையவர்களா யிருந்து வருகின்றனர். இவ்வாறிருக்கையில் ஒரு சமயம் ஒருவர் ஒரு கதை கூறினர். அது வருமாறு:—

விதஸ்தை என்னும் நதிக்கரையில் தக்ஷசி யென்னும் ஒரு நகரமுண்டு. அது பல விநோதமான பதுமைகள் நிறைந்த மாளிகைகளுடன் கூடியது. அவ்வாறாகப் பதுமைகள் மாளிகைகளிலமைக்கப்பட்டிருந்த காட்சியானது பாதலத்துப் பதுமைகள் இந்தத் தக்ஷஸி நகரத்தின் எழிலை விதஸ்தை யென்னும் நதியிற் கண்டுகளிக்க வந்தமர்ந்துள்ளனவோ வெனக்காணப்படும். இந்நகரில் களிங்கதத்தன் என்னுமொரு அரசனிருந் தரசு புரிந்து வந்தான். அவன் பௌத்தமதத்தினன். சந்திரனைப்போல் பெருமைபெற்ற ஜினனிடம் அன்புகொண்டவர்களாகிய அநேகம்ஜனங்களையுடையவன். அந்நகரமானது தன்னிடமுள்ள உயர்ந்த கட்டடங்களில் அமைக்கப்பட்டுள்ள இரத்தினங்களால் தனக்கு நிகரான நகரமொன்றில்லை யென்னும் இறுமாப்புடன் விளங்கிற்று. அந்நகர மன்னன் தன் பிரஜைகளைத் தந்தைபோலக் கருணையுடன் பரிபாலித்து வந்தான். ஆசிரியன் போலிருந்து அவர்களுக்கு ஞானோபதேசமுஞ் செய்து வந்தனன்.

இவ்வாறு யாவும் நன்கமையப்பெற்ற இந்நகரத்தில் ஒரு வர்த்தகனிருந்தான். அவன் பெரிய தனவந்தன். அவனை விதஸ்தா தத்தன்என்று அழைப்பார்கள். அவன் துறந்தாரிடத்து அன்புபூண்டு அவர்களை யுபசரிப்பதில் மிகுதியும் கவனஞ்செலுத்திவந்தனன்.

அவ்வர்த்தகனுக்கு ரத்தினதத்த னென்னுமொரு மைந்தனிருந்தான். அவன் அடிக்கடி தன் தந்தையைமகாபாபி யென்று

நிந்தித்து வந்தான். ஒருநாள் தந்தை தன் குமாரனைப்பார்த்து, "என்னை ஏன் அவமதிக்கின்றாய்" என்று கேட்டான். அதற்கவன், வெறுப்புடன் "நீரேன் வேதமார்க்கத்தை விட்டு அதர்மத்தை யநுசரிக்கின்றீர்? தவிர வேதியர்களை யொழித்துப் பௌத்தர்களைப் பூஜிக்கின்றீர். பௌத்தர்கள் ஸ்நானம் முதலிய ஆசார நியமமில்லாதவர்கள்; தங்களுக்கேற்ற காலங்களில் போஜனம் செய்வதிற் பேராவலுள்ளவர்கள்; கோவணத்துடன் திரிபவர்கள்; கீழ்ப்பட்ட ஜாதியினர். அவர்களுடைய நீதியாலாம் பயன் யாதாம்?" என்று கேட்டான். அவன் தந்தையாகிய வஸ்தாதத்தன், "புத்ர! தர்மம் ஒரு ரூபமுடையதன்று. ஒன்று உலக சிரேஷ்டமானது. மற்றொன்று ஜனங்களெல்லோருக்கும் ஏற்றதாகும். ஆசை முதலியவற்றை யொழிப்பதே ஸத்தியமாகும். பிராணிகளிடம் தயை ஜாதிபேதம் இவை அந்தணர்க்குரியதென்று சொல்லுகிறார்கள். எல்லாப் பிராணிகளுக்கு அபயமளிக்கும் இந்தத் தரிசனத்தை நீ அவமதியாதே. உபகாரம் தர்மமாக ஏற்படின் எவனுக்கும் விவாதமிராது. பிராணிகளுக்கு அபயமளிப்பதைவிட மேலான உபகாரமுண்டோ? புத்ர! ஜீவகாருண்யத்தை முக்கியமாகக் கொண்டு முத்தியை யளிப்பதாகிய இச்சாஸ்திரத்தில் எனக்கு முழுநம்பிக்கை யுண்டாயிருக்கும்போது இதில் எனக்கு என்ன குற்றமேற்படும்?" என்று கேட்டான். ரத்தினதத்தன் தந்தையின்பேச்சை யொப்புக்கொள்ளாமல் மீண்டும் அவனைத் தூஷிக்கலானான். அதனால் அவ்வர்த்தகன் வருத்தமுற்று அந்நகர மன்னனாகிய களிங்கதத்தனிடம் போய் நடந்ததைக்கூறி முறையிட்டான்.

அரசன் உடனே அந்த ரத்தினதத்தனை வரவழைத்துச் சபையில் நிறுத்தி, தான் சினங்கொண்ட பாவனையுடனிருந்து, "இவன் பாபம் செய்தவன்; அகாரியம் செய்பவன் யென்று நான் கேள்விப்படுகின்றேன். தேசத்தைத் தூஷிக்கும் இவனை விசாரணையின்றி வதைசெய்வதன்றோ நீதி" என்று கூறிக் காவலாளியை யழைத்து இவனைக் கொலைக்களத்திற்குக் கொண்டுபோவென ஆக்ஞாபித்தான்! அப்பொழுது அங்கிருந்த வர்த்தகன், அரசனை நோக்கி, "தர்மத்தை யுத்தேசித்து இவனை இரண்டுமாதம் வரையில் வதைசெய்யாமலிருக்கவேண்டும்" என்று கேட்டுக்கொண்டான். அரசன் சம்மதித்து ரத்தினதத்தனை அவன் தந்தையிட

மே ஒப்புவித்து இவனை இரண்டுமாதம் வரையில் நீயே வைத்திருந்து பின்னரிச்சபைக் கழைத்துவாவென்று கட்டளையிட்டனுப்பினான். ரத்தினதத்தனுக்குப் பயமும் வியாகுலமுமுண்டாய் "நாம் அரசனுக்கு என்ன அபராதம் செய்தோம்; காரணமில்லாமலே என்முடிவை இரண்டுமாதகாலத்திற் கப்பால் ஏற்படுத்தி யிருக்கின்றானே" என்று யோசித்து வேறு சிந்தையின்றி நாளைக்கழித்து வந்தான்; இரவில் தூக்கமில்லாமலும் பகலில் உணவு கொள்ளாமலும் கவலைகொண்டு பித்தனைப்போலிருந்தான். இரண்டுமாதகாலங் கழிந்தது. அப்பொழுது ரத்தினதத்தனுடைய தேகம்வெளுத்தும் இளைத்தும் போயிருந்தது. அவனை அவன் தந்தை அரசனாக்ஞைப்படி அரசனுடைய சமுகத்திற்கு அழைத்துச் சென்றான்.

அரசன், தன் ஆபத்தை நினைத்து வருத்தமுற்று இளைத்திருக்கும் ரத்தினதத்தனைப் பார்த்து, "ஏன் இவ்வாறு நீ இளைத்திருக்கின்றாய்? நீ உணவு கொள்வதை நான் தடுத்தேனா?" என்று கேட்டான். ரத்தினதத்தன், "மகாராஜாவே! மரணபயத்தால் என்னையே மறந்திருந்தேன். அவ்வாறான நான் ஆகாரங்கொள்வதில் எவ்வாறு விருப்பங்கொள்வேன்? தமது கட்டளையைக் கேட்டது முதல் என் உயிருக்கு யமன் வந்துவிட்டதாகவே நினைத்துவிட்டேன்." என்று கூறி வருத்தமுற்றான்.

அரசன், "ரத்தினதத்த! நான் உனக்கு மரணபயத்தை யுக்தியாகப் போதனை செய்தேன். பிராணிகளுக்கெல்லாம் இவ்வாறு மரணபயமுண்டன்றோ? ஆகவே பிராணிகளைக் காப்பாற்றும் தர்மத்தினும் எந்தத் தர்மம் உயர்ந்ததாகும்? ஆகையால் தர்மத்தையும் முத்தி விருப்பத்தையும் உத்தேசித்து, உனக்கு இந்த இரகசியத்தைக் காட்டினேன். மரணத்தைக் குறித்து பயப்படுகின்றவன் அறிவுள்ளவனாக மாட்டான்; அவன் முத்தியடைய முயற்சி செய்யான். ஆகையால் உயர்ந்த தர்மங்களைக் கைக்கொண்டொழுகும் உன் தந்தையை நீ அவமதிக்காதே" என்றான். ரத்தின தத்தன், நகைத்து, "மகாராஜாவே! இந்தத் தர்மோபதேசம் பெற்றதால் நான் புண்யசாலியானேன்; முத்தியடைய விருப்பமு மேற்பட்டது. பிரபுவே! அந்த முத்திமார்க்கத்தையும் எனக்குபதேசிக்கவேண்டும்." என்றான். அரசன் "அவ்வாறே உனக்கு முத்திமார்க்கத்தை யுபதேசிக்கின்றேன்; சமயம் நேரும்போது தெரிவிக்கின்றேன்" என்று கூறி அனுப்பினான்.

பின்னர் அந்நகரத்தில் ஒருற்சவம் கொண்டாடப்பட்டது. அப்பொழுது அரசன் ரத்தினதத்தனை யழைத்துவர ஆக்ஞாபித்து, அவனிடம் எண்ணெய் நிறைந்த ஒரு குடத்தைக்கொடுத்து, "நீ இதை யெடுத்துக்கொண்டு இந்நகரத்தை வலம்வர வேண்டும்; அப்பொழுது இக்குடத்திலிருக்கும் எண்ணெயில் ஒரு துளியேனும் கீழேதளும்பிச் சேதமாவது கூடாது; ஒருதுளி நிலத்தில் விழுமாயின் அச்சமயம் உன்னைத் தொடர்ந்து வரும் காவலாளிகள் உன்னைச் சிரச்சேதம் செய்துவிடுவார்கள்; இதை மறவாதே; கவனத்துடன் என் ஆக்ஞையை நிறைவேற்று" என்று கூறி அவனுடன் சில வீரர்களையுஞ் சேர்த்தனுப்பினன்.

ரத்தின தத்தன் எண்ணெய்க்குடத்தை யெடுத்துக்கொண்டு மிகுந்த கவனத்துடன் நகரத்தை வலம்வந்து அரசனைத் தரிசித்தான். அரசன் மகிழ்வுற்று, "ரத்தினதத்த! சந்தோஷம்! இந்நகரை வலம்வரும்போது நீ யாவரையேனும் பார்த்ததுண்டா" என்று கேட்டான். ரத்தினதத்தன், "நான் ஒருவரையும் பார்க்கவில்லை; என் செவிப்புலனும் அச்சமயம் செயலற்றுப்போ யிருந்தது. எண்ணெய் சிந்திவிடுமோ என்னும் பயமும் கத்தி சிரசைச் சேதித்துவிடுமோ என்னும் பயமும் வேறொன்றையுங் கவனிக்கவொட்டாது என்னைத் தடுத்துவந்தன. ஆகவே நான் எண்ணெய்க்குடத்திலேயே கவனஞ் செலுத்திக்கொண்டு வலம்வந்து தங்களைத் தரிசித்தேன்" என்றான். அரசன், "ரத்தினதத்த! இவ்வாறான கவனிப்புடன் நீ பரமாத்மாவைத் தியானஞ் செய்தல் வேண்டும். ஏகாக்ர சித்தமுடையவனாகவும், பகிர்முக திருஷ்டி யில்லாதவனாகவும் இருப்பவனே தத்துவத்தைக் காண்கின்றான். தத்துவமுணர்ந்தவன் மீண்டும் கர்மங்களிற் கட்டுப்படமாட்டான். முத்திமார்க்கத்திற்கு இஃதொரு சுருக்கமான உபதேசம்" என்று கூறினன். ரத்தினதத்தன் உடனே அவ்வரசனை யன்போடு பணிந்து விடைபெற்றுத் தன்வீடுபோய்ச் சேர்ந்தான்.

இவ்வாறாகப் பிரஜா பரிபாலனம் செய்து வரும் அந்தக் களிங்கத்தத்த ராஜனுக்குத் தாராதத்தை என்னு மொரு மனைவியிருந்தாள். அவள் நல்ல ஆசாரமும் சிறந்த குணமு முடையவளாக இருந்தாள். பலதிருஷ்டாந்தங் காட்டுவதிற் சிறந்தவனாகிய கவியானவன் கலைமகளருளால் விளங்குவது போல்அந்தக் களிங்கதத்தாராஜன் அவனுடைய உத்தமபத்தினியின் குணவிசேஷங்களாற் சிறப்புற்று விளங்கினன். அமிர்தமயமான சந்திரனுக்கு நிலவைப் போல், பிரகாசமான குணங்களால் விளங்கும் இந்தத்தாராதத்தை தன் கணவனாகிய அரசனுக்குச் சிறிதும் மாறுபடாம லிருந்து வந்தனள். ஸ்வர்க்கத்தில் இந்திரனும் இந்திராணியும்போல் இவர்கள் நீண்ட காலம் வாழ்ந்து வந்தனர்.

இங்கிவ்வாறிருக்க, ஸ்வர்க்கத்தில் இந்திரன் யாதோ ஒரு காரணங்கருதி உற்சவங் கொண்டாடினன். அப்போது அவனது சபைக்கு அப்ஸரஸ்திரீகள் யாவரும் நர்த்தனஞ் செய்ய ஒருங்கு சேர்ந்திருந்தனர். அக்கூட்டத்தில் சுரபிதத்தை யென்னும் அப்ஸரஸ்திரீ மாத்திரம் காணப் படவில்லை. இந்திரன் அதுபற்றி விசாரித்து அவள், நந்தவனம் என்னும் சிங்காரத்தோட்டத்திற்குச் சென்று ஆங்கொருவித்தியாதரனோடுகூடிச் சயனித்திருக்கின்றாளென்று தெரிந்து கொண்டான். உடனே இந்திரன் சினங்கொண்டு, ஆச்சரியம்! இந்த வித்யாதரனும் ஸுரபிதத்தையும் துஷ்டர்கள்; மன்மத வசத்தர்களாகிக் கண்க ளிழந்த அந்தகர்போ லாயினர்; ஸுரபிதத்தை நம்மை மறந்து சுதந்தரைபோல் கர்வங்கொண்டு திரிகின்றாள்; வித்திபாதரனோ தேவலோகத்தில் பிரவேசித்து அநீதியைச் செய்கின்றான்; ஆயினும், இந்த வித்திபாதரனிடம் குற்றத்தைக் காணேன்; இவனோ அற்பன்; இந்த ஸுரபிதத்தையே அவனைத் தன் ஸ்வரூபத்தால் ஸ்வாதீனப்படுத்திக் கொண்டிருக்கின்றாள்; லாவண்ணியமாகிய பிரவாகத்தின் அலைகளுடையவளும் பூரணமான உயர்ந்த ஸ்தனபார முடையவளுமாகிய ஸுரபிதத்தையால் இந்த வித்தியாதரன் மயக்கப் பட்டிருக்கிறான் என்பது நிச்சயம். முன்னர் நான்முகன் உத்தமமான அழகு வாய்ந்தவர்களிட மிருந்து அழகைச் சிறிது சிறிதாகத் திரட்டித் திலோத்தமை யென்னும் பெண்மணியைச் சிருஷ்டித்தான். அவ்வனிதையைப் பரமசிவன் பார்த்து மனங்கலங்க வில்லையா? விசுவாமித்திர முனிவர் மேனகையைக் கண்டு தவத்தை யிழக்க வில்லையா? யயாதி ராஜன் சர்மிஷ்டையினிடம் ஆசைகொண்டு மூப்பினை விடவில்லையா? ஆகையால் யுவனான வித்திபாதரன் அபராதியாகான்; இவளுடைய அழகில் அவன் ஈடுபட்டவனாகின்றான். ஆகவே ஸுரபிதத்தையே பாபியாகின்றாள். குறைவு பெற்றவனிடம் விருப்பங் கொண்டாள்; இவள் தான் அபராதி. இவளோ வித்திபாதரனை நமது தோட்

டத்திற் பிரவேசிக்கச் செய்திருக்கின்றாள். என்று கருதி அந்த அப்ஸரஸ்திரீக்கு—

“பாவி! நீ யிங்கிராதே. போ! மானிடத்தன்மையை யடைந்து தேவகாரியத்தை முடித்துக் கொண்டு மீண்டும் இந்த ஸ்வர்க்கத்தை யடையக் கடவாய்” என்று இந்திரன் சாபங்கொடுத்தான்.

இச்சமயத்தில் களிங்கதத்த ராஜனுடைய மனைவியாகிய தாராதத்தை தக்ஷசிலா நகரில் ருது ஸ்நானத்தை யடைந்தாள். இவளுடைய கர்ப்பத்தில் இந்திரன் சாபமேற்ற ஸுரபிதத்தை வந்து பிரவேசித்தனள். அன்று தாராதத்தை தன்வயிற்றில் ஒரு ஜ்வாலை பிரவேசித்ததென்று கனவுகண்டாள். உடனே வியப்படைந்து அதைத் தன் கணவனிடம் தெரிவித்தாள். அரசன் தன் மனைவியை நோக்கி “தேவர்கள் சாபத்தால் மானிடவயிற்றி லுற்பவிப்பதுண்டு. ஆகையால் தேவர்களைச் சேர்ந்த எவனோ உன்வயிற்றில் பிரவேசித் திருக்கின்றான். பிராணிகள் கர்மங்களிற் கட்டுண்டு நன்மை தீமை யென்னும் பயனையடைய மூவுலகமும் சஞ்சரிக்கின்றனர்” என்று கூறினான். தாராதத்தை “பிராணநாதா! சுபமும் அசுபமுமான கர்மமே வன்மையுடையது. அஃதே அநுபவத்தைக் கொடுப்பதென்பதும் உண்மை. இதுபற்றி ஒரு கதையெனக்கு இச்சமயம் நினைவுக்கு வருகின்றது, கூறுகின்றேன் கேளுங்கள்.

கோஸல தேசத்தில் தர்மதத்தன் என்னுமொரு அரசனிருந்தான். அவனுக்கு நாகச்ரீ யென்னும் ஒரு மனைவியிருந்தாள். அவ்வுத்தமி கணவனையே கடவுளென்று கருதி வழிபடும் இயல்பினள். அவ்வணங்கு பூலோக அருந்ததி யென்று சொல்லத்தக்க கற்பின் பெருமை வாய்ந்தவள். அந்தப் பதிவிரதை வயிற்றில் நான் பெண்ணாகப் பிறந்தேன். நான் சிறுகுழந்தையாக விருக்கும்போது என் அன்னை தன் முன்ஜன்ம வரலாற்றை அகாரணமாக நினைத்துக் கொண்டு தன் கணவனைப் பார்த்து, “பிராணநாதா! முன்ஜன்ம வரலாற்றை இப்போது அகாரணமாக நினைத்துக்கொண்டேன், அதைச் சொல்லாமலிருக்க என்மனம் விரும்பவில்லை. சொல்வேனேயாயின் நிச்சயமாக எனக்கு மரணமுண்டாகும். யார் முன்ஜன்மத்தைப்பற்றிச் சிந்தித்து அதை வெளியிடுகின்றார்களோ அவர்களுக்கு உண்மையில் மரணம் சம்பவிக்குமென்று பெரியோரும்

கூறுகின்றனர். ஆகையால் இப்பொழுது எனக்கு மிகவும் வருத்தமாயிருக்கின்றது.” என்று கூறிக் கண்கலங்கினாள். அரசன் இப்போது உன்னால் எனக்கும் என்னுடைய முன்ஜன்ம வரலாறு நினைவுக்கு வந்திருக்கிறது. ஆகையால் நான் உனக்குச் சொல்வதற்குள் நீ அந்த வரலாற்றை எனக்குச் சொல்; வருவது வரட்டும்; வருவதை யாரே விலக்கவல்லவர்? பொருந்துவன போமினென்றாற் போமோ? வீணே நெஞ்சம்புண்ணாக நெடுந்தூரம் நினைந்து வருந்துவதனாற் பயனில்லை” என்று கூறினள். என் அன்னை, உடனே என் தந்தையை நோக்கிக் கூறுகின்றேன்,கேட்கலாம் என்று சொல்லத் தொடங்கினாள்.

நான் முன் ஜன்மத்தில் இத்தேசத்திலேயே ஒருவேதியனுடைய வீட்டில் வேலைக் காரியாக இருந்தேன். நன்னடத்தையினின்று வழுவாத என் கணவன் தேவதாஸன் என்பவனோடு வாழ்ந்து வந்தேன். அவர் பரம சாது. அவரொரு வர்த்தகன் வீட்டில் கணக்கெழுதி வந்தார். நாங்களிருவரும் எங்களுக்குத் தகுந்த ஒரு சிறு வீட்டில் குடியிருந்து வந்தோம். இவ்வளவு ஏழ்மை ஸ்திதியிலிருக்கும் நாங்கள் எங்களா லியன்ற வரையில் யாசகர்க்கு இல்லையென்னாது உதவிசெய்து வந்தோம். எங்களுக்குத் தரித்துக்கொள்ள ஒரு வஸ்திரத்திற்கு மேல் இரண் டிருந்தால் ஒன்றை யாசகர்க்குக் கொடுத்து விடுவோம்.

இவ்வாறிருக்கும் போது இத்தேயத்தில் அப்பொழுது கொடிய பஞ்சமுண்டாயிற்று. அதனால் எங்களுடைய வயிற்றுக்குப் போதுமான உணவுகிடைப்பதும் அரிதாகவிருந்தது. அதனால் நாங்கள் மிகவும் மெலிவுற்று நல்லகாலம் எப்பொழுதுண்டாகுமென்று எதிர்பார்த்தவாறு தெய்வத்தைத் தியானித்துக் கொண்டிருந்தோம். ஒருநாள் எங்களுக்குப் பிராணன் போகும்படியான களைப்புண்டாயிற்று. அச்சமயம் திடீரென்று ஒரு அதிதி வந்து எங்களை ஒரு வேளை ஆகாரம் வேண்டுமென்று யாசித்தார். நாங்கள் இருவரும் மனமொத்து அன்று எங்கள் வீட்டிலிருந்த கொஞ்சம் அன்னத்தையும் அவ்வதிதிக்கு அளித்து நாங்கள் பட்டினியாய்ப் படுத்துக் கொண்டோம். இரவில் என்னாயகருடைய பிராணன் “இவன் நம்மைவிட அதிதிகளிடத்தில் அதிகப் பற்றுத லுடையவனாக விருக்கின்றான்; இனிநாம் இவனிடமிருத்தல் கூடாது” என்றெண்ணிப் பிரிந்தது போல்

பிரிந்து விட்டது. உடனே நான் என்மனத்தைத் திடப்படுத்திக்
கொண்டு சிதையேற் படுத்தி அதில் நானும் என் கணவனுடன்
ஏறினேன். பின்னர் இராஜாவின் கிருகத்தில் நான் பிறந்து
உமக்குப் பட்டமகிஷியாக இருக்கின்றேன். புண்ணியமாகிய
விருக்ஷம் மிகுதியும் பலனையுண்டு பண்ணுகின்றது" என்று கூறி
னாள்.

இதைக் கேட்ட தர்மதத்தராஜன், "பிரியே! முன் ஜன்மத்
தில் உனக்கு நாயகனாக இருந்தவனும் வர்த்தகனிடம் கணக்கெ
ழுதி ஜீவித்துவந்த வனுமாகிய தேவதாசன் என்பவன் நான்
தான். என்னுடைய முன்ஜன்ம வரலாற்றை நானும் எண்ணினே
ன்"என்று கூறி இன்னும் சில விவரங்களையுந் தெரிவித்து துக்க
மும் மகிழ்ச்சியும் ஏககாலத்தி லடைந்து என் அன்னையுடன் தா
மும் சுவர்க்க பதவி யடைந்தார். இவ்வாறு என்தாய் தந்தையர்
இறந்த பின்னர் என் சிறியதாய் என்னை வளர்ப்பதற்குத் தன்னு
டைய வீட்டிற்கு அழைத்துச் சென்றாள். அங்கு நான் கன்னி
கையாக இருக்கும் போது ஒரு முனிவர் அதிதியாகவந்தார். அவ
ருக்குப் பணிவிடைபுரியும் படி என்சிறிய தாய் எனக்கு உத்தரவு
செய்தாள். குந்திதேவி துர்வாஸ முனிவரைப் பூஜித்தது போல
அந்த முனிவருக்கு அவர் மனம் மகிழும்படி பணிவிடை புரிந்து
வந்தேன். பிரபுவே! அந்த மகாமுனிவர் கொடுத்த வரமகிமை
யால் அறநெறிவழுவாத தங்களை எனக்கு நாயகனாகஅடைந்தேன்;
இவ்வாறு தர்மத்தால் நன்மைகள் ஏற்படுகின்றன. ஏனெனில் என்
தாய் தந்தையர்கள் இராஜ்யத்தை யடைந்திருந்தும் முன்ஜன்ம
வரலாற்றை உணரும் சக்திவாய்ந்திருந்தன ரன்றோ?-என்று கூறி
னாள்.

இவ்வாறு தேவியாகிய தாராதத்தை கூற,களிங்கதத்தராஜன்
தர்மத்தில் மிகுதியும் அன்புடையவனாகி மனைவியைப் பார்த்து,
"நீ சொல்லியது உண்மைதான். சிறிதேனும் தர்மத்தை
நன்றாயனுஷ்டித்து வரின், மிகுந்த பலனுண்டாகும். இதற்கொரு
சரித்திர முண்டு, கூறுகின்றேன்.

குண்டின மென்னு மொரு நகரத்தில் ஒருவேதியரிருந்தனர்;
அவருக்கு மாணவர் எழுவரிருந்தனர். அவ்வெழுவருக்கும் ஆசி
ரியராக விருந்த அவ்வேதியர் துர்ப்பிக்ஷம் வந்த ஒரு சமயம் தம்
மாதுலரிடஞ் சென்று தமக்கொரு பசுவைக் கேட்டு வாங்கி வரும்

படி தமது மாணவர் எழுவரையும் அனுப்பினர். அவர்கள் தமது
ஆசிரியரது கட்டளைப் படி வேறு தேயத்தி லிருக்கும் தங்கள்
குருவின் மாதுலரிடஞ் சென்று அவரை வணங்கித் தமது குரு
வின் கட்டளையைத் தெரிவித்தனர். அவர், அவர்களிடம் ஒரு
பசுவைக் கொடுத்தனுப்பினர். ஆனால் அவர் பரம லோபியாகை
யால் தூரதேச மிருந்து வந்த அவர்களுக்கு ஒருவேளை போஜனமு
மளிக்காமல் அனுப்பிவிட்டனர்.

மாணவர்கள் பசுவைக் கொண்டு வரும்போது பாதிவழியில்
பசியால் வருந்திக் களைப்புற்றுச்சோர்ந்து"ஐயோ!நமக்குப்பிராண
பயமான களைப் புண்டாகின்றதே! என்ன செய்யலாம்?நிர்மானுஷ்
யமான கானகத்தில் வந்து அகப்பட்டுக் கொண்டோமே! இங்கு
அன்னந் தண்ணீர் கிடைப்பது துர்லபமாக விருக்கின்றது; இச்
சமயம் நாமென்ன செய்யக் கூடும் ? நாம் ஆபத்துக் குள்ளானது
மன்றி இந்தப்பசுவுமன்றோஆபத்தை யடையும்போலிருக்கின்றது;
நாமுமிறந்து இந்தப் பசுவும் இறக்குமாயின் குருவுக் குண்டாம்
பயன் யாதாம்? ஆகையால் இந்தப் பசுவின் மாம்ச முண்டு நமது
பிராணன் நிலை பெறும்படி செய்து கொண்டு மிகுந்த மாமிசத்தை
நமது குருவுக்களித்து அவரைத் திருப்திசெய்து வைப்போம்"
என்று ஆலோசனை செய்து அந்தப் பசுவைக் கொன்று தேவர்களை
யும் பிதிர்க்களையும் பூஜித்து விதிப்படி அந்த மாமிசத்தைப் புசி
த்து பசிப் பிணி தணித்துக் கொண்டு மிகுந்த மாமிசத்துடன்குரு
விடம் வந்து, தாங்கள் செய்த காரியத்தைக் கூறினர். அப
ராதம் செய்தவர்களேயாயினும் குரு அவர்கள் உண்மை பேசி
யதற்காக அவர்களிடம் சந்தோஷமடைந்தனர். சில நாட்களுக்
குப் பின்னர் அம்மாணவர் எழுவரும் துர்ப்பிக்ஷ தோஷத்தால்
துன்பமடைந்தனர். அப்பால் அவர்கள் தங்கள் குருவினிடம்
உண்மை பேசியதன் காரணமாக பூர்வ ஜன்ம நினைவு பெற்றனர்.

இவ்வாறே, சுத்தமான ஸங்கற்பமாகிய நீர்ப்பாய்ச்சப்பட்ட
புண்ணியமாகிய விதையானது, பயிரிடும் குடியானவர் களுக்கு
பயனைக்கொடுப்பதுபோல, மிகுதியும் அற்பமாயினும் பலிக்கின்
றது. இதற்கொரு காரணமுண்டு, கூறுகின்றேன்; கேள்—

கங்கா நதிக்கரையில் ஒரு புலையனும் ஒருவேதியனும் ஆகார
மின்றி அருந்தவம் புரிந்துவந்தனர். இவ்வாறிருக்கும் இவர்களுள்
வேதியன் பசி தாங்காது வருந்தினன். அப்பொழுது அங்குச் சில

வேடர்கள் ஓரிடத்தில் ஒன்று சேர்ந்து உட்கார்ந்துகொண்டு மீன்
களைப் புசித்துக்கொண்டிருந்தனர். அவர்களைக்கண்ட அவ்விப்பி
ரன், இவர்கள் நல்ல புண்ணியசாலிகள், “இவர்கள் நாடோறும்
நன்றாய் மீனைப் புசித்து வளர்கின்றனர்” என்று எண்ணினான். புலை
யனோ வெனின், “பிராணிகளைக் கொன்று அவற்றைப் புசிக்கும்
இவர்கள், மகாபாபிகள். இவர்களைச் சுடவேண்டும். இவர்களுடைய
முகத்தைப் பார்ப்பதும் மகா பாபமாகும்” என்று எண்ணிக் கண்
களை மூடிக்கொண்டான். இவ்வாறாய தன்மையிலிருக்கும் இவ்
விருவரும் உணவில்லாம லிருந்தமையால் நாளடைவில் மெலிந்து
உயிர் துறந்தனர். வேதியனை நாய்கள் விழுங்கின. புலையன் கங்கா
நதியில் ஜீர்ணமாயினன். பின்னர் மதியீனனாகிய வேதியன் வே
டர் குலத்திற் பிறந்து தீர்த்தவாஸமகிமையால் பூர்வஜன்மஸ்மரண
முடையவனானான். நல்ல புத்தியுடையவனும் தீரனுமாகிய புலை
யன், அந்தக் கங்காநதி தீரத்திலேயே ஓர் அந்தணன் வீட்டிற்
பூர்வஜன்ம நினைவுடன் பிறந்தனன்.

இவ்வாறு பிறந்த அவ்விருவருள், வேடனாகப் பிறந்த அந்த
ணன் பாபகர்மங்களைப் புரிந்து தவித்தனன். விப்பிரனாகப் பிறந்த
புலையன் புண்ணிய கர்மங்களையே செய்துவந்ததுமன்றி அரசனா
கவு மிருந்து சந்துஷ்டியாக விருந்துவந்தான். தர்மமாகிய விரு
க்ஷத்திற்கு வேர்போன்ற மனமானது எவனுக்குச் சுத்தமாகவிரு
க்கிறதோ அவனுக்கு நல்ல பலனும் எவனுக்கு அசுத்தமாகவிருக்
கிறதோ அவனுக்குத் தீயபலனும் இவ்வாறே உண்டாகுமென்
றறிக” என்று கூறினான்.

மீண்டும் அவ்வரசன் தன் மனைவியாகிய தாராதத்தையை
நோக்கி, “தேவி! தைரியத்தினால் ஏற்படும் ஒரு காரியமானது எத்
தன்மைத்தோ அதற்குத்தக்க பலனையடைகின்றது. ஏனெனில் ஸம்
பத்துக்கள் தைரியத்தைத் தொடர்ந்துசெல்கின்றன. அதற்கொரு
விசித்ரமான கதை யிருக்கின்றது. அதனைக் கேள்—

அவந்தி தேசத்தில் உலகப் பிரசித்திபெற்ற உச்சயினியென்
னும் ஒரு நகர மிருக்கின்றது. அந்நகரத்தில் மகா காளேசுவரர்
திருக்கோயில் கொண்டெழுந்தருளி யிருக்கின்றனர். அந்நகரத்தி
லுள்ள மாடமாளிகைகளெல்லாம் மகா காளேசுவரரைச் சேவிக்க
வந்தகைலாச பர்வதத்தின் சிகரங்கள் போல விளங்கும். இந்நகரத்
தின்கண் விக்ரம ஸிம்மன் என்னும் ஒரு அரசனிருந்தான். அந்த

விக்ரமஸிம்மன் முன், பகைவர்களாகிய மிருகங்கள் என்றும் எதி
ர்ப்படுவதில்லை. ஆகவே, அவன் யுத்தமாகிய உற்சவம் கிடைக்கப்
பெறாமல், அஸ்திரங்களிலும் புஜபல பராக்கிரமத்திலும் அவமதிப்
புற்றுத்தாபங்கொண்டிருந்தான். அவ்வரசனுடையஎண்ணமறிந்த
அமரகுப்தன் என்னும் அவனுடைய அமைச்சன், ஒருசமயம் அர
சனைப்பார்த்துக் கூறுகின்றான். “முன்னொருகாலத்தில் புஜபலத்தி
லும் ஆயுதவித்தையிலும் சமர்த்தனான ஒருவன் விஷ்ணுவுடன்
அமர்புரிய விரும்பிப் பரமசிவனைக்குறித்துத் தவஞ்செய்து ஆயிரங்
கரங்களைப் பெற்றுத் தனக்குப் பகைவனென்று கருதிய விஷ்ணு
வுடன் அமர்புரியச்சென்றான். விஷ்ணு அவனுடையகர்வமடங்க ஓர்
அம்பெய்து அவனுடைய கரங்களை யறுத்துத் தள்ளினார். அவன
டைந்த வீண் விருப்பத்தாலல்லவா அவன் தன்னுடைய கரங்களை
யுத்தத்திற் பகைவனுக்குப் பறிகொடுத்தான். ஆகையால் தாங்கள்
யுத்தத்தை விரும்பி வருந்துவது கூடாது. அது தங்களுக்குத் தீங்
கையே தரும். தங்களுடைய புஜபலத்தையும் ஆயுதப் பயிற்சியை
யும் காட்ட விரும்பினால், தக்க வனங்களுக்குச்சென்று வேட்டை
யாடி வரலாம். சரீரத்திற்குச் சிரமம் உண்டுபண்ணுவது முதலிய
வற்றில் அரசர்களுக்கு வேட்டையாடுவது ஏற்றதாகும். வேட்டை
யாடித் துஷ்டமிருகங்களைக் கொல்லுவதால் தேசத்திற்கு நன்மை
யுண்டாம். ஆயினும், மிகுதியும் வேட்டையாடுவது கூடாது. அவ்
வாறு வேட்டையாடியதால் துக்கத்திற்காளாகிப் பாண்டு முதலிய
அரசர்கள் நாசமடைந்திருக்கின்றனர்” என்று கூறினன்.

புத்திமானாகிய அமரகுப்தன் இவ்வாறு கூறியதும் விக்ரம
ஸிம்மன் அவனுடைய போதனையை யேற்றுக்கொண்டு மறுநாளே
குதிரைகள், காலாட்கள், செந்நாய்கள், வலைகள் முதலியவற்றோ
டு, ஆரவாரத்துடன் வேட்டையாடப் புறப்பட்டான். இவ்வாறு
புறப்பட்டு விக்ரமசிம்மன் யானையின்மீது சென்றுகொண்டிருக்
குங்கால் நகரத்திற்கப்பாலிருந்த சூன்யமான ஒரு தேவாலயத்தில்
இரண்டு ஆடவர்கள் சேர்ந்துநின்று சம்பாஷித்துக்கொண்டிருக்
கப் பார்த்தான். அரசன் அவர்களோடு ஒன்றும் பேசாமல் வனத்
திற்குச் சென்று ஆங்காங்கு எதிர்ப்படும் யானை, சிங்கம், புலி,
கரடி முதலிய மிருகங்களைக் கொன்று தன் புஜபலத்தைப் பிர
காசப்படுத்தினான். வனமெங்கும் யானைக் கொம்புகளின் முத்து
கள் சிதறி நிறைந்திருப்பதைக் கண்டு மகிழ்வுற்றான். இவ்வாறு

வெகு நேரம் வேட்டையாடிய பின்னர் அரசன் தன் பரிவாரங்க
ளுடன் நகரத்திற்குத்திரும்பிவந்தான். முன்னர் நகரத்திலிருந்து
புறப்படும்போது நகரத்திற்குப் புறம்பேயிருந்த சூன்யமான கோ
யிலிற்கண்ட ஆடவர்கள் முன்போலவே சம்பாஷித்துக் கொண்
டிருக்கக்கண்டு, "இவ்வளவு நேரம் வரையில் இவர்களிருவரும்
இங்கிருந்து பேசிக்கொண்டிருக்கக் காரணமென்ன? இதனை யறிய
வேண்டும்; ஒருவேளை இவர்கள் சாரர்களாக விருப்பார்கள்" என்று
கருதித் தன்னுடைய தூதரில் இருவரை யனுப்பி அவர்களிரு
வரையும் தன்சபைக்குக் கொண்டுவரும்படி உத்தரவு செய்து அர
ண்மனைக்குச் சென்றான்.

மறுநாள் சபை கூடியது; தூதர்கள் அவ்விருவரையும்
கொண்டுவந்து அரசன் முன்னிலையில் நிறுத்தினர். அரசன் "நீவிர்
யாவர்? கோயிலிலிருந்து வெகு நேரமாக என்ன பேசிக்கொண்
டிருந்தீர்கள்" என்று கேட்டான். அவர்கள் உடனே அரசனை
வணங்கி, அபயம் கேட்டுக்கொண்டனர். அப்பால், அவர்களுள்
ஒருவன் அரசனை வணங்கி, "பிரபுவே! தங்களுடைய நகரத்தில்
கரபகன் என்னுமொரு வேதியனிருந்தான். அவன் தனக்கு வீர
னாகிய ஒரு புத்திரன் பிறக்கவேண்டுமென்று செய்ததவத்தால்
பிறந்தவன் நான். நான் வேதாத்தியயனம் செய்துகொண்டிருக்
கும்போது என் தாய்தந்தையர் இறந்துபோயினர். பின் நான்
நாதனற்றவனானே னாகையால், எனக்குரிய தர்மத்தினின்றுந் தவ
றிச் சூதாடுவதிலும் ஆயுதவித்தை யப்பியஸிப்பதிலும் முயன்று
வந்தேன். குருவின் கட்டளையினின்று நீங்கிய வாலிபம் எவனுக்
குத்தான் தடையற்றதாகாது? என் சிறுவயது இவ்வாறு கழிந்த
பின்னர் ஒரு சமயம் நான் பாணங்களைப் பிரயோகித்து விளையாட
வனம்சென்றேன். அப்பொழுது அங்கு ஒரு ஸ்திரீ நகரத்தி
லிருந்து வெளிப்பட்டு வந்துகொண்டிருந்தாள். அச்சமயம் மதங்
கொண்டு ஓடிவந்த அவ்வனத்து யானை, அந்த ஸ்திரீயைத் துரத்
திக்கொண்டு ஓடியது. அவளை அங்குத் தேடிக்கொண்டு வந்த
அவள் புருஷனும் சுற்றத்தாரும் யானையைக்கண்டு பயந்து ஓடி
விட்டனர். இதைச் சற்றுத் தூரத்திலிருந்து பார்த்திருந்த நான்
"என்ன ஆச்சரியமிது! பயந்து அழுதுகொண்டு ஓடும் இம்மா
தைச் சிறிது மிரக்கமின்றி விட்டுச் செல்கின்றனரே! இவர்கள்
நெஞ்சின் திடத்தை யென்னென்று சொல்வது? திக்கற்ற இந்த
மாதை இச்சமயம் நான் இந்த யானையினின்றுங் காப்பாற்றுகின்

றேன். ஆபத்தடைந்தவர்களை ரக்ஷிப்பதில் திறமையற்ற பிராண
னாலாவது பௌருஷத்தாலாவது என்ன பயன்?" என்று கருதிச்
சத்தமிட்டுக்கொண்டு யானையை நோக்கி ஓடினேன். அந்த யானை
அம்மாதைத் தொடர்வதைவிட்டு என் பக்கம் திரும்பி என்னைத்
துரத்தியது. நான் கொஞ்சதூரம் ஓடி அங்கே ஓடிந்து விழுந்திரு
ந்த ஒரு மரக்கிளையில் மறைந்து அதன் வழியே நடுமரத்திற்குச்
சென்று ஒளிந்துகொண்டேன். யானை அந்தக் கிளையை முறித்துச்
சின்னாபின்னப் படுத்திவிட்டுப் போய்விட்டது. பிறகு நான்
அம்மரத்தினின்று இறங்கித் திரும்பிவந்து அம்மாதைக் கண்
டேன். அம்மாது பயத்தினால் நடுங்கித் தன் நினைவற்றிருந்
தாள். நான் அம்மாதினிடம் வந்து தைரியங்கூறித் தேற்றி
னேன். அந்தமாது என்னைப் பார்த்து நான் குற்சிதனாகிய புரு
ஷனுக்கு மாலையிட்டேன். அப்படிப்பட்ட எனக்கு க்ஷேமம்
எங்கிருந்து கிடைக்கும்? பிரபுவே! இப்படிப்பட்ட சங்கட
காலத்தில் என்புருஷன் என்னைவிட்டுப் போய்விட்டான். என்
னைக் காப்பாற்ற வந்த தாங்கள் யானைக்குத் தப்பியதே என் க்ஷே
மமாகும். இனித் தாங்கள்தான் எனக்கு நாயகன். நீங்கள் தேகத்
தைப் பொருட்படுத்தாது என்னை நமனுடைய வாயினின்றுங்
காப்பாற்றினீரன்றோ? நமது சம்பாஷணை இருக்கட்டும். அதோ
பாருங்கள்; என் புருஷன் தன் பரிவாரங்களுடன் என்னைத்
தேடிக்கொண்டு வருகின்றான். நீங்கள் எங்களை யநுசரித்து
எங்களுடன் வாருங்கள். சமயம் நேரும்போது, எங்கேயாவது
போவோம்" என்றாள்.

இவ்வாறு அம்மாது கூறியதை நான் ஒப்புக் கொண்டேன்.
பின்னர் இவள் நல்ல ரூபவதி; நம்மிடம் தன்மனத்தை அன்போடு
வைத்திருக்கின்றாள்; ஆயினும், "இவள் பிறனுடைய மனைவி.
இவளை எப்படி நாம் அநுசரிப்பது," என்னும் எண்ணம் எனக்
குண்டாயிற்று. சபலபுத்தியினால் நான் அதை உடனே மறந்தேன்.
இதற்குள் அம்மாதின் நாயகன் வந்து சேர்ந்தான். அவன் அம்
மாதைப்புகழ்ந்து அவளையு மழைத்துக்கொண்டு தன் பரிவாரங்க
ளுடன் புறப்பட்டான். நானும் அம்மாது எனக்கு இரகசியமாகத்
தந்தபொருளை வழிச்செலவிற்கு வைத்துக்கொண்டு வேறு மார்க்
கமாக அவர்களொருவருக்குந் தெரியாமல் அம்மாதைத் தொடர்ந்
து சென்றேன்.

அம்மாது, தான் யானையினிடம் பயந்தோடியதால் தேகத்தில் துன்பம் மிகுதியா யிருக்கிற தென்று பொய் வார்த்தை கூறித் தன் நாயகன் தன்னைத் தொடக் கூடாதென்று தடுத்து விட்டாள். அந்தோ! ஆசை கொண்டவனிடம் நோக்கமுள்ள ஸ்திரீ, பெண் ஸர்ப்பம்போல் யாருக்குத்தான் அபகாரஞ் செய்ய அஞ்சுவாள்?

பின்னர், நாங்கள் கிரமமாக லோஹநகரம் வந்து வர்த்தகத் தொழில் செய்யும் அம்மாதின் புருஷன் வீடுபோய்ச்சேர்ந்தோம். நான் மாத்திரம் அவ்வீட்டுக்குச் சற்று தூரமிருந்த ஒரு ஆலயத்தில் தங்கினேன். அங்கே, நண்பாகிய, இந்த வேதியர் வந்து சேர்ந்தார். இவரை நான் புதிதாகப் பார்த்தேனுயினும் இவரிடம் எனக்கு எக்காரணத்தாலோ அன்புண்டாயிற்று. அவ்வாறு இவருக்கும் என்னிடம் அன்புண்டாயிற்று. ஜன்மாந்திரத்தில் ஒருவர்க்கொருவர் அன்பு ஏற்பட்டிருக்கு மாயின் அதை மனமறியும். அப்பால் என்னுடைய ரகஸியத்தை அவரிடம் தெரிவித்தேன். அவர், என்னை நோக்கி, "நீர் வந்த காரியம் முடிவு பெற ஒருபாயமிருக்கின்றது. அஃதென்ன வெனின், இந்த வர்த்தகனுடைய மனைவிக்கு நாத்தனூர் ஒருத்தி யிருக்கிறுள்; அவள் என்னோடு கூடவரத் தயாராக விருக்கிறுள். அவளுடைய உதவியைக்கொண்டு உன் விருப்பத்தை நிறைவேற்றுகின்றேன்" என்று கூறி உடனே அம்மாதிடம் சென்று நடந்த வாலாற்றைத் தெரிவித்தார். அவள் இவருடைய கருத்திற்கிசைந்து, மறுநாள் தன் சகோதரன் மனைவியைக் கண்டு பேசி அவளை அந்தத் தேவாலயத்திற்கு வரும்படி செய்தாள். நாங்கள் நால்வரும் ஓரிடத்தில் கூடினேம். அங்கே என் நண்பாகிய இவ்வந்தணரை விரும்பிய மாது இவரைத் தன் சகோதரனுடைய மனைவிபோல் வேடங் கொள்ளும்படி செய்து தான் என்னைவிரும்பிய அவள் சகோதரன் மனைவியை ஆண்வேடம் பூண்டு கொள்ளும் படிசெய்தாள். பின்னர் அவள் தான் இச்சித்த இவ்வந்தணரோடு தன் கிருகம் சென்றுள். நான் என்னை இச்சித்த மாதுடனே புறப்பட்டு உச்சயினி நகரம் வந்து சேர்ந்தேன். பின்னர் இவ்வந்தணரும் தம்மை விரும்பிய அம்மாதுடன் அன்றிரவே புறப்பட்டு இந்நகரம் வந்து சேர்ந்தார். பின் நாங்கள் நால்வரும் சந்தித்துக் கொண்டோம். இவ்வாறிருக்கும் நாங்கள் யெங்கிருந்தாலும் சந்தேகத்துட னிருக்கின்றோம். தன் விருப்பப் படி சகாயமாக விருந்து துணைபுரிந்த மனம் எவனுக்குத் தான் துணியும்? ஆகையால் நாங்கள் வசிப்பதற்கும் பொருளைச் சம்பாதிப்பதற்கும் வசதி தேடிக் கொள்ளக் கருதிப் பேசிக்கொண் டிருந்தோம். இவ்வாறுன எங்களைத் தாங்கள் சாரர்களென்று எண்ணி யழைத்து வரும்படி செய்து விசாரிக்கின்றீர்கள்! எங்கள் வரலாறு இது தான். இனி மகாராஜா அவர்கள் சித்தம்," என்றுன்.

இவ்வாறு அவன் கூறியதும் விக்ரஸிம்ம ராஜன் அவ்வந்தணரிருவரையும் பார்த்து வேதியர்களே! உங்களிடம் நான் மகிழ்ச்சியடைந்தேன். நீங்கள் அஞ்சவேண்டாம். இந்த நகரத்திலேயே யிருங்கள். உங்களுக்குக் குடியிருக்கவீடும் பொருளும் தருகின்றேன்" என்றுகூறி அவ்விருவருக்கும் தேவையான பொருளையளித்து ஆதரித்தான். ஸாஹஸத்தைப் பொருளாகக் கொண்ட புத்திசாலிகளிடம் அரசர்கள் மகிழ்வுறு கின்றனர். தேவர்கள் அரசர்கள் யாவரும் அவரவர் செய்த கர்மத்திற்குத் தக்கபடி விசித்திரமான போகங்களை யடைகின்றனர். ஆகையால் ஸ்வப்பனத்திற் கண்டவரலாறின் விபாஜமாக ஆகாயத்தினின்று ஜ்வாலை வயிற்றிற் புகுந்ததாகக் கண்டாயல்லவா அது கர்ம வாசத்தால் உன் கர்ப்பத்தை யடைந்த தேவராகி யென்பதில் ஐயமில்லை" என்று கூறினுன்.

தேவியாகிய தாராதத்தை தன்கணவனுகிய களிங்கதத்தனிடம் மகிழ்வுற்றுத் தன்னைப் புனிதவதியாக வெண்ணி ஆநந்தமடைந்தாள்.

முதல்தரங்கம்

முற்றிற்று.

2-வது தரங்கம்.

அந்தக் களிங்கதத்த ராஜனுடைய மனைவியாகிய தாராதத்தை கர்ப்ப பாரம் பொறுக்க முடியாமல் சிரமப்பட்டாள்; உதயமாகுந் தருணத்துச் சந்திர ரேகையுடன் கூடிய கிழக்குத்திக்கை யொத்தவளாயினள் அவ்வரசன் மனைவி. பின்னர்ப் பிரசவகாலம் நெருங்கியது. அப்பொழுது முகம் வெளுத்தது; அவளுடைய

கருவிழிகள் சலனமடைந்தன. சுபதினமாகிய அன்று தாராதத்
தை ஒரு குமாரத்தியைப் பெற்றாள். அப்பெண் ஒப்புவமை
யற்றவளாக விளங்கினள். பிரமதேவனுக்கு ஸௌந்திரியம் எல்லா
வற்றையும் கற்பிப்பதற்கு அவதரித்தவள் என்று கருதும் படி
யான எழிலமைந்தவளா யிருந்தனள். அவ்வரசன் இவ்வளவு
அழகுடைய பெண்ணை யடைந்தும், இம்மாதிரி யொருபுத்திரன்
பிறந்திலேனே யென்று கிலேசமடைந்தான். ஆயினும், அவன்
அப்பெண்ணைத் தேவகன்னிகை யெனவே கருதி யிருந்தான்.
கன்னிகை சோகத்திற்கு மூலமானவள் என்பதையும், புத்திரன்
சரீரத்துடன் வந்த ஆனந்தம் போன்றவன் என்பதையும் உணர்
ந்தவனாகையால், அவ்வருத்தத்திற் காற்றாது மனதைச் சமாதா
னஞ் செய்து கொள்வதற்காகத் தன் வீட்டி லிருந்து புறப்பட்
டுத் தேசங்கள்தோறும் சென்று, ஜயினர்கள் போன்ற விகார
ரூபிகள் வசிக்கும் ஒரு தேசத்தை யடைந்து ஆங்குச் சில நாள்
தங்கி யிருந்தான்.

அங்கொரு நாள் ஒரு துறவி ஜனங்களின் மத்தியில் நின்று
கொண்டு இவ்வருடத்தில் பிறருக்குப் பொருளைக் கொடுப்பதே
பெருந் தருமமென்று சொல்லப்படுகிறது. ஆகையால் இப்போது
பொருள் கொடுப்பவன் பிராணனைக் கொடுத்தவனுக் கொப்பா
கின்றான்; பொருளில் பிராணன் கலந்திருக்கிறது. கருணை
யுடைய புத்த தேவர் பிறருக்காகத் தமது தேகத்தைத் திருணம்
போல்மதித்துத் தியாகம்செய்திருக்கின்றார்.அங்ஙனமிருக்கப்பொ
ருளொரு பெரிதாமோ? மகாதவசியாகிய அந்தப் புத்தர் ஆசை
யையொழித்துத் திவ்யஞானமடைந்தார். ஆகையால் சரீரமுள்ள
வரையில் விரும்பும் எப்பொருள்களையும் வெறுத்தொழித்து அறி
வை அடைவதன் பொருட்டுப் பிராணிகளுக்கு நன்மையைத்
தேடவேண்டும். கேளுங்கள்—

கிருதன் என்னும் அரசனுக்கு ஏழு பெண்கள் பிறந்தனர்.
அவ்வெழுவரும் சிறுவயதினராக விருக்கும்பொழுதே வைராக்ய
மடைந்து, தந்தையின் கிருகத்தைவிட்டு நீங்கி மயானஞ் சென்ற
னர். அப்பொழுது சிலர் அவ்வாறு செல்வதற்குக் காரணமென்ன
வென்று அவர்களைக் கேட்டனர். அதற்கு அப்பெண்கள், இப்பிர
பஞ்சம் ஸாரமற்றது; சரீரம் அதனினும் ஸாரமற்றது; அதனினும்
இஷ்டர்களின் சேர்க்கை முதலியன ஸ்வப்பன விலாஸம்போன்ற

வை. அவ்வாறான் இந்த ஸம்ஸாரத்தில் ஸாரம் என்று கருதப்படு
வது பிறருக்கு நன்மை புரிவதேயாம். ஆகையால் நாம் இந்
தத் தேகத்தால் பிராணிகளுக்கு இதஞ் செய்யக் கருதி வெளிப்
படுகின்றோம். இந்தத் தேகம் உயிருடன்கூடியதே யெனினும்
மயானத்தில் மாம்சங்களை யுண்ணும் பூதங்களுக்கு இரையாக்கு
கின்றோம். இதனால் நாம் அடையும் பயன் யாதாம்.'' என்று
கூறினர். இவ்வாறே முன்னர் ஒரு அரசகுமாரன் வைராக்கிய
முடையவனாக இருந்தான். அவன் நல்ல ரூபவானா யிருந்தும்
பாலியத்திலேயே துறவியாயினன். அவன் ஒரு சமயம் பிக்ஷை
யை உத்தேசித்து ஒரு வர்த்தகனுடைய கிருகம் சென்றான். தாம
ரைத் தளம்போன்ற நேத்திரமுடைய அந்த வாலிப ஸன்னியாசி
யை அவ்வர்த்தகனுடைய மனைவி கண்டாள். அவள் அவனுடைய
அழகில் மயங்கி, அவனைப்பார்த்து இந்தக் கஷ்டமான விரதத்தை
நீரேன் மேற்கொண்டீர்? உமது திருக்கண்ணால் நீ ரெந்தப்பெண்
ணைப் பார்க்கின்றீரோ அவள் கிருதார்த்தையாவள்'' என்றாள்.
இவ்வாறு கூறியவுடன் அந்த வாலிப ஸந்நியாஸி தன் ஒரு கண்
ணைப்பிடுங்கிக் கையில்வைத்துக்கொண்டு "தாயே! இந்த நேத்தி
ரத்தைப்பார்; இது ரத்தம் மாமிசம் இவைகளுடன் கூடியது;
நிந்திக்கத்தக்கது; விருப்பமிருந்தால், எடுத்துக்கொள்ளலாம்;
இன்னொரு நேத்திரமும் இத்தன்மைத்தே. இவற்றில் அழகு
என்ன இருக்கிறது.'' என்றான்.

வர்த்தகன் மனைவி உடனே பெருந்துயரமுற்று, ஆ! துஷ்டை
யாகிய நான் மகா பாபத்தைச் செய்துவிட்டேன். ஐயோ! உமது
கண்களைப் பிடுங்குவதற்கு நான் காரணமாயினனன்றோ?'' என்று
கண்கலங்கினாள். ஸந்நியாஸி, "அம்மா! நீயேன் துக்கப்பட
வேண்டும். நீ இவ்வாறு செய்தது எனக்குப் பெரிய உபகாரமாகி
ன்றது. அதற்கொரு திருஷ்டாந்தங்கேள்.

காமினியே! முன்னொருகாலத்தில் கங்கைக்கரையில் ஓர்
உபவனத்தில் ஒரு துறவி வசித்துவந்தார். வைராக்கியங்களைச்
சோதிக்கவேண்டுமென்னும் கருத்துடன் அவர் தவம்புரிந்து வந்
தனர். அவர் அவ்வாறிருக்கும்பொழுது தெய்வச் செயலாக ஆங்
கொரு அரசன் தன் அந்தப்புர ஸ்திரீகளுடன் விளை
யாடுவதற்காக வந்து, இச்சைப்படி விளையாடிக் கங்கையில் நீராடி
ந்தி ஒரு மரத்தினடியிற் படுத்தான். படுத்த சிறிது நேரத்திற்

கெல்லாம் நித்திரை போய்விட்டான். அச்சமயம் ராஜ ஸ்திரீகள் அரசனைவிட்டு விலகிச் சென்று அங்குள்ள உபவனத்தைச் சுற்றி யலைந்துகொண்டிருந்தனர். அப்பொழுது அந்த உபவனத்தில் சமாதியிலிருக்கும் முனிவரைக் கண்டு அதிசயமுற்று அவரைச் சூழ்ந்து நின்று வேடிக்கை பார்த்துக்கொண்டு தாமதித்துவிட்டனர். அச்சமயம் அரசன் விழித்துக்கொண்டு தன் பிராண நாயகிகளைக் காணுமல், திடுக்கிட்டெழுந்து நான்கு பக்கமுஞ் சென்று பார்த்துக்கொண்டேபோய்ச் சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் தன் மனைவி முனிவரைச் சூழ நின்றுகொண்டிருப்பதைக் கண்டு அவர் மேல் சினங்கொண்டு கத்தியை யுருவி அவரை வெட்டினுன். அந்தோ! ஐசுவரியம், பொருமை, தயவின்மை, மந்தகுணம், அறிவின்மை இவை எதைத்தான் செய்ய அஞ்சும்? ஐந்தும் அக்னி போல் ஜ்வலிக்கின் கேட்கவேண்டுமா?

அப்பால் யோசனையில்லா அவ்வரசன், தன்வழியே மனைவிகளைப்பார்த்து முணுமுணுத்துக்கொண்டே சென்றுன். தமது அவயவங்கள் அறுபட்டும் அம்முனிவர் கோபங்கொள்ளாமல் பொறுமையுடன் தம்நிலையிலேயே யிருந்தார். அப்பொழுது அவர் முன்னிலையில் ஒரு தேவதை பிரத்தியட்சமாகி, “மகாத்துமாவே! பாவியாகிய அரசன் உம் மீது கோபங்கொண்டு இவ்வாறு செய்தான்; அவனைநான் என் சக்தியால் இதோ இப்போதே வதைக்கின்றேன்; உமக்கு ஸம்மதமா?” என்று கேட்டது. முனிவர், தேவி! இவ்வாறு உத்தரவிடக் கூடாது. அவ்வரசன் என் தர்மத்திற்குச் சகாயஞ் செய்தவனுகின்றுன். எனக்கு விருப்பமில்லாதவற்றைச் செய்தவனன்று. பகவதியே! அவனுடைய அநுக்கிரகத்தால் பொறுமை யென்னுந் தர்மத்தை நானடைந்தேன். தேவி! அவன் இவ்வாறு செய்யாதொழியின் அடியேன், யார்க்குப் பொறுப்பேன்? சிறந்த மனமுடையவன் விருப்பு, வெறுப்புகளில் சமமான எண்ணங்கொள்வான். ஆதலால் அவன் அநித்தியமான இந்தத் தேகத்தைப் பற்றிக் கோபிப்பானே? பொறுமை யென்பது பிரஹ்மத்தின் ஸ்தானம் என்று கூறினர்.

இவ்வாறு முனிவர் கூறவே, அந்தத் தேவதை அவருடைய தவத்திற்கு மகிழ்ச்சியடைந்து வெட்டுண்ட அவர் அவயவங்களை முன்போலுண்டாக்கி மறைந்தது. முனிவருக்கு அவ்வரசன் உபகாரியானது போல் என் கண்ணை யிழக்கும் படி செய்து என்

தவத்திற்கு விரக்தியை யுண்டாக்கிய காரணத்தால் தாங்களும் எனக்கு உபசாரஞ் செய்தவராகின்றீர்கள் என்று ஜிதேந்திரியராகிய அந்த வாலிப சந்நியாஸி வர்த்தகன் மனைவிக்குக் கூறித் தமது தேகத்தைவெறுத்து முத்தியைக் கருதிச்சென்றுர். ஆகையால் நாசமடையக்கூடிய இச்சரீரம் இளமையெனினும், அழகுள்ளதெனினும் அதனைத் தம்முடையதென்று கருதி அபிமானிப்பரோ அறிவுடையோர்? பிராணிகளுக்கு உபகாரம் புரிவதே முக்கியமான தர்மம்; அதுவே அறிவுடையவர்க்கு ஏற்றதாகும். ஆகையால் சுபாவ சுகத்திற்குக் கிருகம்போன்ற மயானத்துப் பிராணிகளுக்காக இச்சரீரத்தை யொழிக்கின்றேம்” என்று தங்களைத் தடுத்தவர்களுக்கு அவ்வேழு ராஜகுமாரத்திகளும் மறுமொழிபகர்ந்து, மயானம் சென்று தாங்கள் கருதியவாறே கருமத்தை முடித்து நற்கதியை யடைந்தனர். நல்ல அறிவாளிகள் தேகத்தில் நானென்னும் அபிமானத்தை யெப்பொழுதும் வைக்க மாட்டார்கள். மைந்தர் மனைவிமார் முதலியவர்களிடத்து அவர்கட்கு எங்ஙனம் அபிமானம் ஏற்படும்?” என்று பௌத்தமத போதகர் கூறியதைக்கேட்ட களிங்கதத்தராஜன் அன்று அந்நகரத்திலேயேயிருந்து மறுநாள் தன் தேசத்தை நோக்கிப் புறப்பட்டுக் கிரமமாக அரண்மனை வந்து சேர்ந்தான்.

பின்னர், ஒருநாள், அவ்வரசனிடம் ஒரு வேதியர் வந்து பிரபுவே! சிரேஷ்டமான கன்னிகை பிறந்ததைக்குறித்துத் தாங்களேன் தாபமடைகின்றீர்கள். கன்னிகைகள் புத்திரர்களைவிட உத்தமர்கள்; இகபரமிரண்டிலும் மங்களமானவர்கள். இராஜ்ஜியத்திற் பேராசைகொள்ளும் பிள்ளையினிடம் அரசர்களுக்கு ஏன் விருப்பமுண்டாக வேண்டும்? அந்த மைந்தர்கள் சமயம் வாய்த்த போது தங்கள் தந்தையையே கொன்றுவிடுகின்றனர். ஆச்சரியம்! குந்திபோஜன் முதலிய அரசர்கள் குந்தி முதலிய புத்திரிகளின் குணங்களால், துர்வாசர் முதலியவர்களுடைய அவமதிப்பைக் கடந்தார்கள். கன்னிகையைத் தானஞ்செய்வதா லேற்படும் பலன் புத்திரனுல் எவ்வாறுண்டாகும்? பலன் பரலோகத்திலேயாம். அதற்கொரு சரித்திர மிருக்கிறது, கூறுகின்றேன்.

திரிகூடம் என்னும் பர்வதத்தின்கண் ஸுஷேணன் என்னுமொரு அரசனிருந்து அரசுபுரிந்து வந்தான். நல்ல யௌவனமும் அதற்கேற்ற அழகும் அமைந்தவன். பரமசிவனிடம்

கொண்ட பொறாமையினால் பிரமனால் சிருஷ்டிக்கப்பட்ட மன்
மதன்போன்றவன். அவன் அம்மலைக்கருகே, தேவர்களுக்குரிய
உபவன மொன்றை உண்டாக்கினான். அந்த உபவனம், தேவ
லோகத்து நந்தவனத்தினும் சிறந்ததென்று சொல்லும்படி விளங்
கியது. அதன் மத்தியில் ஒரு குளம் வெட்டியிருந்தான். அதன்
கண் அநேக தாமரைகள் முளைத்து மலர்ந்து பிரகாசிக்கும். அத
னால் அது லட்சுமிதேவியின் லீலைக்காக ஏற்பட்ட கமலங்களுக்கு
இருப்பிடம்போல் விளங்கியது; சிறந்த சந்திரகாந்தக் கற்களால்
அமைந்த படிக்கட்டுகளுடன் கூடிய அக்குளக்கரைக்கு அவ்வர
சன் அடிக்கடி வந்து விநோதமாகப் பொழுது போக்குவ
துண்டு.

இவ்வாறிருக்கையில், அந்தக் குளத்திற்குத் தேவலோகத்தி
லிருந்து ரம்பை யென்னும் அப்ஸரஸ்திரீ தற்செயலாக வந்தாள்.
மலர்ந்த மலர்களுடைய அவ்வனத்தின் நடுவே பிரத்தியக்ஷமாக
வந்த வஸந்தனை யொத்து உலாவிவரும் அரசனைக்கண்டாள்.
கண்டதும், ஆகா! இவன் ஆகாயத்திலிருந்து இக்குளத்
துத் தாமரைமலரை விரும்பிப் பிரவேசித்த லட்சுமிதேவியைத்
தொடர்ந்து பிரவேசித்த சந்திரனோ? அங்ஙனமன்று. இவனைவிட்டு
ஸ்ரீ என்பவள் பிரியாதவளல்லவா? புஷ்பங்களைப் பாணமாகக்
கொண்ட மன்மதன் இந்த நந்தவனத்து மலர்களை கொய்யவந்
திருக்கின்றான் போலும்! இது நிச்சயம்! ஆயின் இவனுடன் சஞ்
சரிக்கும் ரதியெங்கே காணோம் என்று பலவாறு யோசித்துக்
கொண்டுநின்று உடனே மானிடவுருவந் தாங்கி அவ்வரசனிடம்
சென்றாள். தன்னருகே வரும் அந்த ரம்பையை அரசன் நோக்கி,
"ஆச்சரியம், இவள் யார்? அதிபற்புத சிருஷ்டியாகக் காணப்
படுகின்றாள். இவள் மானிட ஸ்திரீயல்ல; நேத்திரங்கள் இமை
யாதனவாக விருக்கின்றன. ஆகையால் இவள் தேவ ஸ்திரீ
யென்பதிலையமில்லை. இவளை நான்யாரென்று விசாரிக்கின் ஒருசம
யம் பயந்து ஓடிவிடுவாள்" என்று எண்ணி மௌனமாயிருந்தான்.

இவன் இவ்வாறெண்ணிக் கொண்டிருக்க ரம்பையும் அவ
னருகே சென்றாள். இருவருக்கும் சம்பாஷணை யுண்டாயிற்று.
அந்தக் கிரமமாகவே அதேதருணத்தில் இருவருக்கும் ஆலிங்கன
மும் நடந்தது; பின்னர், ஸுஷேண ராஜன் அந்த அப்ஸர ஸ்திரீ
யுடன் அநேக நாள் சுகம் அநுபவித்துக்கொண்டிருந்தான்.

அந்த ரம்பை அவ்வளவு நாளும் தன் லோகமாகிய ஸ்வர்க்கத்
தைப்பற்றிச் சிந்திக்காமலே யிருந்தாள்; ஜன்மபூமியிலும் போ
கத்தையே ரம்யமாக நினைத்தாள். இவ்வாறிருக்கும்போது அந்த
ரம்பையின் தோழியாகிய யக்ஷஸ்திரீ ஏராளமான ஸ்வர்ணங்களைக்
கொண்டுவந்து குவித்து, அவ்வரசனுடைய பூமியை மேருசிகரங்
களால் அலங்கரிக்கப்பெற்ற ஆகாயம்போல நிறையும்படி செய்
தாள். அப்பால் சிலகாலஞ் சென்ற பிறகு அந்த ரம்பை கர்ப்
பந்தரித்து ஒப்புயர்வற்ற அழகுவாய்ந்த ஒரு புதல்வியைப்
பெற்றாள். உடனே அந்த ரம்பை யென்னும் தேவமாது, "என்
மீது அன்புடைய தங்களைத் தரிசித்த மாத்திரத்தில் நான் கர்ப்ப
மடைந்து புதல்வியையுமீன்றேன்; இனி நான் இங்கிருக்க முடி
யாது; இந்தக் கன்னிகையைக் காப்பாற்றுங்கள்; இந்தக் கன்
னிகையின் விவாகத்தால் ஸ்வர்க்கத்தில் நம்மிருவருக்கும் மீண்
டும் சேர்க்கை உண்டாகப்போகின்றது" என்று தெரிவித்து அக்
கணமே மறைந்தாள். அவள் பிரிவையாற்றாத அம்மன்னன் தன்
பிராணனை விடத் தீர்மானித்தான். அதையறிந்த அவ்வரச
னுடைய அமைச்சர்கள், "பிரபுவே! மேனகை யென்னுந்தேவ
மாது சகுந்தலையைப்பெற்றதும் விசுவாமித்திரரை விட்டுப்பிரிந்
தாள்; அப்பொழுது விசுவாமித்திரர் துக்கித்தாரா? உயிரை விட்
டாரா? என்றுகூறி இன்னும் சில நியாயங்களைக் காட்டி அவன்
தீர்மானித்தை மாற்றினார்கள். அரசன், விஷயங்களை யுணர்ந்து
துக்கத்தைவிட்டுத் தைர்யமடைந் திருந்தான்.

பின்னர் தனக்குப்பிறந்த அந்தப் பெண் குழந்தையைச் செல்
வமாக வளர்த்து வந்தான். அவளுக்கு நேத்திர சௌந்தரியம்
மிகுந்திருந்தமையால் ஸுலோசனாவென்று பெயரிட்டழைத்து
வந்தான்.

அந்தப்பெண்மணி பூர்வபக்ஷத்துச் சந்திரன்போல வளர்ந்து
வந்து மங்கைப்பருவ மடைந்தனள். அப்பொழுது ஒரு நாள்
அந்த ஸுலோசனை உத்தியானவனத்திற்குச்சென்று அங்கே சஞ்
சரித்துக்கொண்டிருந்தாள். அங்குத் தற்செயலாய் காசிப வம்சத்
திற் பிறந்தவராகிய ஒரு வாலிபமுனிவர் வந்து ஸுலோசனை
யைக் கண்டனர். தவம்பலகூடி இவ்வாறு முனிவர் உருவங் கொ
ண்டுள்ளது வென்று எவரும் புகழத்தக்க தேஜஸுடையவரா
யிருந்தும், அம்முனிவர், ஸுலோசனையைக்கண்டதும் அவள்

மீது காதல்கொண்டனர். ஆச்சரியம்! இவளுடைய இந்த ரூபம் அதியற்புதமானது; மனோகரமானது; இவளை யான் மனைவியாகப்பெறுவிடின் என் தவத்தின் பலன் யாதாம்? என்று தமக்குள் யோசித்தவாறு தயங்கி நின்றனர். அச்சமயம் ஸுலோசனை புகையென்பது சிறிதுமில்லாத அக்னிபோல் விளங்கும் அம்முனிவரைக் கண்டாள். உடனே மனதில் என்றுமடையாத ஆநந்தமடைந்து, இவர்கையில் கமண்டலமும் ஜபமாலையும் கொண்டிருக்கின்றனர். யாரோ மகான் என்பதில் ஐயமில்லை. முகம் இவரது பரமசாந்தகுணத்தை நன்கு விளக்குகின்றது. இவரை யாரென்று கேட்டுத் தெரிந்துகொள்வோம் என்று யோசித்து அக்கணமே அம்முனிவர் முன்வந்து அவருக்கு மணமாலை சூட்டியதற்கொப்ப அவருடைய தேகத்தில் தன் கண்களாகிய கருநெய்தல் மாலையைவீசினாள். தேவர்களாலும் அசுரர்களாலும் ஆக்ரமிக்க முடியாத மன்மதனுடைய ஆக்ஞையின் வசமான அம்முனிவர் ஸுலோசனையை நோக்கி, “பெண்ணே நீ கணவனை யடைவாயாக” என்று ஆசீர்வதித்தனர். அசாதாரணமான அம்முனிவருடைய சௌந்தரியத்தில் ஈடுபட்டு ஆசைகொண்ட அந்த ஸுலோசனை வெட்கமுற்று தலைகுனிந்தவாறு நின்று, “தேவ! தங்களுக்கு விவாகஞ்செய்து கொள்ள விருப்பமிருக்குமாயின், இந்நாட்டு மன்னனாகிய என் தந்தையிடம் சென்று அவரநுமதி பெற்று என்னை மணஞ்செய்து கொள்ளலாம்” என்றாள். முனிவர், “அவ்வாறே செய்கின்றேன்” என்றுகூறி ஸுஷேண ராஜனிடம் சென்று தமது விருப்பத்தைத் தெரிவித்தார். அரசன் தவத்தாலும் சரீரத்தாலும் உயர்வைபடைந்த முனிவரை உபசரித்து “சுவாமி! இக்கன்னிகை ரம்பை யென்னும் அப்ஸர ஸ்திரீயினிடம் எனக்குப் பிறந்தவள்; இந்தப் பெண்ணுக்கு மணஞ்செய்விப்பின், மீண்டும் அந்த ரம்பையோடு எனக்கு ஸ்வர்க்கத்தில் சேர்க்கையுண்டாகும்; அந்த ரம்பை என்னைவிட்டுப் பிரியும் தருணத்தில் இவ்வாறு தெரிவித்துச் சென்றாள். மகா பாக்கியசாலியாகிய தபோதனரே! அப்படிப்பட்ட சம்பந்தம் எனக்கு எவ்வாறுண்டாமென்பது பற்றித் தாங்கள் ஆலோசித்து நிரூபணம் செய்தல் வேண்டும் என்று கேட்டான். முனிவர்

இதைக்கேட்டு க்ஷணப்பொழுது ஆலோசனையிலிருந்து, அரசனே! முன் மேனகையிடம் உண்டான பரமத்வரையைப் பாம்பு தீண்டியபோது ருரு என்னும் முனிவர் தம்முடைய ஆயுளிற் பாதியை யளித்து அந்த ரம்பையை மனைவியாக வடையவில்லையா? விசுவாமித்ர முனிவர் புலையனாகிய திரிசங்குவை ஸொர்க்கத்திற் கழைத்துச் செல்லவில்லையா? ஆகையால் நானேன் என் தபோ பலத்தினால் அச்செய்கையை நிறைவேற்றக் கூடாது? இது எனக்குப் பெரிதல்ல,—என்று கூறி உபரப்பார்த்து, “தேவதைகளே! இந்தச் சுஷேணராஜன் என்னுடைய தவவன்மையால் இச்சரீரத்துடன் ஸொர்க்கம் சென்று ரம்பையினிடம் போகமனுபவிக்கட்டும்” என்று கூறினர். அக்கணமே ராஜசபையிலுள்ள எல்லோருடைய செவியிற்படுமாறு “அவ்வாறே யாகுக” என்று தேவவாக்குண்டாயிற்று. பின்னர் அவ்வரசன் மனமுவந்து தன்குமாரி ஸுலோசனையை அம்முனிவருக்கு மணஞ்செய்து கொடுத்து ஸொர்க்கஞ் சென்றான். அங்கே அவ்வரசன் தெய்வத்தன்மை யடைந்து இந்திரனனுமதிப்படி தன்னிடம் வந்த ரம்பையுடன் போகங்களை யனுபவித்திருந்தான்.

தேவ! இவ்வாறு ஸுஷேண ராஜன் தன் புதல்வியால் கிருதார்த்தனானான். தங்களைப் போன்றவர்களுடைய கிருகங்களில் இப்படிப்பட்ட கன்னிகைகள் பிறக்கின்றனர். ஆகையால் இவள் தேவகன்னிகை யாவள்; ஏதோ சாபத்தின் காரணமாகத் தங்களிடம் பிறந்திருக்கிறாள். பிரபுவே! தாங்கள் இனித் துக்கிக்க வேண்டாம்—என்று அரண்மனைப் பண்டிதர் கதைகூறி களிங்கதத்தராஜன் மனமுவந்து, கவலை யொழிந்து நேத்திரோற்சவமாக விளங்குபவளும் சந்திரகலை போன்றவளும் பாலையுமாகிய அந்தக் குமாரத்திக்குக் களிங்கஸேனை யென்னும் பெயர் புனைந்து நாம் கிருதார்த்தனானோமென் றிருந்தான்.

அப்பால் ராஜகுமாரியாகிய அந்தக் களிங்கசேனை தந்தையின் கிருகத்தில் குறைவற்ற செல்வத்தோடு வளர்ந்து வந்தாள். க்ரீடையாகிய நீர் நிறைந்த பால்யமாகிய கடலின் ப்ரவாகம்போன்ற

களிங்கஸேனை உப்பரிகைகளிலும் வனங்களிலும் கிருஹங்களிலும் விளையாடி வந்தாள். இவ்வாறிருக்கையில் ஒரு நாள் அந்தக் களிங்கஸேனை உப்பரிகையின் மீது விளையாடிக்கொண்டிருக்கையில் ஆகாயமார்க்கமாகச் சென்ற மயன் என்னுமொரு அசுரனுடைய குமாரியாகிய சோமப் பிரபை இவளைக் கண்டாள். முனிவர்களின் மனத்திற்கும் மோகமூட்டும் அழகினையுடைய களிங்கஸேனையைக் கண்டதும் அந்த ஸோமப்பிரபை "இவள் யார்? சந்திரகலையோ? சந்திரகலையாயின் இந்தப் பகல்வேளைக்கு அதற்குக் காந்தியெப்படி யேற்படும்? ரதியாயிருக்கலாமெனின் காமனைக் காணோமே! ஆகையால் இவள் யாரோ ஒரு மானிடகன்னிகையாயிருக்கவேண்டும்; இல்லாவிட்டால் தேவஸ்திரீ சாபத்தினுல் இவ்வாறு புவியை யடைந்திருக்க வேண்டும் முன்ஜன்மத்தில் எனக்கு இவளுடன் சினேகமுண்டாயிருக்க வேண்டுமென்பது நிச்சயம். இதை என்மனமே தெரிவிக்கின்றது. ஆகையால் இவளை என் சுயம்வரத்திற்குற்ற தோழியாகக் கொள்கின்றேன்—என்று யோசித்துக்கொண்டு தன்னைக்கண்டு அந்தக் களிங்கஸேனை அஞ்சுவளோவென்னும் ஐயமுற்று ஆகாயத்திலிருந்து தன்னையாரும் காணுதபடி கீழே யிறங்கினுள். உடனே அந்த ஸோமப்பிரபை மானிடவுருவ மெடுத்துக்கொண்டு களிங்கஸேனையை நோக்கி மெதுவாக நடந்துவந்தாள். அவளைக்கண்ட களிங்கஸேனை, ஆ! இவள் யார்! அதிஅற்புதமான ஆகிருதியுடையவளாக விருக்கின்றுள். அவளைப்பார்த்தால் ஒரு ராஜகன்னிகைபோ விருக்கின்றுள்; இவள் எனக்கேற்ற தோழியாவாள்போ விருக்கின்றது என்றெண்ணி, எதிர்கொண்டு புன்முறுவலுடன் "வாரும் அம்மா" என்று அன்போடழைத்து வரவேற்று ஆசனத்துட்காரவைத்து வரலாறும் பெயரும் விசாரித்தாள். ஸோமப்பிரபை களிங்கஸேனையை நோக்கி, அம்மணீ! என்னருகில் உட்காரு; கூறுகின்றேன் என்று சொல்லுகின்றுள்.

அம்மா நீயோ ஒரு ராஜகுமாரத்தி; ராஜகுமாரர்களுடைய நட்பைப் பிரயாசத்தின்மீது காப்பாற்ற வேண்டியதாக யிருக்கின்

றது. அவர்கள் அற்பமான அபராதத்திற்கும் கோபங் கொள்ளுகின்றனர். இது சம்பந்தமாக ஒரு கதை யெனக்குத் தெரியும்; அதைக் கூறுகின்றேன், பொறுமையுடன் கேட்பாயாக.

புஷ்காரவதி யென்னுமொரு பட்டணத்தில் கூட ஸேனன் என்னுமொரு அரசனிருந்தான். அவ்வரசனுக்கு ஒரு மைந்தனிருந்தான். தனக்கு அந்த மைந்தனையன்றி வேறு சந்ததியில்லாமையால் அவ்வரசன், அவன் கர்வங்கொண்டு நன்மைதீமைகளெவற்றைச்செயினும் கோபங்கொள்ளாமல் மனம் பொறுத்திருப்பான்.

இவ்வாறு செல்வமாயிருக்கும் அவ்வரச குமாரன் ஒருநாள் ஒரு நந்தவனத்தில் உலாவிக்கொண்டிருக்கும்போது ஒரு வர்த்தக குமாரனைக்கண்டான். அவனும் அவன் தந்தைக்கு ஏகபுத்திரன். அவன் பெயர் பிர்மதத்தன். அவனுக்கு இந்த அரசகுமாரனுக்குச் சமானமான ஐசுவரியமுண்டு; ஆகிருதியில் அரசகுமாரனைப்போலவே யிருப்பான். அவனைக்கண்டதும் அரசகுமாரனுக்கு அவனிடம் பிரியமுண்டாகி அவனேடு சம்பாஷித்துச் சினேகங்கொண்டான்.

அன்று முதல் அவர்களிருவரும் ஒரு நாளேனும் ஒருவரையொருவர் பார்க்காம லிருப்பதில்லை. நாடோறும் சந்தித்துச் சம்பாஷணை செய்து விரும்பியவாறு விளையாடி மகிழ்வார்கள். முன் ஜன்மத்தில் ஏற்பட்ட அநுசம்பந்தமானது பிரியமுடியாத அன்பை யுண்டாக்கு மல்லவா? ராஜகுமாரன் அவ்வர்த்தக குமாரனுக்குத் தான் உண்ணும் தின்பண்டங்களையும் பகிர்ந்து கொடுத்த பின்னரே புசிப்பான். இவ்வாருக விருக்கும் பொழுது ஒருநாள் அவ்வரசகுமாரன் தன் நண்பனுகிய வர்த்தககுமாரனுக்குத் தான் விவாகம் செய்து கொள்வதன் முன்னர் விவாகஞ்செய்விக்கக்கருதி அஹிச்சந்திரமென்னும் நகரத்திற்குப் பிரயாணமானுன். வர்த்தக குமாரனும் அவனேடு யானையின் மீது ஏறிச் சென்றுன். சைன்னியங்களும் கூடச்சென்றன. இவ்வாறு சென்ற இவர்கள் இக்ஷுமதி யென்னும் நதியையடைந்தார்கள்.

அச்சமயம் அருணனும் அஸ்தமனமாயினன். அப்பொழுது அங்குத்தங்கி மதுவும் உணவும் உண்டு சயனித்துக்கொண்டார்கள். அவ்வரசகுமாரனுடைய இளையதாயாரும் அவர்களுடன் வந்திருந்தாள். அவள் தன் குமாரனைப்பார்த்து ‘அப்பா! ஒரு கதை சொல்லுவாயாயின் மனத்திற்குச் சந்தோஷமா யிருக்குமென்று கூறினள். அரசகுமாரன் உடனே ஒருகதை சொல்லத்தொடங்கிப் பின் சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் அதை முடிப்பதற்குள் நித்திரை போய்விட்டான். அவன் சிறிய தாயாரும் பின் சற்று நேரத்திற்கெல்லாம் நித்திரை போயினள். வர்த்தக குமாரன் மாத்திரம், தூங்காமல் விழித்துக்கொண்டே படுத்துக்கொண்டிருந்தான். மற்றும் எல்லோரும் நித்திரை போய்விட்டனர். அச்சமயம் ஆகாயத்தில் சில ஸ்திரீகள் பின்வருமாறு சம்பாஷித்துக் கொண்டனர்.

இவ்வரசகுமாரன் கதைசொல்லத் தொடங்கி அதை முடிப்பதற்குள் நித்திரை போய்விட்டான்; ஆகையால் இவன் பாபியாகின்றான். இவனை நான் சபிக்கின்றேன்; இவன் தூங்கி விழித்தவுடன் ஒரு ஹாரத்தைப் பார்ப்பான். அதைக் கையிலெடுப்பானாயின் அக்கணமே மரணமடைவான்—என்று ஒருஸ்திரீ கூறினாள். மற்றொரு ஸ்திரீ, அதிலிருந்து இவன் தப்புவானாயின், ஒரு மாமரத்தைக் காண்பான், அதிலிருக்கும் கனிகளைப் பறிக்க நினைப்பானாயின் ப்ராணவியோகத்தை அக்கணமே பெறுவான் என்று சாபங் கொடுத்தாள். வேறொரு ஸ்திரீ அந்தச் சாபத்திற்குத் தப்புவானாயின், விவாகத்தின் பொருட்டு கிருகத்தில் பிரவேசிக்கும்போது இவன் தலையில் அந்தக்கிருக மிடிந்துவிழும்; மரணமடைவன் அக்கணமே என்றாள். பின்னுமொரு ஸ்திரீ, இவன் அதற்குத் தப்புவானாயின், சயனகிருகத்தில் பிரவேசித்தவுடன் நூறு முறை தும்முவான். அந்த நூறுதடவைகளிலும் “நீவாழ்வாயாக” என்று எவனேனும் இவனருகேயிருந்து சொல்லாவிடின் மரணமேற்படுவது நிச்சயம். இவற்றை எவனாவது கேட்டுக்கொண்டிருந்து இவ்வரசகுமாரனைக் காப்பாற்றுவதற்காக இவனிடம்

சொல்வானாயின், சொன்னவனுக்கும் மரணமுண்டாம் என்று கூறி மௌனமாயிருந்தான். இடிபோல் செவியில் விழுந்த இச் சம்பாஷணையைக்கேட்ட வர்த்தக குமாரன் அந்த அரசகுமாரனிடத்துச்சிநேகமுள்ளவனாகையால் வருத்த முற்றுத் தனக்குள் ஆலோசிக்கின்றான்.

நான் கதைசொல்ல ஆரம்பித்துத் தொடங்கிய கதையை முடிக்காதுவிட்டமையின், கதைகேட்கும் ஆவலோடிருந்த இந்தத் தேவதைகள் மறைந்திருந்து சாபங்கொடுத்தனர். இவர்களைச் சுடவேண்டும். என் நண்பனாகிய இந்த இராஜகுமாரன் மரணமடைவானாயின் நான் உலகிலிருந் தென்னபயன்? எந்த யுக்தி செய்தாவது உயிருக்குயிராகிய என்னுடைய நண்பனை நான்காப்பாற்றவேண்டுவதவசியம்; இந்த இரகசியத்தை இவனுக்குத்தெரிவிக்காமலே காரியம் சித்திபெறவேண்டும் என்று ஆலோசித்துக்கொண்டிருக்கையில், அன்றைப்பொழுது விடிந்தது. அருணன் கீழ்த்திசையில் உதயமாயினன். பின்னரிருவரும் அவ்விடம் விட்டுப் புறப்பட்டுச் சென்றார்கள். சிறிதுதூரம் சென்றதும், வழியில் ஹாரமொன்று கிடக்கக் கண்டனர். அதை இராஜகுமாரன் கையிலெடுக்கப்போனான். அப்பொழுது வர்த்தக குமாரன், “நண்ப! இந்த ஹாரம் மாயை; இதையெடுக்காதே; இஃதிங்கிருந்திருக்குமாயின் இங்குள்ள சேனைகள் இதை எவ்வாறு பாராமலிருந்திருத்தல்கூடும்? அரசகுமாரன், “அப்படியா! என்ன ஆச்சரியமிது” என்று கூறி வியப்புற்று அதை யெடுக்காமல் அப்பாற் செல்லும்போது, ஆங்கோர் மாமரத்தைக் கண்டான். அதில் கனிகள் நிறைந்திருந்தன. அக்கனிகளைப் பறித்துண்ண விரும்பினான் ராஜகுமாரன். வர்த்தககுமாரன் “நீ இம்மரத்தின் கனியைப்புசிக்க விரும்பாதே” என்றுகூறி அவனைத் தடுத்தான். அரசகுமாரன் எனிவ்வாறு எதையும் தடுத்து வருகின்றான்; ஏதேனும் விசேஷமிருக்கும்; அதனாலேதான் இவ்வாறு செய்கின்றான் என்று நினைத்து வர்த்தககுமாரன் கூறியபடி அம்மரத்தின் கனிகளிற் கொண்ட ஆவலை விட்டு அப்பால் நடந்தான். வர்த்தககுமாரனுக்கோ மனதிற் சொல்லமுடியாத வருத்தம்; இவனை இவ்விரண்டுவிபத்தினின்றும் தப்புவித்தேன்; இனிவரவிருக்கும் விபத்துக்களினின்றுந் தப்புவித்தாலன்றோ நான் எனது பிரதிக்ஞையை

முடித்தவனாவேன் என்று யோசித்தவாறே நடந்தான். இருவரும் மறுநாள் மாமனுடைய வீட்டிற்குச் சென்று விவாகத்தை யுத்தேசித்து வர்த்தகனுடைய வீட்டிற்குள் பிரவேசிக்கும்போது வர்த்தககுமாரன் அங்கு வாயிற்படியி லிருந்து ராஜகுமாரனைத் தடுத்தான். உடனே அவ்வீடு இடிந்துவிழுந்தது. பின்னர் இருவரும் அங்கிருந்த பெண்ணை யழைத்துக்கொண்டு வேறொரு வீட்டிற் கேகினர். அவ்வீட்டிற்துட் சென்ற சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் வர்த்தககுமாரன் தான் எங்கேயோ ஒரு வேலையாகப் போவது போல் இராஜகுமாரனை விட்டுப் பிரிந்து அவனை யறியாமல் அவ்வீட்டிற்குள்ளேயே மறைந்திருந்தான். பிறகு இராஜகுமாரன் அந்தப் பெண்ணுடன் படுக்கையில் சயனித்துக்கொண்டு பலபல பேச்சுக்கள் பேசிக்கொண்டிருந்தான். அச்சமயம் அவ்வரசிளங்குமாரன், அடுத்தடுத்து நூறு தடவை தும்மினான். அவன் தும்மும்பொழுதெல்லாம் அவனை யறியாமல் மறைந்திருந்த வர்த்தககுமாரன் "நீ வாழ்வாயாக! நீ வாழ்வாயாக!" என்று நூறுமுறையுந் தவறாமல் மெதுவாகக் கூறி உடனே வெளிப்பட்டு அப்பாற் சென்றான். அப்பொழுது அவனை அரசகுமாரன் பார்த்து "இவன் இந்நேரம்வரையில் இங்கு ஒளிந்திருந்து நாமிந்தப் பெண்ணுடன் பேசியபேச்சுக்களை யெல்லாம் கேட்டுக்கொண்டிருந்தான்; வெளியேபோய்வருவதாகப்பொய் வார்த்தை கூறினான்" என்றெண்ணிச் சினங்கொண்டு தான் அவனிடம்கொண்டிருந்த அன்பையும் நம்பிக்கையையும் மறந்து, அவ்வறையைவிட்டெழுந்து வெளியேவந்து வாயிற் காப்பவர்களை நோக்கி, "இவ்வர்த்தக குமாரன் கெட்ட எண்ணத்துடன் நானும் மனைவியும் சயனித்துக்கொண்டிருக்கும்போது என் னரண்மனை புகுந்து மறைந்திருந்து வெளிப்படுகின்றான். இவனைக் கொலை செய்யவேண்டும். இவனை விடாமற் பிடித்துக் கட்டிவையுங்கள்" என்று ஆக்ஞை செய்தான். அவ்வாறே காவலாளிகள் வர்த்தககுமாரனைப் பிடித்து அன்றிரவு முழுவதும் கட்டி வைத்திருந்தனர். பொழுது விடிந்ததும் அவனைக் கொலைக்களத்திற்கு அழைத்துச் சென்றனர். அப்பொழுது வர்த்தககுமாரன் கொலையாளிகளை நோக்கி, "நான் இராஜகுமாரனைப் பார்த்து ஒரு வார்த்தை சொல்லவேண்டும்; ஆகையால் நான் கொலை செய்யப்படுவதற்கு முன் என்னை அவனிடம் அழைத்துச் செல்லுங்கள்; அப்பால் என்னை நீங்கள் கொலை

செய்யலாம்" என்று பிரார்த்தித்துக்கொண்டான். அவன் பிரார்த்தனைக் கிணங்கிய அக்கொலையாளிகள் அவனை இராஜகுமாரனிடம் அழைத்துவந்து நிறுத்தினர். அப்பொழுது வர்த்தககுமாரன், இராஜகுமாரனிடம் முன் நடந்த வரலாற்றையும் தான் அதற்கேற்ற உபாயஞ் செய்ததையும் கூறினான். அதைக் கேட்ட அரசகுமாரன் தன்னுடைய மூடத்தனத்திற்கு வருத்தமுற்று, வர்த்தககுமாரனை மன்னிப்புக் கேட்டுக்கொண்டான்.

பின்னர் அடுத்த நாள் அரசகுமாரன் அப்பெண்ணை விவாக முறைப்படி மணந்துகொண்டான். வர்த்தக குமாரனுக்கும், அங்கொருவர் அவன் குணாதிசயங்களுக் குகந்து தமது பெண்ணைக் கொடுத்து விவாகத்தை முடித்தனர்.

தடையற்றனவும், மதங்கொண்ட விடத்துத் தங்கள் யஜமானனைக் கொல்ல முயல்வனவுமாகிய யானைகளைப்போல், தடையற்றவர்களாகிய சில இராஜகுமாரர்கள் இவ்வாறு தங்களுக்கு நன்மை செய்பவர்களைக் கொல்ல மூடத்தனத்தால் யத்தனிக்கின்றனர். தாங்கள் அடைந்த நன்மையை நினைப்பதில்லை. அப்படிப்பட்டவர்கள் வேதாளங்களுக்குச் சமானமானவர்கள். சிரித்துக்கொண்டே பிராணனைக் கொள்ளை கொள்பவர்கள். ஆகையால் ஏ ராஜபுத்திரியே! எப்போதும் சிநேகம் வேண்டாம் என்று கூறினாள் ஸோமப்பிரபை.

இவ்வாறாகிய இக்கதையைக் கேட்ட களிங்கஸேனை, ஸோமப்பிரபையை நோக்கி, "தோழி! இவர்கள் இராஜகுமாரர்களல்லர். பிசாசங்கள். பிசாசங்களை வசப்படுத்துவது வெகு சிரமமான காரியம். அதற்கொரு கதையுண்டு; கேள்—

முன்னொருகாலத்தில் யஞ்ஞஸ்தலம் என்னுமொரு அக்கிரகாரத்தில் அந்தணனொருவ னிருந்தான் அவன் நல்குரவென்னும் பேயின் வாய்ப்பட்டு வருந்திக்கொண்டிருந்தான். ஒரு சமயம் அவன் விறகுகொண்டுவர அடுத்த வனத்திற்குச் சென்று கோடரிகொண்டு ஒரு மரத்தைப் பிளந்தான். அப்பொழுது கோடரி தவறி அவனுடைய கணுக்காலில் விழுந்தது; அதனால் காயமுண்டாகி இரத்தம் பெருகிற்று. அந்தக் காயத்துள் ஒரு மரத்துண்டும் சென்றுவிட்டது. அதனால் அவ்வந்தணன் வருத்த

மடைந்து தன் விதியை நினைத்து அழுதுகொண் டிருந்தான்; அவ்வழியே சென்ற ஒருவன் அவனருகே சென்று அவன் கால் காயத்தில் ஏறியிருந்த மரத் துண்டைப் பிடுங்கியெடுத்து அவனைத்தேற்றித் தன்னுடன் மெதுவாக அழைத்துக் கொண்டுபோய் அவனுடைய வீட்டில் சேர்த்து விட்டுத் தன் வழியே சென்றான். தன் புருஷனுக்கு நேர்ந்த விபத்தைக் கண்டு மனஞ்சகியாத அவ்வேதியன் மனைவி அவனுடைய காயம் ஆறுவதற்கு வேண்டிய சிகிச்சைகளைத் தக்கவாறு சிறிதுந் தாமதியாமற் செய்தாள்; எவ்விதமான சிகிச்சையாலும் அது குணப்படவில்லை. அது நாளுக்கு நாள் அதிகமாகிக் கடைசியில் நரம்பில் பற்றிக்கொண்டது. வர வர வேதியன் மெலிந்து மாண மடையுந் தசையை யடைந்தான்.

அச்சமயம் அவ்வேதியனுடைய பழைய நண்பனொருவன் அங்கு வந்து அவனைநோக்கி, "நண்ப! யக்ஞதத்தனென்னும் ஒரு நண்பர் எனககிருக்கிறார்; அவர் பிசாசங்களைச் சாதகப் படுத்திக்கொண்டு பலவாறான நன்மைகளை யடைந்துவருகின்றார்; அவரிடமிருந்து நானும் பிசாசங்களைச் சாதகப்படுத்தும் வழியைக்கற்றுக்கொண்டிருக்கின்றேன். நான் அதை உனக்குச்சொல்லி வைக்கின்றேன். நீயும் பிசாசங்களைச் சாதகப்படுத்திக்கொள்; அப்பொழுது இப்புண் ஆறிவிடும்" என்று கூறி ஒரு மந்திரத்தை உபதேசித்து, "நண்ப! இரவில் கடைசி ஜாமத்திலெழுந்திருந்து தலைவிரிகோலமாய் நிர்வாணியாக விருந்து ஆசமனம் செய்யாமல் இரண்டு கை அரிசியுடன் இம்மந்திரத்தை ஜபித்துக்கொண்டே நாற்சந்திக்குச் செல்லவேண்டும்; அங்கே நீ கொண்டுபோகும் இரண்டு கை அரிசியையும் வைத்துவிட்டு மௌனமாகவே திரும்பிவிடவேண்டும்; வரும்போது அப்பக்கம் திரும்பிப் பார்க்கவே கூடாது. பிசாசம் பிரத்தியட்சமாகும் வரையில் இவ்வாறு செய்தல்வேண்டும். சிலநாளையில் பிசாசு பிரத்தியட்சமாகி "நான் உன் வியாதியை நீக்கி விடுகின்றேன்" என்று கூறும். பின்னர் அப்பிசாசை நீ சந்தோஷப் படுத்தவேண்டும். உனது வியாதி கட்டாயம் இவ்வுபாயத்தால் நீங்கும். சந்தேகமே கிடையாது" என்றான். இவ்வாறு தன் நண்பன் கூறக் கேட்டதும் அவ்வேதியனுக்குச் சிறிதுயிர் வந்தது. நாம் பிழைப்போ

மென்னும் நம்பிக்கை கொண்டான். மறுநாள் முதல் அவ்வுபாயத்தை யநுசரிக்கத் தொடங்கினான். சிலநாளையில் பிசாசு அவன் வசமாயிற்று. அது உடனே இமயமலையிலிருந்து தக்க மூலிகை கொண்டு வந்து அப்புண்ணை யாற்றிற்று. அதனால் அவ்வேதியன் மனமகிழ்ச்சியடைந்து தனக்கு உபதேசித்த தன் நண்பனையும் வாழ்த்தினான். பிசாசு அவ்வேதியனை மற்றொரு சமயம் பார்த்து, "யாருக்கேனும் இம்மாதிரி வியாதி யிருந்தால் தெரிவிக்கலாம்; அதையும் சொஸ்தப்படுத்துகின்றேன்; இல்லாவிட்டால் நான் உமக்குத் தீங்குண்டாக்குவேன்; அல்லது உம்மைக் கொன்றுவிடுவேன்" என்றது.

இதைக்கேட்டதும் வேதியன் முன் அடைந்த மகிழ்ச்சியினும் பதின்மடங் கதிகமான வருத்தமுற்றுப் பயந்து, "பிசாசே! இன்னும் ஏழு நாட்களில் உனக்குப் புண்ணைக் காட்டுகின்றேன்" என்று கூறி அன்று தப்பித்துக்கொண்டான். அப்பால் வேதியன் இனி நாம் இப்பிசாசுக்குத் தப்பிப் பிழைக்கப் போவதில்லையென்று தீர்மானித்து விட்டான்.

இவ்வாறு களிங்கசேனை கதை சொல்லி வரும்போது, நாம் அமங்களமானதைச்சொல்லக்கூடாதென்று வெட்கமுற்றுச்சிறிது நேரம் மௌனமாக விருந்து மீண்டும் ஸோமப் பிரபையை நோக்கி, "தோழி! கேள்: அவ்வேதியன் இவ்வாறு வருந்திக் கொண்டிருக்கையில் அவன் மகள் அவனுடைய வருத்தத்திற்குக் காரணங் கேட்டுத் தெரிந்துகொண்டு "தாங்கள் இதற்காகக் கவலைப்படவேண்டாம். நான் அந்தப் பிசாசை வஞ்சிக்கின்றேன். மறுபடி அப்பிசாசு உம்மிடம் வரும்போது நீர் அதைப் பார்த்து 'என் பெண்ணுக்கு நரம்புப் புண்ணிருக்கின்றது; அதைச் சொஸ்தப்படுத்தவேண்டும்' என்று தெரிவியுங்கள்; நான் அதை வசப்படுத்தி வஞ்சிக்கின்றேன்" என்றாள். அதைக் கேட்ட வேதியன் மகிழ்வுற்று, பிசாசின் வருகைக் கெதிர்பார்த்திருந்து அது வந்ததும் தன் புத்திரியிடம் போகும்படி சொன்னான். பிசாசு அவ்வாறே அவளிடம் சென்று, "எங்கே உனக்குப் புண்ணிருக்கிறது" என்று கேட்டது. அப்பெண் தன்னுடைய இரகசிய ஸ்தானத்தைக் காட்டிப் புண் இங்குத்தானிருக்கிறது என்று கூறினாள். பிசாசு அதைப் புண்ணென நம்பித் தன்னாலியன்றவரையில் தனக்

குத் தெரிந்த மூலிகைகளை யெல்லாம் கொண்டுவந்து சிகிச்சை
செய்து பார்த்தும் அஃது அவ்வாறேயிருந்தமையின் வருத்தமு
ற்று, ஏன் இப்புண் ஆறவில்லை யென்று சோதிக்கையில் அபானத்
வாரத்தைக்கண்டு மற்றொரு புண் உண்டாயிருக்கிறதே;நாம் சிகிச்
சை செய்ததற்கு அடையாளமாவிது என்று வியப்பும் வருத்தமு
மடைந்து சங்கடகாலத்தில் அநர்த்தங்கள் மிகுதியாகும் என்னும்
உலகவசனம் உண்மையாயிற்று ; உலகங்கள் உண்டாகின்றன;
அவை லயமுமடைகின்றன; இந்த ஸம்ஸார மார்க்கத்தை யாவரே
மறைக்கச் சக்தியுள்ளவர் என்று ஆலோசித்து, ஒரு புண்ணுக்கு
வைத்தியஞ் செய்ய வந்தவன் இன்னொரு புண்ணையும் உண்டாக்கி
விட்டான் பாதகன் என்று நம்மைக் கட்டிப்பிடித்து அடித்து
உயிரை வாங்கிவிடுவார்கள் ; நாமிங்கிருக்கக் கூடாதினி யென்று
பயந்து உடனே ஓடிப்போய்விட்டது.

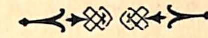
பிசாசுகள் இவ்வாறான செய்கையுடையன. மூடர்களாகிய
இராஜகுமாரர்கள் இவைகளுக் கொப்பானவர்களே யாவர். அவர்
கள் செய்கைள் அநர்த்தமாகவே முடிகின்றன. தோழி! புத்தி
யுடையவர்கள் கவனித்தல் வேண்டும். நல்ல குலத்திற் பிறந்த
ராஜகுமாரத்திகள், இவ்வாறிருந்ததாகக் கேள்விப்பட்டதில்லை.
தோழி! என் நட்பைப்பற்றி நீ வேறுவிதமாக எண்ணாதே" என்று
கூறினாள்.

இவ்வாறு ஹாஸ்யமும் விசித்திரமும் மதுரமுமான கதை
யைக் கேட்டு மகிழ்வுற்ற ஸோமப் பிரபை, "தோழி! இங்கிருந்து
அறுபது யோசனை தூரத்திற்கப்பால் என் கிருகமிருக்கின்றது.
நாட்கள் கழிகின்றன. வெகுநாளிருந்துவிட்டேன். நான் போய்
வருகின்றேன்" என்றாள். அப்பொழுது அருணன் அஸ்தமனகிரி
யை யடைந்தான். தன்னிடம் விடைபெற்றுச் செல்லும் ஸோமப்
பிரபையைக் களிங்கஸேனை பார்த்து, "என் அன்புள்ள தோழி!
நீ என்னை மறவாமல் வந்து போகவேண்டும்" என்று கேட்டுக்
கொண்டாள். ஸோமப்பிரபை அவ்வாறே செய்கின்றேன் என்று
அன்போடு பதிலளித்து உடனே கிளம்பி ஆகாய வழியே தன்
கிருகம் சென்றாள். இந்த ஆச்சரியத்தைக் கண்ட களிங்கசேனை
"ஆச்சரியம்! என் தோழியாகிய இவள் ஸித்த ஸ்திரீயோ அல்
லது வித்தியாதர ஸ்திரீயோ தெரியவில்லை. இவள் ஆகாய மார்க்

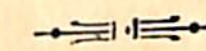
கத்தில் சஞ்சரிக்கும் தேவஸ்திரீயாக இருக்கவேண்டும். தேவ
ஸ்திரீகள் நிகரற்ற நட்பின் நன்மைக்கு வசப்பட்டு மானிடர்க
ளுடன் பழகுகின்றார்கள். பிருது மகாராஜாவின் குமாரியுடன் அருந்
ததி ஸ்நேகமடையவில்லையா? அந்தப் பிருது மகாராஜன் காம
தேனுவை ஸ்வர்க்கத்திலிருந்து இந்தப் புவிக்குக் கொண்டுவர
வில்லையா? அந்தப் பிருதுராஜன் பிரஷ்டனேயாயினும் அப்பசு
வின் பாலைக்குடித்துப் பரிசுத்தத் தன்மை பெறவில்லையா? எனக்
குண்டாகப்போகும் நன்மையின் பொருட்டே இந்தத் தேவஸ்திரீ
எனக்குச் சிநேகமாயினள். நான் கிருதார்த்தையானேன். அடுத்த
சமயம் என் தோழி வரும்போது அவள் வம்ச வரலாற்றை நன்
றாய் விசாரிக்கின்றேன்—என்றிவ்வாறு யோசனை செய்துகொண்
டே அன்றிரவைக்கழித்தாள். ஸோமப்பிரபையும் தன் கிருகத்தை
யடைந்து மறுபடியும் நாம் நமது தோழியாகிய ராஜகுமாரத்தி
யைப் பார்க்கவேண்டுமென்னும் ஆவலுடனே அன்றிரவைக்
கழித்தாள்.

இரண்டாவது தரங்கம்

முற்றிற்று.

மூன்றாவது தரங்கம்.

பின்னர் ஒருநாட் காலையில் ஸோமப்பிரபை, விநோதத்தை
யுண்டாக்குவதும், மாயாமயமான அநேக யந்திரங்களுடன்கூடிய
தும், மரத்தால் செய்யப்பட்டதுமான ஒரு பெட்டியுடன் ஆகாய
வழியே களிங்கஸேனையினிடம் வந்தாள். அவளைக்கண்டதும்,
களிங்கசேனை மனமுவந்து பரபரப்புடன் எழுந்து கட்
டித் தழுவி ஆசனத்தில் வீற்றிருக்கும்படி உபசரித்துத் தானும்
ஆசனத்தமர்ந்து, "ஸகி! உன்னுடைய முகமாகிய பூர்ணசந்திர
னுடைய தரிசனமின்றி இருள்மயமான இந்த இரவு நூறு யாம
முடையதுபோலக் கழிந்தது. எனக்கு முன் ஜன்மத்தில் எவ்வாறு
சம்பந்தமேற்பட்டிருக்கும்? இந்தப் பரிபக்குவம் எதனுடையது?
தேவி! அறிந்திருந்தால் தெரிவிக்கவேண்டுகின்றேன்" என்று
கேட்டாள். ஸோமப்பிரபை, "ஸகி! எனக்கு முன் ஜன்ம வர

லாற்றைத்தெரிந்து கொள்ளத்தக்க உணர்வு கிடையாது; முன்ஜன்மத்தையும் நான் நினைப்பதில்லை; முனிவர்களும் இதை யறியார்கள். ஆனால் சிலர் அறிந்து சொல்வார்கள். அவர்களின் புண்ய விசேஷமது. அப்படிப்பட்டவர்களை பரதத்துவத்தை யறிந்தவர்களென்று சொல்லப்படுகின்றார்கள்" என்று கூறினாள்.

இவ்வாறு மனோஞ்ஞமாகப்பேசிய ஸோமப்பிரபை மறுபடியும் ராஜ குமாரியைப்பார்த்து, "ஸகியே! நீ பிறந்ததால் தேவாம்சமாகச்சொல்லப்படும் எவருடைய வம்சம் அலங்காரத்தைப் பெற்றது? நேத்திராநந்தமான சொரூபமுடையவளே! உலகத்தவருடைய செவிகளுக்கு அமுதம் போன்றதான உன் பெயரென்ன? இப்பேழை எதன் பொருட்டேற்பட்டது? இதில் என்ன வஸ்து இருக்கிறது?" என்று கேட்டாள். ஸோமப்பிரபை, 'ஸகியே! கேள்; மூவுலகங்களிலும் தன் கீர்த்திப் பிரதாபம் விளங்கப் பெருமையுடன் வாழ்ந்து வந்த மயன் என்னும் ஓர் அசுரன் அசுரத்தன்மையை யொழித்துவிட்டு நாராயணனைச் சரணமடைந்து பக்தி செய்துவந்தான். அதனால் அசுரர்கள், இந்த மயன் தேவர்களுடைய சார்பிலிருக்கின்றான் என்றெண்ணிச் சினமடைந்து அவனைத் துன்புறுத்தத் தலைப்பட்டனர். அதனால் மயன் அசுரர்களுக்குப் பயந்து விந்தியமலைக்குச்சென்று தன் மாயையால் அங்கொரு பள்ளமேற்படுத்திக்கொண்டு அதில் வாசஞ்செய்து வந்தான். அந்தப்பள்ளமானது ஒரு கிருகம் போன்றிருந்தது; அது அசுரர்கள் ஒருவரும் பிரவேசிப்பதற்கு முடியாதவாறமைந்திருந்தது. பார்ப்பதற் காச்சரியமாக விளங்கியது. அவ்வாறு அந்தக் கிருகத்தில் வசித்து வந்த அவ்வசுரனுக்கு இரண்டு புத்திரிகளிருந்தார்கள். அவர்களுள் மூத்தவள் நான்; என் சகோதரி ஸ்வயம்பிரபையென்னும் பெயருடையவள். அவள் அந்தக்கிருகத்திலேயே யிருக்கின்றாள். என்னை என் தந்தை குபேரனுடைய குமாரனாகிய நளகூபரனுக்கு விவாகஞ் செய்து கொடுத்தார். பற்பல விதமான மாயா யந்திரங்களைச்செய்து உபயோகிக்க என் தந்தை எனக்குக் கற்பித்திருக்கின்றனர். அவ்விதமான யந்திரமொன்றமைந்த பெட்டியிது. நான் உன்னிடம் கொண்ட அன்பினால் இதை உனக்குக்கொண்டு வந்தேன்—என்றுகூறி அப்பெட்டியைத் திறந்து அதனுள்ளிருந்த யந்திரப் பதுமைகளை யெடுத்

துக் காண்பித்தாள். பின்னர் அந்த யந்திரத்திலொன்றைத் தட்டினாள். உடனே ஒரு பெண் வெளிக்கிளம்பி ஆகாயவழியே சென்று ஸோமப்பிரபையின் ஆக்ஞைப்படி ஓர் அழகான பூமாலையைக் கொண்டுவந்தாள். பின்னொரு யந்திரத்திலிருந்து ஒரு பெண் கிளம்பி அவ்வாறே ஒரு திவ்யமான குடத்தில் பரிசுத்தமான ஜலம் கொண்டுவந்தாள். இன்னொரு யந்திரத்திலிருந்து இன்னொரு பெண் வெளிவந்து ஆநந்தமாக நடித்தாள். மற்றுமொரு பெண் மற்றொரு யந்திரத்திலிருந்து வெளிப்பட்டு, சாதுக்கினிமையான கதைகளைச் சொல்லத் தொடங்கினாள். இவ்வாறான ஆச்சரிய சம்பவங்களால் சிறிது நேரங் களிங்கசேனைக்குச் சந்தோஷமுண்டாக்கிப் பின் அவளிடம் அன்பொடு விடைபெற்றுக்கொண்டு கணவனுக் கடங்கி நடக்கும் உத்தமியான அந்த ஸோமப்பிரபை ஆகாய வழியே தன் வீடுசென்றாள். களிங்கசேனையும் தான் என்றுங் காணாத ஆச்சரிய சம்பவங்களைக் கண்டதால் பசி நீங்கியவளாகி அன்று முழுதும் என்றுமடையாத ஆநந்தத்துடனிருந்தாள்.

இதைக் கண்ட அவள் தாய், நமது குமாரிக்கு ஏதோ நோய் கண்டிருக்கிறது போலும்! அதனாற்றான் அவள் போஜனஞ் செய்வதை மறந்திருக்கிறாள் என்று கருதி ஆநந்தன் என்னும் அவ்வூர் வைத்தியனை யழைப்பித்துத் தன் குமாரத்தியைப் பார்க்கும்படி செய்தாள். வைத்தியன் களிங்கசேனையினுடைய கையைப் பிடித்துப்பார்த்து, "இவளுக்கு வியாதி யொன்றுமில்லை; சந்தோஷ மிகுதியினால் இவள் தன் பசியையும் மறந்திருக்கிறாள்; இதற்கு மலர்ச்சியுடன் கூடிய இவளுடைய கண்களும் முகமுமே சாட்சியாக விளங்குகின்றன" என்று கூறினான். வைத்தியன் இவ்வாறு கூறியதும் தாயாகிய தாராதத்தை, தன் குமாரத்தியைப் பார்த்து "பெண்ணே! அவ்வளவு பெரிய சந்தோஷமுண்டாகக் காரணமென்ன?" என்று கேட்டாள்.

களிங்கசேனை நடந்த வரலாற்றை அன்னையாரிடம் தெரிவித்தாள். அந்தச் சமாசாரத்தைக் கேட்ட தாயார் மிகவும் மகிழ்வுற்றுத் தன் குமாரத்திக்கு உசிதமான உணவைக் கொடுத்தாள். மறுநாள் ஸோமப்பிரபை முன்போலவே வந்து விஷயங்களையறிந்துகொண்டு களிங்கசேனையை நோக்கி, "ஸகியே! உன்னுடன் நான் சேர்ந்திருக்கிறேன் என்பதை என் கணவன்

தெரிந்துகொண்டான். இனி நாடோறும் நான் இவ்விடம் வந்து உன்னுடன் சம்பாஷிப்பதற்கு உத்தரவு கொடுத்திருக்கிறான். ஆகையால் உன் பெற்றோர்களிடம் அனுமதி பெற்றுக்கொண்டு உன்னிஷ்டப்படி என்னுடன் சஞ்சரிக்கலாம்" என்று கூறினாள். உடனே களிங்கஸேனை அந்த ஸோமப்பிரபையை அழைத்துக் கொண்டு தன் பெற்றோர்களிடம் சென்று அவர்களிடம் ஸோமப் பிரபையின் வம்சத்தையும் அவளுடைய தாய் தந்தையரின்னாரென்பதையும் கூறினாள். இவ்விஷயத்தைத் தாய் தந்தையர்கள் கேட்டுச் சந்தோஷமெய்தினர். ஸோமப் பிரபையையும் தங்கள் பெண்ணிடம் கொண்ட அன்பால் தகுந்தவாறுபசரித்தார்கள்.

அப்பால், அவர்கள் ஸோமப்பிரபையைப்பார்த்து, 'இந்தக் களிங்கஸேனையை உன்னிடம் கொடுத்தோம்; நீங்களிருவரும் இணைபிரியா நண்பர்களாயிருந்து உங்களிஷ்டம் போல் விளையாடுங்கள்" என்று கூறினர். இதைக்கேட்ட ஸோமப்பிரபையும் களிங்கஸேனையும் சந்தோஷித்தனர். உடனே அங்கிருந்து புறப்பட்டு விளையாடுவதன் பொருட்டுஅரசனால் ஏற்படுத்தப்பட்டிருந்த வனத்திற்குச் சென்றார்கள். மாயையால் அமைந்த அந்தப் பெட்டியையும் அவர்கள் அங்கே எடுப்பித்துக்கொண்டு போயிருந்தார்கள். ஸோமப்பிரபை யந்திரமயனாகிய யக்ஷனைக்கிரஹித்துத் தன்னுடைய பிரயோகத்தால் புத்ததேவனைப் பூஜிப்பதற்காக அனுப்பினாள். அந்த யக்ஷன் ஆகாயமார்க்கமாக வெகு தூரம் வரையிற் சென்று, முத்துக்கள், உயர்ந்த இரத்தினங்கள் ஸ்வர்ணத் தாமரை முதலியன கொண்டு வந்தான். எல்லோருக்கும் ஆச்ரயத்தை யளிக்கவல்ல அந்த யக்ஷனைக்கொண்டு புத்தரைப் பூஜித்துக் கிருகங்களையும் மற்றுமுள்ள வஸ்துக்களையும் பிரகாசிக்கும்படி செய்தாள். இதனையறிந்து வியப்புற்ற அரசன்தன் மனைவியுடன் நந்தவனம் வந்து இஃதென்ன வென்று வினவினான். ஸோமப்பிரபை, "அரசனே! இது யந்திரத்தின் செய்கை! இந்த மாயா யந்திரங்களையும் சிற்பங்களையும் பலவாறாக என் தந்தை சிருஷ்டித்தார். இந்த உலகமாகிய யந்திரம் எவ்வாறு ஐந்து பூத வடிவமானதோ அவ்வாறே இந்த யந்திரங்களுமமைந்திருக்கின்றன. இவைகளைப் பற்றிக் கூறுகின்றேன் கேளுங்கள்—

பூமியை ப்ரதானமாகக்கொண்ட இந்த யந்திரம் எதுவோ அதைத் துவாரம் மூடிக்கொள்கின்றது. அதனால் மூடப்பட்டதை

ஒருவராலும் திறப்பதற்கு முடியாது. ஜல யந்திரத்திலிருந்துண்டான ஆகிருதியானது ஜீவனுடையதுபோற் காணப்படுகின்றது. தேஜோ மயமான யந்திரமானது ஜ்வாலைகளைக் கக்குகிறது. வாயு யந்திரமானது அசைதல், போதல், வருதல் இவற்றைச் செய்கின்றது. ஆகாய யந்திரமானது சம்பாஷணையைப் பிரகாசபப்டுத்துகிறது. இந்த யந்திரங்களை நான் என் தந்தையிடமிருந்து பெற்றேன். அமுதத்தையுங் காப்பாற்றத் தக்கதொரு யந்திரத்தையும் என் தந்தையறிவார். வேறொருவரும் இதை யறியார்" என்று கூறினாள்.

இவ்வாறு கூறிய அந்த ஸோமப்பிரபையின் வார்த்தைக்குத் திருஷ்டாந்தமாக அச்சமயம் சங்கத்வனி யுண்டானது. அதுகேட்டு, எல்லோரும் அதிசயமெய்தினர். அப்பால் ஸோமப்பிரபை அவ்வரசனிடம் விடைபெற்று, யந்திரத்தினாலேற்பட்ட விமானமீது பரிவாரங்களுடன் களிங்கஸேனையையும் வைத்துக்கொண்டு ஆகாயமார்க்கமாகப் புறப்பட்டுத் தன் தமக்கை யிருந்துவரும் விந்திய மலைக்கு க்ஷணப் பொழுதிற்போய்ச் சேர்ந்தாள். அங்கே, ஜடை முடியுடன், கண்டிகை புனைந்து வெண்மையான வஸ்திரமுடுத்துக்கொண்டு பிர்ம்ஹத்யானத்தி லிருந்துவரும் ஸ்வயம்பிரபையினிடம் களிங்கசேனையைப் பற்றித் தெரிவித்தாள். களிங்கசேனையும் ஸ்வயம் பிரபையை நமஸ்கரித்தாள். ஸ்வயம்பிரபை சந்தோஷமடைந்து களிங்கஸேனைக்குக்கனிகளும், சிற்றுண்டிகளும் அளித்து உபசரித்தாள். அப்பொழுது ஸோமப் பிரபை ஒரு கனியை யெடுத்துக் களிங்கஸேனையினிடம் கொடுத்து, "இதை நீ புசி, புசித்தால் மூப்பு உண்டாகாது; இந்த ரூபமாறித் திவ்யரூபமுண்டாகும். இதற்காகவே உன்னை இங்கே யழைத்து வந்தேன்" என்று கூறினள். களிங்கஸேனை மனமகிழ்ச்சியுடன் அந்தக் கனியைப் பெற்றுப் புசித்தாள். உடனே அமுத ஸரஸில் மூழ்கியவள்போல் திவ்ய சரீரமும் பெற்றாள். அக்கணமே அவள் உற்சாகத்துடன் நடமாடிக்கொண்டிருக்கும் அந்நகர நந்தவனத்தைக் கண்டாள். அதில் ஸ்வர்ணத் தாமரைகள் நிறைந்த பல வாவிகளிருந்தன. அமுதம்போலினிக்கும் கனிகள் மலிந்த பல தருக்களிருந்தன. அங்கே கூட்டங்கூட்டமாக ஹம்ஸங்களும் பறவைகளும் நிறைந்திருந்தன. அந்தத் தோட்டத்தில் சிறந்த மணிஸ்தம்பங்கள் விலாஸத்துடன் விளங்கின. சூன்யமான

இடத்தைச் சுவருள்ள இடமென்று கொள்ளும்படியாகவும் சுவருள்ள இடத்தைச் சூன்யமான இடமென்று நினைத்து பிரமிக்கும்படியாகவும் விளங்கின அந்த நந்தவனத்துள்ள விசித்திர மண்டபங்கள். நீரில் நிலமென்னும் பிரமிப்பையும் நிலத்தில் நீர் என்னும் பிரமிப்பையும் கொடுக்கக்கூடிய தன்மையுடையதாயிருந்தது அந்தச் சுந்தரமான நந்தவனம். வேறோர் உலகம் போலவும், மயனுடைய அற்புதமான மாயையா லேற்பட்டது போலவும் விளங்கிய அவ்வனம், முன் ஸீதையைத் தேடப்புறப்பட்ட வானரர்கள், இந்த நந்தவனத்தில் தான் தங்கி விளையாடினரோ வென்று எண்ணுந் தன்மைத்தா யிருந்தது.

இவ்வாறான அற்புத நந்தவன மகிமையைக் கண்டு களித்த களிங்கஸேனையும் ஸோமப்பிரபையும் ஸ்வயம்பிரபையினிடம் விடைபெற்றுக் கொண்டு யந்திரத்திலேறிப் புறப்பட்டு ஆகாய வழியே தக்ஷசிலை நகரம் வந்து சேர்ந்தார்கள். களிங்கஸேனை தன் தாய் தந்தையர்களைப் பணிந்து நடந்த வரலாற்றை விவரமாகச் சொல்லி மகிழ்வெய்தியிருந்தாள்.

இவ்வாறாக அவ்விரண்டு பெண்மணிகளும் நேசம் பாராட்டி வருகையில் சிலநாள் கடந்த பின்னர் ஒரு நாள் ஸோமப்பிரபை, அந்தக் களிங்கஸேனையை நோக்கி, "ஸகியே! ஒரு விஷயங் கேள்; உனக்கு விவாகமாகும் வரையில் உன்னுடன் நானிருக்க முடியும், புருஷன் வீடு சேர்ந்த பின் அங்கே எவ்வாறு நான் வருதற்காகும்? தோழியின் புருஷனைப் பார்ப்பதும் அவனை அங்கீகரிப்பதும் கூடாது. செந்நாய் ஆட்டு மாமிசத்தைப் புசிப்பது போல் மாமி மருமகளின் மாமிசத்தைப் புசிக்கின்றாள். அதற்கொரு கதையுண்டு. அதைக் கூறுகின்றேன் கேள்—

பாடலீபுத்ரகம் என்னும் ஒரு நகரத்தில் பொருள் படைத்த சீமான்களுக்குள் முக்கியமானவனும் பொருளைப் பரிபாலிப்பவன் என்னும் உண்மையான பெயருடையவனுமாகிய தனபாலிதன் என்னுமொருவ னிருந்தான். அவனுக்குக் கீர்த்திஸேனை யென்னும் பெயருடைய ஒரு பெண்ணிருந்தாள். அவள் இணையற்றஅழகுடையவளாகவும் தனபாலிதனுக்கு அவன் உயிரிலும் பிரியமுடையவளாகவுமிருந்தாள். அப் பெண்ணரசியை அவன் தந்தை மகததேசத்திற் பெரும்பொருள் படைத்த தேவஸேனனென்னும் வர்த்தகனொருவனுக்கு விவாகஞ் செய்து கொடுத்தான். அந்தத் தேவ

ஸேனனுடைய தந்தை அவனுடைய சிறு வயதிலேயே யிறந்து விட்டான். அவனுடைய அன்னையோ மிகவும் துஷ்டை. அவளே வீட்டிற்கு யஜமானியாக விருந்தாள். அவள் தன் மருமகள் தன் பிள்ளையிடம் மிகுதியும் அன்பு பாராட்டி அவனுக்குகந்த பணிவிடை புரிந்துவந்தது கண்டு பொறாமைகொண்டு அவளை அடிக்கடி பலவாறாக ஹிம்ஸித்து வந்தாள். இவ்வாறு இவள் செய்வது தேவஸேனனுக்குத் தெரியாது. கீர்த்திஸேனையும் தன் மாமியிடம் கொண்ட பயத்தால் தன் கணவனிடம் அவள் செய்கையைத் தெரிவியாமலே யிருந்துவந்தாள். மருமகளொருத்தி வக்ரசுபாவமுடைய மாமிக்குட்பட்டிருப்பது கஷ்டமல்லவா ?

இவ்வாறாக இருக்கும் பொழுது ஒரு நாள், பந்து ஜனங்களின் பிரேரணைப்படி தேவஸேனன் வியாபார நிமித்தம் வளபீ நகரம் செல்லத் தீர்மானித்துப்புறப்பட்டான். அச்சமயம் கீர்த்திஸேனைதன் கணவனை நோக்கி, "ஆர்யபுத்ர! இந்நாள் வரையில் நான் உம்மிடம் இங்கு நடந்தவற்றைச் சொல்லவில்லை. தாங்களிருக்கும் போதே தங்களுடைய தாயார் என்னைப் பலவாறாக ஹிம்ஸித்து வருகின்றார்கள். தாங்கள் வெளியே போய்விட்டால் என்ன செய்வார்களோ அறியேன்" என்று கூறிக்கண்களிலிருந்து முத்துப்போன்ற நீர்த்துளிகளைச் சிந்தினாள். அப்பொழுது தேவஸேனனுடைய மனம் கலங்கிவிட்டது; உடனே அவன் தன் அன்னையிடம் சென்று வந்தனஞ்செய்து, "அம்மா! புறப்பட்டுப்போகின்றேன்; கீர்த்திஸேனையைத் தங்களுடைய கையில் ஒப்புவிக்கின்றேன். அவள் நல்லவம்சத்திற் பிறந்தவள். அவளிடம்வெறுப்பைக் காட்டவேண்டாம்" என்றான். அவன் தாய் உடனே சினங்கொண்டு கண்கள் சுழல விழித்துப்பார்த்துத் தன் மருமகளை யழைத்து அவள்முன்பு தன் புத்திரனை நோக்கி, "நான் இவளுக்கு என்ன செய்கிறேன்; உனக்கு இவ்வாறு உத்தரவிடுகின்றாள். இவள் வீட்டை இரண்டு செய்துவருகிறாள். அது யாருக்குத்தெரியும்? உங்களிருவரையும் ஸமமாகப் பார்க்கவேண்டியவளல்லவா நான்? என்ன அநியாயமான கதையிது?" என்றாள். அதைக்கேட்ட, தேவஸேனன் தாயின் பேச்சில் நம்பிக்கை வைத்துத் தன் மனைவிக்குச்சமாதானஞ் சொல்லிவிட்டு மறுநாள் வளபீ நகரத்திற்குப் புறப்பட்டுப் போனான்.

தேவஸேனன் சென்றதும் அவன் அன்னை,கீர்த்திஸேனையின்
மேல் கொண்ட கோபத்தைச் செலுத்தத் தொடங்கினள். முத
லில் கீர்த்திஸேனையின் தாதிகளை அவளுக்கு வேலை செய்ய
வொட்டாமல் தடுத்தாள். பிறகு இன்னும் பல ஹிம்ஸைகளைச்
செய்யத் தொடங்கி, ஒரு நாள் அவளும் அவளுடைய பணி
விடைக்காரிகளுள் சிலருமாகச் சேர்ந்து, கீர்த்திஸேனையைக் கட்
டிப் பிடித்துக்கொண்டு, "பாவி! என் அருமை மகனைக் கொள்
ளைகொண்டாயா?" என்று கூறி அவள் துகிலை யுருவினள்; கூந்த
லைப் பிடித்து வளைத்துக்கொண்டு கைகளால் குத்திக் கால்களா
லுதைத்து, பற்களாலும் நகங்களாலும் ஹிம்ஸித்து அவ்வீட்டி
னுள் இருட்டான ஓர் அறையிலிருந்த பெரிய பள்ளத்தில்அவளைத்
தள்ளி நிறுத்தினள் பாவி! தினந்தோறும் அரைக் கரண்டி
சோறு போட்டுவந்தாள் அந்தத் துஷ்டை! "இவ்வாறு நாம்
சோறு போட்டுவந்தால் இவள் இறந்துவிடுவாள் சில நாளையில்,
பிறகு நாம் நமது பிள்ளை வந்ததும் கீர்த்திஸேனை எங்கேயோ
ஓடிப்போய்விட்டாள்: நான் தேடித்தேடிப் பார்த்தேன்: காணே
மெங்கும்" என்று கூறிவிடுவோம் என்று தீர்மானித்துக் கொண்
டாள். குழியில் அழுதுகொண்டு கிடக்கும் கீர்த்திஸேனையோவெ
ன்றால், "பர்த்தா நல்லபிரபு,நல்ல வம்சத்தில் பிறந்தவர். ஆசார
சீலர், அவ்வாறிருந்தும் மாமியின் கொடுமையால் இந்த விபத்
திற்குள்ளாகி வருந்துகின்றேன் நான். இதனாலேதான் உலகம்
பெண் ஜன்மத்தை வெறுக்கின்றது! பெண் ஜன்மம் ஒருஜன்மமா?
சீ! எல்லோருடைய தூஷணைக்கும் பாத்திரமாய் நிற்பது இச்
சென்மம்" என்றெண்ணி வருத்தமுற்றுத் தெய்வத்தைத் தியா
னித்தவா றிருந்தாள். அச்சமயம் ஆழமான அந்தக்
குழியில் ஒரு மண் வெட்டி அவளுக்கு அவளுடைய
மனச்சங்கடத்தைப் போக்கப் பிர்மதேவரால் அளிக்கப்பட்டது
போற் கிடைத்தது. அந்தக் கீர்த்திஸேனை அதன் உதவியால்
பூமிக்குள்ளாகவே ஒரு சுரங்கந் தோண்டி அதன் வழியே தான்
எப்போதுமிருந்து வந்த தன் அறைக்கு வந்தாள். அப்பொழுது
இராப்பொழுதா யிருந்தமையால் இதுதான் நல்ல சமயமென்று
கருதித் தன்னுடைய வஸ்திரங்கள், நகைகள் இன்னும் வேண்
டிய பொருள்களை யெல்லாவற்றையும் எடுத்துக் கொண்டு அப்
பொழுதே தன் மாமியை யறியாமல் வெளியே புறப்பட்டு நகரத்
திற்கு அப்பால் சென்றாள்.

இங்கே வந்ததும்,"நாம் இவ்வாறு வெளிப் புறப்பட்டு வந்து
தகப்பன் வீட்டுக்குச் செல்வது தகுதியன்று; சென்றேனாயின்,
காரண மென்ன வென்று சொல்வது! ஜனங்கள் என்பேச்சில் எப்
படி நம்பிக்கை கொள்வார்கள்! ஆகையால் தகுந்த யுக்தி செய்து
என் கணவனையடைகின்றேன்; முயற்சித்தாலாகாததுமுண்டோ?
பதிவிரதைகளுக்கு இவ்வுலகிலும் அவ்வுலகிலும் பதியே கதியல்
லது வேறுயாராவர்?"என்றுகருதி அங்கிருந்த தடாகத்தில்மூழ்கி
ஒரு ராஜகுமாரனைப்போல் வேடம் பூண்டு அன்றைபதினம் அவ்
வூர்வர்த்தகன் ஒருவனுடையவீட்டில் தங்கினள். மறுநாள் வளபீ
நகரம் செல்ல விருப்பங் கொண்டு சமுத்திரஸேனன் என்னும்
ஒரு வர்த்தகனுடன் புறப்பட்டாள். அவனிடம் "ஐயா! நான்
என்னுடைய ஞாதிகளால் மிகுதியும் துன்பமடைந்தவன். வளபீ
நகரத்தில் என் உறவினரிருக்கின்றனர்; அவர்களையடையத் தங்க
ளுடன் பிரயாணமானேன்" என்று கூறி அவனை நயந்துகொண்
டாள். அவ்வர்த்தகனும் கீர்த்திஸேனையை யாரோ ராஜகுமா
னென்றெண்ணி, உபசரணையோடு அழைத்துக் கொண்டு இன்
னும் சில வர்த்தகர்களுடன் காட்டுவழியே பிரயாணப்பட்டுச்
சென்றான். கீர்த்திஸேனை அவர்களைத்தொடர்ந்து தன் விதியை
யெண்ணிக்கொண்டே நடந்தாள். இவர்கள் எல்லோரும் அஸ்த
மனமாகுந் தருணத்தில் ஒரு மலையடிவாரத்தில் தங்கினர்கள்.
அப்பொழுது நரிகளும் ஓநாய்களும் யமதூதர்கள் போல் பய
முண்டாகும்படி கத்தின. அதனால் அவ்வர்த்தகர்கள் இங்கே
திருடர்களால் ஏதேனும் தீங்கு நேரிடக்கூடுமென்று கருதி
தங்களுள் வீரர்களான சிலரை அங்கங்கு கையுங் கத்தியுமாக
நின்று காவல் புரியுமாறு திட்டப்படுத்தினர்கள். வர வர இருட்
டானது திருடர்களுக்காக முன்னே செல்லும் சேனைபோல்
பரவிற்று.

இவ்வாறிருக்க, புருஷவேடம் பூண்டு வந்த கீர்த்திசேனை
அவ்வர்த்தகர்கள் செய்யும் ஆரவாரத்தையும் இருட்டையும் வனப்
பிரதேசத்தையும் நோக்கி, மனதில் அச்சங் கொண்டு, "ஆச்சர்
யம்! கெட்ட கர்மமானது விடாமல் தொடர்ந்தே விருத்தியாய்
வருகின்றது. மாமி செய்த தீங்கு இங்கும் பலித்தது; மிருத்யு
போன்ற மாமியின் கோபத்தால் முதலில் விழுங்கப் பட்டேன்.
பிறகு மற்றொரு கர்ப்ப வாஸம்போல் பூமியில் தோண்டப்பட்ட

குழியிற் கிடந்து தவித்தேன். அப்பால் அதிலிருந்து தெய்வச்செயலாகத் தப்பி மறுபிறப்பினை யடைந்தவள்போலானேன். இப்பொழுது இங்கே மறுபடியும் பிராண சந்தேகத்திற்குள்ளாயிருக்கின்றேன். நான் இங்கே இன்று திருடர்கள் வசமகப்பட்டு அவர்கள் என்னை வதைசெய்து விடுவார்களேயாயின், என் பகைவளாகிய என் மாமி, என் கணவனிடம், உன்மனைவி வேறொருவனை விரும்பி எங்கேயோ போய்விட்டாள் என்று சொல்லிவிடுவாளென்பதிற் சந்தேகமேயில்லை. இதன் நடுவில் என்வஸ்திரத்தை எவனேனும் உரிவானேயாயின் என் இரகசியம் வெளிப்பட்டுவிடும்; இவ்வாறான தொல்லைக் காளாவதினும் நான் மரணமடைவதே மேன்மையாம்; சீலத்திற்குப் பங்கம் ஏற்படுவது தகாததாகும்; ஆகையால் நான் என்னை அதிலிருந்தும் காத்துக்கொள்ளுகின்றேன். இந்த வர்த்தகனை நாம் எதிர் பார்க்கக் கூடாது. பாதிவிருத்தியத்தைக் காப்பதே நமக்குக் கடமையாகும்" என்றெண்ணித் தன் உயிரைவிட எது தகுதியான இடமென்று தேடிச் சென்று ஒரு மரத்தைக் கிட்டினாள்; அங்கு அம்மரத்தடியில் ஒரு பள்ளமிருந்தது; அப்பள்ளம் ஒரு வீடுபோல் அழகாக அமைந்திருந்தது. பூமிதேவி கிருபை கூர்ந்து அம்மங்கைக் குதவியதுபோற் காணப்பட்டது அப்பள்ளம். உடனே கீர்த்திஸேனை தான் உயிர்விடுவதாகச் செய்துகொண்ட தீர்மானத்தை விட்டு இங்கே நாமிருந்து நம்முயிரைக் காத்து வந்தால் எப்படியும் புருஷனைக் காணலாமென்று கருதி அதிலிறங்கி யுட்கார்ந்து தன் சரீரத்தைச் சருகு முதலியவற்றால் மூடிக் கொண்டாள்.

இவ்வாறிருக்க, அன்றிரவு நடு ராத்திரியில் திருடர்கள் ஆயுதபாணிகளாகத் திரண்டுவந்து வர்த்தகர்களை மடக்கிக் கொண்டு வர்த்தகருக்குத் தலைவனாகிய அந்த ஸமுத்திரதத்தனுடைய பொருள்களை யபகரித்துக் கொண்டு அவனையும் அவன் பரிவாரங்களையும் கொன்று சென்றுவிட்டனர். அப்பொழுது நடந்த பயங்கரமான கோலாகலத்தைக் கேட்டும் கீர்த்திஸேனை யுயிரிழக்காமலிருந்ததற்கு அவள் விதிதான் காரணமென்று கூறவேண்டியதாயிற்று. அப்பால் அன்றிராப் பொழுது கழிந்தது. ஆதித்தனும் கீழ்த்திசையில் உதயமாயினன். கீர்த்திஸேனையும் தான் ஒளிந்துகொண்டிருந்த பள்ளத்தினின்று சூரிய பகவானை வணங்க வெளிப்பட்டதுபோல் வெளிப்பட்டாள். கணவனிடமே விசேஷ

மான பற்றுதலுடையவர்களாகிய பதிவிரதைகளை ஆபத்துக்காலத்தில் தேவர்களே முன் வந்து காக்கின்றனர்.

நிற்க; இவ்வாறு கீர்த்திஸேனை வெளிக் கிளம்பியதும் அங்கொருபெரிய சிங்கம் கர்ஜித்துக்கொண்டு ஓடுவதைக்கண்டு பயந்து ஒன்றுந்தோன்றாமல் மரம்போல் நின்றாள். அப்போது தெய்வானுகூலமாய் ஒரு தவசி அவள்முன் தோன்றி, அவள் வரலாற்றினைவிசாரித்துத்தமது கமண்டலத்திருந்து பரிசுத்தமான தீர்த்தத்தைக் கொடுத்து ஆசீர்வதித்து, அவள் செல்லவேண்டிய வழியைக்காட்டி மறைந்தார். அந்தத்தபசியின் அமுதம் போன்ற இதமொழிகளைக் கேட்டவுடன் அந்தக் கீர்த்திஸேனைபசியும் தாகமும் நீங்கி அவர் கூறிய வழியே தன் நாயகனைத்தேடிக்கொண்டு பிரயாணமானாள்; நெடுந்தூரம் சென்ற பின்பு ஓரிரவு வரையில் பொறுத்துக்கொண்டிரு என்று தன் கைகளை நீட்டிச்சொல்வது போல் அஸ்தமனகிரியினுச்சியில் சூரியன் தன் கிரணங்களை வீசிக்கொண்டு விளங்கக்கண்டாள் கீர்த்திசேனை; இனி நாம் மேலே செல்வது கூடாது; இங்குத் தங்கித்தான் போகவேண்டுமென்றெண்ணி தங்குவதற்குத்தக்க இடத்தைத் தேடிச் சென்றாள். சிறிது தூரத்திற்கப்பால் ஒரு பெரிய மரமிருந்தது. அதனடியில் செடிகொடிகளடர்ந்த புதரொன்றிருந்தது. அதுவே தங்குவதற்குத் தகுந்த இடமென்று நிச்சயித்து அங்குத் தங்கினாள் கீர்த்திஸேனை; தங்கிய இரண்டு நாழிகைக்கெல்லாம் பயங்கரமான உருவமுடைய ஒரு ராக்ஷஸி அப்புதரிலிருந்து வெளிப்பட்டாள். அவளைச் சூழச் சிறுவர்கள் சிலர் நின்று கொண்டிருந்தனர். அவர்களைக் கண்டவுடன் கீர்த்திஸேனைக்கு நடுக்கமுண்டாயிற்று. என்ன விபத்து நேர்ந்தது அந்தோ வென்று அஞ்சினாள்; என் செய்வேன் ஈசா! என்று கலங்கினாள். இந்த ராக்ஷஸிக்கு இன்று நான் இரையாகத்தான் போகின்றேன். இவள் நிச்சயமாய் என்னை விழுங்கி விடுவாள்; இந்த ஆபத்திலிருந்து நான் எப்படித் தப்பப் போகிறேன்" என்று வருத்தமுற்றுக் கவலைக்கடலுள் மூழ்கினாள். அந்த ராக்ஷஸி அப்பொழுது அப்புதரிலிருந்து வெளிப்பட்டு அங்கிருந்த பெரிய மரத்தின் மீதேறினாள். அந்த அரக்கியைத் தொடர்ந்து சிறுவர்களும் மறத்தின்மீது ஏறினர். அப்பொழுது சிறுவர்கள் அந்த அரக்கியை நோக்கி, "தாயே! வயிறு பசிக்கின்றது; ஏதேனும் உணவு தாரவேண்டும் இச்சமயம்" என்று

கேட்டனர். "புத்திரர்களே! நான் உங்களுடைய ஆகாரத்திற்காக மயானத்திற்குச் சற்றுமுன் சென்றிருந்தேன், அங்கு ஆகாரமொன்றும் சரியாகக் கிடைக்கவில்லை. அங்குள்ள டாகினிகளை யாசித்தேன். அவை எனக்கு ஒன்றும் கொடுக்கவில்லை. அந்த வருத்தத்தினால், நான் பைரவரிடஞ் சென்று முறையிட்டேன். பைரவர் என்னுடைய வம்சத்தையும் பெயரையும் கேட்டு, "நீ நல்ல வம்சத்திற் பிறந்தவள்; கரதூஷணரது வம்சத்திலுதித்தவள்; உனக்கு உணவிருக்குமிடத்தைத் தெரிவிக்கின்றேன்; அங்குச் செல்வாயாக. இந்த வனத்திற்குச் சமீபத்தில் வஸுதத்தபுரமென்னும் நகரமொன்றிருக்கின்றது; அங்கே தர்ம நெறியினின்றுந் தவறாத வஸுதத்தனென்னுமொரு மன்னனிருக்கின்றான். அவன் உத்தமன். அவ்வரசன் இவ்வாரண்யத்தைக் காத்து வருகின்றான்; தானே சுங்க முதலிய வரி வசூலித்து வருகின்றான். திருடர்களை யடக்கித் தண்டிக்கின்றான். அவன் ஒருகால் இவ்வாரண்யத்தில் வேட்டையாடச் சென்று வெகு நேரமானபின் களைப்பினால் ஒரு மரத்தடியில் படுத்து நித்திரை போனான். அச்சமயம், அவன் செவியில் ஒரு மரவெட்டை புகுந்து சிரஸிற்குட் சென்று அங்கேயே வசித்துவருகின்றது. அதனால் அவ்வரசன் நோயினை யடைந்து நாளடைவில் மேலிந்து இப்போது சதைப்பற்றே யில்லாமல் எலும்புக்கூடாயிருக்கின்றான். வைத்தியர்கள் அந்த வியாதியைப்பற்றித்தெரிந்து கொள்ளவில்லை. வேறொருவரும் அதைத் தெரிந்துகொள்ள மாட்டார்கள். கடைசியில் அவனுக்கு அவ்வியாதியே மரணத்திற்குங் காரணமாகும். ஆகையால் நீ உன்மாயையால் அவ்வரசனுடைய இரைச்சியைப் புசித்து ஆறு மாதம் வரையில் பசிப்பிணியொழிந்து சுகமாக விரு என்று பைரவர் கட்டளையிட்டனர். இப்போது நான் என்ன செய்யமுடியும்?" என்று கூறினாள்.

இவ்வாறு அரக்கி கூறியதும் அவளுடைய புத்திரர்கள், 'அம்மா' அந்த வியாதியைக் குணப்படுத்தினால் அரசன் பிழைப்பானா? அந்த ரோகம் மருந்தினால் குணப்படக் கூடிய தன்றோ?" என்று கேட்டனர். அரக்கி, "பிள்ளைகளே! அந்த வியாதிக்குத் தகுந்தஔஷதம் கொடுக்கப்படுமாயின் அவ்வரசன் குணமடைந்து பிழைப்பது நிச்சயம். அதை நிவிர்த்திக்கத்தக்க உபாயங் கூறுகின்றேன் கேளுங்கள்.

முதலில் அவ்வரசனுடைய தலையில் நெய்யைக் காய்ச்சித் தேய்க்கவேண்டும். அப்பால் பகலில் கடுமையான வெயிலில் உட்காரவைத்துக் குளிர்ந்த ஜலம் நிறைந்த குடத்தின் பின்பக்கத்தில் சிறு துவாரம்செய்து அதில் ஒருமூங்கிற் குழாயைப் பொருத்தி அவ்வரசன் செவியில் அக்குழாயின் மற்றொரு பக்கத்தைச் சிறிதளவு நுழைக்கவேண்டும். இவ்வாறு செய்யின் சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் அம்மரவெட்டை வெப்பம் பொறுக்கமாட்டாமல் அங்கிருந்து வெளிப்பட்டுக் குளிர்ச்சியை விரும்பிச் செவிவழியே வந்து மூங்கிற் குழாயிற் பிரவேசித்துத் தண்ணீர்க் குடத்திற்குள் சென்றுவிடும். அப்பால் அம்மன்னன் வியாதியினின்றும் நீங்கிச் சுகமடைவான்" என்று கூறினள். இதனை அங்கிருந்து கேட்டுக்கொண்டிருந்த கீர்த்திஸேனை நான் ஜகதீசன் திருவருளால்இவ்விபத்தினின்றும் தப்புவேனாயின்இவ்வரக்கிகூறியயுக்திப் பிரகாரம் செய்து அவ்வரசனைக் காப்பாற்றுவேன். பிறகு அவ்வரசனுடைய நகரத்தில் என் கணவனுடைய வரவை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்து வருவேன்" என்று பல வாறாக யோசித்துக் கொண்டே அன்றிரவைக் கழித்தாள். பொழுது புலர்ந்ததும் ராக்ஷஸர்கள் மறைந்தனர். கீர்த்திஸேனையும் அப்புதரிலிருந்து வெளிப்பட்டு ஆண்வேடத்துடன் வஸுதத்தபுரம் செல்லக் கருதி அவ்வனத்தில் நடந்தாள். அன்றுபகல் பதினைந்து நாழிகை வேளையில் வழியில் ஒரு இடையனைச் சந்தித்தாள். அவன் கீர்த்தி ஸேனையைக்கண்டதும் இரக்கங்கொண்டு "ஐயா! எங்கே செல்கிறீர்கள் இவ்வேளையில்" என்று கேட்டான்; கீர்த்திஸேனை நான் வஸுதத்தபுரம் செல்கின்றேன்; இந்த வனம் எந்த நகரத்திற்குரியது? என்று கேட்டாள். இடையன் "இவ்வனம் வஸுதத்த புரத்தைச்சார்ந்தது தான். இதோ இருக்கிறது கூப்பிடு தூரத்தில் வஸுதத்தபுரம். இந்நகரத்தரசன் பெரிய வியாதியினால் பீடிக்கப்பட்டு மரணமடையக் கூடிய நிலைமையிலிருக்கின்றான்" என்று கூறினான். கீர்த்திஸேனை, கோபால! எவனேனும் என்னை அவ்வரசனிடம் அழைத்துச்செல்வானாயின் நான் அவனுடைய வியாதியை நிவிர்த்தி செய்கின்றேன்; அந்த உபாயம் எனக்குத்தெரியும் என்றாள். கோபாலன் "ஐயா! நான் அங்கேதான் இப்போது போகின்றேன். நீரும் என்னுடன் வாரும்; அரசனுடைய அரண்மனையிற் கொண்டு போய்ச் சேர்க்கின்றேன்" என்றான். பிறகு இருவரும் நடந்து விரைவாகச்சென்று வஸுதத்தபுர

ம்டைந்து அர்சனுடைய அரண்மனையைக் கிட்டினார்கள். அங்குச்
சென்றதும், கோபாலன் அரண்மனைக்காவலாளிகளை யழைத்து
அவர்களிடம் கீர்த்திஸேனையை ஒப்புவித்து விஷயமும் தெரிவி
த்து விட்டுத் தன் வழியே போய்விட்டான். காவலாளிகள் சந்தோ
ஷத்துடன் கீர்த்திஸேனையின்வரவை அரசனுக் கறிவித்தனர். அர
சன் உடனே கீர்த்திஸேனையை அரண்மனைக்குள் அழைத்து வரும்
படி ஆக்ஞாபித்தான்; காவலாளிகள் கீர்த்திஸேனையை அன்
போடழைத்துச் சென்று அரசன் முன் நிறுத்தினர். வியாதியால்
நொந்து மனமெலிந்து ஈனஸ்திதியி லிருக்கும் அவ்வேந்தன்,
கீர்த்தி சேனையைக் கண்டதும் ஸமாதான மடைந்தான். மன
மே நன்மை தீமைகளை யறியுமல்லவா? தனக்கோர் ஸமாதா
னத்தைத் தந்த அந்தக் கீர்த்தி ஸேனையை அவ்வரசன்
பார்த்து "சுந்தரமான ரூபமுடையவனே! உன்னால் என்
வியாதியை நீக்க முடியுமா? நீக்கி எனக்குச் சௌக்கியத்
தைக் கொடுப்பாயே யாயின் உனக்கு என்னுடைய இந்த
இராஜ்யத்தில் பாதியைத் தருகின்றேன்; சற்று முன் நான்
நித்திரை செய்துகொண்டிருந்தேன். அப்பொழுது என் முது
கில் போர்த்தப்பட்டிருந்த ஒரு கருத்த கம்பளியை யாரோ ஒரு
வன் விலக்கினதாகக் கனவு கண்டேன். அதனால் நீ இந்த வியாதி
யை நீக்குவாயென்று நம்புகின்றேன்" என்றான். கீர்த்தி
ஸேனை "மகாராஜாவே! நீர் அஞ்சவேண்டாம்; இந்த நோயை
நான் நாளையதினம் தக்க சிகிச்சைசெய்து நீக்குகின்றேன்"
என்று கூறினான். அரசனுக்கு இவ்வுரை அமுதவருஷம் போல்
செவியில் விழுந்தது. அதனால் பெருமகிழ் வெய்திக் கீர்த்தி ஸே
னைக்கு இருக்க இடமும் போஜன வசதியும் ஏற்படுத்தினான்.

மறுநாள் அருணோதயமாகுமுன் கீர்த்திஸேனை அரசனை யெழு
ப்பி அவன்சிரசில் பசுவின் நெய்யைத் தேய்த்து ஸ்நானம் செய்
விக்கும்படி செய்து பின்னர் அவ்வரக்கி கூறியபடி வியாதி நீங்கத்
தக்க உபாயத்தைச் சாமர்த்தியமாயும் சாதுரியமாயும் செய்தாள்.
அப்பொழுது அவ்வேந்தனுடைய சிரஸிலிருந்து நூறு மரவெட்
டைகள் வெளிப்பட்டுக் குழாய் வழியே வந்து குடத்திற்சேர்ந்
தன. அவற்றை யரசனுக்குக் காட்டினாள்; அரசன் அவற்றைக்
கண்டு பிரமித்தான்; நடுங்கினான்; வியப்பெய்தினான்; தியானித்
தான் எங்கும் நிறைந்தவனை. தனக்குச் சிகிச்சை செய்ய வந்த

கீர்த்திசேனையைத் தெய்வமென்றே கருதினான். என்று மடை
யாத ஆநந்தமடைந்தான். மறுபடி தான் பூமியில் பிறந்ததாகவே
கருதினான். இவ்வாறு உவகைக் கடலுள் மூழ்கிய அவ்வரசனுக்
குக் கீர்த்திசேனை இன்னும் வேண்டிய சிகிச்சைகளைத் தக்கவாறு
செய்து இரண்டு மூன்று நாட்களில் அவன் சரீரத்தை வியாதி
யென்னும் நமன் வாயினின்று மீட்டாள். அரசன் தான் முதலிற்
கீர்த்திசேனைக்கு வாக்களித்தபடி பாதி ராஜ்யத்தைக்கொடுப்பதற்
கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளைச் செய்தான். அதைக் கண்ட கீர்த்தி
சேனை தனக்கு இராஜ்ய ஸம்பத்து வேண்டியதில்லையென்று மறுத்
தாள்; அரசன் அவளுக்கு அநேகங் கிராமங்களையும் யானை குதிரை
முதலிய வாகனங்களையும் பொன் வெள்ளிமுதலியவற்றையும் ஏரா
ளமாகவளித்து உற்சவங் கொண்டாடினான். அத்தேய முழுதும்
கீர்த்திசேனையின் பிரபாவத்தைக் கொண்டாடியது. தெய்வமே
உருவாகி அரசனுக்கிரங்கி வைத்தியம் புரிந்ததென்று எண்ணினர்
எல்லோரும்.

கீர்த்திஸேனை தான் வெகுமானமாகப் பெற்றவைகளை அவ்
வரசனிடமே வைத்திருக்கும்படி கொடுத்துவிட்டு நான் சிலநாள்
இங்குத் தங்கி ஒரு விரதமனுஷ்டிக்கவேண்டுமென்று கூறி ஒரு
தனி விடுதியில் ஆண்வேடத்துட னிருந்து கொண்டு தன் கணவ
னுடைய வரவை எதிர் பார்த்துக்கொண் டிருந்தாள். இரண்டு
மூன்று மாதகாலமாயிற்று. பின்னர் ஒரு நாள் அந்நகரத்து எல்
லைப்புறத்துள்ள சத்திரத்தில் வளபீ நகரஞ் சென்றிருந்த வர்த்த
கர்கள் சிலர் வந்து தங்கியிருக்கின்றனரென்று கேள்விப்பட்டு அங்
குச் சென்று பார்த்தாள். கேள்விப்பட்டபடி வர்த்தகர்கள் வந்து
கூடியிருக்கக் கண்டு பெருமகிழ்வெய்தி அக் கூட்டத்தில் தன்
நாயகனைத்தேடினாள். அங்கே, தன்னை விரும்பித்தவம்புரிபவர்க்குக்
காட்சி கொடுக்கப் பிரத்தியட்சமாகும் தெய்வம்போல் தன் கண
வன் தேவஸேனன் எதிர்ப்படக்கண்டு வெகு நாட்களுக்கப்பால்
நீருண்டமேகத்தைக்கண்டபெண்மயில்போல் கரைகடந்த உவகை
யெய்தி அவன் பாதத்திற்பணிந்தெழுந்து கைகூப்பி நின்றாள். அப்
பொழுது அவள் கண்களினின்றும் ஆநந்த பாஷ்பம் அருவிபோல்
பெருகிற்று. தேவஸேனனும் தன் நாயகியே இவ்வாறு புருஷ
வேஷத்துடனிருக்கின்றாள் என்பதைத் தெரிந்துகொண்டு பகலிற்
கிரணங்களின்றிக் காணப்படும் சந்திரனைக்கண்டதுபோலாயினன்.
இவ்வாறு இவள் வெளிப்படக் காரண மென்னவென்று கருதி

வியப்பும் சினமுங் கொண்டனன். இதைக்கண்ட கீர்த்திஸேனை தன்னை நிரூபித்துக் கொண்டு "நாதா! இன்றுதான் யான்பாக்கியம் பெற்றேன். இன்றுதான் என் அன்னை வயிற்றிலிருந்து மறுபடியும் பிறந்தேன். இன்றுதான் என் ஜன்மம் ஸாபல்லிய மடைந்தது" என்று கூறிக் கண்களிலிருந்து நீர் பெருக்கினுள். இதைக் கண்ட அங்குள்ள வர்த்தகர்கள் எல்லோரும் என்ன ஆச்சரியமிதுவென்று சூழ்ந்து கொண்டனர்; இதற்குள் இச்செய்தி அரசனுக்கெட்டியது. உடனே அரசனும் அங்கு வந்து உட்கார்ந்து நடந்ததென்ன வென்று விசாரித்தான். கீர்த்திஸேனை தன் மாமியால் தனக்கு நேர்ந்த சங்கடங்களை யெல்லாம் தெரிவித்தாள். அதைக்கேட்ட தேவஸேனன், கோபமும் ஆச்சரியமும் ஏககாலத்திலடைந்து, தன் அன்னையை வெறுத்தான். பதிபக்தியென்னும் தேரின் மீதேறியவர்ளும், சீலமாகிய கவசமணிந்தவர்களும், தர்மமாகிய ஸாரதியுடையவர்களும், புத்தியென்னும் ஆயுதமுடையவர்களுமாகிய பதிவிரதைகள் என்றும் ஜயம் பெறுகிறுர்கள்.

கீர்த்திஸேனையின் அற்புதமான இச்சரித்திரத்தைக் கேட்ட யாவரும் ஆநந்தமடைந்தனர். கணவனையடைவதன் பொருட்டு இவ்வளவு கஷ்டமும் சகித்த இந்தக்கீர்த்திஸேனை, ஸ்ரீராமபிரான் விஷயமாகக் கிலேசங்களையடைந்த சீதாதேவியையும் ஜயித்தவளாகின்றுள் என்று அரசனும் புகழ்ந்து பேசினுன். இவ்வணங்கு எனக்கு என்னுடன்பிறந்த பிறப்பாகின்றுள்; என் உயிரைரக்ஷித்த தெய்வமுமாகின்றுள் இவ்வுத்தமி என்று அரசன் எல்லோர்முன்னர் தெரிவித்துத் தேவஸேனனையும் கீர்த்திஸேனையையும் தன் அரண்மனைக்கு அழைத்துச்சென்று பெரியவிருந்து செய்வித்தான். இதுவேயுமன்றி அன்று அந்நகரத்துள்ளார் எல்லோருக்கும் விருந்தளித்து விழாவுங் கொண்டாடினுன் ; பின்னர், கீர்த்திஸேனையின் பிரேரணைப்படி தான் அவளுக்குச் சம்மானஞ்செய்த கிராமங்கள் வாகனங்கள் முதலிய வற்றைத் தேவஸேனனிடம் ஒப்புவித்தான் அரசன்.

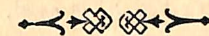
தேவஸேனன் தான் வர்த்தகத்தில் தேடிய பொருள்களையும் கீர்த்தி ஸேனையின் மூலமாக வந்த ஏராளமான சொத்துக்களையும் வைத்துக்கொண்டு தன் மனைவியுடன் அந்த வலபீத்த புரத்திலேயே யிருந்து விட்டான். தன் தாயைப்பற்றிய சிந்தனை யற்றவனுயினன். உவமையற்ற தன்னுடைய நல்ல நடக்கையால் தனக்குக் கிடைத்த ஐசுவரியம் சுகம் முதலியவற்றை யநுபவித்துக்கொண்டு கணவனுடைய புண்ணிய பலனின் பெருமையாகிய கொடியானது அவனுடைய தேகத்தில் சுற்றிக் கொண்டதுபோல் வாழ்ந்து வந்தாள்.

இவ்வாறு, நல்ல நடத்தை யென்னும் பொருளைக் காப்பாற்றும் நங்கையர்கள் ஆபத்துக் காலங்களில் தேவாக்ஞையைப் பொறுத்துக்கொண்டிருந்து, அப்பால் தைரியம் என்னும் உயர்ந்த ஐசுவரியத்தினுல் ரக்ஷிக்கப்பட்டுத் தாங்கள் தங்கள் கணவருடன் சுகமடைகின்றனர்; எல்லோருக்குமே நன்மை செய்கின்றனர்.

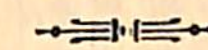
இராஜ குமாரத்தியே! ஸ்திரீகளுக்கு மாமியாலும் நாத்தியாலும் இவ்வாறுன தொந்தரைகளுண்டாகின்றன. ஆகையால் உனக்குவரும் மாமியும் நாத்தியும் வஞ்சனையற்றவர்களா யிருக்கும்படியான குடும்பத்தில் உனக்கு விவாகமாக வேண்டுமென்பது என் விருப்பம் என்று கூறினுள்.

இவ்வாறு அசுர ராஜனுகிய மயன் குமாரத்தி ஸோமப்பிரபை கூறிய கதையைக் கேட்ட களிங்கஸேனை பரமானந்த மடைந்து அவளைத் தழுவிப் புகழ்ந்து மகிழ்ந்தாள். இது வரையில் கதை கேட்க வந்திருந்தவன் போல் பிரகாசித்த சூரியனும் இப்போது மறைந்தான்.

3-வது தரங்கம் முற்றிற்று.

4-வது தரங்கம்.

ஸோமப் பிரபையின் வருகையை யெதிர் பார்த்துக் கொண்டு களிங்கஸேனை ஒரு நாள் தன் வீட்டு உப்பரிகைமீதி உலாவிக்கொண்டிருந்தாள். அச்சமயம் ஆகாயவழியே போய்க்கொண்டிருந்த மதவேகனென்னும் வித்திபாதரன் ஒருவன் இவளைக்கண்டான் ; ரூபலாவண்யத்தால் மூவுலகையும் மோகப்படுத்தத் தக்கவனும் காமனுகிய இந்திர ஜால வித்தைக் காரனுக்கு மயில் தோகை போன்றவளுமாகிய களிங்கஸேனையைக் கண்டவளவில் வித்தியாதரன் மனங் கலங்கினுன். தான்

அநுபவித்தவரும் வித்தியாதர ஸ்திரீகளையும் அப்ஸரஸ்திரீயையும் வெறுத்தான். களிங்கஸேனையின் அழகைப் புகழ்ந்தான். இவளைப் பத்தினியாக வடைந்து இன்பமடையாத இப்பிறவியிருந்தாவதென்ன வென்றும் எண்ணினான். உடனே தன் எண்ணம் நிறைவேறத் தக்கதொரு உபாயத்தைக்கருதி அதற்குச் சாதகமாகும் பிரஞ்ஞப்தி யென்னும் மந்திரத்தை உச்சரித்தான். இந்த மந்திரத்திற்குரிய அதிதேவதை யுடனே பிரத்தியட்சமாக வந்து வித்தியாதரனை நோக்கி, இந்த மாது உண்மையில் மானிடஸ்திரீயல்ல; சாபத்தால் மானிட ஸ்திரீயானவள். இவள் ஓர் அப்ஸரஸ்திரீ. இவள் களிங்கத்தத ராஜனுடைய வீட்டிற் பிறந்திருக்கிறாள்" என்று தெரிவித்தது. தேவதை இவ்வாறு கூறியதும் மதனவேகன் என்னும் வித்தியாதரன் மகிழ்வுற்றுத் தன் வீடு சென்று காமாதுரனாகித் தன்னுடைய வேலைக ளொன்றையும் கவனியாமல் ஓரிடத்துட்கார்ந்து, "இந்தக் களிங்க ஸேனையை நான் பலாத்காரமாக அபகரிக்க எண்ணங்கொள்வது ஒருவாற்றானும் தகுதியுடையதாகாது: அவ்வாறு செய்வேனாயின் எனக்கு அவசியம் முன் சாபப்படி மரணமுண்டாமென்பதிலையமில்லை. ஆகையால் பரமசிவனைப்பூசித்துத் தவம்புரிந்து இவளை யடைகின்றேன். தவத்திற்குச் சகல நன்மைகளும் ஸ்வாதீனமாகுமல்லவா ? இந்த உபாயந் தவிர வேறுகிடையாது" என்று தீர்மானித்து மறுநாளே ரிஷபபர்வதம் சென்று ஆங்கோர் ஆச்ரமமேற்படுத்திக்கொண்டு ஒற்றைக் காலில் நின்று உணவினை யொழித்துத் தவம்புரிந்துவந்தான். அவன் தவத்திற் குவந்து உமாபதி பிரத்தியட்சமாகி, "மதனவே! இந்தக் களிங்கஸேனை புவியில் இணையற்ற அழகுடையவள். இவளை வத்ஸராஜன் என்பவனும் விவாகம் செய்து கொள்ள விரும்புகிறான். ஆனால் அவன் தன் மனைவி வாஸவதத்தையிடம் கொண்ட பயத்தினால் தான் விரும்பிய எண்ணத்தை நிறைவேற்றுவதில் தாமதப்படுகின்றான். களிங்கஸேனையும் ஸோமப்ரபையின் மூலமாக வத்ஸராஜனைத் தெரிந்து கொண்டிருக்கிறாள். ஸ்வயம்வரத்தில் இவளுக்கு விவாகம் நடப்பதற்கு முன், வத்ஸ ராஜனைப்போல் வேஷம் பூண்டு சென்று காந்தர்வவிதிப்படி அவளை விவாகம்செய்து கொள். இவ்வாறுசெய்யின் அந்த வனிதை யுனக்கு மனைவியாவள்" என்று கூறி மறைந்தார். அப்பால் மதனவேகன் பரமசிவனை வணங்கித் துதித்து மனமிகிழ்ச்சியோடு வீடு சென்றான்.

இவ்வாறிருக்க, ஒவ்வொரு நாளும் ஸோமப்பிரபை இராத்திரியில் ஆகாய விமானமேறிக் களிங்கஸேனையின் வீட்டுக்கு வருவதும் போவதுமாக இருந்தாள். அப்பொழுது ஒரு சமயம் களிங்கஸேனை தன் தோழியை நோக்கி, "தோழி! நான் சொல்வதை நீ எவரிடமும் எக்காலத்தும் தெரிவிக்கக்கூடாது. எனக்கு விவாகம் நெருங்கிவிட்டதென்று தெரிகின்றது. அநேக அரசர்கள் என்னை மணஞ் செய்துகொள்ள விரும்பித் தங்கள் தூதர்களை என் தந்தையிடம் அனுப்புகின்றனர். அவர்களை யெல்லாம் என் தந்தை போக்குச் சொல்லி யனுப்பிக்கொண் டிருக்கின்றார். சிராவஸ்தீ நகரத்திலிருந்து பிரஸேனஜித் என்னும் அரசன் அனுப்பிய தூதனை மாத்திரம் நிறுத்திக்கொண் டிருக்கின்றார். அவனுக்கு வேண்டிய உபசாரஞ் செய்து வருகிறார். என் அன்னைபாரும் அவ்விடத்தில் நோக்கங்கொண் டிருக்கிறாரென்று தெரிகின்றது. என் அன்னையும் பிதாவும் அந்தப் பிரஸேனஜித்திராஜனையே அழகிலும் குலத்திலும் மேம்பாடுடையவன் என்று எண்ணியிருக்கின்றனர். பாண்டவர்களுக்கும் குரு வம்சத்தவர்களுக்கும் பிதா மஹர்களாகிய அம்பை அம்பாலிகை முதலியவர்கள் பிறந்த வம்சத்தைச் சார்ந்தவனும் அவ்வரசன். அவ்வரசனுக்குத்தான் என்னைக் கொடுப்பாரென்று தெரிகின்றது" என்றாள். ஸோமப்பிரபை இதைக் கேட்டதும் துக்கமடைந்து ஹாரம்போல் மார்பில் பெருகியோடும்படி கண்ணீருகுத்தாள். அப்பொழுது களிங்க ஸேனை "என் அன்புள்ள தோழி! நீ யேன் கண்ணீர் சொரிந்து விசனிக்கின்றாய்?" என்று கேட்டாள். ஸோமப்பிரபை நான் பூமண்டலமுழுதுஞ்சுற்றிப்பார்த்திருக்கின்றேன். ஒரு மருமகனிடம் வயது, சீலம், குலம், குணம் முதலியவற்றைக் கவனிக்கவேண்டியதவசியம். அவற்றுள் முதலாவது வயது, பின்னர் கவனிக்கத் தக்கவை வம்சம் முதலியன. நான் பிரஸேனஜித்திராஜனைப் பார்த்திருக்கின்றேன். அவன் வயது சென்றவன். அவன் குலத்தால் நமக் காவதென்ன ? அவனை நீ யடைவாயாயின் உன் முகத்தில் சந்தோஷமே யிராது; துக்கத்திற்குப் பாத்திரவதியாவாய். இவற்றை யெல்லாம் சிந்தித்த எனக்கு உன்னைப்பற்றித் துக்கமுண்டாயிற்று. உனக்கு வத்ஸராஜனாகிய உதயனன் கணவனாக வாய்ப்பனாயின் நீ யதிர்ஷ்ட சாலியாவாய். ரூபம், லாவண்யம், ஐசுவரியம், சூரம், வம்சம் இவைகளில் மேம்பாடுடையவன். அவனுக் கொப்பாக

ஒருவனையும் சொல்லமுடியாது. ஆலிலை போன்ற வயிறுடைய என் தோழியே! உனக்குச் சமானமாகிய அவனை நீ சேருவாயாயின் பிர்மதேவன் உன்னிடம் அமைத்த ஸௌந்தரியம் ஸபலமாகும்" என்றனள்.

இவ்வாறு ஸோமப் பிரபை கூறியதும், யந்திரங்களால் பிரேரணை செய்யப்பட்டதுபோல் களிங்க ஸேனையின் மனம் வத்ஸ ராஜனைக் குறித்துச் சென்றது. உடனே ஸோமப்பிரபையை நோக்கி, "தோழி! அவ்வரசனுக்கு வத்ஸராஜ னென்னும் பெயர் எவ்வாறுண்டாயிற்று? உதயனன் என்னும் பெயருடைய அவ்வரசன் எந்த வம்சத்தினன். அவனுக்கு உதய னென்னும் பேர் எவ்வாறு கிடைத்தது? தயை செய்து எனக்குச் சொல்ல வேண்டும்" என்று கேட்டாள். ஸோமப்பிரபை "தோழி! வத்ஸம் என்னுமொரு தேசமிருக்கிறது. அது பூமிக்கு ஆபரணம் போல் பிரகாசிப்பது. அதில் கௌசாம்பி யென்னுமொரு நகரமிருக்கின்றது. அது மற்றொரு அமராவதிபோல் விளங்குவது. அந்தக் கௌசாம்பியிலிருந்து அவ்வரசன் இராஜ்ய பரிபாலனம் செய்து வருகின்றமையால் அவனுக்கு வத்ஸன் என்னும் பெயருண்டாயிற்று. கல்யாணி! அவனுடைய வம்சத்தைக் கூறுகின்றேன் கேள்.

பாண்டு மகாராஜாவின் புதல்வனாகிய அர்ச்சுனனுடைய குமாரன் அபிமன்யுவென்பவ னிருந்தான். அவன், சக்ரயூகத்தை நாசஞ் செய்து கௌரவசேனையை யொழித்த பலசாலி. அவனுக்குப் பரீக்ஷித் தென்னுமொரு புத்திரன் பிறந்தான். அவன் பாரத வம்சத்தை விருத்தியாக்கினான். அவனுக்கு ஜனமேஜயன் குமாரனாகப் பிறந்தான். அவன் ஸர்ப்ப யாகஞ் செய்தான். அவனுக்கு சதானீகன் பிறந்தான். கௌசாம்பி நகரில் வசித்து வந்தான் அவன். ஒரு சமயம் அவ்வரசன் தேவாசுரர்க்குள் நடந்த யுத்தத்தில் அசுரர்களை வதஞ் செய்து ஜயம் பெற்றான். அந்த ஸதாநீகராஜனுக்கு ஸஹஸ்ரானீக ராஜன் பிறந்தான். அவனை உலகம் முழுவதும் புகழ்ந்து கொண்டாடிற்று. இவனுக்கு இந்திரன் அடிக்கடி தன் இரதத்தை யனுப்புவதுண்டு. அதிலேறித் தேவலோகம் போவதும் வருவதுமாக விருந்தான் இவன். அவனுடைய மனைவியாகிய மிருகாவதியென்னும் புண்ணியவதியிடம் உதயனன் பிறந்தான். இவன் சந்திர வம்சத்திற்கே பூஷணம்போல் விளங்குபவன்.

நேத்திரோற்சவமான திருமேனியுடையவன். உதயனனென்னும் பெயருண்டானதற்குக் காரணங் கூறுகின்றேன் கேள்.

மிருகாவதிகர்ப்பமாயிருக்கும்போது இரத்தமடுவில் மூழ்கிக் குளிக்கவிரும்பினாள். அரசன் பாபத்திற் கஞ்சி, செம்பஞ்சுக்குழம்பை ஒருநீர் மடுவிற்கலந்து அதில் ஸ்நானஞ்செய்வித்தான். அந்த மிருகாவதி மூழ்கும்போது கருடனுடைய இனத்தைச் சார்ந்த ஒருபெரியபறவை இரத்தப்பிரவாகத்தில் மாமிசபிண்டமிதக்கின்றதென்று கருதி மிருகாவதியைத் தன் கால்களின் வன்மையால் தூக்கிக்கொண்டு பறந்து சென்று உதயமலையை யடைந்து அங்கு அவளை யொன்றுஞ் செய்யாமற் கிடத்திவிட்டுப் பறந்து போய் விட்டது. அம்மலையில் தவம்புரிந்து கொண்டிருந்த ஜமதக்கினி முனிவர் அவளைக் கண்டு பயந் தெளிப இனிய மொழிகள் கூறி "நீ உன் பதியை விரைவில் அடைவாய்" என்று ஆசீர்வதித்துத் தமது ஆச்சிரமத்திலேயே வைத்துக் கொண்டிருந்தார். ஸஹஸ்ரானீகன் ஒரு சமயம் திலோத்தமையை அவமதித்துப் பேசினான். அவள், "நீ என்னை யவமதித்தமையால் உன் மனைவியை விட்டுச் சிலகாலம் நீ பிரிந்திருந்து வருந்தக் கடவாய்" என்று சாபங் கொடுத்தனள். அச் சாபப்படி மிருகாவதி அவனை விட்டுப் பிரிய நேரிட்டது.

இவ்வாறு புருஷனைப்பிரிந்து முனிவராச்சிரமத்தில் வசித்து வரும் மிருகாவதி சில மாதங்கட்கப்பால் வானமானது சந்திரனைப் பயப்பதுபோல் ஒரு புத்திரனை யீன்றாள். அப்பொழுது ஆகாயத்தில், "இந்த உதயனன் ஸார்வபௌமனும் பூபதியுமாகப்போகின்றான். இவனுக்குப் பிறக்கும் புத்திரன் வித்தியாதரர்களுக்குப் பதியாவான்" என்று ஆகாயவாக்குண்டாயிற்று; அச்சமயம் தேவர்கள் "இவன் உதயபர்வதத்தில் ஜனனமாயினமையின் இவன்பெயர் உதயனன் என்று வழங்கக்கடவது" என்று கூறினர்.

இங்கிவ்வாறிருக்க, ஸஹஸ்ரானீகன் தன் சாபம் எப்பொழுது முடிவாகும், நாம் எப்பொழுது மிருகாவதியை யடைவோமென்னும் கவலையினால் மிகுதியும் வருந்திக்கொண்டிருந்தான். சாபத்தின் முடிவுகாலம் கிட்டியது; உதயகிரியிலிருந்து கௌசாம்பி நகரம் வந்த ஒரு வேடனைச் சந்தித்தான் ஸஹஸ்ரானீகன். அவன் மூலமாக மிருகாவதி உதயமலையிலிருப்பதைத்தெரிந்து கொண்டு அந்த வேடனுடன் அங்குச் சென்றான்.

உதய மலையில் முனிவருடைய ஆச்ரமத்தில தன் மனோரத ஸித்திபோல் விளங்கும் மனைவியையும் தன் மனோராஜ்யம்போல் விளங்கும் புத்திரனையுங்கண்டு கரைகடந்த உவகைகொண்டு முனிவரை வணங்கி அவரிடம் விடைபெற்றுத்தன்மனைவியுடனும் மைந்தனுடனும் கௌசாம்பி நகரம் வந்தான். அப்பால் உதயனன் வாலிபப்பருவமடைந்ததும் அவனிடத்துள்ள நற்குணநற்செய்கைகளைக்கண்டு அவனுக்கு யுவராஜ்யாபிஷேகஞ் செய்வித்தான். யௌகந்தராயணன் முதலிய தன் மந்திரிமார்களுடைய புத்திரர்களையும் தன் மைந்தனிடம் ஒப்புவித்து அவனுக்கு மந்திரிகளாக்கினான். அப்பால் ஸஹஸ்ரானீகன் வெகுகாலம் வரையில் இராஜ்யத்திலிருந்து சுகமனுபவித்துப் பின்னர் தன் குமாரனுக்கு முடிசூட்டுவித்து மனைவியுடனும் மந்திரியுடனும் தீர்த்தயாத்திரை சென்றான்.

இவ்வாறு உதயன ராஜன் இராஜ்ய ஸம்பத்தையடைந்து பூமி முழுவதையும் தன் குடைக் கீழ்க்கொண்டு யௌகந்தராயணனுடன் அரசுபுரிந்து வருகின்றான். சுந்தரசரீரமுடையவளே! வத்ஸ தேசாதிபதியாக விருப்பதால் அவனுக்கு வத்ஸனென்னும் பெயருண்டாயிற்று. பாண்டவ வம்சத்திலுதித்தமையால் அவன் சந்திர வம்சத்தினன். உதய பர்வதத்தில் ஜனித்தமையால் உதயனன் என்னும் பெயர் பெற்றனன். சுந்தரீ! இந்தப் பிரபஞ்சத்தில் அவனுக்கொப்பான அழகு படைத்தவரைக்காண்பதரிது. லாவண்யமே உருவானதற் கொப்ப விளங்குகின்றான் அந்த மன்னன். அவனே உனக்குத் தகுந்த நாயகனவன். அவனும் உன்னையே விரும்புகின்றானென்று கேள்வி. ஆனால் அவனுக்குச் சண்டமஹாஸேனனுடைய குமாரத்தி வாஸவதத்தை யென்பவள் ஏற்கனவே மனைவியாக வாழ்க்கைப்பட்டிருக்கின்றாள். அவள் உஷை, சகுந்தலை இவர்களை யழகில் வெல்லத்தக்கவள். அவளிடம் அவ்வரசனுக்கு நரவாஹனதத்தன் என்னுமொரு புத்திரன் பிறந்திருக்கின்றான். இவன் வித்தியாதரர்கள் யாவருக்கும் அதிபனாகப்போகின்றான். ஆகையால் அவ்வரசன் தன் மனைவி யாகிய வாஸவதத்தையினிடம் பயந்து உன்னிடம் விருப்பமிருந்தும் தன் விருப்பத்தை உன் தந்தைக்குத் தெரிவிக்காமலிருக்கின்றான். அந்த வாஸவதத்தையையும் நான் பார்த்தேன். அவள் உன்னிலும் அழகில் மேம்பட்டவளன்று என்றாள்.

இங்ஙனங் கூறிய ஸோமப்பிரபையை நோக்கி, கலிங்கஸேனை “தோழி! வத்ஸ ராஜனிடம் என் மனம் உற்சாகமடைகின்றது; நான் என்ன செய்வேன். தாய் தந்தையர்களுடைய ஸ்வாதீனத்திருப்பவளல்லவா நான். நீ எல்லாமறிந்தவள். மகிமையுடன் கூடியவள். நீயே எனக்குக் கதியாகின்றாய்?” என்று கை குவித்தாள். ஸோமப்பிரபை, இக்காரியமானது தெய்வ வசத்தால் நேரிடக்கூடியது, அதற்கொரு கதை கூறுகின்றேன்கேள்.

முன் உச்சயினியில் விக்கிரமஸேனன் என்னுமொரு மன்னனிருந்தான். அவ்வரசனுக்குத் தேஜஸ்வதி யென்றொரு கன்னிகை யிருந்தாள். அவள் ஒப்புயர்வில்லாத அழகுடையவள். அவள் மனதிற்கிசைந்த நாயகன் கிடைக்காமலிருந்தான். அவள் ஒருநாள் தன் வீட்டு மேன்மாடியில் உட்கார்ந்து பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள். அப்பொழுது தெரு வழியே ஒரு சுந்தர புருஷன் போய்க் கொண்டிருக்கப் பார்த்தாள். அவன்மீது அவளுக்கு ஆசையேற்பட்டது. உடனே தன் அருகே யிருந்த தோழியினிடம் தன் விருப்பத்தைத் தெரிவித்து அவனிடம் போய்த் தெரிவிக்கும்படி யனுப்பினாள். தோழி அவ்வாறே சென்று அவனிடம் இராஜகுமாரத்தியின் கருத்தைத் தெரிவித்தாள். அந்தப் புருஷன் இஃது ஏதோ தந்திரமாகக் காணப்படுகின்றதென்றெண்ணி, அவள் கருத்திற் கிணங்கவில்லை. தோழி, அவனைப் பிரார்த்தித்து இராஜ குமாரத்தியின் கருத்திற் கிணங்கும்படி செய்து அவனை அன்றிரவு அந்நகரத்து எல்லைப்புறத்தே தனித்திருந்த ஒரு ஆலயத்தில் இராஜகுமாரத்தியின் வரவை யெதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கும்படி கூறிவிட்டுத் தேஜஸ்வதியிடஞ் சென்று நடந்ததைத் தெரிவித்து அன்றிரவு ஆலயத்திற்கேக ஆயத்தமாகும்படி கூறினாள். அவள் அவ்வாறே யாகுக வென்று சூரியனைப் பார்த்துக்கொண்டே யிருந்தாள். அப்பால் சூரியனும் இவளிடம் கருணை கூர்ந்தவன்போல் அஸ்தமனகிரியை யடைந்தான். பிறகு சந்திரன் தன் குளிர்ந்த கிரணங்களுடன் உதயமாயினன். அது கண்ட தேஜஸ்வதியின் மனம் மகிழ்வுற்று அன்றிரவைப் போற்றினாள். அப்பால் நடுராத்திரியில் வீட்டிலிருந்து ஒருவரையு மறியாமல் வெளிப்பட்டாள்.

இங்கிவ்வாறிருக்க, அந்த இடத்திற்கு வருவதாக ஒப்புக்கொண்டு சென்றவன், என்ன நடக்குமோ வென்று பயந்து, ஒப்

புக்கொண்டபடி அங்கே போகாமல் நின்றுவிட்டான். தவளைக்குச் சக்ரவாகப்பேடினிடம் சேரும் பாக்கியமுண்டாமோ? இராஜகுமாரத்தியாகிய தேஜஸ்வதி ஸங்கேத ஸ்தானத்திற்குப் போய்ச் சேர்ந்தாள். இங்கே அந்நகரமன்னனைக் காண்பதன் பொருட்டுப் புறப்பட்டு வந்த ஸோமதத்தன் என்னும் இராஜ குமாரன், தான் நகரத்தை யடைந்தபொழுது அஸ்தமன மாயினமையின் மறுநாட் காலையில் மன்னனைக் காணலாமென்று கருதி அங்குத் தங்கியிருந்தான். அவன் தந்தையை யிழந்தவன்; இராஜ்யத்தையும் தன் ஞாதிகளிடம் பறிகொடுத்தவன். அவனைக் கண்ட தேஜஸ்வதி தான் காதலித்த ஆடவனிவனென்று நினைத்து ஒன்றும்பேசாமல் ஆசையோடு அவனிடஞ் சென்று அவனைத் தழுவிக்கொண்டு தன் சுயம்வரத்திற்கு அவனைப் பதியாக வரித்தாள். புத்திசாலியாகிய அந்த இராஜகுமாரன் ஒன்றும் பேசாமல், என்ன ஆச்சரியமிது வென்று நினைத்து மனமகிழ்ச்சி யுடனிருந்தான். இனி நமக்குக் கிடைக்கப்போகும் இராஜ்ய லக்ஷ்மியை ஸூசிப்பிக்கும் தேவதை யிவள் என்று கருதினன். தேஜஸ்வதியும் இவள் நமது மனமொப்பி நடக்கும் உத்தமனாக விருப்பின் பிர்மதேவன் நம்மை மோசஞ் செய்யாதவனாவன் என்று கருதினாள். பின்னர் அவ்விருவரும் வெகு நேரம் வரையில் சம்பாஷித்துக் கொண்டிருந்து அப்பால் கூடுவதற்கேற்ற ஸங்கேதங்களோடு பிரிந்தனர். இராஜகுமாரத்தி மாத்திரம் தனியே தன் கிருகம் வந்து சேர்ந்தாள்; இராஜகுமாரன் அன்றிரவை யங்கிருந்து கழித்தான்.

மறு நாட் பொழுது புலர்ந்ததும் ஸோமதத்தன் புறப்பட்டு அரசனுடைய அரண்மனை வந்து காவலாளிகளின் மூலமாகத் தன் வரவை அரசனுக்குத் தெரிவித்தான். அரசன் அவனைத் தன்னிருப்பிடம் அழைத்து வரும்படி காவலாளிக் குத்தரவிட அவன் இராஜகுமாரனை அவ்வாறே அரண்மனைக்குள் அழைத்துக்கொண்டு போய் அரசன் முன்னிலையில் நிறுத்தினான். அரசன் அவனை அன்போடு வரவேற் றுபசரித்து வீற்றிருக்கும்படி சொல்ல, இராஜகுமாரன் உட்கார்ந்ததும் தான் தன் தந்தையை யிழந்ததும் தன்னுடைய ஞாதிகள் தன் இராஜ்யத்தையபகரித்துக் கொண்டதும் கூறித்துக்கித்தான். விக்ரமஸேனன், அவன்மீதிரக்கங் கொண்டு "நீ யஞ்சாதே! உன் பகைவர்களை யழிப்பதற்கு நான் உனக்கு வேண்டிய உதவி செய்கின்றேன்" என்று வாக்குக் கொடுத்தான்.

அப்பொழுதே அவனுக்குத் தன் புதல்வியைக் கொடுக்கவும் தீர்மானித்தான். தன் அமைச்சர்களையும் அப்பொழுதே யழைத்துத் தன் தீர்மானத்தைத் தெரிவித்தான். அரசன் மனைவிக்கு இச்சமயம் பார்த்துத் தேஜஸ்வதியின்தோழிகள் அவள் நிலைமையையும் மற்றும் அவள் நடத்தையையும் தெரிவித்தனள். அதைக் கேட்டுப் பட்டமகிஷி வியப்புற்று அரசனிடம் சமயம் பார்த்துத் தெரிவித்தாள். அரசனும் கேட்டு அநிஷ்டமான விஷயம் சித்திபெறாமல், இஷ்டமான விஷயம் ஸித்திபெற விருந்த இந்தக் காகதாலீய நியாயத்தைக்கண்டு ஆச்சரியங்கொண்டான். அப்பொழுதங்கிருந்த மந்திரி, பிரபுவே! நற்குணமுடையோர் தங்கள் காரியம் ஸித்தி பெறுவதிற் கவனஞ் செலுத்தாதிருப்பின் அவர்களுக்குச் சிறந்த † பிருத்தியன்போல் கடவுளே விழித்துக்கொண் டிருக்கின்றார். அதற்கொருகதை கூறுவதுண்டு; சொல்கின்றேன், கேளுங்கள் என்று கூறுகின்றான்.

ஒரு கிராமத்தில் ஹரிசர்மன் என்னுமொரு விப்பிரனிருந்தான். அவன்வறுமையென்னும் பகைவனிட மகப்பட்டுப்பிழைக்க வழிகாணாமல் கஷ்டப்பட்டுக்கொண்டிருந்தான். யாவரும் வெறுக்கத்தக்க மூர்க்கனாகவு மிருந்தான். தான் முன்செய்த பாபங்களின் பலனைப் இப்பொழுது அநுபவிக்கும் பொருட்டுப் பிறந்தவன்போலிருந்தான். அவனுக்குக் குழந்தைகள் பலவிருந்தன. அவன் நகரந்தோறுஞ் சென்று பிக்ஷையெடுத்துத் தன் குடும்பத்தைப் பாதுகாத்துவந்தான். இவ்வாறிருக்கும் அவ்வந்தணன் ஒரு சமயம் தன் குடும்பத்துடன் ஒரு நகரஞ் சென்று அங்கே ஸ்தூலதத்தன் என்னும் ஒரு தனவந்தனைக் கண்டு அவனிடம் அவனுடைய பசுக்களைப் பரிபாலிக்கும் தொழிலிலமர்ந்தான். அவன் மனைவி அந்தத் தனவந்தன் வீட்டு வேலைக்காரியாக வமர்ந்தாள். இருவரும் அந்தத் தனவந்தனால் கொடுக்கப்பட்ட ஒரு சிறுவீட்டில் வசித்துவந்தனர்.

இவ்வாறிருந்து வருகையில் அந்த ஸ்தூலதத்தனுடைய மகளுக்கு விவாகங்கூடிற்று. அதன் பொருட்டு அவன் வீட்டிற்கு அநேக பந்து ஜனங்கள் வந்திருந்தனர். ஹரிசர்மன் இந்த விவாக காலத்தில் நமக்கு நல்ல உணவு கிடைக்குமென் றெண்ணிக் களிப்புற் றிருந்தான். பின்னர் மணமுடிந்து எல்லோரும் போஜனஞ்செய்தனர். இவ்வந்தணனை ஒருவரும் கவனித்தார்க

† பிருத்தியன் - அடிமை.

ளில்லை. அதனுல் மிகவும் வருத்தமுற்று அன்றிரவு தன் மனைவி
யை நோக்கி, என்னுடைய தரித்திரநிலைமையினுலும் மூர்க்கத்தன்
மையாலும் எனக்குக் கௌரவக்குறைவுண்டாகின்றது. ஒரு யுக்தி
தோன்றுகின்றதெனக்கு; இந்த ஸ்தூலதத்தன் என்னிடம் மிகுந்த
அன்புடையவனுகி என்னைக்கௌரவிக்குமாறு அவனுக்குக் கிருத்
திரமமாக ஒரு ஞான விஷயத்தை உபதேசிக்கின்றேன் சமயம்
வந்ததானுல் "என் கணவன் மகா ஞானி" என்று யாரிடமாவது
பேசி, அது ஸ்தூலதத்தனுக்குக் கேட்குமாறுசெய், அதில் தந்திர
மிருக்கின்றது; நான் வேறு வேலை செய்கின்றேன் என்று பேசி
முடித்துவிட்டு அன்றிரவு எல்லோரும் நித்திரைசெய்யுந் தருணம்
பார்த்து மணமகன் ஊர்வலம் வரும் பொருட்டுக் கொண்டு
வந்து கட்டியிருந்த குதிரையை யபகரித்துக் கொண்டு போய்
நகரத்திற்கப்பால் ஒரு இரகசியமான இடத்தில் கட்டிவிட்டுத் தன்
வீடு வந்து சேர்ந்தான்

பின்னர் ஊர்வலம் வரும் சமயம் குதிரையைக்கொண்டுவரும்
படி ஸ்தூலதத்தன் தன் ஏவலாளையனுப்பினன். குதிரையைக்
காணுமென்று அந்த ஏவலாள் தெரிவிக்க, ஸ்தூலதத்தன், இஃ
தென்ன ஆச்சரியம்! அமங்களமான செய்தியாக விருக்கின்றது
என்றெண்ணி, குதிரையைத் தேடிக் கொண்டுவர நாலாபக்கமும்
ஆட்களையனுப்பினுன். அப்பொழுது ஹரிசர்மன் மனைவி, ஸ்தூல
தத்தனுடைய செவியிற் படும்படி அங்கு நின்றுகொண்டிருந்த
ஒரு பெண்ணினிடம் "என்கணவன் ஞானவான்; அவருக்கு ஜோ
திடவித்தை தெரியும். அவர் குதிரைபோனவிடத்தைக் கணநேர
த்திற்குள் தெரிவிப்பார். அவரிடம் தெரிவித்தால் குதிரை இப்
போதே கிடைக்கும்" என்றுள். இச்சம்பாஷணை ஸ்தூல
தத்தன் செவியில் விழுந்தது. உடனே அவன் ஹரிசர்மனை
வரவழைத்து, "உன்னை மறந்தே விட்டேன். இப்போது
தான் உன் நினைவுண்டாயிற்று. நான் உன்னை மறந்ததுபற்றி
மன்னிக்கவேண்டும். குதிரையைக் கொண்டு போனவன்
எவன்? இதைத் தெரிந்து சொல்ல வேண்டுகின்றேன்"
என்று கேட்டுக்கொண்டான். ஹரிசர்மன் இதோ சொல்லுகின்
றேன் என்று கூறி ஒரு கோடு கிழித்து அதில் நின்றுகொண்டு
இங்கிருந்து நேர்தெற்கே இந்நகர எல்லைக்கடைசியில் ஒரு சோலை
யில் ஒருமரத்தில் குதிரையைத் திருடர்கள் கட்டியிருக்கின்றனர்

அங்கொரு ஆளையனுப்பிக் குதிரையை ஓட்டிவரச் சொல்லுங்கள்;
தாமதிக்கவேண்டாம். இன்னும் ஒரு ஜாமத்திற்கெல்லாம் திருடர்
கள் அங்கிருந்து குதிரையை வேறிடத்திற்குக் கொண்டுபோக
விருக்கின்றனர்" என்றுன். ஸ்தூலதத்தன் உடனே அங்கொரு
வனை யனுப்பிக் குதிரையைக் கொண்டுவரும்படி செய்தான். இத
ணுல் ஹரிசர்மனை எல்லோரும் ஞானியென்றெண்ணிப் புகழ்ந்தார்
கள். ஸ்தூலதத்தனும் ஹரிசர்மனைப் புகழ்ந்து அவனுக்குத் தக்க
வெகுமானமளித்துக் கௌரவப்படுத்தித் தன்னிடத்திலேயே
வைத்துக்கொண்டிருந்தான்.

இஃதிவ்வாறிருக்க, வெகுநாட் சென்றபின் ஒருநாள் அந்
நகர அரசனுடைய அரண்மனையில் திருடர்கள் பிரவேசித்து,
ஸ்வர்ணம், ரத்தினம், ஆபரணம் முதலியவற்றைக் கொண்டு
போய் விட்டனர். அரசன் அத்திருட்டைப்பற்றியறிய எல்லோ
ரும் ஞானியென்று கொண்டாடும் ஹரிசர்மனை வரவழைத்
துக் கேட்டான். ஹரிசர்மன் அரசன் வினவியும் சற்று மௌனமா
யிருந்து "பிரபுவே! நாளையதினங்காலை வந்து தெரிவிக்கின்றேன்.
அதுவரையில் அவகாசங் கொடுக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்
கொண்டான். அரசன் உடனே அந்த ஹரிசர்மனைக் காவலில்வை
த்து அரண்மனையிலேயே யிருக்கும்படி செய்தான். ஹரிசர்மன் இச்
சமயம் நாம் எப்படித்தப்புவது, நாம் முன் செய்தயுக்தி மூடத்
தனமாகவல்லவா முடிந்தது என்றெண்ணி மிகுந்த வருத்தத்துட
னிருந்தான். அன்றிரவு அந்த ஹரிசர்மனுக்குத் தூக்கம் பிடிக்க
வில்லை, அதனுல் அவன் உட்கார்ந்துகொண்டு "ஏஜிஹ்வே!
(நாவே) சுகத்தில் விருப்பங்கொண்டு ஏன் இந்த மூடத்தனமான
காரியஞ் செய்தாய்; இப்போது ஏற்படும் தண்டனையை அநு
பவி" என்று தன் நாவைத் திட்டிக்கொண்டான். அந்த அரண்
மனையில் ஜிஹ்வை யென்னும் வேலைக்காரிபொருத்தி யிருக்கின்
றுள். அவளும் அவளுடன் கூடப்பிறந்தவனும் சேர்ந்து அரண்
மனையில் திருடினர். அந்த ஜிஹ்வை இச்சமயம் விழித்துக்கொ
ண்டு இந்த ஹரிசர்மன் என்ன செய்கின்றுன் என்று கவனிப்ப
தன் பொருட்டு அவனிருக்குமிடம் ஒருவருமறியாதபடி வந்து
நின்றுகொண்டிருந்தாள். அவன் ஜிஹ்வையை (நாவை)க் குறி
த்துத் திட்டிக்கொண்டிருந்தது அவள் செவியிற் படவே ஓகோ!
நம்மை ஹரிசர்மன் கண்டுகொண்டான் என்றஞ்சி ஒரு யுக்தி

யால் அவனிடஞ் சென்று அவனுடைய பாதங்களிற் பணிந்தெழுந்து கைகுவித்து நின்று, "அந்தணசிரேஷ்டரே! நான்தான் ஜிஹ்வை; அரண்மனையில் திருடியவள் நான்தான்; திருடிய பொருள்களையெல்லாம் இந்த அரண்மனைக்குப் பின்புறத்துள்ள உத்பானவனத்தில் ஒரு மாதுளைமரத்தடியில் புதைத்துவைத்திருக்கின்றேன்; இந்த நகையை நான் உங்களுக்குக் கொடுக்கிறேன்; என்னையெவ்வாறாகவேனும் காப்பாற்றவேண்டும்" என்று கூறித் தன்நகையிலொன்றைக் கழற்றிக்கொடுத்தாள். அந்தணன் அதைப் பெற்றுக்கொண்டு கர்வத்துடன் அவளைநோக்கி, ஜிஹ்வே நீ போகலாம்; நடந்தது நடப்பது நடக்கப்போவது மூன்றையும் நானறிவேன்; உன்னை நான் வெளிக்குக்காட்டாமல் தப்புவிக்கின்றேன்; நீ போவென்றுரைத்தான். ஜிஹ்வை கடவுளின் கிருபையால் தப்பினேம்; இனி இத்தொழிலை மறந்துவிட வேண்டுமென்றெண்ணி ஹரிசர்மனை நோக்கி நான்போய் வருகின்றேன்; என்னைக் காப்பாற்றவேண்டும்; நான் என்றுமிதை மறக்கமாட்டேன் என்று கூறி விடைபெற்றுச் சென்றாள். ஹரிசர்மன், "ஆச்சரியம், தெய்வம் அநுகூலமாக விருந்தால் சாதிக்கக் கூடாத விஷயமும் சாதிக்கக்கூடியதாகின்றது; நான் என் விதியையும் மூடத்தனத்தையும் எண்ணி என்னுடைய ஜிஹ்வையை நிந்தித்துக் கொண்டிருக்க, எனக்கு வரவிருந்த தீமை நன்மையாக மாறியது. இது தெய்வச்செயலே யல்லது நம்முடையதா" என்று கருதி அன்றிரவு முழுதும் சந்தோஷசித்தனாகவே யிருந்தான்.

மறுநாள் அரசன் ஹரிசர்மனை வரவழைத்து விசாரித்தான்: ஹரிசர்மன் "பிரபுவே! திருட்டைக் கண்டுபிடித்துவிட்டேன்; சொத்துக்கள்யாவும் உத்யானவனத்திலிருக்கின்றன" என்று கூறி அரசனை உத்பானவனம் அழைத்துச் சென்று மாதுளையின்கீழிருந்த திருட்டுச் சொத்துக்களையெடுத்துக்கொடுத்தான். அவற்றுள் சில காணாமலிருந்தன. அவற்றைப்பற்றி அரசன்கேட்டான்; ஹரிசர்மன், "பிரபுவே! அவற்றைத் திருடர்கள் எடுத்துக்கொண்டு போய் விட்டனர்" என்றான். அரசன் அன்று முதல் ஹரிசர்மனை ஒருபெரிய ஞானியென்றே நம்பி அவனைப் புகழ்ந்து அவனிடங் கொண்ட சந்தோஷத்தினால் சில கிராமங்களை அவனுக்குச் சன்மானமாவளிக்க யத்தனித்தான். அச்சமயம் அவ்வரசனுடைய மந்திரி, "பிரபுவே! இவ்வறிவானது சாஸ்திரப்பயிற்சியில்லாமலேற்

படக்கூடியது. திருடர்களின் சங்கேதத்தினால் ஏற்பட்டிருக்கும் துஷ்டர்களின் பிழைப்பிதுவென்று நிச்சயிக்கின்றேன். ஆகையால் இவனை இன்னொரு அம்சத்தில் பரீக்ஷித்துப் பார்த்துச் செய்வோம்" என்று செவியில் மெதுவாய்த் தெரிவித்தான்.

இங்ஙனமாக, ஒருநாள் அரசன் ஒரு புதுக்குடத்தை யெடுத்து அதில் மண்டூகத்தை விட்டு மேலே மூடிக்கொண்டு வந்து ஹரிசர்மனை யழைத்து, "ஓய்! இதிலென்னவிருக்கிறதென்றுசொல்வீராயின் உமக்கு இப்பொழுது நல்ல வெகுமதி தருகின்றேன்" என்றான். ஹரிசர்மன், இம்முறை நாம் தப்பப்போவதில்லை என்று பயந்தானாயினும் தெய்வத்தின் பிரேரணையினால் தன்னைத் தன் தந்தை சிறுவயதில் விளையாட்டாகக் கூப்பிட்டு வந்த மண்டூகம் என்னும் பெயரை நினைத்துக்கொண்டு "மண்டூகமே! இக்குடமானது சாதுவும் பராதீனமுமான உன்னை நாசஞ்செய்யக்கூடியது" என்று கூறித் தன்னைத் திட்டிக்கொண்டான். இதைக்கேட்ட அரசன், "ஓய் குடத்திற்குள்ளிருக்கும் தவளையை (மண்டூகத்தை) நீர் எப்படியறிந்தீர்?" என்று கூறி வியப்புற்று அவன் பரமஞானியென்பதில் ஐயமில்லையென்று நம்பி முன் தீர்மானித்தபடி ஹரிசர்மனுக்குக் கிராமங்களையும் கொடைவாகனமுதலியவற்றையும்வெகுமானமாகக்கொடுத்துக் கௌரவப்படுத்தினான்.

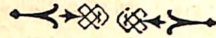
நல்லகாரியம் செய்பவனுக்கு இவ்வாறு வேளையும் விஷயமும் வந்து கூடுகின்றன. ஆகையால் "விக்ரம ராஜனே! உமது கன்னிகையாகிய தேஜஸ்வதிக்குத் தகாத புருஷனைத் தெய்வமே தடைசெய்து தகுந்த வரனான ஸோமதத்தனை அடையுமாறுசெய்தது" என்று அமைச்சன் கூறக்கேட்டு அரசன் மகிழ்வெய்தி பூமகள் போன்ற தன் குமாரத்தியை ஒரு சுபதினத்தில்விவாகஞ் செய்துகொடுத்தான். அப்பால் ஸோமதத்தன் விக்ரமஸேனராஜனுடைய சேனையுடன் சென்று தன் ஞாதிகளை ஜயித்துத் தன்இராஜ்யத்தையடைந்து அதில் மனைவியுடனிருந்து வாழ்ந்து வந்தான்.

களிங்கஸேனை "இவையாவும்தெய்வவசத்தால் முடிகின்றன. ஆகையால் உனக்குத் தக்க புருஷனாகிய வத்ஸராஜனை யடைவதற்குத்தெய்வசகாயமின்றிமுடியாது;என்னால் அதற்கு என்னசெய்ய முடியும்?" என்றாள். இக்கதையைக் கேட்ட களிங்கஸேனை தன் எண்ண முழுவதையும் உதயனனிடத்தில் வைத்து எவ்வாறாவது

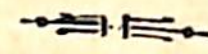
அவனையே யடையவேண்டுமென்று தீர்மானித்துக் கொண்டாள். இப்பொழுது மூவுலகங்களுக்கும் தீபமாகிய சூரியன் அஸ்தமனமாயினான். பிறகு ஸோமப்பிரபை களிங்கஸேனையினிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு ஆகாய வழியே தன் கிருகம் சென்றாள்.

நான்காவது தரங்கம்

முற்றிற்று.

5-வது தரங்கம்.

மறு நாள் வழக்கம்போல் ஸோமப்பிரபை களிங்க ஸேனையிடம் வந்து கதைபேசிக் கொண்டிருந்தாள். அப்பொழுது களிங்கஸேனை, ஸோமப் பிரபையைப் பார்த்து, "தோழி! என் பிதா என்னைப் பிரஸேனஜித்திராஜனுக்குக் கொடுக்கப் போகின்றாரென்பது நிச்சயமாய் விட்டது. என் தாயார் எனக்கு இதைத் தெரிவித்தாள். நீயும் இந்தப் பிரஸேனஜித்திராஜனைப் பார்த்திருக்கிறாயன்றோ? அவனோ வயது சென்றவன். வத்ஸராஜன் அழகிற் சிறந்தவனென்று நீயே சொல்லுகிறாய். அவன் என் மனத்தைக் கொள்ளைகொண்டு விட்டான். ஆகையாலென்னைப் பிரஸேனஜித்திராஜனிடம் அழைத்துக் கொண்டுபோய்க் காண்பித்துவிட்டு அப்பால் உதயனனிடம் என்னை அழைத்துக் கொண்டுபோ. என் பெற்றோரால் நான் ஒரு பயனையு மடையப்போகிறதில்லை" என்றாள். ஸோமப்பிரபை, தோழி! அப்படியாயின் நாம் ஆகாயமார்க்கமாகச் செல்லும் யந்திரத்தின் மூலமாகச் செல்லுவோம். நீ உன் ஆடையாபரணாதிகளை யெல்லாம் எடுத்துக் கொள். நீ உதயனனைப் பார்ப்பாயாயின் மீண்டுமிங்குத் திரும்பி வரமுடியாது. மறுபடி உன் பெற்றோரை நீ பார்க்கவு மாட்டாய். நான் வெகுதூரத்தி லிருப்பவளாதலால் கணவனை யடைந்தபின்பு என்னை நீ மறந்துவிடுவாய். அப்பொழுது உன் கணவனுடைய கிருகத்திற்கு நான் வரமாட்டேன்" என்றாள். இதைக் கேட்ட களிங்கஸேனை, கண்கலங்கி வருத்தத்துடன் ஸோமப்பிரபையை நோக்கி, அவ்வாறாயின் அந்த உதயனனை நீயே இங்கு வரவழைத்துக் காட்டு, நான் உன்னைப் பிரிந்து அங்கு ஒரு கணமுமிரேன். சித்திரலேகை அனிருத்தனையுபாயத்தால் அழைத்துவரவில்லையா?

இச் சரித்திரம் உனக்குத் தெரியுமேயாயினும் நான் ஒரு முறை உனக்குக் கூறுகின்றேன் கேள்.

பாணாசுரன் என்னுமொரு அசுரனிருந்தான். அவனுக்கு உஷை என்னுமொரு பெண்ணிருந்தாள். அவள் தக்க கணவனையடையும் பொருட்டு உமையைப் பூசித்தாள். உமாதேவி அவளுக்குப் பிரத்தியட்சமாகி, "நீ உன் கனவில் எந்தப் புருஷனைக் காண்கின்றாயோ அவனையே நீ கணவனாகவடைவாய்" என்றுவரங் கொடுத்து மறைந்தனள். அவ்வாறே உஷை தன் கனவில் ஒரு தேவ குமாரனைக் கண்டாள். அவனை யப்பொழுதே காந்தர்வ விதிப்படி விவாகம் செய்து கொண்டு ஸுகமநுபவித்துக் கொண்டிருந்து விடியற்காலம் விழித்துக் கொண்டாள். தன்னுடனிருந்து ஸுகந் தந்த புருஷனைக் காணாமல், கௌரீ தேவி கொடுத்தவரனையெண்ணி யெண்ணி ஆதங்கம், பயம், ஆச்சரியம் இவைகளை யடைந்தனள். அவ்வாறிருப்பதைப் பார்த்து அவளுடைய தோழி சித்திர லேகை, "ஏன் மனவாட்டமாக இருக்கின்றாய்? காரணமென்ன?" என்று வினவ, உஷை யவளிடம் நடந்ததை யெல்லாம் தெரிவித்தாள். சித்திர லேகை, "இது தேவியினுடைய வரத்தின் மகிமை! எந்த அடையாளமும் உன்னால் தெரிவிக்க முடியவில்லை. அவனை நான் எப்படித் தேடிக் கண்டுபிடிப்பேன்? தேவர், அசுரர், மானுடர் இவர்களுடைய உலகங்களை நான் எழுதிக் காட்டுகின்றேன். அவற்றை நீ பார்த்து நீ கனவிற் கண்ட குமாரனை அங்குக் காட்டு" என்றாள். உஷை அவ்வாறே செய்கிறேன் என்று கூறினள்; சித்திரலேகை, உலகங்களை எழுதிக் கையிற் கொடுத்தாள். உஷை அவற்றைப் பார்த்துத் துவாரகையிலிருந்த அநிருத்தனைக் காட்டினாள். சித்திரலேகை, தோழி! "நீ பாக்கியஞ் செய்தவளாகின்றாய்? உனக்கு ஸ்ரீகிருஷ்ண பரமாத்மாவினுடைய பேரனாகிய அநிருத்தன் கணவனாக வாய்த்திருக்கின்றான். அவர் இருக்குமிடம் இங்கிருந்து அறுபதினாயிரம் யோஜனை தூரமிருக்கும் என்றாள்.

இதைக் கேட்ட உஷை மிகுந்த சந்தோஷமடைந்து, சித்திரலேகையை நோக்கி, "குளிர்ந்த மனமுடைய அவர் மடிமீது இப்பொழுதே படுத்துச் சம்பாஷியாவிடில், நான் காமத்தீயால் பொசுங்கி மரணமடைவேன்" என்றாள். சித்திரலேகை, உஷையை

ஸமாதானஞ் செய்து, அப்பொழுதே ஆகாயமார்க்கமாகக் கிளம்
பிச் சென்று உன்னதமான கிருகங்களுடன் கூடியதும் கடலின்
நடுவே யிருப்பதும் மந்தர மலையின் சிகரமோ வென்று பிர
மிக்கக் கூடியதுமாகிய துவாரகையைக் கண்டாள். அவள் அந்
நகரை யடையும்போது, நடு ராத்திரியாகையால் அச்சமயம் அநி
ருத்தன் நித்திரை செய்துகொண்டிருந்தான். அவனைச் சித்திர
லேகை யெழுப்பி, உஷை அவனைத் தன் கனவிற் கண்டு அதனால்
அவனிடம் அன்பு கொண்டிருப்பதைத் தெரிவித்தாள். அநிருத்
தன் உஷையின் அழகையும் ஸ்வப்பன வரலாற்றினையும் கேட்டு
மகிழ்வெய்தி ஒரு கணப்பொழுதில் ஸித்தியின் மகிமையால் அங்
கிருந்து சித்திரலேகையுடன் தன் வரவுக் கெதிர் பார்த்திருக்கும்
உஷையினுடைய அந்தப் புரத்தில் ஆகாய வழியேவந்து பிரவே
சித்தான். பிரத்தியக்ஷமாக அநிருத்தன் வந்திருப்பதைக் கண்ட
உஷை, சந்திரனைக் கண்ட ஸமுத்திரம் போல மனம் நிலைகொள்
ளா துவகையடைந்து, சித்திரலேகை கொடுத்த பிராணனெனக்
கருதி அவனுடன் சம்பாஷணை முதலிய லீலைகளைச் செய்து
ஆனந்தமடைந்தாள்.

இதையறிந்த பாணாசுரன் சினங்கொண்டு அநிருத்தனை யெதி
ர்த்து அவனோடு அமர் புரிந்தான். அநிருத்தன் தன் பராக்கிர
மத்தாலும் ஸ்ரீகிருஷ்ண பகவானுடைய ஸகாயத்தாலும் இவனை
வென்று உஷையுடன் துவாரகை சென்று பார்வதி பரமேசுவரன்
போல மனமொப்பி வாழ்ந்து வந்தனர். ஓரிரவில் சித்திரலேகை
யினால் இவ்வாறு இம்மணம் நிறைவேறியது. தோழி! அந்தச்
சித்திரலேகையினும் நீ சாமார்த்தியசாலி யென்பதிலையமில்லை.
ஆகையால், நீ மனம் வைத்தால் அந்த உதயனனை எப்படியும்
அழைத்து வரக்கூடும். உன்னை வேண்டிக்கொள்கின்றேன். கால
தாமதஞ் செய்யாமல் சென்று வரவேண்டுகின்றேன் என்றாள்.

சோமப்பிரபை, "தோழி! அந்தச் சித்திரலேகை தேவ
ஸ்திரீயாகையால் அந்த அநிருத்தனை அழைத்து வந்தாள். பிறரை
ஸ்பரிசிக்காத என்போன்ற பெண்களால் என்னசெய்ய முடியும்?
வேண்டுமானால் உன்னை உதயனனிருக்கு மிடத்திற்கு அழைத்துச்
செல்கின்றேன். முதலில் உன்னை விரும்பும் பிரஸேனஜித்தி ராஜ
னிடம்" போவோம், என்றாள். களிங்கஸேனை அவ்வாறே செய்வோ
மென்று கூற, உடனே சோமப் பிரபை தன்னுடைய மாய யந்

திரத்தை வரவழைத்தாள். அதில் இருவரும் ஏறிக்கொண்டனர்.
யந்திரம் சோமப்பிரபையின் பிரேரணைப்படி உடனே ஆகாய
மார்க்கமாகக் கிளம்பிச் சென்றது. ஸ்திரீகள் காமவெறி கொள்
வார்களாயின் முன்னாலிருக்கும் மேடு பள்ளங்களைக் கவனியாது
வேகமாக ஓடும் குதிரையைப் போல ஒன்றையும் நோக்காமல்
தங்களிச்சையை நாடிச் செல்வார்கள். ஆகையால் அவ்வாறே
இவர்களும் எதையுங் கவனியாமல் சென்று சிராவஸ்தி நகர
மடைந்தனர். அச்சமயம் அந்நகரமன்னனாகிய பிரஸேனஜித்
தன், வேட்டையாடப் புறப்பட்டுக் கானகத்தில் வேட்டையாடிக்
கொண்டிருந்தான். மூப்பினால் உடல் மெலிந்து வெளுத்துப்போ
யிருக்கும் அம்மன்னனைக் கண்டனர். அவனுக் கிருமருங்கும்
சாமரைகள் வீசப்பட்டன. அத்தோற்றம் மூப்படைந்த இந்த
வேந்தனை மறந்து வேறுபக்கம் செல்வாயாக என்றுரைப்பது
போல் காணப்பட்டது. சோமப்பிரபை களிங்கஸேனையைப்பார்
த்து, நகைத்து, "பார். இவன்றான் பிரஸேனஜித்தன்; இவனுக்குத்
தான் உன் தந்தை உன்னைக்கொடுக்க நிச்சயித்திருக்கின்றார்" என்
றாள். களிங்கஸேனை, "சீ, இவன் பெருங்கிழவன்; இவனை என்
போன்ற மாதரில் யாவரே விரும்பி மணந்துகொள்வர்; நான் இவ
னைக் கண்ணெடுத்துப் பாரேன். என்னை இக்கணமே தயை
செய்து உதயனனிடம் அழைத்துக்கொண்டுபோய்க் காண்பிப்பா
யாக" என்று கூறினாள். உடனே சோமப்பிரபை தன் யந்திரத்
தைக் கௌசாம்பி நகரஞ் செல்லப் பிரேரபிக்க அவ்வாறே அது
நொடிப் பொழுதில் கௌசாம்பி நகரஞ் சென்றது.

இவர்கள் அந்நகரமடைந்த சமயம் உதயனன் உத்தியான
வனத்தி லிருந்தானாகையால், அவனைத் தேடிக் கண்டுபிடித்
துக் களிங்கஸேனைக்குக் காட்டினாள் சோமப்பிரபை. அவனைக்
கண்ட களிங்கஸேனைச் சகோரப்பேடு சந்திரனைக் கண்டதுபோல்
மகிழ்ந்து ஹிருதயத்திற் கையை வைத்தாள். அவளவ்வாறு ஹிரு
தயத்திற் கையை வைத்துக்கொண்டது இவ்வழியாகத் தான் உத
யனன் என் ஹிருதயத்திற்குள் பிரவேசித்தான் என்று சமிக்
ஞையால் தெரிவிப்பது போலிருந்தது. அப்பால், களிங்கஸேனை,
"தோழி! என்னை இந்த நிமிஷமே இந்தச் சுந்தர ரூபனோடு சேர்த்
துவைக்க வேண்டும். இவரைத் தரிசித்து இனிக் கணமேனும்
தனித்திருக்கச் சகியேன் என்று கூறினாள். சோமப்பிரபை,

‘‘தோழி! இப்போது சில அபசகுனங்கள் காணப்படுகின்றன.
ஆகையால் இன்று பொறுத்துக்கொள்; இன்று முழுதும் இவ்வுத்
யான வனத்திலே நீ யிருந்துகொண்டிரு; நான் மாத்திரம் போய்க்
காலையில் இங்குவந்து உதயனனை நீயடையும் யுக்திசெய்கிறேன்’’
என்று கூறித் தன் கணவனிருக்குமிடம் சென்றாள்.

களிங்கஸேனை மாத்திரம் அந்த உத்யானவனத்திலிருந்
தாள். உதயனன் தன் அரண்மனை சென்று விட்டான். அப்பால்
களிங்கஸேனை, விரும்பிவந்த பொருளைக் கண்ணாற் கண்டும்
அடையப் பாக்கியமில்லாதவளாக விருக்கின்றேனே யென்று வரு
த்தப்பட்டுக் கொண்டிருந்தாள். அப்பொழுது அங்கொரு காவ
லாளி வந்தான். அவனைக் களிங்கஸேனை நயந்துகொண்டு அரசனி
டஞ்சென்று தான் அந்த உத்யான வனத்திற்கு வந்திருப்பதையும்
தன் கருத்தையும் தன்பேர் ஊரையும் தெரிவிக்கும்படி வேண்டிக்
கொண்டாள். அந்தக் காவலாளி அவ்வாறே ஆகட்டுமென்று செ
ன்று அரசனிடம் போய் அவனை வணங்கிக் கைகுவித்து நின்று,
பிரபுவே! தக்ஷசிலைராஜனாகிய களிங்கதத்தனுடைய பெண் களிங்க
ஸேனை யென்பவள், தங்களை மிக்க ரூபவானென்று கேட்டுத் தன்
உறவினரைவிட்டு ஸ்வயம்வரத்தை விரும்பி ஆகாய மார்க்கமாகச்
செல்லும் விமானத்திலேறித் தன் தோழியுடன் இங்கே வந்திருக்
கின்றாள். மயாசுரன் குமாரியும் நளகூபரன் மனைவியுமாகிய
ஸோமப்பிரபை யென்பவள் இவளை இங்கே யழைத்து வந்திருக்
கின்றாள். தங்களிடம் இச்செய்தி தெரிவிக்கும்படி அவ்வழியே
சென்ற எனக்குக் கட்டளையிட்டாள்’’ என்று கூறினான். உதயனன்
இதைக் கேட்டதும் பெருமகிழ்ச்சி யடைந்து அந்தக் காவலாளிக்கு
வஸ்திர முதலியவற்றை வெகுமானமாகத் தந்து, ‘‘கவனிக்கின்
றோம் போ’’ என்றனுப்பிவிட்டான். பின்னர்த்தன் அமைச்சர்களுள்
சிறந்தவனாகிய யௌகந்தராயணனை யழைத்து, ‘‘களிங்கதத்த ராஜ
னுடைய புத்திரியாகிய களிங்கசேனை பூவுலகில் நிகரற்ற அழகுடை
யவளென்பதை நாமறிவோம். அவள் என்னைக் கணவனாகவடைய
விரும்பித் தானே இங்கு வந்திருக்கின்றாள்; வேண்டாமென்று
தள்ளத்தக்கவளல்ல, அவளை நான் மணம்புரிந்து கொள்ள
வேண்டும். அதை எப்பொழுது நிறைவேற்றிக் கொள்ளலாம்’’
என்று கேட்டான்.

இதைக் கேட்ட யௌகந்தராயணன், உதயனனுக்கு வரும்
நன்மையை விரும்பி களிங்கஸேனையோ சிறந்த ரூபமுடையவள்.

அவள் மூவுலகும் புகழத்தக்க ஸ்திரீரத்னம். அவளுக்கு நிகரானவ
ளில்லை யென்பது யாவருமறிந்த விஷயம். அவளைத் தேவர்களும்
விரும்புகின்றனர். அவளை அரசனடைவானாயின் வேறொன்றை
யுங் கவனியாது விட்டுவிடுவான். அதனால் தேவியாகிய வாஸவ
தத்தை உயிரையிழந்து விடுவாள்; குமாரன் நரவாஹனதத்த
னும் பத்மாவதியும் பின்னர் மனம் பொறாமல் வருத்தத்துட
னிறந்துவிடுவார்கள். வாஸவதத்தை பத்மாவதி இவ்விருவருடைய
பெற்றோரும் பிராணனை யிழக்கவோ அல்லது பெரிய வருத்
தத்தையோ அடைவார்கள்.

கடைசியில் எல்லோருக்கும் நாசம் ஏற்படும். இப்போது
அரசனைத் தடைசெய்யவும் கூடாது. தடுப்போமாயின் மிகுதி
யும் வருத்தப்படுவார். ஆகையால் கொஞ்சகாலம் தாமதமாகும்
படி செய்கின்றேன் என்று யோசித்துக்கொண்டு அரசனை நோ
க்கி, ‘‘தாங்கள் கிருதார்த்தரானீர்கள்; தங்களுடைய கிருகந்தேடித்
தானே வந்திருக்கிறாளல்லவா களிங்கஸேனை. அவளுடைய தந்
தையாகிய களிங்கதத்த ராஜனும் நமக்குக் கீழ்படிந்தவனானான்.
ஆகையால் ஜோதிடந் தெரிந்தவர்களைக் கேட்டு நல்ல நாள் பார்
த்து விவாகத்தை நிச்சயித்து முடிப்போம். இக்கன்னிகை பெரிய
அரசனொருவனுடைய புதல்வியல்லவா? அதுவரையில் இந்தப்
பெண் வசித்திருக்கத் தக்க இடத்தையும் தாதியர்களையும் ஏற்படு
த்திவைத்திருப்போம்’’ என்று தெரிவித்தான்; அரசன் அவ்வாறே
செய்வோமென்று சொன்னான். பின் களிங்கஸேனைக்கு வேண்
டிய சௌகரியங்கள் செய்யப்பட்டன. களிங்கஸேனை தன்மனக்
கோரிக்கை நிறைவேறியதென்று எண்ணி மகிழ்ந்து தனக்கென்று
ஏற்படுத்தப்பட்ட கிருகத்திற்குச் சென்றாள். யௌகந்தராயண
னும் பிறகு தன் வீடுவந்து ஓரிடத்தில் உட்கார்ந்து, கெட்ட
காரியத்திற்குப் பெரும்பான்மையும் காலதாமதம் செய்வதே ஏற்ற
தந்திரமாகும். முன்னர் விருத்திராசுரனுக்குப் பகைவனாகிய இந்
திரன், பிர்மஹத்தி தோஷத்தினால் ஓடிப்போனவுடன், நகுஷன்
என்பவன் தேவராஜ்பத்தை யடைந்தான். அவன் இந்திராணி
யை விரும்பினான். இந்திராணி தேவகுருவாகிய பிரஹஸ்பதியி
னிடம் சரணம் புகுந்தாள். அப்பொழுது அவ்வரசன் தன்னிடம்
இந்திராணி வருவாளென்று எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந்தான்.
ஆனால் சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் பிராம்மணசாப மேற்பட்டு

அவ்வரசன் நாசமடைந்தான். அப்பால் தேவேந்திரன் முன்
போல் அரசனாய்விட்டான். அவ்வாறு இந்தக் களிங்கஸேனையின்
சம்பந்தத்தில் காலதாமதம் செய்கின்றேன் என்று யோசனை
செய்து, சோதிடர்கள் யாவருக்கும் இரகசியத்தில் சிறிது நாட்க
ளுக் கப்பால் லக்கினம் வைத்துத் தரும்படி சொல்லிவிட்டான்.

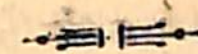
இச்செய்தி வாஸவதத்தைக்குத் தெரிந்தது. அவள் யௌ
கந்தராயணனைத் தன் அரண்மனைக்கு வரவழைத்து, அவனை நோ
க்கி, மிகவும் வருத்தத்துடன் “ஆர்ய! தாங்கள் முன்பு என்னி
டம் சொன்னதென்ன? நினைப்பில்லையா? நானிருக்கும் வரையில்
பத்மாவதியைத் தவிர வேறொருவரும் உனக்குச் சக்களத்தியாக
வரமாட்டாளென்று சொன்னீர்களல்லவா? இப்பொழுது மகா
ராஜா களிங்கஸேனை யென்னும் ராஜகுமாரத்தியை விவாகஞ்
செய்துகொள்ளப் போகின்றாராமே! அவள் அதிரூபவதியாக
விருக்கின்றாளென்றுங் கேள்வி. ஆகையால் அவளைத் தான் அர
சன் விரும்புவார் என்பது நிச்சயம். உமது வார்த்தை வீணாய்
விட்டது. இனி நான் மரணமடைந்தவளானேன்” என்று கூறிக்
கண்கலங்கினாள். யௌகந்தராயணன், தேவி! எச்சமயமும் தைரி
யத்தைக் கைவிடலாகாது. நான் உயிருடனிருக்கும்போது இக்
காரியம் எவ்வாறு நிறைவேறும்? தாங்கள் இதற்காக மகாராஜா
வுக்குப் பிரதிகூலமாக விருக்கவேண்டாம். தைரியத்துடன் அநு
கூலமாகவே யிருங்கள். ரோகி வைத்தியன் கூறும் அநுகூலமான
வார்த்தைகளில் சுவாதீனமடைவானா? ஆகையால் மகாராஜா
தங்களிடம் வரும்போது எப்போதும்போ விருந்து உபசாரங்
களைச் செய்துகொண்டிருங்கள் அவர் தாம் களிங்கஸே
னையை விவாகஞ் செய்துகொள்வதைப் பற்றிச் சம்மதங் கேட்
டால், “இப்போதே செய்து கொள்ளுங்கள்; அந்தக் களிங்க
ஸேனையின் தந்தையாகிய களிங்கதத்தனுடைய சகாயமும் ராஜ்
யத்திற்கு ஏற்பட்டு இராஜ்யம் விர்த்தியாகும்” என்று தெரிவியுங்
கள். இவ்வாறு செய்தால், உங்களிடமுள்ள மகிமையை ராஜா
பார்த்து, உங்களிடம் நட்பையும் தாக்ஷிண்யத்தையும் வைப்பார்.
அப்பால், களிங்கஸேனை தன் சுவாதீனமாய் விட்டதாகவெண்ணி
அவளிடம் அதிக உற்சாகங் கொள்ளமாட்டார். விஷயசுக மனுப
விக்கும் ஒருவனைத் தடைசெய்தால் அவனுக்கு அந்த விருப்பம்
விருத்தியாகும். தேவி! இந்த விவரத்தைப் பத்மாவதிக்கும்

ஞாபகப்படுத்தவேண்டும். இவ்வாறிருப்பின் மகாராஜா நான்
செய்துவரும் காலதாமதத்தைச் சகிப்பார். இதற்காக நான்
என்ன செய்யவேண்டுமோ அதையறிவேன். என் யுக்தியின்
வலு எப்படிப்பட்டதென்பதை நீங்களறியலாம். புத்திமான்களைச்
சங்கட காலத்திலும் சூரர்களை யுத்தகாலத்திலும் பரீக்ஷிக்கவேண்
டும். தேவி! தாங்கள் வருத்தப்படவேண்டாம் என்று கூறினான்.
வாஸவதத்தை மந்திரியின் வார்த்தையில் நம்பிக்கை வைத்து மன
வமைதி யடைந்தாள். யௌகந்தராயனன் விடைபெற்றுக்
கொண்டு தன் கிருகம் சென்றான். உதயனன், அன்று பகல் இரவு
இரண்டு காலங்களிலும் வாஸவதத்தையினுடைய அந்தப் புரத்
திற்காவது பத்மாவதியினுடைய அந்தப்புரத்திற்காவது போக
வில்லை. மகிமை பொருந்திய ஸ்வரத்தைக் கருதித் தானேவந்த
களிங்கஸேனையின் மன உற்சாகம்போல் அவளையடைய வேண்டு
மென்னும் உற்சாகத்தில் மூழ்கினவனாக விருந்தான்.

ஐந்தாவது தரங்கம்
முற்றிற்று.

6-வது தரங்கம்.

பின்னர் ஒரு நாட் காலையில் தன் வரவை யெதிர் பார்த்துக்
கொண்டிருக்கும் உதயனனிடம் யௌகந்தராயணன் சென்று
பணிந்து அவனுடைய ஆசனத்தமர்ந்து “பிரபுவே! களிங்க
ஸேனைக்கும் தங்களுக்கும் பொருத்தமான லக்கினத்தைப்பார்த்து
விவாகம் நிச்சயிப்பதில் தாமதமேன்? என்று கேட்டான். அரசன்
உடனே காவலாளியை யழைத்து ஜோதிடர்களைத் தருவிக்குமாறு
ஆக்ஞாபித்தான். அவன் அரசனாக்ஞையைச் சிரமேற்கொண்டு
விரைவிற் சென்று சோதிடர்களை யழைத்து வந்தான். சோதிடர்
கள் யாவருக்கும் யௌகந்தராயணன் முன்னமே சொல்லி வைத்தி
ருக்கிறானதலால், யௌகந்தராயணன் லக்கினம் பார்த்துச் சொல்
லும்படி கேட்டதும், அரசனுக்கும் அப்பெண்ணுக்கும் பொருத்
தமான நாள் இன்றைக்கு ஆறாவது மாதத்திலிருக்கிற தென்று
ஏகோபித்துக்கூறினர். யௌகந்தராயணன் இதைக்கேட்டதும்
கோபங்கொண்டவன்போலப் பிரலாபித்து, அரசனை நோக்கி, இந்

தச் சோதிடர்கள் அறியாதவர்கள், இவர்களைச் சுடவேண்டும் என்று வெறுத்துப் பேசி, தங்களிடம் முன் வெகுமான மடைந்த சோதிடரை வரவழைப்போம்; அவர் பரமஞானி; அவர் ஏனோ இங்கிகேவரவில்லை. அவரை வரவழைத்துக் கேட்போம்" என்றான்.

அரசன், இதனால் சஞ்சலமடைந்து யௌகந்தராயணன் குறிப்பிட்ட சோதிடனையும் வரவழைத்துக் கேட்டான். அவனும் யௌகந்தராயணனுடைய தந்திரத்தி லகப்பட்டவனாகையால், தன்னை லக்கினங் கேட்டவுடன் சற்றுநேரம் யோசித்துப் பார்த்து, ஆறாவது மாதக் கடைசியில் லக்கின மிருப்பதாகக் கூறினான். இதைக் கேட்ட யௌகந்தராயணன் வருத்தமுற்றவன்போல அரசனை நோக்கி, "இனிச் செய்யவேண்டிய தென்ன? தயை செய்து தெரிவிக்க வேண்டும்" என்றான். அரசன், சற்றாலோசித்து, இவ்விஷயத்தைப் பற்றிக் களிங்கஸேனையைக் கேட்போம்; அவள் கூறுவதையும் கவனிப்போம்" என்றான்.

யௌகந்தராயணன் இதைக்கேட்டதும் அவ்வாறே செய்கின்றேன் என்று கூறி, இரண்டு ஜோதிடர்களை யழைத்துக்கொண்டு களிங்கஸேனையினிடம் சென்றான். மந்திரியைக் கண்டதும் களிங்கஸேனை மனமகிழ்ச்சியொடு எழுந்துபசரித்து, வரவேற்றாள். மந்திரி அவ்வணங்கின் எழிலைக் கண்டு, இவள் அரசனுக்கு மனைவி யாவாளேயாயின், காமமோகிதனாகி ராஜ்யத்தைக் கவனியாம லிருந்துவிடுவா னென்பதி லையமில்லை என்று எண்ணினான். பிறகு உடனே அந்தக் களிங்கஸேனையை நோக்கி, "அம்மா தங்களுக்கு விவாக முகூர்த்த நாளை நிச்சயிப்பதன் பொருட்டுச் சோதிடர்களை யழைத்து வந்திருக்கிறேன். உங்களுடைய ஜன்ம நக்ஷத்திர மின்ன தென்று தெரிவிக்க வேண்டுகின்றேன் என்றான். அப்பொழுது அவள் மனமுவந்து தன்னுடைய ஜன்ம நக்ஷத்திரத்தைத் தன் அருகே யிருந்த பரிஜனங்கள் மூலமாகத் தெரிவித்தாள். சோதிடர்கள் தங்களுக்கு யௌகந்தராயணன் முன்னரே தெரிவித்திருந்தவாறு இன்னும் ஆறுமாதத்திற் கப்பாலேதான் நல்ல முகூர்த்தமிருக்கின்ற தென்றும் அதற்கு முன் இல்லை யென்றும் கூறிச் சென்றனர். அதனால் களிங்கஸேனை கவலையடைந்து முகம் வாடினள். அப்பொழுது அங்கிருந்த அந்த உத்யான வனத்துக் காவலாளி முன்னரே யோசித்துக் காலத்திற்குத் தக்க

வாறு இந்த ஸ்திரீ புருஷர்களுக்கு அநுகூலமான லக்கினத்தைப் பார்க்கவேண்டும்; தாமதமாகவேனும் விரைவாகவேனும் பார்ப்பதில் என்ன பயன்? இவர்களுக்கு நன்மை யேற்பட வேண்டியதவசியம்." என்றான். இதைக் கேட்ட யாவரும் "நன்றாகக்கூறினாய்; அவ்வாறு தான் செய்தல் வேண்டும்" என்று கூறி அவனைப்புகழ்ந்தனர். கெட்ட லக்கினத்தில் விவாகஞ்செய்தால் களிங்கதத்த மகாராஜன் மிகுந்த வருத்தமடைவார் என்று யௌகந்தராயணன் கூறலும், களிங்கஸேனை வெறுப்புடன் உங்கள் ஸௌகரியம்போல் செய்யலாம் என்று கூறி மௌனமாக விருந்தாள். பிறகு யௌகந்தராயணன் அங்கிருந்து அரசனிடம் வந்து நடந்ததைத் தெரிவித்து அவனுக்கேற்ற சமாதானமுஞ் சொல்லிவிட்டுத் தன் வீடு சென்றான். இவ்வாறு காலதாமத மேற்படவேண்டுமென்பது உறுதியான பின்னர், மற்றும் நடக்கவேண்டிய காரியங்களை யுத்தேசித்து, யோகேச்வரன் என்னும் பிர்ம ராக்ஷஸனை நினைத்தான். ஏற்கனவே அவனிடம் பழக்கமுடைய அந்த யோகேசுவரன், யௌகந்தராயணன் நினைத்த மாத்திரம் அவனிடம் சென்று, அவனை வணங்கி, என்னை ஏன் நினைத்தீர்? என்று வினவினான். யௌகந்தராயணனன் அந்தயக்ஷனிடம் பிரபுவாகிய உதயன ராஜனுக்குத் துக்கத்தைக் கொடுக்கும் களிங்கஸேனையின் வரலாற்றைச் சொல்லி, "நண்ப! நான் இவ் விஷயத்திற்குக் காலதாமதமாகுமாறு செய்திருக்கின்றேன்; அதற்குள் நீ ஒரு யுக்தி செய்து களிங்கஸேனைக்கு அதில் மனஞ் செல்லுமாறு செய்யவேண்டும். வித்தியாதரர் முதலியவர்கள் களிங்கஸேனையை இரகசியமாக விரும்புகின்றனர். ஏனெனில் இவளுக்குச் சமானமான அழகுடையவர்கள் இந்த மூவுலகங்களிலுமில்லை. அவள் வித்தியாதரனுடனாவது ஸித்தனுடனாவது சேர்க்கை யடைந்தால் நீ யதைக் கவனித்தல் வேண்டும். அஃது ஒரு நன்மை பயக்கும். அல்லாமலும் நீ வேறோருருவத்துடன் அவள் முன்பு சென்று காமுகன் போலக் காட்டிக்கொள்ள வேண்டும். அப்பொழுது நாங்கள் களிங்கஸேனைக்குத்தோஷமேதேனு முண்டாக்கக்கூடுமாவென்று கவனிக்கின்றோம். அவ்வாறேற்படின் அரசன் அவளிடம் வெறுப்படைவான். பின்னர் நம்முடைய எண்ணம் நிறைவேறியதாகும்." என்று கூறினான். இதைக்கேட்ட அந்தயக்ஷன், நானேன் இந்தக் களிங்கஸேனையை யுக்தியால் துரத்தக்கூடாது? அல்லது வதைசெய்யக்கூடாது? என்று கேட்டான். யௌகந்த

ராயணன், "நண்ப! அவ்வாறு செய்வது கூடாது. அது பெரிய
அதர்மமாகும். எவன் தர்மவிரோதமின்றித் தன் ஒழுக்கத்தி
லிருக்கின்றானோ அவனே தன் காரிய ஸித்தியின் பொருட்டு வேண்
டிய சகாயங்களை யடைவான். ஆகையால் உன்னால் ஒரு
குற்றமுமேற்படாதவாறு பார்க்கவேண்டும். உன்னுடைய ஸ்நேகத்
தால் நாங்கள் ராஜாவின் கார்யத்தை முடித்தவர்களாவோம்" என்
றான். இவ்வாறு யௌகந்தராயணன் கூறவே, அந்தயக்ஷன் தன்
யோகமாயையால் அவ்விடமிருந்து அக்கணமே மறைந்து, களிங்க
ஸேனையிருக்குமிடம் சென்றான்.

இச்சமயத்தில் மாயாசுரன் புத்திரியாகிய ஸோமப்பிரபை,
தான் முன் கூறியபடி களிங்கஸேனையிடம் வந்தாள்; அவள் வரும்
போதே அங்குள்ளவர்கள் வாயிலாக முதல் நாளிரவு நடந்த வர
லாற்றைத் தெரிந்துகொண்டு களிங்கஸேனையிடம் வந்து, அவளைப்
பார்த்து "தோழி! நான் நேற்றே இங்கே வந்து உன்னைத் தேடி
னேன். கடைசியிலிங்கே கண்டேன். உன்னோடு யௌகந்தராய
ணன் சம்பாஷித்துக் கொண்டிருந்ததை நோக்கி மறைந்திருந்து
கேட்டுக்கொண் டிருந்தேன்; எல்லாம் தெரிந்து கொண்டேன்.
நான் இப்போது யத்தனிக்க வேண்டாம் என்று கூறித் தடுத்துச்
சென்றிருக்க ஏன் அவசரப்பட்டாய்? அபசகுனத்தைப் பொருட்
படுத்தாமற் செய்யும் காரியம் ஏதுவும் தீமையாகவே முடியும்.
அதற்கொரு கதை கூறுகிறேன் கேள்—

அந்தர் வேதியென்னுமொரு நகரமுண்டு. அதில் வசுதத்த
னென்னுமொரு வேதியனிருந்தான். அவனுக்கு விஷ்ணுதத்தன்
என்னுமொரு புத்திரன் இருந்தான். அவனுக்குப் பதினாறுவது
வயது நிறைந்ததும் அவன் கல்விபயில்வதன் பொருட்டு வளபீ
நகரஞ் செல்ல யத்தனித்தான். அவனுடன், அப்பொழுது அவ
னைப்போன்ற ஏழு குமாரர்கள் புறப்பட்டனர். அவர்கள் ஏழு
பேரும் மூடர்கள். விஷ்ணுதத்தன் மாத்திரம் நல்லகுலத்திலுதித்
தவன். இவ்வெண்மரும் சேர்ந்து ஓரிடத்திற் கூடி நாம் எப்பொழு
தும் ஒருவரைவிட்டு ஒருவர் பிரிவதில்லை என்னும் தீர்மானஞ்
செய்துகொண்டு தங்கள் தாய் தந்தையர்களை யறியாமல் புறப்பட்
டுச் சென்றனர். அப்பொழுது ஓர் அபசகுனம் அவர்களுக்கு
முன்புண்டாயிற்று. இதைக்கண்ட விஷ்ணுதத்தன் மற்றவர்களை
நோக்கி, "ஆ! இது கஷ்டம்! நாம் திரும்பி விடுவது உசிதமாகும்;

இன்னொரு நாள் புறப்படுவோம். அப்பொழுது தான் காரியஞ்
சித்தியாகும்" என்று கூறினன். அவர்கள், "சகுனம் நம்மை
என்ன செய்யும்? நாமேன் அதைக்கவனிக்கவேண்டும்? நாங்கள்
அஞ்சோம்; உனக்கு வரப் பயமாயிருந்தால் நீ வராமல் நின்று
விடு. நாங்கள் போகின்றோம்." என்று கூற, தான் அவர்
களுக்கு முன்னரே செய்துகொடுத்த வாக்குத்தத்தை யெண்ணி
அவர்களை விட்டுப்பிரிய அஞ்சிக் குற்றங்களைப் போக்கும் மஹா
விஷ்ணுவைத் தியானித்துக்கொண்டு விஷ்ணுதத்தன் சென்
றான்; சிறிது தூரஞ் சென்றவுடன் ஓர் அபசகுனமுண்டாயிற்று.
அதைப்பார்த்த விஷ்ணுதத்தன், பயந்து, "இன்னொரு அபசகுன
முண்டாகின்றது; இப்போது போகவேண்டாம்" என்று கூறித்
தடுத்தான்; அவர்கள் முன்போலவே, அந்த விஷ்ணுதத்தன்மீது
கோபித்துக்கொண்டு, "காக்கையினிடமும் சந்தேகப்படும் உன்
னை நாங்கள் அழைத்து வந்ததே எங்களுக்கு அபசகுனமாகின்
றது" என்று கூறினர். விஷ்ணுதத்தன் வேறொன்றும் அதற்கு
மேற் பேசாமல் அவர்களுடனே நடந்தான். மூடர்களுக்குபதே
சஞ் செய்தல் கூடாது. அவ்வாறு செய்யின் அது அவமதிப்
பையே தரும். அறிவாளியொருவன் அநேக மூடர்களுக்கிடையே
அகப்பட்டுக்கொண்டபோது, நீரில் அலைகளுக்கிடையே விழுந்
தகப்பட்டுக்கொண்ட கமலமலர் போலாகின்றான். இதிலையமில்லை.
ஆகையால் நாமிவர்களுக்கு இனி நன்மை தீமைகளைச் சொல்வது
கூடாது. மௌனமாகவே செல்லவேண்டும். விதியே நமக்கு
நன்மை புரியட்டும் என்று யோசித்துக்கொண்டே நடந்தான் விஷ்
ணுதத்தன்.

இவ்வாறு இவர்கள் செல்லும்போது வழியிலோரிடத்தில்
அஸ்தமித்தது. அப்பொழுது விஷ்ணுதத்தன் அருகே யிருந்த
ஒரு கிராமத்திற்குள் நுழைந்து அங்கு ஒரு வீட்டிற்குப்போய்
அதிலிருந்த ஒரு மங்கையைக் கண்டு, அன்றிரவு தங்குவதற்
கிடங் கேட்டான். அவள் அவ்வாறே இடங்கொடுத்தாள். அவன்
தன் நண்பர் எழுவருடனும் அவ்விடத்திற் சயனித்துக்கொண்
டான். படுத்த அக்கணமே அவ்வெழுவரும் நித்திரை போய்விட்
டனர். இந்த விஷ்ணுதத்தன் மாத்திரம் விழித்துக் கொண்
டிருந்தான். மூடர்களே இரவில் இப்படிப்பட்ட சமயங்களில் நித்
திரை புரிவார்கள்; விவேக முடையவர்களுக்கு நித்திரை எவ்
வாறு இப்படிப்பட்ட சமயங்களிலுண்டாகும்?

இவ்வாறிருக்கையில், நடுராத்திரியில் அந்த வீட்டிற்கு ஒரு வாலிபன் வந்தான். அவனொடு அந்த மங்கைஇரகஸ்யமாகப்பேசிக் கொண்டிருந்து கிரீடைகளைச் செய்தாள். அப்பால் இருவரும் நித்திரைபோய் விட்டனர். இதைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த விஷ்ணு தத்தன் மிகுந்த வருத்தமடைந்து, "கஷ்டம்! துர்நடத்தையுடையவளுடைய வீட்டிற்கு வந்து தங்கினோம்; இவன் இவளுடைய நாயகனல்லவென்பது நிச்சயம்; இவள் சபல சித்தமுடையவளென்பதை இவளை முதலிற் சந்தித்தபோதே தெரிந்து கொண்டேன்" என்று எண்ணிக் கொண்டிருந்தான். இச்சமயம் தெருவில் ஒரு சத்த முண்டாயிற்று அக்கணமே ஒரு வேடன் கையில் கத்தியுடன் அவ்வீட்டிற்குள் பிரவேசித்தான். அவ்வேடன் இவர்களைப் பார்த்து, நீங்கள் யாவர்? என்று கேட்டான். விஷ்ணு தத்தன் நாங்கள் வழிப்போக்கர்கள் என்று சொல்ல, சரி, அப்படியா வென்று கூறி விட்டு அங்கிருந்து வீட்டிற்குள் போய்ப் பார்த்து, தன் மனைவியாகிய அம்மங்கை சோரனுடன் சயனித்துக் கொண்டிருப்பதை நோக்கி, அடங்காக் கோபங்கொண்டு அந்தச்சோரனுடைய தலையை வெட்டி யெறிந்து விட்டு மனைவியை யெழுப்பாமல் அங்கோரிடத்திற் படுக்கை போட்டுப்படுத்துக் கொண்டான். தன் கைக் கத்தியை வேறோரிடத்தில் வைத்துவிட்டான். விஷ்ணு தத்தன் இந்த விபரீதத்தையும் பார்த்துக்கொண்டே ஒன்றும் பேசாமல் படுத்துக்கொண்டிருந்தான். இவன், பெண்ணைக் களவாடிய சோரனைக் கொன்றதே தகுந்த நியாயமாகின்றது. தன் மனைவி துர்நடத்தையுடையவளாயினும் ஸ்திரீ யென்னும் நியாயங்கொண்டு அவளை ஒன்றுஞ் செய்யவில்லை. இதுவும் தகுந்த நியாயந்தான். தவிர, சகித்தற்கரிய இக்கொலையைச் செய்துவிட்டு இவன் நித்திரை செய்கின்றான். பரமாச்சரியமாக விருக்கின்ற திது! தைரியமுடைய மனமுடையவர்களின் வீரியம் மேலானது தான் என்று விஷ்ணுதத்தன் தனக்குத் தெரிந்தநியாய அநியாயங்களை விவகரித்துக்கொண்டே படுத்துக்கொண் டிருந்தான்.

இவ்வாறிருக்கையில், அம்மங்கை விழித்துக்கொண்டு தன் சோரநாயகன் வெட்டுண்டு கிடப்பதையும் நாயகன் படுத்து நித்திரை புரிவதையும் பார்த்துப் பிரமித்து, உடனே தைரியத்துடன்

எழுந்து ஜாரனது கபந்தத்தினை (முண்டத்தினை) தன் தோளில்
தூக்கிக் கொண்டு, அவன் சிரசையும் அவள் ஒரு கையினால்
எடுத்துக் கொண்டு வெளியில் வந்தாள். வெளியில் வந்து சாம்பல்
குவியலுக்குள் சிரசோடுகூட உடலைச் சீக்கிரம் புதைத்து விட்டு,
அங்கிருந்து இரகசியமாக வந்தனள். விஷ்ணு தத்தனும் போய்
எல்லாவற்றையும் தூரத்தி லிருந்து பார்த்து விட்டு, நித்திரை
செய்கின்ற தோழர்களின் மத்தியில் வந்து முன் போலவே
இருந்தான். அந்தத் துர்ஜநியானவள் வந்து உள்ளே பிரவேசித்து,
நித்திரை செய்கின்ற அவளது பதியின் சிரசை அவன் வைத்தி
ருந்த அந்தக் கத்தியினால் வெட்டினாள். பின் அவள் வெளியில்
வந்து வேலைக்காரர்களுக்குச் சொல்லிச் சப்தஞ் செய்து, "இந்த
வழிப்போக்கர்கள் என் பர்த்தாவை, ஐயோ! கொன்றுவிட்டனர்"
என்று கூவினாள். இதைக் கேட்ட பரிஜநங்கள் ஓடி வந்து
பார்த்தனர். பிரபு மரண மடைந்திருப்பதையும், விஷ்ணு தத்தன்
முதலியவர்கள் சயநித்துக் கொண்டிருப்பதையும் கண்டு, கோபங்
கொண்டு ஆயுதங்களுடன் அவர்களை எதிர்த்தனர். அவர்க
ளெல்லாரும் பயந்து எழுந்து ஓடத் தொடங்கினர். அப்பொழுது
விஷ்ணு தத்தன் அந்தப் பரிஜநங்களைப் பார்த்து, "பிர்மஹத்தி
செய்ய வேண்டாம் நீங்கள். இந்தக் கொலையை நாங்கள் செய்ய
வில்லை இந்த மாதே பரபுருஷனிடம் ஆசை கொண்டு இச் சதி
செய்திருக்கிறாள். நான் கதவின் சந்து வழியாகப் பார்த்திருந்
தேன்" என்று கூறி, நடந்ததை ஆதியோ டந்தமாகத் தெரிவித்
தான். அப்பால், அந்த மாது சாம்பலுக்குள் புதைத்து வைத்தி
ருக்கும் தலையையும், கபந்தத்தையும் காண்பித்தான். அதனால்,
அவள் தன் குற்றத்தை மறைக்க முடியாமல் தயங்கினாள். அவள்
முகம் வாட்ட முற்றது. பின்னர் வேறு பேச வழி யின்றித் தன்
குற்றத்தை எல்லோர் முன்னிலையிலும் ஒப்புக் கொண்டாள். அங்
கிருந்தா ரனைவரும் அவளை வெறுத்து, "காம விகார மடைந்த
இவள் இந்தச் சதி செய்திருக்கின்றா ளென்பதிற் சந்தேக மில்லை.
கத்தியை யொத்த இந்தத் துஷ்டை, யின்னும் யாரைத் தான்
கொல்ல மாட்டாள்! புருஷனையே கொன்று விட்டாளே துணிந்து!
இந்தப் பாவியும் உலகத்தி லேனோ ஜநித்தாள்" என்று கூறி

வருத்த முற்று, விஷ்ணு தத்தனைப் புகழ்ந்து பேசி, அவனையும், அவனைச் சார்ந்தவர்களையும் விட்டு விட்டனர். ஏழு தோழர்களும், விஷ்ணு தத்தனை நோக்கி, "நாங்கள் நித்திரை புரியும் போது, நீ எங்களைக் காக்கும் இரத்திந தீபம் போல் விளங்கினாய்; உன்னுடைய அநுக்கிரகத்தினால், அபசகுநத்தால் நமக்கு நேரிட்ட எமனை ஜயித்தோம்" என்று புகழ்ந்து, அவர்கள் அவன் சொற்களை மீறிப் பேசியதற்கு மன்னிப்புக் கேட்டுக் கொண்டார்கள். பிறகு எல்லோரும் தாங்கள் கோரி வந்த காரியத்தை யுத்தேசித்து அங்கிருந்து புறப்பட்டனர்.

தோழி! ஒரு காரியத்தை உத்தேசித்துச் செல்லும் போது அபசகுநம் நேரிடு மாயின், இவ் வாறு கால தாமத முதலியவைக ளேற்பட்டு, முடிவில் துன்ப முண்டாகின்றது. பண்டிதர்கள் கூறுவதை அவமதித்த மூடர்கள் முடிவில் தாப மடைகின்றனர். நீயோ, கெட்ட சகுந மேற்பட்டிருக்க, அதைப்பற்றி யோசியாமல், விவாகம் செய்து கொள்ளக் கருதி, வத்ஸ ராஜனுக்குத் தூதர்களை யனுப்பியிருக்கின்றாய்; நீ செய்தது உசித மன்று. இந்த விவாகத்தை உன் விதி தான் விக்ந மின்றி முடித்து வைக்க வேண்டும். நீ உன் கிருகத்தை விட்டுப் புறப்படும் பொழுது, கெட்ட லக்நத்திற் புறப்பட்டு வந்தாய்; அதனாலே தான் விவாகம் தாமதப்படுகின்றது. தேவர்களும் உன்னை ஆசிக்கின்றனர். இந்த விவாகம் முடிவாகிற வரையில், நாம் ஒன்றும் பிரஸ்தாபிக்காமலே யிருக்க வேண்டும். மந்திரி யௌகந்தராயணனோ நீதியிற் சிறந்தவன். அதைப்பற்றிக் கவனித்தல் வேண்டும். அந்த மந்திரி வத்ஸ ராஜனுக்குக் கெடுதி நேரிடு மென்று கருதி ஏதேனும் விக்நஞ் செய்வான். ஒரு வேளை விவாகம் நிச்சய மாயினும், உனக்கு ஏதேனும் தோஷத்தைக் கற்பிப்பான். அவன் தார்மிகனாக விருந்து தோஷத்தை யுண்டாக்காவிடினும், தோழி! சக்களத்தியைப் பற்றிச் சிந்திக்க வேண்டும். இது சம்பந்தமான ஒரு கதை இப்போது என் நினைவுக்கு வருகின்றது; அதனைக் கூறுகின்றேன். கேள்:

தோழி! இக்ஷுமதி யென்றொரு நகர மிருக்கின்றது. அத னருகே இக்ஷு மதி யென்னும் ஒரு நதியு மிருக்கின்றது. இவ் விரண்டும் பூர்வம் விசுவாமித்திர முனிவரால் உண்டாக்கப் பட்டன. அவற்றின் அருகே ஒரு பெரிய வந மிருக்கின்றது. அவ் வநத்தில் மங்கணகர் என்னும் ஒரு முனிவர் இருந்தார். அவர் தவம் புரிந்து கொண் டிருக்கும் ஒரு சமயம் ஆகாய வழியே சென்ற மேநகை யென்னும் தேவ ஸ்திரீயின் வஸ்திரம் அவிழ்ந்து விழ விருந்தது. அதை இந்த முனிவர் கண்டார். எப்பொழுது சமயம் நேரும் என்று காத்துக்கொண் டிருந்த மன்மதன், நல்ல சமயம் கிடைத்த தென்று சந்தோஷ மடைந்து முனிவர் மீது மலர்க் கணை தூவினான். அதனால், முனிவர் மநம் கலங்கினார். அவருடைய வீரியமானது வெளிப்பட்டுப் புதிதான ஒரு வாழை யிலையில் விழுந்தது; அதினின்றும் ஒரு சுந்தர மாது தோன்றினாள். முனிவர்களுடைய வீரியமானது அமோகமாகு மாதலின், அதே க்ஷணத்தில் பலித்தது. வாழை யிலையினின் றுண்டானமையால் அக் கந்நிகைக்கு மங்கணக முனிவர் கதளீ கர்ப்பை என்னும் பெய ரிட்டார். அக் கந்நிகை அந்த ஆசிரமத்திலேயே வளர்ந்து வந்தாள்.

இவ் வாறிருக்க, ஒரு நாள் மத்திய தேசத் தரசனான திருட வர்ம ராஜன் வேட்டை யாடுவதன் பொருட்டுக் குதிரை மீதேறிக் கொண்டு வநத்திற்கு வந்தான். அவனைத் தற்செயலாய் அவன் குதிரை மங்கணக முனிவரின் ஆசிரமத்திற்குக் கொண்டு வந்தது. இங்கு மரவுரி யுடுத்து ரிஷி கந்நிகை யென்பதற் கேற்ற வேஷத்துட னிருந்த கதளீ கர்ப்பையைக் கண்டான். உடனே அவன் மநம் மாறியது. "யார் இந்தக் கந்நிகை? இவளைக் கண்வ முனிவரின் கந்நிகையாகிய சகுந்தலையைத் துஷ்யந்த னடைந்தது போல அடைகின்றேன்" என்றெண்ணிய வாறு, ஆங் கோரிடத்தில் நின்றுகொண் டிருந்தான். இச் சமயம் மங்கணக முனிவர், ஸமித்து, தர்ப்பை இவற்றோடு ஆசிரமத்திற்குள் பிரவேசித்தார். அவரைக் கண்ட அரசன் குதிரையினின் றிறங்கி, முனிவரின் பாதங்களிற் பணிந்து கை

வருத்த முற்று, விஷ்ணு தத்தனைப் புகழ்ந்து பேசி, அவனையும், அவனைச் சார்ந்தவர்களையும் விட்டு விட்டனர். ஏழு தோழர்களும், விஷ்ணு தத்தனை நோக்கி, "நாங்கள் நித்திரை புரியும் போது, நீ எங்களைக் காக்கும் இரத்தின தீபம் போல் விளங்கினாய்; உன்னுடைய அநுக்கிரகத்தினால், அபசகுநத்தால் நமக்கு நேரிட்ட எமனை ஜயித்தோம்" என்று புகழ்ந்து, அவர்கள் அவன் சொற்களை மீறிப் பேசியதற்கு மன்னிப்புக் கேட்டுக் கொண்டார்கள். பிறகு எல்லோரும் தாங்கள் கோரி வந்த காரியத்தை யுத்தேசித்து அங்கிருந்து புறப்பட்டனர்.

தோழி! ஒரு காரியத்தை உத்தேசித்துச் செல்லும் போது அபசகுநம் நேரிடு மாயின், இவ் வாறு கால தாமத முதலியவைகளேற்பட்டு, முடிவில் துன்ப முண்டாகின்றது. பண்டிதர்கள் கூறுவதை அவமதித்த மூடர்கள் முடிவில் தாப மடைகின்றனர். நீயோ, கெட்ட சகுந மேற்பட்டிருக்க, அதைப்பற்றி யோசியாமல், விவாகம் செய்து கொள்ளக் கருதி, வத்ஸ ராஜனுக்குத் தூதர்களை யனுப்பியிருக்கின்றாய்; நீ செய்தது உசித மன்று. இந்த விவாகத்தை உன் விதி தான் விக்ந மின்றி முடித்து வைக்க வேண்டும். நீ உன் கிருகத்தை விட்டுப் புறப்படும் பொழுது, கெட்ட லக்நத்திற் புறப்பட்டு வந்தாய்; அதனாலே தான் விவாகம் தாமதப்படுகின்றது. தேவர்களும் உன்னை ஆசிக்கின்றனர். இந்த விவாகம் முடிவாகிற வரையில், நாம் ஒன்றும் பிரஸ்தாபிக்காமலே யிருக்க வேண்டும் மந்திரி யௌகந்தராயணனே நீதியிற் சிறந்தவன். அதைப்பற்றிக் கவனித்தல் வேண்டும். அந்த மந்திரி வத்ஸ ராஜனுக்குக் கெடுதி நேரிடு மென்று கருதி ஏதேனும் விக்நஞ் செய்வான். ஒரு வேளை விவாகம் நிச்சய மாயினும், உனக்கு ஏதேனும் தோஷத்தைக் கற்பிப்பான். அவன் தார்மிகனாக விருந்து தோஷத்தை யுண்டாக்காவிடினும், தோழி! சக்களத்தியைப் பற்றிச் சிந்திக்க வேண்டும். இது சம்பந்தமான ஒரு கதை இப்போது என் நினைவுக்கு வருகின்றது; அதனைக் கூறுகின்றேன். கேள்;

தோழி! இக்ஷுமதி யென்றொரு நகர மிருக்கின்றது. அத னருகே இக்ஷுமதி யென்னும் ஒரு நதியு மிருக்கின்றது. இவ் விரண்டும் பூர்வம் விசுவாமித்திர முனிவரால் உண்டாக்கப் பட்டன. அவற்றின் அருகே ஒரு பெரிய வந மிருக்கின்றது. அவ் வநத்தில் மங்கணகர் என்னும் ஒரு முனிவர் இருந்தார். அவர் தவம் புரிந்து கொண் டிருக்கும் ஒரு சமயம் ஆகாய வழியே சென்ற மேநகை யென்னும் தேவ ஸ்திரீயின் வஸ்திரம் அவிழ்ந்து விழ விருந்தது. அதை இந்த முநிவர் கண்டார். எப்பொழுது சமயம் நேரும் என்று காத்துக்கொண் டிருந்த மன்மதன், நல்ல சமயம் கிடைத்த தென்று சந்தோஷ மடைந்து முநிவர் மீது மலர்க் கணை தூவினன். அதனால், முநிவர் மநம் கலங்கினர். அவருடைய வீரியமானது வெளிப்பட்டுப் புதிதான ஒரு வாழை யிலையில் விழுந்தது; அதினின்றும் ஒரு சுந்தர மாது தோன்றினள். முநிவர்களுடைய வீரியமானது அமோக மாகு மாதலின், அதே க்ஷணத்தில் பலித்தது. வாழை யிலையி னின் றுண்டானமையால் அக் கந்நிகைக்கு மங்கணக முநிவர் கதளீ கர்ப்பை என்னும் பெய ரிட்டார். அக் கந்நிகை அந்த ஆசிரமத்திலேயே வளர்ந்து வந்தாள்.

இவ் வாறிருக்க, ஒரு நாள் மத்திய தேசத் தரசனன திருட வர்ம ராஜன் வேட்டை யாடுவதன் பொருட்டுக் குதிரை மீதேறிக் கொண்டு வநத்திற்கு வந்தான். அவனைத் தற் செயலாய் அவன் குதிரை மங்கணக முநிவரின் ஆசிரமத்திற்குக் கொண்டு வந்தது. இங்கு மரவுரி யுடுத்து ரிஷி கந்நிகை யென்பதற் கேற்ற வேஷத்துட னிருந்த கதளீ கர்ப்பையைக் கண்டான். உடனே அவன் மநம் மாறியது. "யார் இந்தக் கந்நிகை? இவளைக் கண்வ முநிவரின் கந்நிகையாகிய சகுந்தலை யைத் துஷ்யந்த னடைந்தது போல அடைகின்றேன்" என் றெண்ணிய வாறு, ஆங் கோரிடத்தில் நின்றுகொண் டிருந்தான். இச் சமயம் மங்கணக முநிவர், ஸமித்து, தர்ப்பை இவற்றொடு ஆசிரமத்திற்குள் பிரவேசித்தார். அவரைக் கண்ட அரசன் குதிரையினின் றிறங்கி, முநிவரின் பாதங்களிற் பணிந்து கை

குவித்து நின்றான். முநிவர் யாரென்று வினவ, தான் இன்னு னென்பதைத் தெரிவித்தான். முநிவர் மகிழ் வெய்தி தமதாசிர மத்திற்குள் அழைத்துச் சென்று, கதளீ கர்ப்பையை யழைத்து, "குழந்தாய்! அதிதியாகிய இவ் வரசனுக்கு நீ அர்க்கமளித்து உரிய உபசரணையைச் செய்வாயாக" என்று கட்டளை யிட்டார். அக் கந்நிகை மந முவந்து அவ் வரசனைத் தக்க வா றுபசரித்தனள். அரசன், முநிவரை நோக்கி, "சுவாமி! தேவரீருக்கு இந்தக் கந்நிகா ரத்நம் எப்படி கிடைத் தனள்?" என்று கேட்டான். முநிவர் அந்தக் கந்நிகை ஜநித்ததையும், அவளுக்குக் கதளீ கர்ப்பை யென்னும் பெயர் கிடைத்ததையுந் தெரிவித்தார். அரசன் அதைக் கேட் டதும் மேநகையினிட மிருந்தன்றோ இவளுக்கு உற்பத்தி யேற்பட்டிருக்கிறது என் றெண்ணி உற்சாக மடைந்து முநிவரை நோக்கி, "சுவாமி! இக் கந்நிகையை நான் மணந்து கொள்ள விரும்புகின்றேன்; என் விருப்பம் நிறைவேறத் திரு வுள மிரங்க வேண்டும்" என்று பிரார்த்தித்தான். முநிவர் அரசன் பிரார்த்தனைக் கிணங்கி, விவாகத்தை நிச்சயித்தார். இதை யறிந்த தேவ ஸ்திரீகள், மேநகையினிடம் கொண்ட அன்பால், அங்கே வந்து மண வினைக் கேற்றபடி அந்தப் பெண் மணிக்கு ஆபரணாதிகள் பூட்டி அலங்கரித்தனர். எல்லோரும் புகழ்ந்து கொண்டாடத் திருமணம் நிறைவேறியது. அப்பால், அரசன் முநிவரிடம் விடை பெற்றுக்கொண்டு, கதளீ கர்ப்பை யுடன் தன் நகரத்திற்குச் செல்லப் பிரயாண மானான். தேவ ஸ்திரீகள், அப்பொழுது கதளீ கர்ப்பையை யழைத்து, "இரகசிய மாக அவளிடம் கொஞ்சம் சர்ஷபம் (கடுகு போன்றது) கொடுத்து, நீ அரசனோடு குதிரையின் மேல் போகும் போது வழி யெங்கும் இதை வாரி யிறைத்துக் கொண்டு போ; அப்படிச் செய்வதால் உனக்கு நன்மை யுண்டு; அரசன் ஒருகால் அவமதித்துத் தள்ளிவிடுவா னாயின், நீ சென்ற வழியை கடுகின் அடையா ளத்தைப் பார்த்துக் கொண்டு இங்கே வந்துவிடக் கூடும்" என்று கூறிப், பின்னும் அவளுக்கு வேண்டிய சில புத்திமதிகளை அன்போ டுரைத் தனுப்பினர்.

அப்பால் கதளீ கர்ப்பை குதிரையின் மே லேறிக் கொண்டாள். அரசனும் அக் குதிரையின்மீ தேறிக் கொண்டு, சேனைகள் சூழப் புறப்பட்டுச் சென்றான். கதளீ கர்ப்பை வழி நெடுகச் சர்ஷபங் (கடுகு போன்றது) களை வாறி யிறைத்துக் கொண்டே சென்றனள்; இருவரும் சந்தோஷமாக நகரம் போய்ச் சேர்ந்தனர். அரசன் தன் அமைச்சர்களுக்குத் தான் கதளீ கர்ப்பையை மணம் புரிந்து கொண்ட வரலாற்றைக் கூறி மகிழ்ந்தனன். அன்று முதல் தன் னுடைய மற்ற மனைவிகளிடம் பற் றின்றி அவர்களை மறந்தவனா யிருந்தான்.

அரச னிவ்வா றிருக்கவே, அவ னுடைய பட்ட மகிஷி தான் ஏற்கனவே, செய்த உபகாரங்களை நினைத்துப் பார்த்து, துக்கத்தோடு மந்திரியினிடஞ் சென்று, அரசன் இப் பொழுது, மணந்து கொண்ட என் சக்களத்தியி னிடம் மிகுதியும் பற்றுத லுடையவரா யிருக்கின்றார்; என்னைச் சிறிதுங் கவனிப்பதே யில்லை. ஆகையால், "இந்தக் கதளீ கர்ப்பையை இந் நகரத்தைவிட் டேகும் படியான உபாயத்தைத் தேட வேண்டும்" என்றாள். மந்திரி, "அவ் வாறு செய்வது கூடாது; பிரபுவை அவருடைய மனைவியை விட்டுப் பிரிப்பதால் என் போன்றவர்கட்குத் துன்பமே உண்டாகும். இவ் விஷயம், ஸந்நியாஸிநிகளுக்கும், வஞ்சனை முதலிய தீய செய்கைக ளுடையவர்களுக்குமே தகுதி யானதாம்; நமக்குச் சிறிதும் இது தகாத விஷயம். ஸந்நியாஸிநிகள் வஞ்சனை யுடையவர்களா யிருப்பார்கள். அவர்கள் எந்தக் கார்யத்தையும் துணிகரமாகச் செய்வார்கள்" என்று கூறினான். அரசன் மனைவி, வெட்க முற்று மந்திரியைப் பார்த்து, "அங்ஙன மாயின் ஸாதுக்களுக்குப் பழிப்பிற் கிடமான இவ் விஷயத்தில் நாம் ஏன் பிரவேசிக்க வேண்டும்? வேண்டாம்" என்று சொல்லி மந்திரியை யனுப்பிவிட்டு, "அவன் கூறியபடியே ஸந்நியாஸிநி எவளையேனுங் கொண்டு நம் எண்ணத்தை நிறை வேற்றிக் கொள்வோம்" என்று தீர்மானித்துக் கொண்டு, தன் பணிவிடைக்காரருள் ஒருத்தியை வரவழைத்து, ஸந்நியாஸிநி யொருத்தியை அழைத்து வரும்படி கட்டளை யிட்டாள். அவள்

சிறிது நேரத்திற் கெல்லாம் ஒரு ஸந்நியாஸிநியை அழைத்துக் கொண்டு வந்தாள். அவளிடம் அரசன் மனைவி, தன் துக்கத்தை யும், தன் எண்ணத்தையும் விவரமாக உரைத்து, காரியம் முடிவாகுமாயின், பெரும் பொருள் தருவதாக வாக்களித்தாள். அந்தத் துஷ்ட ஸந்நியாஸிநி, ராஜன் மனைவியை நோக்கி, "இது பெரிய காரியம்; கஷ்ட சாத்தியமானது; ஆயினும், முடிக் கின்றேன். எனக்கு அநேக விதமான உபாயங்கள் தெரியும்" என்று கூறிச் சமாதாநஞ் செய்து விட்டுத் தன் மடம் சென்று, அங்கு மிகவும் பயந்தவள் போல் ஓரிடத் துட்கார்ந் திருந்து, "ஆச்சரியம்! சுகத்தை யனுபவிக்க வேண்டு மென்னும் ஆசை யானது யாரைத் தான் பரிகசிக்காது. ராஜ பத்நியின் முன் "முடித்துவிடுகிறேன் உன் கோரிக்கையை" யென்று கூறி வந்தேனே அறிவிலி; எனக்கு அக் காரியத்தை முடிக்கத் தக்க சாமர்த்திய மேது? அல்லாமலும், வேறிடங்களில் செய்வதும், அரசன் கிருகத்திலும் வஞ்சனை செய்வது தகுதியாமோ? அகப்பட்டுக் கொண்டால் பெரிய ஆபத் தல்லவா வந்து நேரிடும். என்ன செய்யலா மிதற் குபாயம்" என்று சிறிது யோசித்துப். பின், "எனக்கு இந்தக் காரியத்திற் கேற்ற உபாயங் கூறித் தக்க முயற்சி யெடுத்துக் கொள்ளத் தக்கவன் என் நண்பனாகிய நாவிதனே யாவன்" என்று தீர்மானித்து, அவனிடம் உடனே சென்றாள். அவன் நல் வரவு கூறித் தன்னை வரவேற்றதும், அவனிடம் பொருளை யடையத்தக்க ஹேதுவான இக்காரியத்தைக் கூறித் தன் எண்ணத்தைத் தெரிவித்தாள். தூர்த்தனும், வயோதி கனுமாகிய அந்த நாவிதன், "சந்தோஷம்; எனக்கு லாப முண்டா கும்படியான சமய மிது. இப்பொழுது அரசன் மணஞ் செய்து கொண்ட மனைவியை நாம் கஷ்டப்படுத்துவது கூடாது. அவளைக் காப்பாற்ற வேண்டும். திவ்ய ஞாந முடைய மங்கணக முனிவர் எல்லாவற்றையும் பிரசித்தம் செய்வார். இந்தக் கதளி கர்ப்பையை அரசனிட மிருந்து பிரித்து விடுவோம். குற்சிதமான இரகசி யத்தைத் தனக்குச் சகாய மாகக் கொண்ட வேலைக்காரனிடம் யஜமானன் வேலைக்கார னாகின்றான். பின்னர், சமயம் வாய்த்த போது அரசனிடம் அவர் மனைவியைச் சேர்த்துவைப்போம்

இவ்வாறு செய்யின், மிகுந்த பாபம் ஏற்படாது. நமக்கு நீண்ட காலம் நல்ல பிழைப்பு ஏற்படும்'' என்று ஆலோசித்துக் கபட ஸந்நியாஸிநியிடம் கூறுகின்றான்.

“அம்மா! உபாயத்தை மேற்கொண்டு இக் காரியத்தை நாம் நிறைவேற்றப் புகின், புதிதாக வந்த ராஜ கந்நிகை மிகுதியும் துன்ப மடைவாள். அது உசித மல்ல. ஒரு சமயம் அரசன் இதை யறிவா னாயின், நா மெல்லோரும் தண்டனைக் குரியவ ராவோம். ஒரு ஸ்த்ரீயைக் கொன்ற தோஷமும் ஏற்படும். கதளீ கர்ப்பையின் பிதா வாகிய முநிவரும் சாப மிடுவர். ஆகையால், நம் முடைய அறிவின் வன்மையால் இவளைப் பிரிக்க வேண்டும். அப்பொழுது தான் பட்டமகிஷி சுகம் பெறுவாள். நாமும் வேண்டிய பொருளைப் பெறலாம். இந்தக் காரியம் எனக் கொரு பெரிதா? என்னால் எது தான் முடியாத தாகும். என்னுடைய அறிவைப் பற்றிக் கூறுகின்றேன். கேள்:

இந்தத் திருட வர்ம ராஜ னுடைய தந்தை கெட்ட குண முடையவனாக விருந்தான். நான் அவ் வரசனுக்கு எது செய்யக் கூடுமோ அதைச் செய்து கொண்டிருந்தேன். அவன் ஒரு சமயம் என் மனைவியை தற் செயலாகக் கண்டான். அவள் அழகிய உருவமும், யௌவநப் பருவமு முடையவளா யிருந்தமையின், அவள் மீது ஆசை கொண்டு அவளைப் பற்றி விசாரித்தான். நாவித னுடைய மனைவி யெனத் தெரிந்து கொண்டு, “நாவிதன் நம்மை யென் செய்ய வல்லான்'' எனத் துணிந்து, என் வீட்டிற் குட் பிரவேசித்துத் தன் னிச்சைப்படி என் மனைவியிட மிருந்து சுக மநுபவித்துவிட்டுச் சென்றனன். நானும் அன்று தெய்வச் செயலால் வீட்டி லில்லாமல் வெளியே சென்றிருந்தேன். மறு நாள் வந்ததும் என் மனைவியின் முகம் ஒரு மாதிரியா யிருக்கக் கண்டு, காரணம் வினவினேன். அவள் ஒன்றையும் ஒளியாமல் என்னிடம் அரசன் வந்ததைக் கூறி, “என்ன செய்வேன்! மகா ராஜாவே வந்ததினால் நான் இணங்க வேண்டிய தாயிற்று'' என்று தெரிவித்தாள், நான் “ஆ! தெய்வமே'' என்று மனத்தி லெண்ணி

வே ஒன்றும் செய்ய முடியாதவனாக விருந்தேன். அதனால், அவர்கள் காரியம் கிரமமாக நடந்து வந்தது. கெட்ட நடவடிக்கையில் என்னைக் கொண்டவர்கட்குச் செல்லத் தக்கதும், தகாததுமாகும் வழி எது? காற்றினால் விர்த்தியா யெறியும் காட்டுத் திக்குத் திருணம் என்பதும், வநம் என்பதும் எது?

இவ்வா றிருக்கையில், நானோர் உபாயஞ் செய்தேன். நாள் தோறும் அற்பமான ஆகாரம் புசித்து வந்தேன். என் தேகம் அதனா லிளைத்தது. அப் பொழுது நான் அரசனிடம் என் தொழில் நிமித்தம் போக வேண்டிய தாயிற்று. அரசன் என்னுடைய தேகம் இளைத்து வெளுத் திருப்பதைக் கண்டு, "நீ யேன் இவ் வா றிளைத் திருக்கின்றாய்?" என்று விசாரித்தான். நான் முதலில் என் கருத்தை வெளியிட வெட்கப்படுபவன் போல நடித்தேன். பின்னர் வற்புறுத்திக் கேட்டதன் மேல், நான் அரசனைப் பார்த்து, "என்னை மன்னிக்க வேண்டும்; எனக் கொரு மனைவி யிருக்கின்றாள். அவள் டாகினி. நான் நித்திரை செய்யும் போது அவள் என்னுடைய நரம்புகளை அபாநத் துவாரத்தின் வழியே யிழுத்து, உருஞ்சிப் பின் அவ்வாறே நரம்புகளை உள்ளே செலுத்தி விடுகின்றாள். அதனால் நான் இளைத்துப் போனேன். நான் முன் போல் நல்ல புஷ்டியுடையவனாக எனக் கேற்ற போஜநத்தை வைத்தியனை விசாரித்துத் தெரிவிக்க வேண்டும்" என்றேன். அரசன் இதைக் கேட்டதும் சந்தேகங் கொண்டு "அப்படியா! சை!" என்று கேட்டு வியப் புற்று எனக்குச் சமாதானஞ் சொல்லி யனுப்பி விட்டான். நாம் திநம் இந்த நாவிதனுடைய மனைவியோடு பழகுகின்றோமே, இவள் நம்மை அவ்வா றொன்றும் செய்யக் காணோம், இனி அவ் வாறு செய்யினும் செய்வாள்; இதைக் கவனிக்க வேண்டியது அவசியம் என்னும் யோசனையை அரசன் கொண்டிருக்கிறா னென்பதைத் தெரிந்து கொண்டே னாதலால், என் வீடு வந்ததும் மனைவியை யழைத்து, அவள் பார்க்கக் கண்ணீர் விட்டு விசநப்படுபவன் போல் பாசாங்கு செய்தேன். அவள் என்னை நோக்கி, "அன்ப! இவ்வாறு வியசநிக்கக்

காரண மென்ன?" என்று கேட்டாள். நான், "பெண்ணே! கேள்; நான் சொல்லப் போவது பரம இரகசியம்; நீ அதை யாருக்குமே சொல்லக்கூடாது. இவ் வரச னுடைய அபாநத் துவாரத்தில், வஜ்ரங்கள் வரிசையிற் பதிக்கப்பட்டதற் கொப்பப் பற்கள் உண்டா யிருக்கின்றன. என் கத்தி நன்ருய் வேலே செய்யக் கூடியதே யாயினும், அடிக் கடி முறிந்து விடுகின்றது. நாம் அடிக் கடி கத்தியை விலேக்கு வாங்குவ தென்ருல் முடி கின்றதா? அதற்காகத் தான் விசநப்பட்டுக் கொண் டிருந்தேன்" என்றேன். அவள் ஆகா அப்படியா! என்ன செய்யலா மிதற் கென்று தானும் விசநப்படுவது போல் முகத்தைக் காட்டிப் பேசி விட்டுப் போய்விட்டாள். அவள் எப்படியும் இந்த அதி சயத்தை அரசனிடம் பரிசோதிப்பா ளென்பது என் எண்ணம். அப்பால், அன் றிரவு அரசன் எனக்குத் தெரியாமல் என் வீட்டிற்கு வந்து என் மனேவி யிடம் படுத்துக் கொண்டிருந்து, பிறகு நித்திரை புரிபவன் போல மூச்சு விட்டுக் கொண்டு படுத்திருந்தான். அப் பொழுது என் மனேவி "அரசன் நித்திரை செய்கிருன்" என்று நிச்சயித்து, அவ னுடைய அபாநத் துவாரத் தில் மெதுவாகக் கையை வைத்தாள். கை பட்டவுடன் அரசன், "ஐயோ! டாகிநி! டாகிநி!!" என் றரத்துச் சொல்லிக் கொண் டெழுந்து, "தப்பினேன் தெய்வ கதியாய்" என்ற எண்ணத் துடன் மாய மாக மறைந்து விட்டான். அது முதல் அரசன் பயந்து என் மனேவி யிடம் வருவ தில்லே. அப்பால் என் மனேவி வழக்கம் போல் என் னிடம் அன்பு பாராட்டி வந்தாள். இந்த உபாயத்தால் நான் மனேவியை விடுவித்துக்கொண்டேன் என்று கூறி, மீண்டும் சொல்லுகின்ருன்.

பூஜிப்பதற்குரியவளே! நீ விரும்பியதை அறிவால் முடித்துக் கொள்ள வேண்டும்; அந்தப் புரத்தி லிருப்பவர்களுள் பெரியவன் ஒருவன் உம் முடைய மனேவி யாகிய கதளீ கர்ப்பை டாகிநி யென்று தெரிவிக்க வேண்டும். அரண்யத்தி லிருந்த அவளுக்கு அவளேச் சார்ந்தார் யாரு மில்லே யன்ருே? அரசன் பிறகு சந்தேகங் கொள்வான் மநதில். அப்பால் வெட் டுண்ட கை கால் முதலிய

அவயவங்களைக் கதளீ கர்ப்பையின் கிருகத்திற் கொண்டு போய் வைக்க வேண்டும். அதை அரசன் காலையில் கண்டதும் உண்மையில் அவள் டாகினியே யாவள் என்று தீர்மானித்து, அவளைத் தள்ளி விடுவான். பின்னர் தேவி சுக மடைவாள். அப்பால் அவள் உம்மையும் வெகுமானிப்பாள். நானும் தக்க பயனை யடைவேன் என்று கூறினான்.

அந்த ஸந்நியாஸினி சந்தோஷத்துடன் பட்ட மகிஷியிடம் சென்று இந்த உபாயத்தைக் கூறினான். அப்பால் பட்டமகிஷி அந்த உபாயத்தை அவ்வாறே செய்ய, அரசன் நம்பி கதளீ கர்ப்பையை வெறுத்து வீட்டி லிருக்கக் கூடாதென்று கோபித்துத் தள்ளிவிட்டான். பிறகு பட்ட மகிஷி, நாவிதனுக்கும், ஸந்நியாஸினிக்கும், நல்ல வெகுமதியைக் கொடுத் தனுப்பி, என்று மடையாத சந்தோஷ மடைந் திருந்தாள்.

இவ் வாறாகவே கதளீ கர்ப்பை, துக்கத்துடன் அவ் வரண் மனையை விட்டுப் புறப்பட்டு வெளியே வந்து முன் தான் சர்ஷபம் (கடுகு) இறைத்துக் கொண்டே வந்த வழியே சென்று, முனிவ ராசிரமத்தை யடைந்தாள். அவளைக் கண்டதும் முனிவர், "ஏன் இவள் அகாரண மாக இங்கே வந்தாள்; இவள் நடத்தையில் ஏதேனும் பிச கிருக்கலாம்" என்று முதலில் எண்ணின ராயினும், பின் தமது ஞான திருஷ்டியால் பார்த்து விஷயந் தெரிந்து கொண்டு கதளீ கர்ப்பையை அழைத்துக் கொண்டு அரசனிடம் வந்தார். அரசன் முனிவருக்கு வந்தன வழிபாடுகள் புரிந்து, கை கட்டிக் கொண்டு நின்றான். முனிவர் அவனைப் பார்த்து, "மன்னா! யோசனை யின்றிக் காரியஞ் செய்து விட்டாயே! உன் மூத்த மனைவி இவளை வீட்டை விட்டுத் துரத்தச் செய்த சூழ்ச்சி யிது. இதை நீ யறிந்து கொள்ள வில்லை" யென்று கூற, அரசன் "ஆ! அப்படியா நடந்தது விஷயம்" என்று வியப் புற்று நாவிதனை யழைத்துக் கேட்க, அவன் "பிரபுவே! நான் இவ் வாறு, வேடிக்கை யாக யுக்தி செய்து' கதளீ கர்ப்பையைப் பிரித்துத் தேவிக்குத் திருப்தி செய் வித்தேன்" என்று கூறினான். அரசன், அந்த நாவிதனிடம்

சந்தோஷங் கொண்டு அவனுக்கு வேண்டு மான பொருளைக் கொடுத்து, அவனைப் புகழ்ந் தனுப்பினான். கதளீ கர்ப்பையையும் ஆதரவோடு முநிவர் முன்பே ஏற்றுக் கொண்டு முநிவரிடம் மன்னிப்புக் கேட்டுக் கொண்டான். பிறகு பட்ட மகிஷியி னிடம் அதிகப் பற்றுத லில்லாதவ னாக விருந்து வந்தான்.

களிங்கஸேனே! சக்களத்திகள் இவ் வாறு கெடுதிகளைச் செய்து வருகின்றார்கள். நீயோ கந்நிகை; உனக்கு இன்னும் விவாகம் நிச்சயப்பட வில்லை. அது வெகு நாட்களுக் கப்பா லிருக்கும் போ லிருக்கிறது. உன்னையோ உயர்ந்த குண முடைய தேவர்களும் விரும்புகின்றார்கள். ஆகையால், உன்னை நீயே காப்பாற்றிக் கொள்ள வேண்டும். உன் னுடைய மேன்மையையே நீ வைராக்யமாகக் கொள்ள வேண்டும். தோழி! நீ கணவ னுடைய கிருகத்தி லிருப்ப தால் நான் உன்னிடம் அடிக் கடி வர முடியாது. உத்தம ஸ்த்ரீகள் தோழியின் கொழுந னுடைய வீட்டிற்கு அடிக் கடி வரமாட் டார்கள். என் கணவனும் என்னைப் போக வேண்டா மென்று தடுத்துக் கொண் டிருக்கின்றார். உன்னிடங் கொண்ட அன்பால் நான் இரகசிய மாக இங்கே வருவதும் சரி யல்ல; என் பதி திவ்ய ஞாந முடைய மகான். எதையும் அறிய வல்லவர்: அவரிடம் இன்று மிகுந்த பிரயத்நத்துடன் உத்தரவு கேட்டுக் கொண்டு புறப்பட்டு வந்தேன். இங்கு நான் இப் பொழுது, செய்ய வேண்டிய காரியத்தையுங் காணேம். ஆகையால், நான் செல்லு கின்றேன். ஒரு சமயம் என் நாதன் உத்தர வளித்தா ராயின், வெட்கத்தை விட்டு மறுபடியும் உன்னை வந்து பார்க்கின்றேன் என்று மயன் குமாரி யாகிய ஸோமப் பிரபை கண்களி லிருந்து நீர் பெருக நின்று கூறவே, களிங்க ஸேனையும் கண் கலங்கிக் கண்ணீ ருகுத்தாள். ஸோமப் பிரபை அவளைச் சமாதாநப் படுத்தித் தைரியஞ் சொல்லி விடை பெற்றுக் கொண்டு ஆகாய வழியே தன் னிருப்பிடம் சென்றாள்.

6-வது தரங்கம்

முற்றிற்று.

7-வது தரங்கம்.

இவ் வாறிருக்க, ஸோமப் பிரபை தெரிவித்துச் செல்லலும், தன் நாட்டையும் தன் உறவினரையும் விட்டு வந்த களிங்க ஸேனை, அந்த ஸோமப் பிரபையையும், தனக்கு விவாகம் தாமதித் திருப்பதையும் சிந்தித்து, வநத்தில் தன் இனத்தை விட்டுத் தவறிய ஒரு பெண் மானை யொத்துத் துக்கத்துடன் கௌசாம்பி நகரத்தி லிருந்தாள். உதயநனும் தன்னிடம் விவாகம் தாமதப்படும் என்று கூறிய சோதிடர்களிடத்தில் அசூயை கொண்டு மநத்தில் சிறிதும் உற்சாக மில்லாம லிருந்தான். அப்பால், அன் றிரவு சிறிது மநத் தேறுத லடைந்து வாஸவ தத்தையின் கிருகம் சென்றான். வாஸவ தத்தைக்கு ஏற்கனவே அமைச்சருள் சிறந்தவனான யௌகந்தார்யணன் தக்க வாறு கூறியிருக்கின்றானாதலால், விகற்ப மில்லாதவள் போல் என்றும் செய்வதை விடப் பன் மடங் கதிகமான உபசரணைகளைச் செய்து மகிழ்வித்தாள். அதனால், அரசன், இந்த வாஸவ தத்தையோ களிங்க ஸேனை வந்திருப்பதை யறிவாள். அப்படி யிருந்தும், இவ ளேன் மநத்தில் எதுவும் விகாரங் கொள்ளாம லிருக்கின்றாள்; காரண மென்ன? இவ்வா றிருப்ப தருமையா யிற்றே; இதன் விவரத்தைத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும்'' என் றாலோசித்து, வாஸவ தத்தையைப் பார்த்து, "என்னை மணந்து கொள்ள விரும்பிக் களிங்க ஸேனை வந் திருப்பதை நீ யறிவாயா'' என்று கேட்டான். வாஸவ தத்தை சிறிதும் முகத்தைச் சுளியாமல், "நாதா! நா னறிவேன்; எனக்குப் பரம சந்தோஷம். அவள் நம் வீட்டுக்கு வலுவில் வந்த லக்ஷ்மி தேவி யாகின்றாள். அந்தக் களிங்க ஸேனையைத் தாங்கள் அடைவதால் அவள் தந்தை யாகிய களிங்க தத்த ராஜனும் நமக்கு ஸ்வாதீன னாகின்றான். அப் பொழுது நம் ராஜ்யத்திற்கு வன்மை யேற்படுகிறது. அதனால் நானும் சுக மடைவேன். ஆரிய புத்ர! தாங்கள் இதனை முன்னரே யறிவீர்க ளல்லவா? இராஜ கந்நிகைக ளெல்லாம் தங்களை விரும்பி யடையத் தக்க பே ரழகு வாய்ந்த தாங்கள் எனக்கு நாயக னாக விருக்கும் போது நான் மகா பாக்கிய வதி யென்பதிலும்

தடை யுண்டோ?'' என்று தனக்கு முன் யௌகந்தார்யணன் கூறியபடி சாதுர்யமாய்ச் சமயத்திற் கேற்ற வாறு சம்பாஷித்தாள்.

உதயநன் அதைக் கேட்டதும் பரமாநந்த மடைந்தான். பின்னர், இருவரும் நித்திரை செய்தார்கள். நடு ராத்திரியில் உதயநன் விழித்துக் கொண்டான். அப் பொழுது "இது பரமாச்சரியமாக வல்லவா இருக்கிறது! வாஸவ தத்தை இவ் வாறு என்னை வெகுமானிப்பா ளென்று நான் நினைக்க வில்லை. தனக்குச் சக்களத்தி யாக வந்திருக்கும் களிங்க ஸேனையி னிடமும் வெறுப் புக் காட்டாம லிருக்கின்றாளே! பதிவிருதை யாகிய இவள் இப்படி இச் சமயம் மநம் பொறுத் திருப்பது ஆச்சரியமேயாம். பத்மா வதியை மணந்த சமயமும், மநம் பொறுத் திருந்தாள். இப்படிப்பட்ட இந்த உத்தமிக்கு ஏதேனுந் தீங்கு நேரிடு மாயின் எல்லோருக்கும் அழி வேற்படும். குமாரன், மாமன், மைத் துனன் இவர்கள் இவளை ஆசிரய மாகக் கொண்டவர்கள். பத்மா வதியும் இவ் வரசும் இவள் வச மானவை. இவள் வச மாகாதது வேறு எதுவுமே யில்லை. இவ் வாறிருக்க, நான் களிங்க ஸேனையை எவ் வாறு விவாகம் செய்து கொள்வது?'' என்று யோசித்துப் பின், விடியற் கால வேளையில் அங் கிருந்து வெளி வந்து, அன்று பகல் பத்மா வதியின் அரண் மனைக்குச் சென்றான். வாசவ தத்தையி னிடம் உபதேசம் பெற்றிருக்கும் பத்மா வதி அரசனைக் கண்டதும் வாசவ தத்தையைப் போலவே அன்பொடு உபசரித்து மகிழ்வித்தாள். அரசன் ஆச்சரியப் பட்டு, இவ ளிடமும் வாஸவ தத்தை யிடம் கேட்டது போலவே களிங்க ஸேனையின் வரவைத் தெரிவித்துத் தன்னை விவாகஞ் செய்து கொள்ள விரும்பி வந்திருக்கின்றாள் என்றுங் கூறினான். பத்மா வதி வாஸவ தத்தை கூறியது போலவே மறு மொழி பகர்ந்தாள்.

இவ் வாறாகவே, மறு நாள் அரசன் தன் னுடைய மனைவிமா ரிருவருடைய ஒரே தன்மையான குணத்தையும், வார்த்தையையும் பற்றிச் சிந்தித்து யோசித்துப் பார்த்து யௌகந்தார்யணனிடம் அவர்களைப் பற்றிப் புகழ்ந்து பேசினான். யௌகந்தார்யணன்,

மகா ராஜாவே! எனக்குச் சந்தேக முண்டாகின்றது. அவர்கள் மாறுன அபிப்பிராயங் கொண்டிருக் கின்றார்கள் என்பது நிச்சயம். இன்றேல்! இவ் வாறு கூறார். அவர்கள் தங்கள் உயிரை மாய்த்துக் கொள்ள நிச்சயித் திருக்கின்றார்கள் என்பது திண்ணம். அதனாலே தான் அவர்கள் பேச்சும் கம்பீரமாக விருந் திருக்கின்றது. பதி பரஸ்திரியி னிடம் மோகங் கொண் டாலும், அல்லது, பதி பரலோகஞ் சென்றாலும், மனைவி மரண மடைய நிச்சயிக்கின்றாள். அப் பொழுது அவர்கள் மனம் எதிலும் ஆவ லடைவ தில்லை. ஸ்த்ரீகள் விஷயமாக ஏற்பட்ட அன்பைக் கண்டிப்பது பொறுக்க முடியாத தாகும். அதற் கொரு கதை யுண்டு. கேட்பீராக,

தென்னாட்டில் கோகர்ணம் என்னும் நகரத்தில் சுருதஸேனன் என்னும் ஒரு அரச னிருந்தான். அவன் வம்சமும், பூஷணமும், சாஸ்திர சிரவணமு முடையவன். யாவும் பரிபூர்ணமா யிருந்தும் அவனுக்கு அவன் மனதிற் கிசைந்த மனைவி கிடைக்க வில்லை. அதனால், அவ்ன் மிகுதியும் வருத்தப்பட்டுக் கொண்டிருந்தான். அவ் வாறிருக்கும் அவ் வரசனிடம் ஒரு நாள் அக்நி சர்மா என்னு மொரு விப்ரன் வந்து ஆசிர்வதித்துக் கூறுகின்றான்.

நான் தீர்த்த யாத்திரை சென்றிருந்தேன். அப் பொழுது பஞ்ச தீர்த்தி யென்னும் ஸ்தலஞ் சென்றேன். அந்தத் தீர்த்தத்தில் சாபத்தினால் முதலை யுருக் கொண்டு கிடந்த ஐந்து அப்ஸர ஸ்த்ரீகளைத் தீர்த்த யாத்திரையாக வந்த அர்சுநன் அதில் ஸ்நாநம் செய்து, அவர்களைச் சாபத்தினின்றும் விடுவித்துக் கரை யேற்றி னான். அவ் வளவு மகிமை வாய்ந்ததும், ஸ்நாநம் செய்பவர்களுக்கும், ஐந் திரவு அங்கு உபவாசமாக விருப்பவர்களுக்கும் விஷ்ணு பாரி ஷதத் தன்மை யளிக்கத் தக்க அந்தத் தீர்த்தத்தில் ஸ்நாநஞ் செய்து வழியே சென்றேன். அப் பொழுது ஒரு வயலில் ஓர் உழவன் உழுது கொண்டே பாடிக் கொண் டிருந்தான். அவனைக் கண்டு நின்றேன். அப் பொழுது அவ் வழியே சென்ற ஒரு துறவி, அவனைப் பார்த்து தாம் செல்லும் ஊருக்கு வழி கேட்டார். உழவன் தன் பாட்டில் கவந முடையவ னாக யிருந்தமையால்

துறவியின் பேச்சு அவன் செவியிற் பட வில்லை. அதனுல், அவன் திரும்பியும் பார்க்காமல் உழுது கொண் டிருந்தான். அதனுல், துறவி அவனைக் கோபித்துக் கொண்டார். உழவன், பாடுவதை நிறுத்திவிட்டுத் துறவியைப் பார்த்து "ஆச்சரியம்! நீரோ துறவி யாக யிருக்கின்றீர்: ஆனுல், தர்ம மிது வென்று தெரிந்து கொள்ள வில்லை. நான் மூடனுக விருப்பினுந் தர்மத்தின் ஸார மறிந்தவ னுக விருக்கின்றேன்" என்ருன். இதைக் கேட்ட துறவி ஆச்சரிய மடைந்து அவ னருகே சென்று, "அப்பா! நீ யறிந்தவை எவை?" என்று கேட்க, அந்த உழவன், கூறுகின்ருன்.

பெரியவரே! இந்த நிழலில் சற் றுட்காரும் கூறுகின்றேன். இந்த ஊரில் பிர்ம தத்தன், ஸோம தத்தன், விசுவ தத்தன் என்னும் மூன்று அந்தணர்க ளிருக்கிருர்கள். மூத்தவர்க ளாகிய பிர்ம தத்தனும், ஸோம தத்தனும், விவாகம் செய்து கொண்டவர்கள். விசுவ தத்தனுக்கு விவாக மாக வில்லை. அந்த விசுவ தத்தன் தமைய னிட்ட கட்டளையைத் தவரு தியற்றிக் கொண்டு வந்தான். அவர்கள் வீட்டுக்கு நான் பயிரிடும் குடியானவ னுகையால் என் னிடம் அவர் எப் போதும் கோபம் கொள்ளாம லிருந்தார். தமையன்மா ராகிய அவ் விருவரும், ஸாதுவும், சன்மார்க்க சீலனும், பரிசுத்தனும், சிரம மற்றவனும், மிருதுவாகிய சுபாவ முள்ளவனும் ஆகிய இந்த விசுவ தத்தனைப் புத்தி யில்லாதவ னென்று கருதினர். அவன் புத்தியில் ஆதவ னென்பதை யுணர்ந்தார்க ளில்லை மூடர்கள்.

இப்படி யிருக்கும் போது, விசுவ தத்தனின் அண்ணிமா ரிருவரும், காம விகாரங் கொண்டு, அவனைத் தங்கள் வச மாக்க முயன்றனர். விசுவ தத்தன் அவ் விருவரையும் தன் அன்னை போலப் பாவித் திருப்பவ னுதலால், அவர்கள் எண்ணத்திற்கு இணங்க வில்லை. அதனுல், அவர்க ளிருவரும் இவன் மீது கோபங் கொண்டு, தத் தம் புருஷ னிடம் சென்று, "உமது தம்பி எங்கள் மீது காதல் கொண்டு கைப் பற்ற விரும்புகிருன்" என்றனர். அவர்கள் பேச்சை நம்பி அவ் விருவரும் தங்கள் தம்பி மீது கோபங் கொண்டனர். அந்தத் துஷ்ட ஸ்த்ரீகளின்

பேச்சில் மோக மடைந்த அவ் விருவரும், இது உசிதமா? அநுசிதமா? வென்று எண்ணிப் பார்க்க வில்லை. அந்தக்கோபத்தை மநத்திற் கொண்டு, ஒரு ஸமயம் அந்த விசுவ தத்தனை நோக்கி, நீ நமது வயல் மத்தியி லிருக்கும் புத்தை வெட்டி நிரவு" என்று கட்டளை யிட்டனர். அவன் தன் அண்ணன்மார் கட்டளையைச் சிரசில் வகித்து, அவ் வாறே வயலுக்குச் சென்று, புத்தை வெட்டினன். அதைக் கண்ட நான், "இதை வெட்ட வேண்டாம்; இப் புத்திற் கரு நாக மிருக்கின்றது" என்று கூறினேன். அவன், "வருவது வரட்டும்; நான் என் அண்ணன்மாரின் பேச்சைத் தட்டமாட்டேன்" என்று சொல்லி, என் பேச்சுக் கேளாமல் வெட்டிக் கொண்டிருந்தான். அப் பொழுது, அவனுக்கு அதி லிருந்து சுவர்ணம் நிறைந்த கலச மொன்று கிடைத்தது. ஆனல், கூறியபடி ஸர்ப்பம் வெளிப்பட வில்லை. ஸாதுக்களுக்குத் தர்மம் பிரத்தியட்ச மாகு மல்லவா? அவ் வாறு, கிடைத்த சுவர்ண கலசத்தை நான் பல சொல்லித் தடுத்தும், தன் அண்ணன் மாரிடத்திற் கொடுத்தான். அவர்க ளிருவரும் அவனிடமிருந்து அக் கலசத்தைப் பெற்றுக் கொண்டு, அதி லிருந்து சிறிது பொருளை எடுத்துக் கொலையாளிக ளிடம் கொடுத்து, தங்கள் கூடப்பிறந்தவன் என்பதை ஒரு சிறிதுங் கவனியாது, விசுவ தத்த னுடைய கால்களையும், கைகளையும், வெட்டுவிடும்படி செய்தனர். அவ்வாறே, செய்யப்படினும், அந்த விசுவ தத்தன் தன் னுடைய தமையன்மாரிடம் சிறிதுங் கோபங் கொள்ளாமல், "விதியின் பயனை யாரே தடுப்பவர்" என்று எண்ணி மௌனமா யிருந்தான். அப் பொழுது, அவனுக்கு, அவன் கைகளும், கால்களும் முன் போலவே வளர்ந்தன. இந்த அதிசயத்தைக் கண்ட நாள் முதல், நான் கோபத்தை விட்டேன். "நீர் துறவியா யிருந்தும் கோபத்தை விட்டபா டில்லை. சிநத்தை யொழித்ததனலே நான் ஸ்வர்க்கத்தை வென்றேன். இதோ அற்புதத்தைப் பாரும்" என்று கூறி, அந்தக் குடியானவன் சரீரத்தை விட்டுச் ஸ்வர்க்கத்திற்குச் சென்றுன். இந்த ஆச்சரியங் கண்டேன்.

இஃதிவ் வாறுக, இரண் டாவது ஆச்சரியத்தைக் கேளுங்கள். நான் அங் கிருந்து சென்று சமுத்திரக் கரையி லிருந்த ஒரு

ராஜ்யத்தைக் கண்டேன். அந்த ராஜ்யத்தை வஸந்த ஸேநன் என்னும் அரசன் அரசாண்டு வந்தான். அந்த ராஜ்யத்தில் அவ் வரசனால் ஏற்படுத்தப்பட்ட சத்திர மொன் றிருந்தது. அதில் போஜநம் செய்வதற்குச் சென்றேன். அங் குள்ள வேதியர், "ஓ பிராமண சிரேஷ்டரே! இம் மார்க்க மாகப் போக வேண்டாம். இங்கே ராஜ குமாரி யிருக்கின்றாள். இவள் வித்யுத் த்யோதை என்னும் பெய ருடையாள். அவளைக் கண்டால் நீ மன்மத பாணத்திற் கிரை யாகிப் பிராணனை யிழப்பாய்" என்று கூறினார்கள். நான் அவர்களை நோக்கி, "இஃதொரு ஆச்சரியமா? உலகத்துக்கு மற்றொரு மன்மதனைப் போல விளங்கும் சுருத ஸேந மஹா ராஜனை நான் எப் பொழுதும் பார்த்துக் கொண் டிருக்கின்றேன். அந்தச் சுருத ஸேந மஹா ராஜன் யாத்திரையாக வெளிப்படின், குல ஸ்த்ரீகளுக்குப் பாதிவிருத்ய பங்கம் வருமோ வென வெண்ணிக் காவலாளர் தக்க ஏற்பாடு செய்து வருகின் றனர். அவ் வளவு ஸௌந்தரிய முடையவன் அவ் வரசன். அவ ரோடு நான் அடிக் கடி பழகுகின்றவ னல்லவா?" என்று கூறினேன். அவர்கள் என்னைத் தங்களைச் சார்ந்தவ னென்று கருதி, அங் கிருந்த யஜமான னும், புரோகிதனும் போஜநத்திற்காக என்னை யழைத்துச் சென்றனர். அங்கே ராஜ குமாரி யாகிய வித்யுத் த்யோதையைக் கண்டேன். அவள் உலகத்தையே மோகிக் கச் செய்ய வல்ல மன்மத னுடைய மந்திர வித்தையே மானிட உரு வெடுத்ததோ வெனத் தக்க திவ்ய தேஜஸுடன் விளங்கினாள். அவளை நான் பார்த்ததால் எனக் குண்டான மனக் கலக்கத்தை யடக்கிக் கொண்டு, அங் கிருந்த வாறே யோசித்தேன். இவள் நம் முடைய அரசனுக்கு மனைவி யாவாளே யாயின், அரசன் ராஜ்யத்தையே மறந்து விடுவா னென்பதிற் சந்தேக மில்லை. ஆயினும், நம் முடைய அரசனுக்கு இவ் வரலாறு கூற வேண்டும். நான் இவ் விஷயத்தைக் கூறாமல் மறைப்பே னாயின், உன்மாதினி, தேவ ஸேநன் இவர்களுடைய கதை யாக முடியும்; அது ஒரு ஆச்சரியமான சரித்திரம்.

தேவ ஸேந னுடைய ராஜ்யத்தில் ஒரு வியாபாரிக்கு, உன் மாதினி யென் றொரு பெண் ணிருந்தாள். அவள் உலகத்தையே

மயக்கும் வல்லமை படைத்தவள். அவளுடைய தந்தையாகிய வியாபாரி, அரசனிடம் சென்று என்னுடைய பெண்ணைத் தாங்கள் மணம் புரிந்து கொள்ள வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டான். அரசன் தனக்கு வேண்டிய சில வேதியர்களிடம் ஆலோசித்தான். அவர்கள் இந்த உன்மாதினி குற்சிதமான லக்ஷண முடையவள். அவளை மணம் புரிபவன் விபத்தை யடைவான். அவன் ராஜ்யத்தை நன்ருகக் கவனியான்" என்று கூறித் தடுத்தனர். பின்னர், அவ் வரசனுடைய அமைச்சன் அவளை மணம் புரிந்து கொண்டான்.

இவ்வாருக, ஒரு நாள் அந்த உன்மாதினி ஒரு பலகணியின் வழியே அரசனை நோக்கினுள். அரசனும் அவளைப் பார்த்தான். உடனே அவள் மீது காதல் கொண்டு புத்தி பேதமடைந்து உண வருந்தவும் விரும்பினு னில்லை. இதை யறிந்த உன்மாதினியின் கணவனுகிய மந்திரி, அரசனிடம் வந்து அந்த உன்மாதினியை யடையும்படி கூறினுன். தேவஸேந ராஜன் தார்மிகனுதலால், அந்த உன்மாதினியை ஏற்றுக் கொள்ள வில்லை. ஆயினும், அதே கவலையால் உயிரை யிழந்தான். ஆகையால் சுருதஸேந ராஜனே இம் மாதிரி தவறுதலுக்கு நாளுளாக வேண்டுமென்று கருதி அந்த ஆச்சரியத்தைத் தங்களிடம் தெரிவித்தேன்" என்றுன்.

உதயந மகா ராஜனே! அக்நி சர்மா கூறிய இவ் வார்த்தையை சுருதஸேந ராஜன் கேட்டு, வித்யுத்த்யோதை யிடம் மநத்தைச் செலுத்தி அக்கணமே அந்த அக்நி சர்மனை யனுப்பி அவ் வநிதையை வரவழைத்து விவாகம் செய்து கொண்டான். அந்த வித்யுத்த்யோதை அன்று முதல் சூரியனுடைய பிரகாசம் எப்படி அந்தச் சூரியனை விட்டுப் பிரியாமலிருக்கிறதோ, அவ்வாறே தன் கணவனை விட்டுப் பிரியாமலிருந்தாள்.

இவ்வாறிருக்கையில், ஒரு நாள் மஹாதநன் என்னும் வர்த்தகனுடைய பெண் மாத்ருதத்தை யென்பவள் தனக்கிணை ரூபத்தில் ஒருவருமில்லை யென்னுங் கருவங் கொண்டு, சுயம் வரத்தை யுத்தேசித்து, சுருதஸேந ராஜனிடம் வந்தாள். அவ் வாறு வநுவில்

வந்த அந்த நங்கையை மறுப்பது அதர்ம மென் றஞ்சி யவளையும் மணந்து கொண்டான். இம் மணம் நடந்ததும் வித்யுத்த்யோதை என்பவள் மநம் பொறுதவ ளாகித் தன் உயிரை மாய்த்துக் கொண்டாள். அவள் இறந்ததும் அவளைத் தன் மடிமீது வைத்துக் கொண்டு பிரலாபித்து அரசனும் உயிரை விட்டான். மாத்ரு தத்தையும் தன் கணவ னிறந்த பின் தா னிருந்து வாழ மந மில்லாமல் தீயில் பிரவேசித்து உயிரை விட்டாள். இவ் வாறே அவ் விராஜ்ய முழுதும் நாச மடைந்தது. ராஜனே! அதிகமான அன்பைப் பங்கப்படுத்துவது சகித்தற் கரியதாம். ஆகையால், நீர் களிங்க ஸேனையை மணம் புரிந்து கொண்டால், வாஸவ தத்தை மநம் பொறுமல் உயிரை விட்டுவிடுவாள். இதிற் சிறிதும் சந்தேக மில்லை. அவ் வாறே, பத்மா வதியும் செய்வாள். வாஸவ தத்தையும், பத்மா வதியும் உடல் வேறுயும், உயிர் ஒன்றுயு மிருப்பவர்கள். அவ் வாறு, நேர்ந்த பின் உம் முடைய புதல்வ ளுகிய நரவாஹந தத்தன் எப்படி உயிர் தரித் துலாவுவான்? இவைகளை யெல்லாம் பார்க்க மகா ராஜாவின் மநமும் சகிக்குமோ? சகிக்கா தென்பதை நா னறிவேன். இரண்டு தேவிமார்களும் மா றின்றிக் கம்பீர மாகப் பேசுவதைப் பற்றி யோசிக்கின், அவர்க ளிருவரும் தங்க ளுயிரை விடுவதில் நிச்சய புத்தி யுடையா ரென்பதை நன்கு வெளிப்படுத்துகின்றது. ஆகையால், தங்க ளுடைய பிரயோச நத்தைத் தாங்கள் காப்பாற்றிக் கொள்ள வேண்டும். திரியக் ஜந்துக் களும் தங்களைக் காத்துக் கொள்கின்றன. தங்களைப் போன்ற புத்திமான்களைப் பற்றி நான் வேறு பேச வேண்டுமோ?'' என்று கூறினன்.

உதயநன், யோசித்து, "மந்திரீ நீ கூறுவது போலத் தான் முடியும். இதிற் சந்தேக மில்லை யென்று தோன்றுகின்றது. யோசித்துப் பார்க்கின், களிங்க ஸேனையை விவாகம் புரிந்து கொள் வதாற் பய னென்ன வென்பதுந் தெரிய வில்லை. ஜோதிடர்கள் பல நாட்களுக் கப்பால் லக்நம் வைத்திருப்பதும் உசித மென்றே தோன்றுகின்றது. ஸ்வயம் வரத்தை யுத்தேசித்து வந்த மாதை த்யாகம் செய்வதால் எவ் வளவு அதர்மம் ஏற்படப் போகின்றது?''

என்று கூறினன். யௌகந்தராயணன் இதைக் கேட்டதும் மகிழ் வெய்தி நம் முடைய காரியம், நம் முடைய விருப்பம் போல் கை கூடிற்று. உபாய மாகிய நீர் பாய்ந்ததும், தேச காலங்களால் விர்த்தி யடைந்தது மாகிய நீதி யென்னும் உயர்ந்த கொடியானது, எந்தப் பலனைத் தான் கொடாது என் றெண்ணித்தேச காலங்களை யனுசரித்து அரசனை வணங்கித் தன் கிருகம் போய்ச் சேர்ந்தான்.

அப்பால் உதயந ராஜன் வாஸவ தத்தையிடஞ் சென்று அவளைச் சமாதானஞ் செய்து, நா னெதைச் சொல்லப் போகின் றேன்; எல்லாம் உனக்கே தெரியும். உன் விஷயமாய் எனக் கிருக்கும் அன்பு, தாமரைக்கு நீர் எப்படியோ, அப்படியே எனக் குயிராகின்றது. வே றொருத்தியி னுடைய பெயரையும் உன் னிடத்திற் சொல்ல நான் அசக்தனா யிருக்கின்றேன். களிங்க ஸேனையே வலுவில் என் வீடு தேடி வந்திருக்கின்றாள். முன் ஊர்வசி தவ மதிச் செல்வ னாகிய அருச்சுநனை வலுவில் அடைந்தாள். அவளை அர்ச்சுநன் திரஸ்கரித்தான். அதனால் அவள் கோபங் கொண்டு அர்ச்சுநனை நோக்கி "நீ நபும்ஸனாகக் கடவ" னெனச் சபித்தாள். அர்ச்சுநன் அந்தச் சாபத்தை விராட நகரில் ஆச்சரிய மான ஸ்திரீ ரூபத்தோடு ஒரு வருஷம் வரையி லிருந்து கழித்தான். இது உலகப் பிரஸித்தமானது. "ஆகையால், இந்தக் களிங்க ஸேனையை நான் தடை செய்ய வில்லை. ஆயினும் உன் விருப்ப மின்றி நான் எதையும் செய்யச் சக்தி யில்லாதவ னாக விருக்கின்றேன்" என்று கூறி, அன் றிரவை அவளு டனிருந்து கழித்தான். தன் மந்திரியின் அறிவின் திறமையை எண்ணி மகிழ்ச்சி யடைந்தான். முன்னரே களிங்க ஸேனையை இரவும், பகலும் கவனிப்பதற்காக யௌகந்தார்யணனா லனுப்பப் பட்ட யோகேசுவரன் என்னும் பிர்ம ராக்ஷஸன் இச் சமயம் மந்திரியிடம் வந்து, "நான் களிங்க ஸேனை யிருக்கு மிடத்திலும், வெளியிலும் கவனித்து வந்தேன்". தேவர்க ளாவது மானிடர்க ளாவது அங்கே வர வில்லை; ஆனால், இப்பொழுது ஒரு சத்தம் கேட்டது. உப்பரிக்கையில் மறைந்து கொண் டிருந்த நான் அதன் காரணத்தை யறியக் கருதி என் வித்தையையும், சக்தி

யையும் உபயோகித்துப் பார்த்தேன். நான் ஒன்றும் தெரிந்து கொள்ள முடிய வில்லே. சற்று நேரம் ஆலோசித்தேன். அப் பொழுது, ஆகாய சஞ்சாரி யாகிய தேவர்களுக்குள் மகிமை வாய்ந்த எவனே, ஒருவ னுடைய குர லிது வென்று எனக்குப் புலப்பட்டது. அப்பால் வித்தையானது என் பலிக்க வில்லே என்பதைப் பற்றிச் சிந்தித்தேன். சிறி தவகாசத்துட னிருந்து பார்த்தேன். சமர்த்தர்கள் கவனிப்பார்களே யாயின், பிற ருடைய இரகஸியத்தை யெளிதி லறிந்து கொள்ளக் கூடும். முன் தாங்கள் இந்தக் களிங்க ஸேனேயைத் தேவர்களும் விரும்பு கின்ருர்க ளென்று சொல்லி யிருக்கின்றீர்கள். இந்தக் களிங்க ஸேனேக்கு ஸோமப்ரபை யென் றொரு மாதிருக்கின்ரு ளென்று கேள்விப்பட் டிருக்கின்றேன். இதை நான் நிச்சயம் செய்து கொண்டு பிறகு உம்மிடம் சொல்ல வந்தேன். இந்தச் சமயத்தில் நா னொன்று தங்களேக் கேட்கின்றேன். தயை செய்து நீ ரதை எனக்குச் சொல்ல வேண்டும். "திரியக் ஜந்துக்களும் தன்னே ரக்ஷித்துக் கொள்கின்றன என்று நீர் உதயந ராஜனிடம் கூறினீ ரல்லவா? அதை! நான் யோக மகிமையால் மறைந் திருந்து கேட்டேன். அதற்குத் திருஷ்டாந்த மிருக்கு மாயின், எனக்குச் சொல்ல வேண்டும்" என்று கேட்டான். யௌகாந் தர்யணன், "நண்ப! கேள்; அதற் கொரு கதை யிருக் கின்றது"—என்று கூறுவா னயினன்.

விதிசை யென்னு மொரு நகர மிருக்கிறது. அந் நகரத் திற்கு வெளியே பெரிய ஆல மர மொன் றிருக்கின்றது. அம் மரத்தில் கீரி, கோட்டான், பூனே, எலி ஆகிய இந் நான்கு ஜந்துக் களும் வசித்துக் கொண் டிருந்தன. கீரியும், எலியும் மரத்தி னடியில் தனித் தனி யான இடத்தில் வசித்தன. பூனே மரத்தின் நடுவே ஒரு பெரிய பொந்தில் வசித்தது. கோட்டா னனது மற்ற மூன்றும் ஏற முடியாத உயரத்தில் மரத்தி லிருந்த லதா கிருகத்தில் வசித்து வந்தது. எலியை, மற்ற மூன்று பிராணி களும் கொன்று விடக் கூடியது. எலி, கோட்டான், கீரி இம் மூன்றையும் பூனே கொன்று விடக் கூடியது. ஆகவே, எலியும்,

கீரியும், பூனை யிடம் பயந்து சஞ்சரிக்கின்றன. கோட்டா னானது இரவில் பறந்து இங்கு மங்கும் செல்கின்றது. பூனையோ, நிர்ப்பய மாய் இரவு பகல் இரண்டு காலங்களிலும் சஞ்சரிக்கின்றது.

இவ் வாறிருக்கும் இவைகளில், பூனையானது அம் மரத் தருகி லுள்ள ஒரு வளைவான இடத்தில் எலியைப் பிடிப்பதில் விருப்பங் கொண்டு, இங்கு மங்கும் சதா காலமும் சஞ்சரிப்பது வழக்கம். மற்ற மூன்று பிராணிகளும் இரவில் அவ் விடத்திற்குத் தங்கள் இரையைத் தேடிக் கொண்டு வருவது வழக்கம்.

இப்படி யிருக்கையில் ஒரு நாள் சண்டாள னாகிய ஒரு வேடன் அங்கு வந்தான். அங்கே பூனையின் கா லடியின் அடையாள மிருக்கக் கண்டு, அவ் வேடன் தன் வலையை வீசிவிட்டு சென்றான். பூனை யானது எலிகளைக் கொன்று தின்னும் பொருட்டு அன் றிரவும் வழக்கம் போல் அங்கே வந்து அவ் வலையிற் சிக்கிக் கொண்டது. அப்பால், எலியும் அங்கே தன் இரைக்காக வரப் பூனை அகப்பட்டுக் கொண் டிருப்பதைப் பார்த்து மகிழ்ச்சி யடைந்து கூத் தாடிற்று. அப்பால், அவ் வழியே கீரியும், கோட் டானும் வந்தன. அவை பூனை யகப்பட்டுக் கொண்டிருப்பதைக் கண்டு எலியைப் பிடிக்க விரும்பின. இதை யறிந்த எலி, தூரத்தி லுட்கார்ந்து கொண்டு, "என்ன செய்வேன்; இந்தக் கீரிக்கும் கோட்டானுக்கும் பயந்து, பூனை யிடம் அடைக்கலம் புகுவே னாயின், அது வலையி லகப்பட்டுக் கொண்டிருப்பினும் அது என்னைக் கருணை யின்றிக் கொன்றுவிடும். பகைவ னிடம் போய் அடைக்கலம் புகுவதினும் சாவதே நல்லது. ஓடுவோ மாயின் கோட்டானும் கீரியும் என்னைக் கொன்றுவிடும். ஐயோ! பகைவர்களின் சங்கடத்தி லகப்பட்டுக் கொண்ட நான் எங்குப் போவேன்; எதைச் செய்வேன்; ஐயோ! கஷ்டம்! புக லிடம் காணேன். இந்தப் பூனையையே யடைகின்றேன். இந்த வலைக் கயிற்றைக் கத்தரிப்பதற்கு உதவி செய்யும் என்னை தான் அதினின்றும் விடுபட வெண்ணிக் காப்பாற்றக் கூடும்" என்று கருதி மெதுவாய் அதனிடம் சென்று அதை நோக்கி, "ஐயோ! நீ வலையில் அகப்பட்டுக் கொண்டிருப்பதைப் பார்க்க என்

மநம் சகிக்க வில்லை. மெதுவாக இவ் வலைக் கயிற்றைத் துண்டிக்கின்றேன். பரிசுத்த மான மந முடையவர்களுக்கு ஸக வாஸ பலத்தால் பகைவர்க ளிடமும் நட் புண்டாகிறது. ஆயினும், உன் மநத்தை யுணர்ந்த எனக்கு உன்னிடம் விசுவாச முண்டாக வில்லை'' என்று கூறிற்று. பூனை, “புண்ணியவானே! நீ நம்பு, இன்று முதல் நீ எனக்கு நண்ப னாகின்றாய். நீ எனக்குப் பிராணனைக் கொடுக்கின்றா யல்லவா?'' என்று கூறிற்று. உடனே எலி சந்தோஷித்துப் பூனையை நெருங்கிச் சென் றட்கார்ந்து கொண்டது. இதைப் பார்த்த கீரியும், கோட்டானும் தாம் கொண்ட ஆசையை மறந்து சென்றன. அப்பால் பூனையானது, எலியைப் பார்த்து, “எலியே! நான் இவ் வலையி லகப்பட்டு வெகு நேரமாகத் தவித்துக் கொண்டிருக்கின்றேன். விரைவாக இவ் வலையை யறுத்து என்னை விடுவிக்க வேண்டு கின்றேன்'' என்றது. எலி, “இப் பொழுது நா மிந்த வலையைச் சேதித்து இதை விடுவிக்கக் கூடாது. விடுவித்தோ மாயின், நம்மை இது இரையாக்கிக் கொள்ளு மென்பதி லைய மில்லை. ஆகையால், வேடன் வரும் வரையில் இதைச் சேதிப்பது போல் பாசாங்கு செய்து கொண் டிருக்க வேண்டும்'' என் றெண்ணி, பற்களைக் கட கட வென்று கடித்துச் சேதிப்பது போல் பாசாங்கு செய்து கொண்டிருந்தது. அப்பால் சிறிது நேரத்திற் கெல்லாம் பொழுதும் புலர்ந்தது. அப் பொழுது வேடனும் வலையை நோக்கி வரக் கண்ட அப் பூனை எலியைப் பார்த்து; “துரிதமாக இவ் வலையை நறுக்கு, சீக்கிரம்; சீக்கிரம்'' என்று கூறித் துரிதப்படுத்திற்று. எலியும் உண்மையாக அவ் வலைக் கயிற்றைப் பற்களால் சேதித் தது. வலை யறு பட்டது. உடனே, பூனை, வேடனிடம் பயந்து “தப்பினேன், பிழைத்தேன்'' என்று சொல்லிக் கொண்டு ஓடிப் போய்விட்டது. எலியும் சரே லென்று ஓடிப் போய் அங் கிருந்த ஒரு பிலத் துவாரத்தி னுள் புகுந்து கொண்டது. அப்பால் பூனை எலியை அழைத்தது. எலி அதை நம்ப வில்லை. பகைவ னானவன் காலத்திற் கேற்ற புத்தியைக் கொண்டு மித்ர னாகின்றான். அவன் எப் பொழுதும் மித்திரனாவ தில்லை. அந்த எலி ஒரு திரியக் ஜந்து வாயினும் அநேக பகைவர்க ளிடம் இவ் வாறு தன்னைக் காப்பாற்றிக்

கொண்டிருக்கிறது. அது திரியக் ஜந்து வாக விருந்தும் தன்னைக் காப்பாற்றிக் கொண்ட தன்றோ? மானிடர்களைப் பற்றிக் கேட்க வேண்டுமா? இதைப் பற்றித் தான் நான் உதயநனிடம் சொன் னேன். நீயும் இதைத் தான் கேட்டுக் கொண் டிருந்திருப்பாய். தேவியைக் காப்பாற்றுவதன் பொருட்டுத் தன் காரியத்தைப் புத்தியால் கவனிக்க வேண்டும். புத்தியே எல்லாவற்றிலும் நட்பாகிறது. வீர்யம் அவ்வா றுகாது. யோகேசுவர இதற்கும் ஒரு கதை யுண்டு; கூறுகின்றேன் கேள்.

ஸரஸ்வதி யென் றொரு நகர மிருக்கிறது. அதில் பிரஸேந ஜித் என்னும் ஒரு அரச னிருந்தான். அந்த நகரத்திற்கு புதி தாக ஓர் வேதியன் வந்தான். அவன் குணவன் என்னும் அழகிய பெய ருடையவன். ஶுத்திரான்னம் புசியாதவன். அவனை யொரு வர்த்தகன் கண்டு, அங்கு ஒரு அந்தண னுடைய வீட்டில் தங்கும் படி சொன்னன். இவ் வர்த்தகனும், இன்னும் மற்று முள்ள வர்த்தகர்களும் அவ் வேதியனை ஸாது வென்று அறிந்து பதார்த் தம், தக்ஷிணை மற்று முள்ள வஸ்து இவைகளை நா டோறும் கொடுத்து வந்தார்கள். இதனல், கிருபண னுகிய அவ் வேதியன் ஏராள மான பொருளைச் சேகரித்துக் கொண்டான். அவன் அப் பொருளில் ஆயிரம் ஸ்வர்ணத்தை யெடுத்துக் கொண்டு ஒரு வநத்திற்குச் சென்று அங்கே ஓரிடத்தில் பூமியைப் பறித்து, அதில் போட்டு மறைத்து வைத்துப் பத்திரப் படுத்திக் கொண்டான். அவன் அப்பால் நா டோறும் அவ் வநம் சென்று தான் புதைத்து வைத்த பணம் இருக்கின்றதா? வென்று பார்த்து வருவான். ஒரு நாள் அவன் தன் வழக்கம் போல் வநத்திற்கு வந்து பார்த்தான். திரவியம் புதைக்கப்பட்டிருந்த அந்த இடம் பறிக்கப்பட்டிருந்தது. அதில் அவன் வைத்த ஸ்வர்ணத்தையும் காண வில்லை. ஆகவே, அவன் மநம் உடனே மாறிற்று. இருதயத்தில் வே றெதுவும் அமைய வில்லை. பின்னர், அழுது கொண்டே தான் தங்கி யிருக்கும் வேதியன் வீட்டுக்கு வந்தான். இவ் வாறு, அழுது கொண்டே வரக் காரண மென்ன வென்று வீட்டுக்காரன் கேட்டான். அந்தக் குணவான் உண்மையைக் கூறவே, வீட்டுக்காரன் அவன் மீ திரக்கங் கொண்டு, "நமது

பிராரப்தம் அவ் வளவு தான்; கைவிட்டுப் போனதைப் பற்றி வருந்துவதால் யாது பயன்?" என்று சமாதாந வார்த்தைகள் சொன்னான். குணவான், அவன் என்ன சொல்லியும் கேளாமல், போஜநம் செய்யாமலே தண்ணீர்த் துறை சென்று தன் பிராணனை விட யத்தநித்தான். இவனுக்கு இது காறும் அன்ன மிட்டு வந்த வர்த்தகன் இதை யறிந்து, மற்றும் சில வர்த்தகர்க ளுடன் இவ னிடம் வந்து, "பிராமண! பொருள் நிமித்த மாக என் உயிரை இழக்க யத்தநிக்கின்றீர்? பொரு ளானது அகால மேகம் போல் அகாரண மாக வருகின்றது; பின் போகின்றது. அது பற்றித் துக்கிப்பது பேதமை யன்றோ?" என்று கூறினான். அவர்கள் என்ன சொல்லியும் அவன் தான் கொண்ட எண்ணத்தி லிருந்து திரும்பின னில்லை. கிருபணனுக்குப் பொரு ளாசை யானது பிராணனை விட மேலான தன்றோ? இச் செய்தி அந் நகர அரச னாகிய பிரஸேநஜித் என்பவ னுடைய செவிக் கெட்டியது. அரசன் உடனே அவ் வந்தணனிடம் வந்து, "நீர் பொருளைப் புதைத்து வைத்திருந்த இடத்தி லேதேனும் அடையாள முண்டோ?" வென்று கேட்டான். குணவ னென்னும் அவ் வந்தணன், "நான் பணம் புதைத்து வைத்திருந்த இடத்தில் ஒரு சிறிய விருக்ஷ முண்டு" என்றான். அரசன், அந்தணனை நோக்கி, "நீர் வருத்தப்பட வேண்டாம்; அந்தப் பொருளை நான் விசாரித்துக் கண்டு பிடித்தோ, அல்லது, என் கஜானாவி லிருந்தோ தருகின்றேன். நீர் இதற்காக உயிரை விடவேண்டாம்" என்று கூறி, அவனை அவன் முயற்சியினின்றும் தடுத்து, வர்த்தகனிடம் ஒப்புவித்து விட்டு அரண்மனை சென்றான். அப்பால், மறு நாள் அரசன் தனக்குத் தலை நோகக் கண்டிருக்கின்ற தென்று கூறிப் படுத்துக்கொண்டு, வைத்தியர்க ளெல்லாரையும் அழைத்து வரும் படி தன் வேலைக்காரனுக்கு உத்தரவிட்டான். வேலைக்காரன் எல்லா வைத்தியர்களையும் அழைத்துக் கொண்டு வந்தான். அரசன், அவர்க ளொவ்வொருவரையும் தனித் தனியே யழைத்து, "கடந்த இரண்டு நாளைக்குள் நீ யாருக்கு எந்த விதமான ஔஷதம் கொடுத்தாய்?" என்று கேட்டான். அவர்களுள் ஒருவன், "சென்ற இரண்டு நாட்களுக்கு முன் தான் மாத்ரு

தத்தன் என்னு மொரு வர்த்தகனுக்கு நாகபலே யென்னும் ஓஷதியை உபயோகிக்கும்படி தெரிவித்தேன்'' என்ருன். அரசன் கேட்டு உடனே மாத்ரு தத்த னென்னும் அவ் வர்த்தகனை வர வழைத்து, "உனக்கு நாகபலே யென்னும் ஓஷதியைக் கொண்டு வந்தது யார்?'' என்று வினவினன். மாத்ரு தத்தன், "பிரபுவே! என் வேலேக்காரன் கொண்டு வந்தான்'' என்ருன். அரசன் அவ் வேலேக்காரனை அக் கணமே யழைத்து வரச் சொல்லி, அவனைப் பார்த்து, "நீ நாகபலேக்காக மரத்தி னடியிற் பறிக்கும் போது உனக்குக் கிடைத்தனவே, அந்த ஸ்வர்ணங்கள் பிராமண னுடைய பொருள்கள்; அவைகளைக் கொடுத்து விடு'' என்று கட்டளை யிட்டார். வேலேக்காரன் அந்த நிமிஷமே அதை ஒப்புக் கொண்டு பயந்து தன் வீட்டிற்குச் சொல்லி யனுப்பிப் பொருளை வரவழைத்து அரசனிடம் கொடுத்தான். பிரஸேநஜித் தரசன் பிறகு அவ் வந்தணனை வர வழைத்து, அவனிடம் அவனுடைய பொருளேக் கொடுத் தனுப்பினன். தா னிழந்த பொருளை மீண்டு மடைந்த அவ் வந்தணன் வெளியே சஞ்சரித்த பிராணனை மீண்டு மடைந்தது போல் சந்தோஷித்தான்.

இவ் வாறு, ப்ரஸேநஜித்து ராஜன் தன் புத்தியால் பணத்தி நிமித்தம் உயிரை விட நிச்சயித்த ஒரு அந்தணனைச் காப்பாற்றி னன். ஆகையால், எப்போதும் புத்தியே சிறந்தது. அது பராக்ரமத்தையும் அதிகரிக்கும். இப்படிப்பட்ட காரியங்களில் பராக்ரமம் என்ன செய்யும்? யோகேசுவர! நீ உன் அறிவால் களிங்க ஸேனைக்கு ஏதேனும் தோஷ மிருப்பதாகத் தெரிந்து கொள்ளும்படி செய்யவேண்டும். இந்தக் களிங்க ஸேனையினிடம் தேவர்களும், அசுரர்களும் ஆசை கொள்கின்ருர்கள். அதற் கேற்றபடி நீயும் இரவில் ஏதோ ஒரு சப்த முண்டாவதாய்க் கேட்டிருக்கிருய். இந்தக் களிங்க ஸேனைக்குத் தோஷ மேதேனு மேற்பட்டு விடுமாயின், நமக்குக் கஷ்ட முண்டாகாது. வத்ஸ ராஜனும் களிங்க ஸேனையை மணந்து கொள்ள விரும்பான். அதர்மமும் நேரிடாது'' என்று கூறினன்.

இதைக் கேட்ட பிர்ம்ம ராக்ஷஸனுகிய அந்த யோகேசுவரன், கம்பீரமான புத்தியை யுடைய அந்த யௌகந்தராயனை நோக்கி, "நீதியில் உமக்குப் பிரஹஸ்பதியை யன்றி வேறு யாவர் நிகராவர்; உன் யோஜனையானது ராஜ்ய மாகிற விருக்ஷத்திற்கு, அமுத வருஷம் போ லாகின்றது. நான் புத்தியிலும், சித்தியிலும் களிங்க ஸேனையி னுடைய நிலைமையை யெப்பொழுதுங் கவனிக் கின்றேன்" என்று கூறி மறைந்தான்.

நா டோறும் களிங்க ஸேனை தன் மாளிகையின் உப்பிரி கைக்குச் செல்வ துண்டு, அப் பொழுது சில சமயம் உதயந ராஜனை அவ னுடைய மாளிகையின் மேன் மாடிமீ துலாத்தக் காண்பாள். அதனுல் மநம் வாடுவாள். எப் பொழுது இந்தச் சுந்தர ரூபனை மணக்கத் தருணம் வாய்க்கு மென்று எண்ணி வெம்புவாள். இவள் என்ன செய்யக் கிடக்கிறது. எதற்கும் வேளை வரவேண்டாமா?

இவ்வா றிருக்கையில், ஏற்கனவே இவள் மீது காதல் கொண்டு தன் எண்ணம் நிறைவேறுவதன் பொருட்டு, பரம சிவ னிடம் வரம் பெற்ற வித்யாதர அதிபனுகிய மதந வேகன் என்பவன் களிங்க ஸேனை உதயநனிடம் ஆவல் கொண்டு இங்கு வந்திருப்பது கண்டு, இராக் காலங்களில் இங்கு வந்து ஆகாய மார்க்கத்தில் சுற்றிக்கொண் டிருக்கிரு னுகையால், அவன் ஒரு நா ளிரவு உதயநன் போல வேடம் பூண்டு, இந்தக் களிங்க ஸேனையின் மாளிகைக்குள் பிரவேசித்தான். இவனைக் கண்டதும் வாயிற் காப்பவர்கள் வணங்கினுர்கள். "மந்திரிகள் ஏற்படுத்தி யிருக்கும் கால தாமதத்திற்கு இணங்காமல் இங்கு வருகின்ருன் அரச" னென்று கருதினர். அவனைக் கண்ட களிங்க ஸேனை அரச னெனவே யெண்ணி நடுக்கமும், பயமும் கொண்டு பர பரப்புடன் எழுந்தாள். அப் பொழுது ஆபரணங்கள் சப்த மிட்டன. அவைகள் அவ் வாறு சப்த மிடுவது உதயந னல்ல இவன் என்பதைத் தெரிவிப்பது போ லிருந்தது.

அவ் வாறு, மாறு வேடம் பூண்டு சென்ற அந்தக் கந்தர்வன் தன்னை உதயந னெனவே நம்பும்படி செய்து காந்தர்வ விவாகம்

செய்து கொண்டான். இச் சமயம், யோகேசுவரன் வழக்கம் போல் அங்கே வந்து பார்க்க, அவள் உதயநனோ டிருக்கக் கண்டு ஆச்சரிய மடைந்து, மந்திரியிடம் வந்து தெரிவித்தான். மந்திரி, "அப்படியா! நீ இப்பொழுது, உன் யோகவலுவால் வாஸவ தத்தை யிடம் உதயந ராஜ னிருக்கின்ருனு? இல்லையா? வென்று பார்த்து வா" வென்று ஆக்ஞாபிக்க, அவன் அவ் வாறே சென்று பார்த் தான். அங்கே உதயநன் வாஸவ தத்தையுட னிருக்கக் கண்டு மகிழ்ச்சி யடைந்து, உடனே வந்து மந்திரி யிடம் கூறினுன். மந்திரி "இஃதென்ன விந்தையா யிருக்கின்ற" தென் றெண்ணிச் சற்று யோசித்து, "களிங்க ஸேனையி னிடம் இரகஸ்யமாக யாரோ உரு மாறி வந்திருக்கின்ரு" னென்று நிச்சயித்து, அவ னுடைய ரூபத்தைத் தெரிந்து கொண்டு வரும்படி அந்த யோகேசுவர னுக்கு ஆக்ஞாபித்தான். யோகேசுவரன் களிங்க சேனையின் மாளிகைக்குட் பிரவேசித்து, படுக்கை அறையை கவனித்தான். அங்கே வித்யாதர உருவத்தோடு நித்திரை புரியும் மதந வேகனைப் பார்த்தான். உடனே அங்கிருந்து புறப்பட்டு மந்திரி யிடம் வந்து, முக மலர்ச்சியுடன் அவனைப் பார்த்து, "மந்திரி! நீதிக் கண்ணுல் தாங்கள் தெரிந்து கொள்வது போல எங்களால் தெரிந்து கொள்ள முடியாது. பிரபுவான அரச னுடைய இந்தக் காரியமானது ஸாதிக்க முடியாத தாயினும், உமது யோசனையால் நிறை வேறிற்று. ஆதித்த னில்லாத ஆகாயமும், நீ ரில்லாத தடாகமும், ஆலோசனை கூறுவா ரில்லாத ராஜ்யமும், ஸத்திய மில்லா வார்த்தையும் எதற்குப் பிரயோஜநம்." என்று கூறினுன்.

யௌகந்தராயணன் இவ் வாறு கூறிய யோகேசுவரனிடம் அன்போடு சற்று நேரம் சம்பாஷித்துக் கொண்டிருந் தனுப்பி விட்டு, மறுநாள் காலையில் வத்ஸ ராஜனைப் பார்க்கச் சென்று அவ னோடு வழக்கம் போல் சற்று நேரம் கதை சொல்லிக் கொண்டி ருந்து விட்டு அப்பால், "மகா ராஜாவே! இந்த களிங்க ஸேனை தன் னிச்சைப்படி நடப்பவள். தாங்கள் மணஞ் செய்து கொள்ளத் தகாதவள். இவள் தன் விருப்பப்படி பிரஸேநஜித்து ராஜனைப் பார்க்க வந்தாள். அவன் வயோதிகனுக விருப்பதனுல் அவனை

விரும்பாமல் தங்க ளுடைய ரூபத்தில் ஆசை கொண்டு இங்கு வந்திருக்கின்றாள். அல்லாமலும், இவள் வேறு புருஷ னிடம் பற்றுத லுடையவ ளென்று தெரிகின்றது'' என்றான். அரசன், ''இந்தக் களிங்க ஸேனையோ நல்ல வம்சத்தில் பிறந்தவள். அவள் இவ் வாறு செய்யக் காரண மென்ன? நம் முடைய அந்தப் புரத் தின் மத்தியில் பிரவேசிப்பவன் யாவன்?'' என்று கூறி வியப் புற்றான். யௌகந்தராயணன், ''தேவ! இப் பொழுதே பிரத்யக்ஷ மாக உமக்கு இத னுண்மையைக் காட்டுகின்றேன். இந்தக் களிங்க ஸேனையைத் தேவர்களும், சித்தர்களும் விரும்புகின்றனர். அப்படியிருக்கும் அவளை இங் குள்ள மானிடருள் யாரே விரும்பு கிறவர்? அரசனே! தேவர்களின் கதியைத் தடை செய்ய யாருக்கு வல்லமை யுண்டு. தாங்கள் இப்போது என் னுடன் வரின் நேரில் பார்க்கலாம்'' என்று கூறினன்.

உதயநன், ''நல்லது; இன் றிரவு போய்ப் பார்ப்போம்'' என, யௌகந்தராயணன் விடை பெற்றுச் சென்று வாஸவ தத்தையைக் கண்டான். வாஸவ தத்தை மந்திரியை அன்போடு வரவேற் றுப சரித்தாள். மந்திரி யௌகந்தராயணன், ''தேவி! பட்டமகிஷியாகிய பத்மா வதியைத் தவிர மற்றொரு ஸ்திரீயை அரசனுக்கு விவாகம் செய்விப்ப தில்லை யெனப் பிரதிக்ஞை செய்திருந்தே னல்லவா? அது இப் பொழுது நிறை வேறிற்று'' என்று கூறிக் களிங்க ஸேனை யைப் பற்றிய வரலா றனைத்தும் தெரிவித்தான். வாஸவ தத்தை, ''மந்தரி! உமது சிக்ஷையின் அநுஷ்டாந பலன் இது!'' என்று கூறிப் புகழ்ந்தாள். யௌகந்தராயணன் பிறகு அங் கிருந்து தன் மளிகை சென்றான்.

அன்று அர்த்த ராத்திரி வேளை யாயிற்று. ஜநங்க ளெல் லோரும் நன்றாய் நித்திரை செய்யும் அச் சமயம் யௌகந்தராயண னும், உதயநனும், களிங்க ஸேனையின் மாளிகை சென்றனர். யௌகந்தராயணன், அரசனைப் படுக்கை யறையிற் சென்று பார்க்கும்படி கூற, அரசன் அவ்வாறே, சந்தடி செய்யாமல் அவ் வறைக்குள் சென்று பார்த்தான். அங்கே களிங்க ஸேனையி னருகே அந்த மதந வேகன் நித்திரை புரிவதைக் கண்டான்.

உடனே ஸாகஸம் செய்த அந்த மதந வேகனைக் கொல்லச் சிநந்து கத்தியை உருவினன். மதந வேகன் அதற்குள் விழித்துக் கொண்டு தன் வித்தையால் வித்யாதரனாக உருக்கொண்டு விரைவில் ஆகாயத்தில் கிளம்பினன். உடனே அரசனும் அங்கோரிடத்தில் மறைந்தான். களிங்க ஸேனையும் அதே க்ஷணத்தில் விழித்துக் கொண்டு தன்னிடம் சயநித்துக் கொண்டிருந்த புருஷனைக் காணமல், "என் உதயந மகாராஜன் என்னை எழுப்பி விட்டன்றோ செல்வது வழக்கம். இன்று நான் நித்திரை செய்யும் பொழுதே போய் விட்டாரே" என்று கூறி, நாலா பக்கமும் பார்த்தாள். இப்பொழுது, யௌகந்தராயணன் அரசனிடம் "மெதுவாய்க் கவனித்தீர்களா? தங்களுருவங் கொண்டு வந்து எவனோ ஒருவன் இவளைக் கெடுத்து விட்டான். அவனை நான் யோக வன்மையாலறிந்து, இப்பொழுது, நேரே தங்களுக்குக் காட்டினேன். அவன் தேவாம்ச முடையவனாகையால், அவனைக் கொல்ல முடியவில்லை" என்று கூறினன். அரசன் பிறகு, அந்த யௌகந்தராயணனை யழைத்துக் கொண்டு களிங்க ஸேனையிடம் சென்றான். களிங்க ஸேனை இவர்களைக் கண்டதும் பரபரப்புடனெழுந்து, "பிரபுவே! இப்பொழுது, தானே வெளியே சென்றீர்கள். அதற்குள் மந்திரியை எப்படி யழைத்துக் கொண்டு வந்தீர்கள்?" என்று கேட்டாள். யௌகந்தராயணன், "களிங்க ஸேனே கேள்; எவனோ ஒருவன் உன்னை வஞ்சித்து அரசனுருவங் கொண்டு வந்து மணம் புரிந்து கொண்டான். எங்கள் பிரபுவாகிய அரசன் உன்னை மணஞ் செய்து கொள்ளவில்லை" என்றான். இதைக் கேட்டவுடன் களிங்க ஸேனை மநங் கலங்கிப் பிரமித்து அரசனை நோக்கி, "என்னை நீர் காந்தர்வ விதிப்படி விவாகஞ் செய்து கொள்ளவில்லையா? முன் துஷ்யந்தன் சகுந்தலையை மறந்தது போல் மறந்து போனீர் போலும்" என்று கேட்டாள்.

இவ்வாறு களிங்கஸேனை கேட்க அரசன் தலை குனிந்தவாறு, "நான் உன்னை ஸத்தியமாக மணஞ் செய்து கொள்ளவில்லை. சற்று முன் தான் நானிங்கே வந்தேன். நான் ஒன்றும் அறியேன்" என்றான். களிங்க ஸேனை "என்ன ஆச்சரிய மிது"

என்று பிரமித்த வாறு நின்ருள். யௌகந்தராயணன், அரசனை நோக்கி, "உண்மை வெளி யாயிற்று. வாருங்கள், நாம் போவோம்,!" என்று கூறி, அரசனை யழைத்துக்கொண்டு அரண் மனை போய்ச் சேர்ந்தான்.

அப்பால், அந்தக் களிங்க ஸேனை தன் இனத்தை விட்டுப் பிரிந்த பெண் மானை யொத்து மநங் கலங்கினள். புருஷனுடன் ஸம்போகம் செய்தமையால் மகரிகாதி பத்ரிகைக ணீங்கிய முக கமல முடையவளும், சிதறுண்ட வண்டுக் கூட்டம் போன்ற கூந்தலை யுடையவளு மாகிய களிங்க ஸேனை, யானையால் கலக்கப் பட்ட தாமரை யோடை போ லாயினள். கந்நிகைப் பருவத்தை யிழந்தவளும், உபாயக் கிரம மறியாதவளு மாகிய களிங்க ஸேனை ஆகாயத்தை நோக்கிக் கை குவித்து நின்று, "எவ னொருவன் உதயநன் போல வேடம் பூண்டு என்னை மணந்து கொண்டானே குமாரப் பருவத்தின னாகிய அந்த ஆடவன் எனக்கு இப் பொழுது இங்குப் பிரஸந்நமாகக் கடவன். அவனே எனக்கு ஏற்ற நாயகன்" என்ருள்.

இவ் வாறு களிங்க ஸேனை கூறியதும், வித்யாதராதிபனுகிய மதந வேகன், தேவர்களுக் குரிய ரூபத்துடனும், ஹாரம், கேயூரம் இவைகள் பூண்ட திருமேனி யுடனும் ஆகாயத்தி லிருந்து இறங்கினுன். களிங்க ஸேனை, "நீ யார்" என்று கேட்க, அவன், "சுந்தரி! நான் மதந வேக னென்னும் பெய ருடையவன்; வித் யாதரர்களுக்குப் பிரபு. நீ முன் உன் தந்தையின் கிருகத்தி லிருக்கும் போது உன்னை நான் பிரதமத்தில் தரிசித்ததும், உன்னை யடைய விரும்பித் தவம் புரிந்து பரமேசுவரனிடம் வரத்தைப் பெற்றேன். நீ உதயந ராஜனிடம் மோகம் கொண்டு இங்கு வந்திருப்பது தெரிந்து அவ் வரச னுடைய உருவங் கொண்டு உன்னை உபாயத்தால் மணந்து கொண்டேன்" என்று கூறினுன்.

மதந வேக னுடைய சொற்க ளாகிய அம்ருதம் செவியில் வழியவே, களிங்க ஸேனையின் இருதய கமலம் மலர்ந்தது. அவள் என்று மடையாத மகிழ்ச்சி யடைந்தாள். பின்னர், மதந

வேகன் அவளுடன் அன்போடு சம்பாஷித்துக் கொண்டிருந்து தக்க சமாதாநங்கள் கூறி "நான் திரும்ப இங்கே வருகின்றேன். நீ இங்கேயே யிரு" என்று கூறி விட்டு மறைந்தான். தன் கணவன் கிருகம் தேவர்க ளிருக்கக் கூடிய தாயும், மானிடர் செல்லக் கூடாததாயும் இருப்பதையும், தன் தந்தையின் கிருகம் தன்னால் நிக்ரகிக்கப்பட்டதையும் சிந்தித்துப் பார்த்து, மதந வேக னுடைய உத்தரவுப்படி அங்கே யிருந்து வந்தாள்.

7-வது தரங்கம்
முற்றிற்று.

8-வது தரங்கம்.

இவ் வாறிருக்கையில், உதயந ராஜன் ஒரு நாள் இரவில் களிங்க ஸேனையை நினைத்துக் கொண்டு மன்மத தாபமுற்றுத் திடீரென்று அப் பொழுதே படுக்கையி லிருந் தெழுந்து தனியே களிங்க ஸேனை யிருக்கும் அரண்மனை சென்றான். களிங்க ஸேனை அரசனைக் கண்டதும் வணங்கி யுபசரித்தாள். அரசன் அவளிடம் மகிழ் வுற்றுத் தன்னை விவாகம் புரிந்து கொள்ளும்படி பிரார்த்தித்தான். களிங்க ஸேனை, நான் வே றொருவர்க் குரியவளென்பதை நீ ரறியீரோ? அப்படி யிருக்க என்னை விரும்புவது நியாயமோ?" என்று கூறினாள். அரசன், "பெண்ணே! நீ மூன்றாவது புருஷனை யடைந்தவ ளல்லவா? ஆகையால் நீ வேசி யாகின்றாய். உன்னை யடைவதில், பிறர் மனைவியைப் புணரும் தோஷம் எனக்கு ஏற்படாது," என்று கூறினான். களிங்க ஸேனை, 'பிரபுவே! நான் உம்மை உத்தேசித்து வந்தேன். மதந வேகன் என்னும் வித்யாதரன் உம்மைப் போல் வேஷம் பூண்டு வஞ்சனையினால் என்னை விவாகம் செய்து கொண்டான். ஆகையால் நான் அவனையே புருஷனாகக் கொண்டேன். நான் எப்படி வேசி யாவேன்? உறவினர்களுக் கடங்காமல் தன் இச்சைபடி நடக்கும் ஸ்திரீகளுக்கு இவ் வாறான

விபத்துக்க ளுண்டாவது சகஜமே யாம். அதிலும் என் போன்ற பாலிகைகளைப் பற்றிக் கேட்க வேண்டுமா? நான் இங்கே வரப் புறப்படும் போது நேர்ந்த சில அபசகுநங்களைக் கண்ட என் தோழி என்னைத் தடுத்தாள். அதைக் கேளாமல் நான் புறப்பட்டு வந்து தங்களுக்குத் தூ தனுப்பினேன். அதன் பயன் போலு மிது. தாங்கள் என்னை பலாத்காரமாகக் கைப்பற்றுவீர் களாயின், நான் என் உயிரை மாய்த்துக் கொள்வேன். நல்ல வம்சத்திற் பிறந்தவர்களுக்குள் எந்த மாது தான் கொண்ட புருஷனுக்குத் துரோகம் செய்வாள்? இதற் கொரு கதை யுண்டு; கூறுகிறேன்; தயை செய்து கேட்கவேண்டும்'' என்று கூறுகின்றாள்.

முன் னொரு காலத்தில் சேதி தேசத் தரசன் இந்திர தத்தன் என்பவ னொருவ னிருந்தான். அவன் தன் சரீரம் அழியுந் தன்மைய தென்ப துணர்ந்து புகழு டம்பை விருப்பிப் பாபங்களைப் போக்கும் புண்ய நதிக் கரையில் ஒரு பெரிய தேவாலயத்தை நிர்மாணித்து, அந்த ஆலயத்திற்குப் பக்தியுடன் நா டோறுஞ் சென்று கடவுளைத் தொழுது வருவான். ஜநங்களும் அங்குச் சென்று நதியில் நீராடிக் கடவுளைத் தொழுது திரும்புவார்கள்.

இவ் வா றிருக்கையில், ஒரு நாள் இந்திர தத்தன் அந் நதிக்கு வழக்கம் போல் சென்று நீ ராடினன். அங்கு அப் பொழுது ஒரு ஸ்த்ரியும் வந்து ஸ்நாநம் செய்து கரை யேறினாள். அவள் அவ் வூர் வியாபாரி ஒருவ னுடைய மனைவி. அவ் வியாபாரி யாத்திரை போயிருந்தான். அவள் தேகம் மநத்தைக் கவரத் தக்க பே ரெழிலோடுங் கூடியதா யிருந்தது. அதற் கேற்பத் திவ்யாபரணங்கள் பூண்டு உயர்ந்த வஸ்திரந் தரித்துக் கொண் டிருந்தாள். அவள் மன்மத ராஜ தானியே நடந்து வருவது போல் விளங்கினள். இப்படிப்பட்ட அந்த ஸ்த்ரீயை இந்திர தத்த ராஜன் விரும்பினன். அதை யறிந்த அந்த ஸ்த்ரீ, ''பிரபுவே! நீர் எல்லோரையும் ரக்ஷிப்பவர். தாங்கள் பிறர் மனைவியை ஸ்பரிசிப்பது தகுமா? என்னைத் தாங்கள் பலாத் காரமாகத் தொடுவீ ராயின், அது அதர்ம மாகு மல்லவா? அல்லாமலும், நான் உயிரை அக் கணமே விடுவேன். அந்தப்

பாபமும் தங்களைப் பாதிக்கும். பிறர் எனக்குக் கெடுதி செய்யின் அதை நான் பொறுக்க மாட்டேன்'' என்று கூறினுள். இவ்வாறு நியாயங் கூறியும், இந்திர தத்த ராஜன் கேளாமல் பலாத்காரம் செய்ய ஆரம்பித்தான். அந்த ஸ்திரீ, "தன் கற்புக்குப் பங்கம் நேர்ந்து விடுமோ வென்று பயந்தாள். உடனே அந்தப் பயத்தினுல் அவள் மார்பு வெடித்தது. பிராணனும் அக் கணமே அவளை விட்டுப் பிரிந்தது. அரசன் வெட்க மடைந்து அங்கிருந்து வருத்தத்துடன் அரண்மனை வந்து சின் னுட்களில் அதே வருத்தத்தினுல் மரணமானுன்'' என்று இக் கதையைக் கூறிவிட்டு, அரசனை நோக்கிப் பய பக்தியுடன், "அரசனே! அதர்ம சிந்தனை வேண்டாம்; நமக்கும் பிராண ஹாநி நேரிட வேண்டாம். இந்தத் துர் எண்ணத்தை மறந்து விடுங்கள். நான் இங் கிருந்து நிர்ப்பய மாக வசித்து வர உத்தரவு கொடுங்கள். இன்றேல் நான் வே றெங்கேனும் செல்கின்றேன்.'' என்ருள்.

இதைக் கேட்டதும், அரசன் யோசித்த வாறே சற்று நேர மிருந்தான். பின்னர் அந்த மன்னன், தர்மாதர்மங்களை யுணர்ந்தவனுகையால் நல்ல புத்தியை யடைந்து, "இராஜ புத்திரி! நீ உன் பர்த்தாவுடன் இந்த இடத்தில் சுக மாக வாசஞ் செய்யலாம். நான் உன்னை ஒன்று மினிச் செய்வ தில்லை; அஞ்ச வேண்டாம்'' என்று கூறிவிட்டுத் தன் அரண்மனை சென்ருன். இவற்றை யெல்லாம் ஆகாயத்தி லிருந்து கேட்டுக் கொண் டிருந்த மதந வேகன் என்னும் கந்தர்வன் அக் கணமே களிங்க ஸேனை யிடம் வந்து, "பிரியே! மங்கள குண முடையவளே! இவ் வாறு நீ செய்யா விடின் நன்மை யுண்டாகாது; மகிழ்ச்சி யடைந்தேன்'' என்று கூறி அவளைப் புகழ்ந்து, அன் றிரவு அவளோ டிருந்து சென்ருன். அப்பால், அந்தக் கந்தர்வன் அங்கு வந்து களிங்க ஸேனையுடன் இரவில் தங்கி யிருப்பதும், பிறகு செல்வது மாக விருந்து வந்தான். களிங்க ஸேனை ஒரு மானிட ஸ்திரீயா யிருந்தும் தேவர்களுக் குரிய சுகங்களை யநுபவித்துக் கொண்டி ருந்தாள். வத்ஸ ராஜனும், களிங்க ஸேனையி னிடம் கொண் டிருந்த அன்பை மறந்து, மந்திரி யின் மொழிகளை யெண்ணி, வாஸவ தத்தை, பத்மா வதி, ராஜ்யம்

மைந்தன் இவர்களை மீண்டும் புதி தாக அடைந்ததாகச் சந்தோஷித் தான். வாஸவ தத்தையும், பத்மா வதியும் நீதி யாகிய கற்பகக் கொடி பலன்களை யடைந்தது போல், தாங்கள் ஸித்தி பெற்றதைக் கருதி யாநந்த மடைந்திருந்தனர்.

சின் னுட்களுக் கப்பால் களிங்க ஸேனை கர்ப்பந் தரித்தாள். முக கமல மானது வெளுத்தது. நா வானது பற் பல ருசியான பதார்த்தங்களையும், கனிகளையும் விரும்பிற்று. ஸ்தநத்தின் நுனி கறுத்து மன்மத னுடைய மத மென்னும் முத்திரை கொண்டு அடை யாள மிட்டதற் கொப்பாகத் தோன்றிற்று. இத் தருணத்தில் ஒரு நாள் மதந வேகன் அவ ளிடம் வந்து, "களிங்க ஸேனே! எப் பொழுது மானிட கர்ப்ப முண்டாகிறதோ, அப் பொழுது அதை விட்டு விலகி வெகு தூரம் செல்ல வேண்டு மென்பது தேவர்க ளாகிய எங்களுக்குள் ஏற்பட்ட தோர் சங்கேதம். முன் கண்வ மகரிஷியி னுடைய ஆசிரமத்தில், மேநகை யாகிய தேவ ஸ்த்ரீ சகுந்தலையை விட்டுச் சென்று ளல்லவா? நீ முன் அப்ஸர ஸ்த்ரீயா யிருந்தாய்; இப் போது இந்திர னுடைய சாபத்தால் மானிடத் தன்மையை யடைந்திருக்கின்ருய். அதனுலே தான் வேசி யென்னும் பழிப் பான வார்த்தை உனக் குண்டாயிற்று. உனக்குப் பிறக்கும் பிள்ளையை நீ காப்பாற்று. நான் என் னிருப்பிடம் செல்கின்றேன். நீ யெப் போது என்னை நினைக்கின் ருயோ, அப்போது வருகின்றேன்" என்று கூறினுன். களிங்க ஸேனை இம் மொழி கேட்டதும், ஹா! என்று சோர்ந்து கண்களில் நீர் பெருக்கினுள். தன்னையே மறந்து அவச மானுள். அது கண்ட மதந வேகன் மந மிரங்கி, "பயப்படாதே; நீ எப்போது என்னை நினைக்கின்ருயோ, அப் பொழுது நான் தவருமல் வருகின்றேன்" என்று கூறி, அவளைச் சமாதாநப் படுத்தி விட்டுத் தன் இருப்பிடம் சென்றுன். களிங்க ஸேனை, தோழி போன்ற வத்ஸ ராஜ னுடைய கை நிழலை ஆசிரய மாகக் கொண்டு தனக் குண்டாகும், ஸந்ததி யிடம் அன் புடைய மநத்துடன் அந்த உய்யாந வநத்திலேயே யிருந்து வந்தாள்.

இச் சமயத்தில் ரதிதேவி யானவள் தன் கணவனைச் சரீரத் தோடு மீண்டு மடைய வெண்ணங் கொண்டு பக்த பாராதீனனாகிய முக் கண்ணனைக் குறித்துத் தவம் புரிந்து வந்தாள். அவளுக்கு மங்கை பங்காள னாகிய மகா தேவன் இரங்கி, அவள் முன் தோன்றி, "ரதி! முன் என் னுடைய நெற்றிக் கண்ணுக் கிரையா யழிந்த உன் கணவன் என்னை மீறிய தோஷத்தால் மானிட யோநியிற் பிறந்து நரவாஹந தத்த னென்னும் பெய ருடன் வத்ஸ ராஜ னுடைய கிருகத்தில் வளர்ந்து வருகின்றான். நீ என்னைப் பூஜித்தமையால் யோநி சம்பந்த மில்லாமலே உண் டாகப் போகின்றாய். பிறகு உன் பர்த்தாவை நீ யடையப் போகின்றாய்" என்று கூறி விட்டு, பிர்ம தேவனை வர வழைத்து, "களிங்க ஸேனை தேவ குமாரனைப் பெறப் போகின்றாள். அந்த குமாரனை மாயையினா லபகரித்து அப்புறப் படுத்தி விட்டு, அந்த இடத்தில் தேவ சரீரத்தை விடும் இரதியை மானிடக் கந்நிகை யாகப் படைத்து அங்கு வைத்து விடு" என்று ஆக்ஞாபித்தார். பிர்ம தேவன், பரம சிவ னுடைய கட்டளையைச் சிரமேற் கொண்டு "அவ் வாறே செய்கின்றேன்" என்று கூறி விடை பெற்றுச் சென்றான்.

அப்பால் களிங்க ஸேனை பத்தாவது மாதம் நிறைந்ததும் புத்திரனை யீன்றாள். அந்தப் பிள்ளை பிறந்த அக் கணமே பிர்ம தேவர் மாயையால் அவ்விடத்திற் பிரவேசித்து அதை யபகரித்து அப்புறப்படுத்தி விட்டு, ரதியைச் சிறு குழந்தை யாக்கி அங்குக் கிடத்தி விட்டு மறைந்தார். அங் கிருந்தா ரனைவரும் களிங்க ஸேனைக்குப் பிறந்தது பெண் மக வென்றே தீர்மானித்தார்கள். அந்தப் பெண் மகவு பகலில்: அதினும் பிரதமை யன்று உதய மான சந்திர ரேகை போல் விளங்கிற்று. இந்தக் குழந்தையின் தேஜ ஸால் அங் கிருந்த ரத்திந தீப ஜுவாலையின் வரிசைகள் ஒளி மழுங்கியது போ லாயின. களிங்க ஸேனை அந்தப் பெண் குழந்தை யிடம் புத்திரப் பேற்றை யடைந்ததற் கொப் பான ஸந்தோஷம் பாராட்டினாள்.

இவ்வளவு அழகு வாய்ந்த வொரு பெண் குழந்தை களிங்க ஸேனைக் குண்டா யிருப்பது உதயந ராஜன், பத்மா வதி, வாஸவ தத்தை, யௌகந்தராயணன் இவர்களுக் கெட்டியது. உதயநன் திடீ ரென்று யௌகந்தராயண னிருக்கும் பொழுதே வாஸவ தத்தையை நோக்கி, "தேவி! இந்தக் களிங்க ஸேனை தேவ ஸ்த்ரீ யாகின்றாள். சாப வசத்தால் மாநிட ஸ்த்ரீ யாயினள். இவ ளிடம் இப்போ துண்டா யிருக்கும் பெண் குழந்தை தேவாம்ச முடையது. ஆச்சரிய மான ரூப முடைய இந்தப் பெண் நமது குமாரன் நரவாஹந தத்தனுக்கு நேரான அழகு வாய்ந்தவள். அவனுக்குப் பட்ட மகிஷி யாகக் கூடிய பாக்கியம் அப் பெண் ணிடத் துண் டென்று ஊகிக்கின்றேன்" என்றான். இதைக் கேட்டதும் வாஸவ தத்தை உதயநனை நோக்கி, "மகா ராஜனே! ஏன் இவ் வாறு, அகாரண மாகப் பேசுகின்றீர்? பரிசுத்த மான தாயின் வம்சமும், தந்தையின் வம்சமும், வாய்க்கப் பெற்ற நமது புத்திரன் எங்கே? வேசியின் கர்ப்பத்தி லுண்டான கந்நிகை எங்கே?" என்றாள். அரசன் சற்று ஆலோசனை செய்து, "தேவி! நான் என் சுபாவத்தில் பேசிய பேச் சல்ல; என் இருதயத்தில் யாரோ ஒருவ ரிருந்து இவ் வாறு பிரேரேபிக் கின்றார். மாதே! ஆகாயத்தி லிருந்தும் நரவாஹந தத்தனுக்கு முன் னேற்பட்டிருந்த மனைவி இந்தக் கந்நிகை தான் என்று யாரோ கூறக் கேட்கின்றேன். இந்தக் களிங்க ஸேனை வேசி யல்ல. ஒருவனுக்கே மனைவி யாக விருப்பவள். நல்ல வம்சத்தி லுதித்தவள். முன்னூற் செய்த கர்ம வசத்தால் இவளுக்கு வேசி யென்னும் வசைச் சொல் உண்டாயிற்று; மற்றப்படி வேறு வித்தியாச மில்லை" என்று கூறினான்.

உடனே யௌகந்தராயணன், உதயநனை நோக்கி, "தேவ! கேட்க வேண்டும்; மன்மதன் இறந்த பிறகு சிவனைக் குறித்து ரதி தேவி தவம் புரிந்தாள். சிவன் அவள் தவத்திற் குகந்து பிரத்தி யக்ஷமாக வந்து, "மண் ணுலகத்தில், சரீரத்தோடு பிறந்திருக்கும் உன் கணவனுடன், மானிடத் தன்மையை யடையும் உனக்கு ஸம்பந்தம் உண்டாகும்" என்று வர மளித்து மறைந்தனர். தங்

களுடைய குமாரன் நரவாஹந தத்தன் மன்மத னுடைய அவ தார மென்று முன்னரே தேவ வாக் குண்டாயிருக்கிற தன்றோ? அந்தப் பரம சிவ னுடைய ஆஞ்ஞைப்படி ரதி தேவி மானிட ஸ்திரீயாகப் பிறக்க வேண்டும். இஃதிவ் வாறிருக்க, களிங்க ஸேனையைப் பாது காத்து வந்த சேடிமார்களும் சென்ற சில நாட் களுக்கு முன் களிங்க ஸேனையின் கர்ப்பம் இந் நாள் இருந்ததை விட வேறு வித மாக மாறியிருக்கின்ற தென்று என்னிடம் இரக சியமாகக் கூறிப்போயினர். அல்லாமலும், தங்களுக்கும் மநத்தில் இதற் கொத்த தோற்ற முண்டாயிருக்கின்றது. தேவர்களுடைய மாயையால் ரதி தேவி யோநி சம்பந்த மின்றி உண்டாயிருக்க வேண்டு மென்று கருதுகின்றேன். அந்தப் பெண் மன்மத அவ தார மாகிய தங்களுடைய புத்திரனுக்கு மனைவி யாகலாம். இதற்கு அநுகுண மான யக்ஷ னுடைய கதை யொன் றிருக்கின்றது. கூறுகின்றேன் கேளுங்கள்.

விருபாக்ஷன் என்னு மொரு யக்ஷ னிருந்தான். அவன் குபேர னுடைய சேவக னாகி யிருந்தான். ஆனால் அவன் நிதிகளைக் காக்கும் யக்ஷர்களுக்கு அதிபதியாக இருந்தான். இவன் ஒரு சமயம் மதுரைமா நகரத்திற்கு வெளிப் பக்கத்தி லிருக்கும் நிதி யைக் கற்றூண் போல் அசையாம லிருந்து காவல் புரியும்படி ஒரு யக்ஷனுக்கு ஆக்ஞை செய்திருந்தான். இப்படி யிருக்கையில், அந்த மதுரையி லிருக்கும் அந்தண னொருவன் அந்த நிதியைத் தேடிக் கொண்டு கையில் ஒரு விளக்கோடு அங்கே வந்தான். இவன் சிவ பக்தன். இவனுக்கு நிதிக ளிருக்கு மிட மெல்லாந் தெரியும். அவன் இவ் விடம் வரவே அவ னுடைய கைத் தீபம் தவறி விழுந்தது. அதனால் அவன் இங்கே நிதி யிருப்பது நிச்சய மெனத் தீர்மானித்துத் தன் னுடைய நண்பர்க ளாகிய சில வேதியர் களை யழைத்துக் கொண்டு அந்த இடத்தை வெட்டி நிதியை யெடுக்க முயற்சித்தான். அங்குக் காவல் புரிந்த யக்ஷன் அதைக் கண்டதும் விரைந் தோடி விருபாக்ஷ னிடம் தெரிவித்தான். விருபாக்ஷன் "யக்ஷ! விரைந்து செல்; சிறிதும் தாமதியாதே நிதியை யெடுக்க வந்திருக்கும் அவர்களைக் கொல்" என்று கோபத்

துடன் உத்தரவிட்டான். யக்ஷன் அவ்வாறே விரைந்து சென்று அந்த வேதியர்களை யெதிர்த்து எல்லோரையுங் கொன்ருன். இந்தச் செய்தி குபேரனுக்கு எட்டியது. குபேரன், கோபங் கொண்டு விரூபாக்ஷனை யழைத்து, "நீ யேன் விசாரியாமல் பிர்ம ஹத்தி செய்தாய்? பாவி! வறியோர் பேராசையால் எதைத் தான் செய்யார்கள்? அவர்களை யேதேனு முபாயத்தால் தடுக்க வேண்டு மல்லது வதை செய்வது கூடாது" என்று கூறி, "நீ பாபம் செய்த படியால், மானிட யோநியில் பிறக்கக் கடவாய்" எனச் சபித்தான்.

இவ் வாறு சாப மடைந்த விரூபாக்ஷன், புவியில் ஒரு பிராமணனுக்குப் புத்திரனுகப் பிறந்தான். அப்பால், அந்த விரூபாக்ஷனுடைய மனைவி குபேரனை நோக்கி, "தேவ! என் கணவனை எங்கே அனுப்பினீர்களோ, அங்கேயே என்னையு மனுப்பக் கோருகின்றேன். அநுக்ரகம் செய்ய வேண்டும். என் நாயகனை விட்டுப் பிரிந்து என் உயிர் நில்லாது" என்று வேண்டிக் கொண்டாள். கற் புடையவ ளாகிய அந்த யக்ஷ ஸ்த்ரீ இவ் வாறு கூறவே, குபேரன், குற்ற மற்ற மாதே! உன் கணவன் ஒரு வேதியன் வீட்டிற் பிறந்திருக்கின்ருன். அவ் வேதிய னுடைய வேலைக்காரி வீட்டில் யோநி சம்பந்த மில்லாமலே நீ பிறந்து, பின்னர் உன் கணவனை நீ யடையக் கடவாய்" என்று அநுக்ரகஞ் செய்து, "பெண்ணே! உன் கணவன் உன்னுல் சாப விமோசந மடைந்து என்னை யடைவான்" என்று மொழிந் தனுப்பினுன்.

இவ் வாறு, குபேரன் கட்டளை யிடவே, அந்தப் பதிவிரதை, அந்த வேதிய னுடைய வீட்டு வேலைக்காரியின் வீட்டு வாயிற்படியில் மாநிட கந்நிகை யாகப் போய் நின்ருள். இவ்வாறு அற்புத மாக வந்து நிற்கும் அந்தக் கந்நிகையைக் கண்ட அந்த வேலைக்காரி வியப் படைந்து, அவளை உடனே அழைத்துக் கொண்டு போய்த் தன் யஜமான னுகிய அந்தண னிடம் நிறுத்தினுள். அந்தணன் அவளைப் பார்த்ததும், "இவள் தேவ கந்நிகை யென்பதி லைய மில்லை. ஏதோ காரணங் கருதிப் பூமியில், யோநி ஸம்பந்த மில்லா மலே தோன்றி யிருக்கின்ருள். இவளைப் பார்த்ததும் என் மநத்

தில் இவ் வாறு தான் தீர்மான முண்டாகிறது; இவள் என் குமாரனுக் கேற்ற கந்நிகையே யாவள். தெய்வ சித்த மிவ்வா றிருக்கின்றது போலும், என்று கூறி முக மலர்ச்சியுடன் அக் கந்நிகையை நீ சுக மாக நம் வீட்டி லிருந்து வா!'' என்று கூறினர். வேலைக் காரியும் மகிழ்ச்சி யடைந்து அந்தக் கந்நிகையை அந்த அந்தணன் வீட்டில் விட்டுச் சென்றாள்.

அப்பால், அக் கந்நிகையும், அந்தணன் குமாரனும் மிகச் செல்வ மாக வளர்ந்து வந்தார்கள். விவாகத்திற் கேற்ற வயதினை யடைந்ததும் வேதியன் இருவருக்கும் மணஞ் செய்வித்து, இப் பொழுது அவ் விருவருக்கும் அவர்க ளுடைய ஜாதியைப் பற்றிய சிந்தனை யில்லாவிடினும், விரகம் நீங்கியவர்கள் போ லிருந்தனர். பின்னர், வெகு காலம் சென்றதன் மேல், அந்த யக்ஷனுக்கு அவன் மனைவியின் தபோ மகிமையால், பாப மொழிந்தது. அப்பால், இருவரும் தங்கள் ஸ்தானம் சென்றனர். இவ் வாறு, குற்ற மற்றவர் களாக விருக்கும் போதே தேவ ஸ்த்ரீகள் தெய்வ ஸங்கற்பத்தின் காரண மாக இந்த மண் ணுலகில் யோநி சம்பந்த மில்லாதவ ளாக அவதரிக்கின்றனள். ராஜனே! உம் முடைய வம்ச மென்ன? இவ ளுடைய வம்ச மென்ன? ஆகையால் உமது குமார னுக்கு இந்தக் களிங்க ஸேனையின் குமாரத்தி நீர் கூறிய படியே ஈசுவரனால் அநுக்ரகிக்கப்பட்ட மனைவி யாகின்றாள்'' என்று கூறினன்.

யௌகந்தராயணன் இவ் வாறு கூறவே, உதயநனும், அவன் மனைவி வாஸவ தத்தையும், அவ் விதமே செய்து விடுவ தெனத் தீர்மானித்தனர். அப்பால், யௌகந்தராயணன் தன் வீடு சென்றனன். வாஸவ தத்தையும், உதயநனும் அன்றைப் பொழுதைப் பலப் பல விளையாட்டுகளிற் கழிக்க லாயினர்.

மோகத்தினால் தன் நினைவை யிழந்த களிங்க ஸேனையின் குமாரத்தி, அப்பால் சில நாளைக் கெல்லாம் ரூப மென்னும் ஸம்பத்தோடு விர்த்தி யடைந்தாள். ஒப்புயர் வற்ற பெண்மணி யென விளங்கினள். அந்தப் பெண் மதந வேகனுக்குப் பிறந்ததன்

காரண மாகக் களிங்கஸேனையும் மற்றும் அங்குள்ளாரும் அப் பெண்ணுக்கு மதந மஞ்சுகை என்னும் திருநாமம் புனைந் தழைத் தனர். இந்த மதந மஞ்சுகை என்னும் பெண் அதிரூபவதியா யிருப்பதை யறிந்த வாஸவ தத்தை, ஒருநாள் தன் தாதியை யனுப்பி அவளைத் தன் மாளிகைக்கு அழைத்து வரும்படி செய் தாள். அப்பொழுது, அங்கிருந்த உதயநனும் அவன் மந்திரி யௌகந்தராயணனும் ரதிதேவியே இவ்வாறு மாநிட வடிவத் துடன் பிறந் திருக்கின்றனள் என்று கூறி வியந்தார்கள். அப்பால் வாஸவ தத்தை அந்த இடத்திற்குத் தன் புதல்வன் நரவாஹந தத்தனை வர வழைத்து நிறுத்தினாள். அவன், தாமரை ஓடை யானது ஆதித்த னுடைய வரவு கண்டு மலர்ந்து பிரகாசிப்பது போல் பிரகாசியாநின்ற அந்த மதந மஞ்சுகையின் முக கமலத்தை நோக்கினான். மதந மஞ்சுகையும் பெண் சகோர மானது சந்திரனைக் கண்டு மகிழ்வது போல் நேத்திராநந்த மாக விளங்கும் நரவாஹந தத்தனைக் கண்டு கண்ட கண்களை வாங்காமல் நின்றாள். பின் சிறிது நேரத்திற் கெல்லாம் யாவரும் அவ்விடம் விட்டுப் பிரிந்தனர். இவ்வாறு சந்திப்பு நேர்ந்த அன்றையத்திந முதல், இருவரும் நேத்ர பாசங்களாற் கட் டுண்டவர்க ளாகி, கணப் பொழுதும் ஒருவரை யொருவர் விட்டுப் பிரிந் திருக்க மநமில்லாத வர்க ளாயினர்.

அப்பால் சின்னாட் கழிந்ததும், உதயநன் தேவர்களால் ஏற்பட்ட இந்த ஸம்பந்தத்தை முடிப்பதில் தீர்மானங் கொண்டான். இதை யறிந்த களிங்க ஸேனை பரம சந்தோஷ மடைந்து, நரவாஹந தத்தனிடம் மாப்பிள்ளை யென்னும் வாஞ்சை வைத்து, அவனிடம் அன்பு பாராட்ட லானாள். இந்த இரகசியம் நகர மெங்கும் பரவி இவ் விவாகம் சாலப் பொருத்த மான தென் றுவந்தனர். பிறகு உதயநன் தன் மந்திரி யௌகந்தராயண னோடு ஆலோஜித்து, நரவாஹந தத்தனுக்கு ஒரு தனி வீடு அமைக்கும்படி ஆக்ஞாபித்தான். அவ்வாறே ஒரு திவ்ய கிருகம் அமைக்கப்பட்டது. அரசன், சிறந்த குணங்களை யுடைய தன் குமாரனுக்கு நல்ல நாளில், நல்ல வேளையில், தேச தேச மன்னர்

களை யெல்லாம் வர வழைத்து யௌவ ராஜ்ய பட்டாபிஷேகம் செய்வித்தான். அப்பொழுது நரவாஹந தத்த னுடைய சிரஸில் பெற்ருேரின் ஆநந்தக் கண்ணீர் மாரி யாகப் பொழிந்தது. பின்னர், வேதாகம மந்திர முழக்கத்துடன் புண்ய தீர்த்தங்களி லிருந்து கொண்டு வந்த தீர்த்தம் அபிஷேகஞ் செய்விக்கப்பட்டது. அபிஷேக தீர்த்தத்தினுல் நரவாஹந தத்த னுடைய முக கமலம் நிர்மலமானதும் திசைகளும் நிர்மல மாயின. ஆச்சரியம்!

அன்னை முதலியோர் மங்கள கீதங்களோடு குமாரன் மீது மலர் மாரி பொழிந்தனர். இதே சமயத்தில் தேவர்களும் ஆகா யத்தி லிருந்து அலர் மாரி பொழிந்தனர். தேவ துந்துபி வாத்தியங்களில் அருமை கொண்டதற் கொப்ப, ஆகாயத்தில் ஆநந்த வாத்ய சப்த மானது எதிரொலி யிடும்படி முழங்கிற்று. மன்னர் மன்னரும், மண்டலீகரும் இவ் வாறு திவ்ய அபிஷேகம் செய்து கொண்ட அவ் வரசிளங் குமரனுக்கு வந்தநம் செய்து வாழ்த்துக் கூறி விடை பெற்றுச் சென்றனர்.

அப்பால் உதயநன் தன் புத்திரனுக்கு அவ னுடைய பால ஸ்நேகிதர்க ளாகிய யௌகந்தராயண னுடைய புத்திரன் மருபூதிகனை மந்திரியாகவும், ருமன்வா னுடைய புதல்வனுகிய ஹரிசிகனை ஸேநாபதியாகவும், வஸந்தன் மைந்த னுகிய தபந்தகனை விளையாட்டுத் தோழனுகவும், இத்யக னுடைய குமார னுகிய கோமுகனைத் துவார பாலக னுகவும், தன் புரோகித னுடைய பிராதாவின் குமாரர்களும், பிங்கலையின் பிள்ளைகளும் முன்னுல் கூறப்பட்டவர்களுமாகிய வைச்வாநரன் சாந்தி ஸோமன் என்னும் இருவரையும் புரோஹிதர்க ளாகவும் ஏற்படுத்தினுன்.

இவ்வாறு, அரசன் கட்டளை யிட்ட சமயம் ஆகாயத்தினின்று மலர் மாரி பொழிந்தது. அக்கணமே, "இந்த நரவாஹந தத்தனுக்கு இவன் மந்திரிகள் காரியங்க ளெல்லாவற்றையும் கூட்டி வைப்பார்கள். கோமுகன் என்பவன் இவ னுடைய உடலை விட வேறுபடாத உயிர் போன்றவ னுகவே யிருப்பான்" என்னும் தேவ வாக் குண்டாயிற்று. இதைக் கேட்ட உதயநன் மகிழ்ச்சி

யடைந்து, ஏழைகளுக்கும் பிராமணர்களுக்கும், வஸ்திரங்களும் ஆபரணங்களும் ஸம்மாநம் செய்தான். இதனால் அந் நகரத்தில் தரித்திரம் என்னும் சப்தமே நின்று விட்டது. வாயுவினால் பிரகாசிப்பனவும், அசைவனவு மாகிய கொடிகள் சாரணர் களையும் நர்த்தந ஸ்த்ரீகளையும் வா வென்று கூறி வர வேற்பன போல் விளங்க எங்கும் நாற்றப்பட்டன. மதந மஞ்சுகைக்கு மணவாளனாகப் போகும் அரசிளம் புதல்வ னுடைய விவாக மகோற்சவத்திற்கு வந்து கூடும் வித்தியாதார்களைச் சேர்ந்த லக்ஷ்மியே பிரத்தியட்சமானது போல் விளங்கிற்று அந் நகரம்.

இவ் வாறாக, நகர முழுதும் உற்சவம் கொண்டாடப் படும் பொழுது நரவாஹந தத்தன் வெற்றியைக் குறிக்கும் யானையின் மீது ஏறிக் கொண்டு புறப்பட்டான். அப் பொழுது, அந் நகரத்து ஸ்த்ரீகள் எல்லோரும் அவ ரவர் வீட்டு உப்பரிகை களிலும், சாலர வாயில்களிலும், நின்று கொண்டு பத்மம் போன்ற கரங் களைக் குவித்து அஞ்சலி செய்து கொண்டு கருத்ததும், வெளுத்த தும், சிவந்ததுமான கண்களை இராஜ குமாரன் மீது செலுத்தினர். வந்தி மாகதர்க ளெல்லோரும் மங்கள கீதம் பாடி மலர் மாரி தூவினர். வாத்தியங்கள் முழங்கின. இவ் வாறான, வைபவத்து டன் அரச குமாரன் தன் மந்திரிகளுட னும், மற்றும் தன் னுடைய நண்பர்களுட னும் மாளிகைக் கேகினன்.

அப்பால் அன் றிரவு களிங்க ஸேனை தன் பெண்ணின் விவா கத்தைப் பற்றி வெகு நேரம் ஆலோசித்துக் கொண் டிருந்து பிறகு ஸோமப் பிரபை யாகிய தன் தோழியை நினைத்தாள். நினைத்ததை யறிந்து கொண்ட ஞாநி யாகிய நளகூபரன் தன் மனைவி ஸோம ப்ரபையை நோக்கி, "பிரியே! களிங்க ஸேனை இப்போ துன்னை நினைக்கின்றாள். அவள் தன் பெண் ணுக்கு ஒரு உய்யாந வநத்தை உண்டாக்க வேண்டு மென்ற எண்ணத்தோடு உன்னை நினைக் கின்றாள்" என்று கூறி, நடந்தது நடக்கப் போவது எல்லா வற்றையும் தெரிவித்துத் தன் மனைவியை யனுப்பினான். ஸோமப் பிரபை சந்தோஷ மாகக் கணவ னிட மிருந்து விடை பெற்றுக் கொண்டு களிங்க ஸேனையி னிடம் வந்தாள். களிங்க ஸேனை

அவளைக் கண்டதும், பே ருவகையோடு இரு கரங்களாலும் ஆலிங்கநம் செய்து கொண்டு ஷேமம் விசாரித்தாள். ஸோமப் பிரபை, "அன் புள்ளவளே! நீ சௌக்கியமா? உன்னை மிகுந்த ஐசுவரிய முடைய வித்தியாதரன் விவாகம் செய்து கொண்ட உடனே பரம சிவ னுடைய அநுக்ரகத்தால் ரதி தேவி யுனக்கும் புதல்வி யாயினள். இந்தப் புத்திரி முன்னரே, நரவாஹந தத்தனுக்கு மனைவி யாக நிச்சயிக்கப் பட்டவள். அந்த நரவாஹந தத்தன் தேக பலம் உள்ள வரையில் வித்யாதர ராஜ்யத்தை யாளப் போகின்றான். உன் னுடைய புதல்வியே நரவாஹந தத்தனுக்கு மனைவி யாகப் போகும் வேறு அப்ஸர ஸ்த்ரீகளிலும் மேலானவ ளாக இருக்கப் போகின்றாள்; நீயும் ஒரு அப்ஸர ஸ்த்ரீ தான். இந்திர னுடைய சாபத்தால் இம் மண் ணுலகுக்கு ஒரு மானிட ஸ்த்ரீயாக வந்தாய். முடிய வேண்டிய காரியங்க ளெல்லாம் முடிந்த பிறகு, உனக்குச் சாப விமோசந முண்டாகும். தோழி! நடந்தது, நடக்கப் போவது, நடப்பது மூன்றையும் எங் கிருந்தாலும் தெரிந் துரைக்க வல்ல என் கொழுநன் இவற்றை யெல்லாம் நான் புறப்படும் சமயத்தில் எனக்குக் கூறினார். ஆகையால் நீ சிறிதும் அஞ்ச வேண்டாம்; உனக்கு இனி நன்மையே யுண்டாகும். நீ நினைத்தபடி உன் பெண்ணுக்கு ஒரு உய்யாந வநத்தை யுண்டாக்கவே நா னிங் கேகினேன். அந்த உய்யாந வநம் தேவர்களுக்கும் கிடைத்தற் கரிய தாகும். அம் மாதிரியான உய்யாந வநம் ஸொர்க்க லோகத்திலும் காண்ப தரிது. பாதாள லோகத்திலும் காண்ப தரிது. அங்ஙன மாயின் பூ லோ கத்தைக் குறித்து நான் சொல்ல வேண்டுமோ?" என்று கூறி, அக் கணமே தன் மாயா சக்தியால் ஓர் உய்யாந வநத்தை உண்டாக்கி விட்டு விடை பெற்றுச் சென்றாள்.

மறு நாட் பொழுது விடிந்தது. அந்த உய்யாந வநத்தைக் கண்டார் எவரும் இந்த வநம் ஸொர்க்கத்தி னின்று இங்கு வந்ததோ வென்று எண்ணி வியந்தனர். உதயநன், அவன் மனைவிமா ரிருவர், மந்திரிகள் யாவரும் அந்த உய்யாந வநத் திற்கு வந்து சேர்ந்தனர். நரவாஹந தத்தனும் தன் பரிவாரங்க

ளோடு அங்கு வந்தான். சதா காலமும் பலன்களையும் மலர்களை யும் கொடுக்கத் தக்க மரங்கள் அந்த உய்யாந வந மெங்கும் நிறைந் திருந்தன. பல வகை யான ரத்தந ஸ்தம்பங்க ளுடன் கூடிய மண்டபங்களும் ஆங் காங்கு காணப்பட்டன. தாமரை, அல்லி முதலியன வடர்ந்த தடாகங்களும் பல விருந்தன. ஸ்வர்ண நிற மான பறவைகளும் மரங்களில் கல கல வென்று சத்த மிட்டுக் கொண்டு விளையாடிக் கொண் டிருந்தன. தேவர்களுக் குரிய வாசனை பொருந்திய காற்று வீசிக் கொண் டிருந்தது. பல சொல்வானேன்! தேவர்க ளுடைய கட்டளையால் இந்தப் புவிக் கண் தோன்றிய மற் றொரு ஸொர்க்கம் போல் விளங்கிற்று. இந்தத் திவ்ய வநத்தைக் கண் ணுற்ற உதயநன் வியந்து களிங்க ஸேனையை நோக்கி, "இவ் வநம் எப்படி வந்தது? என்று கேட்டான். களிங்க ஸேனை எல்லோருக்குங் கேட்க, "அரசனே விசுவ கர்மாவின் அவதார மாகிய மயன் என்னும் ஓர் அசுர னிருக்கின்றான். அவன் தர்ம புத்திரருக்கும், இந்திரனுக்கும், அழகிய நகரத்தை யுண்டாக்கித் தந்தவன். அவ் வஸுர னுடைய பெண் ஸோமப்ரபை என்பவள். அவள் எனக்குத் தோழி. அவள் இரவில் இங்கு என் சமீபம் வந்து அன்பினால் என் குமாரிக்காகத் தன் மாயையால் இந்த உத்யாநத்தை சிருஷ்டித் தனள்." என் றுரைத்து, அந்த ஸகி கூறிய, நடந்தது நடக்கப் போகிறது முதலான வரலாற்றையும், அவள் தெரிவித்ததாக எல்லாவற்றையும் கூறினாள்.

பிறகு களிங்க ஸேனையின் சொல்லைக் கவனித்து ஸந்தேஹம் நீங்கியவர்க ளாகி யாவரும் நிக ரற்ற ஸந்தோஷத்தை யடைந்தார் கள். அரசன் அதே உத்யாநத்தில், மனைவி, மைந்தன் முதலியவர்களுடன் களிங்க ஸேனை செய்த விருந்தினால் அந்த நாளைக் கழித்தான்.

மறு நாள் அவ் வரசன் தேவாலயத்தில் ஈசனைத் தெரிசிக்கச் சென்றான். அங்குச் சிறந்த ஆடை யாபரணங்களை அணிந்த வெகு ஸ்த்ரீகளைக் கண்டான். "நீங்கள் யார்?" என்று வினவினான். அதற்கு, அந்த ஸ்த்ரீகள், "நாங்கள் வித்தை

களும், கலைகளு மாகியவர்கள். உம்முடைய புத்ரனை உத்தேசித்து வந்திருக்கின்றோம். உம்முடைய புத்ரனுடைய மநதில் பிரவேசிக்கின்றோம்'' என் றுரைத்து மறைந்தார்கள். வத்ஸ ராஜனும் ஆச்சரிய மடைந்து கிருஹம் சென்றான். வாஸவ தத்தை யிடத்திலும், மந்த்ரிக ளிடத்திலும் இந்த வரலாற்றைத் தெரிவித்தான். அவர்களும் இவ் வாறு ஏற்பட்ட தேவாநுக்ரஹத்தைப் பற்றிச் சந்தோஷித்தார்கள்.

பின் ராஜாவின் உத்திரவினால் வாஸவ தத்தை நரவாஹந தத்தன் கிருஹம் வந்தவுடன் வீணையை எடுத்துக் காநம் செய்தாள். ராஜ குமாரன் வணக்கத்துடன், "ஓ அம்மா! இந்த வீணை ஸ்தாநத்தை விட்டு நழுவி விட்டது'' என்றான். உடனே தகப்பன், "குமார! நீ இந்த வீணையைக் கிரஹித்துக் காநம் செய்'' என்றான். ராஜ குமாரன் கந்தர்வர்களும் ஆச்சரியப் படும்படி வீணா காநம் செய்தான். இவ் வாறு, தகப்பனால் வித்தைகளிலும், கலைகளிலும் பரீக்ஷிக்கப்பட்டான். அந்த வித்தைகளாலும், கலைகளாலும், சூழ்ந்த ராஜ குமாரன் எல்லா வற்றையு மறிந்தான். குணங்க ளுடைய அந்தக் குமாரனைப் பார்த்த வத்ஸ ராஜன் களிங்க ஸேனையின் குமாரி யாகிய மதந மஞ்சுகைக்கு நர்த்தந வித்தையைக் கற்பித்தான். மதந மஞ்சுகை கலைகள் நிறைந்த சந்த்ர ரேகை போல் கலைகள் நிறைந்தவளாயினள். அப் பொழுது, நரவாஹந தத்தனாகிய ஸமுத்ரம் கலங்கிற்று. காநம் செய்பவளும், நர்த்தநம் செய்பவளும் அங்கம் முதலிய அபிநயங்களோடு கூடியவளும், பேசும் காமனுடைய ஆக்ஞையைப் போன்றவளு மாகிய மதந மஞ்சுகையைப் பார்த்த ராஜ குமாரன் ஸந்தோஷித்தான். மதந மஞ்சுகையும் அமுத மயனும் மநோஞ்ஞனு மாகிய ராஜ குமாரனை க்ஷணப் பொழுது பாராவிடில், காலையில் ஜலத்தால் நனைந்ததும் அமுத மயமு மாகிய சந்தரனைக் காணாதது மான ஆம்பலோடை போல் கண்ணீர் பெருக்கித் துக்க மடைவாள். இந்த ராஜ குமாரனும், மதந மஞ்சுகையின் முகத்தைப் பாராம லிருக்க முடியாமல், எப் பொழுதும் அந்த உத்யாநத் தோட்டம் செல்வான். களிங்க

ஸேனை மதந மஞ்சுகையை அன்புடன் ராஜ குமாரன் பக்கம்
வர வழைத்து ஸந்தோஷப்படுத்துவாள். ரஞ்ஜித்து இவ் விதம்
அங்கு இருப்பான். கோமுகனும் பிரபு வாகிய நரவாஹந தத்த
னுடைய மநதை அறிந்து, இவர் இங்கு கால தாமத மாக இருப்
பதை விரும்பிக் களிங்க ஸேனைக்கு ஏதேனும் ஒரு கதையைச்
சொல்வான். ராஜ குமாரன் தன் னுடைய மநதை கோமுகன்
அறிந்ததால் சந்தோஷித்தான். மநதில் பிரவேசிக்கும்படி செய்
வது பிரபுவுக்கு முக்ய மாக வசப்படுத்தும் உபாய மாகும்.
உத்யாநத் தோட்டத்தி லிருக்கும் ஸங்கித சாலையில் மதந
மஞ்சுகையை இந்த ராஜ குமாரனும் நர்த்தநம் முதலானவை
களுக்குத் தகுதி யுள்ளவ ளாகச் செய்தான். பிரியை யாகிய இவள்
நர்த்தநம் செய்யும் பொழுது, சாரணர்களை வெட்கப்படும்படி
செய்து ராஜ குமாரன் யாவற்றையும் வாசித்தான். யானை,
குதிரை, தேர், ஆயுதம், பாணம், சித்ரம், இவை முதலியவை
களில் ஸமர்த்த னாகிய ராஜ குமாரன் திசைகளி ளின்று வந்த பல
வித பண்டிதர்களை ஜயித்தான். இவ் விதம் வித்தைகளால்
ஸ்வயம்வரத்தில் மாலையிடப்பட்டு விளையாடி வரும் நரவாஹந
தத்தனுக்குச், சிறு வயதில் சில நாட் சென்றன. ஒரு சமயம்
ராஜ குமாரன் மந்த்ரிகளுடன் யாத்ரை செல்லும் பொழுது
பிரியையுடன் நாக வநம் என்னும் உத்யாநம் சென்றான். அவ்
விடத்தில் ஓர் வர்த்தக னுடைய மனைவி விருப்பங் கொள்ளக்,
கோமுகன் நிராகரித்தான். அதற்கு அவள் விஷங் கலந்த
பாநகத்தைக் கிரஹித்துக் கொண்டு கோமுகனைக் கொல்ல வந்தாள்.
இதைக் கோமுகன் அவ ளுடைய ஸகியின் மூல மாக அறிந்தான்.
அதனால் அந்தப் பாநகத்தைக் கிரஹிக்க வில்லை.

பின் வரு மாறு ஸ்த்ரீகளை நிந்திக்க லானான் :—
"ஆச்சரியம்! பிரம தேவர் முதலாவது ஸாஹஸத்தை ஸ்ருஷ்டித்
தார். பிறகு அதை யநுசரித்து ஸ்த்ரீகளை ஸ்ருஷ்டித்தார்.
ஸ்த்ரீகளுக்கு ஸ்வபாவ மாகச் செய்யக் கூடாதது எதுவு மில்லை.
ஸ்த்ரீ யென்பவள் அமுதத்தாலும், விஷத்தாலும், ஸ்ருஷ்டிக்கப்
பட்டவள் என்பது நிச்சயம். ஆவல் கொண்டா ளானால்

அமுதத்தை அநுஸரிப்பாள். ஆவ லற்றவளானால் விஷத்தையே அநுஸரிப்பாள். மறைந்திருக்கும் பாதகங்களை யுடையவளும் மநோஞ்ஞ மான முக முடையவளு மாகிய கெட்ட ஸ்த்ரீயை மலர்ந்த தாமரை மலர்க ளுடையதும் மறைந்த முதலைக ளுடையது மாகிய தாமரை ஓடையைப் போல் எவன் அறிவான்? ஒரு ஸ்த்ரீ குணங்களால் ஏவப்பட்டு ஸூர்ய னுடைய நிர்மலமான காந்தி போல் கணவ னுடைய புகழ்ச்சியைப் பொறுத்து ஸ்வர்க்கத்தினின்று வருகிறாள். பாவி யாகிய மற்றொரு ஸ்த்ரீ பிறர்களிடம் ஆவல் கொண்டு கணவ னிடம் ஆவ லில்லாதவ ளாகி, மற்றவர்களைக் கிரஹித்துக் கணவ னிடம் அன்பில்லாமை யாகிய விஷத்தைத் தரித்த பெண் பாம்பு போல் பதியை விரைவில் கொல்கிறாள்.

"அவ் விதமே ஓர் கிராமத்தில் சத்ருக்நன் என்று ஓர் புருஷ னிருந்தான். அவனுக்கு மனைவி ஒருத்தி இருந்தாள். அவள் வியபிசாரிணி. சத்ருக்நன் ஒரு ஸமயம் மாலையில் தன் மனைவி ஒரு ஜார புருஷ னுடன் சேர்ந்திருக்கக் கண்டனன். கிருஹத்திற்குள் ளிருக்கும் அந்த ஜாரனை கத்தியால் வெட்டினான். இரவை அபேக்ஷித்து அந்த மனைவியை வெளி வராமல் தடை செய்து வாசற்படியிலேயே நின்றான். அந்த ஸமயம் ஓர் வழிப் போக்கன் தங்குவதற்கு அங்கு வந்தான். சத்ருக்நன் இவனுக்கு இடம் கொடுத்து யுக்தி யாக அந்த வழிப் போக்க னுடன் உயிர் துறந்த ஜாரனை எடுத்துக் கொண்டு இரவில் வநம் சென்றான். அங்கு அந்தப் பிரேதத்தைப் பாழுங் கிணற்றில் தள்ளினான். அவ னுடைய மனைவியும் பின் தொடர்ந்தே வந்து அதே கிணற்றில் தன் புருஷனையும் தள்ளினாள்."

"இவ்வாறு கெட்ட ஸ்திரீ எந்த எந்த ஸாஹஸத்தைத் தான் செய்யமாட்டாள்" என்று கோமுகன் சிறுவ னாயினும் ஸ்திரீகளின் நடத்தையைப் பற்றி நிந்தனை செய்தான்.

பிறகு நரவாஹந தத்தன் நாக வநத்தில் நாகங்களைப் பூஜித்துப் பரிவாரங்களுடன் தன் னிருப்பிடம் சென்றான்.

மறு நாள் குமாரன் தெரிந்தவ னாயினும், தெரிந்து கொள்ள விருகாண்டு, கோமுகன் முதலான மந்திரிகளைப் பார்த்து, ராஜன் கருத்தைக் கேட்டான். மந்திரிகள், "ஓ ராஜகுமாரா! நீ எவற்றையும் அறிந்தவர் ஆயினும், எங்களைக் கேட்ட படியால் சொல்லுகிறோம்" என்றுரைத்து, ஒருவருக் கொருவர் ஆலோசித்து ஸாரத்தை நிச்சயித்துச் சொல்லுகிறார்கள்.

"அரசன் ாவது, ஸ்வாதீநப் படுத்திய குதிரைகளின் மீது ஏறிக் கொ மநதுக்குள் ளிருக்கும் காமம் கோபம் முத லிய சத்ருக்களை ஜயித்து, மநதையே முதலாவது ஜயிக்க வேண்டும். மற் உள்ள சத்துருக்களை ஜயிப்பதற்கு இதுவே முக்ய மானது. த ஜயிக்காத பரவச னாகியவன் பிறனை எவ்விதம் வசப்படுவான்? பிறகு தேசத்தில் பிறந்த தன்மை முதலிய குணங்களு கூடிய மந்திரிகளையும், தவமுடையவனும், அதர்வண மறிந்தவும், ஸமர்த்தனு மாகிய புரோகிதனையும், ஏற் படுத்திக் கொள்ள வேண்டும். பயத்திலும், லோபத்திலும், தர்மத்திலும், காமிலும், கபடங்களால் யோக்கியங்க ளான காரியங்களில் பரீக்ஷிப்பட்ட மந்திரிகளை, அவர்களின் அந்த ரங்க மறிந்து ஏற்படுத்தி காள்ள வேண்டும். அவர்கள் காரியங்களில் பேசும் பொழுது ர்களின் வார்த்தை ஸத்யமா? த்வேஷத் தைப் பற்றியதா? ஸ்நேகத்தால் கூறியதா? தன் பிரயோ ஜநத்தை யுத்தேசித்துப் பேசியதா? — என்று ரகசிய மாகப் பரீக்ஷை செய்ய ண்டும். ஸத்யமா யிருந்தால், சந்தோ ஷிக்க வேண்டும். அஸத்யமா யிருந்தால், தகுதி யான சிக்ஷையைச் செய்ய வேண்டும். மந்திரிகளின் நடத்தையைச் சாரர்களைக் கொண்டு ப்பொழுதும் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். மறைபடாத அறிவுடன் கார்யங்களைக் கவனித்துச், சத்துருக்களை வே ரறுத்துப், பொருளைத் தேடி, ஸேனை முதலியவற்றையும் சேகரித்து, ராஜ்யம் லை கொள்ளும் தன்மையை ஸாதிக்க வேண்டும். உற்சாகம், பிரபுத் தன்மை, மந்த்ரம் இந்த மூன்று சக்திகளுடன் கூடிய வருகித், தனக்கும், சத்ருவுக்கும், உள்ள தார தம்மியத்தை விசாரித்துச், சத்ரு தேசத்தை ஜயிக்க விருப்ப

முள்ளவ னாக வேண்டும். ஆப்தர்களும் சாஸ்த்ர மறிந்தவர்களும், பிராக்ஞர்களு மாகிய மந்திரிகளுடன் சுருக்க மாக மந்த்ராலோசனை செய்ய வேண்டும். அவர்கள் நிச்சயித்த விஷயத்தைத் தன் புத்தியால் நன்று சோதிக்க வேண்டும். ஸாமம், தானம் முதலிய உபாயங்களை அறிந்து யோக க்ஷேமத்தைத் தேட வேண்டும். சேர்க்கை, சண்டை முதலிய (ஆறு) குணங்களை உபயோகிக்க வேண்டும். இவ் விதம் ... ம்ப லின்றித் தன் தேசத்திற்கும், பிறர் தேசத்திற்கும், ... ரிப்பானே யானால் அந்த அரசன் ஜயத்தையே யடைவான். மற்றவர்களால் எப்பொழுதும் அவமதிப்பை யடையான். ... மத்தாலும், லோபத்தாலும், குருட னாகிய அறி வில்லாதன், வீண் வழியைக் காட்டும் கெட்ட ஸேவகர்களால், படு ழியில் தள்ளப்பட்டு மோசம் போகிறான். பயிர்ச் செலவு செய் வர்களால் ஸேவிக்கப்படும் சம்பா வய லுடையது போல், கெட்ட ஸேவகர்களால் ஸேவிக்கப்படும் அரச னுடைய அருகில் மற்றவன் செல்ல அவகாச மடையான். கெட்ட ஸேவகர்கள் ரகஸ்ய மான விஷயங்களில், அந்தரங்க மாக இருந்து, அரசனை வசப்படுத்துகிறார்கள். ஆகையால், லக்ஷ்மியானவள் விசேஷம் அறியாத அரசனிடம் வருத்த மடைந்து, இவனை விட்டு விலகி விடுகிறாள். ஆகையால், அரசன் மனதை ஜயித்து, விசேஷங்களை அறிந்து, உசித மான சிக்ஷையைச் செய்து பரிபாலிக்க வேண்டும். பிரஜைக ளிடம் அன்பு பாராட்டுவதால் தான் அரசன் பொருளுக்கு பாத்ர மாகின்றான்.

"முன் சூரஸேநன் என்றொரு அரசன் இருந்தான். அவன் ஸேவகர்க ளிடம் முக்ய மான நம்பிக்கை யுடையவன். மந்திரிகள், கூட்டம் போட்டுக் கொண்டு அரசனை வசப்படுத்தி ஸுகங்களை அடைந்தார்கள். அந்த மந்திரிகள் அரச னுடைய ஸேவகனுக்கு, அரசன் ஏதேனும் கொடுக்க விரும்பினாலும், ஓர் திருணத்தை யேனும், கொடுக்கச் சம்மதிப்ப தில்லை. இந்த மந்திரிகளின் ஸேவகன், அயோக்ய னாயினும், அவனுக்குத் தாங்களே அரசனிடம் தெரிவித்து, ஏராள மாகக் கொடுக்கும்படி செய்வார்கள். அந்தச் சூரஸேந ராஜன் இதைப் பார்த்து, மெது வாக "அயோக்யர்

களின் கூட்டம்'' என்றறிந்து, தன் அறிவாலும், யுக்தியாலும், மந்திரிகளை ஒருவருக் கொருவர் பேதப்படுத்தினன். பேத மடைந்தவர்களும், கோட் சொல்லுகிறவர்களு மாகிய மந்திரிகள், ஒருவருக் கொருவர் அழிந்தார்கள். பிறகு அந்தச் சூரஸேந ராஜன் பிறரால் மோசம் போகாமல், ராஜ்யத்தை நன்று பரிபாலித்தான்.''

"ஹரிஸிம்ஹன் என்னோர் (சாமாநய) அரச னிருந்தான். அவன் நீதி மார்க்கத்தின் உண்மை யறிந்தவன். பக்தர்களும், வித்வான்களு மாகிய மந்திரிகளை யடைந்தவன். கோட்டைக ளுடையவன். நிதிக ளுடையவன். இவ் வரசன் பிரஜைகளை அன்புடன் பரிபாலித்து வந்தான். சக்ரவர்த்திகள் எதிர்த்தாலும் அவமதிப்பை யடைவ தில்லை. இவ் விதம் விசாரிப்பதும், கவலை யடைவதும், ராஜ்யத்தில் ஸார மானது. வேறு மிகுதி யாக ஸாரமாக உள்ளது எது?'' என்று, இவை முதலியவற்றைக் கோமுகன் முதலியவர்கள் உள்ளபடி தெரிவித்து மௌந மடைந்தார்கள். நரவாஹந தத்தன் இவர்களின் சொற்களை நம்பி, "புருஷன் செய்யக் கூடிய கார்யம் யோசிக்கத் தகுந்த தாயினும், தெய்வம் யோசனைக் கடங்காதது'' என்று கூறினன்.

பிறகு, அந்த மந்திரிக ளுடன் எழுந்து தாமத மானதால் ஆவலை யடைந்த பிரியையான, மதந மஞ்சுகையைப் பார்ப்பதற்குச் சென்றான். அவ ளுடைய கிருஹம் சென்று ஆசநத்தில் வீற்றிருக்கும் பொழுது, களிங்க ஸேனை அன்பு பாராட்டி, ஓர் க்ஷணப் பொழு தாச்சரிய மடைந்து, கோமுகனைப் பார்த்து சொல்லுகிறாள்:-

"ஓ மந்த்ரி! ராஜ குமார னாகிய நரவாஹந தத்தன் இங்கு வராம லிருக்கும் பொழுது, இவன் வழியைப் பார்ப்பதற்கு ஆவலுடன் மதந மஞ்சுகை உப்பரிகையின் மீது என்னுடன் ஏறினாள். ஏ கோமுக! அந்த ஸமயம் ஆகாயத்தினின்று ஓர் புருஷன் இறங்கினன். அவன் கிரீட மணிந்தவன். கத்தி யுடையவன். தேவ ரூப முடையவன். அவன் என்னைப் பார்த்து, "நான் மாநஸ வேகன் என்ற பெய ருடைய வித்யாதர ராஜன். நீ ஸுரபி தத்தை என்ற பெய ருடைய

அப்ஸர ஸ்த்ரீ. சாபத்தால் பூமியில் வந்தவள். உன் குமாரியும் தேவ ஸ்த்ரீ தான். இதை நான் நன்று அறிந்தவன். ஆகையால், உன் பெண்ணை எனக்குக் கொடு, இது உசித மான சம்பந்தம்” என்று கூறினான். இதைக் கேட்ட நான், நகைத்து, விரைவில், “என் குமாரிக்கு நரவாஹந தத்தன் கணவ னென்று தேவர்கள் நிச்சயித் திருக்கின்றார்கள். உங்க ளெல்லோருக்கும் இந்த ராஜ குமாரன் சக்ரவர்த்தி யாகப் போகிறான்” என்று பதில் கூறினேன். உடனே அந்த வித்யாதரன் கிளம்பி ஆகாயத்தில் சென்றான். அவன் என் பெண் ணுடைய கண்களுக்கு, “நடுக் கத்தைக் கொடுக்கும் அகாரண மாக உண்டான மின்னல் கொடி போல் தோன்றினான்” என்றாள்.

கோமுகன் கேட்டு, “ஓ கலிங்க ஸேனே! எங்கள் ராஜா வாகிய நரவாஹந தத்தன் பிறந்த வுடன் ‘வித்யாதரர்களுக்கு சக்ரவர்த்தி யாகப் போகிறான்’ என்று ஆகாய வாணி உரைத் ததை அறிந்து, வித்யாதரர்கள் உடனே இந்த ராஜ குமார னுக்குக் கெடுதி செய்ய நினைத்தார்கள். மரியாதை கெட்டவன், வலிமை யுள்ள பிரபு சிக்ஷிப்பவ னாக வருவா னாகில் விரும்புவானா? உடனே பரமசிவன் தன் னுடைய பிரமத கணங்களை அனுப்பி, இந்த ராஜ குமாரனைக் காப்பாற்றினார். இவ் விதம், இந்த வர லாற்றை நாரத முனிவர் என் தகப்ப னிடம் தெரிவிக்க, நான் என் தந்தையிடம் கேட்டேன். ஆகையால், வித்யாதரர்கள் இப் பொழுது நமக்கு விரோதிகள்” என்று கூறினான்.

கலிங்க ஸேனை கேட்டுத் தன் வரலாற்றை நினைத்துப் பயத்தால், “கோமுக! என்னைப் போல், கபட மாக ராஜ குமாரன் மதந மஞ்சுகையை மோசம் செய்து விடுவானா? என் இன்னும் விவாகம் செய்து கொள்ள வில்லை” என் றுரைத்தாள்.

கோமுகன் முதலியவர்கள் கேட்டு, “கலிங்க ஸேனே! இந்தக் காரியத்தில் நீயே உதயந ராஜனுக்குப் பிரேரணை

செய்ய வேண்டும்'' என்றார்கள். பிறகு நரவாஹந தத்தன் அன்றையத் திநம் அந்த உத்யாநத்தில், மதந மஞ்சுகை யிடம் செலுத்திய புத்தி யுடன், அவளைப் பார்த்துக் கொண்டே விலாஸ மாக யிருந்தான். மலர்ந்த பத்மம் போன்ற முகம் உடையவளும், விரிந்த கரு நெய்தல் போன்ற கண்க ளுடையவளும். செம்பரத்தைப் பூப் போன்ற மநோஜ்ஞ மான உதடுக ளுடையவளும், மந்தாரப் பூக் கொத்துகள் போன்ற ஸ்தநங்க ளுடையவளும், நிலவாஹப் புஷ்பம் போன்ற ஸுகுமார மான சரீர முடையவளும், மன்மதனால் ஐந்து புஷ்ப மய மானதும், உலகங்களை ஜயிக்கும் ஸ்வபாவ முடையது மாக ஏற்படுத்திய, ஒரே பாணம் போன்றவளு மாகிய, மதந மஞ்ஜுகையைப் பார்த்துக் கொண்டே ஸஞ்சரித்தான். களிங்க ஸேனையும், மறு நாள் வத்ஸ ராஜ னிடம் சென்று, பெண் கலியாணத்தின் நிமித்த மாகத் தனது கோரிக்கையைத் தெரியப் படுத்திக் கொண்டாள். வத்ஸ ராஜனும், இவளை அனுப்பி விட்டுத், தன் மந்திரிகளை யழைத்து, வாஸவ தத்தை இருக்கும் பொழுது, "மந்திரிகளே! களிங்க ஸேனை பெண் கலியாணத்தை உத்தேசித்து அவஸரப்படுகிறாள். ஜநங்களோ, சிறந்தவ ளாகிய கலிங்க ஸேனையை வேசி யென்று சொல்லுகிறார்கள். நாம் என்ன செய்யலாம். ஜநங்களை எப் பொழுதும் எதிர் பார்க்க வேண்டும். முந்தி, ஜநங்களின் சொல்லால் தான் ஸ்ரீ ராமர் பரிசுத்தை யான ஸீதையையும் விட்டார். பீஷ்மாச்சாரியர் தன் ஸஹோதர னுக்காக முயற்சியுடன் அம்பையை அபஹரித்தும், அந்த அம்பை முந்தி வேறு கணவனை வரித் திருந்தமையால், தள்ளப்பட வில்லையா? இவ் விதமே, இந்தக் களிங்க ஸேனையை, நான் ஸ்யம்வரத்தில் வரித் திருக்கும் பொழுது, இவள் மதந வேகனை விவாகம் செய்து கொண்டாள். அதனால், ஜநங்கள் இவளை நிந்திக்கின்றனர். ஆகையால், இவ ளுடைய பெண் மதந மஞ்சுகையை நரவாஹந தத்தன் காந்தர்வ விதிப்படி, தானே, விவாஹம் செய்து கொள்ளட்டும்?' என்றான்.

உடனே யௌகந்தராயணன், "ஓ ப்ரபுவே! உசித மாக
லாத இந்தக் கார்யத்தைக் கலிங்க ஸேனை எவ் விதம் விரும்புவ
இவள் தேவ ஸ்த்ரீ. பெண்ணும் தேவ ஸ்த்ரீ. ஸாமாந்ய ப

இதை நான் நன்று அறிந்தேன். எனக்கு நண்பனாகிய அறிவுடைய பிரஹ்ம ராக்ஷஸனொருவன், இது விஷயங் கூறினான்'' என்று, இவை முதலியவற்றை அங்குள்ளவர்கள் ஒருவருக்கொருவர் யோசனை செய்து கொண்டிருந்தார்கள். இந்த ஸமயம் ஆகாயத்தினின்று சிவன் வாக்கொன்று உண்டாயிற்று. அதாவது—"என்னுடைய நேத்ராக்நியால் தகிக்கப்பட்ட மன்மதன், நரவாஹந தத்தனாகப் பிறந்திருக்கிறான். ரதி தேவி தவம் செய்ய, நான் ஸந்தோஷமடைந்து, இவனுக்கு மனைவியாகும்படி, மதந மஞ்சுகையாக, ரதியைப் பிறப்பித்திருக்கின்றேன். அந்தப்புர ஸ்த்ரீகளுக்குள் சிறந்தவளாகிய இவளுடன் கூடிய இந்த ராஜகுமாரன், தேவ கல்பம் வரையிலும் வித்யாதரச் சக்ரவர்த்தியாக இருக்கப் போகிறான். என்னநுக்கிரஹத்தால் சத்ருக்களை வெல்லப் போகிறான்'' என்றுரைத்து நின்றது.

வத்ஸ ராஜன் பரிவாரங்களுடன் ஈசனுடைய சொல்லைக் கேட்டுப் பரமசிவனை வணங்கி, ஆநந்தத்துடன் குமாரனுக்கு விவாஹம் செய்வதென்று நிச்சயித்தான். முந்தியே இந்த உண்மையை அறிந்த மந்திரி சிரேஷ்டனாகிய யௌகந்தராயணனைக் கொண்டாடி, ஜோஸ்யர்களை வரவழைத்துச் சுபமான பலனைக் கொடுக்கும் லக்நத்தைக் கேட்டான். அவர்கள் அரசனிடம் பெருமை பெற்றுச் சில நாட்களுக்குள் லக்நத்தைக் கூறினார்கள். இன்னமும், "ஓ ராஜனே! உம்முடைய குமாரன் இந்த மனைவியுடன் சிறிது காலம் வியோகத்தையடையப் போகிறான். இதை நாங்கள் எங்களுடைய சாஸ்த்ரத்தால் அறிந்தோம்'' என்றும் கூறினார்கள். பிறகு, அரசன் தன்னுடைய ஆளுகைக்குத் தகுதியாகக் குமாரனுக்கு விவாஹத்தைக் குறித்து வஸ்துக்களைச் சேகரித்தான். அந்த ஸாமக்ரிகளால், இவ்வரசனுடைய நகரம் மட்டிலும் கலக்கமடையவில்லை; பூமியே கலங்கிற்று. விவாஹ நாள் வந்தவுடன் தந்தையால் கொடுக்கப் பட்ட தேவர்களுக்குரிய ஆபரணங்களை அடைந்த மதந மஞ்சுகைக்குக், கலிங்க ஸேனையும், கணவனுடைய உத்திரவினால் வந்த ஸோமப்ரபையும், அலங்காரம் செய்தார்கள். தேவர்களுக்குரிய அலங்காரங்களை அடைந்த மதந மஞ்சுகை கிருத்திகா நக்ஷத்திரத்துடன்

கோவிலூர் ஆண்டவர்
A. No 4842
நூலகம், கோவிலூர்